

Giới thiệu Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo

Thể loại: Xuyên không, hài, HE

Editor: Venus Thần, Di Phong Có Ảnh

Số chương: 132 chương

Nhảy lên cực điểm cũng có thể xuyên không?

Đứng ở giữa chợ, cô nhìn xung quanh. Chỉ là người ở nơi này không chú ý đến cô, mà bọn họ đều chú ý đến tờ cáo thị bên cạnh.

Cô đi tới, kéo áo một người ở phía sau đám người kia, hỏi đây là đâu, nhưng người đó lại không chú ý đến cô, vẫn hứng thú nhìn tờ giấy cáo thị kia. Nếu như tờ giấy đó có thể hấp dẫn nhiều người như vậy, được rồi...

"Tôi hỏi, các người có nghe tôi hỏi được không?" Cầm tờ giấy trong tay, cô nhìn bọn họ, ai ngờ.....Cứ nhiên, bọn họ lập tức giải tán, còn có một vài người quay lại nhìn cô, mặt đầy vẻ đồng tình. Cô nhủ nhủ mồm, giờ tờ giấy đến trước mặt, nhìn qua, nhưng là....

Gợi ý chọn rể: Nam Cung Hi của phủ Nam Cung tuyển thê. Tuổi dưới hai mươi năm, chiều cao không giới hạn, cân nặng không giới hạn, diện mạo không giới hạn, chỉ cần là nữ, mời ghi danh.

Này, chọn rể là cái quỷ gì vậy? Chỉ có một yêu cầu về số tuổi? Còn lại đều không giới hạn? Chẳng lẽ, người nọ là kẻ ngu? Si ngốc? Hay là người thực vật?

Thật là nhàm chán! Cô tiện tay ném tờ giấy kia, muốn đi, thì đột nhiên có mấy người đàn ông cường tráng cản lại...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lỡ tay bóc băng kén rể

Beta: Tịnh Yên

Quý Tĩnh nhìn cảnh tượng trước mắt, nhà cửa cổ xưa, bên cạnh là đám tiểu thương ăn mặc kiểu cổ trang. Nếu không phải vì cô biết mình đang nhảy Bungee mới rớt xuống đây, thì cô đã cho rằng mình bị lạc vào một chỗ bí mật nào đó. Không sai, vốn là cô đang tham gia trò chơi nhảy Bungee, nào biết đây bị đứt giữa chừng, cô không chết, nhưng lại bị đưa đến nơi này.

Chỉ là. . . Nhìn cảnh tượng mọi người vội vã trước mắt, thế nào lại không có ai phát hiện ra cô? Theo lý thuyết, cô còn đang mặc quân phục (*) mà.

*Quân phục: Trang phục quân nhân.

"Nhường một chút, mau nhường một chút!"

Đột nhiên, có người đẩy cô ra, cũng không quay đầu lại nói một tiếng xin lỗi, mà là chạy về một hướng, kỳ quái, chỗ đó có phát tiền sao? Cô cũng tò mò đi theo, chỉ là dù thế nào, cô cũng không thấy bên trong, chỉ thấy đầu người với đầu người, tất cả họ đều đang nhìn một tờ cáo thị?

Không sai! Sau khi liên tục kiểm chứng, cô xác thực đó chỉ là một tờ cáo thị bình thường? Vậy mà cô còn tưởng là gì chứ.

"Vị đại ca này, nơi đây là đâu vậy?" Cô kéo áo người bên cạnh hỏi, chỉ là người đó gạt tay cô ra, không chú ý đến cô, vẫn hứng thú nhìn tờ cáo thị kia, cô quay đầu, nếu tờ cáo thị kia có thể gây hấp dẫn với mọi người, được rồi...

"Tôi nói, các người có nghe tôi nói không?" Cầm tờ giấy trong tay, cô nhìn bọn họ, ai ngờ....Tự nhiên, bọn họ lập tức giải tán, còn có vài người quay đầu lại nhìn cô, mặt đầy vẻ đồng tình. Cô nhủ mồm, giờ tờ giấy đến trước mặt, nhìn qua, nhưng mà.....

Gợi ý chọn rể: Nam Cung Hi của phủ Nam Cung tuyển thê. Tuổi dưới hai mươi năm, chiều cao không giới hạn, cân nặng không giới hạn, diện mạo không giới hạn, chỉ cần là nữ. Mời báo danh.

Này, chọn rể là cái gì vậy? Chỉ có mỗi yêu cầu về số tuổi? Còn lại đều không giới hạn? Chẳng lẽ người nọ là kẻ ngu? Si đần? Hay là người thực vật?

Thật là nhàm chán! Cô tiện tay ném tờ giấy kia, muốn đi, thì đột nhiên xuất hiện vài người đàn ông cường tráng cản đường...

"Vị cô nương này, cô đã bóc băng, nên phải đi theo chúng tôi ngay." Về mặt người cảm đầu đầy kích động, nhìn cô. >

Cô cho là mình hoa mắt, nhưng khi nhìn một hồi lâu, không sai, thật sự mấy người này đều đưa về mặt kích động nhìn cô, có cần như vậy không? Rốt cuộc thì ông trời cũng nghe ước nguyện của bọn họ, cuối cùng cũng có người ghi danh, lần này trở về, họ không cần phải chịu phạt nữa rồi.

"Cái đó, thật xin lỗi, tôi không biết cái này là thông báo kén rể." Nói xong, cô còn nhặt tờ giấy lên, mặt nở nụ cười, trả lại cho người cầm đầu kia.

Đại hán thấy cô muốn đổi ý, đầu dễ dàng đồng ý, "Cô nương, thật ngại quá!" Nói xong, một người cường tráng bước ra, vác cô lên vai. Đột nhiên bị người vác lên, làm cho Quý Tinh cảm thấy chóng mặt, rất muốn ói.

"Này! Tại sao các người có thể làm như vậy! Mau thả ta xuống!" Người này ăn cái gì vậy? Tự nhiên lại mạnh như vậy? Làm hại một thượng tá như cô cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, nếu trong tay có súng, cô đã bắn chết hắn rồi.

"Xin cô nương hãy nhẫn nại một chút, phủ Nam Cung cách đây không xa." Một người đàn ông cường tráng khác giải thích. Quý Tinh nghe đến mức sắp bị tức chết rồi. Cái này cùng với trắng trợn cướp đoạt thì khác nhau chỗ nào?

Lúc này, đám người mới vừa tản ra nhanh chóng tụ lại bàn chuyện. Nhìn đoàn người đang dần đi xa, một người hỏi người khác "Người có thể đoán được vị cô nương kia có thể sống sót trở ra không?"

"Theo ta thấy....thật không có khả năng. Người cũng không phải không biết, đó chính là thiếu gia phủ Nam Cung, khắp kinh thành không có hộ nào chịu gả con gái gả cho y, ngay cả kẻ ngu cũng không." Một người khác nói.

Lúc này, ở trên đường, một nhóm người cũng đồng tình nhìn về hướng Quý Tinh bị mang đi.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Phủ Nam Cung quỷ dị

Beta: Tịnh Yên

Sau khi Quý Tinh được thả xuống, nàng liền trừng mắt với người đã vác nàng, rồi xoa xoa bả vai mình, xương cốt như muốn rơi từng mảnh. Sau đó, nàng mới nhìn xung quanh.

"Cô nương, đây chính là phủ Nam Cung. Cô nương hãy nghỉ ngơi một chút, chúng tôi sẽ đi thông báo với lão gia và phu nhân." Nói xong, người nọ lập tức rời đi, chỉ để lại một người, có lẽ là sợ nàng chạy trốn?

"Phu nhân, nàng xem một chút, đã lâu như thế này rồi mà không có ai bóc băng. Tiếp tục như thế, không ổn đâu." Nam Cung Hạo lo lắng, đi đi lại lại.

"Ai da, chàng cho rằng, chỉ có chàng gấp, thiếp không gấp sao?"

Bà cũng không biết, con trai bà giống ai nữa. Trong nhà, không có ai có thể kiềm chế được tính tình của hắn, đây chẳng phải là do vết sẹo trên mặt của hắn gây ra sao?!

"Đều tại chàng! Nếu không phải chàng dẫn con trai của thiếp ra ngoài, thì con trai thiếp có biến thành như bây giờ sao? Mặt bị phá hủy còn chưa tính, ngay cả tính khí cũng như bò nóng." Thượng Quan Mân làm nhảm mắng Nam Cung Hạo, nhưng ông cũng chỉ có thể nuốt lý. Đúng vậy, nếu như khi con trai còn nhỏ, ông không dẫn nó ra ngoài cũng sẽ không xảy ra chuyện đó. Hơn nữa, từ khi trên mặt có nhiều sẹo, nên những nữ nhân vừa thấy ở xa là nhanh chóng tránh đi, cho nên, tính tình của hắn ngày càng nóng nảy.

"Lão gia! Phu nhân! Tin tức tốt! Tin tức vô cùng tốt!" Ngoài cửa truyền đến giọng nói của một người đàn ông cao lớn.

"Kêu là cái gì! Bây giờ thì còn có tin tức tốt nào hả?" Thượng Quan Mân quay đầu nhìn hắn rống to.

"Phu....Phu nhân, có.....có người bóc cáo thị rồi." Hắn run rẩy, nói. Trong phủ, ai chẳng biết phu nhân mới chính là đương gia. Mà lão gia, hắn liếc mắt nhìn người đang đứng yên một bên, cúi thấp đầu xuống.

"Cái gì! Người. . . Người nói có người gỡ báo rồi hả?" Nàng kêu to, chấp tay trước ngực, cảm tạ Bồ Tát, "Là ai? Có tới không?" Thái độ nàng khác thường.

"Dạ, ở đây...Ở vườn hoa." Hắn vừa nói xong, thì đã không thấy bóng hai người, gãi gãi đầu, hắn lập tức xoay người bỏ đi.

Ở trong vườn hoa, Quý Tinh ngồi nhìn ngắm xung quanh. Nói thật, thì nơi này nhìn qua rất tốt, lầu các đình đài, cầu nhỏ, nước chảy róc rách. Chẳng qua

khi nàng nhìn thấy phía xa có hai người đang hối hả chạy đến, thì lập tức đứng dậy, lui về sau hai bước.

"Đây.....Vị cô nương là người đã bóc cáo thị?" Thượng Quan Mân hài lòng nhìn nàng, xinh đẹp, xinh đẹp, chẳng qua, bộ y phục này....Thật kỳ quái, bà chưa bao giờ thấy qua, nhưng khi nàng đứng lên lại vô cùng.....hiên ngang mạnh mẽ.

Quý Tinh nhìn người phụ nữ trước mắt. Đó là một nữ nhân trang điểm xinh đẹp, nếu như ngay từ lúc đầu, bà không có mở miệng nói chuyện, nàng còn tưởng là má mị của một kỹ viện nào đó chứ.

"Ặc, phải . . Bà là . . ." Thấy bộ dạng vui vẻ của nữ nhân này, nàng cũng không nói là do mình vô ý bóc cáo thị. Dù sao, đối với nơi này, nàng còn chưa quen thuộc, nếu có một nơi an thân là chuyện tốt rồi.

"Cô nương, cô thật nguyện ý làm phu nhân của Hi nhi chúng ta?" Mặt Nam Cung Hạo kích động tiến lên. (c|j|e|n|c|a|n|l|e|q|u|y|c|o|n|c|o|m-Venus Thần)

Nàng chỉ kém là chưa có quỳ xuống, đột nhiên ở đâu xuất hiện một người, làm cho Quý Tinh sợ hết hồn, "Ê...Ê....." Bộ nàng giống như chưa nói phải lập gia đình chứ? Chẳng lẽ là vì bóc cáo thị, nên làm họ hiểu lầm?

"Đi đi đi! Đừng có dọa người ta!" Thượng Quan Mân đẩy Nam Cung Hạo ra, thật vất vả mới có người bóc cáo thị, hơn nữa đối tượng còn là một cô nương xinh đẹp như thế, nàng cũng không muốn đến rồi lại đi. Nhìn ánh mắt kỳ quái của hai người trước mắt, trong lúc nhất thời, Quý Tinh im lặng, cứ như vậy mà nhìn họ.

"Mẫu thân, phụ thân, con đã trở về. Mà hai người ở đây làm gì thế?" Nghe được âm thanh này, Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo hành động vô cùng ảm đạm. Quý Tinh còn chưa rõ chân tướng đã bị Thượng Quan Mân kéo đi, mà Nam Cung Hạo thì ngăn người trước mắt.

"Phụ thân, người làm cái gì thế?"

Con người Nam Cung Hạo đảo vòng, "Không có gì, chỉ là ta muốn tìm con để tâm sự một chút thôi, ha...ha...ha."

Dù nói như thế nào, cũng ngàn vạn lần không thể hai người gặp mặt nhau, ít nhất là trước khi hôn lễ hoàn tất. Nếu không, ông rất sợ cô nương người ta sẽ chạy mất khi thấy mặt con trai ông.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Gả mình

Nam Cung Hi vừa nghe phụ thân muốn cùng hắn tâm sự, thì lập tức chạy nhanh hơn so với bất kỳ ai. Bởi vì hắn đã đoán được phụ thân muốn nói gì, chắc chắn là bắt hắn thành gia lập thất gì đó! Nhưng với bộ dạng như quý của hắn, còn có nữ nhân nào chịu gả cho hắn? Mà hắn cũng không trách ý tứ chê bai của bọn họ, cho nên những động tác kia, hắn đều không thèm để ý, bọn họ thích giày vò như thế nào, thì cứ giày vò như thế thôi.

Nhìn nhi tử chạy trời chết, Nam Cung Hạo lắc đầu thở dài, mỗi lần hai người muốn nói chuyện lấy vợ cho hắn, thì hắn đã co chân chạy, chỉ là lần này, tám phần có hy vọng rồi, nghĩ như vậy, Nam Cung Hạo xoay người, đi về hướng khác.

Quý Tinh nhìn nữ nhân hòa nhã dễ gần đang đứng trước mặt, trong lúc nhất thời, cũng không biết nói gì cho phải.

"Cô nương, không biết năm nay bao nhiêu tuổi?" Thượng Quan Mân nhìn nàng, mặc dù ghi trên giấy là không quan trọng, nhưng vẫn hỏi thì tốt hơn.

"Ừ. . . 25 tuổi." Khá tốt, chỉ là lớn như vậy còn chưa có lập gia đình? Thượng Quan Mân không khỏi hồ nghi. Quý Tinh cũng biết bà đang nghĩ gì, nhưng cũng lười giải thích. Chẳng lẽ phải nói với bà rằng nàng chính là người xuyên không, là người đến từ mấy ngàn năm sau, nếu nói như vậy, chắc đã bị xem là người điên rồi.

"Vậy trong nhà còn có cha mẹ.....?" Bà tiếp tục hỏi, Quý Tinh lắc đầu một cái, ở đây đương nhiên là không có rồi. Thượng Quan Mân không khỏi đồng tình nhìn nàng, không trách được lớn như vậy mà chưa thành thân, "Vậy, cô nương có nguyện ý gả cho Hi nhi chúng ta không?" Một câu hỏi này đã lôi Quý Tinh đến.

"Khụ khụ. . ." Nàng nỗ lực khụ, thiếu chút nữa đã bị nước miếng của mình làm cho sặc chết. Ngay cả nhi tử của bà, nàng còn chưa thấy, thì bảo nàng phải trả lời sao đây? "Cái đó, hình như tôi còn chưa thấy nhi tử của các vị." Nghe được lời nói của nàng. . . Thượng Quan Mân có điểm chột dạ cúi đầu.

"Cô nương yên tâm, mặc dù Hi nhi chúng ta không phải thuộc loại ai nhìn mắt cũng tỏa sáng, nhưng là người rất tốt, thật đấy, vô cùng thích hợp làm một phu quân." Từ cửa truyền đến giọng nói của Nam Cung Hạo, nghe thế nào cũng giống như đang.bán hàng ế.

"Đúng a! Đúng a! Nếu là Hi nhi dám khi dễ cô nương, cứ tới tìm chúng ta, khẳng định chúng ta sẽ đánh nó đến choáng váng." Lời nói của Thượng Quan Mân làm cho Quý Tinh im lặng triệt để. Rốt cuộc tên kia như thế nào? Nếu không, tại sao cha mẹ hắn lại nói bộ dạng hắn không ai muốn?

"Cái đó. . . Tôi cần suy nghĩ một chút." Nghe được lời nói của nàng có chút dãn ra, Thượng Quan Mân thừa thắng truy kích, "Không cần nghĩ nữa, ta đảm bảo với cô nương. Nếu không hài lòng, có thể trả hàng lại!" Một câu thôi đã làm Quý Tĩnh á khẩu, không nói được gì nữa. Nam Cung Hạo đứng ở một bên cũng dùng hết sức mà nháy mắt với bà, vợ ông đang nói bậy bạ gì đấy! Thượng Quan Mân cũng ý thức được mình đã nói lỡ lời.

"Không phải, không phải, nói sai rồi, ai nha!" Bà ảo não không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể trừng mắt nhìn Nam Cung Hạo, đều tại chàng! Ánh mắt bà tỏ cáo, nhitừ bà muốn diện mạo thì không có, muốn tính khí thì tính khí rất lớn, làm cho Nam Cung Hạo phải áy náy, cúi đầu.

Nhìn hai người trước mặt, Quý Tĩnh cảm thấy chuyện này rất kỳ quái, rốt cuộc đây là như thế nào? Nhưng sự thật là đôi vợ chồng kia cũng rất dễ nói chuyện, dù sao nàng cũng là người hiện đại, vậy còn sợ người cổ đại sao? Lại nói tiếp, tạm thời nàng cũng không thể trở về, ở đây lại không quen, không có người thân, đi ra ngoài cũng không biết đi đâu. Nghĩ như vậy, quán cái tên Nam Cung Hi khi gió có bộ dạng như thế nào, nàng nhất định phải lưu lại!

"Được! Tôi gả!" Còn muốn nói điều gì, thì hai người đã bị ba chữ của nàng làm cho ngẩn ra đó, tiếp đến, hai người bùm một tiếng, cùng nhau té xiu. Quý Tĩnh nhìn hai người té xiu, thì ngẩn người, nàng chỉ là đồng ý gả thôi mà, có cần khoa trương như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Nam Cung Hi tức giận

Bây giờ, Quý Tĩnh không biết phải làm gì với họ, đành ngồi đợi họ tỉnh lại. Nàng nhắm chán nhìn móng tay của mình, không bao lâu, hai người ngất đi đã tỉnh dậy. Cả hai đều nhìn Quý Tĩnh đang ngồi trên ghế, sau đó nhìn nhau, thì ra không phải là mơ. Đây là thật!

"Cô nương, ta không nằm mơ phải không?" Thượng Quan Mân nhìn nàng, hỏi.

Quý Tĩnh gật đầu một cái, "Gọi con Quý Tĩnh là được." Sau khi được câu khẳng định của nàng, Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo không khỏi ôm nhau mà khóc, thấy vậy, Quý Tĩnh liền choáng váng.

"Nhanh, chàng nhanh đi nói cho Hi nhi biết. Nói với con, mấy ngày nay đừng có chạy lung tung." Thượng Quan Mân vỗ vỗ Nam Cung Hạo, người sau gật đầu một cái, "Ta cũng phải tranh thủ thời gian đi chuẩn bị một chút." Nói xong bà đứng lên, lau mắt, "Tĩnh nhi, trước hết con ở lại đây, có gì cứ kêu nha hoàn làm là được." Nói xong, không đợi Quý Tĩnh kịp phản ứng, liền vội vã rời đi.

"Phụ thân, người nói cái gì? Lặp lại một lần nữa!" Nam Cung Hi rống giận nhìn phụ thân của hắn, nói cái gì có người muốn gả cho hắn? Bảo hắn ngoan ngoãn ở trong phủ đợi ngày thành thân, "Trước đó, không phải ta và mẫu thân con đã dán một thông báo kén rể sao?" Ông ngừng đầu lên nhìn lướt qua hắn. Cái này thì hắn cũng biết, nhưng không phải là không có người muốn thành thân với hắn sao?

"Cho nên?" Hắn nhìn phụ thân.

"Có một cô nương bóc bả."

Nghe được câu này, Nam Cung Hi không khỏi nhăn mày, thực sự có người không sợ chết?, "Người nọ có biết tình huống của con không?" Nam Cung Hi hỏi, Nam Cung Hạo chột dạ cúi đầu, bọn họ nào dám nói, nhìn đến phản ứng của ông, cũng biết phụ mẫu của hắn đang lừa người ta.

"Con không lấy!" Hắn cũng không muốn tân nương vào lúc thấy mặt hắn liền thét chói tai, sau đó té xiu. ||diedanlequydon.com-Venus Thần||

"Không được! Nếu con lấy, ta và mẫu thân con sẽ xuất gia." Nghe thế, Nam Cung Hi liền nhúc nhích, vì chuyện của hắn, trước còn lấy cái chết ra ép, cuối cùng, nữ tử kia căn bản không thích hắn, còn bị hắn dọa cho khóc lên, đến lúc đó mới thôi. Chẳng lẽ, lần này còn nặng hơn lần trước sao?

"Được rồi! Chỉ là nếu người ta sợ quá khóc lên cũng đừng trách con." Cái này, hắn cần phải nói rõ, nếu không sẽ bị mắng, Nam Cung Hạo gật đầu. Nhìn bóng lưng vui mừng rời đi, Nam Cung Hi thờ dãi.

Thật sự Nam Cung Hi rất tò mò là dạng nữ tử gì dám gả cho hắn. Cho nên, dù mất sức của chín trâu hai hổ, kết quả vẫn là hắn không thể thấy người. Quả thật, phụ thân và mẫu thân hắn là thân, mỗi khi hắn đến gần thì bị kéo ra, nói gì cũng không để cho hắn nhìn, làm cho hắn hoài nghi có phải là trong hôn lễ người khác, phụ mẫu hắn sẽ cướp vợ cho hắn?

"Con nhìn lại con lại một chút đi! Còn không trở về cạo sạch râu ria đi. Bộ dạng giống như dã nhân, khó coi chết đi được!" Đây đã lần thứ N hắn bị mẫu thân bắt khi đi xem lên 'thê tử tương lai' của mình, chỉ là lần này thái quá rồi, muốn hắn cạo sạch râu, phải biết rằng râu này hắn đã giữ rất lâu, dùng để che sẹo, cạo sạch thì người ta nhìn sẽ không chạy mất sao?, "Con không cạo! Mẫu thân cũng không phải không biết tại sao."

Mắt Thượng Quan Mân lóe lóe, "Con phải cạo. Nếu không, đợi lúc con ngủ, ta sẽ tìm người giúp con cạo sạch sẽ." Nghe được lời của bà..., mặt Nam Cung Hi đen rồi, đây chính là trần trụi. Uy hiếp trắng trợn a!

Mỗi ngày trong nhà đều có diễn ra cuộc chiến của hai mẹ con, thật sự không thể nín cười được, xem ra, vị 'tướng công' kia cũng không có cái gì a. Ủa, nếu như vậy, tại sao lại không có người chịu gả cho hắn? Giờ phút này, nàng đang ở phòng đôi y phục, mà trước khi thay đồ, nàng phải tắm, đây cũng là một kỷ niệm đây.

Nghe nam nhân đứng ở bên ngoài không còn hơi sức rống giận, cùng bà liếng thoảng không ngừng, xem ra nàng gả cho hắn cũng không tính là chuyện xấu, nghĩ tới đây, một lần nữa, nàng lại bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Ước pháp ba chương (1)

Mới qua mấy ngày, mà không khí vui mừng lan khắp phủ Nam Cung. Khắp thành, ai cũng biết Nam Cung Hi sắp thành thân, mà tân nương chính là cô gái đã bóc băng mấy hôm trước. Chỉ là bọn họ không hiểu, như thế nào mà cô gái đó chịu gả cho hắn? Chẳng lẽ bị ép buộc hay sao? Nghĩ như vậy, đa phần bọn họ không khỏi run lên.

Vì đề gia tăng không khí, Nam Cung Hạo và Thượng Quan Mân bỏ hết vốn liếng, chỉ cần ai đến dự, vô luận người là ai, cũng có thể ngồi xuống ăn tiệc mừng, cho nên, khắp thành, ngay cả tên ăn xin, tất cả như ong vỡ tổ mà chen nhau đến tham dự.

"Cô nương, chúng ta nên đi ra ngoài rồi." Quý Tinh mặt che khăn hi, được người ta dìu ra khỏi phòng.

Mà trên đại đường, mặt Nam Cung Hi uồn ẻo, đầy tức giận. Trời ơi, mẫu thân đúng là đã nói là làm. Sáng nay, sau khi thức dậy, hắn liền phát hiện toàn bộ số râu mà hắn dưỡng bao nhiêu năm, đã bị người ta cạo sạch. Mà người đứng sau giật dây, chính là người ngồi trên ghế thái sư, mặt đầy ý cười, đợi người quỳ lại.

"Tân nương tới." Mọi người quay đầu lại, cũng muốn xem tân nương là ai, nhưng đáng tiếc, mặt nàng đã bị khăn hi che lại.

Nhìn người đứng ở bên cạnh mình, Nam Cung Hi không khỏi cúi đầu xuống nhìn nàng.

"Khụ, khụ..." Thượng Quan Mân ho một tiếng, ánh mắt cảnh cáo nhìn hắn, nên hắn chỉ có thể đứng nghiêm chỉnh, hoàn thành hôn sự này.

"Nhất Bái Thiên Địa!"

"Nhị Bái Cao Đường!"

"Phu Thê Giao Bái!"

"Đưa Vào Động Phòng!"

Sau khi hô lên tiếng cuối cùng, Quý Tinh được người ta dìu đi xuống, mà Nam Cung Hi phải ở lại. Nói là mời khách uống rượu, nhưng khi những người đó nhìn thấy hắn, đều đứng dậy bỏ chạy. Thượng Quan Mân thấy tình hình không ổn, liền đuổi hắn đến tân phòng, lần này bên đàn gái không có ai đến, nên họ liền gián lược một số lễ tiết.

Đứng cửa phòng, Nam Cung Hi chần chừ không bước vào, hắn đang nghĩ có nên đi vào, hay là trực tiếp đi ra. Quý Tinh buồn chán ngồi trên giường, nha hoàn đã bị nàng đuổi đi. Nói thật, kết hôn ở cổ đại chẳng có thú vị gì, quan trọng nhất là cái bụng đang đói meo của nàng. Hi vọng chú rể về sớm một chút, nếu về trễ, làm nàng đói quá mức, hừ hừ....

Bị bồm một tiếng tiếng cửa mở, Quý Tinh ngồi thẳng người. Nhìn người ngồi trên giường, Nam Cung Hi thở dài, tiếng lên vén khăn hi cho nàng, chuyện gì nên đến, ắt sẽ đến. Chẳng qua, khi hắn nhìn thấy Quý Tinh, thì khăn trong tay cũng rơi xuống đất.

Mày lá liễu cong cong, miệng khéo léo mà đầy đặn, làm cho người ta không nhịn được muốn cắn một cái, còn có đôi mắt to trong sáng của nàng, chỉ cần nhìn một cái, đã làm hồn người ta bay đi. [i>(*DP: Tiếng sét ái tình...Hi ca, bảo trọng...hắc hắc...)]/i]

Quý Tinh quan sát người nam tử trước mặt, khắc sâu ngũ quan, thoát nhìn rất giống người ngoại quốc, mắt thâm thúy, khi hắn nhìn mình, thì mình giống như bị hút vào, chỉ là....

"Tại sao người chỉ cho ta thấy có nửa bên mặt?" Quý Tinh mở miệng, rồi nàng thấy rõ thân thể hắn chấn động. Nàng đứng lên, Nam Cung Hi lại quay mặt sang hướng khác, rõ ràng là không muốn cho nàng nhìn. Quý Tinh buồn bực. Rốt cuộc người nọ như thế nào đây?

"A! Nơi đó có rắn!" Đột nhiên, nàng kêu to, Nam Cung Hi lập tức nhìn sang, bị lừa rồi? Nàng xảo trá nhìn của hắn, chỉ là. . .

Khác hoàn toàn với nửa khuôn mặt kia, nhìn rất giống như Ngô Công, chần chịt sẹo với sẹo, tất cả sẹo dính thật chặt vào nửa khuôn mặt của hắn.

Mặt của hắn, cuối cùng nàng cũng đã hiểu tại sao hắn chỉ cho nàng thấy nửa khuôn mặt của mình. Chỉ là, nếu như chỉ có như vậy mà không ai muốn gả, thì thật vô lý?

"Nhìn đủ chưa!" Nam Cung Hi bỗng giận, hắn ghét nhất là người khác nhìn sọc trên mặt hắn.

Quý Tinh lấy lại tinh thần, nhìn hắn, "Người hung dữ cái gì! Lớn giọng thật!" Nàng rống vào mặt hắn, trước kia chỉ có nàng rống vào mặt người khác thôi.

Nam Cung Hi ngơ ngác nhìn nàng. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ước pháp ba chương (2)

Gào lên với hắn xong, cũng không quản nét mặt của hắn như thế nào, nàng tự nhiên ngồi xuống bàn ăn, bụng nàng reo dữ dội rồi, không ăn sẽ chết đói thật a. Tinh thần của Nam Cung Hi chưa hồi phục lại, đây là lần đầu tiên có nữ nhân bị hắn rống, không những không khóc, mà còn dám rống lại.

"Này, đọc cái này đi!" Quý Tinh ném một tờ giấy về phía hắn. Khi thấy giấy bay đến trước mặt, hắn mới lấy lại tinh thần, vội vàng giơ tay ra. Nhưng càng đọc, hắn càng không thể bình tĩnh được.

Ước pháp ba chương:

1. Điều thứ nhất: Cùng phòng nhưng không cùng giường, bởi vì chúng ta không quen biết nhau, càng không có tình cảm với nhau.
2. Điều thứ hai: Phải thể hiện hành động tôn trọng phái nữ, người ngủ dưới đất, ta ngủ trên giường.
3. Điều thứ ba (Đây là điều quan trọng nhất): Sau khi cưới, tất cả phải nghe lời vợ.

Hết

Hai điều trước, có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng còn điều cuối cùng. Mặt hắn đen lại nhìn nàng, chẳng lẽ nàng nghĩ có thể bỏ lên giường của hắn là oai lắm sao? "Cái thứ quý gì đây! Ta không đồng ý!" Nói xong, hắn vo tờ giấy thành một cục to tròn.

Quý Tinh nhìn hắn, sớm biết hắn sẽ làm như vậy mà, "Không sao cả, người cứ vò đi, mấy tờ giấy này, ta có rất nhiều." Nghe nàng nói vậy, cả người Nam Cung Hi cứng đờ, đứng ngẩn ở đó.

"Người đừng tưởng là có cha mẹ ta ủng hộ, mà người có thể cười lên đầu của ta. Nói cho người biết. . ."

Hắn còn chưa nói hết câu, thì thấy sắc mặt người trước mặt thay đổi 180 độ, chạy thẳng ra cửa, "Cha mẹ, mau tới a, phu quân muốn đánh con! Ô ô ~~~" Vừa chạy vừa khóc, bộ dáng là muốn chạy ra, nhưng Quý Tinh không phải đứa ngốc, chỉ là làm dáng một chút mà thôi.

"A! Người quay lại cho ta!" Nam Cung Hi cũng chạy theo. Nhìn hắn chạy tới nàng, Quý Tinh đã biết âm mưu của mình đã thực hiện được, mặt nở đầy nụ cười. Không đến mấy bước, Nam Cung Hi đã bắt được tay của nàng, "Được, ta đồng ý với người." Vì không muốn cha mẹ luỵ sống hắn, hắn chỉ có thể ký cái hiệp ước bất bình đẳng này.

"Thật? Quá tốt rồi! Ha, trở về phòng thôi." Vuốt mặt một cái, nàng vui vẻ trở về phòng, khi có phản ứng lại, Nam Cung Hi đã biết mình bị lừa, nữ nhân này.Hắn nghiêng răng nghiêng lại nhìn bóng lưng của nàng, đôi tay nắm thành quyền, ngón tay phát ra tiếng răng rắc. (D.Phong: *nhìn nhìn* *ghi ghi* Hiệp 1: Tinh tỷ thắng *hoan hô* *tung hoa* - Hi ca: *nghiến răng* ngu-ma-ca-chi, hãy đợi đây, hừ. . . > ,

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cố ý phá hư động phòng

"Tốt rồi, ta muốn nghỉ ngơi, bản thân người tự lo đi." Nói xong, nàng đuổi người một cái, đi tới giường, thì nghe Nam Cung Hi la lên.

"A, không được, thế nào một hồi nữa, phụ mẫu của ta sẽ đến."

Bước chân Quý Tinh dừng lại, nhưong mảy, “Họ tới làm gì?” Thì lập tức bị ánh mắt ‘biết rõ còn hỏi’ của Nam Cung Hi.

Quý Tinh vô lực vỗ trán. Trời ơi! Sao nàng lại quên chuyện này chứ? Nhưng nàng là một người lính, cũng không phải diễn viên đi, “Cái đó... Chính người có thể một mình giải quyết được không?” Nàng chê cười nhìn hắn. Nam Cung Hi thì liếc nàng một cái, chuyện đó hắn diễn một mình như thế nào a?

Trời đánh cổ đại, không có máy ghi âm, không có ti vi, nếu không, việc đó trực tiếp để cho TV, máy ghi âm gì đó liền làm xong. "Ngươi đừng nhìn ta, ta không được, nếu vậy, dứt khoát diễn trò gây gổ?" Nàng đề nghị, cái này thì nàng rành nè, nghe vậy, mặt Nam Cung Hi xanh lên, chẳng lẽ nữ nhân này muốn hắn bị mắng sao?

"Không được!" Hắn rống to, đột nhiên hai mắt Quý Tinh đỏ lên, oa một tiếng khóc rống lên, Nam Cung Hi vô cùng kinh ngạc. Mà hai người nghe lên ngoài cửa nghe bên trong có tiếng khóc, trong lòng không khỏi nể nang một câu, lập tức vọt vào.

"Tiểu tử thú! Mới vừa tân hôn đã khi dễ nương tử của con hả?" Thượng Quan Mân bước lên, nhéo lỗ tai của hắn. Quý Tinh ngăn người, thật ra nàng chỉ muốn diễn thử thôi mà, ai biết được... Tình huống lại như thế này chứ

"Mẫu thân! Đau quá! Mau buông ra a! Con đã lớn rồi mà." Hắn trừng mắt nhìn nàng. Nhưng lại bị Nam Cung Hạo thấy được, rồi nhìn đáng vẻ ngạc nhiên của nàng, “Tiểu tử con... Cánh cứng cáp rồi phải không!!” Rồi tiến đến đánh lên đầu hắn một cái, Quý Tinh càng im lặng, không nói ra lời.

Quả là hai người kia nói được là làm được nha! Không phải hắn bị đánh cho đến choáng váng chứ? Mặt nàng đồng tình nhìn Nam Cung Hi.

“Ngươi... Ngươi...” Nam Cung Hi chỉ vào Quý Tinh, tức giận run cả người.

Thượng Quan Mân thấy nhi tử còn không biết hối cải, tay liền dùng thêm sức vặn, “Còn không xin lỗi Tinh Nhi!”

Nam Cung Hi đã đau đến không nói được lời nào, móa đó, thật là hung ác, Quý Tinh không không nhận được nữa, nhìn Thượng Quan Mân.

“Cái đó, mẫu thân ơi... Người buông tai phụ quân ra đi. Hình như chàng rất đau.” Gương mặt nàng đầy vẻ lo lắng. Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo nhìn nhau, mừng thầm, cuối cùng cũng có người không chán ghét Hi Nhi nhà bọn họ đấy.

"Nể Tinh Nhi cầu tình cho con, trước tạm bỏ qua." Tay Thượng Quan Mân bỏ xuống, lập tức Nam Cung Hi vươn tay xoa lỗ tai tội nghiệp của mình.

Nhìn đáng đáng vẻ khổ sở của hắn, Quý Tinh muốn cười mà không cười được, nên đến thở không ra hơi rồi.

“Con xem đi, Tinh Nhi là một cô nương tốt biết bao!”

‘Mới là lạ đấy!’ Nam Cung Hi thầm nói, nhưng ngoài mặt là gặt đầu như già tòi.

"Cho nên, con không được khi dễ, hay làm cho nàng khóc. Nếu không, mẫu thân quyết không tha cho con đâu, hừ!" Trước khi đi, Thượng Quan Mân không quên cảnh cáo Nam Cung Hi.

Nam Cung Hi khẽ liếc trộm người nào đó đang cúi thấp người cười trộm. Xong rồi, nữ nhân này rất thông minh, Nam Cung Hi có thể tưởng tượng cuộc sống sau này của hắn rồi.

"Mân Mân, chúng ta nên về phong thôi." Nam Cung Hạo nháy mắt với bà, rồi nhìn nhi tử thỉnh thoảng nhìn chằm chằm Quý Tinh. Nhưng Thượng Quan Mân vẫn còn tức, chẳng lẽ bỏ qua dễ như vậy sao?

"Con! Tôi nay ngủ dưới đất cho ta!" (*DP: Ha ha *cười nghiêng ngả* đúng là Mân Lão đại mà, bái phục cái vị mẫu thân này rồi á, ha ha!!)

Sắc mặt Nam Cung Hi đen lại, không thể tin nhìn mẫu thân của mình. Còn Nam Cung Hạo lại tròn tròn hai mắt, chẳng lẽ nương tử của ông không muốn ôm cháu sao? Còn Quý Tinh thì đã gãi đúng chỗ ngứa, nàng le lưỡi, cười hề hề nhìn mặt Nam Cung Hi.

Hắn nhin! Nhin! Phụ mẫu vẫn còn, không thể nổi đóa, nếu không tối nay, ngay cả ngủ trên đất, hắn cũng không ngủ được, “Biết rồi, mẫu thân!”

Nhìn thấy bộ dạng làm sai của nhi tử, rồi thái độ hối cải của hắn, mặt Thượng Quan Mân cũng đã hòa hoãn một chút, “Như vậy mới được chứ!” Nói xong rồi xoay người lôi Nam Cung Hạo rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Phụ Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tính sổ sau

Sau khi Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo đi không bao lâu, Quý Tinh không nhận được mà nằm úp người trên giường, cười điên cuồng, “Ha

ha...Ha ha..." Nàng cười đau cả bụng, mặt đen của Nam Cung Hi nhìn nàng, há hê thật sao?

"Vì để bồi thường ta, tối nay, ngươi ngủ trên đất, ta ngủ trên giường." Nghe vậy, Quý Tinh ngưng cười, nghiêng mặt nhìn hắn, "Có quan hệ gì với ta, thật sự là ta không biết phụ thân, mẫu thân ngươi ở bên ngoài." Thấy dáng vẻ nàng hùng hồn, Nam Cung Hi có chút tức giận rồi!

"Không được! Tối nay ngươi ngủ trên đất." Nếu không hắn nuốt không trôi cục tức kia, Quý Tinh hí mắt nhìn hắn, đây là đang tính sổ sao? "Được thôi, có bản lĩnh thì tối giành đi!" Nàng không tin không đánh lại hắn.

Nghe được giọng nói tự tin của nàng, chẳng lẽ nàng biết võ công? Nghĩ như vậy, Nam Cung Hi do dự, cũng không tiến đến. Nếu đánh không lại nàng, chẳng phải sẽ bị nàng giễu cợt sao? Không được! Nhất định không được! "Thôi, ta ngủ dưới đất."

Quý Tinh nhìn Nam Cung Hi, rồi lại úp mặt vào gối, điên cuồng cười lần nữa, hắn, hắn là đang sợ nàng đi.

"Này, ngươi kiểm chế một chút cho ta." Hôm nay, là ngày hắn mất hết mặt mũi, tất cả cái xấu đều bị nàng nhìn thấy hết, thật là thất sách mà.

"Ha...Được, được....Ha ha..." Đối với nàng, Nam Cung Hi đã im lặng triệt để rồi, cũng không thêm đề ý thêm nữa, lấy nệm trải xuống đất, rồi tự kỷ nằm xuống.

Trong bóng tối, Quý Tinh nhìn bóng lưng của Nam Cung Hi, ài, thật ra, so với tưởng tượng của nàng, thì hắn đã tốt hơn rất nhiều rồi, "Này, mau trả lời câu hỏi của ta lúc nãy đi, sao ngươi không cười được vợ?" Nàng nhìn bóng lưng của hắn, hỏi.

Nam Cung Hi dừng một chút, cũng không trả lời nàng, cứ nằm im mà giả bộ ngủ.

"Thôi đi, không phải chỉ là bị hủy dung hay sao? Đứng rồi, chỉ có kẻ ngu mới gả cho ngươi." Nàng suy nghĩ một chút, cảm thấy có gì đó không đúng, "A! Phi phi! Kẻ ngu gì chứ, đó không phải đang mắng ta sao?"

Nghe thấy lời nàng nói, vai Nam Cung Hi run run.

"Không phải chứ? Ngủ nhanh như vậy. Nói ta giống heo? Ta nghĩ ngươi cũng không hơn gì ta đâu!" Nàng nhìn bóng lưng của hắn, châm chọc.

Nam Cung Hi nghe thấy lời nói nhảm của nàng, âm thanh của nàng ngày càng nhỏ, rồi im lặng.

Hắn xoay người nhìn người đang ngủ say trên giường, trong nháy mắt đó, nói không động lòng là giả, dù sao thì hắn cũng... Sờ sờ má trái của mình, so với người bình thường thì nàng rất kỳ quái. Giống như là chưa bao giờ thấy những vết sẹo chẳng chịt trên má của hắn, ngược lại, không chỉ cùng hắn rỗng lên, còn lấy cha mẹ hắn làm hậu thuẫn mà leo lên đầu hắn.

Hôm sau, theo thói quen, mới sáng sớm, nàng đã thức dậy, lại phát hiện có người còn thức sớm hơn nàng, bởi vì nàng không thấy chăn nệm dưới đất. Cũng đúng, ngày hôm qua hắn ngủ sớm như vậy, hôm nay thức sớm cũng chẳng có gì lạ.

"Xong rồi! Xong rồi! Thiếu gia sẽ nổi giận cho coi, bây giờ làm thế nào đây? Tiểu Duyệt, ngươi thay ta đi đưa có được hay không?"

Vừa bước ra cửa, Quý Tinh đã thấy một nha hoàn đang cầu xin một nha hoàn khác. Nàng không khỏi tò mò, thiếu gia trong miệng nàng ta chẳng phải là hắn sao?

"Không được! Chính ngươi đi đi! Cái này, ta thật sự không giúp được ngươi!" Nha hoàn được gọi là Tiểu Duyệt sợ hãi, lần trước đi thay nàng ta, nàng liền gặp xui xẻo. Nên lần này, dù có bị đánh chết, nàng cũng không đi.

"Các ngươi đang làm gì vậy?"

Lúc này hai người mới phát hiện có người ở sau lưng, "Thiếu...Thiếu phu nhân." Cả hai hoảng sợ quỳ xuống.

"Ngươi phải đem cái này cho hắn sao?" Nàng tò mò hỏi, chẳng qua chỉ là đi mang điểm tâm thôi sao? Có cần đẩy tới đẩy lui không?

"Đưa cho ta, ta đưa giúp cho." Nàng nhận lấy mâm điểm tâm.

Tiểu Duyệt nhìn người đối diện một cái, rất nhanh đã hiểu, thì ra là Thiếu phu nhân không biết tính khí của Thiếu gia, nhìn bóng dáng người ngày càng xa, nàng nói, "Ngươi thăm rồi! Nếu như Thiếu phu nhân xảy ra chuyện gì, ngươi không trốn thoát đâu."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: So với hắn còn lợi hại hơn (1)

Quý Tinh vừa bung mâm điểm tâm, vừa gõ cửa. Cửa còn chưa kịp mở, thì một tiếng rống giận vang ra, “Cuối cùng cũng tới rồi hả? Sao giờ mới đưa điểm tâm đến? Mang vào xong thì đi xuống lĩnh phạt cho ta, 20 gậy!”

Quý Tinh nhủ nhủ mày, cuối cùng cũng đã hiểu tại sao nha hoàn kia lại sợ hãi như vậy, đã như vậy, nàng cũng không cần dè dặt nữa.

Phanh một tiếng, Quý Tinh một cước đạp cửa. Thấy rõ người đến là ai, Nam Cung Hi ngẩn ra, hắn còn chưa mở miệng, đã bị đối phương mắng xối xả vào mặt, “Mới sáng tinh mơ làm gì mà rống lớn như vậy hả! Ngươi ăn nhầm thuốc nổ hay sao. Có uống thuốc chưa a? Lĩnh 20 gậy phải không? Tốt, tốt! Bây giờ ta đi lấy gậy cho ngươi.” Nói xong, nàng tức giận chạy nhanh ra ngoài, cũng không quên vớt mâm điểm tâm cho hắn.

Nam Cung Hi sững sờ nhìn người rống còn lớn hơn cả hắn, chỉ là....Không đúng, hắn lập tức xông ra ngoài, có Chúa mới biết nữ nhân kia sẽ náo thành cái gì.

Tiểu Lục và Tiểu Duyệt vẫn còn đứng ở chỗ đó, các nàng thấy Thiếu phu nhân tức giận đi về phía các nàng, quát hỏi, “Gậy gộc để ở đâu?” Thấy đáng vẻ hung thần của nàng, tay Tiểu Duyệt run run chỉ về một hướng, lập tức, Quý Tinh đi tới.

Chỉ là còn chưa kịp thở ra, thì thấy vị Thiếu gia các nàng sợ nhất mang bộ mặt không tốt đến, “Có thấy Thiếu phu nhân không?”

Hai người chỉ kém là không ôm chặt lấy nhau, Tiểu Duyệt đưa tay ra chỉ, lúc Nam Cung Hi định đi, mới hai bước thì lùi lại, “Sao hôm nay, Thiếu Phu nhân lại mang điểm tâm cho ta?” Nói xong lời này thì hắn nhìn tiểu Lục. Cả người Tiểu Lục đều run lên, một câu cũng nói không được.

"Thiếu gia, tha mạng!" Lập tức, Tiểu Lục quỳ xuống, còn không quên dùng sức đập đầu, ngay cả đau cũng không cảm giác được. Còn Tiểu Duyệt đã hoàn toàn ngu đung chết đứng tại chỗ, bởi vì nàng thấy sau lưng Thiếu gia là bộ mặt tức giận của Thiếu phu nhân, đáng sợ hơn nữa là, trong tay của phu nhân còn cầm một cây gậy.

"A! Ai đánh ta! Có phải không muốn sống nữa không?" Nam Cung Hi ăn một gậy đau, trực tiếp không nhìn mặt mà rống lên.

"Ta thấy là ngươi không muốn sống thì có! Tinh khí kém như vậy, xem ta làm sao mà hảo hảo quản giáo ngươi nà." Nói xong thì một gậy cũng nhanh chóng hạ xuống, Nam Cung Hi ôm đầu chạy loạn, nữ nhân này điên rồi, điên rồi!

"Ngừng! Ngươi dừng tay cho ta!" Hắn nỗ lực né tránh, nhưng tại sao nhãn lực của nữ nhân này lại tốt như vậy chứ? Đầu nhắm chuẩn về phía hắn.

"Được rồi, có gì nói mau." Vừa nói xong, thì một gậy đã đánh lên vai của hắn, tiếng kêu đau của hắn đều truyền đến tai của mọi người.

Những người đó đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn Quý Tinh, Thiếu phu nhân thật lợi hại! Lần này bọn họ không cần sợ Thiếu gia nữa rồi. Nhìn Thiếu gia bị Thiếu phu nhân đánh mà không hoàn thủ, mà ngay có ý tứ hoàn thủ cũng không có luôn.

"Không phải các ngươi còn có việc hả?" Nam Cung Hi quét mắt nhìn những người đó. Nghe thấy vậy, bọn họ co chân chạy, không muốn Thiếu gia để mắt a.

"Này, không phải ngươi có lời muốn nói sao?" Quý Tinh quơ quơ gậy, nhắc nhở hắn. Khóe miệng Nam Cung Hi co quắp, nhìn nàng, nhìn thế nào bộ dáng kia của nàng rất giống như một tên lưu manh nhỉ?

"Ngươi không biết Tam tông tứ đức hả?"

Nàng nhìn hắn, nhún nhún vai, “Để ta suy nghĩ một chút....Vợ ra cửa cũng phải đi theo, vợ ra lệnh phải phục tùng vô điều kiện, vợ nói sai cái gì cũng phải nói đúng, vợ trang điểm cũng phải chờ, vợ mua sắm phải trả tiền thay vợ, ngày sinh của vợ phải nhớ. Là những điều này phải không?”

Nghe được những lời này, thiếu chút nữa Nam Cung Hi đã ngất xỉu tại chỗ, bộ nàng thuộc ngoại tộc sao? (*DP: Ý của anh là chị ở nước khác đến, mà cũng đúng nhể!!!)

"Ngươi. . . Ngươi. . ." Hắn đã tức không biết nói cái gì cho phải.

"Được rồi, vì cho ngươi hả giận, hiện tại, ngươi tới đánh ta đi." Nàng đem cây gậy đưa cho hắn, Nam Cung Hi cầm lấy cây gậy, không hiểu nhìn nàng, đây, đây là...?

"Ngươi cho là ta không dám sao?" Hắn giơ gậy lên cao, còn chưa kịp giả vờ đánh xuống, thì...

"Tiểu tử thôi! Càng ngày càng quá đáng, mau dừng tay cho ta!" Nghe được giọng nói này, rồi thấy người đứng đối diện nháy mắt với mình, thiếu chút nữa hắn đã tức giận mà bỏ mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: So với hấn còn lợi hại hơn (2)

Quả nhiên, một lần nữa, tai Nam Cung Hi hoa hoa lệ lệ bị mẩu thân hấn nhéo, lần này so với lần trước còn lợi hại hơn, trực tiếp dùng quyền đâm cước đá, “Phản, phản rồi, con dám dùng gậy đánh Tinh nhi hả?”

Nam Cung Hi có khổ mà không thể nói, mắt tròn trắng hung ác nhìn người nào đó đứng bên cạnh. Quý Tinh nhìn hấn, nhún nhún vai, hai tay khoanh lại trước ngực, hấn ngu ngốc như vậy, sao có thể trách nằng chứ? Dù sao, chiều này lần nào dùng cũng đúng.

"Mẫu thân! Con không có đánh nằng, không tin, người hỏi nằng đi!" Nói xong, hấn nháy mắt với Quý Tinh, nhưng căn bản người ta không để ý đến.

"Tinh Nhi, nó nói có đúng không?" Thượng Quan Mân quay đầu nhìn Quý Tinh, thật ra là nằng nghe gia nhân thông báo mới chạy đến, nhưng khi tới nơi thì thấy ngược lại với lời kể của bọn họ, đợi một chút nữa phải giáo huấn bọn họ tội ăn nói lung tung mới được.

"Vâng ạ, thật may là mẫu thân đến." Phải nói là, câu thứ nhất làm Nam Cung Hi cảm kích, nhưng nghe đến câu thứ hai, hấn hận không thể tiến lên bóp chết nằng.

"Cái gì? Nói vậy, nếu ta không đến kịp, có phải con sẽ đánh chết Tinh Nhi không?" Nhìn cây gậy cứng trong tay Nam Cung Hi, Thượng Quan Mân tức giận hét lên.

"Không có! Mẫu thân, con thề đó! Tuyệt đối không có! Người mau buông tai con ra được không?" Mỗi lần đều như vậy, hấn đã lớn rồi, mà mẫu thân đại nhân vẫn luôn thích nhéo lỗ tai của hấn.

"Không được! Lần này, nói gì cũng không thể bỏ qua dễ dàng. Theo ta đến Từ Đường." Thượng Quan Mân kéo hấn đi về phía trước, Quý Tinh nhìn tên xui xẻo kia, lắc đầu một cái, liền đi theo, có thể thấy được....A di đà Phật!

"Thiếu . . Thiếu phu nhân, cảm ơn người!" Nếu như không có Thiếu phu nhân, thì hiện tại, nằng đã thề thảm rồi.

"Không có gì." Cho đến bây giờ, quý Tinh cũng không có thói quen nhìn người khác quỳ lạy mình.

Nhưng Tiểu Lục vẫn không có đứng lên, "Thiếu phu nhân, xin người hãy thu ta làm nha hoàn hầu cận của người." Vừa nói, Tiểu Lục vừa dập đầu với Quý Tinh. Tiểu Lục biết là mình không có tư cách yêu cầu như vậy, nhưng chung quy đi theo hầu vị Thiếu phu nhân này vẫn an toàn hơn.

"Thiếu phu nhân, nô tỳ cũng vậy, xin người thành toàn!" Nhìn hai người quỳ trước mắt, nằng lâm vào khó khăn, nằng cũng không biết mình có quyền lợi này nha. Nhưng thấy dáng vẻ run lẩy bẩy của hai người, chắc là đã chịu đựng lâu rồi? Nhìn lại, họ vẫn chỉ là những đứa bé.

"Đứng lên đi, nếu đã theo ta thì không cần quỳ lại, dập đầu." Nghe nằng trả lời, hai người mừng rỡ đứng lên, "Cảm ơn Thiếu phu nhân! Nô tỳ là tiểu Lục."

"Nô tỳ là tiểu Duyệt."

Nhìn nụ cười của các nằng, Quý Tinh chỉ lắc đầu.

"Quý xuống cho ta!" Nam Cung Hi đã quỳ gối trước bài vị ở Từ Đường, "Liệt tổ liệt tông, Mân nhi quân giáo không tốt, mới làm cho Hi Nhi có tính tình như vậy, thật hổ thẹn với tổ tiên." Nghe được lời của bà, mặt Nam Cung Hi xanh như tàu lá chuối, "Hôm nay nó còn thái quá hơn, dám dùng gậy gõ đánh phu nhân của mình. Cho nên, hôm nay, con sẽ bắt Hi Nhi quỳ ở đây một đêm, hy vọng nó sẽ tốt hơn." Nói xong, bà đứng lên, liếc Nam Cung Hi, rồi xoay người rời đi.

Đây chính là kêu hấn im lặng một ngày?! Nam Cung Hi quỳ ở đó, nghĩ như thế nào cũng không thông. Tại sao lúc nào hấn cũng luôn thua nữ nhân kia? Muốn mắng nằng, nhưng lại phát hiện, cho tới bây giờ, mình còn không biết nằng tên gì, thật là thất bại hết sức! (*DP: ~ té ghê ~ không...không biết tên hả???)

"Mẫu thân, thật sự người muốn phu quân con quỳ ở Từ Đường một đêm sao?" Quý Tinh không thể tưởng tượng nổi nhìn bà.

Thượng Quan Mân gật gật đầu, không thể không tạo áp lực cho con mình được. Bây giờ, con bà đã là người có vợ, nếu tính khí không thay đổi, ngay cả Thánh Nhân cũng rách dép chạy mất thôi.

"Thật ra thì, mẫu thân ơi, chuyện không có nghiêm trọng như vậy chứ?" Có thể nghĩ, khẳng định cái người quỳ gối ở Từ Đường kia đã hận chết nằng rồi, nhưng nằng cũng không phải cố ý, mọ nó, có ai biết lại hung ác như vậy đâu!

"Không cần nói nữa! Từ lâu ta đã muốn bắt nó đi Từ Đường rồi. Tinh Nhi, con mệt thì đi nghỉ đi, ta đi trước." Nhìn bóng lưng của Thượng Quan Mân, chẳng lẽ, nằng đùa hơi quá sao?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Xin lỗi chàng!

Hôm sau, sắc mặt Nam Cung Hi không tốt đi ra khỏi Từ Đường. Bởi vì trong lòng có áy náy, mà từ sớm, Quý Tinh đã đứng đợi ở bên ngoài, “Ngươi..không sao chứ?”

Nàng bước lên, nhưng Nam Cung Hi vẫn không để ý đến nàng, bước vòng qua, mèo khóc chuột, giả từ bị, hán mới không bị nàng gạt nữa đi.

Quý chuyện sững sờ nhìn bóng lưng của chàng, vậy là chàng giận thật rồi, ài!!!

“Thiếu phu nhân...Thiếu gia...” Tiểu Lục áy náy nhìn nàng.

“Không có việc gì, các ngươi cũng lui xuống làm việc đi.” Nàng phát phát tay.

Nam Cung Hi buồn bực về phòng, không chọc nổi nàng, hán còn không trốn thoát sao? Xem ra ông trời đã không thương chàng nữa rồi, phải một người tới hàng phục chàng?

“Phu quân...” Đột nhiên nghe được một giọng nói dịu dàng, thiếu chút nữa là chàng đã té từ trên ghế xuống, Nam Cung Hi bất khả tư nghị quay đầu nhìn người đứng trước cửa.

Chỉ thấy bộ dạng thẹn thùng của Quý Tinh, một bộ dáng muốn nói lại thôi, bất chợt chàng rung mình, nàng đang hát tuồng hả? “Nàng...Nàng muốn làm gì?” Chàng hoảng sợ nhìn nàng, chỉ kém một bước là không thể giống một nữ nhân, ôm ngực hoảng sợ nhìn đại hán hung ác.

“Ta cũng không có muốn gì cả. Chỉ là...Chỉ là ta muốn xin lỗi chàng thôi!” Nàng vẫn đứng tại cửa nói, cũng không có ý bước vào.

Nam Cung Hi im lặng nhìn nàng, suy nghĩ độ chân thật trong lời nói của nàng, “Vây, lần sao ở trước mặt phụ mẫu ta, nàng cũng đừng có chơi ta được không?”, khi hán nói xong lời này, sắc mặt của nàng cũng đã lạnh đi ba phần, nhưng Nam Cung Hi lại không có chú ý đến.

“Còn nữa, cái điều kiện kia, điều thứ ba đó, ta muốn đổi. Nếu nàng đồng ý, ta sẽ suy nghĩ tha thứ cho nàng.” Chàng nói xong, cũng không để ý sắc mặt đã biến đổi của Quý Tinh. Dù sao thì nàng cũng là tới xin lỗi chàng, thế nào cũng sẽ không....

“Nhượng bộ người ba phần, mà người đã dám lấn lên đầu của ta rồi hả?” Một tiếng rống giận vang lên, làm cho Nam Cung Hi ngẩn ngơ tại chỗ, nhìn người trước cửa hán không thể phá hủy đôi mắt của chàng.

“Cái đó...Cái đó...Ta chưa nói gì hết!” Chàng hoảng sợ nhìn nàng.

Quý Tinh nhìn bộ dạng của Chàng, phát hiện nàng lại nổi khí, lập tức hít sâu một hơi

“Phu quân, ta có thể chấp nhận những điều chàng muốn, nhưng ba điều kiện kia là không thể thay đổi!” Nàng nhẹ nhàng nói, cười cười nhìn chàng. Chỉ nhìn thấy nụ cười của nàng, mà lưng của chàng đã đổ mồ hôi lạnh, chẳng lẽ nụ cười này ứng với câu ‘tiểu lý tàng đao’ sao? (*Nụ cười chứa đao)

“Được, nàng thích làm sao thì làm như vậy a!” Chỉ cần nàng đừng nhìn chàng mà cười như thế, chàng đều đồng ý. Nhớ năm đó, chàng cũng dùng nụ cười như vậy đối phó với người khác, còn bây giờ, ài...

“Phu quân, chàng không thích ta sao? Nếu như vậy, chàng liền bỏ ta đi!”

Nghe được lời của nàng, Nam Cung Hi chỉ kém không có quỳ xuống cầu xin nàng.

“Không...không bao giờ! Ta không làm khó dễ nàng nữa!” Nghĩ đến việc hru nàng, chàng mới là người gặp xui xẻo nha! Không cần nói thêm việc phụ mẫu chàng néo lỗ tay hoặc đánh như từ chàng, ngay cả việc tiếp không cần chàng cũng có thể xảy ra.

“Thật...Có thật không? Thật tốt quá!” Nàng xông lên ôm chàng một cái.

Cả người Nam Cung Hi cứng đờ, nghi ngờ nhìn người hương ngọc mềm mại trong ngực, không tránh khỏi làm cho chàng suy nghĩ lung tung. Lúc chàng suy nghĩ có nên ôm lại nàng không, thì đã bị nàng đẩy ra.

“Phu quân nè, chàng có thể giống phụ thân, mẫu thân gọi ta là Tinh Nhi.”

Nam Cung Hi sững sờ gật đầu, giống như hồn vẫn còn trong cảnh ‘ôm ấp’ lúc này.

“Vây ta đi ngủ trước đây.” Nói xong, nàng chạy tới bên giường, Nam Cung Hi vẫn đứng tại chỗ gật đầu, “Đúng rồi, ngày mai, phu quân có thể cùng ta đi dạo phố được không?” Nam Cung Hi vẫn gật đầu, thấy chàng đồng ý, nàng vui vẻ kéo chăn, nằm ngủ.

Một lúc lâu sau, hồn chàng mới quay lại, “A, ngày mai...” Nhưng khi thấy nàng đã ngủ sâu trên giường, tất cả lời muốn nói đều bị chàng nuốt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Sóng gió khi dạo phố (1)

Sáng sớm ngày hôm sau, Quý Tinh đã lờ Nam Cung Hi còn chưa tỉnh ngủ ra đường lớn, ngay cả một nha hoàn cũng không mang theo, cả hai đều chuẩn ra từ cửa phụ.

“Đi sớm như vậy, trên đường cũng không có ai đâu, hay là quay về ngủ thêm một chút rồi hãy trở lại đi dạo.” Nói qua loa, Nam cung Hi quay người trở về, thì bị Quý Tinh kéo lại.

"Ai nói bây giờ ta muốn đi dạo? Ta chỉ muốn đi ăn sáng thôi."

Nam Cung Hi không thể tưởng tượng nổi, nhìn nàng. Mới sáng sớm mà nàng đã lờ chàng từ trong chăn ra là để đi ăn sáng? Người ngoài không biết, sẽ cho là chàng ngược đãi nàng đấy.

"Một câu nói, chàng có đi hay là không đi?" Quý Tinh nhìn chăm chăm chàng, Nam Cung Hi sờ sờ mặt của mình, “Đừng có sờ nữa! Chàng đã rất tuần tú rồi! Thế nào? Chẳng lẽ chàng muốn cưới vợ bé?” Nghe nàng nói vậy, nếu như có thể, chàng đã học máu cho nàng xem rồi. (*DP: Vì Tinh tỷ là người hiện đại nên có một số từ chị quen miệng nói ra, như ‘thiếp’ thành ‘vợ bé’ đó ~~~> từ ‘vợ bé’ là ta lấy nguyên bản của tác giả, chứ không phải ta tự sửa, chớ hiểu lầm nha ^,^)

"Không có, chỉ là nàng đừng có hời hợt là được."

Nghe chàng nói như vậy, Quý Tinh cũng chẳng để ý, kéo tay chàng chạy đi. Chẳng qua là, khi thấy Quý Tinh dẫn Nam Cung Hạo đến trước một tú lều, thì chàng đã 囧 rồi. "Nàng tới đây làm gì?"

Quý Tinh nhìn chàng, khó hiểu, nàng chỉ bằng hiệu của tú lều, nói, “Quy Hảo Lâu, tên cửa hiệu nghe hay như vậy, thì thức ăn chắc chắn sẽ ngon a.”

Nam Cung Hi hít sâu một hơi (*DP: Ta cũng hít sâu một cái, nhin, nhin a ~~~), chẳng lẽ nàng không thấy người ta đóng cửa sao? “Nếu nàng muốn ăn ngon, thì ta sẽ dẫn nàng đi chỗ khác. Còn nơi này, nơi này không được.” Nói xong liền kéo nàng đi, Quý Tinh nghi hoặc, người này kéo nàng đi gấp như vậy, chẳng lẽ có chuyện gì sao?

"Chẳng lẽ trong này chàng có bằng hữu à?"

Oanh một tiếng, mặt của Nam Cung Hi đỏ bừng, “Nàng không phải nữ nhân! Đây chính là kỹ viện đó!”

Gào xong, mặc kệ nàng có muốn hay không, chàng trực tiếp lờ nàng đi. Quý Tinh ngẩn người. Gì cơ? Kỹ viện? Nhưng dù sao thức ăn cũng ngon mà phải không? Bộ dáng này nào có aai biết chứ?

"Này, mau buông ta ra." Bộ dạng nàng bị kéo đi như vậy thật là khó nhìn.

Nam Cung Hi buông tay, cử động của hai người trên đường cũng đưa tới ánh mắt của một số người, có người biết bọn họ, có người thì nhận ra Quý Tinh, đây không phải là cô gái đã bóc băng mấy hôm trước sao? Nói vậy, người nam nhân bên cạnh nàng không phải là... Nghĩ như vậy, mặt bọn họ liền trắng bệch, nhanh chóng co chân chạy đi.

"Này, chàng xã định nơi đó có thức ăn ngon sao? Nếu như không ngon, ta bả cthàng ở đó làm người bồi bàn luôn." Bởi vì trên người nàng không có tiền nên phải nói vậy. Nam Cung Hi nhìn nàng, cho chàng đi làm bồi bàn? Thật kgoong biết trátí im của ông chủ kia có chịu được không đấy.

"Hai vị khách quan, mời vào. Không biết hai vị muốn ăn gì?" Tiểu nhị ân cần chào hỏi bọn họ, Quý Tinh nhìn Nam Cung Hi, nhún nhún vai, nàng còn chưa đến đây bao giờ, làm sao biết được a.

"Mỗi món một phần." Nam Cung Hi nhàn nhạt nói, tiểu nhị liền quay người đi chuẩn bị.

"Này, chàng có mang theo bạc không?" Quý Tinh kề sát tai chàng, len lén hỏi. Nam Cung Hi nhìn nàng, trước giờ chàng ăn gì, không trả tiền cũng được.

"Không có." Nghe được chàng nói xong, Quý Tinh nhìn hẩn, không phải chứ? Ăn cơm chùa sao? "Vậy một lát chàng ở lại, ta trở về lấy bạc." Nàng nhìn chàng nói, Nam Cung Hi gật đầu một cái.

"Khách quan, món ăn người cần đã tới."

Tiểu nhị vừa nói, vừa đặt từng món lên bàn. Quý Tinh nhìn hai món quen thuộc nhất của nàng là bánh tiêu và sữa đậu nành, thì vô cùng kích động. Một tay bưng chén sữa đậu nành, một tay cầm bánh tiêu, bắt đầu ăn ngấu nghiến, ăn một cách vui mừng. Nam Cung Hi thấy nàng thích hai món đó, bèn kêu tiểu nhị làm thêm một phần

"Nàng ăn từ từ thôi, không có ai giành với nàng đâu!"

Quý Tinh gật gật đầu, cầm lên một chén sữa đậu nành khác. Nhưng mới vừa uống vào một hớp, lại bị đoạn đối thoại của hai người sau lưng mà bị làm cho kinh hãi toàn bộ phun hết lên mặt Nam Cung Hi. Còn Nam Cung Hi thì lạnh lùng nhìn hai người sau lưng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Sóng gió khi dạo phố (2)

"Này, cái vị thiếu gia Phủ Nam Cung kia không phải đã đón dâu rồi sao? Cho đến bây giờ còn chưa có ai thấy qua vị Thiếu phu nhân đó đi ra khỏi phủ cả." Một nam tử thanh y [*] nhìn về nam tử hồi y [*] nói, "Theo ta thấy, vị Thiếu Phu nhân đó tám phần đã chết, còn hai phần đã tàn rồi."

[*] Thanh y, hồi y: Áo xanh, áo xám. Ở đây vì là cổ đại, nên Phong đề nguyên tiếng Hán cho giống cách xưng hô, có cảm giác cổ cổ một chút á.

"Khụ khụ! Khụ khụ!" Quý Tinh nỗ lực vỗ vỗ ngực mình, nói nàng không chết cũng tàn há? Tại sao? Nàng ngẩng đầu nhìn người ngồi đối diện, thì phát hiện sắc mặt chàng đã không tốt, vì thế mà nàng bắt đầu lo lắng thay cho hai người kia.

"Các người có nghĩ nàng ấy còn sống vô cùng tốt không?" Nam Cung Hi nhìn hai người, thản nhiên đặt câu hỏi.

"Không thể nào!" Hai người nói như đinh đóng cột, chỉ là... Âm thanh này ở đâu ra? Hai người đồng loạt xoay người, nhưng khi thấy rõ người kia, sắc mặt liền trắng bệch. Thật bất hạnh, là trước kia hai người đã từng gặp qua Nam Cung Hi.

"Nam... Nam Cung thiếu gia, ngài cũng ở đây à?" Nam tử hồi y run rẩy nhìn chàng, sau đó thấy Quý Tinh, liền nói, "Thì ra Nam Cung phu nhân cũng ở đây." Hắn chê cười, thăm, thăm rồi, tại sao người này lại ở đây? Hơn nữa, giống như đã nghe hết lời bọn họ bàn tán lúc này.

"Tiểu nhị! Tính tiền! Thuận tiện tính luôn bàn của Nam Cung thiếu gia." Hắn nhìn Nam Cung Hi cười cười, đối phương thì liếc lại hắn, đợi trả tiền xong, hai người lập tức co chân chạy trốn.

"Này, sao bọn họ lại sợ chàng như vậy?" Cái này giống như thỏ thấy hổ vậy, hơn nữa, lại còn giúp hai người tính tiền, về điểm này, nàng rất hài lòng á!

"Nàng lo ăn đi." Chàng không muốn nàng nhắc đến chuyện lúc trước, nhưng thái độ của chàng lại chọc Quý Tinh.

"Phu quân nè, chàng nói lại một lần nữa coi." Nàng cười mịch mịch, mắt to tròn nhìn chàng, nhưng động tác của nàng cũng không dừng lại, tay cầm bánh tiêu đưa lên miệng, từng miếng từng miếng, nàng chậm rãi cắn, còn Nam Cung Hi ngồi đối diện này đã muốn bỏ chạy rồi.

"A... Cái đó... Ta là nói, khi nào trở về, ta sẽ nói cho nàng." Chàng vội vã hòa giải, rất sợ nàng sẽ nổi đóa chỗ này, nếu thật sự như vậy, thì hình tượng bao năm nay của chàng sẽ mất hết.

"Thật?" Nàng nháy đôi mắt to vô tội của mình nhìn chàng, Nam Cung Hi gật đầu một cách máy móc.

"Mau ăn đi, không phải nàng đang đói bụng sao?" Thấy Quý Tinh đã khôi phục lại bộ dáng lúc trước, cuối cùng, chàng cũng thở phào nhẹ nhõm. Phụ mẫu của chàng cũng quá lợi hại rồi, tự nhiên dấn cáo thị rồi kiếm một người thế tử để trị chàng, có thể từ nay về sau, cái 'ghế' của chàng sẽ phải nhường cho vị thế tử từ trên trời rơi xuống này rồi.

"Ăn, ăn." Chàng phụ họa, mà ở một bên, tiểu nhị và chương quỹ đã ngu rồi, đương nhiên là họ biết chàng chính là Nam Cung thiếu gia, nhưng làm cho họ giật mình là, vị Nam Cung thiếu gia này lại sợ phu nhân của hắn, chẳng lẽ bọn họ đều hoa mắt hết rồi sao? Chẳng lẽ mặt trời mọc ở phía Tây? Bọn họ vô thức mình bên ngoài một chút.

"A! Ăn ngon, no bụng quá!" Đứng ở cửa, Quý Tinh không để ý đuổi người một cái, đưa tới ánh mắt của một số người, nhưng khi thấy người phía sau nàng, thì đều co chân chạy còn nhanh hơn thỏ. Quý Tinh nhoen miệng cười, híp mắt nhìn bọn họ chạy, không phải chỉ đuổi người một cái thôi sao! Thật vô vị!

"Nhanh lên một chút, mau thông báo cho mọi người, Nam Cung thiếu gia đi ra." Những người đó vừa chạy vừa châu đầu ghé tai, không bao lâu, Quý Tinh liền thấy những người bán hàng rong bắt đầu dọn dẹp gian hàng, hình như muốn chạy đi đâu đó, chẳng lẽ không muốn buôn bán nữa sao?

"Này, người không làm ăn sao?" Nàng đi tới một gian hàng mà nàng cảm thấy hứng thú hỏi, chỉ thấy người kia khi thấy nàng... nhất là người sau lưng nàng, thì hai chân đã phát run, "Cô nương, van xin cô hãy bỏ qua cho chúng tôi đi." Nói xong thì quỳ xuống chân nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Giáo huấn phu quân ngoài phố (1)

Chuyển ngữ: Di Phong

Quý Tinh mơ hồ nhìn bọn họ, thật sự nàng đáng sợ lắm sao? Không đợi nàng mở miệng, thì đã có người cướp lời, “Quý cái gì mà quý! Còn không đi bày hàng cho ta.” Một câu cuối cùng, Nam Cung Hi nhìn bọn họ quát, trong khoảng thời gian ngắn, những người bán hàng kia đều dừng lại, không bỏ chạy nữa, ngoan ngoãn bày hàng.

Quý Tinh như hiểu được cái gì, gật gật đầu, thì ra bọn họ không phải sợ nàng, mà là sợ chàng. Nhưng tại sao phải sợ chàng chứ? Nàng hơi khó chịu, nói: “Phu quân, chuyện gì xảy ra vậy?”

Nàng cười hi hi xoay lại cười với chàng, những người bên cạnh nghe nàng gọi vị kia như vậy, mới kịp phản ứng. Đây chính là vị thiếu phu nhân mà Nam Cung thiếu gia mới vừa thú về nhà, nhưng không phải nàng vẫn còn đứng tốt ở đây sao?

“Cái này, cái đó, trở về rồi nói có được hay không?” Thấy thái độ của nàng, Nam Cung Hi liền muốn chạy, chỉ là không thể chạy được, nếu không, dù có chạy về nhà cũng không biết sẽ bị chỉnh thành cái dạng gì!

“Ồ, là như vậy à!” Nàng gật đầu một cái, Nam Cung Hi tưởng nàng đồng ý, thờ phào nhẹ nhõm.

“Tối nay, chàng cứ đi về một mình đi thôi.” Nam Cung Hi cứng người đứng đó, những người khác thì kỳ quái nhìn hai người, xem ra bọn họ sống cũng không tệ lắm, ít nhất cho đến bây giờ vị Nam Cung thiếu gia kia cũng chưa nổi giận nha.

“Đứng lại!” Nam Cung Hi gọi người trước mặt đang muốn đi. Nghe được tiếng quát của chàng, đám người đều đồng tình nhìn về phía Quý Tinh, thăm rồi, hình như Nam Cung thiếu gia đã nổi giận. Đã nói mà, người kia sao có thể nhịn lâu như vậy chứ!

Quý chuyện xoay người, uất ức nhìn chàng. Nhưng...

“Cái đó. . . Cái này. . .” Đột nhiên chàng kéo một người bên cạnh qua, “Người giải thích một chút cho phu nhân của ta, vì sao các người sợ ta.”

Nhìn chuyển biến vừa lớn, vừa đột ngột trước mắt, thiếu chút nữa những người đó đã té xỉu tập thể.

Đúng nga! Nàng cũng có thể hỏi người khác mà, “Này, người nói nhanh lên.”

Quý Tinh nhìn người nọ, người nọ lại nhìn Nam Cung Hi, nếu như hắn nói, vậy cái vị này có đánh chết hắn không?

“Ai nha! Người nhìn hắn làm gì, nhìn ta nè, mau nói cho ta biết.” Quý Tinh quay đầu hắn lại, Nam Cung Hi thấy động tác của nàng, mặt đều đen cả rồi.

“Chuyện này. . . Chuyện này. . .” Hắn không dám nói đâu.

“Tốt lắm, chàng buông hắn ra, đi lên phía trước đợi đi.” Nàng đuổi Nam Cung Hi như đuổi một con ruồi, nhất định là người ta sợ chàng mới không dám nói.

Nghe lời của nàng nói, cộng thêm động tác của nàng, không ai là không hít một hơi, dám dùng bộ dáng như vậy nói chuyện với Nam Cung thiếu gia, nhất định sẽ chết rất thảm.

Chỉ là cảnh tiếp theo làm bọn họ rớt cả mắt kiếng (*Di Phong: thời xưa cũng có ‘mắt kiếng’ luôn à > ,

“Này, người có thể nói rồi đó..” Nàng nhìn người nọ, nói. Người nọ thấy thế, liền mạnh bạo nghĩ chẳng lẽ Nam Cung thiếu gia sợ Nam Cung thiếu phu nhân? Nghĩ như vậy, người nọ liền lấy ra dũng khí, nhất nhất đều nói ra hết.

Mỗi một chuyện Quý Tinh nghe được đều không nhịn được nhú mày, nhất là nghe được việc chàng còn cả gan cướp người ta làm vợ, như vậy cũng quá thất đức đi, ngay cả kẻ cóc cũng muốn tranh?! Nàng không khỏi liếc nhìn cái vị đang đứng im kia, còn Nam Cung Hi lại nhìn chăm chăm người đứng phía trước nàng, những cái đó là do hắn thêm dầu thêm mỡ á, mặc dù đa phần đều đúng đi.

“Nam Cung phu nhân, còn gì nữa không, dân chúng Đô thành chúng tôi đều sợ Nam Cung thiếu gia.” Người nọ nói nước bọt văng tứ phía, những người bên cạnh thì gật đầu phụ họa, bởi vì họ đã biết, Nam Cung thiếu gia sợ thê tử của mình.

“Nam Cung Hi! Chàng qua đây cho ta!” Nghe được tiếng hét của nàng, tất cả người trên phố đều ngẩn ra, người bị điểm tên thì chỉ chỉ vào mũi mình, sau đó ngoan ngoãn bước tới, cũng không quên trừng mắt với người nọ.

“Chuyện gì?” Chàng vuốt cái mũi của mình, nhìn nàng.

“Còn hỏi ta chuyện gì hả? Chàng nói chàng đi! Tại sao cướp người ta ép cưới? Mà lại còn là một đứa cóc? Chẳng lẽ ta so ra kém kẻ cóc đó hả?”

Một câu nói, tất cả mọi người ngả nhào, đều dùng cặp mắt “hoảng sợ” nhìn nàng, cả Nam Cung Hi cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Giáo huấn phu quân ngoài phố (2)

Chuyển ngữ: Di Phong

"Khụ khụ, cái này. . . Cái này. . ." Nam Cung Hi không biết nên nói như thế nào, mà sao nàng lại có thể nói chuyện này ở đây chứ? Hơn nữa, tình huống lúc đó cũng không phải như nàng nghĩ, đây không phải là do cha mẹ chàng sao, nếu không còn lâu chàng mới làm vậy nha.

"Thế nào? Không phải chàng còn nhớ thương người ta chứ?" Lại thêm một câu nói làm cho Nam Cung Hi thiếu chút nữa hộc máu. Ngay cả hình dáng người ta như thế nào chàng còn không nhớ, lấy gì nhớ thương đây? Người trên phố đã hoàn toàn ngu rồi, đây là Nam Cung thiếu phu nhân. . . ghen sao?!

"Ai nha! Phu nhân, sao người lại đi so đo với thiếu gia chuyện này chứ? Lúc đó thiếu gia còn chưa hiểu chuyện nha." Rốt cuộc, một lão bà không nhịn được liền lên tiếng. Những người này cũng thật là, không có việc gì thì đi phá hư gia đình người ta sao? Đám người bị quét tới đều chột dạ cúi đầu, chỉ là bà ta nói cũng đúng, nếu như vì chuyện này mà vị thiếu phu nhân này không cần Nam Cung thiếu gia, như vậy bọn họ không phải lại gặp họa nữa sao?

"Đúng vậy! Đúng vậy! Thật ra thì Nam Cung thiếu gia cũng là một người rất tốt. . ." Một đồng nghiệp ồn ào lộn xộn, Nam Cung Hi ngẩn người, Quý Tinh thì trừng mắt với y, nữ nhân này. . . thật làm cho hắn ‘vui mừng mà.

"Tốt lắm! Các người đã nói Nam Cung thiếu gia tốt như vậy, ta liền miễn cưỡng đón nhận." Thấy đáng về miễn cưỡng của nàng, mọi người chung quanh mạnh mẽ gật đầu, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Phu quân! Đi thôi, chúng ta tiếp tục đi dạo nào." Nàng bước lên kéo tay chàng, Nam Cung Hi sững sờ để nàng kéo đi, mà những người đó sẽ không còn sợ Nam Cung Hi nữa rồi, vì đã Nam Cung Thiếu phu nhân ở đây!

Mà mãi lâu về sau, chỉ cần có người nhắc đến Nam Cung Hi thì liền nhớ tới Nam Cung thiếu phu nhân. Nam Cung thiếu gia mắng chửi người, tìm Nam Cung thiếu phu nhân, dù sao chỉ cần Nam Cung phu nhân ở đây, Nam Cung thiếu gia sẽ. . . vĩnh viễn không ngày nổi danh.

Quý Tinh lôi kéo chàng đến một số gian hàng, mặc dù không có tâm mua, nhưng người ta lại cứng rắn đưa cho nàng, lại không cần nàng trả tiền. Bất đắc dĩ, nàng đành nhận lấy, dù sao đó cũng là lòng thành của người ta nha. Nhưng bầu không khí vui vẻ này không được bao lâu, liền bị một người xuất hiện đột xuất cắt đứt.

"Nam Cung thiếu gia, trước kia là ta sai lầm, hiện tại ta nguyện ý gả cho người. . . làm thiếp." Hai chữ cuối cùng là nhìn Quý Tinh nói, Nam Cung Hi sững sờ, còn mặt Quý Tinh đã sớm tối rồi. Đây chính là. . . quang minh chính đại làm tiểu tam?

Nàng ta nhìn chàng, chuyện vừa rồi nàng ta đều đã nhìn thấy, nếu sớm biết Nam Cung thiếu gia cũng chiều phu nhân mình như vậy, thì trước kia nàng ta sẽ không phản đối, để bây giờ bị gia đình bắt ép gả cho một lão già hơn 60 tuổi làm vợ kế, chỉ vì gia đình kia nhiều tiền hơn nhà nàng ta

"Cái đó. . . Không cần." Nam Cung Hi vừa nói vừa mắt liếc những người bên cạnh, sao phiền phức cứ luân phiên tới vậy trời? Hơn nữa nhìn bộ dáng của nàng, hình như muốn cưới vợ bé là không thể nào.

"Nam Cung thiếu phu nhân, xin người kêu Nam Cung thiếu gia thu ta đi!" Nàng chuyển hướng sang Quý Tinh, còn Nam Cung Hi đã mồ hôi lạnh nhỏ giọt rồi. (*Di Phong: Chưa bao giờ thấy con tiểu Tam nào vô sỉ như vậy, nói thẳng vào mặt vợ người ta muốn mình làm thiếp *kinh bỉ*)

"Ta? Hay là người hỏi phu quân đi." Quý Tinh lạnh lùng trả lời.

Nàng ta thấy thái độ của Quý Tinh như vậy, nhưng nàng ta lại không cam tâm gả cho một lão già đáng tuổi ông mình, “Nam Cung Thiếu gia, ngài thu ta đi.” Nàng ta kéo ống tay áo của chàng, nắm chặt không buông, cả sắc mặt Nam Cung Hi cũng thay đổi.

"Hay là như vậy đi, chàng trở về nói chuyện này với cha mẹ đi, có lẽ họ sẽ thích đấy." Quý Tinh đề nghị, nhưng Nam Cung Hi lại vô cùng tin tưởng chuyện này không đơn giản như vậy, nàng không phải là một người dễ nói chuyện. Nhưng nàng ta lại vui mừng lau nước mắt, kéo tay áo Nam Cung Hi đi về Phủ Nam Cung, mà Quý Tinh lại chậm rãi theo sau lưng hai người.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Bỏ nhà trốn đi (1)

Chuyển ngữ: Di Phong

Nam Cung Hạo và Thượng Quan Mân đang ăn điểm tâm, hai phu thê tiểu tử này cũng thiệt là, sáng sớm đi ra ngoài cũng không nói một tiếng, nhưng thấy tình cảm của bọn họ tốt như vậy, hai người cũng yên tâm.

“Cha mẹ, chúng con đã về rồi. À, đúng rồi, phu quân con còn dẫn theo tiểu thiếp về nữa nha!”

Vừa nghe quý Tĩnh nói xong, hai người liền phốc xích, đồ ăn mới vừa vào miệng đã trực tiếp bay ra, “Khụ khụ! Khụ khụ! Tiểu thiếp?” Thượng Quan Mân vội vàng cầm khăn lụa lau miệng, chẳng qua khi thấy một nữ nhân đang nắm tay con trai bà, thì mặt bà cứng lại, Nam Cung Hạo cũng không tốt hơn bao nhiêu.

“Liên nhi tham kiến lão gia, lão phu nhân.” Nàng rất lễ phép hành lễ với bọn họ, Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo liếc nhìn nhau, từ lúc nào con của bọn họ thành ‘hàng bán đất’ rồi hả? Đi ra ngoài một chuyến là có một nữ nhân theo về? Chẳng lẽ Hy nhi cướp về? Nhưng khi nhìn không hề giống như vậy.

“Khụ khụ, cái đó, Hi nhi, con muốn cưới thêm thiếp sao?” Thượng Quan Mân vừa hỏi chàng, vừa nhìn Quý Tĩnh, chỉ thấy nàng cúi đầu, không thấy rõ nét mặt của nàng. Nếu nàng không phản đối, thì bọn họ cũng không phản đối, dù sao con trai họ cũng không có hắt tay của nữ nhân tên LIÊN nhi, nhưng thật ra thì, Nam Cung Hy làm sao để ý tới cái đó, vì chàng vẫn luôn nhìn Quý Tĩnh.

“Không có, nương, con không có muốn. . . Người lời kéo ta làm cái gì!” Lúc này, chàng mới phát hiện Liên nhi đang kéo tay chàng, thì lập tức hắt ra. Giờ thì Thượng Quan Mân mới phản ứng, thì ra nửa ngày trời con trai bà không chú ý tới.

“Con xem cô gái này không tệ, muốn ngực có ngực, muốn cái mông có rắm cỏ (?), tương lai nhất định sẽ sinh con trai.” Đột nhiên Quý Tĩnh ngẩng đầu lên nói, còn nở nụ cười với bọn họ, nhưng Nam Cung Hi cũng không cảm thấy nàng cười. Liên nhi nghe vậy, càng thêm mừng rỡ, như thể nàng ta không cần về lấy lão già kia rồi. (*Di Phong: Mơ chắc, hừ hừ!)

“Chuyện này. . . Như vậy, Hi nhi chuẩn bị lúc nào thì cưới thiếp?” Thượng Quan Mân có chút mừng rỡ nhìn bọn họ, lại bỏ quên sắc mặt Quý Tĩnh, nhưng Nam Cung Hạo vẫn luôn chú ý, ông dùng sức đẩy bà, còn dùng ánh mắt ám chỉ, làm cho Thượng Quan Mân giật mình, thấy hình như bà hơi có phần quá đáng rồi, vì lúc ban đầu, chính bọn họ xin nàng gả cho Hi nhi.

“Vậy mọi người cứ tiếp tục nói chuyện, con về phòng trước.” Nói xong, Quý Tĩnh liền bỏ đi, thiếu chút nữa là nàng quên đây là cổ đại, tam thê tứ thiếp là việc rất bình thường, nhưng nàng lại không thể chấp nhận được. Xem ra chỉ có thể rời đi kiếm đường sống khác, dù sao đối với nàng một tờ thư không quan trọng lắm, không có nàng cũng rồi đi.

“Mân Mân, bà thật quá đáng mà.” Lúc này Nam Cung Hạo mới lên tiếng, còn Nam Cung Hi lại nhìn bóng lưng của Quý Tĩnh, thế này chẳng giống nàng chút nào, chàng cho rằng nàng sẽ hết sức phản đối, cho nên chàng vẫn mãi không lên tiếng.

“Ta. . .” Thượng Quan Mân nói không ra lời, xác thực, bà rất mừng vì con trai bà được nữ nhân coi trọng, mà bỏ qua cảm giác của Quý Tĩnh.

“Lão gia, lão phu nhân! Hai ngài đồng ý cho ta làm thiếp Nam Cung thiếu gia sao?”

Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo nhìn nàng ta, sau đó lại nhìn con trai mình, thấy bộ dáng của con trai, Thượng Quan Mân liền hận chết mình, còn Nam Cung Hạo chỉ cho bà ánh mắt ‘tự chịu hậu quả’.

Suy nghĩ một chút cũng đúng, năm đó cũng có nữ nhân muốn làm thiếp, nhưng là bà hết sức phản đối, thêm vào bà và Nam Cung Hạo lưỡng tình tương duyệt, cho nên ông mới có một thê tử là bà. Đối với bọn họ mà nói, một vợ một chồng cũng không có gì xấu. Nhưng sao Tĩnh nhi đáp ứng? Chẳng lẽ nàng không thích Hi nhi sao?

Nam Cung Hi cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, trong lúc nhất thời Thượng Quan Mân cũng không biết làm thế nào mới tốt, “Cái đó, Liên nhi đúng không? Người trở về chờ tin đi.” Xem ra Hi nhi cũng không thích nàng. Mà Nam Cung Hi đứng ở cửa phòng, chậm chạp không có đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Bỏ nhà trốn đi (2)

Chuyển ngữ: Di Phong

Quý Tĩnh về phòng, thật ra nàng không cần dọn gì, vì bên người nàng căn bản không có thứ gì quan trọng. Tiểu Lục và Tiểu Duyệt bị nàng đuổi ra khỏi phòng, đã nói có nhà hoàn lương đối phiền phức mà, gom toàn bộ quần trang, cũng không lấy bạc, cứ như vậy đi thẳng ra cửa phụ, nàng biết mình nên

đi đâu rồi.

Cho đến khi Nam Cung Hi đến, đứng chùng chừ ở cửa, sau quyết định bước vào, nhưng vừa vào, chàng đã thấy phòng trống trơn, không một bóng người. (*Di Phong: Hi ca, thật chia buồn, anh đến trễ rồi, hắc ~~~~)

Cái gì đây? Chàng đã liên tục do dự, khi làm tốt chuẩn bị rồi mở cửa, nhưng nhìn căn phòng trống, cứ như vậy mà chàng đứng ngẩn ra, nàng đi đâu? Đúng lúc này, tiểu Lục, tiểu Duyệt trở lại, nhìn thiếu gia đứng ở đó, nhất thời cả người run lên.

Nam Cung hi xoay người, thấy hai nha hoàn này, "Các người thấy Thiếu phu nhân không?"

Hai người run run rẩy rẩy lắc đầu một cái, thiếu phu nhân không phải vừa mới ở đây sao? Thiếu gia sao lại hỏi các nàng?

"Hô, thiếu gia thật là dọa người, chỉ là tiểu Lục này, tại sao thiếu phu nhân không có ở trong phòng? Tiểu Duyệt nhìn căn phòng trống, nghi hoặc hỏi. Tiểu Lục lắc đầu, nàng cũng không biết nha.

****DP**DP****

Quý Tinh một lần nữa đứng trước Hảo Quy Quán, hít sâu một hơi, liền bước lên gõ cửa.

Kèo kẹt, cửa mở rã, "Thật xin lỗi, nơi này của chúng tôi không phải khách sạn." Nữ nhân kia nhìn nàng nói, đã không biết đây là lần thứ mấy quán bọn họ bị người khác hiểu lầm rồi, mà lão bản cũng thiệt là, quả nhiên không có học thức là điều đáng sợ nhất!

"Ta biết, ta muốn gặp lão bản các người, không, chính xác là ta sẽ trở thành nhị lão bản của các người." Nhìn bộ dạng chắc chắn của nàng, nữ nhân kia không nói lời nào chạy vào trong, chỉ một chút mà đã kéo một người tóc tai loạn xạ đến.

"Lão bản, người này chính là người nói sẽ làm nhị lão bản của chúng ta."

Cô gái kia nhìn Quý Tinh từ trên xuống dưới, "Người có năng lực gì?"

Quý Tinh nhìn nàng một lúc lâu, mới nói: "Chỗ này của người lấy tên thật quá tệ! Mà ta lại có biện pháp biến nơi này thành nơi nổi tiếng nhất." Câu nói đầu tiên khi nàng vừa đến đã khắc sâu vào tâm khảm của cô gái lão bản này.

"Cô nương, cô chính là tri âm của ta!" Nàng kia kích động tiến lên, không thêm để ý lão bản nhìn chăm chăm mình.

"Được rồi." Dù sao quán này của nàng cũng không có gì, ngay cả một khách nhân cũng không có, thêm nàng chẳng qua thêm một cái chén thôi. Cứ như vậy, Quý Tinh bước vào Hảo Quy Quán.

****DP**DP****

Ba ngày qua, người Phủ Nam Cung làm gì cũng không tìm được Quý Tinh, nàng biến mất giống như không tồn tại. Mà Nam Cung Hi cũng hơi bình tĩnh lại, nhưng nghe dân chúng nghị luận âm ỉ nàng là thần tiên trên trời, làm cho ngày nào Nam Cung Hi cũng ngẩn ngơ nhìn trời.

Thượng Quan Mân hận chết mình! Nếu Tinh nhi trở lại, nói gì cũng không thể làm nàng đi, bà đã không cho phép Hi nhi cưới thiếp rồi, nhưng tất cả đã trễ, nhìn đến bản thân con trai lại trở về bộ dạng làm người ta khiếp sợ, bà than thở không thôi.

"Lão gia, ông nói bây giờ phải làm sao đây? Nếu không để Hi nhi cưới cái gì Liên nhi?"

Nam Cung Hạo quay đầu lại, thê tử của ông lại đưa ra chủ ý cùi bắp rồi, "Bà tỉnh lại đi! Đừng có làm loạn thêm"

Nam Cung Hạo trách cứ, mà ở ngoài cửa Nam Cung Hi nghe được đôi thoại của hai người, cưới Liên nhi? Tốt...chàng xoay người rồi đi.

"Nam Cung thiếu gia, sao ngài tới?" Hấn vẫn cho là nha đầu kia nói láo, nhưng xem ra là thật rồi. Liên nhi vừa nghe được hai chữ Nam Cung, liền từ bên trong chạy ra, "Nam Cung thiếu gia, ngài đến đón thiếp sao?" Nàng ta khao khát nhìn chàng, Nam Cung Hi nhìn nhìn, không nói gì, cứ thế kéo cánh tay nàng ta đi.

"Nam Cung thiếu gia, ngài muốn lấy Liên nhi của chúng ta? Như vậy, về sính lễ..." Người nọ lộ vẻ mặt tham lam, phủ Nam Cung còn giàu hơn gia đình kia, cùng lắm là hấn đem tiền trả lại cho bọn họ, nhưng hành động của Nam Cung Hi sau đó làm cho mọi người sợ hãi choáng váng, Liên nhi thì hét chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Âm hương các (1)

“Á! Đau... Nam Cung... Thiếu gia... Đau!” Chỉ thấy tay Liên Nhi bị vịn ngược lại, Nam Cung thiếu gia đang làm cái gì vậy?

“Không phải người thích kéo tay ta sao?” Nói xong thì tăng thêm lực trên tay. Lúc này đã có rất nhiều người chạy lại xem, khi thấy Nam Cung thiếu gia ra tay với Liên Nhi thì không có ai đồng tình hết, nguyên nhân rất đơn giản, kể từ khi Nam Cung thiếu phu nhân biến mất, Nam Cung thiếu gia lại trở về bộ dạng lúc trước, làm bọn họ khổ không thể tả.

Mà tất cả việc này, Liên Nhi cũng không biết, nàng ta chỉ một bụng nghĩ sẽ gả cho chàng.

“Nam Cung thiếu gia, người mau buông Liên Nhi ra.” Mà cái người phụ thân xem con gái là ‘hàng hóa’ không nhận được lên tiếng. Chuyện gì xảy ra đây? Nhưng Nam Cung Hi liếc cũng không liếc hẳn.

“Không phải người muốn ta thu phòng người sao?” Thấy Liên Nhi gật đầu, Nam Cung Hi nhoen miệng, nặn ra một câu: “Chỉ cần người cời hết quần áo, chạy một vòng trên đường, ta sẽ thu người.”

Tất cả mọi người sững sốt, căn bản cái này là không muốn nàng ta đi. Nếu Liên Nhi này thật sự không mặc quần áo chạy một vòng, về sau ai muốn cưới chứ? Liên Nhi không dám tin nhìn chàng, mới vừa qua một ngày, sao Nam Cung thiếu gia lại trở thành một người khác vậy?

“Thế nào? Suy nghĩ kỹ chưa?” Chàng lạnh lùng nhìn nàng ta, Liên Nhi lắc đầu một cái, việc này không thể nào, “Về sau nếu ai dám cưới ả, ta sẽ đập nát nhà hắn.” Quảng xong câu này, Nam Cung Hi liền rời đi.

“Nha đầu thối! Cho người đi chộc Nam Cung thiếu gia!” Nam tử phụ thân kia không ngừng đánh chửi nàng ta, tại sao con hắn lại trở thành vật vô dụng rồi? Qua không bao lâu chắc chắn những người kia sẽ đến lấy lại tiền mừng, nghĩ đến nhiều tiền ‘bay’ đi, hắn xuống tay càng nặng thêm.

Sau Liên Nhi mới biết được, thì ra sau ngày đó, khi nàng ta rời phủ Nam Cung, không bao lâu thì Nam Cung thiếu phu nhân biến mất, mà từ lúc đó, Nam Cung thiếu gia lại trở về hình dáng lúc trước. Bởi vậy, bây giờ nàng ta cũng không dám bước chân ra khỏi nhà, vì hễ người trên đường thấy nàng ta, thì trực tiếp mắng nàng ta không biết xấu hổ, nếu không phải vì nàng ta xuất hiện, Nam Cung thiếu gia có trở thành như vậy sao?

Chuyện này truyền đến tai Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo, bà vỗ vỗ ngực mình, hoàn hảo là không cho Hi nhi cưới Liên Nhi gì đó, nếu không, con bà sẽ đem người ta chém chết nha! Tinh nhi, con đang ở đâu? Con mau nhanh trở về nha! Phủ Nam Cung rất cần có con! Thượng Quan Mân thầm hô to trong lòng.

****DP*DP****

Hào Quy Quán, không, bây giờ thì đã đổi thành Âm Hương Các rồi.

“Tinh nhi, Tinh nhi tốt, cô đừng lấy nữa, tiền của ta~~~~” Giờ phút này, lão bản cũng không thèm để ý đến người khác, khóc lóc âm ỉ, nàng thật sự khóc không ra nước mắt mà, đó là bạc của nàng nha!

“Lâm Nhượng Tịch! Cô đừng có quan trọng quá vấn đề được không? Cái này gọi là đầu tư, đầu tư có hiểu hay không?!!” Quý Tinh rống to, nhắc tới vị lão bản còn nhỏ tuổi hơn nàng, lại đào hôn bỏ nhà đi, không biết đi nơi nào học, mà bắt chước người ta mở kỹ viện, nhưng lại không biết kinh doanh, nên mới ế ẩm như trước kia vậy.

“Nhưng mà, Tinh nhi, tiền riêng của ta đều đã lấy hết ra, mà cô....? Thật sự nàng (Lâm Nhượng Tịch) không dám nhìn thẳng nàng (Quý Tinh), họ đều sợ nàng, thật không biết ai mới là lão bản đây?”

“Tiền kiếm được đều đưa cho cô, được rồi chứ!”

Nghe cái này, hai mắt Lâm Nhượng Tịch lóe sáng nhìn nàng, “Có thật không?”

Quý Tinh gật đầu một cái, “Nhượng Tịch! Chính sửa cái gì đều phải dùng thứ tốt, sau đó, phải đổi hết tên cho các nàng, còn ta sẽ giúp bọn họ soạn vài khúc khiêu vũ mới...” Nghe được lời nàng nói, những người bên cạnh đều xông lên, họ bội phục vị Nhị lão bản này lắm, còn Lâm Nhượng Tịch thì trừng mắt nhìn những gia hỏa ‘ăn cây táo rào cây sung’ kia.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Âm hương các (2)

“Tốt lắm, nguyên ý tiếp khách đứng bên phải, không muốn đứng bên trái.” Quý Tinh vừa nói xong, mọi người đều trở mắt nhìn nhau, một lúc sau, đều tự nguyện đứng ngay ngắn tại vị trí họ chọn. Quý Tinh nhủ thầm, không ngờ còn nhiều người muốn tiếp khách như vậy.

“Được rồi, nếu như có khách cho các người hoa hồng, thì đó là của các người, không cần đưa lại cho ta.” Nghe nàng nói, mọi người cảm kích nhìn nàng, đúng là có một lão bản như nàng, còn lo sợ gì nữa: “Tên người tiếp khách, ta sẽ tùy tiện một chút, như Tiểu Hương, Tiểu Diệp, Tiểu Hoa, Tiểu Mai...”

Lo liệu xong đám người bên phải, nàng đi đến đám người bên trái, quan sát kỹ mấy người đó.

"Trong các người có ai nguyện ý bán đầu giá hay không?" Nàng trực tiếp hỏi, làm cho mặt đám người đó đỏ rần, nhưng vẫn có mấy người giơ tay, Quý Tinh đếm, không nhiều cũng không ít, vừa đúng bốn người: "Các người đi ra ngoài, ta sẽ làm các người thành đầu bảng." Mấy người kia hai mặt nhìn nhau. Đầu bảng??? Đó là họ nghĩ cũng không nghĩ nha, nhưng bọn họ vô cùng tin tưởng nàng.

"Tốt lắm, còn lại thì ta sẽ phân công một số việc, tên là..." Nàng cẩn thận phân công xong, rồi cho mọi người lui ra ngoài, chỉ để lại bốn người giơ tay trước đó, dù chưa ăn thịt heo nhưng cũng thấy heo chạy á! Nàng vô cùng tin tưởng mình sẽ chỉ đạo họ học khiêu vũ tốt, việc đó có gì khó chứ!

"Phù Dung, Mẫu Đan, Bách Hợp, Thuộc Dược, các người cứ tùy tiện chọn một bốn cái tên này." Nàng muốn dùng tên hoa để bồi dưỡng các nàng, bốn người châu đầu ghé tai thì thầm, cuối cùng cũng chọn được tên của mình. Chuyện kể tiếp chính là vũ đạo, Quý Tinh đem một số vũ điệu hiện đại dạy cho họ, thấy nàng múa, mấy người kia vừa hiểu kỹ, vừa mừng rỡ.

"Nhược Tịch, cô còn tiền không?"

Lâm Nhược Tịch vừa nghe thế, sắc mặt liền sụp xuống: "Không còn nhiều lắm, thiếu thứ gì sao?" Nàng thấy đã đủ rồi á, nhìn xung quanh, đều là tiền của nàng nha!

"Trang phục đó! À, bản vẽ thì ta đã làm xong, cô cầm đi may đi." Quý Tinh ném cho nàng một xấp giấy, Lâm Nhược Tịch nhìn như thấy tiền đang bay ra khỏi túi.

"Tốt rồi! Ngày mai bảo đám sẽ cho cô mở rộng tầm mắt!" Quý Tinh vỗ vỗ vai Lâm Nhược Tịch. Lâm Nhược Tịch cúi đầu đi ra ngoài, nói gì cũng là nàng và Quý Tinh cùng nhau hợp tác kinh doanh, kết quả là luôn lấy tiền của nàng nha. Nàng cảm thấy mình sắp học máu chết rồi.

****DP**DP****

"Cô nương, đây là do cô vẽ?"

Lâm Nhược Tịch không nhìn được liếc nhìn lão bản trước mặt, may trang phục thì may trang phục, phí lời như vậy để làm gì chứ! Không biết đây là tiền nàng rất yêu thương hả!

"Không phải, mà ông chỉ cần nói bao nhiêu tiền là được rồi."

Lão bản nhìn nàng một cái, liên tục do dự: "Tiền này thì... Ta có thể không thu, nhưng cô nương có thể cho ta gặp người vẽ trang phục này không?" Những bộ y phục này quá đặc biệt rồi, nếu như hắn có thể may những bộ này, thì tiệm của hắn sẽ đông khách nha.

"Thật? Vậy quá tốt rồi, ta sẽ dẫn người đi." Vừa nghe đối phương không lấy tiền, nàng liền kéo hắn đi. Lão bản kia đỏ mặt, cô nương này sao không chú ý chút gì hết chứ, nam nữ thụ thụ bất thân nha!

Chẳng qua, khi lão bản kia đi tới Âm Hương Các, thì sắc mặt cũng thay đổi, "Cô nương, ta không đi." Nếu bị vợ hắn thấy thì sao đây?!

Lâm Nhược Tịch hồ nghi nhìn hắn, "Người không muốn tìm người vẽ đó sao? Người đó chính là lão bản ở đây!"

Lão bản kia kinh ngạc ngẩng đầu, được rồi, vì buôn bán nhà mình, cũng chỉ có thể đi một lần rồi.

"Hô, Tinh nhi, ta đã trở về, hân... ." Nàng rót ly trà, nghỉ nghĩ một lát, nhưng một câu "Cha người?" của Quý Tinh làm cho nước vừa tới miệng đã trực tiếp phun ra, hướng tới Quý Tinh, hoàn hảo là nàng phản ứng nhanh, tránh sang một bên.

"Khụ khụ! Khụ khụ! Cái gì hả! Hắn là lão bản cửa hàng trang phục đấy. Hắn muốn tìm cô." Lâm Nhược Tịch tức giận nhìn Quý Tinh, nàng nhú nhú mày nhìn lão bản kia.

"Cô nương, là như vậy, ta rất thương thức những bức vẽ trang phục của cô, không biết..."

Nhìn bộ dạng của hắn, Quý Tinh liếc một cái: "Khụ, thật xin lỗi, cái đó ta không bán."

Lão bản kia vừa nghe, sắc mặt liền đổi, không... không bán? Lâm Nhược Tịch cũng gấp lên, cái này chính là liên quan đến tiền may trang phục nha!

"Chỉ là, ta có thể thò hợp tác với người, làm lão bản sau lưng. Người xem thế nào?" Lão bản kia cau mày suy tư một lát, cuối cùng vỗ tay thành giao, hơn nữa còn đồng ý làm trang phục miễn phí cho Âm Hương Các, đứng bên cạnh, Lâm Nhược Tịch buồn cười chết đi được.

"Tinh nhi, cô chính là phúc tinh của ta nha!" Tiễn Lão bản kia đi rồi, vừa về đến phòng, Lâm Nhược Tịch liền ôm lấy Quý Tinh, hưng phấn không thôi: "người thật đúng là phúc tinh của ta!" Đưa đi lão bản kia, Lâm Nhược Tịch trở lại phòng nàng ôm lấy nàng, hưng phấn không thôi.

"Tốt rồi, tốt rồi, về sau sẽ càng tốt hơn. Đúng rồi, cô tìm người đi phát truyền đơn đi." Nói xong Quý Tinh đưa cho nàng một xấp giấy, nhìn giấy chữ, Lâm Nhược Tịch than thở không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Âm hương các (3)

Lâm Nhựt Tập họp mấy gã sai vặt, để bọn họ đi phát truyền đơn. Kết quả, khi Quý Tinh thấy, liền kéo tay nàng, nói: “Có ai mà lại nam nhân đi phát đơn chứ. Đi, đi tìm mấy cô nương xinh đẹp lại đây.” Quý Tinh muốn cho mọi người biết Quy Hảo Quán đã thay đổi, gây sự tò mò của mọi người, nhưng nếu người ta thấy nam nhân phát truyền đơn thì sẽ có hứng thú mà đến sao?

Lâm Nhựt Tập chỉ có thể làm theo lời Quý Tinh, một lần nữa tìm các cô nương trong quán đi phát, ai biểu nàng thông minh hơn các nàng làm gì! Lần này thì Lâm Nhựt Tập đã có kinh nghiệm, nên tìm người xong thì cho Quý Tinh nhìn qua một cái, đợi nàng nói được, mới bảo bọn họ đi.

Trải qua một thời gian sửa chữa, người đi lại trên đường cũng rồi rít dừng lại, nên bên cạnh có nữ nhân, thì thấy đa số đều bị những nữ nhân đó nhéo lỗ tai. Âm Hương Các đã thêm một chút ý tưởng của hiện đại, bảng hiệu cũng đã đổi, hiện tại trước cửa có một số mỹ nữ mặc sườn xám mỉm cười đứng đó, mà phần lớn nam nhân đều nhìn chỗ chân bị lộ bởi tà áo xẻ của sườn xám.

"Mỹ nam ca ca, có rảnh thì đến thăm nha." Một cô nương đem truyền đơn đưa vào tay của một nam tử đứng đó, nhân tiện còn tặng có ba thu (?). Mắt nam tử đó tròn trắng, rồi nhìn tờ giấy trong tay.

“TIN TỨC TỐT:

Đầu tiên, Quy Hảo Quán của chúng tôi sẽ đổi lại thành Âm Hương Các.

Muốn trải nghiệm không có ở các kỹ viện khác sao? Muốn thấy các mỹ nữ mỗi người mỗi vẻ sao? Như vậy, mời mọi người hãy đến Âm Hương Các, chúng tôi cam kết các vị sẽ thỏa mãn.

Danh ngạch có hạn, chỉ có năm mươi người có thể vào trong Âm Hương Các thôi.

Lão bản Âm Hương Các thông báo!”

"Tinh nhi, vì sao cô lại hạn chế số người vào chứ?" Lâm Nhựt Tập khó hiểu nhìn Quý Tinh.

“Như vậy không tốt sao? Cô hãy nghĩ đến, nếu sau khi năm mươi người kia trở ra rồi truyền tin tức cho người khác, vậy giá của danh ngạch lần kế tiếp sẽ không cao hơn sao? Như vậy không phải cô sẽ có nhiều ngân lượng há?” Quý Tinh trực tiếp lấy ngân lượng ra để nhắc nhở, Lâm Nhựt Tập liền hiểu ra, gợn ngón tay cái với Quý Tinh.

Một đường truyền đơn, làm cho mọi người chen chúc tại cửa Âm Hương Các, thấy các mỹ nữ thay đổi tư thế đứng, các nam nhân đều chảy nước miếng.

“Các vị, hạn năm mươi người đầu tiên, bây giờ bắt đầu ghi danh. Lấy được một bài thì có thể đi vào. Hơn nữa, bên trong còn có nhiều mỹ nữ xinh đẹp hơn các mỹ nữ đang đứng đây nha!”

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người chạy đến chỗ ghi danh, thậm chí còn vung tay tranh đoạt, chỉ là lần này Âm Hương Các không thu bạc vì mừng khai trương, nên người nào có bản lĩnh thì sẽ cướp được danh ngạch cho mình.

Sáng sớm rảnh rồi, Nam Cung Hi đi ra ngoài phố, lại phát hiện hôm nay không thấy bóng người nào trên đường. Chẳng lẽ bọn họ đều sợ chàng? Nhưng khi đi tới gần Âm Hương Các, thì nơi đó đang diễn ra cảnh người ra chen chúc, lại còn động thủ. Giành cái gì mà lại dữ như vậy chứ? Ồ, còn có đánh nhau kia! Á, đó không phải là Quy Hảo Quán sao? Hơn nữa, khi nhìn thấy các cô nương đang đứng trước cửa, mày của chàng khẽ nhúc.

"Ây da! Mỹ nam ca ca, có hứng thú cũng ghi danh nha!"

Nam Cung Hi nhìn tờ giấy trong tay, sờ sờ mặt. Mỹ nam?!! Chẳng lẽ ánh mắt của nàng ta có vấn đề? Hơn nữa còn không có sợ chàng nha! Nhưng thật ra, đó là do người ta căn bản không biết chàng đi.

"Tốt lắm, đây là danh ngạch cuối cùng, vậy hai người như thế nào đây?" Hai người nghe nói vậy, trừng mắt với nhau.

“Của ta.”

“Của ta.”

Không ai nhường ai làm cho người ghi danh có chút đau đầu, rồi lại nhìn một hàng người xếp hàng còn đứng, còn nhiều người nha, thật không biết lão bản nghĩ thế nào nữa?

"Đưa ta, tất cả các người đều rút hết cho ta!" Nam Cung Hi bước lên.

Quả nhiên, khi mọi người thấy chàng đều cấp tốc lui xa. Người ghi danh liền cho Nam Cung Hi ánh mắt cảm tạ, nhưng mà, như vậy sẽ không có phần toái gì chứ?

****DP**DP****

"Tình nhi, cô nhìn cái gì vậy?" Lâm Nhượng Tịch tò mò nhìn xuống, không có gì đặc biệt cả, chỉ là thấy đám người ghi danh, không khỏi làm cho nàng cảm thấy hơi đau đầu một chút!

Quý Tinh nhìn xuống dưới, là chàng? Chàng cũng dám đến giành danh ngạch hả? Nàng nheo mắt. (*Di Phong: *rùng mình* Hi ca bảo trọng, ta chạy trước a~~~) "Người kia là Nam Cung Hi." Nàng chỉ chỉ bên ngoài.

Lâm Nhượng Tịch cứng người lại, "Cái gì! Sẽ không tới phá chứ? Cô không biết đâu, hiện tại mọi người đang nghị luận hần đây! Phu nhân của hần chạy đi, tình tình nóng nảy của hần liền khôi phục lại, ai thấy cũng đều bỏ chạy hết. Trước kia, cái gì gì đó nói muốn làm thiếp hần, hình như đã bị bán vào kỹ viện rồi. Ài! Cô nói xem, nữ nhân kia sao phải bỏ chạy chứ? Thật không biết thế nào nữa, ta thấy, đến nàng ta còn không chịu nổi, nên mới bỏ đi á."

Lâm Nhượng Tịch nói luyên huyên mà không hề chú ý đến sắc mặt khó coi của Quý Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiểu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Âm hương các (4)

"Cô cảm thấy nàng như vậy sao ? " Nghe được lời nói của Quý Tinh, Lâm Nhượng Tịch khó hiểu nhìn nàng.

"Cô nói ai vậy ? " Quý Tinh liếc nàng một cái, không phải mới vừa rồi nói rất đồng dạng hùng hồn sao ?

"Phu nhân của Nam Cung Hi đó!" Hai mắt Lâm Nhượng Tịch nhìn nàng, như thế nào nàng lại hỏi như vậy, còn có , tại sao nàng lại biết Nam Cung Hi, chẳng lẽ...

"A! Cô! Cô..." Lâm Nhượng Tịch chỉ tay về phía Quý Tinh cả nửa ngày mà không nói lên lời, nếu Nam Cung Hi mà biết chuyện liệu y có phá hủy chỗ này của mình không ?

"Thế nào ? Sao lại trở thành cà lăm rồi ? " Quý Tinh cười cười nhìn Lâm Nhượng Tịch.

"Cô, chẳng lẽ cô chính là vị phu nhân bỏ trốn của Nam Cung Hi ! " Lâm Nhượng Tịch xông tới Quý Tinh. "Này, cô có phải là người đó không ? "

Quý Tinh ném cho nàng một cái liếc mắt.

"Xong rồi, tên Nam Cung Hi mà biết cô ở đây, có phải hần sẽ đem nơi này phá hủy không?" Hiện tại, Lâm Nhượng Tịch lo nhất là việc này, dù sao thì đây cũng là nhà của nàng nha.

"Yên tâm đi, hần sẽ không dám đâu." Quý Tinh đứng dậy vỗ vỗ vai Lâm Nhượng Tịch, Lâm Nhượng Tịch nhìn nàng, hần không dám... Thật không dám sao ? Nếu Quý Tinh dám khẳng định như vậy, thì là thật rồi.

"Nam Cung thiếu gia, chuyện này... chuyện này..." Hai người kia không sợ chết nhìn Nam Cung Hi, khi nào thì hần đổi tính thể ?

"Thế nào ? " Hần nhìn ngược lại, hai người kia ngay lập tức lắc lắc đầu.

"Không có, không có gì, vậy bọn tiểu nhân đi trước. " Hai người bọn họ nhất trí, nhất định không được chọc giận Nam Cung Hi.

"Nam Cung thiếu gia, van cầu ngài cứu ta." Một cô gái tóc tai rối xù, quần áo trên người rách nát nắm lấy tay áo của hần, Nam Cung Hi cau mày, sắc mặt trầm xuống, mọi người chung quanh vừa nghe đến hai chữ Nam Cung, đều tự khắc đứng dậy chạy xa một quãng, lúc này sắc mặt của Nam Cung thiếu gia rất khó coi, hơn nữa vết sẹo trên mặt lộ ra vẻ rất dữ tợn.

"Oa! Tình nhi, cô xem, lại có người không sợ chết như thế ư sao?!" Lâm Nhượng Tịch kêu lên, Quý Tinh nhìn xuống dưới, nữ nhân dưới kia nhìn rất quen, nhưng hiện tại nàng vẫn chưa nhớ ra, cho đến khi nghe được một người rống to.

"Nha đầu chết tiệt kia ! Lại dám trốn! Vào Lệ Xuân Viện còn giả bộ trình khiết liệt nữ cái gì ? Chẳng qua người chỉ là loại tiện nữ! Phi phi! Còn muốn Nam Cung thiếu gia lập người làm thiếp ? Tiện nhân người làm cho chính thất nhà người ta tức giận bỏ đi, người nói người..."

Trên đường, mấy đại hán nghe xong, lại nhìn tình huống trước mắt... Thảm! Chết chắc! Cự nhiên "không mở bình thì ai biết được trong bình chứa cái gì!"

Mà người trên đường phố lại cách cách xa nơi đó thêm một trường, đám người kia cũng dám đem Nam Cung phu nhân lôi vào, lần này thảm rồi, Nam Cung thiếu gia còn không tức điên lên sao!.

Quý Tinh đứng trên lầu nghe được người phía dưới rống to, thì ra là Liên nhi, chắc chắn, đúng là thảm ! Nhưng nàng lại không có lộ về đồng tình, ngược lại rất hứng thú nhìn xuống bên dưới.

Lâm Nhượng Tịch thấy dáng vẻ của nàng, cả người không khỏi run lên, hoàn hảo là nàng vẫn chưa có chọc giận Quý Tinh.

“Nam Cung thiếu gia, van cầu người, Liên nhi không muốn đi tiếp khách, cho dù ngài cho Liên nhi làm nha hoàn cũng được, Liên nhi cũng không oán hận.” Kể từ khi hắn nói câu kia, hôm sau, quả nhiên đối phương tới từ hôn nàng ta, còn lấy lại sinh lễ và tiền, phụ thân nàng không có tiền, mà cũng không ai chịu cưới hỏi, nên phụ thân liền đem nàng ta bán vào Lệ Xuân Viện, hôm nay mama bắt nàng ta tiếp khách, nhưng Liên nhi không chịu, nên mới có một màn này .

“Buông tay! “Miệng Nam Cung Hi khạc ra hai chữ, Liên nhi sùng sờ ngẩng đầu, sắc mặt hắn thật đáng sợ, hơn nữa cái sẹo kia lại lộ về dữ tợn như vậy.

“Ta nói người buông tay! “Nam Cung Hi lặp lại từng chữ một, thật chậm thật rõ, lúc này Liên nhi mới lấy lại tinh thần, nàng ta nắm chặt áo hắn, lắc đầu một cái, không! Liên nhi ta có chết cũng không buông tay, thật sự nàng ta không muốn đi tiếp khách.

“Không thả tay phải không ? “Liên nhi gật đầu một cái, cho là hắn đã chịu cứu nàng, chỉ là hành động tiếp theo của Nam Cung Hi làm cho mọi người choáng váng, ngay cả Quý Tinh cũng lắc đầu

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Âm hương các (5)

"A!" Liên nhi kêu to, mặt đỏ ửng nhìn người trước mắt. Chỉ thấy ở trước mặt mọi người, Nam Cung Hi kéo từng lớp y phục của nàng ta xuống. Người trên phố đã hoàn toàn hóa đá rồi, ngay sau đó, phản ứng của đa phần nam nhân ở đây là mãnh liệt nhìn chăm chăm vào thân thể trần truồng của nàng ta.

"Hai người các ngươi tới đây." Nam Cung Hi chỉ vào hai người dành một bài hồi này.

Hai người đó chỉ vào mũi mình, rồi run rẩy đi tới. Nhưng khi họ tới gần, thì một bóng dáng đánh tới chỗ họ, “Đây là thưởng cho các ngươi!”

Thưởng...Thưởng cho bọn họ??? Hai người liếc mắt nhìn nhau, còn có chuyện tốt như thế sao?

"Nam Cung thiếu gia. . . Nàng. . ." Đại hán kia còn chưa nói xong thì một xấp ngân phiếu bay thẳng tới mặt hắn.

“Trở về báo cáo.” Nam Cung Hi nhàn nhạt nói.

Đại hán kia thấy nhiều ngân phiếu như vậy, mặt liền cười như nở hoa: “Đúng, đúng, nô tài sẽ về báo cáo ngay!”

Lúc này, Liên Nhi vẫn chưa lấy lại được tinh thần, hắn dám ở trước mặt mọi người cỡi y phục của nàng ta, lại còn trả tiền rồi đem nàng ta thưởng cho kẻ khác. Bên cạnh có không ít người đổ kỵ, sao mình không gặp chuyện tốt như vậy chứ!

“Nam Cung thiếu gia, vậy chúng tôi sẽ mang à đi liền.” Hai người đứng bên trái và phải Liên Nhi, chuẩn bị rời đi.

"Đợi đã, các ngươi không được đi, ở ngay chỗ này ‘làm việc’ cho ta!" (*Di Phong: Hi ca ác thật nha!!! Cơ mà ta thích, hắc hắc)

Nghe chàng nói vậy, tất cả mọi người đều hít một hơi, đồng thời nhìn về Liên Nhi, trong mắt dần dần hiểu ra, coi đi, đây chính là hậu quả làm cho Nam Cung Thiếu phu nhân tức giận bỏ đi.

"Oa! Tinh nhi, sắp có Xuân Cung đồ coi miễn phí rồi!" Mặt Lâm Nhượng Tịch đầy hưng phấn, Quý Tinh quái dị nhìn nàng, nàng cũng là nữ nhân đấy, làm gì mà hưng phấn như vậy chứ?! Chỉ là Nam Cung Hi cũng có hơi. . .Ồi, cũng không trách được vì sao mọi người lại sợ chàng như vậy rồi, nàng lắc đầu một cái.

"Cô đấy! Không cho nhìn!" Quý Tinh gõ đầu Lâm Nhượng Tịch.

“Ái da! Đau mà, Tại sao ta không được coi? Ta rất tò mò nha! Còn nữa, không phải cô cũng đang coi sao?” Mặt Lâm Nhượng Tịch uất ức nhìn Quý Tinh.

Quý Tinh trắng mắt nhìn nàng: “Được rồi, nhưng người phải chuẩn bị đấy, coi chừng sẽ đau mất hột nha!”

Thấy Quý Tinh không phản đối, Lâm Nhượng Tịch hưng phấn nằm ở trước giường, chỉ kém là không có té xuống. "Này, Tinh nhi, nữ nhân kia cũng kỳ

quái quá đi, nam nhân đó chỉ ngồi trên người nàng thôi mà, có cần kêu lớn như vậy không?”

Nghe nàng nói vậy, Quý Tinh xem chút nữa sắc nước miếng mà chết rồi, “Cô nhìn được rồi, sao hỏi nhiều vậy? Nếu cô muốn xem kỹ hơn, buổi tối hãy tự đi nhìn cô nương Các mình đi.”

Quý Tinh vừa nói xong, Lâm Nhựt Tịch liền quay đầu lại, “Oa! Sao ta không nghĩ tới nha!”

Chỉ nghe một tiếng “Bùm”, Quý Tinh đã...té xuống, người này đúng là một đóa hoa tình khiết mà.

“Á! Đừng! Đừng!” Liên nhi kêu to, tuy nhiên, nó không có ngăn cản nam nhân trên người, có người nhìn bọn họ to gan như vậy, đầu không khỏi khê nghiêng đi, hai người đàn ông này dùng y phục che lại động tác của bọn họ, hình ảnh kia lại để cho người ta rất nghĩ vào không phải là... Không phải là.....

Nam Cung Hi cảm thấy có người đang nhìn chàng, liền ngẩng đầu nhìn xung quanh, không thấy gì kỳ lạ cả, chẳng lẽ chàng lại suy nghĩ quá nhiều sao? Quay đầu lại, nhìn thấy hành động của ba người trước mặt, hừ một tiếng rồi đi.

Giờ phút này Lâm Nhựt Tịch thấy tư thế cực kỳ khó coi của người đang nằm trên mặt đất: “Tinh nhi, ta nói này, cô có cần phản ứng như vậy không?”

Quý Tinh từ từ bò dậy, thể nhưng đột nhiên Quý Tinh bị Lâm Nhựt Tịch lôi một cái, “Ta thấy cô cũng té xuống nha.” Lâm Nhựt Tịch nhìn nàng (Quý Tinh), nàng còn không biết tại sao mình lại rơi xuống đây! Có Quý, nhất định có quý!

“Ta nói cô có phải nên đi chuẩn bị một chút hay không? Tối nay cô chính là má mị đấy, cố lên ~ Cố lên nha ~~~”

Hai ngón tay Quý Tinh tạo thành chữ V, ra dấu tay với Lâm Nhựt Tịch. Mặt Lâm Nhựt Tịch đen dần, tại sao chuyện tốt lại không tới phiên nàng chứ? Má mị? Nàng...Nàng...Được rồi, ai bảo nàng chơi đoán số thua lắm chi..

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tình Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Âm hương các (6)

Vào buổi tối, nhiều nhà đã đi nghỉ từ sớm, nhưng đây lại là thời gian náo nhiệt nhất ở các kỹ viện, đặc biệt là Âm Hương Các, mặc dù các kỹ viện khác rất oán giận, nhưng các nàng còn có thể làm được gì.

“Tinh nhi, mặt ta nhìn khó coi lắm sao ? “Thấy khuôn mặt nén cười của Quý Tinh, Lâm Nhựt Tịch đã có thể tưởng tượng ra hình dáng khuôn mặt của mình ngay lúc này rồi.

“Khụ...Khụ...Khụ, chuyện này, cô nên...Hi hi ! Thật xin lỗi, ta không thể ngừng cười được. “Mặt của Lâm Nhựt Tịch hoá trang thật là... Quá kinh người rồi.

“Tại sao cô lại vẽ mặt thành như vậy ? “Quý Tinh không khỏi tò mò.

“Không phải cô nói đại nương nên tô nhiều son phấn, ăn mặc hoa hòe ? “Lâm Nhựt Tịch nhìn Quý Tinh chăm chăm, Quý Tinh cũng nhìn ngược lại nàng, thì ra đây là mục đích nàng trang điểm thành như vậy

“Khụ... Nhưng cũng không cần làm thành như vậy . “Đem mình ăn mặc thành đại nương ? Không được rồi, nàng lại muốn cười nữa á.

“Không cho cười ! Cười nữa ta liền không đi ra ngoài ! “Lâm Nhựt Tịch bực mình ngồi xuống, Quý Tinh vội vàng ngừng cười.

“Được rồi, ta không cười cô nữa, cô mau đi đi. “Quý Tinh phát phát tay, Lâm Nhựt Tịch nhìn nàng chăm chăm, khẳng định Quý Tinh vẫn đang cười trộm mình đi.

“Tịch tỷ, tỷ còn ở đây mà neho gì nữa ? A ? Tinh tỷ, ai đang ở trong phòng vậy ? “Tiểu Đào nhìn vào trong phòng, thì thấy trong đó có một đại nương.

“Phốc, ha ha ... Ha ha ... “Quý Tinh cũng không thể nhịn cười được nữa.

Tiểu Đào gãi gãi đầu của mình, Tinh tỷ cười cái gì vậy ?

“Chính là Tịch tỷ của ngươi đang đứng ngay trước mắt của ngươi đấy, ngươi còn không lại đây.” Lâm Nhựt Tịch đứng lên.

“Tịch ... Tịch tỷ ? “Miệng Tiểu Đào há to.

“E hèm ! Đi thôi, đứng rồi còn cô nữa! Không cho phép cười, lần sau để cho cô ra sân! “Nói xong Lâm Nhựt Tịch quay người đi ra ngoài, Tiểu Đào

nhìn hai người khó hiểu, Tịch tỷ làm sao lại hoá trang thành đại nương ? Mà Tịch tỷ không có đi ra ngoài sao ?

Thấy các nàng đều đã đi ra ngoài, lúc này Quý Tinh mới bước tới trước bàn trang điểm, đem đồ bày ra, chỉ chốc lát sau, một vị công tử văn nhả đã xuất hiện trong gương đồng, cô hài lòng gật đầu một cái, rồi mở cửa bước ra ngoài.

“Này, Tiểu Đào, không phải kêu cô đi gọi Tịch tỷ sao? Còn vị đại nương này là ai ? “ Tiểu Đào cứng ngắc nhìn bọn họ, lại nhìn mặt Lâm Nhược Tịch, lắc đầu.

“Vị đại nương này chính là Tịch tỷ đó ! “ Tất cả mọi người dùng ánh mắt không dám tin nhìn Lâm Nhược Tịch, không phải chứ ? Tại sao Tịch tỷ lại biến bản thân thành cái bộ dạng này ?

Thấy được báng hiệu, mọi người đã lục tục kéo đến, vào bên trong, khi bọn họ thấy nội thất đều trơn mắt há mồm. Dĩ nhiên, là Quý Tinh đem đại sảnh trang trí giống quầy bar, còn có mấy người mặc y phục nhân viên đứng nơi đó, hơn nữa hấp dẫn ánh mắt mọi người chính là có các cô nương xinh đẹp đang khiêu vũ trên đài, họ chỉ mặc một cái yếm nhỏ với quần cụt. Ở nơi này, không có một ai dám mặc cái loại y phục như vậy, trong nhất thời, tất cả mọi người đứng xem đều sững sờ nhìn các vũ nữ đang hiển vũ trên đài, có người không chịu được khuôn mặt đỏ bừng bừng.

“Các vị khách quan, mời các vị vào trong ngồi. “ Nghe được lời mời, mọi người quay mặt qua, quét mắt về phía Lâm Nhược Tịch, sau đó ngay lập tức quay đầu đi. Nhìn, nhìn, ta nhìn. Bực, quá bực đi, lần sau nàng nhất định không nghe theo lời Quý Tinh nữa.

“Này, cô đừng có tức giận, không phải còn có ta đây sao ? “ Quý Tinh đi tới kéo Lâm Nhược Tịch. Lâm Nhược Tịch há to miệng, kinh ngạc chỉ tay về phía Quý Tinh.

“Cô... Cô... “ Lâm Nhược Tịch sắp bị chọc giận đến chết rồi, Quý Tinh lại vận một bộ nam trang, mà nàng thì lại... Nàng cúi xem bản thân, sau đó thì im lặng.

Nam Cung Hi là người đến cuối cùng, hẳn cũng bị những gì đang diễn ra trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây ngẩn cả người, nhưng mà Nam Cung Hi cũng không có giống như những khách nhân khác nhìn chăm chăm về phía vũ đài, mà tất cả chú ý của y là đặt trên người nam tử trẻ tuổi văn nhả đang đứng cùng vị đại nương, mà hai người còn đang ôm nhau ? Hình ảnh này ... Nam Cung Hi lắc đầu, đi vào tìm một chỗ, rồi ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Âm hương các (7)

Trong đại sảnh đã đứng đầy người, trên đài, các cô nương nhảy múa không ngừng, cũng bắt đầu lui xuống. Lúc này đám người đó mới bắt đầu ngồi xuống, nhưng chẳng lẽ tất cả mọi người, dù biết hay không biết nhau, đều ngồi chung sao? Thật ra Quý Tinh đã sửa lại có hình thức giống với sân khấu hiện đại, nên trong lúc nhất thời, tất cả nam nhân đều mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

"Các vị, xin yên lặng một chút. Ta là lão bản ở đây! Tối nay xin đa tạ các vị đã quang lâm đến Âm Hương Các của ta. Ta cũng sẽ không nhảm nữa, xin các vị hãy hưởng thứ tiết mục đầu tiên của chúng tôi: Múa cột!" Nói xong Lâm Nhược Tịch liền lui xuống, tay vỗ vỗ ngực, hoàn hảo là Quý Tinh không biên soạn bài giới thiệu không dài, nhiều người nhìn nàng như vậy, làm cho tim nàng cũng muốn nhảy ra khỏi ngực luôn.

Ngay sau đó là âm nhạc kỳ quái vang lên, mọi người đều trở mắt nhìn nhau, họ thấy nhiều cô nương phía sau sân khấu bước ra, ánh mắt họ một lần nữa nhìn vào thân thể các cô nương kia, y phục giống hệt những người đã múa lúc này, những những động tác này thật lớn mật nha, nhất là lúc giạng thẳng hai chân, làm không ít người chảy máu mũi.

Lâm Nhược Tịch đi bên người Quý Tinh, ngồi xuống. Vị trí của hai người là trong góc khuất, nhưng từ đây có thể quan sát rõ phản ứng của tất cả mọi người: "Tĩnh nhi, cô lợi hại!" Lâm Nhược Tịch không khỏi than thở, sao nàng lại không có đầu óc như vậy chứ!

Quý Tinh chỉ cười cười, không trả lời, buổi tối này rất thành công, nàng vô cùng hài lòng!

Nam Cung Hi khẽ nguyên rủa, đứng dậy rời đi. Kỹ viện này rất khác các kỹ viện kia, nhưng chàng lại mong nó giống những kỹ viện kia hơn, vì như thế chàng có thể uống rượu hưởng thú. Nhưng bây giờ, nhìn thấy các động tác của cô nương trên sân, chàng cũng là nam nhân đấy, tất nhiên sẽ có phản ứng nha!

"Ai? Tĩnh nhi, cô kéo ta đi làm gì chứ?" Đang yên lành ngồi nhìn mọi người trong sảnh, Lâm Nhược Tịch bị Quý Tinh kéo đi. Khi hai người chặn được Nam Cung Hi, thì Lâm Nhược Tịch nhận được ánh mắt của Quý Tinh.

"Nam... Nam Cung thiếu gia, sao ngài lại đi vội vậy? Tiết mục còn chưa hết mà! Hơn nữa, các cô nương ở đây đều sẽ tiếp khách nha!" Lúc này Lâm Nhược Tịch cũng không khác gì má mị ở các kỹ viện khác, Quý Tinh không khỏi bội phục nhìn nàng, đã nói là nàng đóng giả má mị là hoàn hảo nhất mà, nàng (Quý Tinh) không có nhìn nha!

"Tránh ra!" Chàng rống to, đưa đến chú ý của mọi người gần đó, má mị này cũng quá to gan đi, lại dám đi trêu chọc Nam Cung thiếu gia, dù ai cũng

muốn làm vậy, nhưng...bọn họ nhìn nhau, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm trên sân khấu.

"Ai nha, ngài không thấy người ta có. . . Nếu không đi tìm vị cô nương tới?" Quý Tinh chỉ chỉ phía dưới của Nam Cung Hi. Bị một nam nhân chỉ như vậy, mặt của Nam Cung Hi đỏ rần, nhưng tại sao chàng lại thấy người này rất quen thuộc nhỉ?!

"Không cần! Cho người, ta đi." Kín đáo đưa cho Lâm Nhượng Tịch một xấp ngân phiếu, thấy ngân phiếu, hai mắt Lâm Nhượng Tịch tỏa sáng. Ôi trời, nhiều như vậy! Nam Cung Hi đúng là hào phóng, thật không biết Tinh nhi nghĩ như thế nào, nàng không để lại dấu vết, liếc Quý Tinh một cái.

Quý chuyện liếc nhìn Nam Cung hi, cũng là cái gì cũng không còn nhiều lời, mà lúc này trên đài vũ điệu đã nhảy xong rồi, khách cũng đều ở la hét, Lâm Nhượng tịch vội vàng đi lên trấn an, Nam Cung hi thấy nàng đi, cũng đi ra ngoài, chỉ là trải qua quý chuyện bên cạnh lúc ngừng một chút, ngay sau đó lắc đầu một cái sẽ phải rời khỏi.

"Các vị, yên lặng! Yên lặng! Sau đây chúng tôi sẽ mời ra bốn vị đại mỹ nhân, dĩ nhiên, nếu có người muốn ‘nói chuyện’ với các cô nương khiêu vũ lúc này, thì có thể đi tìm, các nàng có thể tiếp khách!" Cũng là Quý Tinh thông minh, sớm đưa ra nhóm khiêu vũ làm môi, tất cả các nàng đều nguyện ý tiếp khách hết nha. Một vài người nghe vậy thì khẽ gật đầu, trong lòng Lâm Nhượng Tịch lộp bộp, mắt nàng chỉ thấy những chồng ngân phiếu chất cao á.

Có một vài người rời đi tìm nhóm cô nương khiêu vũ, số còn lại đều ngồi tại chỗ, tất nhiên họ đều có nhiều tiền, muốn tìm bông hoa xinh đẹp nhất để có thể sung sướng cả đêm. Lúc này, Lâm Nhượng Tịch bắt đầu mời bốn người Phù Dung, Mẫu Đơn, Bách Hợp, Thục Dược bước ra, toàn trường kinh diễm, ngay cả Nam Cung Hi cũng dừng bước chân lại, Quý Tinh đứng bên cạnh thì nhủ này.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Âm hương các (8)

Bốn người mặc y phục hoa lệ xuất hiện, Phù Dung một thân bạch y phiêu dật, tà áo dài thướt tha, trên ngực áo thêu hoạ tiết tinh xảo. Mẫu Đơn một bộ hồng y được làm theo kiểu cách của sườn xám, có điều hai bên tà được xẻ đôi chút dài hơn. Bách Hợp thì một bộ váy may theo phong cách Tây Âu, váy ngắn trên đầu gối, lộ hơn nửa chân. Thục Dược mặc một cái quần cực ngắn. Các nam nhân nhìn thấy cảnh này mắt mọi người đăm đăm nhìn theo.

"Các vị, ta là lão bản của Gấm Nghê phường, những bộ y phục các vị đã thấy đó là do chúng tôi làm ra, dĩ nhiên là còn rất nhiều kiểu y phục tuyệt đẹp khác nữa, các vị có thể mua làm quà cho phu nhân của mình hoặc là những người mà mình yêu mến, chắc chắn rằng đây sẽ là món quà đặc biệt nhất." Lão bản Mễ Mễ nhìn xuống phía dưới đài mỉm cười, khi các bộ y phục này được chế tác ra thì hẳn cũng kinh ngạc không thua kém gì bọn họ lúc này đâu.

Nam Cung Hi nhìn lên phía trên đài, không thể thừa nhận rằng cửa tiệm này rất biết cách kinh doanh, khi này, lúc thấy cái sườn xám kia y đã muốn mua nó để tặng cho mẹ của mình, chỉ là nhìn người đang mặc những y phục đó ở trên đài biểu diễn, Nam Cung Hi lại nhớ tới Quý Tinh, nếu như Quý Tinh mặc những bộ y phục này khẳng định rằng sẽ rất đẹp, nhưng y nghĩ lại, không được ! Ăn mặc như vậy quá lộ liễu, y không thể để cho người khác nhìn thấy ngoại trừ chính mình.

"Này, mama ! Bốn vị cô nương này có đi tiếp khách không ?"

Một tên nam tử tay to mặt lớn chỉ về bốn vị cô nương trên đài, chỉ là khi nghe được lời này... Lâm Nhượng Tịch cố gắng kiềm chế bản thân, mama? Mama? Ta nhỏ vào ! Đồ đầu heo! Trong lòng mặc dù giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà nàng vẫn bày ra bộ dáng tươi cười với bọn họ.

"Ai nha! Các vị đừng gấp ! Ta chẳng phải đã nói rồi sao ? Bốn người bọn họ, phải đấu giá mới có được, người nào đưa ra mức giá cao nhất sẽ thắng." Nói xong nàng đưa mắt nhìn xuống phía dưới đài.

"Mẫu Đơn, một ngàn lượng. " Phía dưới lập tức có người ra giá.

"Chỉ một ngàn lượng ? Ta ra giá năm ngàn lượng."

Nghe thấy số tiền, Lâm Nhượng Tịch cảm thấy thật buồn cười, nếu không phải đang chủ trì tại đây, nàng đã cười lăn lộn mất rồi.

"Thục Dược, một vạn lượng." Vừa nói dứt lời, rất nhiều người quay sang nhìn người vừa ra giá, Thục Dược tặng cho kẻ vừa ra giá một cái liếc mắt, chưa tính hán đã ở tuổi trung niên, lại còn... mái đầu cũng đã chuyển sang hoa râm, có thể coi như gia gia (ông) của cô rồi nha, nàng vội đưa ánh mắt cầu cứu về phía Quý Tinh, vừa quay qua, nàng liền thấy chỗ đó xuất hiện hai nam tử đẹp trai trẻ tuổi, mà Nam Cung Hi là một trong hai người nam tử đó.

Quý Tinh nhủ này, cô cũng nhìn thấy được, nhưng cô không có sự lựa chọn, cái gọi là người trả giá cao nhất sẽ có được người, hơn nữa trước đó nàng cũng đã nói sẽ chia đều 5:5, nên tính ra bọn họ cũng không thiệt thòi quá mức, với lại phải đối phó với một lão già cũng không phải dễ dàng gì.

Lâm Nhượng Tịch nhìn theo hướng ánh mắt của Thục Dược, lập tức đi lại gần phía cô, nói " Cô đang làm gì đấy, người đó là Tinh nhi." Nghe nói như thế, mặt Thục Dược tối sầm lại, đưa mắt nhìn về phía người đã ra giá một vạn lượng.

“ Còn ai ra giá nữa không ? Ai ra giá cao hơn một vạn lượng ? Nếu không còn ai vậy thì, Thược Dược cô nương thuộc về người ra giá một vạn lượng. “ Không ai lên tiếng phản đối, và lại trên đài vẫn còn ba vị cô nương mà không phải sao ? Thược Dược dùng sức siết chặt ngón tay, cúi đầu.

“ Hai vạn. “ Nghe được tiếng nói này, tất cả mọi người vội quay đầu lại nhìn, khi thấy được rồi thì ai cũng hít một hơi, Nam Cung thiếu gia cũng muốn tranh hoa khôi ? Quý Tinh đứng ở bên cạnh nhìn y, Nam Cung Hi nhìn cô gái trên đài lại quay qua nhìn người đang đứng bên cạnh, nếu đã như vậy Nam Cung Hi hẳn sẽ thuận nước dòng thuyền, cái tên mái đầu hoa râm khi nhìn thấy hắn, tức giận liền kiêu xuống, ai chán sống rồi mới cùng Nam Cung thiếu gia giành người.

“ Hai vạn ! Thừa mọi người, Nam Cung thiếu gia ra giá hai vạn, còn có ai muốn ra giá cao hơn hay không ? “ Lâm Nhục Tịch xem chút thì thét lên, còn Thược Dược khi nghe đến Nam Cung thiếu gia muốn mình thì ngẩng đầu kinh ngạc, cái gì ? Nam Cung thiếu gia ? Cô bắt đầu hơi lo lắng.

“ Tốt ! Vậy Thược Dược cô nương thuộc về Nam Cung thiếu gia.” Lâm Nhục Tịch vừa nói dứt lời, liền bị Nam Cung Hi cắt đứt lời nói.

“ Đợi chút đã, ta không có muốn vị cô nương đó, ta là đưa cho vị huynh đệ này.” Quý Tinh sững sờ khi thấy Nam Cung Hi chỉ về phía mình, đưa cho cô ? Về mặt Lâm Nhục Tịch như bị ghen, còn Thược Dược thì lại cười, thấy bộ dạng lúc này của Quý Tinh, Nam Cung Hi cảm thấy mình đã đưa ra một quyết định thật đúng đắn.

Khỏe miệng Quý Tinh co quắp, nhìn mấy người xung quanh, thật muốn đi lên đánh cho Nam Cung Hi một trận, y không phải mắc bệnh gì rồi chứ ? Bộ trông cô rất giống muốn nữ nhân hả ? Hơn nữa nàng lại là lão bản ở đây đây!

“ Nam Cung thiếu gia, ngài tự giữ người đi. “ Để lại một câu nói, rồi cô xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Âm hương các (9)

Nhìn giống như không có chút gì là cảm kích việc tốt mình vừa làm giúp cả, Nam Cung Hi thấy thật khó hiểu, chẳng lẽ hắn đã hiểu lầm ý ? Lâm Nhục Tịch đã sớm mang Thược Dược lui vào trong, hai vạn lượng đó nha, chỉ một đêm, chỉ có một đêm mà thôi, trong lòng Thược Dược có chút khản trương lo lắng, dù sao nàng cũng đã nghe được một vài sự tích về vị Nam Cung thiếu gia này.

“ Nam Cung thiếu gia, Thược Dược cô nương đành phải giao lại cho ngài rồi.” Lâm Nhục Tịch cười ha hả nhìn y, không thể phủ nhận trong lòng nàng còn có dụng tâm khác, tên Nam Cung Hi này dám ngay trước mặt Tinh nhi tranh hoa khôi ? Lá gan của y cũng thật là lớn, chỉ có điều Tinh nhi cũng không phải là người dễ trêu chọc, nhìn thấy bóng người đi xa dần, nàng không khỏi cảm thấy đồ mờ mờ lạnh thay Nam Cung Hi.

Thấy Lâm Nhục Tịch cố gắng đem Thược Dược nhét vào trong tay hắn, Nam Cung Hi cảm thấy bất luận thế nào đi nữa thì nàng ta cũng không phải là có ý tốt gì, nhưng nàng ta có là mama, vậy công việc của mama là phải như vậy ? Nhưng là Nam Cung Hi hẳn đã nhìn lầm, Lâm Nhục Tịch chính là không có ý tốt.

“ Được rồi, Thược Dược cô nương là hoa đã có chủ rồi, kế tiếp vẫn còn ba vị cô nương, các vị đã chuẩn bị xong hết chưa ? “ Lâm Nhục Tịch sau khi đi đem Thược Dược trao đến tay Nam Cung Hi xong đã quay trở lại trên đài cao hồ lớn, ngay tại giờ phút này đây lòng nàng cảm thấy thật là tốt.

“ Phù Dung, một vạn lượng.” Thấy có người đứng lên, người lại không phải ai khác chính là Phong Lưu đại thiếu gia nổi danh đây sao ? Phù Dung cúi đầu, đối phương đáng đáp bề ngoài có thể coi là nữ nam. “ Tốt ! Phù Dung cô nương thuộc về vị công tử đây.” Lâm Nhục Tịch cười đến nỗi không khép miệng lại được.

“ Mẫu Đan, tám ngàn lượng.” Nhìn người vừa đứng lên, người này thiếp phòng cũng đã có mười người rồi, còn chạy tới kỹ viện ? Đúng là người nhà có tiền, “ Còn có ai ra giá cao hơn nữa hay không ? “ Lâm Nhục Tịch nhìn về phía dưới đài, không có ai lên tiếng, một hai vạn lượng đã là cao nhất ngưỡng rồi, với số tiền đó bình thường bọn họ có thể chơi gái tới mấy tháng, mà năm ngàn lượng cũng là nhiều, huống chi ở đây ra giá tới tám ngàn lượng.

“ Tốt ! Mẫu Đan cô nương là của vị công tử đây.” Chỉ còn lại mình Bách Hợp, Lâm Nhục Tịch cầu mong bọn người dưới đài này mau lên đem các cô nương ôm vào trong lòng, nàng còn có chuyện quan trọng hơn phải làm. Trời cơ dường như đã nghe thấy lời khẩn cầu của nàng. “ Bách Hợp, tám ngàn lượng.” Lâm Nhục Tịch nhìn, hôm nay mấy người này thật đúng là hào phóng, vỗ người một cái “ Được, Bách Hợp thuộc về công tử.” Nàng cũng không cần bận tâm hỏi han nhiều, dù sao thì tám ngàn lượng là rất lớn.

“ Các vị, ai không tới tranh hoa khôi thì có thể tìm các cô nương khác ở đây, mọi người tùy ý lựa chọn.” Nói xong, nàng vội vã chạy xuống đài, không để ý tới mấy người kia nữa, nàng chạy một mạch về hướng phòng của Quý Tinh.

“ Tinh nhi, cô có muốn cùng với ta đi nhìn lên không ? “ Quý Tinh đang thay y phuc5 xoay người lại. “ Cô vào phòng mà không gõ cửa! “ Đoạ Quý Tinh giật cả mình, Lâm Nhục Tịch le lưỡi cười trừ, “ Đúng rồi, bây giờ chúng ta phải đi xem Nam Cung Hi kia “ ăn “ Thược Dược như thế nào ? “ Nghe thấy lời nói của Lâm Nhục Tịch, Quý Tinh ngừng động tác. “ Cô có phải là đang cố ý bày mừa đồ xấu xa gì ? “ Nàng nhìn chằm chằm Lâm Nhục Tịch, Lâm Nhục Tịch vội vàng lắc đầu.

“Không có, không có, tuyệt đối không có nha.” Mới là lạ á, trong lòng Lâm Nhựt Tịch nghĩ như vậy. “Ta không có hứng thú, muốn thì cô tự mình đi đi.” Nàng đã quyết định rồi đi, thì kể từ lúc đó chuyện giữa hắn và nàng cũng đã chấm hết, Lâm Nhựt Tịch kinh ngạc nhìn nàng, chẳng lẽ Quý Tĩnh căn bản không thích “cái đó” của Nam Cung Hi? Nếu không thì sao lại có phản ứng giống như vậy.

“Này, cô ngay cả một chút ghen cũng không có hả?” Lâm Nhựt Tịch tiến đến gần Quý Tĩnh nhìn nàng một hồi lâu. “Không có, cô đừng mơ nghe được mùi dấm trên người của ta.” Lâm Nhựt Tịch há to miệng, “A, ta hiểu rồi! Tĩnh nhi cô thích Đại Soái Ca, mà Nam Cung Hi kia thì trên mặt lại... Mặt mày giờ lại hốc hác.” Càng nghĩ càng thấy đúng, Lâm Nhựt Tịch gật đầu một cái.

Quý Tĩnh tròn mắt, nếu là như vậy, lúc đầu nàng nhất định đã không gả cho y.” Người không phải là muốn đi nhìn lên hay sao? Còn không mau đi! “Nàng thúc giục Lâm Nhựt Tịch, mà nàng kia vẫn cứ đứng bất động, nàng lại giục hỏi “Thế nào? Không muốn đi nữa?” Lâm Nhựt Tịch nhìn Quý Tĩnh một cái “Một mình ta đi thì còn ý nghĩa gì nữa.” Bùm một tiếng, Quý Tĩnh ngã xuống giờ cõ trắng đầu hàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Âm hương các (10)

“Chẳng lẽ cô muốn tìm người cùng đi xem việc khuê phòng của người ta?” Quý Tĩnh nhìn Lâm Nhựt Tịch, Lâm Nhựt Tịch gật đầu, Quý Tĩnh có đây hiểu quá rõ Lâm Nhựt Tịch này rồi, Quý Tĩnh vỗ vỗ cái trán của mình, làm sao lại có người giống như vậy!

“Cô đi đi, dù sao đi nữa tôi cũng không đi cùng với cô.” Muốn cô và nàng đi nghe lên? Ngay cả cửa sổ cũng không có! Sẽ làm cho người xem mắc bệnh thần kinh mất. Lâm Nhựt Tịch bày ra khuôn mặt đáng thương nhìn nàng, Quý Tĩnh tiếp tục mân mê y phục của mình, Lâm Nhựt Tịch thấy nàng không để ý tới mình thì đứng lên, tự mình đi ra ngoài.

“Nam... Nam Cung thiếu gia.” Thục Dược đứng ở phía cửa, nắm chặt nhón tay nhìn về phía nam nhân đang ngồi ở phía kia, khi này nhìn thấy một bên mặt của y thì thấy thật đẹp, thật hoàn hảo, nhưng khi nàng vừa thấy được một nửa khuôn mặt kia, mặc dù vẫn còn hơi sợ, nhưng dù sao thì so với kẻ kia y vẫn là người tốt.

“Tôi nay, người ngủ ở trên bàn, ta ngủ trên giường.” Nghe y nói như thế, Thục Dược nhìn y, y bắt mình ngủ ở trên bàn? Khi nàng ngẩng đầu lên muốn nói, thì thấy Nam Cung Hi đã nằm trên giường, hơn nữa hắn lại quay lưng về phía nàng, lắc đầu một cái, nàng đi tới chỗ cái ghế dựa ngồi xuống, vậy thì hôm nay sẽ ngủ trên bàn.

Lâm Nhựt Tịch đi tới trước cửa thì nghe được tiếng nói chuyện bên trong, không khỏi trầm than trong lòng, Nam Cung thiếu gia lại mạnh mẽ đến như vậy ư! Lâm Nhựt Tịch hiển nhiên là vẫn chưa biết bản thân mình đã đi nghe lên nhằm phòng.

“A! Ừm!” Lâm Nhựt Tịch tò mò đi sát lên về phía cái cửa, đưa mắt vào nhìn, vừa nhìn liền thấy, oa! Hai người kia đang dính lấy nhau kia... Nàng đưa tay lên sờ sờ lỗ mũi, thôi chết, chảy máu mũi rồi, Lâm Nhựt Tịch vội vàng đứng dậy chạy về.

Bùm, đang chuẩn bị đi nghỉ ngơi, Quý Tĩnh xém chút nữa nổi điên, “Cô không chịu gõ cửa... Cô bị làm sao vậy? Sao lại bị thương?” Quý Tĩnh thấy tay nàng dính máu, vội vã chạy lên kiểm tra, Lâm Nhựt Tịch khoát tay “Không có việc gì, chỉ là chảy máu mũi thôi.” Quý Tĩnh nghi hoặc nhìn nàng đang yên lành tại sao lại chảy máu mũi. “Cô không phải là bị ai đánh đó chứ?” Xác thực khả năng này không thể xảy ra.

“Không phải, ai ui tên Nam Cung Hi kia thật là dũng mãnh, ta nhìn thấy mà chảy máu mũi luôn!”

Nghe được lời của Lâm Nhựt Tịch..., Quý Tĩnh tức giận nhìn nàng “Cô rảnh rồi quá ha.”

Lâm Nhựt Tịch lau sạch máu trên mũi, nhìn Quý Tĩnh “Làm gì mà nhìn ta như vậy?” Quý Tĩnh khó hiểu nhìn Lâm Nhựt Tịch.

“Cô, thật không ăn giấm sao?” Vừa nói lời này ra Lâm Nhựt Tịch nhận được một tràng xem thường từ Quý Tĩnh. “Được rồi, vậy ta hỏi cô, Nam Cung Hi kia thật sự lợi hại lắm sao? Động tác kia... Độ khó cao lắm à!” Lâm Nhựt Tịch ngơ ngác nhìn nàng, làm sao Quý Tĩnh biết được?

“Lâm Nhựt Tịch!” Quý Tĩnh hét to, Lâm Nhựt Tịch nhìn thấy nàng sắp nổi giận, vội vàng chạy ra phía cửa.

“Ta cũng phải quay về nghỉ ngơi rồi.” Nói xong, giúp Quý Tĩnh đóng cửa lại rồi chạy mất.

Cổ nhân chính là cổ nhân, có thể quang minh chính đại đi chơi gái, còn có thể lấy tam thê tứ thiếp, xem ra nàng đã lựa chọn đúng, bề ngoài cũng có thể gạt người, thờ dài một hồi, nàng dài nằm trên giường.

Lâm Nhựt Tịch đi sai chỗ đã làm hại Nam Cung Hi một phen thê thảm rồi! Giờ phút này Nam Cung Hi cũng không nên quá mức bình tĩnh nha, Thục Dược nằm ở trên bàn đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, mà Nam Cung Hi nằm giường kia cũng ngáy ngủ thật to.

Ngày hôm sau, quả nhiên có rất nhiều người bàn luận về Âm Hương Các, những món hàng không mua được làm người ta thấy thật ảo não! Nghĩ thầm

hôm nay nhất định phải mua được, mà Gấm Nghệ phường buôn bán thật náo nhiệt, có người mua về cho phu nhân của mình mặc, đây chính là một đồn mườì, mườì đồn trăm, rất nhiều vị phu nhân cũng tới mua y phục của Gấm Nghệ phường

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Gặp lại dịp khác

Edit: Lakshmi (mình là edit mới của bộ truyện nên còn nhiều thiếu sót, mong mọi người góp ý và bỏ qua cho!)

Sau khi Thược Dược tỉnh dậy, chỉ cảm thấy lưng đau và tay chân cứng đờ, rồi nhìn lại người đang nằm trên giường, hình như còn chưa tỉnh ngủ, nàng rón rén đứng lên, bởi vì đêm qua khi ngủ cứ duy trì đúng một tư thế khiến nàng thiếu chút nữa là ngã xuống, nhưng nàng đã giữ vững thăng bằng kịp lúc, di chuyển từng bước từng bước đến cánh cửa, rồi mở cửa đi ra ngoài.

"Khụ khụ, Thược Dược, muội không sao chứ?" Nhìn thấy người ngoài cửa, nàng hơi sùng sốt, "Tịch tỷ? Có chuyện gì sao?" Lâm Nhược Tịch lập tức vội vàng lắc đầu, chẳng qua là nàng đang tìm Quý Tinh, vừa vặn đi ngang qua. Nhưng lại nhìn thấy bộ dạng bước đi của Thược Dược, nàng lập tức đề lộ ra ánh mắt mập mờ, Thược Dược bị nàng nhìn đến ngượng ngùng.

"Nam Cung thiếu gia còn chưa tỉnh dậy?" Thược Dược gật đầu, Lâm Nhược Tịch tỏ vẻ đã hiểu cũng gật đầu, cũng đứng, dám chắc ngày hôm qua tổn không ít sức lực. "Vậy muội cũng nên nghỉ ngơi nhiều một chút, tỷ đi tìm Tinh nhi đây." Nàng vỗ vỗ bả vai của Thược Dược, Thược Dược lại gật đầu.

"Tinh nhi, muội dậy rồi à! Tỷ còn tưởng rằng muội vẫn đang ngủ! A, tỷ vừa mới nhìn thấy Thược Dược, thậm chí ngay cả bước đi muội ấy cũng đi không vững, muội nói . . ." Đến khi nàng nhìn thấy sắc mặt của Quý Tinh, nàng liền bưng kín miệng mình lại, "Được rồi, được rồi, tỷ không nhiều chuyện nữa." Lúc này sắc mặt của Quý Tinh mới chuyển biến tốt hơn, mới sáng sớm nàng cũng không có hứng thú để nghe những loại chuyện như thế.

"Đúng rồi, tối hôm qua kiếm được bao nhiêu?" Nghe thấy lời nói của Quý Tinh..., Lâm Nhược Tịch "đề phòng" nhìn nàng, không phải đã nói toàn bộ đều giao cho nàng ư, chẳng lẽ Quý Tinh lại đổi ý? Quý Tinh còn đang tức giận nhìn nàng, "Muội chỉ thuận miệng hỏi một chút, lời nói trước kia muội vẫn sẽ giữ đúng." Lúc này Lâm Nhược Tịch mới thở phào nhẹ nhõm, nàng lấy ngân phiếu ra bắt đầu đếm.

"Tỷ làm gì mà lại mang theo toàn bộ ngân lượng bên người?" Lâm Nhược Tịch mỉm cười với Quý Tinh, không phải là do nàng quá hưng phấn sao! Một, hai. . . "Ồ! Tám vạn lượng!" Thấy nàng vui vẻ kêu to, Quý Tinh lắc lắc đầu, mới chỉ có tám vạn? Chỉ mới có bấy nhiêu, mà Lâm Nhược đã dễ dàng thoải mái, tiền vốn nàng bỏ ra đều đã thu lại được.

. "Chúng ta đi Gấm Nghệ phường xem qua một chút." Dù sao mà nói nàng cũng là chủ nơi đó, cho nên nàng muốn đến xem thử tình hình tiêu thụ hàng hoá ra sao. "Đúng rồi! Nơi ấy cũng có thể kiếm được tiền! Giàu to rồi, giàu to rồi." Lâm Nhược Tịch vui mừng nhét ngân phiếu vào người, Quý Tinh nhìn thấy chỉ biết lắc đầu, nàng ta đã trở thành thần giữ của rồi.

Nam Cung Hi tỉnh dậy, cũng không biết mình đang ở đâu, cho đến khi nhìn thấy người ngoài cửa, hắn mới đứng dậy mặc quần áo cho từ từ, cả đêm không trở về chắc chắn lại bị cha mẹ giáo huấn, Thược Dược đứng ở cửa khăn trang nhìn hắn, Nam Cung Hi tiến đến gần nàng, nàng lại càng khăn trang, "Cho người." Ném cho nàng ngân phiếu, hắn cũng không thêm liếc nhìn nàng một cái, hắn vốn định rời đi ngay, chỉ là khi nhìn thấy người từ trong căn phòng đối diện bước ra thì lập tức ngăn người ngay tại chỗ.

Đối diện, Lâm Nhược Tịch và Quý Tinh hai người một trước một sau bước ra khỏi phòng, "Tinh nhi, Gấm Nghệ phường có chia phần cho ta hay không?" Quý Tinh nhìn nàng, hai con mắt đã nhanh chóng biến thành hình dáng đồng tiền, "Có thể chứ, chỉ cần tỷ về sau ngày ngày chịu diễn vai má mì, vậy muội lập tức chia cho tỷ một phần." Nhưng mà Quý Tinh biết tối nay nhất định Lâm Nhược Tịch sẽ đi làm má mì ngay.

"À? Như vậy ư. . ." Nàng cúi đầu bắt đầu tính toán, cùng lúc Quý Tinh ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy người đối diện đang đứng ngăn người tại chỗ. Không khỏi nhíu mày, thế nào mà Lâm Nhược Tịch lại sắp xếp cho bọn hắn ở đối diện phòng nàng hả? "Được rồi! Đồng ý! Ah, muội đang nhìn cái gì vậy?" Lâm Nhược Tịch nhìn theo ánh mắt của nàng, người đó không phải là Nam Cung Hi hay sao? A! Nguy rồi!

"Tinh nhi, không phải muội cũng nên đến chào hỏi một chút sao?" Quý Tinh quay đầu lại lờn nàng, Lâm Nhược Tịch gãi gãi đầu của mình, tại sao lại trừng nàng? "Không đi, đi thôi." Nói xong, nàng liền xoay người bước xuống dưới lầu, Nam Cung Hi lập tức lấy lại tinh thần nhanh chóng đuổi theo.

"Tinh nhi, nàng chờ ta một chút!" Giọng nói oang oang của hắn, kéo theo ánh mắt của rất nhiều người nhìn xem, Quý Tinh tối mặt, không phải là hắn đã quên đây là nơi nào rồi chứ? Chỉ còn lại Thược Dược sững sờ nhìn hắn đuổi theo Quý Tinh, chẳng lẽ nàng chính là Nam Cung phu nhân ư? Nghĩ như vậy, nàng cũng đuổi theo xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đòi hưu thư

"Tĩnh nhi, tại sao nàng lại ở chỗ này?" Nam Cung Hi kéo tay của nàng, Quý Tĩnh nhìn khuôn mặt đã tối đen lại của hắn, trong khi người khác cũng đang tò mò nhìn hai người bọn họ, Nam Cung thiếu gia biết các nàng. Lão bản ư? Một ít nam nhân lại cảm thấy có chút kỳ quái, hình như tối hôm qua không hề nhìn thấy hai nữ nhân kia.

Lúc này Thuộc Dược cũng đã chạy xuống, Lâm Nhược Tịch nhìn người đứng ở phía sau Nam Cung Hi, "Khụ khụ, Nam Cung thiếu gia, người hỏi Tĩnh nhi tại sao lại ở chỗ này, vậy còn người? Thuộc Dược, còn không mau phục vụ Nam Cung thiếu gia tốt một chút!" Không phải nàng cố ý, mà nàng thật sự có ý. . . Muốn xem cuộc vui.

"Không phải, Tĩnh nhi nàng nghe ta giải thích." Hắn trừng mắt nhìn Lâm Nhược tịch, đôi phương lại còn liếc hắn một cái, Việc đó! Làm sao hắn thấy Tĩnh nhi lại giống như thỏ con trông thấy cộp vậy?

"Thiếp không có thời gian nghe chàng giải thích, Nhược Tịch, đi thôi!" Nàng xoay người, "À? Ừ." Lâm Nhược Tịch đồng cảm liếc nhìn Nam Cung Hi, rồi cũng lập tức đi theo, thấy thái độ lạnh lùng của nàng, trong lúc nhất thời Nam Cung Hi không biết phải làm thế nào, chỉ có thểđi theo phía sau các nàng.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn lời đồn đại đã nổi lên bốn phía, Nam Cung thiếu gia vừa ý các cô nương ở Âm Hương Các, hơn nữa nhìn điệu bộ còn muốn đem về thành thân, những lời này truyền đến tai Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo, "Lão gia! Người xem thử một chút rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?" Bà tức giận ngồi nặng nề lên ghế, dù sao Nam Cung gia của bọn họ cũng coi như là danh môn vọng tộc, không thể có chuyện chấp nhận cho một kỹ nữ bước vào nhà.

"Thiếp biết phải làm sao đây, cơ sự này còn không phải đều tại người hết sao! Trước kia Tĩnh nhi không phải rất tốt ư?" Nói đến đây, Thượng Quan Mân lại ảo não không thôi, lúc ấy bà cũng không cố ý, "Nếu không phải người đi tìm Hi nhi trở về hỏi một chút?" Như vậy cũng không cần ngồi đoán già đoán non, "Vẫn là chờ hắn tự trở về rồi hẵng nói tiếp." Nam Cung Hạo thở dài, bước ra ngoài.

"Này, Tĩnh nhi, người nọ vẫn đi theo phía sau chúng ta" Lâm Nhược Tịch đến gần nàng, lại còn quay đầu nhìn Nam Cung Hi một cái, đột nhiên Quý Tĩnh dừng bước, Nam Cung Hi mừng rỡ tiến lên, "Tĩnh. . ." lời còn chưa kịp nói hết, đã bị cắt ngang.

"Là Nam Cung thiếu gia phải không? Xin người đừng đi theo ta nữa, nếu quả thật lưu tâm lời nói kia như vậy, này lấy ra đi" cả Nam Cung Hi lẫn Lâm Nhược Tịch đều nhìn nàng đầy vẻ khó hiểu, lấy cái gì? Nhìn thấy vẻ mặt của hắn, Quý Tĩnh cũng hết ý kiến, "Đưa hưu thư cho ta, rồi đừng đến làm phiền ta nữa!" Trượng phu của nàng cả đời này chỉ có thể là của một mình nàng, nếu không làm được nàng thà rằng mình không có trượng phu này.

"Bố vợ. . . Hưu thư?" Nam Cung Hi nhìn nàng không dám tin, lời giải thích của hắn nàng đều không nghe? Còn Lâm Nhược Tịch lại há to miệng, trời ơi! Nói như vậy hai người bọn họ vẫn còn là vợ chồng? Hắn không bỏ Tĩnh nhi! Nhưng mà không phải tối qua hắn và Thuộc Dược đã.....

"Vì. . . Vì sao?" Hắn nhìn nàng mà hỏi, Quý Tĩnh còn chưa kịp mở miệng, Lâm Nhược Tịch liền cướp lời, "Nếu không thì còn có thể làm cái gì đây, người cũng không phải là người đẹp để gì, còn muốn bắt Tĩnh nhi phải vì người mà treo cổ lên cây ư?" Nàng nhìn người bên cạnh, Quý Tĩnh lại trừng mắt nhìn nàng, nàng nói bậy bạ gì đấy!

"Tĩnh nhi, đi thôi." Lâm Nhược Tịch nói xong liền kéo Quý Tĩnh lôi đi, nàng nóng lòng muốn đi xem Gấm Nghê phường buôn bán như thế nào, Quý Tĩnh há miệng, cuối cùng vẫn là không nói gì, rồi đi với Lâm Nhược Tịch, bỏ lại một mình Nam Cung Hi ngơ ngác đứng tại chỗ.

Dễ nhìn sao? Thì ra là nàng cũng để ý đến vết sẹo trên mặt hắn. Hắn sờ mặt mình rồi tự giễu một cái, xoay người lao đảo rồi đi, hắn còn tưởng nàng không giống như những kẻ khác, nhưng sự thật đã chứng minh thì ra nàng cũng không ngoại lệ

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tình Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lòng người hoang mang (1)

Nam Cung Hi hồn bay lạc phách trở về phủ, Thượng Quan Mân nhìn thấy hắn liền vội vàng ra nghênh đón, "Hi nhi, con đã đi đâu vậy? Bên ngoài mọi người đều nói con....Con vừa ý một cô nương ở kỹ viện." Nam Cung Hi chỉ ngẩng đầu lên nhìn bà một cái, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước, lúc này Thượng Quan Mân mới phát hiện ra có cái gì đó không đúng, "A! Hi nhi! Hi nhi!" Bà ở phía sau gọi to, nhưng Nam Cung Hi cũng không trả lời bà.

Lúc này Nam Cung Hạo cũng vừa đi ra, ông căn Nam Cung Hi lại, "Hi nhi, con làm sao vậy?" Ông bắt được bờ vai của hắn, Nam Cung Hi ngẩng đầu lên nhìn ông, chưa bao giờ hắn cảm hận cha mình cả, nhưng hiện tại hắn lại có thể bắt đầu hận ông, "Đều tại người! Đều là do người cả!" Hắn đẩy ông ra, Nam Cung Hạo sững sờ nhìn theo bóng lưng của hắn, vì sao mới vừa rồi ông lại nhìn thấy hận ý trong mắt Hi nhi?

"Lão gia, Hi nhi thế nào?" Thượng Quan Mân tiến lên hỏi, Nam Cung Hạo lắc đầu một cái, "Mới vừa rồi ta lại có thể nhìn thấy được hận ý dành cho ta trong ánh mắt của Hi nhi." Ông thở dài, Thượng Quan Mân nhìn ông, điều này làm sao có thể chứ? Chẳng lẽ có liên quan đến nữ nhân ở kỹ viện đó? Nhưng bọn họ còn chưa đi tìm người ta mà! Xem ra bà phải đi gặp mới được.

"Lâm Nhựt Tịch, vừa rồi tỷ mới nói lung tung gì đấy?" Quý Tinh nhìn nàng, nói như vậy sẽ làm tổn thương đến lòng tự tôn của hân, nàng nhún vai một cái, "Không phải muội muốn hân sẽ không làm phiền đến muội nữa sao? Nói như vậy chính là biện pháp hiệu quả nhất." Lâm Nhựt Tịch không cảm thấy rằng mình có lỗi, lại còn.... "Chẳng lẽ ban này là muội hờn giận sao?" nếu là như vậy thì nàng thật sự sai rồi.

"Không có." Nàng thở dài, cứ như thế vậy, nàng tiếp tục đi về phía trước, Lâm Nhựt Tịch sờ sờ cái mũi của mình rồi đuổi theo, hai người tới trước cửa Gấm Nghê phòng, "Oa! Nơi này buôn bán lại tốt đến vậy ư?" Bên trong chỉ thấy đầy ắp người, hai người phải vát và lăm mới chen vào được, liền nhìn thấy ông chủ Tiền bận rộn đến nỗi đầu đầy mồ hôi.

"Lão bản." Quý Tinh vừa mở miệng, ông chủ Tiền lại đang choáng váng đầu về các khoản thu chi nên không kịp phản ứng, "Nếu cô nương muốn mua quần áo thì xin mời xếp hàng, từ từ từng người một." Ông không ngẩng đầu lên mà nói, thấy Lâm Nhựt Tịch không làm theo, có phải người này đòi ý hay không?"Này! Cái người này làm sao vậy? Có phải đòi ý rồi hay không?" Nghe được âm thanh này, Tiền lão bản mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt lập tức biến sắc, "Hai vị, mời vào bên trong." Ông vội vã buông công việc trên tay xuống, giao cho người làm ở bên.

"Này, hai người kia tại sao lại chen ngang." Đột nhiên người kêu lên, Lâm Nhựt Tịch tức giận xoay người, "Chen vào cái gì chen! Nàng là bà chủ của nơi này, y phục mà người mua cũng chính là do chính nàng thiết kế!" Gào xong, nàng liền bước vào không thèm quay đầu lại, bên ngoài tất cả đều ngăn người tại chỗ. Cái gì? Là do nàng thiết kế? Mọi người dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía các nàng vừa đi vào.

"Ông chủ Tiền, hình như buôn bán cũng không tệ?" Ông chủ Tiền cười một tiếng rồi cúi người, "Vâng, vâng, đều là nhờ vị cô nương này có bản lĩnh, đây là thu hoạch của một ngày." Nói xong liền lấy sổ sách ra, "Chẳng lẽ ông muốn nuốt riêng ư?" Lời nói của Lâm Nhựt Tịch vừa xuất ra khỏi miệng, sắc mặt ông chủ Tiền liền biến đổi, "Không, sẽ không như vậy! Ta không phải hạng người đó." Nói xong lời này thì vội liếc nhìn Quý Tinh, hi vọng nàng đừng nghe Nhựt Tịch nói lung tung.

"Ừ, sổ sách đúng không có vấn đề, nhưng số tiền này ta không có ý định thu lại, ông đi chặn bị mở thêm vài cửa hàng chi nhánh đi, tuyển thêm mấy lão bản, ông cũng cất mấy thứ này đi." Quý Tinh đưa sổ sách cho Tiền lão bản, ông chủ Tiền bội phục nhìn nàng, quả nhiên ông không tin làm người, mà hai mắt Lâm Nhựt Tịch lại tỏa sáng, "Tinh nhi, muội nhìn xem tỷ có thích hợp làm lão bản hay không?" Nhìn thấy nét mặt của nàng nổi lên một tia phấn khích, Quý Tinh liền gõ lên đầu nàng một cái.

"Không thích hợp, tỷ chỉ thích hợp làm má mì, muội đã nói sẽ chia một phần cho tỷ, tỷ gấp cái gì!" Hiện tại chỉ có hai người bọn họ, Tiền lão bản đã lui xuống đi làm việc. "Ai nha! Tại sao lại như vậy chứ!" Nàng quệt mồ hôi, "Tốt lắm! Muội cũng sẽ giúp tỷ mở thêm vài chi nhánh cho Âm Hương Các nữa tỷ thấy thế nào?" Quý Tinh nheo cái miệng của nàng, Lâm Nhựt Tịch liền nở nụ cười, "Là thật ư? Muội không gạt ta chứ!"

Hai người ở Gấm Nghê phòng ngồi một lúc, rồi cũng đứng dậy ra về, bước qua cửa của Âm Hương Các, họ liền đụng phải một người kỳ lạ, mà Quý Tinh nhìn thấy người nọ đến cũng không tự chủ được mà nhíu mày, vì sao nàng lại tới đây?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lòng người hoang mang (2)

"Ai! Người là ai? Lén lút ở chỗ này định làm cái gì?" Lâm Nhựt Tịch tiến lên đứng ở trước mặt người ấy, ngăn cản tầm mắt đang dò xét bên trong của bà, Thượng Quan Mân ngẩng đầu lên, chẳng qua là khi bà nhìn thấy người đứng bên cạnh Lâm Nhựt Tịch thì lại ngăn người ra.

"Tinh... Tinh nhi?" Quý Tinh khẽ gật đầu với bà, "Tinh nhi người này không phải là mẹ của muội chứ? Muội còn có thân thích hay sao?" Lâm Nhựt Tịch vừa mở miệng, liền bị Quý Tinh gõ một cái thật mạnh lên đầu, nàng đành phải che đầu mình lại rồi nhìn Quý Tinh.

"Bá mẫu, tại sao người lại đến đây?" Nàng chỉ tay vào cửa Âm Hương Các, Thượng Quan Mân nghe được tiếng gọi của nàng, lập tức cả người đều cứng lại, bá... Bá mẫu? Quý Tinh thật sự không cần Hi nhi của bọn họ nữa rồi sao?

"Tinh nhi, con sao lại ở nơi này..." Thượng Quan Mân không có ý nói chuyện đi xuống, nhưng Lâm Nhựt Tịch lại làm quá lên, "Muội ấy à! Là hoa khôi của nơi này, không phải là bà không biết đó chứ?" Vừa mới nói xong nàng đã bị Quý Tinh đánh thêm mấy cái, Thượng Quan Mân nhìn bọn họ, hiện giờ bà đã biết tại sao lại có lời đồn về cách cư xử của Hi nhi, mà nhìn Quý Tinh hành xử như vậy, là bởi vì lời nói của Lâm Nhựt Tịch ư, nàng thật sự trở thành hoa khôi sao?

"Được rồi! Là tỷ nói sai, thật ra thì muội ấy chính là bà chủ của nơi đây." Lâm Nhựt Tịch không thể không cầu xin Quý Tinh ngừng tay, lúc này Thượng Quan Mân mới lấy lại được tinh thần, bà... bà chứ? "Bá mẫu, người không đi vào ngồi một lát ư?" Thượng Quan Mân vội vã lắc đầu, chỉ là khi nhìn thấy Quý Tinh, bà muốn trò chuyện với nàng nhưng lại thôi, cuối cùng cũng là vẫn không còn gì để nói.

"Vậy... Ta về trước đây." Thượng Quan Mân cười với nàng, Quý Tinh gật đầu một cái, nhìn bà rồi đi. "Ai, Tinh nhi, người nọ là ai vậy?" Hình như Nhựt Tịch chưa từng nghe Quý Tinh đề cập đến người thân của mình, "Bà ấy là mẫu thân của Nam Cung Hi." Lâm Nhựt Tịch nhìn nàng, trong lúc nhất thời không phải nói gì.

"Đại phu, đại phu có ở đó hay không?" Nghe được có tiếng người gọi cửa, đại phu lập tức chạy ra, chẳng qua là khi nhìn thấy người ngoài cửa... "Nam

. . Nam Cung thiếu gia, ngài thấy khó chịu ở chỗ nào sao?" Nam Cung Hi đi vào bên trong rồi ngồi xuống, lần này khác với lần trước, đi theo phía sau hắn còn có mấy người cao to lực lưỡng, hơn nữa bọn họ đều cầm gậy gộc trong tay.

"Không có gì không thoải mái, chỉ là muốn cho người xem thử cái này, có thể xóa đi hay không?" Hắn chỉ vào vết sẹo trên mặt của mình, lúc này đại phu thật sự sợ hãi, đây chính là muốn lấy mạng của hắn thì có, hiện tại muốn xóa đi căn bản là không thể được!" Nam . . Nam Cung thiếu gia, cái này của ngài. . . Thời gian đã lâu, sợ rằng. . ." Còn chưa nói hết, Nam Cung Hi đã "Oành!" một tiếng rồi đứng lên, "Lang băm! Đập hết cho ta !" Quát xong hắn tức giận rồi đi, đáng thương cho tay đại phu cũng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn y quán của mình bị người ta đập phá.

Chuyện này một đồn mười, mười đồn trăm, các y quán vội vàng đóng cửa, nhưng vẫn không thể tránh được điều xấu, đập thì vẫn bị đập, nếu đập không được liền bị phóng hỏa, trong khoảng thời gian ngắn, mọi người vô cùng sầu não, không có y quán người ta làm sao xem bệnh đây?

"Nam Cung lão gia, phu nhân, van cầu hai vị, xin hãy quán thúc Nam Cung thiếu gia lại đi! Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng tôi biết sống thế nào đây!" Có người thật sự là bất đắc dĩ mới tìm đến bọn họ, trong nhà có con cháu ngã bệnh, nhưng lại không có đại phu nào chịu xem bệnh, cho dù có, thì được liệu cũng không có, việc này không phải làm họ lo muốn chết sao!

"Được, được, chúng ta biết rồi." Đỡ người kia dậy, hai người đều quay sang nhìn nhau một cái, đồng thời không khỏi lắc đầu, hôm nay không biết đã là người thứ bao nhiêu đến đây rồi, hiện tại bọn họ cũng còn chưa thấy được con của mình, nhà đã không về thì thôi, lại còn cả ngày cứ như cơn bão lũ bên ngoài.

"Được rồi! Xem ra thiếp chỉ có thể đi tìm Tinh nhi mà thôi." Thượng Quan Mân thở dài, Nam Cung Hạo nhìn bà, nếu bà đã biết Tinh nhi ở nơi nào? Tại sao lại còn không mang nàng trở về?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thỉnh cầu (1)

Đây là lần thứ hai Thượng Quan Mân đứng ở trước cửa Âm Hương Các, bởi vì bây giờ đang là ban ngày nên cửa lớn đóng chặt, còn chưa hết ngày, Hi nhi đã biến thành như vậy, nếu còn tiếp tục thì thật sự không được nữa rồi! Có phải trước đây Tinh nhi từng nói cái gì hay không? Nếu không làm sao Hi nhi lại biến thành bộ dạng như thế này?

Cốc cốc, nàng hít một hơi sâu, rồi tiến lên gõ cửa, "Thật xin lỗi, chúng tôi còn chưa mở cửa, hơn nữa chúng tôi chỉ chiêu đãi nam nhân." Người nọ nhìn Thượng Quan Mân từ trên xuống dưới, nếu nói bà ta đến bán thân có phải là quá già rồi hay không? Ngược lại nếu làm má thì còn có thể.

"Ta đến tìm người, ta tìm Tinh nhi." Bà mở miệng nói, người nọ suy nghĩ một lát, "Tinh nhi? Nơi này của chúng tôi không có người này rồi, bà không lầm đấy chứ?" Thượng Quan Mân ngăn người tại chỗ, chẳng lẽ người nọ đang lừa bà hay sao? "Không phải Quý Tinh ở nơi này với các người sao?" Sau khi nghe được họ tên đầy đủ, người nọ mới có phản ứng, "Thì ra bà tìm lão bản của bọn ta. Lão bản à, bà chờ một chút." Nói xong lần nữa liền đóng cửa lại.

"Tinh tỷ, có người tìm bên ngoài." Quý Tinh và Lâm Nhược Tịch đang trò chuyện, lại bị tiếng ngoài cửa truyền đến cắt ngang, "Là ai?" Nàng hỏi, hình như người ngoài cửa suy tư một chút, "Là một người phụ nữ trung niên." Nghe đến đây, thế nào thì Quý Tinh cũng không thể nghĩ ra người ấy chính là mẫu thân của Nam Cung Hi, còn có người biết nàng sao? "Này, muội nên đi ra xem thử một chút cũng tốt mà." Lâm Nhược Tịch đẩy nàng.

"Được rồi, muội đi xem một lúc." Người ngoài cửa nghe thấy liền rời đi, hiện tại Âm Hương Các không thể so với trước kia, còn chia làm mấy ca, cho nên ban ngày cũng có người. "Này, Tinh nhi, ở nơi này có phải muội còn có người thân hay không?" Lâm Nhược Tịch tò mò hỏi, nàng lắc đầu một cái, ở thời hiện đại có thể là nàng đã chết.

dù sao thì nàng cũng từ nơi cao như vậy mà té xuống.

"Muội đi ra ngoài một lát, tỷ cứ tùy ý đi." Nàng đứng dậy đi ra ngoài, Lâm Nhược Tịch nâng cằm lên nhìn theo bóng lưng nàng đi xa, hình như nàng có một bí mật, nhưng mà lại không chịu nói cái gì, lắc đầu một cái, Nhược Tịch cũng không muốn biết nhiều.

"Một lát nữa bà chủ của chúng tôi sẽ đến, bà chờ một chút." Nói xong khép cánh cửa lại lần nữa, cứ như vậy Thượng Quan Mân ngo ngẩn đứng đợi ở cửa, bà lấy lại tinh thần, vừa thấy Quý Tinh đến, liền vội vàng tiến lên.

"Bá mẫu, tại sao lại là người?" Không phải mới vừa rồi bà đã đi rồi sao? Tại sao lại trở lại? "Tinh. . . Tinh nhi, ta có việc muốn tìm con." Thấy đáng về áp a áp úng của bà, Quý Tinh mở rộng cửa ra, "Vào rồi hãy nói." Thượng Quan Mân do dự một chút, cuối cùng cũng đi vào.

"Tinh nhi, làm sao muội lại lập tức. . ." Lâm Nhược Tịch cho là nàng nhanh như vậy đã trở về, nhưng khi nhìn thấy người sau lưng nàng thì Nhược Tịch ngậm ngay miệng lại, "Này. . . Tỷ còn có việc." Nói xong nàng đứng dậy ra ngoài, nhưng mà nàng đi rất chậm, chứng tỏ suy nghĩ kỳ quái lại đang nổi lên rõ ràng "Được lắm! Đứng đắn nữa, không ai bảo tỷ phải đi." Nghe nói thế, Lâm Nhược Tịch lập tức cười ngọt ngào xoay người ngồi vào ghế.

"Bá mẫu, mời ngồi, người uống chút trà đi." Quý Tinh rót giúp bà một chén nước, còn Lâm Nhược tịch lại tò mò nhìn hai người. Thượng Quan Nân nhận lấy cái ly uống một hớp, ngay sau đó liền thở dài, Quý Tinh và Lâm Nhược Tịch đều nhìn nhau một cái.

"Tĩnh nhi, trước đây có phải con đã nói cái gì châm chọc đến Hi nhi đúng không?" Quý Tĩnh nhìn bà rồi mới mở miệng, "Ta muốn chàng viết hưu thư cho ta." Thượng Quan Mân ngẩng đầu nhìn nàng, "Chỉ có như vậy thôi à? Không có cái gì khác nữa ư?" Quý Tĩnh nhìn bà lắc đầu không hiểu, "À? Không biết Hi nhi bị làm sao mà dạo gần đây đều đập phá toàn bộ các y quán?" Nghe nói thế, Quý Tĩnh lập tức trừng mắt nhìn Lâm Nhượng Tịch, nàng đang nghĩ đến, rốt cuộc Nhượng Tịch đã nói cái gì.

"Hả? Toàn bộ y quán đều bị đập ư?" Lâm Nhượng Tịch kêu to, không phải chứ? Lại nhìn thấy Thượng Quan Mân gật đầu, được rồi, nàng không thể không thừa nhận, câu nói kia của nàng đã làm hại đến người khác

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thỉnh cầu (2)

"Việc y quán bị đập thì có liên quan gì đến ta?" Quý Tĩnh nghi ngờ hỏi, Lâm Nhượng tịch cũng gật đầu theo, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến Tĩnh nhi, Thượng Quan Mân nhìn Lâm Nhượng Tịch ngồi ở bên một cái, cuối cùng mở miệng, "Tĩnh nhi, có phải con không còn thích Hi nhi nhà chúng ta nữa hay không?" Nghe thấy lời của bà..., Quý Tĩnh nhìn bà, còn Lâm Nhượng Tịch thì lại nhìn nàng, nàng ấy cũng rất muốn biết.

"Chưa nói tới việc có thích hay không, dù sao chúng ta cũng không cần biết, hơn nữa còn có một chuyện mà ta không sao tiếp nhận được." Thượng Quan Mân vừa nghe nàng nói như thế, không phải là còn có cơ hội sao? "Là chuyện gì?" Thượng Quan Mân nhìn nàng, Nhượng Tịch cũng bày ra bộ dáng tò mò rất đáng yêu.

"Một chồng nhiều vợ." Thượng Quan Mân nhìn nàng, thật đúng là chính mình đem chuyện tốt làm hỏng, mà Lâm Nhượng Tịch lại trực tiếp vỗ bàn một cái rồi đứng lên, "Đúng! Ta cũng vậy rất ghét cái điều này!" đối tượng mà nàng đào hôn cũng chính là loại người này, hẳn đã có đến ba cơ thiếp, Quý Tĩnh nhìn vẻ mặt của nàng, dù có nhìn thế nào thì nàng vẫn thấy được vẻ mặt ấy tràn đầy sự cảm thông là làm sao?

Lúc này Lâm Nhượng Tịch mới phát hiện ra mình vô cùng kích động, nàng ngồi xuống, "Ha ha. . . Ta chỉ cảm thấy Tĩnh nhi nói rất đúng, cưới nhiều phu nhân và thế thiếp như vậy để làm gì." Nàng ngượng ngùng sờ sờ cái mũi của mình.

"Này Tĩnh nhi, nếu như Hi nhi chỉ có một mình con, con xem. . ." Ý của bà là. . . Nhưng bọn họ thao túng được con trai của mình sao? "Bá mẫu, người vẫn nên trở về đi, chuyện này hẳn nói sau." Thấy thái độ của nàng biến thành cự tuyệt, mặt Thượng Quan Mân cũng xụ xuống, bà gật đầu rồi lặng lẽ đứng lên ra ngoài. "Bá mẫu, người đi thông thả, ta chỉ tiễn được đến đây." Thượng Quan Mân nhìn cánh cửa khép lại bà thở dài sau đó trở về nhà.

"Nam Cung thiếu gia, van cầu ngài hãy tha cho con trai của ta đi! Không phải hẳn cố ý đâu mà." Trên đường trở về, Thượng Quan Mân lại nghe thấy những lời ấy, vội vàng đi tới, chẳng qua khi bà nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng phải hít khí lạnh, con trai của bà sao lại biến thành như thế này? Không được! Không thể không thể tiếp tục như vậy được!

"Phi! Không phải hẳn tự nhận mình rất tuần tú sao? Ta đánh cho hắn thành đầu heo!" Hắn ra lệnh một tiếng, những tên cầm gậy gộc trong tay lại càng tăng thêm sức lực, "A! Cha, cứu con với!" Người nằm trên mặt đất kêu cứu, tuy nhiên lại không có ai dám tiến lên, bởi vì hôm nay Nam Cung thiếu gia giống như một kẻ điên loạn, người nọ cũng thật xui xẻo, khi không lại đi nói xấu sau lưng Nam Cung Hi về vết sẹo trên mặt hắn thế này thế nọ, tức thì đã trở thành bộ dạng như hiện tại.

Hôm nay rất kỳ quái, bởi vì Ám Hương Các ngay cả một tấm thẻ bài cũng không thể phát ra ngoài được, các nàng cùng xúm nhau nghị luận, sau đó lại đồng loạt nhìn về phía Quý Tĩnh, không phải Nam Cung phủ sẽ niêm phong nơi này lại chứ? Quý Tĩnh cũng rất buồn bực, nàng và họ đang có cùng một suy nghĩ.

"Được rồi, vậy tối nay tất cả nghỉ ngơi đi." Cũng chỉ có thể làm vậy, sắc trời cũng đã tối, không có thẻ bài thì sẽ không có người vào, "Không xong rồi! Không xong rồi!" Có tiếng người kêu to rồi chạy đến, Quý Tĩnh và Lâm Nhượng Tịch đối mặt nhìn nhau, "Có chuyện gì thế? Sao lại ồn ào kêu la!" Lâm Nhượng Tịch nhìn người nọ, "Bên ngoài. . . Bên ngoài. . . Các người mau đến xem đi!" Nàng thờ hồn hèn.

Quý Tĩnh và Lâm Nhượng Tịch đi ra bên ngoài, một đám cô nương theo sau lưng họ, nhưng khi nhìn thấy tình huống trước cửa thì tất cả đều ngây người, đây là chuyện gì? Tại sao nam nữ già trẻ lại cùng nhau tụ tập trước cửa của các nàng? Mặt khác lại nói bây giờ kỹ viện không mở cửa, dù có mở thì cũng chẳng có người nào vào, vậy rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Lúc này có một người run rẩy đi đến trước mặt Quý Tĩnh, quỳ phịch xuống, "Nam Cung phu nhân xin hãy cứu lấy chúng tôi!" Người nọ vuron tay, đột ngột chia ra một tờ giấy, chuyện này làm Quý Tĩnh chẳng hiểu ra sao, "Xin Nam Cung phu nhân cứu lấy chúng tôi!" Mọi người đều quỳ theo, việc này khiến cho Quý Tĩnh bị dọa sợ, nàng vốn không phải là thần tiên, làm sao cứu giúp cái gì được?

Lâm Nhượng Tịch đã sớm cầm lấy tờ giấy trong tay người kia, nhìn qua một chút, nàng cũng cau mày, đẩy người bên cạnh mình một cái một cái, đưa tờ giấy cho nàng, Quý Tĩnh cúi đầu xem xét, đột nhiên "Tội trạng" trong một ngày của Nam Cung Hi lọt vào tầm mắt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Thu phục yêu nghiệt (1)

Quý Tinh đọc xong cũng phải cau chân mày lại thành một đường, hẳn bị quỷ nhập vào người sao? Làm sao lại có thể khiến nhiều người như vậy giận sôi máu? Mà Nam Cung Hạo và Thượng Quan Mân cũng cùng đứng chung với đám người này, "Mân Mân, kế hoạch này của nàng liệu có thành công không?" Guong mặt Nam Cung Hạo trở nên rối rắm, may nhờ có bà nghĩ ra chủ ý này, "Nếu không thì phải làm sao đây? Ngày nào cũng bị nhiều người như vậy khóc kể, sớm muộn gì cũng bị chết chìm." Nói đến đây, Nam Cung Hạo liền nhức đầu.

"Này, Tinh nhi, muội nói xem phải làm thế nào đây?" Lâm Nhược Tịch bấu môi với nàng, để cho nàng nhìn thấy cảnh người ta quỳ đầy dưới đất, khó trách hôm nay họ buồn bán không được, thì ra là do tên Nam Cung Hi kia quậy phá.

Quý Tinh cũng rất nhức đầu, còn có thể xảy ra những chuyện này "Chuyện đó. . . muội. . ." Nàng vừa mới mở miệng, mọi người hình như sợ nàng không đồng ý lại vội vã dập đầu mãnh liệt. "Ngừng!" Nàng hét to, thật là, nàng là người phạm chứ không phải thần thánh, "Ta đồng ý với các người, có thể đi về rồi chứ?" Nghe được lời của nàng..., những người đó đứng lên hoan hô, "Bây giờ, Nam Cung Hi đang ở đâu?" Người cầm đầu lắc đầu một cái.

"Được rồi, ngày mai bắt đầu mở lại y quán." Người nọ ngẩng đầu nhìn nàng, ý của nàng là muốn dụ Nam Cung thiếu gia tới ư?" Thế nào? Không được à?" Nàng còn không thấy được hẳn thì làm sao cứu được bọn họ? "Được! Được!" Người nọ gật mạnh đầu, sau đó rời đi.

Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo đối mặt nhìn nhau, bọn họ có thể yên tâm về đứa con này rồi, lặng lẽ theo đám người rời đi. "Này, ngày mai muội tính làm thế nào?" Lâm Nhược Tịch tò mò nhìn nàng. "Muội?" Nàng chỉ vào chính mình, ngay sau đó lại cười một tiếng, "Đi thu phục yêu nghiệt."

Nàng xác thực đã bị bộ dạng của mấy người kia dọa sợ, làm nàng cảm thấy mình giống như Tôn Ngộ Không, nghĩ đến liền buồn cười. Thấy nàng cười, Lâm Nhược Tịch lại không khỏi run người, Nam Cung Hi, tốt nhất người nên tự cầu nhiều phúc cho bản thân đi! Nàng đi vào trong, dù sao hôm nay cũng sẽ không làm ăn được gì.

Hôm sau, quả nhiên có nhà run rẩy mở cửa y quán, cũng là bất đắc dĩ vì mọi người đã yêu cầu, chỉ hy vọng Nam Cung phu nhân có thể đến sớm một chút. Y quán vừa mở cửa, rất nhiều con bệnh vọt vào trong, đại phu xem bệnh bận chết đi được, cho đến khi....

"Nam. . . Nam Cung thiếu gia?" Đại phu nuốt một ngụm nước bọt xuống, xung quanh đã sớm không còn người, "Người lại còn dám dám mở y quán à? Xem ra đã có bản lãnh trị mặt cho ta rồi, đến đây chữa cho ta." Hắn chạm lên mặt của mình, đại phu đã sợ đến nỗi run rẩy hai chân, "Ta. . . Ta. . . Không thể trị hết."

Nam Cung Hi neho mắt lại, "Vậy mà người còn dám mở? Để ta đập lần nữa à, đốt." Lúc này đại phu đã quỳ xuống, "Nam Cung thiếu gia, van cầu ngài, không thể đốt!" Nơi này chính là nhà của lão, đốt rồi thì lão biết ở đâu chứ?

Bên kia đã có người chạy đi gõ cửa Ám Hương Các, "Đừng gõ nữa, chết người sao!" Người mở cửa nóng tính nhìn người vừa tới, "Nam Cung phu nhân còn chưa dậy nữa sao? Thật sự muốn chết người đây." Nhìn người nọ trung ra bộ mặt khóc lóc, lúc này người mở cửa mới nhớ ra chuyện ngày hôm qua, tức thì muốn chạy đi thông báo, "Tinh tỷ, tỷ đến rồi à?" Quý Tinh đã đứng sau lưng từ lúc nào.

"Đi thôi." Nàng nói với người ngoài cửa, người kia lập tức đi trước dẫn đường, "Tinh nhi, muội chờ tỷ một chút! Tỷ cũng đi." Lâm Nhược Tịch quần áo xốc xếch vội vã chạy xuống, được xem kịch hay há cố gì nàng phải bỏ qua. "Khụ khụ, tỷ mặc lại y phục đã, người không biết còn hiểu lầm đây." Lúc này Lâm Nhược mới đồ mặt sứa sang lại y phục của mình, đều do nàng ngủ quên.

"Van cầu các người đừng đập!" Tất cả được liệu nơi này đều là do các nhà thuốc khác đưa tới, chỉ còn lại một chút thuốc này thôi, bọn họ cho là Nam Cung phu nhân sẽ đến sớm, nhưng đến khi nhìn thấy thuốc rơi vãi trên đất thì lão đã khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thu phục yêu nghiệt (2)

Trong lúc đại phu đang cầm lá thuốc quỳ trên mặt đất thì lão lại nhìn thấy một bóng hình xinh đẹp ngoài cửa, vì Nam Cung Hi quay lưng về phía cửa nên hẳn không nhìn thấy được người mới tới, đại phu vội vàng lau nước mắt cuối cùng thì Nam Cung phu nhân cũng đã đến.

Quý Tinh đứng ngoài cửa nhìn vào bên trong, ngay cả cầm của Lâm Nhược Tịch cũng muốn rớt xuống, Thật sự Nam Cung Hi làm vậy. . . Không biết nên nói làm sao. Quý Tinh tiến vào động tay chân một chút tức thì nẩy tên đại hán cứ như thế mà bị nàng hất văng ra ngoài, nhìn nàng thoải mái xử lý đám côn đồ cầm gậy gộc trong tay ngay cả đại phu và Nhược Tịch cũng đều sững sờ.

Vị Nam Cung phu nhân này đúng là rất khỏe. . . Thật lợi hại! Lâm Nhực Tịch còn dụi dụi con mắt, không phải chứ? Quý Tinh lại có thể hất văng một người đàn ông ra ngoài ư? Nàng nhìn người nằm dưới đất, chẳng qua động tác tiếp theo của Quý Tinh lại càng làm cho bọn họ thêm sợ hãi choáng váng.

"A! Là ai đánh ta? Không muốn sống nữa rồi phải không?" Nam Cung Hi hét to, "Thật vậy sao? Mấy ngày không gặp chàng là bị ngứa da hay cứng xương đây? Có muốn thiếp giúp chàng nói lỏng xương và xoa da một chút không hả?" Nghe thấy giọng nói này, Nam Cung Hi hơi sững sốt nhưng ngay sau đó lại nhìn nàng, "Nàng có tư cách gì quản chuyện của ta!" Quý Tinh nghe lời hần nói đến mắt cũng dần nheo lại.

"Chàng không quên là chàng còn chưa đưa hưu thư cho ta chứ? Vậy ra giờ chàng muốn đưa phải không?" Nam Cung Hi chợt dạ không dám nhìn nàng, Quý Tinh ngừng lời tiến lên cầm lấy giấy bút trên bàn đưa qua để trước mặt hần, "Đây, cho chàng, mau viết hưu thư đi!" Nghe thấy lời nàng nói, đại phu ở một bên thật sự rất muốn xông lên cướp lấy tờ giấy, như vậy sao được chứ!

"Nàng. . . Nàng đừng cho là ta không dám viết." Quý Tinh còn đang nhú mày nhìn hần đặt đồ trên tay xuống, Nam Cung Hi đã đoạt lấy đề lên bàn, đang lúc mọi người thầm hồ trong lòng không xong rồi thì lại nhìn thấy hần vẫn chậm chạp không chịu hạ bút viết.

"Thế nào? Chàng không biết viết? Có cần thiếp viết giúp chàng một tay hay không?" Nói xong, Quý Tinh làm như sắp đoạt lấy cây bút trong tay của hần nhưng Nam Cung Hi đã nhanh hơn nàng một bước bẻ gãy cây bút rồi vo viên mảnh giấy trên bàn lại, căn bản là hần không muốn viết hưu thư mỗi lần đầu với nàng hần luôn là kẻ thua cuộc.

"Được rồi, nếu đã như vậy, thiếp vẫn còn là phu nhân của chàng, chàng mau cùng ta về nhà phải ngoan ngoãn nghe theo thiếp." Nói xong tiến lên nắm lấy cổ tay của hần mà kéo ra ngoài. "Này, này, đau!" Nam Cung Hi gào lên nhưng cũng không dám phản đối hành động của nàng, chẳng qua khi hần nhìn thấy có rất nhiều người trên đường lén lút nhìn bọn họ thì sắc mặt của hần trở nên rất khó coi, thanh danh cả đời này của hần coi như bị hủy trong tay của nàng rồi.

(Lakshmi: Anh còn có thanh danh để mà mất à ? :3333333)

Nhìn Nam Cung Hi bị nhéo cổ tay kéo đi lúc này mọi người mới dám đi ra, Lâm Nhực Tịch nhìn theo Quý Tinh mà lòng phục sát đất, đợi lát nữa trở về nhất định phải bắt Quý Tinh dạy cho nàng vài chiêu mới được, thật lợi hại! Nhực Tịch mau chóng lấy lại tinh thần ban đầu giúp đỡ lão đại phu sửa chữa y quán bị đập, thu gom lại được liệu.

"Tinh. . . Tinh nhi, nàng mau buông ta ra! Thế này thật sự rất khó coi !" Nếu nói bị nữ nhân nắm cổ tay kéo đi thì đây chính là lần đầu tiên trong cuộc đời hần, "Chàng cũng biết rất khó coi sao? Thế diện đã bị chàng sớm vứt đi đâu rồi hả?" Nàng không buông hần ra ngay cả khi nhìn thấy lão gia và lão phu nhân nàng vẫn nhất mực không chịu buông tay.

"Cha, mẹ." Nam Cung Hi nhìn hai người cầu cứu, hai người bọn họ lại coi hần như không khí, "Tinh nhi, xem như con đã trở về, Hi nhi khi dễ con phải không? Cũng nên bị dạy dỗ." Bà liếc con trai mình một cái, "Đứng, đứng." Nam Cung Hạo đứng ở một bên cũng gật đầu phụ họa. Nam Cung Hi nín lặng rất cuộc thì hần có còn là con trai của bọn họ nữa hay không? Chẳng qua không đợi hần suy nghĩ xong đã bị Quý Tinh lập tức lôi vào phủ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Thu phục yêu nghiệt (3)

Quý Tinh không thêm giữ hình tượng thực nữ nhấc chân đạp về phía cánh cửa, cửa vừa mở ra nàng đã kéo luôn hần vào, "Chàng nói đi, mấy ngày qua chàng đã đi đến những đâu hả?" Nam Cung Hi chợt dạ nhìn xung quanh không hề có ý muốn trả lời câu hỏi của nàng, nhưng sự thật là do hần không biết phải trả lời nàng thế nào, mấy ngày qua hần đã làm không ít việc xấu.

"Chàng có nói hay không?" Nàng ngồi xuống ghế mỉm cười nhìn hần, Nam Cung Hi lại nghĩ đã về đến nhà của mình tại sao lại có thể để nàng tiếp tục đề đầu còi cổ như vậy? Hần ngẩng đầu lên đang muốn ra oai trượng phu thì lại bất gặp vẻ mặt của Quý Tinh, hần đành xụ mặt xuống vẫn là nên chờ thêm một chút nữa vậy.

"Còn không phải do những tể đại phu kia lại không thể trị bệnh cho tốt sao . . . Vết sẹo trên mặt ta." Năm chữ phía sau hần nói rất nhỏ, Quý Tinh đứng dậy đi đến trước mặt hần rồi đưa tay ra. . . "Này, đau!" Nam Cung Hi nhìn người đang nắm cái sẹo trên mặt hần.

"Tại cái này à? Chàng rất để ý đến nó nhì? Hay là nói. . . Đúng rồi, Thước Dực cũng không tệ. . ." Nghe được lời của nàng..., Nam Cung Hi khẳng định là nàng đang hiểu lầm, "Không! Không phải như vậy! Ta và nàng ta. . ." Còn chưa nói hết câu lập tức bị câu nói tiếp theo của Quý Tinh làm cho ngáy người.

"Nếu không thì chàng đi giúp nàng ta chuộc thân đi? Lấy về làm phu nhân cũng không tồi, mà thiếp đây. . . Đúng rồi, lúc nào thì đưa hưu thư cho thiếp?" Nam Cung Hi lập tức xoay người chạy ra ngoài bỏ lại Quý Tinh nhìn theo bóng lưng của hần khoe miệng của nàng đã giương lên thành một đường cong, Thước Dực sớm đã giải thích với nàng vậy thì hần lại còn chạy đi đâu chứ? Đi viết hưu thư à? Cũng phải, mới vừa bị một cô gái dạy dỗ cho thông suốt hần không ghét nàng mới là lạ.

"Này, Hi nhi con đi đâu vậy?" Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo đang muốn đi vào liền nhìn thấy con trai của mình lại vội vã chạy ra ngoài, đã xảy

ra chuyện gì? Hai người họ đối mặt nhìn nhau sau đó lại tiếp tục bước vào.

"Tình nhi, Hi nhi đi đâu vậy?" Bà chỉ ra bên ngoài, Quý Tinh lắc đầu ngay cả nàng cũng còn không biết, "Việc này. . . Cha, mẹ, hai người ngồi đi." Nhìn thấy nàng sửa cách gọi, Thượng Quan Mân lập tức mỉm cười một cái, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng buông xuống được.

Lâm Nhược Tịch giúp đỡ sửa sang được liệu xong, mới vừa trở lại Ám Hương Các, muốn đi nghỉ ngơi một chút, ngoài cửa liền truyền đến âm thanh thanh thanh thịch thịch bộ dạng cứ như muốn phá luôn cái cửa. Nàng nổi giận mở cửa ra, "Muốn chết à! Cửa đều bị người gõ muốn. . . ." khi nhìn thấy được người mới đến chữ hử còn chưa kịp thốt ra thì đã vội nuốt xuống.

"Nam. . . Nam Cung thiếu gia, lúc này trời còn chưa tối, kỹ viện không mở cửa bây giờ." Nam Cung Hi nhủ mảy, ngay cả Nhược Tịch cũng hiểu lầm ư?"Ta đến tìm Thuộc Dược." Nói xong liền tự mình vọt vào, "Ai! Nam Cung thiếu gia! Các cô nương ở đây đều đang nghỉ ngơi mà!" Nàng vội vã đuổi theo sau lưng hần sau.

"A, Nam. . . Nam Cung thiếu gia." Thuộc Dược từ trên giường bị kéo xuống đồ bưng cả khuôn mặt, mà căn bản Nam Cung Hi cũng không để ý nhiều như vậy hần cứ kéo theo nàng đi ra ngoài, Lâm Nhược Tịch thật sự rất tức giận nàng trực tiếp xông ra chắn trước mặt hần.

"Nam Cung thiếu gia, nếu như ngài nghĩ đến việc chuộc thân cho Thuộc Dược thì lấy tiền ra đây! Còn nữa bây giờ không phải lúc tiếp khách, người ta cũng còn đang mặc áo ngủ!" Nam Cung Hi quay đầu liếc mắt nhìn Thuộc Dược thì đúng là nàng đang mặc áo ngủ, hần buông nàng ra, "Đi mặc quần áo cho tử tế." Thuộc Dược run rẩy đi vào trong phòng.

"Không phải ta chuộc thân cho nàng ta, mà có việc muốn mượn nàng ta một chút." Hần giải thích với Lâm Nhược Tịch lại thấy vẻ mặt đối phương không tin tưởng mà nhìn hần, hần cũng lười đời co. "Xong chưa!" Hần hét to một tiếng thì lúc này Thuộc Dược mới từ từ bước ra, Nam Cung Hi bước lại nắm tay nàng kéo ra ngoài.

"A! Làm sao như vậy được chứ? Người lại có thể đến cướp người của kỹ viện?". Lâm Nhược Tịch đuổi theo thế là một đuổi một chạy, lời đồn mới lại nổi lên bốn phía, Nam Cung thiếu gia ngang nhiên cướp kỹ nữ mang về nhà không biết là muốn lập làm chính thất hay làm ti thiếp đây?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tình Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thu phục “yêu nghiệt” (4)

Bên kia Quý Tinh đang bung nước rót trà cho hai người ngồi trước mặt, tự bản thân nàng cũng rót cho mình một chén, hần viết thư có cần lâu như vậy không? Nàng đưa cái ly lại gần khoe miệng khẽ nhấp một ngụm, trà vừa mới uống vào trong miệng lại bị hai người mới đến xông vào làm cho kinh ngạc mà phun ra ngoài.

“Khụ khụ. . . khụ khụ. . .” nàng vỗ vỗ lồng ngực mình, hần lại có thể trực tiếp kéo Thuộc Dược đến tận đây ư? Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo cũng không hiểu gì cả, con trai nhà mình sao lại lôi kéo một cô nương khác ?

“Ai nha! Nam cung thiếu gia, sao người lại có thể cướp cô nương của kỹ viện nhà chúng tôi đi được” Lâm Nhược Tịch thở hổn hển đuổi theo nói ra lời này, Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo mới vừa uống trà xong cũng đều phun toàn bộ ra ngoài, kỹ. . . kỹ viện? Vậy Tình nhi phải làm thế nào? Hai người quay đầu nhìn nàng còn Quý Tinh thì lại không có phản ứng gì đặc biệt.

“Chàng.... Chàng đã thay Thuộc Dược chuộc thân rồi sao?” Quý Tinh thuận miệng hỏi về mặt kinh ngạc nhìn hần, Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo thiếu chút nữa là té từ trên ghế xuống. . . chuộc thân? Hần đang nghĩ cái gì vậy?

"Cô, nói nhanh lên đêm hôm đó chúng ta không có gì đúng không?" Hần đẩy Thuộc Dược đến trước mặt Quý Tinh, nghe hần nói như vậy Quý Tinh suýt nữa bị sặc bởi chính nước miếng của mình, “Khụ khụ. . . Khụ khụ. . .” Thuộc Dược nhìn nàng kỳ quái không phải là nàng đã sớm giải thích qua rồi sao? Thế nào mà Nam Cung thiếu gia lại bắt nàng giải thích lần nữa?

"Đêm hôm đó?" Thượng Quan Mân thét lên chói tai, "Hi nhi chẳng lẽ con đi. . . Đi chơi gái ư?" Nói xong lời này, bà liền phát hiện mình nói sai rồi, vội vàng ngậm miệng lại, Nam Cung Hi đã tức đến xạm mặt lại, mẹ của hần còn gắn thêm tội danh cho hần nữa là thế nào?

"Oa! Tình nhi muội cũng ở đây à, muội xem một chút, là hần đoạt Thuộc Dược đi còn chưa đưa tiền ! Hơn nữa ta cũng đã nói còn chưa đến lúc để tiếp khác." Lâm Nhược Tịch nói xong làm tất cả mọi người đều quay sang nhìn Nam Cung Hi, nữ nhân kia! Hần thật sự rất muốn tiến lên bóp chết nàng ta!

"Người. . . Người. . ." nàng không ngừng bắn ánh mắt khiêu khích đến hần, Nam Cung Hi giận đến nghiến răng, chỉ là người nọ núp ở sau lưng Quý Tinh, "Ngày hôm ấy. . . Ngày đó chuyện gì cũng không có xảy ra! Chúng ta chỉ ngủ chung một giường thôi mà !" Nam Cung Hi rống to.

"Ta có thể hỏi một chút không, các người ai ngủ trên giường? Người nào ngủ hả?" Lâm Nhược Tịch lộ ra cái đầu nhỏ tò mò hỏi, Nam Cung Hi nắm hai tay lại thật chặt kêu vài tiếng rắc rắc vang dội, “Khụ. . . Coi như ta chưa hỏi.” Nàng tiếp tục lùi ra sau lưng Quý Tinh.

"Nam. . . Nam Cung thiếu gia, chuyện này Tình tỷ cũng đã biết." lúc này Thuộc Dược mới yếu ớt mở miệng nói, Nam Cung Hi nhìn Quý Tinh kgông dám

tin nhưng thấy đôi phương gật đầu một cái, trong lúc nhất thời hấn hoá đá, nàng... nàng biết?

Thượng Quan Môn và Nam Cung Hạo vỗ vỗ lồng ngực của mình, còn may, còn may, chỉ là một phen sợ bóng sợ gió mà thôi. Nhi tử của bọn họ không phải loại người như vậy.

"Nàng biết? Vậy sao nàng còn phải. . ." Hai chữ thư từ hôn hấn không nói ra, chỉ nhìn cha mẹ hấn một cái, "Khụ! Chúng ta chợt nhớ ra có việc, đi trước đây." Thượng Quan Môn kéo Nam Cung Hi còn chưa hiểu rõ tình huống đi ra ngoài, nhìn thấy bọn họ đã ra ngoài, Thuộc Dược và Nhược Tịch nhìn nhau một cái, "Thuộc Dược, chúng ta trở về luyện tập nào." Nói xong nhảy từ sau lưng Quý Tinh ra ngoài rồi kéo Thuộc Dược chạy mất.

"Hư thư viết xong chưa?" Quý Tinh nhìn hấn, Nam Cung Hi lắc đầu, hấn không thể không thừa nhận, bắt đầu từ lần đầu hấn nhìn thấy nàng thì hấn chỉ thích có mình nàng mà thôi, nếu không làm sao có thể tùy ý nghe theo nàng mọi chuyện!

"Vậy thì thiếp đi viết." Nói xong liền đi ra ngoài, Nam Cung Hi thấy nàng muốn đi lập tức tiến lên ôm lấy nàng vào lòng

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thu phục yêu nghiệt (5)

Editor : Lakshmi (Bắt đầu từ tuần này hiệu suất 1-2 chương một ngày nha mọi người. ngày nào tâm trạng tốt thì hên xui "3!!)

Nam Cung Hi ôm lấy Quý Tinh từ phía sau, "Nàng đừng viết hư thư có được hay không? Nàng ra khỏi cửa ta sẽ đi theo, mệnh lệnh của nàng ta sẽ phục tùng, khi nàng trang điểm ta sẽ giúp nàng, nếu nàng nói sai ta cũng sẽ hồ đồ theo nàng, lúc nàng muốn tiêu tiền ta sẽ không do dự đưa hà bao cho nàng, khi nàng tức giận ta sẽ là nơi để nàng trút giận, tất cả những gì của nàng ta đều sẽ nhớ kỹ, nói tóm lại nàng là thê tử duy nhất của ta, như vậy nàng có thể ở lại được không?"

Quý Tinh đẩy hai tay của hấn thì nàng chợt phát hiện hấn ôm nàng rất chặt, nàng đành bỏ xuống, "Ta nghe chàng nói thì rất cảm động nhưng mà trượng phu của ta chỉ có thể có mình ta là thê tử của hấn." Nam Cung Hi vui đầu vào bờ vai của nàng, "Được! Nam Cung Hi ta cả đời này chỉ có mình nàng là thê tử." Thì ra là vậy sao? Đối với hấn mà nói hấn cũng không loại người có ham muốn như thế.

"Chàng có thể buông thiếp ra được chưa? Thiếp sắp không thở nổi." Nam Cung Hi buông lỏng tay của mình ra, chỉ cần nàng không viết hư thư, không đi đâu cả, cái gì hấn cũng nghe lời nàng. "Đừng rồi, còn nữa! Nhớ lời của chàng nói hôm nay, nếu như sau này thiếp phát hiện ra chàng và nữ nhân nào muốn làm việc mờ ám. Trong lời nói có ý che giấu. . ." Quý Tinh còn chưa nói hết đã bị Nam Cung Hi cắt ngang, "Tuyệt đối không!" Nhìn thấy bộ dạng hấn thề son sắt Quý Tinh mới gật đầu một cái.

"Còn nữa, những thứ của người ta bị chàng đập bể, nhà cửa lại còn bị thiêu cháy có phải chàng đã làm sai rồi đúng không?" Nói đến đây Nam Cung Hi liền chột dạ, thì ra nàng đều biết à? "Được! Ta sẽ đi." Hình như hấn sợ nàng đổi ý ngay lập tức vội vã chạy ra ngoài.

"Oa! Tinh nhi muội thật là lợi hại! Thực sự rất lẳng mạn! Chỉ có duy nhất một thê tử!" Đột nhiên nhìn thấy một người đi tới, Quý Tinh tức đến nổi đen mặt lại, không phải đã nói đi rồi sao? Thế nào lại còn xuất hiện?" Được lắm! Tinh nhi, muội thật dạn dĩ có bản lĩnh!" Lại nhìn thấy cha mẹ chồng của nàng xuất hiện từ phía bên kia, nàng hoàn toàn nín lặng, "Thì ra mọi người đều ở đây à?" Nàng mỉm cười nhìn bọn họ.

"Ặc, Ta thật sự mới nhớ ra là đang muốn đi có chút việc." Nói xong Thượng Quan Môn kéo Nam Cung Hi vội vàng bỏ chạy, mà Lâm Nhược Tịch cũng đã nhìn ra, "Cái đó. . . Cái đó. . . Thuộc Dược đều là tại muội đi quá chậm! Lần này đi nhanh lên một chút cho ta!" Nói xong liền lôi người đi bỏ chạy mất, khuôn mặt của Thuộc Dược đầy vẻ vô tội, tại sao Tịch tỷ lại có thể trách nàng được chứ? Nhìn thấy ai cũng chạy mất dạng, khóe miệng Quý Tinh hơi co quắp.

Trên đường đi, tất cả mọi người đều rớt rít tránh né, nhìn Nam Cung Hi mang theo một đám người đi đến các y quán, không phải chứ? Chẳng lẽ ngay cả khi Nam Cung phu nhân đã ra tay mà cũng không được nữa sao? Mà y quán gần hấn nhất liền vội vàng đóng cửa nhưng lại bị Nam Cung Hi chặn ngang.

"Nam Cung thiếu gia, van xin ngài! Y quán này cũng là nhà của ta, hãy bỏ qua cho ta đi mà!" Người nọ quỳ trên mặt đất không ngừng cầu khẩn, Nam Cung Hi nhún chân mây, hấn không tính làm gì mà, "Các người đi, làm tốt một chút cho ta." Hấn nói với người ở phía sau, đại phu nghe đến đó, mặt xám như tro ngồi bất động trên mặt đất.

"Cho người, đây là tiền bồi thường tiền của người, nơi này ta cũng đã giúp người sửa xong." Rất lâu sau đó đại phu mới lấy lại được tinh thần, sững sờ nhìn tờ ngân phía trước mắt, sau đó hấn lại nhìn khắp bốn phía, thì ra mới vừa rồi những người kia đã giúp hấn sửa sang nhà cửa, chuyện này. . . Chuyện này. . . Hấn sững sờ nhìn người trước mắt.

"Cầm lấy, đi, đi tới nhà khác." Nhét ngân phiếu vào trong tay người kia, hấn lại mang theo đám người kia đi ra ngoài, lúc này trên đường mọi người tò mò rớt rít vây lại, kỳ tích! Nam Cung thiếu gia giúp y quán khôi phục lại dáng vẻ trước kia, xem ra sau này có chuyện gì thì cứ đi tìm Nam Cung phu nhân là được rồi.

Nam Cung Hi tốn hết một ngày dẫn theo người đi sửa chữa những thứ của y quán bị hấn đập phá, nếu bị thiêu cháy thì đã giúp người ta mua lại một căn

nhà, trong lúc nhất thời mọi người đều thêm tán thưởng hẳn, có điều khi Nam Cung Hi trở lại phủ đã không thấy Quý Tinh đâu, hẳn ngơ ngác đứng trước cửa phòng, ngẩn ngơ trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Phụ xướng phụ tuý (1)

Nhìn gian phòng trống rỗng, không phải nàng đã nói không viết hưu thư nữa sao? Chẳng lẽ nàng đổi ý? Hẳn lùi hai bước về phía sau, "Ai nha! Hi nhi, con làm cái gì vậy?" Thượng Quan Mân đẩy hẳn một cái, mới vừa rồi thiếu chút nữa là hẳn đã đâm phải bà.

"Mẹ, Tinh nhi đi rồi?" Nói đến đây, Thượng Quan Mân suy nghĩ, "Ai nha! Nàng nào có đi đâu! Con trai à! Có phải con giả vờ không biết đó chứ? Nàng là lão bản của Âm Hương Các, con nói còn có thể đi đâu? Còn nữa bây giờ đang là buổi tối. . . Này! Này!" Chạy nhanh như vậy để làm cái gì? Bà còn chưa nói hết câu! Thật là, bà lắc lắc đầu, xem ra đứa con này cũng đã thông suốt rồi, nghĩ đến đây bà liền mỉm cười.

"Tinh nhi, có phải muội đang trả thù ta hay không?" Lâm Nhược Tịch nhìn nàng vẻ mặt đau khổ, "Không có! Tỷ xem muội có tốt không, tự tay trang điểm cho tỷ, tỷ còn không cảm kích ta?" Quả thật là nàng cố ý một chút, ai bảo Nhược Tịch lại thích nghe lên như vậy, cha mẹ chồng thì nàng không thể làm gì cả nhưng ngược lại chính Nhược Tịch thì nàng lại có thể

"Lông mày sao lại vẽ lớn như vậy? Đôi môi tô đỏ như vậy làm gì? Muội xá định là đang trang điểm giúp tỷ à?" Lâm Nhược Tịch chỉ vào chính mình trong gương kêu to, được rồi! Quả thật là nàng không, nhưng những lời này nàng sẽ không nói ra đâu, "Khụ, khụ! Muội đang làm mà! Hơn nữa với bộ dạng như vậy sẽ không có kẻ nào dòm ngó đến sắc đẹp của tỷ, nếu không bị kẻ nào đó trong lúc chọn cô nương lại kéo tỷ đi mất thì có thể làm được gì?" nàng nghiêm túc nói, động tác trong tay không hề dừng lại

"Muội nói. . . Cũng đúng! Ngươi quốc sắc thiên hương giống như ta, nhất định sẽ khiến người khác hiểu lầm, tỷ cũng không muốn tranh đoạt danh hiệu đứng đầu bảng với cô nương nhà mình" Đột nhiên Quý Tinh đưa tay kéo, nữ nhân này. . . "A! Đau, Tinh nhi, muội đừng kéo tóc ta mà!" Cả chân mày lẫn con mắt của Lâm Nhược Tịch cũng phải nhăn lại thành một chỗ, Quý Tinh vội vàng buông tay mình ra, việc này cũng không nên trách nàng ai bảo nàng ấy nói chuyện lại không biết điều như vậy.

"A! Cái người này sao ngươi lại chạy đến phòng của lão bản chúng ta chứ?" Một nữ nhân đuổi theo Nam Cung Hi, cô ta cũng không nhận ra hẳn, nam Cung Hi cũng không thêm để ý đến cô, trực tiếp đi tới phòng của Quý Tinh, hẳn sợ nàng lại chạy mất lần nữa.

Ầm một tiếng, Quý Tinh và Lâm Nhược Tịch cùng đồng loạt nhìn ra ngoài cửa, "Tinh tỷ, thật xin lỗi, hẳn. . ." Nữ nhân kia không biết nên nói cái gì cho phải, "Muội lui xuống đi, không có việc gì." Quý Tinh phất tay, lúc đi nữ nhân kia còn quay đầu lại liếc nhìn Nhược Tịch một cái, không biết người ấy là ai, còn Tịch tỷ đi đâu rồi?

"Cái người này hấp tấp làm cái gì vậy?" Nam Cung Hi nhìn thấy nàng liền thở phào nhẹ nhõm, "Không có. . . Không có gì." Hẳn sẽ không nói ra là hẳn sợ nàng chạy mất đâu, "Ha ha! Tinh nhi, ta xem ra hẳn cho là muội chạy mất." Lâm Nhược Tịch đứng lên nói, lúc này Nam Cung Hi mới chú ý tới còn có người khác trong phòng, chẳng qua người trước mắt hẳn là ai?

"Đồ xấu xí, ngươi là ai?" Lời nói của Nam Cung Hi vừa ra khỏi miệng, Lâm Nhược Tịch lập tức thay đổi sắc mặt, "Ngươi nói người nào xấu xí? Ngươi thì đẹp trai ở chỗ nào?" Nàng tức giận thở phì phò hét lên với hẳn, nhắc đến hai chữ đẹp trai kia, Nam Cung Hi thật sự nổi giận, hẳn đã quên nhưng mà lại có người có tính muốn nhắc đến nó.

"Đồ xấu xí là nói ngươi! Có tin ta đập chết ngươi hay không đập!" Nhìn hai người trước mặt giương cung bạt kiếm, Quý Tinh nhúc nhích đầu, hai người này. . . Khắc tinh à?" Tốt lắm! Tất cả im miệng cho ta!" Quý Tinh vừa hét lên, hai người đều hừ một tiếng rồi quay đầu đi chỗ khác.

"Tinh tỷ, Tịch tỷ đâu? Ah? Cái người xấu xí này ở đâu ra vậy?" Lần thứ hai tiểu Đào tới gọi người, nhưng tại sao lần sau so với lần trước càng thêm kỳ quái? Hơn nữa tại sao người xấu xí lại cứ nhìn nàng chằm chằm? Bị nàng ta nhìn có chút sợ hãi.

Nam Cung Hi ở một bên lại không chút khách khí bật cười lớn tiếng, lại là không chút khách khí bật cười lớn, "Ha ha. . . Ha ha. . ." Lại có thể có người cũng khó nhìn giống hẳn, chỉ là bị Quý Tinh liếc mắt trừng một cái, hẳn lập tức thu nụ cười lại.

"Tiểu Đào, lần sau muội còn như vậy ta liền để cho muội đi tiếp khách!" Người xấu xí lên tiếng, tiểu Đào ngậy người tại chỗ, "Tịch. . . Tịch tỷ?" Nàng tròn to hai mắt, còn Lâm Nhược Tịch lại tiến lên, một tay lôi tiểu Đào rời đi, nàng cũng không muốn lại bị người phía sau chế giễu.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Phụ xướng phụ tùy (2)

"Chàng tới đây muốn làm gì?" Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Nam Cung Hi im lặng nửa ngày, cuối cùng lắc đầu một cái, ngay sau đó lại ngẩng đầu lên, "Ta không phải đến tìm Thuộc Dược." Hắn cần phải giải thích rõ việc này, vì hắn sợ nàng sẽ hiểu lầm.

"Trước tiên chàng hãy đi ra ngoài đã." Quý Tinh nói với hắn, Nam Cung Hi vẫn cứng đờ tại chỗ, Quý Tinh bắt đầu dẫm mặt tròn lên tức giận, "Ta phải thay y phục." Lúc này Nam Cung Hi mới có phản ứng, a một tiếng rồi xoay người đi ra ngoài, nhưng hắn đứng ở trước cang suy nghĩ hắn lại càng thấy không đúng, bọn họ không phải vợ chồng sao? Tại sao khi nàng thay quần áo hắn phải đứng ở ngoài cửa?

Nghĩ như vậy hắn liền xoay người đi vào, lại đụng phải một người, ngẩng đầu nhìn lên, "Ah, tại sao lại là ngươi?" Hắn chỉ vào nàng mà nói, Quý Tinh hoàn toàn hết ý kiến, người này. . . Nam Cung Hi nghĩ lại, không đúng, đây rõ ràng là phòng của Tinh nhi, hơn nữa mới vừa rồi hắn cũng không trông thấy có nam nhân nào khác ở bên trong.

"Tinh. . . Tinh nhi?" Hắn không khỏi to gan suy đoán, "È hèm!" Quả nhiên là nàng! Hắn ngờ ngác nhìn nàng, ngày trước gặp nhau. . . Nghĩ đến chuyện kia, hắn không khỏi thầm mắng mình ngu xuẩn.

"Đi thôi, chúng ta xuống dưới xem một chút." Nàng vỗ vai của hắn, xem chừng động tác của nàng, Nam Cung Hi đen mặt lại, nàng coi hắn như huynh đệ sao? Nhưng hắn cũng không dám tức giận, nếu không chính hắn lại không có quả ngon để ăn, nghĩ như vậy, hắn vội vã đuổi theo bước chân của nàng.

"Hoan nghênh các vị quan khách ghé thăm, Âm Hương Các sẽ cho các vị thấy sự khác biệt của mình và nơi khác bất đồng như thế nào vào đêm nay." Lâm Nhược Tịch đứng ở trên đài nói những điều Quý Tinh dạy nàng, chỉ là người phía dưới đều có dáng vẻ không thích thú lắm, nguyên nhân. . .

"Ở đâu ra đồ xấu xí này vậy! Đừng nói nhảm! Mau đi xuống." Nghe nói như thế, trên trán Lâm Nhược Tịch nổi đầy gân xanh, nàng nhin! Nhin! Hơn nữa hôm nay đặc biệt nhiều người, nguyên nhân là họ đã hủy bỏ danh sách giới hạn, cho nên có rất nhiều người khác nhau đến đây khiến các kỹ viện khác chỉ còn biết tức giận dậm chân, nhưng bây giờ họ cũng không dám làm gì các nàng, nguyên nhân còn không phải nhờ Nam Cung Hi sao, ai lại dám liều mạng đi trêu chọc hắn.

"Các vị, ta là má mì, hơn nữa nếu muốn ta đi xuống thì trò chơi này biết làm sao đây, không phải ai cũng biết cách chơi như thế nào phải không?" Nàng cũng chỉ có thể cười nói với bọn họ mà thôi, quả nhiên rất nhiều người đã không còn mở miệng đuổi nàng xuống đài, mà Nam Cung Hi ở một bên lại bắt cười lần nữa, lần này Quý Tinh không ngăn cản hắn bởi vì nàng cũng cười, mới vừa rồi không cảm thấy nhưng khi Lâm Nhược Tịch vừa đứng dưới ánh đèn, quả thật là một dung nhan đặc sắc khó trách người ta đều muốn đuổi nàng xuống.

"Ta nói. . . Khụ. . . Tinh nhi, có phải nàng cố ý chính nàng ta hay không?" Quý Tinh nhìn hắn, ngược lại cảm thấy hắn rất thông minh, như vậy mà cũng bị hắn nhìn ra, "Câm miệng!" Quả nhiên Nam Cung Hi ngoan ngoãn im miệng, điều bí mật này hắn sẽ không nói ra đâu.

Có vài người nhận ra Nam Cung Hi cũng cách hắn ra khá xa một chút, ấy vậy mà Âm Hương Các lại không có người nào dám chuyển động, lão bản của nơi này là Nam Cung phu nhân lại nhìn thấy Nam Cung thiếu gia ở đây thế còn phu nhân của hắn đang ở đâu.

"Chúng ta sẽ cho mời tiểu Diệp ở phía dưới lên đây, như vậy đi, ta hỏi một cái vấn đề nếu các vị đáp đúng, thì cô nương tiểu Diệp liền cời một thứ mặc trên người, nếu như những đề mục kia đều đáp đúng, như vậy. . ." Lâm Nhược Tịch không nói tiếp, nhưng người ở dưới đã nhao nhao lên đòi thử, loại trò chơi này vẫn là lần đầu tiên nghe qua, lại nghĩ đến cảnh sắp xảy ra đã đủ làm người khác phấn khích không thôi.

"Khụ khụ. . . Cái đó, Tinh nhi, ta về nhà trước đây, nàng cũng đừng trở về nhà quá muộn đấy, ở nơi này lâu cũng không tốt." Trước mặt nàng hắn không có can đảm nhìn nữ nhân khác cời quần áo, không ai ngờ Quý Tinh lại kéo hắn lại, "Đợi một chút, trò này rất hay, chàng cũng chơi đùa một chút đi, thiếp đảm bảo sẽ không tức giận." Xem thấy vẻ mặt của nàng, Nam Cung Hi lại cảm thấy không đáng tin chút nào nhưng hắn lại không dám nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Nam tử mặc áo trắng

"Các vị, xin hãy nghe đề mục thứ nhất, đông qua, dưa chuột, dưa hấu, bí đỏ đều có thể ăn, dưa gì không thể ăn?" Lâm Nhược Tịch nói xong nhìn xuống phía dưới, người ở phía dưới bắt đầu chụm đầu lại ghé tai nhau, chẳng qua đã nửa ngày rồi cũng không người nào có thể trả lời.

"Đưa ngón?" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người cùng nhìn về người vừa nói, Nam Cung thiếu gia? Ngay sau đó lại sợ đến nỗi nhảy dựng cả lên, hình như Nam Cung phu là lão bản của nơi này, chỉ là hắn mới trả lời được câu hỏi, có phải hắn cũng muốn hay không. . .

"Vị công tử này đáp đúng." Lâm Nhược Tịch cười giảo hoạt nhìn về phía hắn, đột nhiên Nam Cung Hi cảm thấy lạnh buốt, mới vừa rồi hắn chỉ là hỏi thử, không nghĩ là sẽ đúng, hắn lại đang liếc nhìn người ở bên cạnh mình nên hắn không thể thấy được nét mặt của mới vừa rồi ở trên đài.

"Cời, cời, cời." Người ở dưới đài cùng kêu la, "Được, được, Tiểu Diệp, , cời đi! Vị công tử kia trả lời đúng nên ngài nhất định phải mở to hai mắt mà nhìn kỹ!" Đứng ở bên cạnh Tinh nhi mà còn dám tham gia vào việc này? Nàng cũng sẽ không để hắn yên thân.

"Tĩnh. . . Tĩnh nhĩ. . ." Nam Cung Hi mang bộ mặt như đã làm việc sai trái, Quý Tĩnh lại làm như không có chuyện gì nói một câu, "Vóc dáng của tiểu Diệp rất khá" mặt Nam Cung Hi liền biến sắc, không dám nhìn lên khán đài. Trên đài Tiểu Diệp đã cởi áo khoác, để lộ ra áo yếm đỏ thắm bên trong, nhìn đám người đó tròn tròn mắt, chỉ thiếu mỗi việc chảy nước miếng mà thôi.

"Hả?" Nam Cung Hi hạ ánh mắt từ trên đài xuống, ngay sau đó xoay đầu, "Tĩnh nhĩ, việc này. . . Ta vẫn nên đi về trước." Nói xong vọt thẳng đi ra ngoài, Quý Tĩnh cũng không kịp kéo hần, kỳ quái? Nàng lại không như thế, hơn nữa nhìn cũng không phải rất bình thường sao? Bởi vì mới vừa rồi bất gặp nét mặt đó của Lâm Nhược Tịch, xem ra nàng ấy rất ưa thích việc coi "kịch hay".

"Các vị, xin hãy nghe cho kỹ đề tiếp theo, bằng tốc độ nhanh nhất người có thể biến băng thành nước sao?" Lâm Nhược Tịch đưa mắt quét một vòng nhìn phía dưới, cuối cùng dừng lại ở nơi Quý Tĩnh đứng, ah? Nam Cung Hi đâu rồi? Không phải là hần chạy rồi chứ? Nghĩ đến đây nàng không khỏi bật cười vui vẻ, nàng có thể đấu không lại Quý Tĩnh nhưng tuyệt đối có thể đối phó được hần.

"Đề mục này quá khó!" Phía dưới có người mở miệng kêu la, "Thật sao?" Đề mục lần này đúng là làm khó đầu óc người ta, Quý Tĩnh đã nói dựa vào đầu óc của bọn họ làm sao có thể nghĩ ra.

"Đề băng tan trong vòng hai giờ sau đó thu được chính là nước." (khúc này chưa beta lại, mai mình sẽ chỉnh sau nhé!) Nghe thấy câu trả lời mọi người đều nhìn ra cửa, chỉ thấy một công tử áo trắng tay cầm bạch phiến chậm rãi đi tới, gương mặt của bạch y công tử lộ ra những cạnh mạnh mẽ, tuấn lãng, đôi mắt đen nhánh thâm trầm, phong thái toát lên cao quý nho nhã.

"Xin hỏi tại hạ đáp đúng không?" Lâm Nhược Tịch đứng ở trên đài sừng sờ gật đầu một cái, mà nam tử kia cũng đang nhìn nàng trong mắt lóe lên ý cười, nếu như không nhìn kỹ là không nhìn ra, Nhược Tịch, xem ra là đến tìm đến nàng rồi.

"Cởi, cởi, cởi." Người phía dưới cùng nhau la lớn, Lâm Nhược Tịch liếc nhìn Quý Tĩnh, nam tử mặc áo trắng nhìn theo tầm mắt của nàng, nguy hiểm nheo mắt lại, nam nhân kia là ai? Tại sao Nhược Tịch lại nhìn hần? Mà Quý Tĩnh cũng vừa quay đầu, đối diện tầm mắt của hần, hần. . . Ghen tức? Nàng có nhìn lầm hay không? Người này sẽ không phải vì Nhược Tịch mà tới chứ? Nghĩ như vậy, nàng ngừng đầu ném cho Lâm Nhược Tịch ánh mắt "tràn đầy tình yêu".

Đường Tĩnh Thiên nhìn hai người bọn họ trao đổi ánh mắt, không khỏi nắm chặt ngón tay đến trắng bệch, nàng đào hôn là bởi vì tên kia sao? Vậy còn hần thì sao? Không phải nàng đã quên? Hay ăn bản cũng chưa từng nhớ đến hần? Quý Tĩnh cảm thấy ánh mắt đối phương nhìn mình càng ngày càng sắc bén, nàng bèn quay đầu lại gật đầu với hần.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Vị hôn phu của Lâm Nhược Tịch

Lâm Nhược Tịch có ý bảo tiểu Diệp cởi quần áo, nhưng nàng lại nhìn hần chằm chằm, làm thế nào mà một kẻ vừa đi đến kẻ khác lại đến như vậy? Đường Tĩnh Thiên bị nàng nhìn chằm chằm, thôi được rồi, chỉ cần hần không mở miệng nói nữa là được chứ gì.

"Oa!" "Oa!" Khung cảnh dưới đài rối loạn, nguyên nhân chính là đã thấy được bên trong y phục của tiểu Diệp, bọn họ đều cho rằng phía dưới cái yếm không có gì cả, ai ngờ được lại thấy hai mảnh vải đen chắn trước ngực, mà thứ ấy gọi là áo lót ở thời hiện đại, so với việc không mặc gì cái này còn hấp dẫn ánh mắt người khác hơn, có vài người không chịu nổi đã đi gọi kỹ nữ.

Quý Tĩnh nhìn thấy hết cảnh này, không ngờ hiệu quả còn tốt hơn dự đoán của nàng rất nhiều, thật sự phải cảm tạ hai người đã giải câu đố, Đường Tĩnh Thiên ngây ngẩn cả người, hần chưa bao giờ nhìn thấy vật ấy cả, chẳng qua để vật kia trước ngực thật đúng là đáng chết. . . Thật mê người.

Thấy dáng vẻ của Đường Tĩnh Thiên, Lâm Nhược Tịch xi mũi coi thường, nam nhân đều cùng một dạng, đúng rồi, ngoại trừ Nam Cung Hi ra, hần hả! Thật sự đã bị Tĩnh nhĩ quán gât gao rồi.

Đột nhiên cảm thấy ánh mắt không thân thiện nhìn mình, Đường Tĩnh Thiên đối mặt nhìn Lâm Nhược Tịch một cái, thấy được sự giễu cợt của nàng thì hần chợt phát hiện ra hần đã quên thu hồi ánh mắt trên người nữ nhân kia.

"Được rồi, hôm nay tiết mục đến đây là chấm dứt, mọi người đều có thể tùy ý, dĩ nhiên, tiểu Diệp sẽ tiếp khách." Nói xong nàng đẩy tiểu Diệp ra, rất nhiều người ủa lên, từng người một ra giá tiền về phía nàng.

Lâm Nhược Tịch đã sớm chạy xuống dưới, đi đến bên cạnh Quý Tĩnh, "Tĩnh nhĩ, hôm nay ta thấy mình rất có lỗi. . ." Nói xong mà vẫn không thấy nàng phản ứng, "A, muội. . ." Còn chưa kịp hỏi, Quý Tĩnh đã quay lại nhìn nàng rồi chép miệng, nàng quay đầu lại, thật sự bị dọa sợ!

"Vị công tử này có chuyện gì sao? Vẫn còn cần chúng ta giúp người giới thiệu cô nương à?" Lâm Nhược Tịch thay bộ nghề nghiệp tươi cười nói, Đường Tĩnh Thiên tối mặt nhìn nàng, "Vi sao phải đào hôn?" Lời vừa ra khỏi miệng làm Lâm Nhược Tịch lập tức kinh sợ.

"Trốn. . . Đào hôn? Ta?" Nàng chỉ vào mình, người kia là ai?"Đúng, chính là nàng Lâm Nhược Tịch!" Nàng như vậy mà cũng có người nhận ra nàng sao?

Chỉ là người kia là ai? Nàng rơi vào trầm tư.

"Có phải bởi vì hấn hay không?" Đường Tĩnh Thiên chỉ vào Quý Tĩnh, Quý Tĩnh nhìn hấn rồi cau mày. Lâm Nhược Tịch nhìn theo hướng hấn chỉ, hấn đang nói đến Tĩnh nhi?"Người rốt cuộc là ai hả? Tại sao lại tìm đến tận đây?" Nghe được lời của nàng..., Đường Tĩnh Thiên càng thêm tức giận, nàng như thể lại có thể hỏi hấn là ai ư? Tức chết hấn!

"Ta là Đường Tĩnh Thiên!" Hấn rống to, Lâm Nhược Tịch xoa xoa lỗ tai của mình, Đường Tĩnh Thiên? Ai vậy? Đường... Không phải chứ? Oa Chết rồi!"Tĩnh nhi, cứu ta!" Nàng lập tức trốn sau lưng Quý Tĩnh, Đường Tĩnh Thiên thiếu chút nữa là xông lên đánh người.

"Tĩnh nhi, hấn chính là người có mấy tiểu thiếp mà vẫn còn đòi phải lấy ta." Nàng núp ở sau lưng chỉ vào người ở trước mắt đã giận đến tối mặt, "Nàng... Nàng... Ta không phải đã sớm đuổi họ đi rồi sao?" Không phải nàng cố ý? Mang bọ dạn như vậy chạy khắp nơi lại còn nói hấn?

"Đuổi đi thì liền chứng minh người chưa từng có hay sao?" Có Quý Tĩnh "che chở" lá gan của nàng cũng lớn ra, Quý Tĩnh nhìn hai người trước mặt, xem ra cũng không như lời Nhược Tịch đã nói, hình như nam tử này thích nàng, chỉ là nàng ấy lại chú tâm vào điều vụn vặt?

"Vị công tử này, có chuyện gì ngày mai rồi hãy nói, Nhược Tịch, chúng ta đi nghỉ ngơi." Nói xong xoay người lôi Lâm Nhược Tịch kéo đi, Đường Tĩnh Thiên nghe được mấy chữ chúng ta đi nghỉ ngơi, lửa giận liền một phát vọt lên tận trời.

"Tiểu tử! Người đứng lại đó cho ta!" Hấn đánh về phía ngực của Quý Tĩnh, trong nháy mắt hấn đụng phải bộ ngực, tất cả đều hóa đá, Quý Tĩnh không ngờ người này lại hành động như vậy, xem ra là người học võ, chỉ là... .

"Ồ ồ ồ, họ Đường kia người thâm rồi!" Lâm Nhược Tịch hả hê nhìn hấn, Đường Tĩnh Thiên nhìn tay của mình mới vừa rồi hấn chạm phải... Chẳng lẽ hấn là... Nữ Nhân?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Nam Cung Hi nổi đóa (1)

"Người là nữ nhân?" Đường Tĩnh Thiên ngờ ngác nhìn nàng, "Vị công tử này, ta từ đầu tới cuối ta cũng không có nói mình là nam nhân." Quý Tĩnh kéo lại y phục của mình, "Họ Đường kia, nói cho người biết, người nhất định phải chết!" Lâm Nhược Tịch nói lại lần nữa, bởi vì nàng sẽ đi nói cho Nam Cung Hi biết tốt nhất là đánh cho hấn phải trở về.

Đường Tĩnh Thiên không hiểu vì sao Nhược Tịch lại hai lần nói hấn chết thảm, chết chắc à, vậy thì tại sao? Quý Tĩnh nghe lời nàng nói cũng hiểu đại khái nàng muốn làm gì nhưng Quý Tĩnh cũng không muốn ngăn cản, nàng cũng muốn xem thử rốt cuộc tầm quan trọng của nàng đối với Nam Cung Hi là ở đâu.

"Ai nha! Có người vô lễ với Nam Cung phu nhân!" Lâm Nhược Tịch đột nhiên kêu to, sau đó có rất nhiều người nhìn các nàng, thì ra người mặc nam trang này chính là Nam Cung phu nhân, chỉ là vừa mới rồi giống như nam nhân kia chạm vào nàng, hoàn... Nghĩ như vậy, mặt mọi người liền biến sắc, Lâm Nhược Tịch còn cười hả hê nhìn hấn, tin chắc không bao lâu nữa, Nam Cung Hi sẽ biết ngay.

Hôm nay Đường Tĩnh Thiên mới tới nơi này, thấy náo nhiệt khác thường mới bước vào xem, không ngờ người đứng trên đài lại chính là người hấn muốn tìm nên lúc ấy hấn mới đi vào, còn chuyện về Nam Cung Hi kia là cái gì? Sao hấn lại có dự cảm xấu thế này?

"Tĩnh nhi, chúng ta đi." Lâm Nhược Tịch tiến lên kéo Quý Tĩnh đi, lần này Đường Tĩnh Thiên không ngăn các nàng nữa, dù sao cả hai đều là nữ, hấn cũng không có gì đáng phải lo lắng, chỉ là chuyện gì xảy ra với những người kia? Sao vẫn cứ nhìn chăm chăm vào hấn? Hấn cũng không phải là cô nương của nơi này, thật sự là tạt xấu! Nghĩ như vậy hấn liền xoay người rời đi.

Hôm sau, Nam Cung hi tỉnh lại nhìn thấy gian phòng trống không, nàng còn chưa trở về, hấn nhớ hình như là nàng rất thích ăn sữa đậu nành và bánh tiêu, cho nên mới sáng sớm hấn đã thức dậy.

"Hi nhi? Sớm như vậy con định đi đâu?" Thượng Quan Nân hỏi hấn, hôm nay sao hấn lại thức dậy sớm như vậy?"Con đi mua cho Tĩnh nhi một ít điểm tâm." Nói xong hấn liền đi ra ngoài, Thượng Quan Mân không hiểu, điểm tâm trong phủ có mà, đang lúc bà muốn gọi hấn thì lại phát hiện hấn đã đi xa rồi, bà thở dài rồi lắc đầu một cái.

"Chường quý, cho ta hai phần sữa đậu nành và bánh tiêu." Hấn đứng trước quầy khách sạn, chường quý thấy hấn vội vàng đi ra, "Nam Cung thiếu gia, người ngồi ở bên kia chờ một chút, một lát nữa đồ sẽ mang đến ngay." Nam Cung Hi gật đầu một cái, "Đúng rồi, ta muốn mang đi." Lão bản gật đầu ngay sau đó đi thúc giục người làm.

"A, người có biết gì hay không, tối hôm qua ở Âm Hương Các lại có người có thể chọc ghẹo Nam Cung phu nhân, còn sờ soạng nàng... Một chữ cuối cùng người nọ phải xê gần bên tai người khác để nói, nhìn hai người kia Nam Cung Hi cau mày, Nam Cung phu nhân trong miệng bọn họ ý là chỉ Tĩnh nhi sao?

"Cái gì? Lại có thể sờ nơi này ư? Đây Nam Cung thiếu gia có biết hay không?" Một người khác kêu to chỉ vào ngực của mình, sau đó lại nghĩ đến vấn đề nghiêm trọng hơn, lần này Nam Cung Hi nổi nóng thật rồi, Nam Cung thiếu gia rõ ràng là muốn chỉ hắn.

"Hai người các ngươi, nói cái gì?" Chẳng lẽ tối hôm qua sau khi hắn đi đã xảy ra chuyện gì? Hắn nhìn hai người kia đang run rẩy đối mặt nhìn nhau, "Còn không mau nói! Có phải muốn ta đánh các ngươi hay không?" Hắn uy hiếp, hai người chỉ có thể kể lại chuyện tối ngày hôm qua, trong đó lại có chỗ thêm đường dặm muối.

"Bây giờ hắn đang ở đâu?" Sắc mặt hắn xanh mét tay nắm chặt thành quyền, hắn chưa từng sờ qua nơi đó của Tinh nhi, người kia. . . Là muốn tìm cái chết phải không? Hai người nhìn bộ dáng của hắn, không khỏi lo lắng cho nam nhân kia.

"Quán trọ Cùng Phúc." Biết được địa điểm, Nam Cung Hi lập tức đi ra ngoài, người kia, Nam Cung Hi không đánh cho rằng hắn rơi đầy đất thì không thể tha thứ. "Ai! Nam Cung thiếu gia, sữa đậu nành và bánh tiêu của ngài." Chường quỹ cầm đồ đuổi tới, nhưng đã sớm không còn thấy bóng dáng của Nam Cung Hi

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Nam Cung Hi nổi đóa (2)

"Chường quây, tối hôm qua có bao nhiêu người tới đây tìm nơi ngủ trọ?" Nam Cung Hi đứng trước quây, dọa cho chường quây giật mình, "Nam. . . Nam Cung thiếu gia?" Nam Cung Hi nhìn hắn, hắn cũng sẽ không ăn thịt ông ta chỉ là vừa mới tới đã vọt thẳng vào, quên chào mà hỏi luôn tung tích của người kia.

"Cái đó, đợi ta xem một chút." Chường quây lật sổ sách trên bàn, "Có hai người." Chường quây run rẩy trả lời, Nam Cung Hi cau mày, hai người ư? Sẽ là người nào đây?

"Hai người này là nam hay nữ?" Chường quây nhìn hắn một cái ngay sau đó cúi đầu nhìn sổ sách một chút, "Có một người là nữ." Chẳng lẽ Nam Cung phu nhân lại chạy đi à? Nhưng tối hôm qua nữ nhân kia là một phụ nữ trung niên mà, nhìn thế nào cũng không giống Nam Cung phu nhân.

"Người nam kia ở gian phòng nào?" Chường quây ngẩng đầu, không phải hỏi nữ sao? Sao lại là hỏi nam chứ?"Nhìn cái gì vậy!" Chường quây lập tức cúi đầu, "Thiên Tự phòng số 2." Mới vừa nói xong, người ở trước mắt đã biến mất tựa như một trận gió.

Đường Tinh Thiên vừa mới ngủ dậy sửa soạn cho từ tế rồi chuẩn bị đến Âm Hương Các một chuyến, có một số việc hắn cần làm cho rõ ràng, chẳng qua khi hắn mới vừa bước ra cửa, liền nhìn thấy một nam tử có sẹo trên mặt đang tức giận quát trời đi về phía hắn, hình như hắn không phải là biết Đường Tinh Thiên chứ?

"Ngày hôm qua không phải ngươi đã đến Âm Hương Các đấy chứ?" Tình cảnh này, vấn đề này, Đường Tinh Thiên có chỗ không hiểu, hắn là nam nhân mà tên kia cũng thế, thế nhưng tình hình này sao lại giống như bắt gian. Đúng, không sai!

"Cái đó, đúng, xin hỏi. . ." Còn chưa nói hết, hắn không chút đề phòng liền bị đối phương đánh cho một quyền rồi ngã trên mặt đất, "Ngươi thật to gan! Lại dám đùa bỡn phu nhân của ta!" Nói xong liền giẫm loạn một hồi trên người hắn.

"A! Vị hảo hán này, có phải ngươi lầm rồi hay không? Ta không có đùa giỡn phu nhân của ngươi." Hắn vừa nói như thế, Nam Cung hi ngừng lại, chẳng lẽ hắn lầm? Đường Tinh Thiên thừa dịp này kéo dài khoảng cách rồi bỏ chạy, nói đến đây cũng thật là xấu hổ, hắn là người luyện võ lại có thể bị Nam Cung Hi đánh ngã. .

"Tối ngày hôm qua ngươi ở trong Âm Hương Các có sờ một cô nương hay không. . . Ngực?" Do dự nửa ngày, Nam Cung Hi mới nói ra được chữ cuối cùng, Đường Tinh Thiên nhìn hắn, sờ. . . Ngực? Hình như là có chuyện đó, chẳng qua lúc ấy hắn cho rằng nàng ta là nam mà thôi."Ngươi họ Nam Cung?" Hắn không xác định cho lắm mở miệng hỏi, Nam Cung Hi vừa nghe hắn hỏi như thế.

"Tốt! Thì ra đúng là ngươi! Tốt lắm. Còn giả bộ với ta à!" Vừa nói vừa xông tới nhưng lần này Đường Tinh Thiên có chuẩn bị nên tránh thoát khỏi tập kích của hắn, "Hảo hán, ngươi hãy nghe ta nói đã đó chỉ là ngoài ý muốn! Ngoài ý muốn!" Mặc dù hắn nỗ lực muốn giải thích, nhưng thế nào thì người trước mắt hắn cũng không nghe, hắn không khỏi kêu rên, rốt cuộc nữ nhân kia được gả cho người như thế này à!

"Hảo hán, ngươi không bình tĩnh được một chút à?" Nói xong hắn chạy về phía cửa sổ, Nam Cung Hi đuổi theo, chỉ là người nọ lại có thể đột nhiên nhảy xuống, hắn nhỏ người ra cửa khẽ nguyền rủa một tiếng, đối phương sao lại có thể biết võ công nhưng mà hắn ta hình như đã quên nơi này là địa bàn của ai rồi.

"Phía dưới nghe kỹ cho ta, ngăn người mặc y phục trắng lại cho ta, không ngăn được tự gánh lấy hậu quả!" Giọng nói hùng hồn của hắn vừa cất lên liền có rất nhiều người tiến lên vây lấy Đường Tinh Thiên, lúc này hắn đã tức đến xạm mặt lại xem ra người mới vừa rời ở chỗ này rất có thể lực, nhìn đám người dần dần tiến tới gần người của hắn, càng kỳ quái hơn chính là cả đám ra sức chụp lấy người hắn điều này làm cho hắn không thể không co quắp khóe miệng.

Hắn nhìn chung quanh một chút, đã như vậy, như vậy hẳn liền. . . Chỉ là đáng chết, đám người kia sao lại đuổi tới đây? Nhìn mình bị bao phủ bởi lưới cá, Đường Tĩnh Thiên tức đến nổi sắp học cả máu, mà người bắt hắn lại còn đá kích, "Nam Cung thiếu gia, ta bắt được người rồi." Người nọ hưng phấn tranh công, càng làm cho Đường Tĩnh Thiên tức đến mức miệng sùi cả bọt mép.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Ngày xui xẻo của Đường Tĩnh Thiên

Nam Cung Hi thấy người đó đã bị bắt, hắn lập tức đi từ trên lầu của quán trọ xuống, mọi người xung quanh đều tránh ra một con đường. "Làm không tệ, thưởng cho người." Nói xong hắn ném tờ ngân phiếu cho người nọ, người nọ nhận lấy tờ ngân phiếu, vừa nhìn thấy con số ghi ở phía trên thì đã cười đến nỗi không khép miệng lại được, "Cám ơn Nam Cung thiếu gia!" Ngay sau đó hắn nhét ngân phiếu vào trong túi.

Đường Tĩnh Thiên thấy một màn như vậy cũng chỉ biết nín lặng, "Hảo hán, mới vừa rồi ta đã nói ta thật sự không đùa giỡn phu nhân của người." Một lần nữa hắn cố gắng giải thích, chẳng qua là có người hình như không hề có ý muốn hắn giải thích.

"A! Hắn chính là người đùa giỡn Nam Cung phu nhân tối hôm qua, lại còn sò soạng Nam Cung phu nhân. . ." Người nọ không nói tiếp nhưng người trên đường phố đều nghe thấy, tất cả đều tức giận nhìn hắn, cũng sẽ không nghĩ ra loại chuyện tốt đẹp nào.

"A Phi! Nhìn bộ dạng của hắn hóa ra lại là một tên sắc quỷ! Hơn nữa lại còn dám đùa giỡn Nam Cung phu nhân ư? Người ăn tìm gấu hay gan báo vậy?" Có người khinh miệt xì hắn một tiếng. Đường Tĩnh Thiên quyết định không nói nữa, từ hồi sinh ra cho đến nay đây là lần đầu tiên hắn xui xẻo như vậy, có phải ông trời không muốn nhìn thấy cuộc sống của hắn dễ dàng thuận lợi hay không?

"Tốt lắm, tất cả mọi người đều tránh ra, còn người siết thật chặt cái này cho ta." Nam Cung Hi ra lệnh, mặt của Đường Tĩnh Thiên xanh lại, hắn không phải là cá, "Nam Cung thiếu gia, yên tâm đi! Cái lưới này không dễ rách được đâu." Người nọ tự hào nói, Nam Cung Hi gật đầu một cái.

"Kéo hắn đi đến cửa Âm Hương Các cho ta." Nam Cung Hi vừa mới nói xong, Đường Tĩnh Thiên không cam tâm mà nói, "Này, này, hảo hán, chúng ta có thể thương lượng hay không? Các người buông ta ra để cho ta tự đi có được hay không?" Vậy mà Nam Cung Hi chỉ liếc nhìn hắn một cái, không thèm để ý đến hắn.

"Tốt! Đi thôi!" Người cầm lưới cá vẫn bắt đầu kéo lưới cá đi thật, phải biết là Nam Cung thiếu gia cho hắn đến những hai ngàn lượng đó, tiền thu được từ một ngày đánh cá cũng không được nhiều như vậy, thật may là hắn lạnh tay lẹ mắt đã chú ý tới hành động của người kia, người nọ mang tâm tình rất tốt kéo Đường Tĩnh Thiên đi.

Đường Tĩnh Thiên có cảm giác cổ mình rất đau rất, may mắn là hắn chọn quán trọ cách Âm Hương Các cũng không xa, bằng không hắn khẳng định cổ của hắn chắc chắn sẽ nở hoa*. Những người này có cần cần phải đến như vậy không? Sao lại có thể ném đồ đạc về phía hắn như vậy, có người còn trực tiếp tiến lên đá hắn mấy cái.

*nở hoa: ý chỉ có sẹo.

Thình thịch, Nam Cung Hi tiến lên gõ cửa Âm Hương Các, người mở cửa nhìn thấy hắn ngay lập tức quay về phía sau hô to, "Tĩnh tỷ, Nam Cung thiếu gia tới." Sau đó mở cửa, tiếp tục trở về chỗ ngủ của nàng.

Chẳng qua người chạy ra ngoài trước không phải Quý Tĩnh mà lại là Lâm Nhược Tịch, "Nam Cung thiếu gia, sao lại đến sớm như vậy?" Nam Cung Hi nhíu mày lại sau đó hắn nhìn thấy Quý Tĩnh đi ra lập tức tiến lên nghênh đón, "Tĩnh nhi, đã ăn điểm tâm ăn chưa? Ta mua rồi. . ." Lúc này hắn mới phát hiện ra mình lại cứ như vậy mà quên cầm theo, hắn gãi gãi đầu.

"Nam. . . Nam Cung thiếu gia, đồ của ngài." Hắn quay đầu lại, nhìn thấy rõ ràng đó chính là chũm quỳ quán trọ, mà đồ ông ta đang cầm trong tay đúng là đồ hắn đã mua, "Chũm quỳ, cám ơn người." Hắn móc ra một thỏi bạc con cho ông ta, "Không cần trả lại." Chũm quỳ thấy thỏi bạc, đứng là lần này không chạy phí công.

"Tĩnh nhi, , nàng thích ăn nhất sữa đậu nành và bánh tiêu." Nhìn nam nhân trước mắt mình đến Quý Tĩnh cũng phải cảm động dù sao nàng cũng chỉ là người thường, ở chỗ này không ngờ còn có thể tìm được "cực phẩm như vậy."

"Woa! Có đến hai phần, vậy ta cũng muốn ăn." Nói xong Lâm Nhược Tịch đoạt lấy một phần, sắc mặt Nam Cung Hi không tốt nhìn nàng, "Được rồi, cứ để tỷ ấy tùy ý đi, đúng rồi, sao chàng mua đồ mà lại quên cầm?" Nói đến chuyện này, mặt Nam Cung Hi liền trầm xuống.

"Các người đang nói cái gì vậy?" Lâm Nhược Tịch đang ăn đồ ăn trong tay cũng tò mò tiến lên, Quý Tĩnh cũng cầm bánh tiêu lên cắn một cái, "Đi ra xem một chút sẽ biết." Nam Cung Hi chỉ nói một câu làm cho Quý Tĩnh và Lâm Nhược Tịch đều tò mò đi ra ngoài, chẳng qua là khi hai người bọn họ thấy Đường Tĩnh Thiên, Lâm Nhược Tịch đang uống sữa đậu nành lập tức phun ra ngoài, còn Quý Tĩnh lại bị bánh tiêu làm cho suýt chết nghẹn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Động phòng muộn (1)

"Khụ khụ. . . Khụ khụ. . ." Quý Tinh cố gắng vượt lồng ngực của mình, Nam Cung Hi nhìn thấy nàng bị nghẹn, hấn lập tức hoảng sợ vội vàng giúp nàng vỗ lưng, "Tinh nhi, thế nào rồi? Có sao không?" Nói xong hấn cầm sữa đậu nành trong tay đưa cho nàng, Quý Tinh vội vã nhận lấy uống vào miệng.

"Hô. . . Nam Cung Hi!" Nàng kêu to, "Ta ở đây, có chuyện gì vậy Tinh nhi?" Quý Tinh thiếu chút nữa là trợn trắng cả mắt lên, "Chàng mang theo hấn như vậy định làm cái gì?" Lúc này Lâm Nhượng Tịch ở một bên cũng đã lau miệng, nàng thật sự rất tò mò, chẳng qua việc này so với dự đoán của nàng. . . Thái quá.

Đường Tinh Thiên nhìn hành động của nam nhân mới vừa rồi bất hấn, đầu đầy hắc tuyến, đây không phải là làm cho nam nhân bọn hấn "mất mặt" sao? Lại có thể sợ phu nhân của mình? Nếu là hấn, hấn nhất định không làm vậy!

"Việc đó. . . Ta nghe nói hấn đùa giỡn nàng, cho nên. . ." Hấn liếc nàng một cái không dám nhìn thẳng vào nàng, còn Lâm Nhượng Tịch lại phì một tiếng rồi bật cười, "Ha ha. . . Ha ha. . ." Tin tức này quả nhiên truyền rất nhanh, chỉ là không ngờ lại được trông thấy bộ dạng của Đường Tinh Thiên bị mắc trong lưới cá, cái này. . . Không được, chỉ cần nàng nghĩ đến đều phải bật cười.

"Lâm Nhượng Tịch! Nàng khắc chế bản thân một chút cho ta, thân là vị hôn thê của ta, còn không mau giúp ta giải thích một chút?" Đường Tinh Thiên thấy đáng điệu vui vẻ của nàng hấn lại càng thêm căm tức, "Hấn là vị hôn phu của cô à?" Nam Cung Hi nhìn Lâm Nhượng Tịch, chẳng lẽ có hiểu lầm gì chăng?

"Phi! Ai là vị hôn thê của ngươi! Nam Cung thiếu gia, ta không phải vị hôn thê của hấn, mà quả thật chính hấn đùa giỡn Tinh nhi, . . . Ngươi nên biết." Nghe được lời của nàng, người bên trong lưới cá thiếu chút nữa là đã ngắt đi, "Lâm Nhượng Tịch, nàng. . . Nàng. . ."

Từ lời nói của Lâm Nhượng Tịch đã chứng thực được mọi chuyện, sắc mặt Nam Cung Hi đặc biệt rất khó coi, chỉ là Tinh nhi không nói gì, hấn cũng không dám làm gì, "Tinh. . . Tinh nhi, ta giao hấn cho nàng xử lý thế nào mới tốt?" Nam Cung Hi nhìn nàng.

"Thả hấn." Quý Tinh vừa dứt lời, tất cả mọi người đều nhìn nàng, "Khụ! Để cho hấn làm lao công cho ta, ở trong Âm Hương Các đợi một năm." Muốn xem kịch hay à? Nàng cũng nghĩ vậy.

"Cái gì? Tinh nhi, tại sao có thể như vậy?" Lâm Nhượng Tịch kêu lên, sớm biết thế này nàng đã không đến xem kịch vui rồi. Đường Tinh Thiên không phản đối với đề nghị của nàng, "Được! Ta đồng ý, có thể buông ta ra chứ?" Nói lời này xong hấn nhìn sang Lâm Nhượng Tịch, người này đang còn bận cần răng nghiêng lợi nhìn hấn, hấn không đánh chết được hấn.

Nam Cung Hi cũng không ưa thích gì quyết định của Quý Tinh, để người kia ở lại chỗ này rất nguy hiểm, hơn nữa đáng dấp tên kia yêu nghiệt như vậy, ngộ nhờ Tinh nhi xem trọng hấn thì phải làm thế nào? Chẳng qua dù hấn nghĩ thế nào cũng không dám nói ra lời phản bác, chỉ cho người buông Đường Tinh Thiên ra.

Quý Tinh nhìn nét mặt Nam Cung Hi nàng liền biết ngay hấn đang lo lắng cái gì, được rồi, vì để hấn an tâm, chỉ có thể làm như vậy. . . "Nhượng Tịch, tối nay một mình tỷ chủ trì, muội sẽ không tới." Lâm Nhượng Tịch nhìn nàng, không phải chứ? Hơn nữa tên kia cũng đang ở đây mà!

"Không được ah..! Tại sao muội có thể như vậy?" Nói xong nàng nhìn người đã được thả từ trong lưới cá ra, Đường Tinh Thiên phui phui y phục của mình rồi đi tới, "Không có việc gì, Nhượng Tịch, ta sẽ đi theo nàng." Nghe nói như thế, Lâm Nhượng Tịch tái xanh cả mặt, "Ai muốn người đi theo hấn! Cút cho ta! Cút càng xa càng tốt!" Nàng tức giận quát.

"A! Cái này là không thể được rồi, nàng ta nói để cho ta ở đây làm khổ sai, làm sao ta có thể đi được?" Đường Tinh Thiên chỉ vào Quý Tinh, còn Nam Cung Hi lại chắn ngang tầm mắt của hai người bọn họ, nói gì thì cũng không thể để bọn họ gặp mặt nhau nữa, nghĩ đến sự việc kia, hấn đã rất buồn nôn.

"Ngươi. . ." Lâm Nhượng Tịch chỉ vào hấn, nàng không thềm nói nữa, Quý Tinh đẩy Nam Cung Hi, lúc này hấn mới sờ mũi rồi tránh ra. "Các ngươi cứ tùy ý, ta và phu quân đi dạo phố đây." Nói xong đôi tay vòng ra kéo một bên người, Nam Cung hi sững sờ, trong lòng mừng như điên.

"Hả? Tỷ cũng muốn. . ." Chữ đi Lâm Nhượng tịch còn chưa kịp nói ra, đã bị Nam Cung Hi nhìn chăm chăm, được rồi, nàng không phá nữa. "Ta đi ngủ tiếp đây." Nói xong nàng xoay người bỏ đi, Đường Tinh Thiên gật đầu với Quý Tinh một cái, ngay sau đó cũng lác mình đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 47: Động phòng muộn (2)

Editor: Lakshmi(không có thịt đầu mọi người oioooooooooiiii chỉ có mỡ à :3a)

"Chàng không muốn đi sao? Hay là chàng còn muốn đi vào?" Nhìn người đứng sững ở chỗ đó, Quý Tinh không hiểu, "Hà? Không có, không có! Đi thôi." Chẳng qua hắn còn không dám tin Tinh nhi lại có thể chủ động kéo tay của hắn.

"Phu quân à, thiếp tới nơi này đã lâu vậy mà còn chưa hiểu rõ về nó, chàng nói một chút về nơi này cho thiếp nghe đi?" Được nghe nàng gọi hắn, Nam Cung Hi cảm thấy lâng lâng trong người, phu quân, nàng gọi hắn là phu quân đó!

"Nơi này à, là thành Đô cách hoàng cung còn rất xa, chỉ là nếu so sánh với các toà thành khác thì nơi này cũng tương đối giàu có." Hắn giải thích, Quý Tinh gật đầu một cái, đột nhiên nàng kéo theo hắn cùng chạy, người trên đường phố nhìn thấy màn "ân ái" này của hai người, liền cảm thấy cuộc sống sau này của họ có thể dễ thở hơn rồi.

"Ông chủ, cho ta hai xâu mít quả." Thì ra là nàng chạy tới nơi bán mít quả, đã bao lâu nàng chưa được ăn rồi nhỉ? Sau khi lớn lên, món ăn này cũng hết duyên với nàng.

"Được rồi, Nam Cung phu nhân ngài cứ cầm đi, ta không thu tiền của người đâu." Ông chủ kia nhìn một cái liền nhận ra nàng, "Vậy làm sao được ta không thể mặt dày như vậy, phu quân, còn không mau trả tiền." Người ta vốn chỉ là buôn bán nhỏ, mà nàng cũng không phải người không có tiền, Nam Cung Hi ngoan ngoãn móc bạc ra đưa cho ông ta, "Cám ơn Nam Cung phu nhân, đi thông thả." Ông nhận lấy bạc rồi nói cám ơn.

"Cái này cho chàng." Nhìn thấy mít quả đưa tới trước mắt hắn, hắn chưa bao giờ ăn cái này chỉ là cái này là do Tinh nhi cho hắn, nếu đã như vậy thì hắn nếm thử một chút có gì là không tốt, nhận lấy mít quả, hắn bỏ vào trong miệng.

"Ừm, cái này ngọt quá!" Mới vừa ăn một cái hắn đã cảm thấy vị ngọt đến phát ngáy, Quý Tinh nhìn về mặt của hắn, "Chàng phải trực tiếp cắn chứ, đừng ngậm." Nam Cung Hi làm theo lời nàng nói, ah, kẻ tiếp lại là ê ẩm? Hắn nhai vài lần, chua chua ngọt ngọt, so với vừa rồi tốt hơn nhiều.

"Như thế nào? Có dễ ăn hay không?" Quý Tinh nhìn hắn hỏi, Nam Cung Hi gật đầu một cái, chỉ cần là nàng đưa cho hắn, hắn đều sẽ ăn, hai người bọn họ mỗi người cầm trên tay một xâu mít quả đi lại trên đường cái, trên đường cũng có rất nhiều người rồi rít nhìn xem, đây là Nam Cung thiếu gia mấy ngày trước còn hung dữ sao? Đoàn người trợn hai mắt nhìn nhau.

Hai người đi dạo đến gần tối, lúc này mới trở về, "Ai nha! Thiếp ăn quá no đi không nổi luôn rồi." Quý Tinh than thở, suốt một đường nàng cứ ăn liên tục cũng không có thèm dừng lại, Nam Cung Hi cũng thế, thấy nàng mua nhiều đồ như vậy liền nổi lên tham ăn, chỉ là nhìn nàng đi có vẻ mệt mỏi.

"Lên đây đi, ta công nành trở về." Hắn ngồi chồm hổm xuống, Quý Tinh ngăn người, ngay sau đó không chút khách khí leo lên trên, dù sao thì cũng là do hắn nói muốn công nàng, nàng không có ép buộc hắn.

Quý Tinh vui vẻ ôm cổ hắn thật chặt, Nam Cung Hi không nói gì, công nàng một mạch về phủ, bên cạnh có người nhìn thấy rồi rít dừng việc mình đang làm cũng phải cảm thán, thì ra là này Nam Cung thiếu gia thương phu nhân như vậy, nếu như ban đầu sớm biết trước đã gả con gái mình cho hắn thì tốt rồi.

"Lão gia, lão gia, thiếu gia công phu nhân trở về." Một gia đình vội chạy vào báo cáo, hai người đang đợi Nam Cung Hi về ăn cơm tối vừa nghe thấy đã lập tức đứng lên, Hi nhi công Tinh nhi trở lại? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao? Hai người cùng nhau đi ra ngoài.

"Hi nhi, Tinh nhi sao thế này? Có phải bị té hay không?" Thượng Quan Mân thấy hai người bước vào cửa hai người, vội vàng nghênh đón quan tâm hỏi."À, mẹ, con không sao, chỉ là ăn no quá không nhúc nhích được." Người trên lưng vội vàng giải thích, nàng cũng không muốn bị người khác trách móc.

"Như vậy à, tối nay các con có ăn cơm hay không?" Lần này Nam Cung Hi cũng lắc đầu đi theo, ăn nhiều như vậy, nếu ăn luôn cả bữa tối thì bọn họ khác nào giống heo?

"À? Vậy cũng tốt, trước hết các con cũng nên sớm nghỉ ngơi đi." Xem ra chỉ có hai người bọn họ ăn cơm tối rồi, bà quay đầu liếc mắt nhìn Nam Cung Hạo."Mẹ, vậy chúng con đi về phòng." Thượng Quan Mân gật đầu một cái, Nam Cung Hi công Quý Tinh đi về phía gian phòng.

"Tinh nhi, nàng nghỉ ngơi đi." Nói xong hắn bắt đầu cuốn chăn nệm trên giường, "Chàng đang làm cái gì vậy?" Quý Tinh không hiểu hỏi hắn, "À, cái đó, ta ngủ trên đất." Nói xong hắn định cầm chăn đi qua một bên."Tối nay không cần, chúng ta ngủ chung." Nghe nói như vậy Nam Cung Hi ôm chăn ngo ngác đứng sững tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Đông phòng muện (3)

Editor: Lakshmi (Dịch chương này chắc mất máu chết quá! :3)

"Phu quân. . . Còn không qua đây?" Nghe được giọng nói của Quý Tinh, Nam Cung Hi xoay người, chỉ là vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì đột nhiên có cái gì đó từ trong lỗ mũi của hắn chảy ra, nàng. . . Nàng lại có thể cời quần áo chỉ để lại cái yếm thôi.

"Hả! Làm sao chàng lại bị chảy máu mũi vậy?" Nàng lập tức vọt tới trước mặt hắn, muốn giúp hắn lau đi, "Cái đó, Tinh nhi, ta tự mình được ." Nói xong hắn dùng tay áo lau mũi của mình.

"Tinh. . . Tinh nhi, nàng có lạnh hay không? Đứng rồi, trước hết nàng quần cái này lại đi." Nói xong đưa cái chăn cầm trong tay chăn phủ lên trên cơ thể nàng, Quý Tinh im lặng nhìn hắn, "Không có! Thiếp không lạnh, chàng nhìn bản thân một chút xem đang toát mồ hôi đây này, có phải quá nóng hay không? Nếu vậy chàng cũng cời điểm y phục ra đi." Nói xong đưa tay phải qua kéo đai lưng bên hông hắn.

"Hả! Đừng, đừng kéo, Tinh nhi, nàng đừng đùa nữa có được hay không?" Nhìn hắn giống như đang cầu khẩn nàng, Quý Tinh thật sự muốn bỏ đầu hắn ra để xem bên trong rốt cuộc chứa cái gì, thế nào lại trở thành bộ dạng như thế này.

"Chàng cời hay không cời?" Nhìn người trước mắt đỏ sặc mặt, Nam Cung Hi buông lỏng tay đang kéo đai lưng hắn, Lúc này Quý Tinh mới thở mẫn gật đầu, hoàn toàn không để ý tới người nọ đầu đã đầy mồ hôi, trực tiếp kéo đai lưng của hắn ra, tiến lên thô lỗ cời y phục của hắn.

"Tinh. . . Tinh nhi." Nam Cung Hi ngượng ngùng che lồng ngực của mình, trên người hắn trống trơn, "Đi thôi, đi ngủ." Quý Tinh ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ, Nam Cung Hi run người, cứng đờ tại chỗ.

Quý Tinh lôi hắn đi tới bên giường, đẩy hắn lên, rồi tự mình cũng ngồi lên theo, "Phu quân, chàng làm sao vậy?" Người này lại có thể ngượng ngùng với, nàng là một nữ nhân còn chưa ngượng ngùng, hắn đỏ bừng cả mặt !

"Không có. . . Không có gì." Nàng tình ý nhận ra đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy thân thể nữ nhân, trước kia hắn giữ mình rất trong sạch ."A." Quý Tinh trả lời một tiếng, bàn tay đưa ra sau lưng, cời cái yếm xuống, sau đó kéo tay Nam Cung Hi qua.

"Tinh. . ." Nam Cung Hi quay người lại, nhìn thấy cơ thể trần trụi của nàng, lại nhìn tay của mình lại có thể đang . . . Lúc này mũi của hắn lại lần nữa không chịu nổi mà chảy máu, Quý Tinh nghĩ mãi, lại chảy máu mũi?

"Chàng mau nằm xuống, đầu nâng lên." Ngay sau đó nàng rút ra một cái khăn tay giúp hắn lau đi, chỉ là. . . Nàng càng lau lại càng nhiều là làm sao? Nhìn khăn bị nhuộm đỏ máu, nàng bị dọa sợ. Thật ra thì nàng làm cho Nam Cung Hi phải ngẩng đầu, hắn lại nhìn thấy thân thể của nàng thế là máu lập tức chảy không ngừng.

"Này, chàng đừng làm ta sợ, máu sao lại chảy không ngừng thế này?" Nàng lại vội vã đòi một tấm khăn khác suy tính có nên đi tìm đại phu hay không, cái này nói ra còn không phải khiến mọi người cười rơi răng hay sao, động phòng mà thôi lại có thể làm cho nam nhân như hắn chảy máu không ngừng.

"Cái đó, ta tự mình làm được rồi." Nam Cung Hi nhận lấy khăn trong tay nàng, hơi nghiêng mặt đi, chỉ cần không nhìn nàng máu cũng sẽ không chảy."Chàng đã khá hơn hay chưa?" Quý Tinh nhô đầu ra hỏi hắn, Nam Cung Hi gật đầu một cái, máu đã dừng lại.

"Thiếp nói chàng, chỉ có động phòng thì mới có thể. . ." Quý Tinh không nói tiếp, nhưng là Nam Cung Hi hiểu rất rõ, động phòng? Đúng vậy! Trước đây bọn họ vẫn chưa động phòng cho nên không thể tính là vợ chồng thật sự, mà bây giờ nàng lại có thể. . .

"Thôi, hôm nay nghỉ ngơi cho tốt đi." Nói xong nàng nằm xuống, kéo chăn qua, Nam Cung Hi vừa nghe thấy lời ấy, không được, thật vất vả nàng mới chủ động một lần như vậy, lần sau không biết phải đợi đến lúc nào.

"Ừm, làm sao chàng. . ." Quý Tinh còn chưa nói xong miệng đã bị ngăn lại, "A, đau, rốt cuộc chàng có thể hay không hả?" Nghe lời đầy vẻ oán trách, Nam Cung Hi càng thêm 'ra sức', "Ồi! Đau, chàng nhẹ một chút, đừng di chuyển, chờ một chút." Quả nhiên nam nhân ở trên người nàng dừng lại bất động một hồi lâu, "Nàng vẫn nghĩ như vậy ư?" Mới vừa nói xong, Quý Tinh liền hỏi hận.

"A! Chàng đừng lại đi, thiếp rất mệt." Kết quả là nam nhân kia không nghe thấy lời của nàng..., chỉ nghe được trong gian phòng của bọn họ tiếng giường kêu kẹt và lời oán trách vang lên suốt cả đêm. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Phụ xướng phụ tùy (3)

Sáng hôm sau, Nam Cung Hi vừa mở mắt liền quay đầu nhìn sang bên cạnh, cũng may nàng vẫn còn ở đây, giúp nàng kéo chăn che lấy cơ thể, hắn cứ như vậy nhìn nàng, sau chuyện ngày hôm qua, bọn họ đã chân chính trở thành vợ chồng, nghĩ đến đây tâm tình của hắn trở nên rất tốt.

Quý Tinh cũng mới thức dậy nàng dụi con mắt, sau khi mở ra liền nhìn thấy người trước mặt nàng đang cười khúc khích, không khỏi khiến mắt nàng trợn trừng, cổ nhân chính là cổ nhân."Này, hoàn hồn đi." Nàng vươn tay ra quơ quơ trước mặt hắn, lúc này Nam Cung Hi mới lấy lại tinh thần.

"Tinh nhi, nàng đã tỉnh rồi à, có khó chịu chỗ nào hay không?" Nghe hắn hỏi như vậy, trên trán Quý Tinh hiện lên toàn vạch đen, "Không có." Nàng tức

giận trả lời, Nam Cung Hi gật đầu, hẳn đã nói gì sai sao? Thế nào mà nàng mang bộ mặt mất hứng như vậy?

"Mau giúp thiếp đi lấy y phục!" Dưới chân nàng đẩy người bên cạnh một cái làm Nam Cung Hi cứng đờ, sau đó nhìn nàng vẫn không nhúc nhích, Quý Tinh bất tri bất giác thăm mắng mình, nhìn đáng vẻ của hắn. . .

"Hiện tại đang là ban ngày, chàng dừng lại cho ta." Tối hôm qua eo của nàng còn chưa hết đau, hẳn đúng là người mấy trăm năm chưa từng chạm qua nữ nhân mà!" Tinh. . . Tinh nhi, chuyện ấy, chúng ta có thể làm hay không. . ." Ai ngờ được Quý Tinh vội vàng rút người vào giữa giường, "Không thể! Mau dậy đi à!" Nàng lại muốn đẩy ra hắn, chỉ là mới vừa có ý định như thế.

"Lần này ta bảo đảm sẽ dịu dàng hơn mà." Nam Cung Hi nhích lại gần nàng, Quý Tinh tròn tròn hai mắt, "Thiếp nói. . . Umh. . ." Vừa muốn mở miệng, ai biết được nàng đã bị nam nhân trước mặt ôm lấy mà "găm".

"Umh. . . Chàng. . . Buông thiếp ra!" Bị hắn đè ép, Quý Tinh đẩy thế nào cũng đẩy không ra, cộng thêm trên người hắn không có y phục, căn bản không có cái gì để nắm lấy, tức chết nàng. Nghĩ tới việc có nên đập hắn rớt xuống giường hay không, nhưng ngộ nhờ đập phải thứ không nên đập, nàng còn chưa muốn làm quả phụ.

"Yên tâm, lần này ta sẽ rất dịu dàng." Nói xong hắn liền chuẩn bị tiến vào, lại không ngờ lúc này cửa bị mở ra. . . Ầm một tiếng, "Tinh nhi, con đã dậy rồi à, có người bên ngoài. . ." Lúc này Thượng Quan Mân vô tri vô giác mới nhìn thấy hai người trên giường, bọn họ đây là. . .

"Á! Ta không có thấy cái gì, các con cứ tiếp tục, cứ tiếp tục." Nói lời này xong bà liền che mắt rồi chạy ra khỏi cửa, Haizz! Sao bà lại có thể cắt đứt chuyện tốt của con trai như thế chứ, Nam Cung Hi nhìn về phía dưới của mình ngay cả mặt cũng đen thui lù, trong lúc nhất thời Quý Tinh không biết nên khóc hay là nên cười nữa.

"Được rồi, chàng có thể đứng dậy rồi chứ?" Quý Tinh buồn cười nhưng mà nàng ráng nhìn, Nam Cung Hi bất đắc dĩ lật người xuống, mẹ hắn cũng thiệt là lúc đi vào đều không gõ cửa, làm hại hắn. . . Hắn đưa mắt nhìn người bên cạnh.

"Buồn cười thì cười đi." Hắn "ảo não" nhìn nàng, Quý Tinh vội vàng khoát tay, "Thiếp. . . Thiếp không có cười." Nói thì nói như d☆đ☆L☆Q☆Đ vậy, nhưng vẻ mặt của nàng không phải đang cười đó sao.

"Mân Mân nàng không gọi được sao?" Nam Cung Hạo nhìn người đang đến, không phải bà uống lộn thuốc đấy chứ? Làm gì mà cười như thế. . . "Haizz! Vị lão bản này chắc là phải quay về rồi, đôi vợ chồng trẻ người ta còn đang bận đấy." Ông chủ Tiền ngồi đó nghe xong cũng lập tức hiểu được.

"Khụ khụ, Mân Mân, làm sao nàng có thể nói chuyện này ở trước mặt người chứ." Nam Cung Hạo tuy không biểu lộ ra ngoài nhưng ông thật sự vui mừng tận đáy lòng. " Nam Cung lão gia, phu nhân, ngày mai ta sẽ trở lại vậy." Nói xong ông đứng lên chuẩn bị rời đi.

"Tiền lão bản, sao các người lại tới đây?" Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Quý Tinh, ba người cùng nhau nhìn nàng, thiếu chút nữa là Quý Tinh ngửa mặt lên trời hét to, nàng chắc là bà ấy. . . Để cho nàng phải nói cái gì đây, chỉ là. . .

"Mẹ à! Lần sau trước khi vào phòng nhớ gõ cửa!" Vừa theo sau tiến vào Nam Cung Hi đã trực tiếp oán trách Thượng Quan Mân, Quý Tinh thật sự rất muốn đánh bay hắn, không phải là hắn muốn người cả thành cùng biết đó chứ!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Phụ xướng phụ tùy (4)

"Được, được, ta biết rồi." Thượng Quan Mân gật đầu cười, Quý Tinh quyết định không nhìn bọn họ, "Tiền lão bản, có chuyện gì không?" Nàng đi vào, Tiền Nhất lập tức ra nghênh đón, "Đại lão bản, chuyện chi nhánh đã xử lý hoàn tất, chỉ là việc chọn chương quỹ ở nơi đó thì cần người phải đích thân đi nhìn." Quý Tinh nhìn hắn, gật đầu một cái, quả nhiên không nhìn lầm người.

"Được, ta đã hiểu, người dự tuyển đã có rồi à?" Tiền Nhất gật đầu, hẳn tới đây là muốn nàng đi chọn."Vậy đi thôi." Nam Cung Hi nghe thấy nàng muốn đi ngay, hẳn lại vội vàng ngăn trước mặt nàng.

"Tinh nhi, tối nay hãy đi, giờ này nàng cũng đói bụng rồi, vậy nàng có muốn ăn sữa đậu nành và bánh tiêu không?" Quý Tinh nhìn hắn, không thể không chờ đợi, "Không cần, chàng mang theo một ít đồ ăn trong nhà cho thiếp đi, thiếp đến Gấm Nghê phường trước chàng mang đến đây cho thiếp sau đi." Nói xong, mang theo Tiền lão bản rồi rời đi.

"Hi nhi, lúc nào thì cha mẹ có thể bông cháu rồi hả ?" Thượng Quan Mân mới vừa hỏi xong, Nam Cung Hạo cũng gật đầu phụ họa, "Haizz! Mẹ, người nhanh đi làm cho người ta ít đồ đi, lát sau ta mới đi đến đó thì Tinh nhi sẽ đói mất." Hỏi một đặng hắn trả lời một nẻo, hơn nữa mới có một lần, làm sao nói có là có ngay được.

"Được được, xem con vội chưa kìa." Thượng Quan Mân nói xong liền kêu người làm tới dọn đồ mấy câu, người nọ lui xuống rồi làm ngay. "Được rồi, Hi nhi, người cũng chịu khó ăn một chút, ăn xong rồi đưa đi cũng không muộn." Bà kêu hắn ngồi xuống, vậy mà Nam Cung Hi không nghe lời của bà.

"Thôi, con mang thêm một phần, ăn với Tinh nhi ." Nhìn con mình trái một câu Tinh nhi, phải một câu Tinh nhi , đầu của bà cũng loạn cả lên rồi, cái này không phải là yêu thê từ quá mức rồi chứ?

"Mân Mân, để nó đi đi." Nhi tử vui mừng thì cái gì cũng đều tốt cả, hần vỗ bả vai Thượng Quan Mân, "Nhưng. . ." Nam Cung Hạo lắc đầu một cái, Thượng Quan Mân cũng chỉ có thể thờ dài mà thôi.

"Đại lão bản, những người đó đều là tới ứng tuyển ." Tiền lão bản chỉ hàng người đứng trước cửa Gấm Nghệ phường, Quý Tinh ngẩng đầu nhìn lên thật sự rất nhiều, "Đứng rồi, lần này mở mấy chi nhánh?" Tiền lão bản nhìn nàng, đứng rồi, mới vừa nảy quên nói cho nàng nghe "Hai nhà." Mới có hai nhà? Nhưng người đến ứng tuyển lại có đến mười mấy người? Thế nào mà ai cũng muốn làm chương quỹ vậy?

"Các người mau lui xuống, đại lão bản tới." Những người đó quay đầu lại, người biết Quý Tinh thì không khỏi bội phục nhìn nàng, mà người không biết nàng lại cau mày, đại lão bản này sao lại là một nữ nhân? Mà trong đám người có một người như hạc đứng trong bầy gà, ý nghĩ gì hần cũng không có, hần chỉ nhân nhặt liếc nhìn người ngoài cửa, Quý Tinh nhìn lướt qua, nàng cũng chú ý tới hần.

"Được rồi, đầu tiên, tên họ là gì?" Trong đám người có một người đi ra, "Trương Tam." Quý Tinh trực tiếp lắc đầu, Đệ Nhất Danh chữ không có tiêu chuẩn, chủ yếu nhất vẫn là bộ dáng trước tiên.

"Được, tiếp theo." Tiền Nhất ở bên gọi tên một người, còn Quý Tinh lại hỏi một vài vấn đề, cho đến khi người nàng chú ý tới xuất hiện. "Tên gọi là gì?" Nàng quan sát người trước mắt một chút, chỉ thấy người nọ trẻ tuổi tuần mẩy, khuôn mặt tựa như điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, góc cạnh mạnh mẽ. Mới vừa rồi do cách khá xa nên nhìn không ra.

"Hách Liên Viên." Nàng nghe được tên của hần, Quý Tinh hơi nhíu lông mày lại, cái tên này. . . Rất đặc biệt. "Năm nay bao nhiêu tuổi? Tại sao lại nộp đơn ứng tuyển chương quỹ?" Quý Tinh lại hỏi hai vấn đề.

"Vừa mới 29, trong nhà còn có hai người phải nuôi, cho nên mới tới nộp đơn." Quý Tinh ngẩng đầu nhìn hần, khí chất đó, thấy thế nào cũng không giống người có thể chịu thiệt để làm một chương quỹ nhỏ.

Nàng còn muốn hỏi thêm thì có một giọng nói truyền tới, nhất thời làm mất nàng tới đi một nửa, "Tinh nhi, ăn trước ít đồ đi đã, đói bụng lắm rồi đúng không?" Nhìn người đó giống như là "ngu" tiểu tử như vừa mới biết yêu, nàng thật sự muốn bóp nát cái trán.

Nam Cung Hi tiến lên, liền nhìn thấy nam nhân một nam nhân, hần cũng tới nộp đơn làm chương quỹ? Nhìn hần rồi lại nhìn Tinh nhi, không được! Không thể để cho người này ở lại. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Hần bị thê tử quản rất nghiêm (1)

Nam Cung Hi một tay đẩy người kia ra, "Tinh nhi, những thứ này đều là mẹ ta đặc biệt sai người trong phủ làm." Hần đặt đồ trước mặt nàng, Quý Tinh cũng hết ý kiến, người này. . . Khi biết người này là Nam Cung Hi mọi người đều phải trợn mắt hốc mồm, quả nhiên Nam Cung phu nhân lợi hại.

"Được rồi, vậy Hách Liên Viên và Dương Thành Văn ở lại, những người khác có thể đi được rồi." Nàng nói xong, Tiền Nhất vội vã đưa người đi, còn Quý Tinh lại là đẩy người ngốc nghếch kia một cái, "Ặc, Tinh nhi, thoát nhìn qua hần ta không giống như người chỉ chịu thiệt một chương quỹ, nàng nghĩ thử xem hần có mục đích gì?" Quý Tinh ho kiềm nén, sao hần lại có thể hỏi lên ý tưởng của nàng chứ.

"Ta không có mục đích gì khác chỉ muốn nuôi sống gia đình mà thôi." Hách Liên Viên mặt không biểu cảm trả lời, nhìn nam nhân ở trước mắt hần không khỏi cau mày, hần không phải hần bị thê tử quản rất nghiêm đấy chứ?

"Quý mới tin người! Tinh nhi, nàng dừng. . ." Khi hần thấy được khuôn mặt của Quý Tinh còn hai chữ chưa nói ra cũng phải nuốt xuống, "Nam Cung Hi, không phải chàng nói đưa đồ ăn đến cho ta sao? Nhưng mà bây giờ chàng cứ cầm túi đồ trong tay như thế thì ta ăn như thế nào." Quý Tinh đói bụng tức giận rồi kia, lúc này Nam Cung Hi mới "uất ức" buông tay ra, vội vàng lấy đồ ăn ra.

Chẳng qua Hách Liên Viên đứng ở đó càng nhíu chân mày sâu hơn, mà Dương Thành Văn ở một bên lại cố gắng nín cười đến phát nghẹn, là người của Đồ thành bấy lâu nay nhưng bộ dạng này của Nam Cung thiếu gia vẫn là lần đầu tiên hần nhìn thấy.

"Ừ, cái này ăn ngon thật, đứng rồi, chàng đã ăn chưa?" Quý Tinh không giữ hình tượng khi ăn, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó rồi nhìn hần, "Cái đó, còn chưa ăn, nàng cứ ăn trước cho xong, ta không. . ." Chữ đói còn chưa ra khỏi miệng bụng của hần đã kêu lên, mắt Quý Tinh trợn tròn.

"Mở miệng ra." Nam Cung Hi ngoan ngoãn há mồm, ngay sau đó một miếng bánh được nhét vào trong miệng hần, Tinh nhi lại có thể dứt cho hần ăn, đến ánh mắt của hần cũng híp cả lại vì cao hứng, sắc mặt của Hách Liên Viên đã thật sự không thể đẹp nữa rồi, nam nhân này. . . Thật sự muốn tiến lên đánh hần.

"Đại lão bản, hai người bọn họ. . ." Tiền Nhất vừa lên tiếng, lúc này Quý Tinh mới phát hiện ra còn có hai người đứng ở trước mắt, lập tức nuốt vội đồ ăn trong miệng xuống, vỗ vỗ ngực, "Các người đi theo Tiền chương quý mà học tập, Tiền Nhất ông mau dẫn bọn họ theo đi." Nói xong nàng lại tiếp tục ăn đồ của nàng, còn không quên nhét thêm đồ ăn vào miệng nam nhân bên cạnh, coi hai người kia như đồ vật không có tri giác, nhưng bọn họ cũng có cảm nhận riêng đó.

"Hai người các người đều là người Đô thành sao?" Tiền Nhất vừa đi vừa hỏi, Dương Thành Văn gật đầu một cái, "Ta không phải." Hách Liên Viên mở miệng, Tiền Nhất liền dừng lại nhìn hắn, "Không phải? Vậy cũng tốt, ta muốn nói một chút, Nam Cung thiếu gia mới vừa rồi ngàn vạn đừng đi trêu chọc, nhất là không thể dòm ngó Nam Cung phu nhân, nếu không người xui xẻo không phải đơn giản chỉ có một mình người như vậy, mà cả Đô thành này đều gặp phải tai ương, có biết hay không?" Ông dùng ngữ điệu nghiêm trọng nhấn mạnh, Dương Thành Văn ở một bên gật đầu.

Dòm ngó Nam Cung phu nhân? Hắn cần phải dòm sao? Hơn nữa hắn nghe nói, hình như nam nhân kia là một ác bá? Mà nữ nhân này lại còn khắc chế được hắn? Là thế này phải không? Hắn xoay người lần nữa nhìn hai người đang ăn cũng không phải là nói quá, không nghĩ tới có một ngày hắn thật sự vẫn sẽ dòm ngó Nam Cung phu nhân, cũng chính là Quý Tinh.

"Tinh nhi, mẹ bảo chúng ta nhanh chóng sinh con cho bà có cháu, ta cảm thấy. . ." Hắn dùng bả vai cọ xát lên người Quý Tinh làm nàng phát ghen, "Khụ khụ. . . Khụ khụ. . . Nam Cung Hi! Có phải chàng ngựa da hay không?" Thấy nàng bị ghen Nam Cung Hi vội vàng chạy đi rót chén nước cho nàng, còn giúp nàng vỗ lưng.

"Khụ, đi thôi." Tiền Nhất lên tiếng, hai người đang xem náo nhiệt vội lấy lại tinh thần, đi theo ông ra ngoài. . . lúc đi Hách Liên Viên lại nhìn Quý Tinh nhiều hơn hai con mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Hắn bị thê tử quản rất nghiêm (2)

Editor: Lakshmi (thi mới về! Một ngày tẹt :3!)

Ăn xong đồ, Quý Tinh nghĩ tới việc nàng cũng nên về Âm Hương Các xem một chuyến, ngày hôm qua nàng kho có mặt ở đó không biết có xảy ra sai sót gì không, "Thiếp đi đến Âm Hương Các, chàng trở về trước đi." Nàng đứng lên, Nam Cung Hi cũng đứng lên theo, "Ta cũng đi, dù sao ta cũng không có chuyện gì để làm." Quý Tinh nhìn thoáng qua hắn, cũng đứng, hắn lại không có công việc, chẳng qua nhà hắn từ đầu mà có nhiều tiền như vậy?

"Vây đi thôi." Những chuyện kia với nàng cũng không có liên quan nhiều, nàng cũng sẽ không hỏi nếu không hắn còn tưởng rằng nàng coi trọng gia tài nhà hắn. "Ừ, tốt." Hắn gật đầu một cái, hai người đi đến Âm Hương Các.

"Đường Tinh Thiên! Ta phải giết chết ngươi!" lúc này bên trong Âm Hương Các, Lâm Nhược Tịch đang cầm dao làm bếp đuổi theo người đằng trước, "Nhược Tịch, nàng mau dừng lại, mau mau bỏ con dao xuống." Đường Tinh Thiên kinh hãi run rẩy nhìn nàng, không phải hắn sợ nàng làm tổn thương đến hắn mà sợ nàng tự làm chính mình bị thương.

"Đứng vậy, Tịch tỷ, tỷ mau bỏ dao xuống đi." Đi theo tiếng động huyền não ra bên ngoài ngay cả tiểu Đào cũng sợ hết hồn hết vía nhìn nàng, không hiểu được ngày hôm qua còn rất tốt như thế nào mà mười sáng sớm lại lập tức thay đổi đến vậy?

Lâm Nhược Tịch cũng không muốn như vậy, ai bảo sáng sớm khi nàng vừa tỉnh dậy lại lập tức phát hiện ra bên cạnh mình có thêm một người nữa là nam nhân, ghê tởm hơn chính là hắn còn ôm nàng đến khi nàng nhìn thấy khuôn mặt của hắn, nàng tức muốn bẻ phổi cho nên mới có một màn như thế này.

"Nàng đừng đuổi nữa, ta sẽ chịu trách nhiệm, sẽ lấy nàng." Hắn vừa nói ra lời này, lại càng làm cho Lâm Nhược Tịch giận đến phát run, đây không phải là hắn tỏ rõ làm cho mọi người hiểu lầm sao? Mà câu nói kia của hắn xác thực là có hiệu quả, tiểu Đào cũng sợ nhìn hai người bọn họ, chẳng lẽ tối hôm qua. . .

"Đường Tinh Thiên, ngươi không biết xấu hổ!" Nàng tức giận ném con dao đang cầm trong tay ra, mà ngay lúc này Quý Tinh lại ở phía trước đẩy cửa đi vào, chỉ là vừa đi vào nàng lập tức nhìn thấy con dao đang bay đến, trong lúc nàng còn sững sờ thì đột nhiên lại có người chắn ngay trước mặt nàng.

Nam Cung Hi nhanh chóng chắn trước mặt của nàng, vung tay lên, đánh rơi con dao kia, nhưng chính hắn cũng bị thương, nhìn thấy máu trên tay mình, hắn đau đến nhủ cả chân mày, Lâm Nhược Tịch nhìn thấy bản thân mình đã gây họa nàng vội vã chạy đến.

"Tinh nhi, các người làm sao tới đây? Nam Cung hi người không sao chứ?" Quý Tinh lờn nàng một cái, mới có một buổi tối mà hai người này lại có thể coi nhau như kẻ thù ngay cả dao làm bếp cũng cần phải động đến rồi hả? Lâm Nhược Tịch uất ức mím môi.

"Như thế nào rồi cho thiếp xem." Quý Tinh kéo tay của Nam Cung Hi qua kiểm tra, nếu mới vừa rồi nếu không có hắn đoán chừng thì chính nàng sẽ phải hóc hác mặt mày rồi. "Không có gì, bị thương một chút, cũng không sâu." Thấy nàng lo lắng cho hắn thì chút thương thế này có là gì.

Quý Tinh xem xét một chút, cũng may là vết thương không sâu, đang muốn dẫn hắn đi khám đại phu thì Đường Tinh Thiên đi đến, "Cho cô, đây là kim sang dược thượng hạng, mau đắp lên cho hắn." Quý Tinh nhận lấy thuốc, không chút thương tình mà đổ hết lên tay Nam Cung Hi, Đường Tinh Thiên nhìn

mà đau lòng, thuốc này chỉ dùng một ít cũng đã có công hiệu rất tốt, sao nàng lại có thể trút hết được như thế chứ? Nhưng họa này do Lâm Nhục Tịch gây ra, hấn cũng không thể nói cái gì.

"Hí. . ." Thuốc đựng phải vết thương làm Nam Cung Hi đau đến nỗi hít một hơi, "Đau lắm hả?" Quý Tinh kéo tay của hấn thối thối, "Không, không đau." Hấn cười khúc khích nhìn nàng, Đường Tinh Thiên ở một bên tròn tròn mắt, có cần phải khoa trương như vậy hay không hả?

"Ta hỏi hai người các người đã xảy ra chuyện gì? Mới qua một đêm các người đã lập tức động đến cả dao làm bếp rồi hả?" giúp Nam Cung Hi băng bó xong, nàng xoay người nhìn hai người kia, Nhục Tịch xoắn ngón tay lại, mới vừa rồi nàng cũng rất sợ hãi đều là tại cái tên họ Đường ấy kích động nàng nên nàng mới ném con dao dao ra.

"Là hấn đó! Tối hôm qua. . . Tối hôm qua rõ ràng là hấn sờ ngực ta!" Lâm Nhục Tịch đỏ mặt tố cáo chỉ vào Đường Tinh Thiên, Quý Tinh và Nam Cung Hi đều nhìn Đường Tinh Thiên, không nghĩ đến tốc độ của hấn cũng rất nhanh, Nam Cung Hi thật sự bội phục hấn, hấn ta còn chưa thành thân đã. . . Mà hấn đã thành thân lâu như vậy, đến ngày hôm qua mới đụng được đến người Quý Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Hấn bị thê tử quản rất nghiêm (3)

Editor: Lakshmi

"Huynh đệ, không ngờ người cũng rất lợi hại!" Nam Cung Hi tiến lên dùng cánh tay không bị thương mà vỗ bờ vai của hấn, mặt của Lâm Nhục Tịch đã đen cả lại, không phải bọn họ đều hiểu lầm chứ? Mà Quý Tinh nhìn Nam Cung Hi lại nhíu mày.

"Có phải chàng rất muốn học tập theo hấn hay không?" Lúc này Nam Cung Hi mới nhớ ra Tinh nhi vẫn còn ở bên cạnh, hấn lập tức trở mặt, "Không có, không có, tên kia vừa nhìn đã biết hấn là người không đứng đắn, làm sao ta có thể học theo hấn đây." Nghe hấn nói lại, Đường Tinh Thiên thiếu chút nữa là học máu, quả thật là nam nhân kia. . . Bị thê tử quản rất nghiêm? Cũng quá kém cỏi rồi!

"Vậy chàng vẫn xưng huynh gọi đệ với hấn sao?" Quý Tinh nhìn hấn, còn Nam Cung Hi lại xoay người đi tới trước mặt Đường Tinh Thiên, "Này, lời ta nói mới vừa rồi xem như bỏ đi! Người như người không phải là huynh đệ." Nói xong lại trở về bên cạnh Quý Tinh.

Đường Tinh Thiên nhìn hấn, khoe miệng co giật hết mức, hấn có cần phải ngây thơ như vậy không hả? Đường đường là một đấng mày râu lại có thể như một đứa con nít, người ta không biết còn tưởng hấn là kẻ ngu đấy.

"Này, các người đừng hiểu lầm! Chỉ là buổi sáng khi ra vừa tỉnh lại đã phát hiện ra hấn không mặc y phục và ôm ta mà thôi." Mới vừa nói xong Nhục Tịch liền ngậm miệng lại, nàng trúng phải trò quỷ gì mà còn đi nói ra.

"Cô xác định chỉ có ôm, không có chuyện gì khác?" bộ dạng Nam Cung Hi hăng hái khác thường làm Lâm Nhục Tịch tức muốn thổ huyết, tên kia đang cố ý xem kịch vui đúng không?

Mất thấy hai người lại sắp cãi vã, Quý Tinh vỗ bả vai Nam Cung Hi, sau đó đưa tay về phía sau vẫy vẫy hấn, Nam Cung Hi lập tức ngoan ngoãn không nói nữa đứng ở phía sau nàng, Đường Tinh Thiên nhìn thấy không khỏi than thở trong lòng, thật mất thể diện! Ném mặt mũi nam nhân bọn họ đi rồi mà.

"Dù là như vậy cũng đừng nên náo loạn, lần sau chú ý một chút, loại dao này là thứ có thể tùy ý ném loạn sao?" Nói xong nàng nhìn Nhục Tịch, Nhục Tịch cúi thấp đầu, nàng sai rồi còn không được sao!

"Đúng rồi, còn người nữa, người ta là một đại cô nương chưa chồng, người có thể tùy tiện ôm sao? Cho dù người có là vị hôn phu nhưng cũng còn hai chữ chưa cưới phía trước?" Lời nói của nàng xoay chuyển nhìn hấn, Đường Tinh Thiên chỉ vào mình, được rồi thật ra nàng nói không sai, hấn và Nhục Tịch còn chưa thành thân.

"Được rồi, Nhục Tịch, nàng gả cho ta đi!" Hấn nói với người trước mắt, Lâm Nhục Tịch hừ một tiếng rồi quay đầu, "Muốn ta gả cho người? Được thôi! Trừ phi. . . Người, vẫn, còn, là, xử, nam." Nàng nói rõ ràng từng câu từng chữ.

Nàng mới vừa nói xong, Nam Cung Hi Hòa và Đường Tinh Thiên cùng nhau đỏ mặt, Nam Cung Hi lại còn len lén liếc mắt nhìn người phía trước, Quý Tinh rất là bội phục nàng, lời này nàng cũng có thể nói ra, Quý Tinh muốn giải thích một chút lời này nàng chưa từng dạy cho Nhục Tịch.

"Nàng. . ." Đường Tinh Thiên chỉ tay về phía nàng, Nam Cung Hi lại nhảy ra, "Này, người không phải là xử nam?" Nói xong nhìn xuống hạ thân của đối phương, mặt của Đường Tinh Thiên từ hồng biến thành đen.

"Vậy xin hỏi người có phải hay không đây?" Hấn mặt đen hỏi ngược lại, Nam Cung hi đỏ mặt nhìn Quý Tinh, lúc này mới hắng giọng, "Cái đó. . . Trước kia là vậy, nhưng sau ngày hôm qua thì đã không phải." Đường Tinh Thiên quay đầu nhìn hấn, người này. . . Để cho sét đến đánh chết hấn đi!

Quý Tinh cũng tối mặt, đây là hấn muốn lấy ra để khoe khoang?" Nam Cung Hi, xương của chàng có phải quá cứng hay không? Có muốn thiếp nói lòng

hay không đây?" Nàng tươi cười nhìn hắn, Nam Cung Hi lập tức thay đổi sắc mặt lắc đầu ngay.

"Tĩnh. . . Tĩnh nhi, nàng đừng nóng giận sẽ rất mau già." Hắn lập tức đi tới bên người Quý Tĩnh chân cún lấy lòng nàng, lúc này sắc mặt Quý Tĩnh mới khôi phục lại, chỉ có mặt của Đường Tĩnh Thiên thì không khôi phục được nhanh như vậy.

Lâm Nhược Tịch nhìn hắn thách thức, Đường Tĩnh Thiên hừ một tiếng, theo lối vào mà đi ra ngoài, đánh chết hắn hắn cũng sẽ không thừa nhận với nàng thật ra hắn rõ ràng là một xử nam, như vậy quả mất mặt, mà Lâm Nhược Tịch lại cho rằng hắn chột dạ, tốt lắm, hi vọng từ nay về sau hắn đừng đến làm phiền nàng nữa là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiểu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Hắn bị thê tử quản rất nghiêm (4)

Editor: Lakshmi

"Nam Cung Hi chàng theo ta trở về nhà, chàng đang bị thương thì nghỉ ngơi thật tốt cho ta." Nói xong nàng kéo hắn ra bên ngoài, Lâm Nhược Tịch còn muốn thỉnh giáo nàng kia mà, nhưng nhìn dáng vẻ Quý Tĩnh như thế, đoán chừng Nam Cung Hi gặp xui xẻo rồi, nghĩ như vậy vai nàng chợt run lên vẫn nên đi ăn cái gì thì hơn.

"Tĩnh. . . Tĩnh nhi. . ." Hắn khổ sở nhìn người trước mặt, "Im miệng!" Nghe thấy nàng hét to, hắn cũng chỉ có thể đi theo nàng mà thôi, chẳng qua. . . Hắn thật sự rất đau, nhìn vài băng đã nhuộm đỏ, hắn thờ dài.

"Chàng than cái gì. . ." Nàng đang tức giận lại nhìn thấy máu trên tay hắn liền cứng cổ họng, "Chàng thật ngốc mà! Đã như vậy còn không lên tiếng?" Nàng buông tay ra mà trên tay nàng cũng có dính một vết máu, sau đó nàng lập tức lấy ra kim sang được mà Đường Tĩnh Thiên mới vừa đưa cho nàng lúc nãy bôi cho hắn lần nữa.

"Tĩnh nhi, nàng còn giận ta sao?" Hắn nhìn người giúp hắn bôi thuốc, còn Quý Tĩnh không ngẩng đầu nói, "Đã sớm không giận nữa." Lúc này Nam Cung Hi mới thở phào nhẹ nhõm, "Được rồi." Lần nữa thay vài băng mới, Nam Cung Hi nhìn một lượt khắp tay của mình, "Tĩnh nhi, có muốn hay không. . ." Lời còn chưa nói hết lại bắt gặp ánh mắt của nàng lập tức nuốt xuống.

Không phải nói không tức giận sao? Làm sao lại băng bó tay của hắn thành ra nghiêm trọng thế này? Nhìn lại một chút cánh tay được khéo léo băng bó không lộ một tác da, khẳng định là nàng đang tức giận, chỉ là nàng đang giận cái gì đây? Mới vừa rồi hình như trừ bỏ việc cùng nam nhân kia xưng huynh gọi đệ ra thì hắn không có nói gì khác?

"A! Hi nhi, tay của con đã xảy ra chuyện gì?" Thượng Quan Mân vừa ra khỏi cửa lập tức đụng phải hai người bọn họ, kinh hãi nhất chính là tay của con trai mình, chẳng lẽ lại cùng người khác đánh nhau?

"Mẹ, đừng dọa người ta có được hay không? Tay của con không có việc gì." Voiừ vừa rồi nàng nhìn thấy ngược lại còn bị dọa cho sợ hết hồn, "Có thật không?" Thượng Quan Mân tiến lên sờ thử băng bó dày thế này mà còn nói không có việc gì? "Hi nhi, con mau thành thật nói cho mẹ biết, có phải con đi đánh nhau hay không?" Ngữ điệu của bà nghiêm trọng nhìn hắn, Nam Cung Hi nín lặng mắt tròn tròn.

"Mẹ, phu quân con không có việc gì, mới vừa rồi là chàng đã cứu ta, nếu không người đã trông thấy bộ dạng này của con rồi." Quý Tĩnh đứng ra giải thích, lúc này Thượng Quan Mân mới gạt đầu một cái, thì ra là có chuyện như vậy, khóe mi Nam Cung Hi co quắp, rốt cuộc đây có phải là mẹ của hắn không vậy?

"Các con đi vào trước đã, ta có việc đi ra ngoài một chút." Nói xong lập tức đi qua bên cạnh bọn họ, Quý Tĩnh kéo Nam Cung Hi lùi vào phòng, "Tốt nhất chàng nên nghỉ ngơi có biết hay không?" Nàng nói xong đã giúp hắn tháo băng gạc ra, còn nữa nên lau qua một lần rồi mới băng bó thì tốt hơn, nàng nhìn quanh phòng một chút, có rồi, trong phòng có nước.

"Tĩnh nhi, nàng muốn làm cái gì vậy?" Nhìn nàng bùng nước vào rồi ngồi trước mặt hắn, hắn không hiểu, "Thay băng gạc lần nữa, hay chàng thích để thế này?" Quý Tĩnh vừa nói xong Nam Cung Hi lập tức lắc đầu, bị băng thành cái dạng này muốn cử động cũng khó khăn.

"Ahhh, Tĩnh nhi nàng nhẹ tay một chút." Nam Cung Hi đau đớn kêu khê, "Ban nãy trước mặt người ta sao không thấy chàng la hét thế này?" Quý Tĩnh tức giận nhìn hắn, Nam Cung Hi "uất tức" bủi môi, ban nãy ở trước mặt nhiều người như vậy hắn có thể la sao?

"Được rồi, chú ý một chút, nghỉ ngơi đi." nàng bùng nước để trên kệ, dù sao nha hoàn sẽ tới thu lại, Nam Cung Hi nhìn bóng lưng nàng chậm rãi không nhúc nhích, chỉ xuống nuốt một ngụm nước miếng.

Quý Tĩnh loay hoay cắt đồ rồi xoay người, "Không phải bảo chàng đi nghỉ ngơi? Nhìn thiếp làm cái gì?" Nói xong lập tức chuẩn bị tiến lên kéo hắn nằm xuống, tay mới vừa đụng vào hắn liền bị hắn kéo xuống ôm cả người vào lòng, "Này, rốt cuộc chàng muốn làm gì?" Nàng vỗ hắn một cái.

"Cái đó. . . Ta. . . Ta. . ." Hắn ngượng ngùng mở miệng chỉ có thể trực tiếp sử dụng hành động để bày tỏ, hắn lập tức chặn miệng của nàng, mà tay cũng

không còn nhàn rồi, nắm vạt áo của nàng kéo ra, Quý Tinh cuối cùng cũng biết hắn muốn làm gì.

"Uy. . . Ừm. . . Ban ngày, không được mà!" Nàng đề tay của hắn lại, chỉ là Nam Cung bị khơi lên dục vọng lại không có ý định dừng lại, "Tĩnh nhi, cho ta có được hay không?" Hắn làm bộ đáng thương nhìn nàng, quý chuyện mắt tròn trắng, "Này, tay của chàng cần thận một chút ." Nàng cũng không muốn nhìn thấy hắn chảy máu lần nữa.

"Yên tâm, ta sẽ cẩn thận." Chẳng qua đến cuối cùng hắn cũng không cẩn thận, bởi vì hắn ôm Quý Tinh từ chỗ ngồi mang lên giường. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Có người sinh lòng ghen tỵ (1)

Editor: Lakshmi

"Nam Cung Hi, chàng đã làm đủ chưa vậy?" Quý Tinh mơ màng hỏi, đây là hắn uống phải thuốc kích thích ư hay sao mà vẫn còn có thể? "Ừ, một lần cuối cùng nhé Tĩnh nhi." Cuối cùng khi Quý Tinh ngủ mê man thì Nam Cung Hi mới dừng tay lại, nhìn lại cánh tay mình một chút thấy băng gạc đã nhuộm đỏ, hắn thở dài đứng dậy mặc quần áo cho từ từ.

"Hô" một tiếng thì ra bên trong cửa xuất hiện một người, "Sư phụ? Người đã trở lại?" Nam Cung Hi vui vẻ tiến lại, Diệp Thiên nhìn đồ đệ trước mắt gật đầu, ngay sau đó lại thấy được tay của hắn, "Con bị thương?" Lúc này Nam Cung Hi mới nhớ đến việc mình muốn đi xử lý vết thương.

"Sư phụ, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện, Tĩnh nhi còn đang ngủ đây." Nhắc đến Tĩnh nhi, khuôn mặt tràn đầy gió xuân của hắn làm sao qua được con mắt của Diệp Thiên, nữ nhân? Hắn đi lướt đến bên giường thì bị Nam Cung Hi ngăn lại, Tĩnh nhi hiện giờ không mặc y phục, mặc dù có đắp chăn nhưng hắn vẫn không yên lòng, nhìn thấy động tác của hắn con người của Diệp Thiên lóe sáng chẳng biết hiện tại hắn đang nghĩ cái gì.

"Được rồi." Hắn gật đầu một cái, nếu như có người nhìn thấy dung nhan của hắn cũng sẽ phải kinh hãi, bởi vì khuôn mặt của hắn cũng giống như Nam Cung Hi, chẳng qua so với hắn thì còn nghiêm trọng hơn, có thể nói là nửa gương mặt kia đã hoàn toàn biến dạng.

Hai người đi ra bên ngoài, Nam Cung Hi còn chưa kịp mở miệng, Diệp Thiên đã nói trước, "Con thành than rồi?" Nam Cung Hi đang muốn nói chuyện này thì sư phụ lại có thể đoán được, hắn gật đầu một cái, trong mắt của Diệp Thiên lóe lên một tia sáng rồi rất nhanh biến mất.

"Nàng không chê người. . ." Hắn không nói tiếp, Nam Cung Hi đã biết Diệp Thiên muốn nói cái gì, hắn gật đầu: "Đúng vậy, sư phụ nàng coi con như người bình thường." Nói đến đây lòng hắn tràn ngập nỗi vui mừng, chỉ là loại mừng rỡ này lại làm người khác nhức mắt.

"Vậy thì tốt. . . Vậy tốt rồi. . ." Nam Cung Hi không phát hiện ra sự khác thường của hắn, chỉ có Diệp Thiên nắm chặt tay thành quyền, ngay sau đó lại liếc nhìn người trước mắt như đang tắm rửa gió xuân, nếu như đổi lại là hắn, nàng còn có thể như vậy không? Hay là hắn đi gặp nữ nhân kia một chút?

Quý Tinh chỉ ngủ một giấc rồi tỉnh lại, chẳng qua nam nhân trên giường đã đi đâu? Trên giường còn có một vết máu, hắn ngứa da à? Đã bảo hắn cẩn thận tay một chút vậy mà, nghĩ đến đây, nàng lập tức đứng dậy mặc quần áo xong xuôi kéo cánh cửa ra.

"Tĩnh. . . Tĩnh nhi?" Nam Cung Hi không ngờ nàng sẽ tỉnh lại mau như vậy, hi vọng nàng đừng nhìn đến sư phụ hắn là tốt rồi, hắn nhìn vào mắt Diệp Thiên cũng không phát hiện ra ý tứ hắn muốn rời đi.

"Nam Cung Hi! Mới vừa rồi thiếp đã nói mấy lần, tay của chàng có phải lại chảy máu nữa hay không?" Nam Cung Hi thấy nàng nổi giận lại muốn phủ nhận ngay, nhưng vừa rồi vội vàng trò chuyện với sư phụ cho nên hắn đã quên đổi băng gạc, hiện tại băng gạc trên tay hắn bị nhuộm đỏ chính là bằng chứng.

"Ta. . . Ta sẽ đi đổi." Nhìn thấy bản thân đồ đệ sợ nữ nhân trước mặt như vậy Diệp Thiên nhìn không vừa mắt, "Làm nữ nhân thì phải biết tam tòng tứ đức người không biết sao?" Lúc này Quý Tinh mới phát hiện ra bên cạnh còn có một người, đoán chừng khoảng bốn mươi tuổi cặp mắt kia nhìn sao cũng giống với hồ ly, làm nàng không có cảm tình chút nào, còn có. . .

"Cái mặt nạ này người mua ở đâu vậy?" Nàng đi đến trước mặt Diệp Thiên, tay đưa lên định chạm vào nửa mặt biến dạng hoàn toàn của hắn nhưng Diệp Thiên đã lùi lại, "Ồ kia! Tĩnh nhi, đừng. . . đối với sư phụ của ta là bất kính." Quý Tinh quay đầu nhìn hắn, sư phụ? Thế nào mà nàng lại không hề biết hắn còn có sư phụ?

"Mặt của ta đây không phải là mặt nạ mà là bị lửa đốt." Nói xong, hắn chờ nàng thét lên tiếng kêu chói tai, nhưng nàng lại làm hắn kinh ngạc, chẳng những nàng không hét lên mà còn nhìn hắn với khuôn mặt đầy tiếc hận, "Hả? Là như vậy à? Thật là đáng tiếc, ta cũng muốn có cái mặt nạ như vậy." Buổi tối đi ra ngoài có thể dọa nhiều người một chút cũng tốt.

"Tĩnh nhi, nàng tính làm cái gì?" Nam Cung Hi không hiểu nhìn nàng, "Hừ chết người!" Nàng tức giận nhìn hắn, Diệp Thiên nhìn hai người trước mắt, người kia nhìn thấy mặt của hắn mà không khóc thét lên, tại sao chuyện tốt như vậy lại xảy đến với Nam Cung Hi mà không phải là hắn chứ? Không được! Hắn cũng phải giống Diệp Thiên không có được ai yêu thương, nghĩ đến đây ánh mắt Diệp Thiên nhìn hai người bọn họ lập tức trở nên quý dị.

Chương 56: Có người sinh lòng ghen tỵ (2)

"Khụ khụ." Diệp Thiên lên tiếng, lúc này mới cắt ngang được hai người trước mắt đang "liếc mắt đưa tình", "Ặc, sư phụ, người vẫn còn ở đây à." Nam Cung Hi thỉnh thoảng nói một câu như vậy, Diệp Thiên lại nhìn hẩn, còn Quý Tinh thì chú ý đến người kia, cảm giác của nàng không sai, người nọ thật sự có vấn đề, rất có vấn đề.

"Vậy ta đi trước." Diệp Thiên nói xong vèo một cái đã không thấy người đâu, Quý Tinh nhìn người trước mắt mình thoáng một cái đã không thấy tăm hơi đâu, việc này làm nàng ngạc nhiên, "Ồ! Sư phụ của chàng biết làm ảo thuật sao?" Nam Cung Hi gãi gãi đầu, cái gì được gọi là làm ảo thuật vậy?

"Sư phụ võ công rất cao, nhưng đến bây giờ người vẫn chưa chịu dạy ta." Quý Tinh nhìn hẩn, đó đúng là... Vô công?" Thiếp thấy ông ta hẩn là cảm thấy chàng không có thiên phú mà thôi." Nói xong nàng xoay người vào phòng, Nam Cung Hi lập tức đi theo.

"Thiếu phu nhân, chúng nô tỳ đã gặp qua người." Quý Tinh nhìn hai người ngoài cửa, nhất thời nhớ không ra các nàng là người nào, "Tiểu Lục." "Tiểu Duyệt." Hai người chỉ vào chính mình, tuy nói thiếu phu nhân đã sớm trở lại, nhưng mà họ vẫn chưa gặp được mặt nàng.

"Chàng nạp thiếp?" Nàng quay đầu hỏi Nam Cung Hi, hẩn đang đối băng gạc trực tiếp hít một hơi, thì ra câu hỏi của Quý Tinh làm tay Nam Cung Hi run lên một cái, trực tiếp đụng phải vết thương. Hẩn hận thù nhìn chăm chăm hai người ở cửa, cử chỉ này bị Quý Tinh xem là hẩn đã xác nhận.

"Nam Cung hi!" Nàng hét to, "Thiếu phu nhân, không đúng, không đúng! Chúng nô tỳ là nha hoàn của người." Tiểu Duyệt vội vàng giải thích, nếu không thiếu gia có thể gặp xui xẻo, vừa muốn huấn hẩn lại nàng nghe nói như thế, Quý Tinh nguôi giận một nửa, nhớ đến đúng là có hai người như vậy nhưng nàng lại không thích dùng nha hoàn.

"Nha hoàn đúng không? Mang nước bên kia đi đổi đi." Nàng chỉ vào trong chậu nước, "Thiếu phu nhân, người bị thương sao?" Nam Cung Hi ở một bên mắt tròn mắt dẹt, hai người này thật là, Nam Cung phủ uống công nuôi họ lâu như vậy, tay của hẩn đang chảy máu đầm đìa ở trước mắt các nàng, lại còn cho rằng Tinh nhi bị thương.

"Không phải là của ta, là thiếu gia nhà các người, được rồi, nhanh đi đổi chậu nước sạch đến đây." Đợi sau khi hai nha hoàn rời đi, lúc này Quý Tinh mới ngồi xuống bên cạnh Nam Cung Hi, "Có phải chàng muốn phá đi hay không?" Nào có người phá hỏng băng gạc cũng làm cho máu đầm đìa? Nam Cung Hi nhìn nàng, nếu không phải tại nàng nói lời kia, hẩn có ra nông nỗi này không? Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng hẩn cũng sẽ không nói ra.

"Tay của ta không có Tinh nhi khéo léo giúp nên như vậy chứ sao." Hẩn nhìn người trước mắt giúp hẩn tháo đi băng gạc trên người, mỗi một lần nhìn hẩn lại cảm thấy càng thích nàng hơn, không thể tưởng tượng đến ngày nếu không có nàng sẽ là như thế nào.

"Chàng thu hồi ánh mắt háo sắc của chàng lại cho thiếp, nếu không, nếu không thiếp sẽ hủy nó." Quý Tinh không ngần ngại đầu lên nói, sắc mặt Nam Cung Hi cứng đờ, háo sắc? Nói là ánh mắt tràn đầy tình yêu có được hay không!

"Thiếu phu nhân, nước đây." Tiểu Lục bưng chậu nước rửa mặt trong tay, Tiểu Duyệt cầm ít thuốc đặt lên bàn. "Ừ, để đi, có thể lui đi." Nàng gạt đầu một cái, băng gạc cũng đã hoàn toàn đỡ sạch. "Dạ, đúng rồi, thiếu phu nhân, lão gia và lão phu nhân đang đợi các vị ra ăn cơm tối." Tiểu Duyệt mở miệng, Quý Tinh gạt đầu lần nữa coi như đã biết.

Nam Cung Hi lại nhìn chăm chăm hai người kia, thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, chuyện gì cũng gọi thiếu phu nhân, hẩn ở đâu đây? Có phải quên mất rồi hay không? "Hi!" Hẩn lấy lại tinh thần, "Tinh nhi, đau mà" Quý Tinh lườm hẩn, "Đau? Cuối cùng chàng cũng biết? Thiếp còn tưởng rằng chàng ngắm giai nhân lập tức hết đau đấy." Hai nha hoàn đều đã đi rồi, hẩn vẫn còn nhìn chăm chăm bóng lưng của người ta.

"Tinh nhi, nằn đừng hiểu lầm, không phải như nàng nghĩ... Á!" Trong phòng truyền ra tiếng kêu như giết heo, dù đã đi xa tiểu Lục và tiểu Duyệt không tự chủ được mà co rúm lại, cái đó hình như là tiếng của thiếu gia... .

Chương 57: Có người sinh lòng ghen tỵ (3)

Quý Tinh và Nam Cung Hi đi tới tiền sảnh chuẩn bị ăn cơm tối, người đi ở phía trước tâm tình rất tốt ngâm nga khẽ hát, còn khuôn mặt của người đi phía sau lại vô cùng yếu ớt, "Tinh nhi, mau đến đây, chúng ta đang chờ các con." Thượng Quan Mân vậy nàng, nàng đi nhanh tới rồi ngồi xuống.

Khi nàng nhìn thấy người lúc này không tự chủ được mà nhủ mảy, thế sao hắn lại không đi?" Khụ, Tinh nhi, giới thiệu với con một chút, đây là Diệp Thiên, sư phụ của Hi nhi, thời gian này sẽ ở lại trong phủ dạy bảo cho Hi nhi." Thượng Quan Mân mở miệng, chẳng qua Quý Tinh nhìn Diệp Thiên xong cũng không lên tiếng, rốt cuộc hắn ta có mục đích gì?

"Sư phụ, thì ra là người không đi." Người phía sau vừa đi đến đã lên tiếng, Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo giật nảy mình, "Hi nhi, bộ dạng con thế này là con ngã bệnh rồi sao?" Nam Cung Hi lắc đầu một cái, còn không phải khi này Tinh nhi giãy vò vết thương của hắn, hại hắn đau đến nỗi không còn chút sức lực, lần sau có đánh chết hắn cũng không thèm nhìn nữ nhân khác lấy một cái.

"Đúng vậy, sư phụ quyết định lưu lại dạy võ công cho con, con thấy thế nào?" Sao Diệp Thiên lại có thể nhìn không ra, nữ nhân kia đã ăn sạch sành sanh Nam Cung Hi, hắn không thể để cho chuyện này tiếp tục xảy ra thêm nữa, chỉ cần Nam Cung Hi có võ công. . . Hắn kín đáo liếc Quý Tinh.

Quý Tinh vừa ngồi xuống, Thượng Quan Mân ở bên cạnh đã sớm giúp nàng gấp thức ăn rồi, nhưng mắt nàng luôn một đường nhìn thẳng thức ăn, đối với ánh mắt lên lút của Diệp Thiên, không phải là nàng không biết, nàng cũng muốn xem thử mục đích hắn ở lại để làm gì.

"Ồ kia! Phu quân, chàng cũng ăn đi." Nàng gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén của Nam Cung Hi, Nam Cung Hi trở nên kích động, mới vừa rồi sắc mặt còn tái nhợt cũng đã khá lên rất nhiều, "Đa tạ Tinh nhi, nàng cũng mau ăn đi." Thấy hai người gấp thức ăn cho nhau, Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo hài lòng gật đầu, xem ra bọn họ không cần phải lo lắng nữa rồi.

"Ta ăn no rồi, các vị cứ ăn đi." Diệp Thiên đề đưa xuống rồi đứng dậy rời đi, "Hả, Diệp sư phụ. . ." Nam Cung Hạo lên tiếng nhưng Diệp Thiên đã đi xa, Quý Tinh nhìn người đã đi xa, hóa ra lại như vậy à. . . Khóe miệng của nàng nâng lên thành một đường cong.

Bốn người hòa thuận vui vẻ ăn bữa cơm tối, dưới sự thúc giục của Thượng Quan Mân, Nam Cung Hi và Quý Tinh đi về phòng, tâm tư đó của Thượng Quan Mân vừa nhìn qua là đã hiểu ngay, Quý Tinh cũng không biết nên nói cái gì.

"Ồ? Sư phụ, có chuyện gì không?" Thấy Diệp Thiên đứng ở trước cửa, Quý Tinh tiến lên khoác lấy tay Nam Cung Hi, "Đứng rồi, Diệp sư phụ có chuyện sao?" Nàng cũng phụ họa hỏi. Diệp Thiên nhìn hai người trước mắt, hít sâu một hơi, từ từ thả lỏng nắm tay thành quyền ra.

"Hi nhi à, sư phụ nghĩ sẽ dạy võ công cho con, con xem, tối hôm nay luyện là tốt nhất." Nhìn bộ dạng hiền lành của hắn khi nói, Quý Tinh lại không cho là như vậy, Nam Cung Hi còn chưa kịp mở miệng thì nàng đã nói, "Phu quân à, tay của chàng còn chưa khỏi hẳn mà, đợi khi nào tốt lên mới đi luyện không được sao?" Nói xong chớp mắt mấy cái nhìn hắn, Nam Cung Hi ở bên kia bị nàng phóng điện qua.

"Đúng vậy, sư phụ, chờ khi nào tay của con tốt hơn mới luyện có được hay không?" Nhìn tay của hắn, Diệp Thiên cũng chỉ có thể gật đầu, còn Quý Tinh lại kéo hắn vào phòng, khi lướt qua Diệp Thiên bên cạnh thì nàng có dừng một chút, ngay sau đó lại đi ngay vào gian phòng.

Diệp Thiên nhìn hai người đang đi vào cửa, mới vừa rồi động tác của Quý Tinh rất nhỏ nhưng không qua được ánh mắt của hắn, không ngờ nữ nhân này lại thông minh đến vậy, không hề đơn giản. Hắn muốn suy nghĩ cho thật kỹ, thì bỗng bên trong truyền ra âm thanh cất ngang suy nghĩ của hắn.

"Ồ kia! Chàng nhẹ một chút á! Này này, tay của chàng, coi chừng, á!" Chỉ chốc lát bên trong đã truyền ra tiếng thờ dốc của nam nhân và tiếng thờ gấp của nữ nhân, Nam Cung Gi không biết vì sao lần này Tinh nhi lại chịu phối hợp như vậy, nhưng mà hắn rất thích.

Đêm khuya, một bóng đen cạy cửa phòng Nam Cung Hi ra, rắc vào bên trong một chút bột, sau đó đi đến trước giường, vén một bên chăn của Nam Cung Hi lên, lại tìm trong ngăn kéo một cái chăn con, khẽ quấn lấy hắn rồi gánh lên vai, mở cửa biến mất trong bóng đêm. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Khích bác ly gián (1)

Hôm sau, Quý Tinh từ từ tỉnh lại, chỉ là làm sao đầu của nàng lại nặng như vậy? Nàng quay đầu muốn hỏi Nam Cung Hi, lại phát hiện ra bên cạnh trống không, nàng lấy tay sờ vào chăn, lạnh? Chẳng lẽ hắn đã đi từ sớm rồi sao?

"Thiếu phu nhân, không xong!" Tiểu Lục chạy vào, Quý Tinh vội vàng dùng chân đạp lên cơ thể mình, "Cái gì không xong? Không phải ta đang rất tốt sao?" Nghe được lời nàng nói..., tiểu Lục không có tâm trạng để nói đùa với nàng.

"Không phải đâu! Thiếu phu nhân, nô tỳ mới từ trên đường trở về, bên ngoài mọi người đang sôi nổi nghị luận, nói là. . . Nói là. . ." Tiểu Lục nhìn nàng, còn Quý Tinh lại nhìn tiểu Lục, "Người mau nói ra!" Nàng thúc giục, cứ thấp thòm như vậy nàng cũng rất khổ sở.

"Bọn họ đều nói thiếu gia đang ở Lệ Xuân Viện!" Nàng nói xong, Quý Tinh lập tức nhủ mảy lại, cái tên này không phải là kỹ viện chứ? Chỉ là ngày hôm qua rõ ràng là hắn ở cùng một chỗ với nàng, thế nào lại đột nhiên trốn đến kỹ viện vậy? Chắc không phải là. . . Nàng vội vã đứng dậy, không để ý cơ thể mình đã bị tiểu Lục xem hết tron mặc quần áo vào, ban đầu tiểu Lục hơi sững sốt sau đó giúp nàng trang điểm một tay.

"Thiếu phu nhân?" Tiểu Lục không hiểu nhìn người vừa đi tới cửa thì lập tức dừng lại, Quý Tinh liếc mắt nhìn giường đệm, "Đi, cầm theo một bộ y phục

cho thiếu gia." Mặc dù tiểu Lục không hiểu, nhưng vẫn lấy từ trong ngăn tủ ra một bộ y phục đi theo phía sau nàng.

"Ồ kia! Tinh nhi, con muốn đi. . . Cái đó. . ." Thượng Quan Mân không biết làm sao để nói rõ, nhĩ tử này, mới sáng sớm đã để bà bay mất hồn vía khi phải nghe chuyện thế kia, rất tốt! Hắn chạy thế nào đã chạy đến kỹ viện rồi hả? Hơn nữa nhìn bộ dạng của Tinh nhi, chẳng lẽ con trai của bà xảy ra việc gì?

"Thế nào? Xảy ra chuyện gì?" Diệp Thiên đi tới, "Hi nhi đâu? Ta tới tìm hắn để luyện võ." Quý Tinh nhìn hắn không nói lời nào, đi ngang qua hắn tiểu Lục vội vàng đi theo, Thượng Quan Mân cũng lo lắng nhìn theo bóng lưng của Quý Tinh, không có ai chú ý đến vẻ mặt của Diệp Thiên.

Lệ Xuân Viện, sau khi Nam Cung Hi tỉnh lại phát hiện ra người ngủ bên cạnh là nữ nhân nào đó không quen biết, lửa giận bùng lên chắc hẳn không phải người nào cũng có thể không chế, này thì nó bùng. Nữ nhân sợ hãi núp ở trong góc phòng mà má mị ở ngoài cửa cũng lo lắng Nam Cung Hi sẽ đập bệ nơi này của bà tới nơi, chẳng qua đợi mãi vẫn không thấy người nào lao ra, chẳng lẽ. . .

Nam Cung Hi không đi ra ngoài bởi vì trên người hắn căn bản không có y phục, hắn quán chắn quanh thân, hận thù nhìn chằm chằm nữ nhân trong góc, không phải là hắn ở cùng một chỗ với Tinh nhi ư? Tại sao không lý do lại đi tới kỹ viện được, hay là tới hôm qua hắn lập tức. . . Không! Không thể nào! Nghĩ đến việc có thể hắn. . . hắn lập tức rùng mình.

Quý Tinh mang theo tiểu Lục tức giận dừng dừng đi tới Lệ Xuân Viện, trên đường người ta đều nhao nhao né tránh, làm sao Nam Cung thiếu gia lại đi dạo kỹ viện chứ? Bọn họ không nghĩ ra, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Nam Cung phu nhân, cũng phải thay Nam Cung thiếu gia đồ mồ hôi lạnh.

"Cô nương, nơi này của chúng ta không tiếp đãi khách nữ." Quý Tinh vừa tới cửa lập tức bị người ta ngăn cản, "Ta tìm Nam Cung Hi." Nói xong lại muốn đi vào, nhưng người giữ cửa tiếp tục ngăn cản nàng. Quý Tinh nhìn họ, "Các người nhất định phải cản ta đứng không?" Nàng dùng ánh mắt bên nhọn nhìn lướt qua mấy nữ nhân kia, làm bọn họ không tự chủ được mà rụt người lại.

Thấy các nàng đã nhường bước, Quý Tinh đi vào ngay, đến khi họ có phản ứng lại thì vội vàng hô to, "Nam Cung phu nhân, người không thể xông vào." Giọng nói này rất lớn đến nỗi cả Lệ Xuân Viện ai cũng có thể nghe được, hướng chỉ là Nam Cung Hi đang ở trong phòng.

Cái gì? Vì sao Tinh nhi lại tới đây? Lần này làm sao có thể giải thích được? Vội vã xoay người một vòng, không thèm chú ý đến hành động của nữ nhân bên cạnh. Quý Tinh đi tới một cánh cửa đang đóng chặt, bởi vì mỗi gian phòng đều có người tò mò thò đầu ra nhìn, chỉ có phòng ở giữa vẫn đang đóng, nàng đi tới trước cửa.

"Nam Cung thiếu gia, chàng thật lợi hại." Bên trong truyền ra giọng nói không thể chịu nổi, tiểu Lục đỏ mặt đi theo sau lưng Quý Tinh, còn vẻ mặt Quý Tinh lại không tỏ vẻ gì giờ chân lên, "Ầm" một tiếng, cửa bị đập ra. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Khích bác ly gián (2)

Bên trong gian phòng, quả nhiên có một nữ nhân đang giạng chân ngồi trên người Nam Cung Hi mà đung đưa không ngừng, Nam Cung Hi từ từ tỉnh lại, làm sao hắn lại ngất đi thế này? Khi nhìn thấy người ngồi trên cơ thể mình thì lập tức đẩy nàng ta xuống, "Người làm gì đây?" Nữ nhân vừa té xuống đất nâng khuôn mặt uất ức lên nhìn hắn.

"Thiếp cũng muốn hỏi chàng làm gì ở đây?" Nghe được giọng nói ấy lúc này Nam Cung Hi mới nhìn đến người ngoài cửa, "Tinh. . . Tinh nhi? Nàng phải nghe ta giải thích!" Nói xong hắn định đứng dậy, đến khi nhìn thấy bóng dáng tiểu Lục đi tới đứng sau lưng Quý Tinh, hắn không có y phục, mặt của tiểu Lục không thể nào đỏ hơn được nữa, lại có thể trắng trợn nhìn thấy nửa người trên của thiếu gia.

"Tiểu Lục, đưa đồ cho ta." Nói xong, một bộ y phục được đưa đến tay của nàng, Quý Tinh ném cho người đang ở trên giường, "Mặc xong rồi giải thích." Còn nàng thì lại đi vào trong gian phòng, ngồi xuống cái ghế bên cạnh, tiểu Lục vẫn đứng ở bên ngoài chưa chịu tiến vào.

"Tinh nhi, không phải như nàng đã thấy đâu." Hắn mặc quần áo từ tể xong thì đứng trước mặt của nàng, nữ nhân ngã trên đất cũng đứng lên cảm lấy y phục của mình mà mặc vào. "Hả? Có câu nói mắt thấy mới là thật, chỉ là mới sáng sớm nàng ta đã chạy đến đây để tìm người rồi sao?" Hừ! Người nọ nghĩ nàng ngu ngốc sao? Cũng không tìm thời cơ tốt một chút.

"Không có! Ta không có! Tinh nhi nàng phải tin tưởng ta." Bộ dạng của hắn như sắp khóc lên tới nơi, đây rốt cuộc là người nào đang chinh hắn vậy?"Này, chẳng làm gì mà phải chạy nhanh như thế?" Nàng gọi cái người đang muốn chạy đuổi theo nữ nhân kia lại.

"Cái đó. . . Ta. . . Ta. . ." Nam Cung Hi vẫn nhìn nàng ta chằm chằm, nhìn đến nỗi như muốn xuyên thủng một lỗ trên người của nàng ta, "Khụ khụ, chàng làm gì mà liếc mắt đưa tình nhìn nàng ta? Vẫn còn muốn ở lại chỗ này à? Công phu trên giường của nàng ta có phải rất tốt hay không?" Quý Tinh tiến lại gần hắn, Nam Cung Hi vội vàng quay đầu lại.

"Không có! Không có!" Hắn không đụng vào nữ nhân kia có được hay không, chẳng qua tình huống bây giờ đúng là làm hắn khóc không ra nước mắt mà. "Thiếp đi đây, cũng sẽ giúp chàng hoàn thành ước vọng, hôm nay chàng ở lại chỗ này theo nàng ta đi, thiếp chỉ muốn đến trước xem nàng ta một chút

rồi mới đến cửa hàng." Nói xong nàng đứng lên lập tức đi ra bên ngoài, Nam Cung Hi vội vàng đi theo.

"Chàng ở lại chỗ này, không cho phép chàng đi theo thiếp!" Quý Tinh xoay người chỉ vào hán đang đi theo sau lưng, về mặt của Nam Cung Hi đầy uất ức, Tinh nhi không tin hẳn? Nhìn nàng đi ra khỏi Lệ Xuân Viên, mới vừa rồi bản tính thô bạo được hán kiềm nén nay bộc phát toàn bộ.

Vừa ra ngoài cửa Quý Tinh đã nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh rối loạn, chói tai, khỏe miệng nàng giương lên thành một đường cong, có khả năng giúp kẻ khác làm việc xấu, vậy thì tự gánh chịu hậu quả đi. Tú bà của Lệ Xuân Viên nhìn bàn ghế trước mắt bị đập nát nát, nếu sớm biết như vậy bà đã không nhận mỗi lần ăn này của người ta rồi, chẳng qua đến buổi sáng bà mới biết đây là Nam Cung thiếu gia, làm bà chỉ có thể tiếp tục nhắm mắt phóng theo lao.

"Tiểu Lục, người trở về trước đi." Tiểu Lục nhìn nàng, không lẽ thiếu phu nhân lại tính chạy lần nữa à?" Yên tâm, ta không sao." Nghe thấy nàng nói như vậy, lúc này tiểu Lục mới chậm rãi trở về, vừa đi vừa quay đầu lại, cho đến khi thấy nàng đi vào Gấm Nghê phòng, nghe nói nơi đó là do thiếu phu nhân mở, nghĩ như vậy nàng cũng an tâm.

"Đại lão bản người đã đến rồi, mời ngồi." Tiền lão bản vội vàng tiến lên nghênh đón, Quý Tinh ngồi trên ghế, "Đúng rồi, Tiền chương quỹ, ta muốn hỏi một chuyện, ông đã từng nghe qua tên Hách Liên ở đâu chưa?" Nghe nàng đột nhiên nhắc đến chuyện này, ông nghĩ đến tin này tính chính xác rất ít, "Cái này. . . Thật giống với một người trong võ lâm trước đây, đúng rồi, ba năm trước đây Võ Lâm Minh Chủ chính là cái tên này."

Võ Lâm Minh Chủ? Quý Tinh hít một hơi, "Được, ta biết rồi, đúng rồi, gọi Hách Liên Viên tới gặp ta." Tiền Nhất cảm thấy tò mò, chẳng lẽ Hách Liên và Hách Liên Viên có liên quan đến nhau sao? Nhưng nhìn hai người không hề giống nhau mà, lắc đầu một cái, ông xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Tương kế tựu kế (1)

"Đại lão bản, người tìm ta?" Hách Liên Viên đứng ngoài cửa trước mặt Quý Tinh, "Tiền Nhất, ông đi xuống trước đi." Tiền Nhất đưa mắt nhìn bọn họ sau đó rồi đi ngay, "Ta có việc muốn nhờ anh giúp một tay." Hơn nữa chuyện này ngoại trừ hán ra không còn ai có thể giúp nàng, Đường Tinh Thiên cũng không trông cậy được.

"Chuyện gì?" Hán nghi hoặc nhìn nàng, Quý Tinh ngoắc ngón tay gọi hán, hán đưa lỗ tai đến, Quý Tinh ghé vào lỗ tai của hán mà thì thầm, "Như vậy sao được? Ta không đồng ý." Quý Tinh nhìn hán, "Thật sao? Thì ra đây là lá gan của con trai Võ Lâm Minh Chủ sao?" Hách Liên Viên cũng nhìn nàng, làm sao nàng biết được? Thật ra thì Quý Tinh cũng chỉ là suy đoán, nhưng nhìn thấy về mặt của hán, nàng biết mình đã đoán đúng.

"Được, ta giúp cô." Nhìn hán không cam lòng tình nguyện muốn làm, Quý Tinh thở dài, "Nếu như anh có chuyện gì cần ta giúp thì cứ nói, bao gồm cả việc tìm ra người đã hãm hại gia đình của anh." Đây là võ lâm mà, không phải đều như vậy ư, Hách Liên Viên nhìn nàng, nàng cũng biết sao? Chỉ tại trước kia Quý Tinh đã từng xem qua không ít phim võ hiệp.

"Tốt!" Lần này hán không có một chút bất đắc dĩ nào, "Này, có phải cô biết võ công hay không?" Quý Tinh nháy mắt với hán, Hách Liên Viên gật đầu một cái, đôi bên cùng có lợi, nàng nhoẻn mắt lại nhìn ra bên ngoài, Hách Liên Viên nhìn theo tầm mắt của nàng, bên ngoài chẳng có cái gì cả, chỉ có người qua lại trên đường.

"Vậy làm như đã định đi, chỗ của anh việc thu chi cứ giao cho Tiền chương quỹ giúp đỡ một chút, hiện tại chúng ta ra ngoài gây náo loạn thôi." Nói xong nàng đứng dậy kéo cánh tay của hán, Hách Liên Viên cứng người lại đây là lần đầu tiên hán tiếp xúc nữ nhân, cho nên hán chưa thể nào thích ứng kịp.

"Thả lỏng, coi ta như bằng hữu là được." Nói xong lập tức lôi hán kéo ra ngoài, người trên đường trông thấy Quý Tinh xuất hiện còn kéo theo một nam tử anh tuấn, mọi người đều sợ đến ngây người, vậy là đã xảy ra chuyện gì? Một người thì đi đạo kỹ viện, một người lại có thể kéo. . . Trò vui mới à?

Không bao lâu sau, chuyện Quý Tinh kéo tay nam tử đi dạo phố truyền đến tai Nam Cung Hi, hán còn cho là có người cố ý bịa chuyện, làm sao Quý Tinh có thể kéo. . . Khi hán chạy đến nơi người khác đồn thổi, một màn ở đó làm hán bị đá kích, Tinh nhi lại có thể ăn kẹo hồ lô với một người đàn ông khác ư? Đây không phải là thứ bọn họ cùng ăn trong lần đi dạo phố đầu tiên sao?

"Cô tạm thời cố chịu một chút, loại kẹo này ngọt như vậy, sẽ bị sâu răng mất." Hách Liên Viên nhắc nhở nàng, miếng quả kia ăn ngon lắm sao? Hán nhìn xung quanh hán một lượt, cho đến thấy Nam Cung Hi hán dùng tay đẩy người bên cạnh một cái, "Nè, Nam Cung Hi ở đằng kia đang nhìn cô đấy." Người đang ăn lập tức bị nghẹn, Hách Liên Viên bắt đầu đi trốn mắt giúp nàng vỗ lưng.

Nam Cung Hi thấy mặt của người kia, lại là hán? Hán đã sớm biết người nọ rất nguy hiểm, chỉ là không ngờ. . . Hán vội tới trước tung một quyền về phía Hách Liên Viên, Hách Liên Viên đã kịp nhảy lên, Nam Cung Hi nhoẻn mắt lại, hán biết võ công?

"Này, chàng làm gì đấy? Viên, người không sao chứ?" Quý Tinh đi tới bên cạnh hán nhìn một lượt, Nam Cung Hi tức giận đến gân xanh cũng phải giật liên hồi, phu nhân của hán lại có thể quan tâm đến người đàn ông khác ngay trước mặt hán sao?

"Quý Tinh! Nàng cũng không giải thích một chút sao?" Đây là lần đầu tiên hán gọi tên nàng đầy đủ, Quý Tinh nhìn hán, "Thiếp đã thành toàn cho chàng. .

. có phải chàng cũng nên thành toàn cho ta? Viên, chúng ta đi thôi!." Nói xong nàng kéo Hách Liên Viên lời đi.

Nam Cung Hi nhìn hai người vừa rời đi, hần cố gắng đè nén mình, võ công, võ công, cũng là võ công, được, hần cũng đi học! Đến lúc đó hần đuổi tất cả những kẻ dòm ngó nàng chạy mất.

Hần giận đùng đùng trở về phủ, tìm được Diệp Thiên, "Sư phụ, ta muốn học võ công." Diệp Thiên nhìn hần, chuyện ngày hôm nay hần đều biết, không ngờ nữ nhân kia cũng là loại đàn bà lẳng lơ như vậy, "Hi nhi, tay của ngươi. . ." Nam Cung Hi trực tiếp kéo băng gạc xuống, "Ta không sao." Nhìn thấy bộ dạng của hần thế kia, cuối cùng trong lòng Diệp Thiên cũng thư thái hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiểu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Tương kế tựu kế (2)

Diệp Thiên lấy ra một quyển bí tịch võ công đưa cho Nam Cung Hi xem, chẳng qua Nam Cung Hi lại không nhìn thấy được tia sáng lóe lên trong mắt hần lóe lên ánh sáng, hần nhìn chăm chú cuốn bí tịch võ công cầm trên tay, chỉ cần hần học xong cái này, như vậy. . . Trước đây trì hoãn mãi vẫn không cho Nam Cung Hi luyện tập bởi vì Diệp Thiên cảm thấy không cần thiết, nhưng hiện tại. . . Hần không có được, Nam Cung Hi cũng đừng hòng có được!

"Này, Tinh nhi, hôm nay bên ngoài đều đang đồn. . ." Lâm Nhựt Tịch liếc nhìn người bên cạnh nàng, được rồi, nàng thừa nhận người này anh tuấn hơn so với Nam Cung Hi, nhưng mà không biết làm sao nàng đã cảm thấy giữa hai người này không phải loại quan hệ đó.

"Hiện giờ muội muốn ở lại nơi này." Lâm Nhựt Tịch nhìn nàng, không phải chứ? Nàng không trở về sao?"Việc này, tỷ cảm thấy chuyện tình Nam Cung Hi đi dạo kỹ viện kia ắt hẳn là có hiểu lầm bên trong phải không?" Không chỉ có nàng, ngay cả Hách Liên Viên cũng cảm thấy như vậy, khi mới bắt đầu nàng cũng không nói với hần lý do nàng làm như vậy bởi vì Nam Cung Hi đi kỹ viện.

Quả thật hần cảm thấy không thể tin được chuyện này, trước đây rõ ràng nhìn thấy nam nhân kia rất sợ nữ nhân trước mắt, làm sao chỉ chớp mắt một cái lại có thể chạy ngay đến kỹ viện? Trong chuyện này rốt cuộc có uẩn khuất gì? Mà thật ra thì nàng còn biết cái gì?

"Tỷ đó! Đừng quan tâm cho muội, hay là quan tâm chính mình trước đi, nói xem, lúc nào thì tỷ thành thân đây?" Nghe nàng hỏi chuyện này, Lâm Nhựt Tịch trầm mặc tiêu Dao lẩm nhẩm "Không muốn trở thành thân." Nàng lắc đầu, "Ngộ nhờ có thì sao?" Quý Tinh nhìn bụng của nàng một chút, Lâm Nhựt Tịch thấy nàng nói chuyện này ngay trước mặt Hách Liên Viên thì thoáng một cái mặt đỏ bừng.

"Tinh nhi!" Nàng dậm chân, "Được rồi, muội không nói nữa." Quý Tinh gơ hai tay lên, "Tối nay ngươi ở lại chỗ này đi, thuận tiện xem chúng ta biểu diễn ở đây thế nào." Quý Tinh nói với Hách Liên Viên, Lâm Nhựt Tịch há to miệng nhìn nàng.

"Chuyện này. . . Cái này không được đâu?" Còn Quý Tinh lại gõ lên đầu của nàng một cái, "Cái gì không được! Nơi này của chúng ta vốn chính là kỹ viện." Nàng nói cũng đúng, Lâm Nhựt Tịch gật gật đầu, Hách Liên Viên vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Quý Tinh, hần lại phải nuốt lời cự tuyệt xuống bụng.

"Mỹ nam, tối nay khẳng định lúc gặp lại thì ngươi đang chảy máu mũi rùng rùng." Lâm Nhựt Tịch vỗ vỗ bờ vai của hần, khoe miệng của Hách Liên Viên co giật một chút, cái gì thế này ví dụ được không?"Lâm Nhựt Tịch!" Người ở ngoài cửa đen mặt nhìn nàng.

"Đường Tinh Thiên, làm gì mà ngươi lại gọi cả tên lẫn họ của ta thế!" Nàng nhìn người ở cửa, Đường Tinh Thiên hất roi tay của nàng, "Lần sau không cho phép đụng nam nhân khác!" Quý Tinh tròn tròn mắt, nam nhân này. . .

"Ta lập tức muốn đụng thì thế nào?" Nói xong ôm cổ của Hách Liên Viên, Đường Tinh Thiên càng thêm nổi giận lôi đình, đánh một chưởng về phía Hách Liên Viên, Hách Liên Viên mang theo cả Lâm Nhựt Tịch đã kịp nhảy lên tránh công kích của hần, hai nữ nhân này muốn đùa giỡn hần đến chết sao?

"Ồ! Thì ra là còn là người luyện võ? Không tệ!" Nói xong liếc mắt nhìn Lâm Nhựt Tịch, không nói tiếng nào rồi rời đi."Khụ khụ, Nhựt Tịch, không phải tỷ nên đi an ủi người ta một chút sao? Không phải vậy. . ." Quý Tinh còn chưa nói hết câu, Lâm Nhựt Tịch đã buông cổ Hách Liên Viên ra rồi đuổi theo Đường Tinh Thiên.

"Hai người này vẫn luôn như vậy phải không?" Hách Liên Viên phui phui y phục của mình, Quý Tinh thấy hần nói không sai lập tức gật đầu phụ họa, đây chính là chuyện tình oan gia rồi. Hách Liên Viên nhìn nàng, nói thật, ban đầu nàng và hần cũng thấy không vừa ý nhau.

"Sư phụ, bí tịch võ công này sao lạ vậy? Giống như cảm thấy muốn mất đi cái gì đấy ở trong đầu." Nam Cung Hi lắc đầu, nhìn thấy bộ dạng của hần như vậy, xem ra đã có chút hiệu quả, đợi một thời gian nữa, như vậy hần sẽ. . . Nghĩ đến ngày đó tâm tình của hần lập tức không kiềm được mà hưng phấn."Không có việc gì, đây là hiện tượng bình thường, luyện cho tốt, biết không?" Nam Cung Hi gật đầu, chưa hề nghĩ tới rằng sư phụ có thể sẽ làm hại hần.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiểu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 62: Tương kế tựu kế (3)

"Sư phụ, không được rồi, con đau đầu quá, con nghĩ muốn. . ." Còn chưa nói hết câu gục xuống, Diệp Thiên nhìn người vừa té xỉu, tiến lên đỡ hân dậy, diu hân vào phòng. "Đồ đệ, con cứ ngoan ngoãn mà ngủ đi, không lâu sau nữa, con sẽ không vì chuyện tình cảm mà phiền não nữa." Giúp hân đắp mền kín, Diệp Thiên xoay người rời đi.

"Ta không đi, không muốn xem. " Hách Liên Viên nắm lấy khung cửa lồi theo, đánh chết hân cũng không đi xem, mới vừa rồi hân chỉ liếc mắt có một cái đã lập tức đỏ mặt, khó trách được Lâm Nhượng Tịch nói sẽ để cho hân phải chảy cả máu mũi, hoá ra là như vậy, nhìn người chỉ mặc áo bọc ngực và quần ngắn, không được, không thể còn muốn rồi.

"Này, cái người này làm sao người lại dễ dàng xấu hổ như vậy hả, người không phải nam nhân sao, còn nữa, nam nhân không phải đều thích xem thiếu nữ mặc vậy sao?." Lâm Nhượng Tịch lồi hân đi, làm gì mà hân lại sống chết giữ lấy khung cửa, nếu còn kéo nữa, không khéo cả cánh cửa cũng rơi xuống mất.

"Hách Liên Viên, buông tay cho ta! Có phải người muốn làm hỏng cửa ở đây phải không?" Quý Tinh đi tới, người này rốt cuộc là thật sự thuần khiết hay là giả thuần khiết đây? Lúc này Hách Liên Viên mới bắt đầu thả tay xuống, "Oa! Tinh nhi, vẫn là muội lợi hại!" Lâm Nhượng Tịch giờ ngón tay cái lên với nàng, tiếp tục kéo Hách Liên Viên xuống.

"Eo ôi! Người nào đi đường không có mắt. . ." Đến khi Nhượng Tịch trông thấy khuôn mặt tái xanh của hân thì lập tức nuốt lời muốn nói xuống, "Nàng. . . Nàng. . ." Đường Tinh Thiên ngây thơ không thể đứng ở chỗ này được, lúc này hân mới phát hiện ra bộ dạng của Hách Liên Viên cũng không thua gì hân: "Ta cái gì mà ta? Người mau tránh ra!" Lâm Nhượng Tịch đẩy hân một cái, nhưng hân lại không chịu động đậy.

"Nàng thích hân?" Hân chỉ vào người nàng đang kéo đi, Lâm Nhượng Tịch nhìn Hách Liên Viên, "Đúng vậy! Người như người thật sự khiến ta quá chán ghét! Tránh ra đi!." Nàng dùng sức đẩy, lần này Đường Tinh Thiên tránh ra ngay, Lâm Nhượng Tịch thuận lợi kéo Hách Liên Viên xuống.

Quý Tinh từ đầu tới cuối đều không lên tiếng nhìn bọn họ, Đường Tinh Thiên thấy nàng ở đây, hân đi lên phía trước, "Giao kèo một năm khổ sai, có thể dùng tiền giải quyết triệt để hay không?" Nhìn thất bộ dạng của hân, Quý Tinh gật đầu một cái, xem ra hân đã mệt mỏi, đúng là Lâm Nhượng Tịch. . . "Ở đây có mười vạn lượng." Đường Tinh Thiên đưa cho nàng một xấp ngân phiếu, hân biết nơi này cũng do Lâm Nhượng Tịch mở.

"Chuyện này. . ." Quý Tinh vừa định nói không cần nhiều như vậy, chỉ là đợi nàng ngẩng đầu lên thì đã thấy bóng lưng tiêu điều của Đường Tinh Thiên, Nhượng Tịch à Nhượng Tịch! Hi vọng tỷ đừng hối hận mới đúng.

"Này, người mau mở mắt, trên khán đài nữ nhân uốn éo hấp dẫn hơn." Mặc dù Lâm Nhượng Tịch uốn ba tấc lưỡi để nói, nhưng Hách Liên Viên vẫn quyết tâm nhắm mắt lại, hân chưa bao giờ vào kỹ viện, Lâm Nhượng Tịch nổi giận nhìn hân, mà ở nơi xa kia Đường Tinh Thiên nhìn hai người bọn họ, bước chân dừng lại một chút, ngay sau đó cũng không quay đầu đi ra khỏi Âm Hương Các.

Quý Tinh nhìn xuống phía dưới, yên lặng lắc đầu một cái, chuyện tình cảm của người khác nàng không giúp được, nhìn nam nam nữ nữ ở phía dưới, nàng thờ dài trở lại phòng mình.

Sau khi Nam Cung Hi tỉnh lại, phát hiện ra mình ngủ trên giường, mà sư phụ của hân không biết đã đi đâu, hân ngồi dậy, "Ừm. . ." Thế nào mà đầu còn có cảm giác muốn ngất đi vậy? Hân lắc lắc đầu, cảm giác tốt một chút rồi mới xuống giường, đi tới bên cạnh bàn, hân rót cho mình một chén nước.

Nhìn sắc trời đã tối, xem ra Tinh nhi chắc là sẽ không trở lại, mặc dù chuyện lần này hân cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà một màn bị nữ nhân cười trên người kia thì chính xác là hân sai rồi, nàng cứ không để ý đến hân như vậy, hân rất khó chịu.

Hôm sau, Nam Cung hi lại thức dậy từ sớm, "Hi nhi, thức dậy sớm như vậy ư?" Diệp Thiên kinh ngạc nhìn hân, "Vâng, sư phụ, con đi mua điểm tâm cho Tinh nhi ăn, nàng thích ăn nhất đồ của nhà kia." Nói xong liền đi ra ngoài, Diệp Thiên nhìn theo bóng lưng của hân, tay nắm thành quyền, sắc mặt rất là khó coi, trẻ con khó dạy dỗ mà!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Tương kế tựu kế (4)

"Thình thịch" Mới sáng sớm cửa chính của Âm Hương Các lập tức bị gõ đến rung trời, Lâm Nhượng Tịch bị đánh thức tự mình chạy xuống, hiện tại nàng rất bức bối, "Cái người nào! Mới sáng sớm đã quấy rầy giấc ngủ của người khác! Người. . ." Khi nàng nhìn thấy Nam Cung Hi lập tức bị sắc nước miếng, "Khụ khụ. . . Khụ khụ. . ." Nàng chỉ vào hân, Nam Cung Hi hoàn toàn không thèm để ý đến bộ dạng nhục mạ của nàng, mà trực tiếp đi nhanh vào trong.

"Tĩnh nhi, ta đã mua giúp nàng đồ ăn nàng thích nhất đây." Nam Cung Hi vừa nói dứt lời lập tức đẩy cửa ra, ở bên trong Hách Liên Viên đang ngồi ở mép giường đỡ Quý Tĩnh dậy, chẳng qua từ góc độ của Nam Cung Hi nhìn sang chỉ biết hai người ở đó đang ôm nhau.

"Rầm." Nghe thấy tiếng động hai người lập tức nhìn về phía cửa, đồ ăn trong tay Nam Cung Hi rơi trên mặt đất, hắn không dám tin nhìn về phía hai người trên giường, "Nàng. . . Các người. . ." Hắn run rẩy chỉ tay vào bọn họ, Quý Tĩnh nhú mày, mới vừa rồi nàng đứng dậy thì đột nhiên bị choáng váng, đúng lúc Hách Liên Viên gõ cửa lập tức đi vào đỡ lấy nàng.

"Chàng đi vào không biết gõ cửa sao?" Nam Cung Hi vốn định nghe nàng giải thích, lại nghe được những lời này, trong lúc nhất thời sắc mặt của hắn xám ngắt. "Ta. . . Ta. . ." Không biết phải nói gì, hắn xoay người xông ra ngoài, đều nghe người ta nói nam nhân đứng núi này trông núi nọ, nhưng nữ nhân cũng sẽ không như vậy sao? Nếu không phải người kia so với hắn đẹp mắt hơn một chút, nếu như hắn không có vết sẹo kia hắn cũng sẽ rất đẹp trai.

"Này, hình như hắn đang hiểu lầm, có phải cô nên đuổi theo giải thích hay không?" Hách Liên Viên nhìn người đang bất động ở trên giường, Quý Tĩnh liếc mắt nhìn hắn, "Không cần đâu." Như vậy vừa đúng lúc, nhưng Hách Liên Viên lại lo lắng nhìn theo hướng Nam Cung Hi chạy ra ngoài.

Nam Cung Hi chạy thẳng một đường trở về, người trên đường rối rít né tránh, tò mò xem Nam Cung thiếu gia bị làm sao, chỉ là không ai dám tiến lên hỏi, "Ai ôi! Hà? Hi nhi? Hi nhi!" Thượng Quan Mân bị chính nhi tử của mình đụng ngã, nha hoàn bên cạnh lập tức vội vàng tiến lên đỡ lấy bà, bà không hiểu nhìn theo bóng dáng của Nam Cung Hi, đã xảy ra chuyện gì?

"Rầm" một tiếng, Nam Cung Hi trực tiếp đá văng cửa phòng của Diệp Thiên, người trong phòng cũng nghe thấy tiếng động, lập tức nhét đồ trong tay vào ống tay áo, "Ah? Hi nhi, thế nào rồi?" Thế nào mà hắn lại có bộ dạng tức giận lôi đình như vậy? Diệp Thiên thật sự không hiểu.

"Sư phụ, vết sẹo trên mặt con thật sự không xóa hết được sao?" Nghe lời này của hắn, ánh mắt của Diệp Thiên lóe sáng, "Ai! Con làm sao thế? Sao lại đột nhiên quan tâm tới cái này?" Từ trước đến nay không phải hắn chưa bao giờ hỏi đến cái này sao?

"Con. . . Con. . . Sư phụ người mau nói cho con biết đi!" Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Diệp Thiên lập tức sáng tỏ chắc là vì Quý Tĩnh đây, con người của hắn đảo lòng vòng, "Cũng không phải là bỏ không hết, chỉ là trước tiên con cứ học cho tốt võ công, đến lúc đó. . ." Lời còn chưa dứt, lập tức bị Nam Cung Hi kích động nắm lấy tay, "Có phải chỉ cần học võ công là có thể xóa đi hay không?" Trong ấn tượng của hắn võ công của sư phụ hình như rất lợi hại.

"Ặc. . . Phải" hắn gật đầu một cái, Nam Cung Hi lập tức buông hắn ra rồi chạy về phòng mình, hắn muốn nhanh một chút học được võ công, đến lúc đó vết sẹo trên mặt sẽ bị xóa đi, để xem còn người nào có thể giành Tĩnh nhi với hắn, Diệp Thiên nhìn theo bóng lưng của hắn chạy ra ngoài, khóe miệng giương lên một đường cong.

"Tĩnh nhi, muội thật sự không có chuyện gì chứ?" Lâm Nhượng Tịch nhìn sắc mặt nàng không tốt lập tức hỏi, Quý Tĩnh gật đầu một cái, tại sao lại đột nhiên bụng đau như vậy? "Đúng rồi, Tĩnh nhi, muội có thấy hay không. . . Thấy. . . Đường Tĩnh Thiên?" Do dự một hồi lâu, Lâm Nhượng Tịch hỏi ra vấn đề của nàng, chỉ là chần chờ mãi vẫn không thấy nàng quay đầu trả lời.

"Hà! Tĩnh nhi? Tĩnh nhi? Người đâu mau tới đây, đi mời đại phu!" Lâm Nhượng Tịch hét to ra ngoài, đang tốt đẹp sao lại có thể hôn mê bất tỉnh như vậy? Nghe được giọng nói của nàng mọi người đều chạy tới, khi biết Quý Tĩnh té xỉu thì lập tức đi tìm đại phu tới, bụng nước vắt khăn lông, nhất thời bên trong hò hét náo loạn cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tình Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Biến khéo thành vụng (1)

"Đại phu, ông nhanh lên một chút đi!" Tiểu Đào thúc giục, đại phu mang hòm thuốc thở hổn hển theo ở phía sau, ông đã gắng hết sức mà chạy rồi, cũng phải thông cảm cho tuổi của ông chứ.

"Làm sao đại phu còn chưa tới?" Trong phòng, Lâm Nhượng Tịch sốt ruột đi tới đi lui, chuyện muốn hỏi mới vừa rồi đã bị ném lên chín tầng mây, Hách Liên Viên cau mày ngồi ở một chỗ, đang tốt đẹp tự dưng té xỉu?

"Tịch tỷ, đại phu tới." Tiểu Đào vừa mới hô lên, đại phu bên cạnh đã không còn bóng dáng, "Đại phu, mau nhìn xem muội ấy thế nào? Đang tốt sao lại hôn mê bất tỉnh." Đáng thương cho đại phu không kịp thở, đã phải lập tức bắt mạch cho người trên giường.

"Như thế nào? Như thế nào rồi?" Lâm Nhượng Tịch ở bên cạnh thúc giục, "Ta nói cô để đại phu an tĩnh bắt mạch có được hay không?" Hách Liên Viên mở miệng, Lâm Nhượng Tịch trừng mắt liếc hắn, nàng gấp có được hay không.

Đại phu bắt mạch xong sau đó lộ ra nụ cười, "Này, ông cười cái gì mà cười!" Lâm Nhượng Tịch tức giận nhìn ông ta, đại phu ngăn người, "Nam Cung phu nhân không có việc gì, chúc mừng! Phu nhân có hi." Lần này đổi lại Lâm Nhượng Tịch ngăn cả người, có tin mừng? Có đứa trẻ rồi hả? Sắc mặt nàng cổ quái nhìn người trên giường một chút.

"Tốt lắm, đại phu, làm phiền ông." Hách Liên Viên đưa bạc cho lão, rồi kêu người ta đưa ông đi ra ngoài, thấy Quý Tinh không có chuyện gì, một nhóm người lúc này mới chịu đi ra, chỉ còn sót lại Lâm Nhượng Tịch và Hách Liên Viên ở bên trong.

"Này, cô còn đang ngăn người sao? Có phải nên đi nói cho tên Nam Cung Hi một tiếng hay không?" Lúc này Lâm Nhượng Tịch mới lấy lại tinh thần, "Hay là chờ Tinh nhi tỉnh lại rồi mới quyết định đi." Nói xong nàng đi tới bên giường.

"Ừm. . . Nhượng Tịch? Muội thế nào rồi?" Thấy nàng tỉnh lại, Lâm Nhượng Tịch nghiêng người dịu dàng ngồi dậy, "Muội đó! Có thai mà không chú ý." Quý Tinh nhìn nàng, cái gì có thai sao? Thấy bộ dạng không hiểu của nàng, Lâm Nhượng Tịch mắt tròn, "Nơi này của muội đã có đứa trẻ rồi." Nàng chỉ vào bụng của Quý Tinh, Quý Tinh sửng sốt, hình như nàng chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

"Này, muội nghĩ muốn giữ hay không muốn giữ?" Lời của nàng làm Hách Liên Viên ở một bên nghe không nổi nữa, hần tiến lên một tay kéo nàng ra, "Có toàn nói những điều lộn xộn lung tung!" Lâm Nhượng Tịch hất tay của hắn ra, "Ta cảm thấy Nam Cung Hi không xứng với Tinh nhi không được sao?" Quý Tinh ngồi trên giường không có phản ứng gì, chỉ là nàng không biết vì sao sao Nhượng Tịch lại nghĩ như vậy.

"Muội sẽ sinh hạ đứa bé, chỉ là trước tiên đừng ai tiết lộ chuyện này, biết không?" Lâm Nhượng Tịch và Hách Liên Viên đồng loạt chau mày, nàng muốn làm cái gì đây?"Cô xác định không muốn nói?" Hách Liên Viên hỏi nàng, Quý Tinh gật đầu một cái: "Được rồi chúng ta sẽ giữ bí mật thay cô." Nhưng mà đại phu mới vừa rồi đi đâu không ai hay biết.

Trên thực tế, đại phu đi ra ngoài không bao lâu lập tức gặp được một người, ở đó người này hỏi thăm một chút, đại phu kể chi tiết mọi chuyện, nhưng không ngờ lại gánh lấy họa sát thân, đối phương đã trực tiếp giết người diệt khẩu, rồi sau đó nhìn về phía Âm Hương Các.

Nam Cung phủ, Nam Cung Hạo và Thượng Quan Mân sốt ruột không biết làm sao cho phải, hai cái tiểu tử này có phải lại cãi nhau hay không? Một người không trở về nhà, một người cả ngày nhốt mình trong phòng không ăn uống, coi mình là thần tiên chắc?

"Lão gia, vậy phải làm sao bây giờ? Hi nhi đã một ngày không ăn cái gì." Thượng Quan Mân lo lắng đi tới đi lui, "Nàng đừng quá lo lắng, Diệp sư phụ không phải cũng ở đây sao? Cũng sẽ không gặp chuyện không may." Nói là nói như vậy, nhưng Thượng Quan Mân không dám nói thật, bà nhìn thấy vẻ mặt xấu bụng của Diệp Thiên trước mắt, chuyện nàng bà cũng chưa nói với ai.

"Thiếp còn phải đi tìm Tinh nhi, chàng coi sóc Hi nhi có biết hay không?" Liên tục dặn dò, lúc này Thượng Quan Mân mới đi ra ngoài, Nam Cung Hạo lắc đầu, bà nói như thể sư phụ của Hi nhi sẽ hại hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Biến khéo thành vụng (2)

"Tinh tỷ, Nam Cung lão phu nhân tới." Tiểu Đào ở ngoài gõ cửa, "Vào đi." Thượng Quan Mân đi theo Tiểu Đào vào trong, thấy bên trong còn có hai người, mà Quý Tinh thì đang nằm ở trên giường.

"Tinh nhi, con làm sao vậy?" Bà lo lắng đi tới, Hi nhi cũng thiệt là, Tinh nhi ngã bệnh cũng không tới thăm, "Mẹ, con không sao." Nàng cười trả lời, Hách Liên Viên nháy mắt về phía Lâm Nhượng Tịch, hai người không tiếng động lặng yên lui ra ngoài.

"Mẹ, người tới có chuyện gì không?" Nghe được lời nàng nói..., Thượng Quan Mân nhìn một lượt khắp gian phòng, hai người mới vừa rồi đã sớm không còn ở đây, "À, Tinh nhi, có phải con và Hi nhi cãi nhau hay không?" Bà cẩn thận hỏi, mặc dù bà biết là vì cái gì, nhưng là đối với với nhi tử của mình, bà vẫn có lòng tin.

"Không có." Thật sự thì bọn họ không có gây gổ, "Hả? Vậy sao Hi nhi vẫn tự giam mình ở trong phòng, còn có Diệp sư phụ. . . Con. . . Ai!" Bà không biết phải nói thế nào, nhìn mặt mà bắt hình dong căn bản không chứng minh được cái gì.

Nhìn bà muốn nói lại thôi, chẳng lẽ bà cũng nhìn ra người nọ có vấn đề? Chỉ là hắn bắt Nam Cung Hi nhốt mình ở trong phòng để làm cái gì?"Mẹ, người đừng lo lắng, con với người trở về xem một chút." Có những lời này của nàng, lúc này chân mày của Thượng Quan Mân mới giãn ra được.

"Được, được, con cứ đi từ từ, nếu thân thể không thoải mái thì cũng đừng miễn cưỡng." Mặc dù vui mừng, nhưng nếu như thân thể nàng thật sự không tốt thì nghỉ ngơi vẫn quan trọng hơn, "Mẹ, con không sao." Nói xong nàng đứng dậy.

"Sư phụ, đây là cái gì?" Nam Cung Hi tò mò nhìn vật trong tay Diệp Thiên, Diệp Thiên cũng chỉ cười không nói, hắn đã học xong bí tịch, đúng lúc cho hắn cái này, mà cái đó. . . Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

"Không phải con vẫn muốn xóa vết sẹo trên mặt đi ư? Cái này là sư phụ cố ý đi ra ngoài vì con mà tìm, muốn thử không?" Nghe thấy có thể xóa sẹo đi, Nam Cung Hi thật sự vui mừng, chỉ là. . .

"Sư phụ, vậy thì người hãy dùng đi." Những lời này khiến cho Diệp Thiên hơi cảm động, chẳng qua vật đối với hắn cũng không có tác dụng."Sư phụ đã già, mà con thì còn trẻ, cho nên con dùng đi." Lời hắn nói đem phần chân tình giả tạo, Nam Cung Hi lại càng thêm cảm kích hắn.

"Tốt lắm, ta thoa lên giúp con." Nói xong mở cái bình đó ra, một mùi thơm ngào ngạt xông đến tận mũi, "Sư phụ, thật là thơm." Nam Cung Hi ngửi một cái, Diệp Thiên không nói gì, quét một chút kem bôi rồi thoa lên mặt hắn.

"Tốt lắm, chờ hai ngày nó sẽ mất đi." Nam Cung Hi không kịp chờ đợi chạy đến trước gương đồng, nhìn chung quanh, chỉ là không phát hiện có thay đổi gì, nhưng sư phụ sẽ không lừa hắn, hắn sẽ chờ hai ngày, hai ngày này hắn không đi gặp Tinh nhi, chờ hai ngày sau hắn muốn cho nàng một kinh hi, hắn nghĩ như vậy.

"Cốc cốc" tiếng gõ cửa vang lên, "Hi nhi, mở cửa nhanh, Tinh nhi trở lại." Thượng Quan Mân cố ý nói như vậy, tiểu tử kia nhất định sẽ lập tức lao ra, nhưng điều làm bà thấy kỳ quái, là cửa mở ra lại thấy Diệp Thiên đi ra ngoài.

"Diệp sư phụ, Hi nhi không có ở đây sao?" Thượng Quan Mân hỏi hắn, Diệp Thiên quét mắt nhìn Quý Tinh, Quý Tinh nhìn về mặt của hắn, chuyện này chẳng lẽ lại biến khéo thành vụng ư? "Hắn có ở đây nhưng mà hắn hình như không có tâm tình, không muốn gặp cho dù bất luận kẻ đấy là ai." Hắn cố ý tăng thêm mấy chữ bất luận kẻ đấy là ai.

"Hả? Nhưng Tinh nhi đã trở lại." Quý Tinh ở một bên nghe không ra ý tứ của hắn, như vậy nếu, "Mẹ, thôi đi, con còn phải trở về Âm Hương Các." Nói xong xoay người rời đi, Thượng Quan Mân gấp đến nổi a một tiếng, thế nào lại biến thành như vậy? Diệp Thiên nhìn hai người vừa mới rời đi, nhìn lại trong phòng một chút rồi cũng xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Tính tình biến đổi lớn (1)

"Hả! Tinh nhi, làm sao con lại đi? Mới vừa rồi chỉ là lời nói của Diệp sư phụ mà thôi có lẽ không phải ý của Hi nhi đâu?" Quý Tinh dừng lại, mẹ chồng nàng cũng phát hiện ra sao? Chẳng qua bây giờ nàng đang muốn đi tìm Hách Liên Viên để hỏi thăm chút chuyện trên giang hồ.

"Mẹ, không có việc gì đâu, chỗ của con vừa đúng có chuyện, con đi trước." Nói xong nàng ra khỏi cửa, trong lúc nhất thời Thượng Quan Mân không biết nên nói cái gì, chỉ có thể sững sờ nhìn theo bóng lưng của nàng đi xa.

"Tinh nhi, muội có thấy tên khốn khiếp Đường Tinh Thiên hay không?" Quý Tinh vừa vào cửa, Lâm Nhược Tịch đã lập tức lại gần hỏi thăm, Quý Tinh nhìn thẳng vào mắt nàng, "Hắn đi rồi, Hách Liên Viên anh xuống đây." Nàng nói với người từ bên trong bước ra, Hách Liên Viên tạm thời dừng lại, Lâm Nhược Tịch gật đầu, đi rồi!

"Hả! Tinh nhi. . ." Nàng lấy lại tinh thần, Quý Tinh và Hách Liên Viên cùng đi vào phòng, nàng tiến lên đẩy cửa vào, lại phát hiện cửa đã khóa lại. "Này! Hai người các ngươi! Rõ là. . ." Lắc đầu một cái, nàng nên đi hỏi người khác thì hơn, nghĩ như vậy, nàng xoay người rời đi.

"Tìm ta có chuyện gì?" Hách Liên Viên đứng ở sau lưng nàng mở miệng hỏi, "Anh có biết một người tên Diệp Thiên hay không?" Nghe thấy hai chữ này, Hách Liên Viên nhũn mày lại, "Đã từng nghe qua, cô biết Vô Tình minh chủ?" Theo lý thuyết làm sao nàng biết được? Vô Tình minh chủ?

"Cứ xem như thế đi, anh cảm thấy người kia như thế nào?" Hách Liên Viên suy tư một chút, "Tạm được, chỉ là hình như hắn bị hỏa hoạn làm phỏng, vị hôn thê ban đầu của hắn cũng vì vậy mà lấy người khác, hắn thì trở nên như vậy, còn về phần biến thành cái dạng gì thì cái này ta không rõ lắm." Dù sao người nọ cũng chưa từng hại hắn.

"Ý của anh là vị hôn thê của Diệp Thiên vì ghét bỏ diện mạo của hắn mà đổi thành gả cho người khác?" Quý Tinh nhìn hắn, Hách Liên Viên gật đầu, hắn nghe thấy đại khái chính là như vậy, cụ thể hơn thì bọn họ đều là người ngoài đường nhiên không thể hiểu hết rõ ràng.

"Thì ra là thế ta biết rồi." Hóa ra thuần túy chính là người nọ ghen tỵ, đâu thể trách được ai, chỉ có thể trách vị hôn thê kia của hắn trông mặt mà bắt hình dong. "Làm sao đột nhiên cô lại hỏi chuyện này?" Hách Liên Viên tò mò, "À, không có gì, bây giờ người ấy đang ở Nam Cung phủ mà thôi." Nàng không nói Diệp Thiên là sư phụ của Nam Cung Hi.

"Hả? Vậy cô cẩn thận một chút, ta nghe nói hiện tại hắn ta đã thay đổi có chút tà môn." Hắn ý tốt nhắc nhở, Quý Tinh cũng nhìn hắn, hắn không nói nàng cũng đã nhìn ra, "Ta hiểu rõ, dù sao không quá thường xuyên gặp mặt hắn." Hách Liên Viên gật đầu.

"Trước hết anh trở về cửa hàng đi." Hôm nay Diệp Thiên rất khác thường, mà nàng đoán chừng Nam Cung Hi cũng sẽ không tìm đến nàng, Hách Liên Viên gật đầu một cái, "Vậy ta đi trước đây." Hắn nhìn nàng một cái, rồi xoay người rời đi.

Hách Liên Viên mới vừa đi, Lâm Nhược Tịch đã lập tức tiến vào, nguyên nhân là nàng đã hỏi thăm mọi người, không ai biết Đường Tinh Thiên đi đâu, hiện tại tất cả hi vọng đều đang ở người Quý Tinh. "Tinh nhi, Đường Tinh Thiên đi đâu?" Nàng vừa vào cửa đã vội nhắm đầu vào hỏi.

"Nhược tịch, tới đây ngồi." Nàng chỉ cái ghế bên cạnh, Lâm Nhược Tịch nghe lời nàng ngồi xuống, làm cái gig mà nàng ấy lại kỳ quái như? Hại nàng trong lòng giờ loạn như chớp bóng. "Tinh nhi, muội uốn nói gì?" Nàng mỉm cười.

"Có phải tỷ thật sự không thích Đường Tinh Thiên hay không? Hắn rất đáng ghét à?" Lâm Nhượng Tịch nhìn nàng, thế nào đột nhiên nàng lại hỏi cái này? Nếu như thực sự mà nói, hình như nàng cũng không chán ghét hắn như vậy, trước kia vẫn cứ bám lấy nàng khiến nàng cảm thấy rất phiền , nhưng hôm nay lại an tĩnh thế này, nàng có chút không quen được.

"Hắn vốn rất đáng ghét mà!" Lâm Nhượng Tịch nói những lời này, Quý Tinh nhìn nàng rồi lắc đầu một cái, "Vậy tỷ cũng đừng tìm hắn nữa, hắn đã rời đi rồi, về phần đi đâu, chỉ có thể đi về nhà thôi." Lâm Nhượng Tịch ngăn người tại chỗ, đi về?

"Hắn thật sự về nhà rồi?" Nhìn Quý Tinh gật đầu, Lâm Nhượng Tịch không dám tin, người nọ hôm trước còn nói, người nhà của hắn bắt hắn phải cưới đại tiểu thư của son trang nào đó, là việc vui mừng nhưng hắn lại không chịu, lúc này mà chạy về, vậy hắn trở về có phải đồng ý. . . Cưới đối phương hay không? Nam nhân thật không thể tin!

Lâm Nhượng Tịch xoay người vọt ra khỏi phòng, Quý Tinh quan sát không sót nét mặt nào của nàng, xem ra là có chuyện gì rồi. Chỉ là bây giờ nàng vẫn nên xử lý chuyện của mình cho tốt, về phần Nhượng Tịch, nàng ấy cũng không còn là trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Tính tình biến đổi lớn (2)

Quý Tinh tỉnh từng ngày, thì ra nàng đã đến nơi này được bốn tháng, lúc nàng đang than thở nghĩ đến những chuyện quá khứ lần hiện tại, lại có người hốt hoảng chạy vào, "Tinh tỷ, không xong rồi!" Nhìn thấy người vừa đến, nàng chau mày, "Thược Dược, tại sao lại là muội? Chuyện gì không xong? Thậm chí ngay cả cửa cũng quên gõ?" Nói đến chuyện này, ngay cả Thược Dược cũng phải thay đổi sắc mặt.

"Cái đó, Tinh tỷ, ta vừa mới nhìn thấy Nam Cung thiếu gia đi đến Lệ Xuân viện, cũng không đúng! Ai nha!" Lời nói của nàng không mạch lạc, Quý Tinh nghe cũng không rõ ràng, "Muội từ từ nói." Thược Dược hít một hơi sâu, "Ta vừa mới nhìn thấy Nam Cung thiếu gia, nhưng trên mặt người kia lại không có vết sẹo , người đó đi đến Lệ Xuân viện." Quý Tinh cau mày, chẳng lẽ ý của Thược Dược là xuất hiện một người mmang dáng dấp giống với Nam Cung Hi, chỉ có điều khuôn mặt của đối phương vẫn hoàn hảo?

‘Oành’ Quý Tinh và Thược Dược cùng nhau nhìn về phía cửa, "Nhượng Tịch, sao tỷ lại xô cửa? Cái cửa có thù oán gì với tỷ sao?" Thấy Quý Tinh còn nói đùa với nàng, Lâm Nhượng Tịch lại không thể cười nổi chút nào, "Tinh nhi, người mà Thược Dược nhắc đến chính là Nam Cung Hi, bây giờ bên ngoài đều đang đồn hắn muốn bỏ rơi muội" Rốt cuộc là người nào nhầm lẫn như vậy? Nàng chỉ xông ra phát tiết, liền nghe thấy những chuyện thái quá như thế.

"À" Thấy người trong cuộc chỉ nói một chữ như thế, hai người bên cạnh lại gấp, "Này, Tinh nhi, muội cũng nên đi đến Lệ Xuân viện xem thế nào." Lâm Nhượng Tịch đề nghị, chỉ là lần này nàng không muốn đi xem cuộc vui, mà muốn đi dạy dỗ người đó, như thế này không phải đi một lần thành nghiệm hay sao?

"Không, kỹ viện đều giống nhau, có cái gì tốt đáng để đi?" Nàng không yên lòng trả lời, việc này Lâm Nhượng Tịch lại gấp, hiện tại nhắc đến Tinh nhi không phải chỉ có một người, trong bụng còn có đứa trẻ, Nam Cung Hi này. . . Tức chết nàng!

"Muội không đi thật sao?" Quý Tinh lắc đầu một cái, "Được, muội không đi, ta đi!" Nói xong nàng lại xông ra ngoài, Thược Dược vội vàng đuổi theo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Tịch tỷ? Làm sao nàng ấy lại kích động như vậy? Cũng không bình tĩnh như mọi ngày.

Quý Tinh vẫn ngồi ở chỗ cũ, có một số việc vốn không ngăn cản được, trước đây nàng đã từng mắc sai lầm, hành xử như vậy khác nào làm đúng theo ý nguyện của hắn, hiện tại hắn đang chiếm thế thượng phong, nàng đỡ trán của mình, xem ra tối nay nàng phải trở về coi một chút, giữa thanh thiên bạch nhật lại đến Lệ Xuân viện, không phải hắn quá mức hèn hạ hoang chứ?

Lâm Nhượng Tịch hấp tấp chạy đến Lệ Xuân viện, theo lý mà nói bây giờ đang là ban ngày, họ lại có thể tiếp khách, xem ra buôn bán đã bị họ đoạt hết, "Này, người chạy vào làm gì" Một phụ nữ tiến lên muốn ngăn cản, lại bị nàng đẩy ra, nàng chạy lên lầu, rất nhanh lần theo âm thanh đi tới một căn phòng, chỉ là cảnh tượng bên trong lại càng khiến cho nàng nổi trận lôi đình.

"Ai! Ta nói người. . ." Nữ nhân đuổi theo còn chưa kịp nói xong, Lâm Nhượng Tịch đã tiến vào, cầm lấy ly rượu trên bàn mà hất về phía cái người đang trái ôm phải ấp kia. "Này, người làm cái gì vậy? Nam Cung thiếu gia, người không sao chứ?" Một cô gái lập tức tiến lên dùng khăn lụa lau mặt cho Nam Cung Hi.

"Người là ai? Dám đến phá hư chuyện tốt của ta?" Lâm Nhượng Tịch đang tức giận không nghe ra lời nói của hắn có vấn đề, trên thực tế Nam Cung Hi phải biết nàng là ai mới đúng. "Người hỏi ta là ai? Vậy ta hỏi người, người đã thành thân, ban ngày ban mặt còn chạy tới chỗ này?" Nam Cung Hi cau mày, chẳng lẽ đây chính là phu nhân của hắn sao? Quả nhiên. . . Đúng như lời sư phụ đã nói.

"Từ xưa đến nay nam nhân tam thê tứ thiếp, thành thân có là cái gì? Ta lập tức có thể bỏ nàng." Nói xong lại tiếp tục ôm người bên cạnh, nữ nhân bên cạnh còn dùng miệng bón rượu, Lâm Nhượng Tịch nhìn thấy thiếu chút nữa là tức điên, tại sao có thể như vậy! "Người! Người!" Lâm Nhượng Tịch tức đến nổi không biết nói sao cho phải.

"Chàng nhất định muốn bỏ phu nhân của mình ư?" Nhìn thấy người ngoài cửa, lúc này Lâm Nhượng Tịch mới ít nhiều bình tĩnh lại, Tĩnh nhi vẫn phải đến đây, Nam Cung Hi nhìn nữ nhân ngoài cửa, Quý Tĩnh không thay đổi sắc mặt nhìn hân, chẳng biết thế nào, Nam Cung Hi run lên một cái, theo bản năng đẩy nữ nhân bên cạnh cách xa một chút.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Tính tình biến đổi lớn (3)

"Các người thật kỳ quái, ta bỏ hay không bỏ phu nhân thì có quan hệ gì đến các người?" Nam Cung Hi cười một tiếng, chỉ có điều lần này hân không ôm lấy người bên cạnh, "Người mới là kỳ quái, nàng ấy chính là phu nhân của người." Lâm Nhượng Tịch đi đến bên cạnh Quý Tĩnh, nhìn người đang ngồi ở giữa một đám nữ nhân.

"Oành" một tiếng, Nam Cung Hy bất ngờ ngã lún trên mặt đất. Cái gì? Người này mới chính là phu nhân của hân à? Vậy mới vừa rồi nàng kia sao lại mang bộ dạng muốn truy diệt? Nhìn thấy bộ dạng của hân, Lâm Nhượng Tịch đành che miệng mình, nàng chỉ sợ nàng sẽ bật cười mất.

"Nam Cung thiếu gia, người không sao chứ?" Mấy người nữ nhân ba chân bốn cẳng đỡ hân đứng lên, "Tất cả các người đều tránh ra hết cho ta!" Hân tránh khỏi bàn tay của các nàng, tự mình bò dậy, lại phúi đi bụi trên quần áo, rồi cười hi hi đi đến chỗ Quý Tĩnh.

"Nuông tử, ta và họ vốn không có gì cả, ta và nàng cùng nhau trở về." Hân vừa mới mở miệng nói, Quý Tĩnh liền cau lại, nhìn thấy hân không hề động, trên mặt đúng là không có vết sẹo, nhưng hân chính là Nam Cung Hi, chỉ là tính cách này....

"Nuông tử, đi nào, đừng nhìn nữa, vì phu cũng tự biết mình rất tuần tú." Lâm Nhượng Tịch đứng ở một bên ném một cái nhìn xem thường về phía hân, Quý Tĩnh không nói câu nào để cho hân đỡ đi ra ngoài, khi Nam Cung Hi cẩn thận đỡ Quý Tĩnh đi ra từ Lệ Xuân viện đã bị rất nhiều người nhìn thấy, lúc này một vòng lời đồn mới lại nổi lên bốn phía.

Không chỉ có Quý Tĩnh, cả Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo cũng phát hiện ra tính tình của nhi tử đã thay đổi, có lúc lại có thể không nhớ ra hai người bọn họ, điều này làm cho bọn họ có nghĩ thế nào cũng không thông suốt được, chỉ là từ sau khi mặt của hân trở nên tốt, hân thay đổi cởi mở hơn rất nhiều, hai người họ cũng không so đo nhiều nữa.

Lâm Nhượng Tịch vốn đi theo phía sau bọn họ, về sau lại thật sự chịu không nổi Nam Cung Hi, nàng trực tiếp trở về Âm Hương Các, "Nuông tử, nàng đi chậm một chút, cẩn thận hòn đá nhỏ dưới chân." Có lúc Quý Tĩnh thật sự rất muốn đánh người, không phải chỉ là hòn đá nhỏ thôi sao? Còn có thể đạp ngã nàng ư? Có phải là hân kinh hãi quá mức mà kỳ quái không hả?

"A! Nuông tử, nàng đừng cử động, trên vai nàng có con sâu." Nói xong hân tiến lên ném con sâu xuống đất, rồi lại dùng chân ra sức đạp lên, "Để cho mi ăn đậu hũ của nuông tử ta." Vừa đạp hân vừa nói, Quý Tĩnh im lặng phẫn nộ nhìn trời, trong lúc Nam Cung Hi cúi đầu đạp con sâu, Quý Tĩnh lại không phát hiện ra một tia khác thường trong mắt hân.

Người bên ngoài nhìn vào cử chỉ của bọn họ lại cho rằng họ đang cực kỳ ân ái, nhưng chỉ có Quý Tĩnh mới biết rõ, điều này thật không bình thường, những hành động này của hân đều không xuất phát từ nội tâm, nàng nhìn hân, hi vọng hân đừng làm ra những chuyện khiến nàng thất vọng, nếu không....

"Cha, mẹ, con và nuông tử đã trở về." Vừa vào phủ Nam Cung Hi đã gọi vọng vào phía trong, bên trong hai người bước ra, nhìn thấy họ không có việc gì, lúc này Thượng Quan Mân mới tạm thả lỏng xuống.

"Hi nhi, trở lại rồi à?" Nghe được giọng nói này, Quý Tĩnh nhìn người trước mắt, suy tư điều gì đó, thoát nhìn qua hình như tâm tình của Diệp Thiên rất tốt, "Đúng vậy, sư phụ." Hai người Nam Cung Hi dùng ánh mắt trao đổi với nhau.

"Mọi người đều đã đủ, vậy cùng nhau ăn cơm tối thôi." Nam Cung Hạo mở miệng nói, mọi người cùng nhau gật đầu, Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo rất vui mừng. Trên bàn cơm, mạnh ai người ấy lặng lẽ mà ăn, Thượng Quan Mân nhìn Nam Cung Hạo ngồi đối diện một cái, tại sao lại có thể như vậy? Nam Cung Hạo làm như không nghe không thấy lắc đầu một cái, cuối cùng Thượng Quan Mân cũng không nói gì.

"Cha, mẹ, con ăn đủ rồi, con về phòng trước đây." Quý Tĩnh buông chén đĩa xuống rồi đứng dậy rồi đi, "Cha, mẹ, con cũng ăn xong rồi." Nam Cung Hi cũng đứng dậy, Thượng Quan Mân và Nam Cung Hạo đều cho rằng hân đuổi theo Quý Tĩnh, "Lão gia, lão phu nhân, hai vị dùng bữa thông thả." Diệp Thiên cũng buông chén đĩa xuống rồi đi ra ngoài.

Nam Cung Hi đi đến vườn hoa, không bao lâu sau Diệp Thiên cũng xuất hiện ở vườn hoa, Quý Tĩnh vốn định trở về phòng không biết nghĩ thế nào lại di chuyển bước chân, hay là đi dạo hoa viên một chút cũng tốt, nhớ đến không khí ở nơi đó không tệ, nàng cũng không muốn trở về phòng nhanh như vậy.

"Hi nhi, người có phải đã quên lời ta đã nói với người rồi? Thế nào lại đối xử tốt với nàng như vậy?" mới vừa rồi hai người còn ôm nhau tiến vào, "Sư phụ, con không thể để cho nàng ta sinh nghi được, huống chi người cũng đã nói, nàng dùng thủ đoạn hèn hạ để gả cho con như thế....con nhất định sẽ không để nàng sống tốt."

Diệp Thiên gật đầu một cái, hân nói cũng có đạo lý.

“Ừ, người nhớ là tốt rồi, hai ngày nữa ta sẽ để cho người gặp mặt nàng ấy.” Nghe thấy hắn nói thế, Nam Cung Hi mừng rỡ gật đầu, sư phụ đã nói cho hắn biết thật ra trong lòng hắn đã có đối tượng, cho nên hắn vẫn đang mong đợi được ở chung một chỗ với nàng.

“Ta ơn sư phụ.” Diệp Thiên gật đầu, “Đi về trước đi, tránh cho nàng sinh nghi.” Nam Cung Hi cũng gật đầu, rồi xoay người rời đi, Diệp Thiên nhìn khắp một lượt, sau đó rời đi ngay.

Trong hai người cũng không một ai phát hiện ra trong bụi cỏ có người, Quý Tinh làm rơi đồ trên mặt đất, nàng khom lưng xuống nhặt, lại không ngờ nàng nghe được cuộc đối thoại này, nhất định Nam Cung lại làm nàng thất vọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Đoạn tình (1)

Khi Quý Tinh trở về phòng, thì Nam Cung Hi đã nằm trên giường rồi, "Nương tử, nàng đã đi đâu vậy? Thế nào mà bây giờ mới trở về?" Quý Tinh nhìn hắn một lượt, "Bụng ăn quá no, đi khắp nơi một chút." Bọn họ đã đánh giá nàng quá thấp, xem ra nàng cũng phải có một kế hoạch.

"Nương tử, đừng ngây người nữa, mau ngủ thôi." Nam Cung Hi nghiêng người vỗ xuống bên cạnh mình, Quý Tinh đi tới, mặc nguyên quần áo trực tiếp nằm xuống, Nam Cung Hi nhủ mảy, nàng đúng là dày da mặt, hắn chỉ tùy tiện nói như vậy, chẳng qua cũng đúng, da mặt không dày làm sao gả cho hắn đây?

Nửa đêm, Quý Tinh bị đánh thức, nhìn người bên cạnh trên trán không ngừng đổ mồ hôi, trong miệng không ngừng lẩm bẩm ruyet vọng, xem ra hắn gặp ác mộng, "Này, chàng mau tỉnh." Nàng lắc hắn, hình như Nam Cung Hi vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy.

"Đừng! Đừng! Đừng đi mà! Van cầu nàng!" Hắn vẫn không ngừng lặp lại những lời này, Quý Tinh cau mày, càng tăng thêm sức lực mà lay hắn, "Nam Cung Hi, tỉnh lại cho thiếp!." Nàng hét to.

"Đừng!" Người vốn đang nhắm mắt lại đột nhiên mở ra, lập tức ngồi dậy, "Chàng không sao chứ?" Quý Tinh vỗ vỗ bờ vai của hắn, Nam Cung Hi ngẩng đầu nhìn nàng, đột nhiên chán ghét hất tay nàng ra, đều là tại nàng, nếu không hắn cũng sẽ không mơ giấc mộng này rồi, trong mộng nàng tuyệt tình bỏ hắn đi, mặc cho hắn giữ lại thế nào đều vô ích.

Tay của Quý Tinh cứ lơ lửng giữa không trung như vậy, Nam Cung Hi hít sâu vài hơi, sau đó phát hiện ra mình có chút quá khích, "Nương tử, ta không sao, chỉ là gặp con ác mộng mà thôi." Nói xong hắn xích lại ôm lấy vai của nàng, Quý Tinh không nói gì, cứ như vậy nhìn hắn, Nam Cung Hi nhìn thấy ánh mắt của nàng, đáy lòng của hắn rơi bịch một tiếng, ánh mắt này, tại sao lại giống y hệt trong mộng như vậy?

Sẽ không! Sẽ không! Hắn lắc đầu, "A, này ngủ đi." Quý Tinh nằm xuống, đưa lưng về phía hắn, Nam Cung Hi nhìn bóng lưng nàng chằm chằm, vì cái gì mà hắn lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng? Nhưng sư phụ sẽ không lừa hắn, đúng! Không thể bị nàng che mắt được.

Nghe tiếng hít thở đều đặn truyền đến từ sau lưng, Quý Tinh hít một hơi thật sâu, nàng thừa nhận mình đã thích hắn, chỉ có điều là một phụ nữ hiện đại, nếu có người phản bội nàng, nàng tình nguyện không cần người như vậy chứ không cam chịu chấp nhận.

Hôm sau, khi Quý Tinh tỉnh lại, bên cạnh đã sồn không còn bóng dáng của Nam Cung Hi, cũng đúng, chỉ là nàng vẫn không nghĩ ra Diệp Thiên làm thế nào, lại có thể để cho hắn bắt đầu chán ghét nàng.

Đứng dậy mặc quần áo tử tế, nàng mở cửa, đứng ở ngoài cửa vận lưng một cái, chỉ là mới làm động tác được một nửa thì đã thấy Nam Cung Hi đầu đầy mồ hôi chạy tới, "Tinh nhi, nàng đã tỉnh rồi à?, đây là đồ nàng thích ăn đây." Nói xong đưa đồ ăn đến trước mặt nàng giống như hiến vật gì quý giá, Quý Tinh vẫn không nhúc nhích, im lặng nhìn hắn.

"Sao vậy? Ta có chỗ nào không đúng ư?" Nam Cung Hi nhìn y phục của mình một lượt, không có vấn đề mà, sao nàng lại nhìn hắn thế kia?"Không có việc gì, cảm ơn." Nàng nhận lấy đồ ăn, thế nào mà sau khi tỉnh dậy lại biến thành người khác thế này?

"Vậy thì tốt, nhân lúc còn nóng nàng mau ăn." Nhìn hắn thúc giục nàng, Quý Tinh quay về phòng bỏ đồ ăn lên bàn, Nam Cung Hi ngồi đối diện nàng, còn hắn lại chống cằm nhìn nàng ăn.

"Chàng không ăn sao?" Quý Tinh chỉ vào ly sữa đậu nành, Nam Cung Hi lắc đầu một cái, "Ta thích nhìn nàng ăn hơn." Quý Tinh tròn tròn hai mắt nhìn hắn, đây không phải lại trở về là hắn của sao?

"Hi nhi, sao con không tới luyện công?" Diệp Thiên thấy cửa mở liền đi vào, ngay sau đó lại nhủ chân mảy, nguy rồi, sao lại như vậy, hắn phải mong muốn mau sớm học xong mới đúng.

"Hả? A, Tinh nhi nàng từ từ ăn, ta theo sư phụ đi luyện công." Nói xong cũng không cho Quý Tinh thời gian lên tiếng, đã kéo luôn Diệp Thiên ra ngoài. Hai người đến một chỗ không người, Diệp Thiên phui phui tay áo, "Hi nhi, con. . ." Còn chưa nói xong đã bị Nam Cung Hi cắt ngang.

"Hừ, sư phụ, con chưa từng quên, hiện tại con đã sớm cố ý đi hỏi mẹ con, con và nàng trước đây đối xử với nhau như thế nào, cho nên mới. . ." Hắc nháy một mắt, Diệp Thiên thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng võ công kia xảy ra sự cố gì chứ.

Trong phòng Quý Tinh đã ăn xong, nàng lập tức rời đi, có một số việc cần đến sự hỗ trợ của bọn họ, trước tiên nàng đi đến Gấm Nghệ phường dặn dò Tiền Nhất đi làm thế Hách Liên Viên, đề hắc đến Âm Hương Các, còn mình thì trở về nơi đó, kéo Nhượng Tịch còn đang ngủ đến gần phòng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Đoạn tình (2)

"Hả, Tinh nhi, muội làm gì mà mới sáng sớm đã kêu tỷ ra ngoài thế hả? Tỷ còn muốn ngủ mà." Nói xong nàng lại nằm xuống giường của Quý Tinh tiếp tục ngày to, lúc này tiếng gõ cửa lại vang lên, "Vào đi." Nàng vừa dứt lời, Hách Liên Viên đã xuất hiện ở trong phòng, hắc thật là nhanh nhẹn.

"Lâm Nhượng Tịch, đứng lên cho muội! Muội có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với hai người." Nàng hét lên với người nằm trên giường, "Nói chuyện gì hả? Tỷ rất buồn ngủ, còn nữa ở đâu ra. . . Á! Làm sao hắc lại ở đây." Nàng mở mắt ra chỉ về phía Hách Liên Viên, sau đó nhìn lại chính mình một lượt, còn đang mặc áo ngủ, vội vàng kéo chăn đắp lên mình.

"Cô nghĩ rằng ta tàng hình là được." Cũng không phải là không mặc y phục, lần trước bị nàng kéo đi nhìn nữ nhân kia, hiện tại nhìn thấy nàng như vậy cũng không cảm thấy khiếp sợ nữa rồi. "Ngươi. . . Ngươi. . ." Nàng chỉ tay vào hắc.

"Được rồi, muội thật sự có việc quan trọng." Quý Tinh nghiêm túc nhìn hai người bọn họ, lần này Lâm Nhượng Tịch cũng phải ngồi thẳng người lên, chỉ là núp trong chăn không ra mà thôi. "Anh có còn nhớ người tên Diệp Thiên hay không?" Hách Liên Viên gật đầu, còn Lâm Nhượng Tịch lại không hiểu ra sao? Diệp Thiên? Là ai vậy.

"Thế nào rồi?" Hách Liên Viên hỏi, thế nào mà nàng lại mang bộ dạng nghiêm túc đến vậy?"Hắc là sư phụ của Nam Cung Hi, hơn nữa hiện tại cũng không biết Nam Cung Hi bị cái gì, bây giờ hai người bọn họ lại muốn đối phó ta." Mặc dù Lâm Nhượng Tịch không biết Diệp Thiên là ai, nhưng nghe nói có người muốn hại Tinh Nhi, vậy thì nhất định không được.

"Cái gì? Nam Cung Hi muốn hại cô?" Làm sao có thể được? Không chỉ nàng, mà tất cả mọi người đều cho là không thể nào, nhưng chuyện này cũng sự thật không thể chối."Ừ, cho nên muội muốn hỏi xem hai người thấy thế nào?" Nói xong nàng nhìn sang Hách Liên Viên.

Hách Liên Viên cau mày, hiện tại tên Diệp Thiên kia đã thay đổi rất hiếm độc, chỉ là. . . Hắc nhìn Quý Tinh, "Có phải anh đã suy nghĩ ra cái gì hay không?" Quý Tinh tán thưởng nhìn hắc, hắc gật đầu một cái, "Ý tưởng gì vậy?" Lâm Nhượng Tịch cũng tiến lên hỏi.

"Lấy được hươu thư, rời khỏi thành đô." Những lời này vừa ra, Hách Liên Viên và Lâm Nhượng Tịch đồng loạt nhìn về phía bụng của nàng, "Cô chắc chắn chứ?" Hách Liên Viên hỏi, Lâm Nhượng Tịch cũng gật đầu, "Ừ." Nàng gật đầu một cái, biết ý nghĩ của bọn họ, cho nên nói nơi này thật đợi không được.

"Đưa bé kia làm thế nào?" Lâm Nhượng Tịch hoa chân múa tay, "Tái giá." Quý Tinh nói nửa đùa nửa thật, nhưng cũng làm Lâm Nhượng Tịch phải há to miệng, trước đây nàng vẫn cảm thấy Quý Tinh là một loại người khác thường, không ngờ đến cái này cũng không ngoại lệ.

"Được, nếu như không có người nào thích hợp, còn có ta." Lần này Lâm Nhượng Tịch trực tiếp ngã lăn trên đất, cái gì Hách Liên Viên không phải chứ? Đúng là hắc đã sớm dòm ngó Tinh nhi rồi sao?"Cảm tạ huynh!", Quý Tinh tựa vào bờ vai của hắc, mặt của hắc trở nên đỏ bừng, cảm của Lâm Nhượng Tịch lại rớt xuống thêm lần nữa, tên kia lại có thể đỏ mặt à?

"Hai người các ngươi, có phải nên nói là đi nơi nào thì được hay không? Còn nữa Nhượng Tịch đây vốn là tâm huyết của tỷ, nếu tỷ không muốn đi, vậy muội đi một mình cũng tốt." Lâm Nhượng Tịch nhìn nàng, lúc đầu nếu không phải vì nàng nơi này đã chẳng mở cửa, hơn nữa cũng đã mở lâu như vậy, tiền vốn cũng đã sớm thu hồi đủ.

"Không, ta muốn đi cùng với muội, chúng ta không phải là hảo tỷ muội hay sao?." Nói xong nàng tiến lên ôm lấy Quý Tinh, bị chính phu quân của mình đối xử như vậy nàng nhất định rất đau lòng, chỉ là nàng sẽ không nói ra mà thôi, nàng đi đâu thì Nhượng Tịch theo đến đó, Hách Liên Viên và nàng có cùng ý tưởng.

"Được, chúng ta đi trước dọn đường, nơi đó ta có phòng trống bỏ không đã lâu, có thể thu dọn để ở." Lâm Nhượng Tịch và Quý Tinh cùng quay đầu lại nhìn hắc, gật đầu một cái, hắc cũng không đến nỗi đáng ghét, Nhượng Tịch phải nhìn hắc bằng con mắt khác.

"Ừ, tỷ sẽ chuẩn bị tốt nơi này." Nàng sẽ tìm một người tin cẩn tiếp tục coi sóc, dù sao nơi này cũng là tâm huyết của các nàng, còn Gấm Nghệ phường, hiện tại Quý Tinh không vẽ đồ nữa thì cũng đủ rồi, cùng lắm đến chỗ ở mới họ lại mở, dù sao nàng cũng có tiền.

"Ta cũng đi chuẩn bị bên kia, chính cô phải cẩn thận một chút." Lời này Hách Liên Viên nói với Quý Tinh; nàng gật đầu, vì tương lai của chính mình, nàng nhất định, huống chi không có nam nhân nàng cũng sẽ không chết, coi như mình đã lãnh đủ bài học rồi.

"Nếu không, Tinh nhi vậy muội đừng về nữa." Lâm Nhược Tịch lo lắng nhìn nàng, vừa nghĩ tới người bên gối muốn hại nàng, nàng liền rợn cả tóc gáy, "Nhược tịch, đừng lo lắng, muội sẽ không có chuyện gì đâu." Nói là nói như vậy, nhưng nàng thật sự không yên lòng, Hách Liên Viên nhìn thấu bản khoản nơi đáy mắt của nàng, xem ra hẳn phải giúp nàng mới được.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Đoạn tình (3)

Editor : Mai Tuyết Vân

Cuối cùng ba người Quý Tinh cũng bàn xong những chuyện tính toán sau này cho Âm Hương Các, nhìn theo bóng dáng của Quý Tinh ra ngoài, Lâm Nhược Tịch rất lo lắng, “Này tiểu tử kia, Quý Tinh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Hách Liên Viên nhìn nàng một cái, không so đo sự bất kính của nàng, bởi vì nàng nói không hề sai.

"Không đâu." Bởi vì hẳn sẽ âm thầm bảo vệ nàng, thân là người kế thừa chức vị võ lâm minh chủ, thực lực đương nhiên hẳn phía có, “Ta có thể tin tưởng người không?” Lâm Nhược Tịch quay đầu lại nhìn hẳn, Hách Liên Viên gật đầu, không nói thêm cái gì rồi đi ra ngoài.

"Hi nhi, ta mang Tuyết nhi đến rồi." Diệp Thiên nghiêng mình, sau lưng của hẳn xuất hiện một cô gái thanh tú, nàng run rẩy nhìn Nam Cung Hi, “Tuyệt nhi?” Nam Cung Hi kích động tiến lên, gọi Tuyết nhi làm cô gái lùi về phía sau một bước, ánh mắt của Diệp Thiên nhìn sang có ý bảo nàng hãy dừng bước

"Tuyệt nhi, nàng yên tâm, không bao lâu nữa chúng ta đã có thể ở cùng một chỗ." Hẳn tiến lên ôm lấy nàng, than thở cô gái cứng đờ, Nam Cung Hi cũng không để ý đến, chỉ coi là nàng không quen mà thôi.

"Khụ khụ, Hi nhi, con hãy đưa Tuyết nhi ra ngoài đi dạo." Diệp Thiên lên tiếng, Nam Cung Hi gật đầu một cái, lập tức mang theo Tuyết Nhi đi ra ngoài, Diệp Thiên nhìn theo bóng hai người rồi đi, khóe miệng càng cong sâu hơn.

Quý Tinh đứng ở cửa của Âm Hương Các cửa ngấm bầu trời, hít thở một chút, phải nói thật nàng đến đây lâu như vậy, gặp được nhiều người tốt như vậy, nàng thật là may mắn, nghĩ tới việc phải lập tức rời đi, nàng muốn đi dạo trên đường một chút, sẵn tiện mua cái gì đó để làm quà biếu ly cho bố mẹ chồng của nàng, nghĩ như vậy, nàng bước xuống đường ngay.

Nam Cung Hi ôm Tuyết nhi xuất hiện gây ra sự xôn xao không hề nhỏ, làm người trên phố rối rít nhìn xem, chẳng lẽ lời đồn trước đây là thật sao? Xem ra kể từ sau khi mất của Nam Cung Thiếu gia trở nên tốt lập tức tự tin hơn hẳn, nhìn nữ nhân bên cạnh hẳn một chút, bộ dáng cũng rất thanh tú đấy, nhưng bọn họ đều nhất trí rằng vẫn không đẹp bằng Quý Tinh.

"Nhìn cái gì vậy! Nhìn nữa ta móc mắt các ngươi!" Hẳn cũng không thích người khác dòm ngó Tuyết nhi của hẳn, hẳn vừa hô như vậy, tất cả mọi người đều cúi thấp đầu xuống. “Tuyệt nhi, đi thôi, ta đưa nàng đi mua ít đồ” nói xong, hẳn ôm nàng bước vào một tiệm bán đồ ngọc.

"Lão bản, lấy cái này cho ta xem." Quý Tinh chỉ vào vòng ngọc trong quầy, "Được rồi, của Nam Cung phu nhân đây." Quý Tinh nhận lấy vòng ngọc kia nhìn khắp một lượt, mặc dù nàng không hiểu cái này, nhưng nhìn một cái cũng biết đây là mặt hàng tốt.

"Tuyệt nhi nàng sao thế?" Nam Cung Hi nhìn người đứng ở cửa, theo tầm mắt của nàng, Nam Cung Hi thấy nàng đang nhìn vòng ngọc trên tay cô gái kia, Tuyết nhi nắm chặt tay, lúc ấy bất đắc dĩ coi nó như rồi, thế nào chỉ mới chớp mắt lập tức xuất hiện ở chỗ này, thì ra là hiệu cảm đồ cũng có mảnh khốe.

"Lão bản, cái vòng tay này ta muốn có." Nam Cung Hi tiến lên rút vòng ngọc trong tay Quý Tinh đi, lão bản sững sờ, còn Quý Tinh lại nghiêng mắt nhìn sang, lúc này Nam Cung Hi mới phát hiện ra nàng, không biết thế nào, hẳn lại cảm thấy tâm tư của mình có phần xấu đi, cảm giác như bị bắt gian.

"Hi, thôi, vị cô nương này mua trước mà." Nàng thấy đối phương đã chuẩn bị trả tiền rồi, Quý Tinh nhú mày nhìn cô gái kia, sau đó nhìn Nam Cung Hi một lượt, lập tức rõ ràng mọi chuyện.

Nghe được giọng nói này, Nam Cung Hi thầm mắng mình, thế nào lại quên mất Tuyết nhi, hẳn và Tuyết Nhi vốn chính là một đôi, bởi vì nàng dùng thủ đoạn chia rẽ bọn họ, nghĩ như vậy, hẳn lập tức thay đổi thái độ.

"Lão bản, cái này ta đã lấy rồi, ra giá đi." Nghĩ đến việc cũng không có người nào dám chống đối hẳn, chẳng qua thấy lão bản kia nhìn Quý Tinh, dường như đang đợi nàng mở miệng. . . , cảnh này khiến Nam Cung Hi cau mày, lời hẳn nói không có uy nghiêm như thế sao?

"Nam Cung phu nhân, chuyện này. . ." Lão bản vừa mở miệng, Tuyết nhi bên cạnh ngăn cản cả người, Nam Cung phu nhân? Đó không phải là phu nhân của hẳn sao? Mà nàng cũng đã nghe qua không ít lời đồn đãi về Quý Tinh, nàng lùi lại sau lưng Nam Cung Hi rồi núp sau đó, Nam Cung Hi còn cho là bởi vì nàng sợ Quý Tinh hại nàng lần nữa, cho nên đứng chắn tầm mắt của Quý Tinh nhìn nàng.

"Nhuông cho bọn họ đi, ta không cần." Nói xong nàng đi ra ngoài, Nam Cung Hi nhìn thoáng qua nàng, từ đầu đến cuối cũng không phát hiện ra vẻ tức

giận."Nam Cung thiếu gia, đây." Lão bản đem đồ vật gói kỹ lại rồi đưa cho hắn, cầm vật trong tay, tại sao tim của hắn lại nặng trĩu đến thế?

"Nam Cung thiếu gia? Nam Cung thiếu gia?" Lúc này Nam Cung Hi mới lấy lại tinh thần, mới vừa rồi hắn làm sao thế?"Cho nàng cái vòng tay này." Hắn nhận lấy vòng tay, đưa cho nàng, ", Tuyết Nhi cho nàng." Tuyết nhi tâm tình kích động nhận lấy đồ, xoay một vòng, còn trở lại trong tay nàng.

"Đi thôi, ta dẫn nàng đi ăn cái gì đấy." Nam Cung Hi ôm nàng đi ra ngoài, lão bản ở phía sau nhìn hai người kia, thờ dài, lắc đầu một cái, đúng là lòng người. . . Quả nhiên khó dò.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Đoạn tình (4)

Editor : Mai Tuyết Vân

Tâm tình tốt đẹp của Quý Tinh bị cắt ngang, không ngờ chưa được bao lâu, hắn lập tức mang thú vui mới đến trước mặt nàng thị uy? Nhưng hắn đúng là quá coi thường nàng rồi, cuối cùng nàng không mua gì cả, trở về Nam Cung phủ.

"Tinh nhi, con đã trở về?" Thượng Quan Mân tiến lên thân thiết kéo laasy tay nàng, có một số việc bà cũng có nghe nói đến, uất ức cho Tinh nhi rồi. "Mẹ, người làm sao vậy?" Quý Tinh mỉm cười nhìn nàng, Thượng Quan Mân há miệng, cuối cùng cũng không nói ra.

"Không có việc gì, chẳng qua con cứ một mực sống ở Âm Hương Các, cũng không có thời gian nói chuyện nhiều với ta." Nghe đến đây, Quý Tinh gật đầu, "Được rồi, hôm nay con cũng rảnh rồi, con nói chuyện với người có được hay không?" Nghe nàng nói như vậy, Thượng Quan Mân vui vẻ ưng thuận.

"Được rồi, tốt lắm" Nói xong kéo nàng đi đến vườn hoa, hai người vào trong lương đình rồi ngồi xuống, lúc này Thượng Quan Mân mới phát hiện ra không biết nên nói cái gì cho phải, ngược lại Quý Tinh đã nói nhưng bà vẫn khoog dám mở miệng.

"Mẹ, thời gian này chuyện của Nam Cung Hi con đều biết." nàng thờ dài, Thượng Quan Mân sửng sò, không biết nên nói cái gì để an ủi nàng, nói cho đến cùng thì đều tại nhi tử của bà không biết đã ăn trúng phải gió gì.

"Tinh nhi, có thể hắn nhất thời hồ đồ, con đừng so đo đi tìm hắn." Thượng Quan Mân giải thích, Quý Tinh cũng nhìn bà, "Mẹ, trước đây con đã từng nói, phu quân của con chỉ có thể có duy nhất một mình con, nếu như không làm được, con sẽ rời đi." Thượng Quan Mân cứng người tại chỗ, ý tứ của Tinh nhi là muốn rời đi sao?

"Tinh nhi, có lẽ mọi chuyện cũng không như con nhìn thấy. . ." Những lời nói này của bà cũng không nắm chắc, bởi vì bà nhìn thấy Nam Cung Hi ôm một nữ nhân đang nói cười đi tới nơi này.

"Mẹ, người cũng không thể nắm chắc đúng không?" Bà nhìn thấy, làm sao Quý Tinh có thể không nhìn thấy được đây, từ xa Nam Cung Hi lập tức nhìn thấy hai người trong lương đình, thế nào đây, hắn nghĩ cách làm mẹ vui lòng?

"Tuyết nhi, đến bái kiến mẹ ta" Hắn mang người tiến lên, "Tuyết nhi gặp qua lão phu nhân." Thượng Quan Mân không cho nàng sắc mặt tốt cũng không biết nữ nhân này từ chỗ nào chui ra.

"Hừ." Thấy thái độ của Thượng Quan Mân Nam Cung Hi lại xem như hoàn toàn là do Quý Tinh nói cái gì đó. "Mẹ, người đừng nghe người khác nói bậy, con còn đang định cưới Trữ Tuyết." Nghe hắn nói như vậy, nếu trong tay Thượng Quan Mân có gãy gộc đã lập tức đánh trực tiếp lên người hắn rồi.

"Người nói cái gì? Cưới nàng? Còn Tinh nhi phải làm thế nào?" Nghe được cái này, Nam Cung Hi nhú mày, còn nàng ư?"Nàng? Làm thiếp, ta muốn Tuyết nhi kiều ngao." Mới vừa nói xong, Thượng Quan Mân vỗ bàn một cái đứng lên, "Người có biết mình đang nói cái gì hay không?" Mắt thấy hai người muốn cãi vã, Quý Tinh mở miệng.

"Mẹ, ta con muốn một mình nói chuyện với chàng một chút." Chỉ thấy nàng bình tĩnh mở miệng, giống như chuyện mới vừa rồi không có quan hệ gì đến nàng. Thượng Quan Mân nhìn nàng một chút, "Người, đi với ta." Nói xong kéo Trữ Tuyết đi, lại bị Nam Cung Hi ngăn cản.

"Người đừng nghĩ lại dùng thủ đoạn chia rẽ chúng ta, có lời gì nói ở trước mặt chúng ta là được rồi." Hắn bày ra dáng vẻ che chở Trữ Tuyết, Thượng Quan Mân đã sớm tức giận đến phát run, làm sao hắn lại biến thành cái bộ dạng này?

"Ta chia rẽ các người?" Quý Tinh giống như là đang được nghe chuyện cười, Nam Cung Hi nhìn nàng chăm chăm, đã cười đủ chưa? Cười một hồi, Quý Tinh dừng lại, đứng lên đi đến chỗ bọn họ.

"Yên tâm, ta sẽ thành toàn cho các người, lấy hưu thư ra đây, ta không có hứng thú chơi trò chung chồng với người, ta nghĩ nàng ta cũng vậy." Nam Cung Hi nhìn nàng, suy tư về độ chân thật trong lời nàng nói.

"Cho ta hưu thư, ta lập tức đi ngay." Hình như hắn rất bồn chồn, quý chuyện mở miệng. "Không được! Không thể bỏ!" Thượng Quan Mân vội vàng ngăn cản. "Tốt! Ta sẽ đi viết." Nói xong Nam Cung Hi xoay người chạy về phía thư phòng, Thượng Quan Mân vội vàng đuổi theo, để lại Quý Tĩnh và Trữ Tuyết ở trong đình nghỉ mát.

"Người nọ cho người bao nhiêu thứ tốt?" Quý Tĩnh nhìn nàng mở miệng, Trữ Tuyết ánh mắt lập lòe, "Ta không hiểu người nói cái gì, ta và Hi vốn chính là lưỡng tình tương duyệt, là người phá hư chúng ta."

Quý Tĩnh nhìn cô ta từ từ đến gần, Trữ Tuyết nuốt nước miếng một cái, từ từ bước lui về phía sau, "Người đang muốn làm gì?" Cô ta hoảng sợ nhìn nàng, "Yên tâm, ta sẽ không đối xử với người như vậy."

Trong thư phòng, Nam Cung Hi lập tức mài mực, cầm giấy lên muốn viết, Thượng Quan Mân tiến lên giành lấy, đoạt mấy lần, Nam Cung Hi thật sự không chịu nổi nữa, Quý Tĩnh có gì tốt, cho nên dứt khoát điểm huyết đạo mẹ mình.

"Hi nhi, người mau thả ta ra, người người sẽ phải hối hận." Mắt thấy con trai mình đã viết xong hưu thư, bà càng thêm gấp gáp đến nỗi lời nói không mạch lạc, "Mẹ, người yên tâm, Trữ Tuyết rất tốt." Nói xong, hắn đã viết hưu thư xong, cầm giấy lên, hắn thối thối, lập tức chạy vội đi ra ngoài.

"Nam Cung Hi! Người trở lại cho ta trở lại!" Thượng Quan Mân hô to, nhưng người chạy ra ngoài căn bản không có để ý tới bà, bên kia, Hách Liên Viên hết bận chuyện liền lập tức chạy tới Nam Cung phủ, hi vọng nàng không có việc gì.

"Người đừng tới nữa rồi." Sau lưng Trữ Tuyết chính là bậc thang, Quý Tĩnh trong lòng không khó chịu chỉ muốn dọa nàng một chút mà thôi, đang lúc nàng muốn lui về phía sau, Trữ Tuyết lại có thể lần xuống bậc thang. "A!" Nàng ngã trên mặt đất cũng không nhúc nhích, Quý Tĩnh vội vàng chạy xuống đi kiểm tra, nhưng có người còn nhanh hơn nàng.

"Tuyệt Nhi, người làm sao vậy? Đừng dọa ta." Nam Cung Hi đỡ người bẽ đầu chảy máu dẫy, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Quý Tĩnh, "Tại sao người lại hận nàng đến vậy? Vậy thì người căn bản muốn nàng chết?" Ánh mắt hắn lo lắng nhìn cô ta.

"Không có, ta không có hại nàng!" Đó là ngoài ý muốn, nàng bị người ta ghét oan uổng, nhưng Nam Cung Hi lại nghe không vào được, "Hưu thư cho người, về sau đừng xuất hiện trước mặt chúng ta." Một trang giấy quăng lên mặt nàng, Quý Tĩnh bắt được tờ giấy, chỉ là nàng không muốn bị hiểu lầm, "Cái đó. . ." Tay nàng mới vừa đụng phải y phục của hắn, liền bị văng ra ngoài.

"Này! Cứu ta!" Sắc mặt Quý Tĩnh tái nhợt ôm bụng, Nam Cung Hi cũng run rẩy ôm lấy Trữ Tuyết trên đất, "Tuyệt Nhi, đều tại ta không tốt." Hắn tự trách, sau đó tức giận quay đầu muốn giáo huấn Quý Tĩnh, chỉ là một màn trước mắt để cho hắn ngây ngẩn cả người.

"Người đừng đóng kịch!" Hắn rống to, tại sao dưới người nàng lại có một mảnh máu đỏ? Hắn không dám nghĩ tới, diễn trò? Quý Tĩnh tự giễu, "Đúng vậy, ta là đang diễn trò. . . Nam Cung hi, từ nay về sau chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, Quý Tĩnh ta thề với trời, sẽ không bao giờ nữa cần người!" Đứa bé, mẹ thực xin lỗi con.

"Ta đi để cho người." Nói qua ôm Trữ Tuyết rời đi, để cho người? Nàng chẳng lẽ cứ như vậy mà chết sao? "Nàng không sao chứ?" Quý Tĩnh trong lúc mơ màng thấy một người quen, chỉ là nàng không có hơi sức trả lời, trước mắt khoảng không gian đen kịt. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Không thể chấp nhận sự thật (1)

"Tĩnh nhi? Tĩnh nhi sao vậy? Hách Liên Viên, đã xảy ra chuyện gì?" Nhìn Hách Liên Viên ôm người đang hôn mê đi tới Âm Hương Các, Lâm Nhược Tịch nóng nảy, "Hà! Máu. . . Máu. . ." Nàng chỉ vào nửa người dưới của Quý Tĩnh, Hách Liên Viên liếc mắt, "Còn không mau đi mời đại phu." Lúc này Lâm Nhược Tịch mới có phản ứng, "A, ta lập tức đi ngay." Nói xong lao vội ra bên ngoài.

Hách Liên Viên đặt nàng lên giường, hắn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua khi hắn chạy đến đã nhìn thấy nàng ngã trong vũng máu, người nọ cũng quá ngoan độc, coi như không biết nàng có thai, nhưng cũng không nên đối xử như vậy với một nữ nhân.

Lâm Nhược Tịch cũng sợ đến nỗi sắp khóc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đứng ở trước y quán, tại sao tất cả đại phu đều không có ở đây? Đến nhà ai khám bệnh? Nhà ai mà đông như vậy, lại có thể lập tức kêu đại phu khắp thành đi.

"Mà, này Nam Cung thiếu gia cũng thật ghê gớm, vì một nữ nhân lại có thể đi kêu đại phu khắp thành." Lâm Nhược Tịch thính tai nghe thấy, lập tức cắt ngang lời của hai người họ.

"Hai người các người nói cái gì?" Thấy có người sắc mặt không tốt nhìn bọn hắn, hai người co rúm lại một chút, "Không có, chúng ta không nói gì." Hai người vội vàng phủ nhận, nhưng Lâm Nhược Tịch không bỏ qua cho bọn họ, "Nói hay không?" Thấy bộ dạng hung dữ của nàng, hai người nuốt một ngụm nước bọt.

"Cô nương, là như vậy, hai ngày trước Nam Cung thiếu gia dẫn theo một nữ nhân ra ngoài đi dạo phố, bây giờ không biết thế nào cô ta giống như bị thương rất nghiêm trọng, cái này không, đại phu khắp thành cũng được gọi đến chữa bệnh giúp nàng ta." Hai người nói xong, sắc mặt Lâm Nhượng Tích xanh mét.

"Chúng ta có thể đi được chưa?" Lâm Nhượng Tích tránh ra để cho bọn họ đi, Nam Cung Hi. . . Người thật không phải là người! Nàng vội vã chạy về Âm Hương Các, nếu như tính không giữ được đứa trẻ cho Quý Tĩnh, nàng nhất định sẽ hận hấn thấu xương.

Khi Nam Cung Hi trở lại đình nghỉ mát, nhưng không thấy Quý Tĩnh, trên đất có một vết máu lớn làm nhói đau mắt của hắn, hắn không thể nói ra cảm giác của mình, chỉ thấy mình rất khó thở, tại sao lại như vậy? nàng đã đi đâu rồi hả? Bất tri bất giác hắn đi ra ngoài.

Trong thư phòng, huyết đạo của Thượng Quan Mân tự động được giải, mà bà đứng đây cũng đã lâu, đứa con trai này, lại có thể không tới giúp nàng giải huyết, nói đến đây, đứng rồi, Tĩnh nhi, bà vội vã chạy ra ngoài đình nghỉ mát.

"A!" Bà kêu to, tại sao lại nhiều máu đến vậy? Là máu của ai? Bà vội vã chạy ra phía ngoài, lập tức nhìn thấy rất nhiều đại phu đứng chen chúc một chỗ, chẳng lẽ là Tĩnh nhi? Nghĩ như vậy, bà vội vã len người vào.

"Tĩnh nhi, Tĩnh nhi làm sao?" Bà vọt tới bên giường, chỉ là lúc thấy người nọ thì ngại ngần cả người, không phải Tĩnh nhi, là Trữ Tuyết. Xảy ra chuyện gì? Tĩnh nhi đâu?

"Nam Cung thiếu gia." Nam Cung Hi ngừng đầu, tại sao lại có nhiều đại phu như vậy?"Các người. . ." Không đợi hắn hỏi, đã có người thay hắn giải đáp rồi, "Nam Cung thiếu gia phân đại phu khắp thành chúng ta tới chữa trị Trữ Tuyết cô nương." Cái gì? Khắp thành? Nàng kia. . .

"Tất cả các người đều lui về y quán cho ta, lưu lại hai người là được." Hắn không đi gọi quá nhiều đại phu, tại sao đại phu khắp thành đều nói là hắn gọi?"Hi nhi, Tuyết Nhi không sao chứ? May mà ta tìm đại phu khắp thành đến, người cũng đừng quá khổ sở, nhất định sẽ chữa khỏi nàng." Nam Cung Hi ngừng đầu nhìn người vừa lên tiếng, cái gì? Lại là sư phụ?

"Sư phụ, không cần nhiều người như vậy, ngộ nhỡ người khác muốn xem bệnh thì làm thế nào?" Diệp Thiên nhìn hắn, người khác? Chẳng lẽ hắn đang lo lắng người kia ư? Chẳng qua cũng may mà hắn thông minh.

"Không có việc gì, một lúc thôi mà, người ngồi xuống, ta đi hỏi bọn họ kết quả một chút." Nói xong không cho Nam Cung Hi cơ hội nói chuyện, Diệp Thiên vội vàng gọi những đại phu kia vào thảo luận tình huống của Trữ Tuyết.

"Hi nhi, Tĩnh nhi đâu? Có phải con đuổi nàng đi rồi không hả?" Tĩnh nhi, Tĩnh nhi, mới vừa rồi cha hắn cũng nhắc đến Tĩnh nhi, rốt cuộc nàng có chỗ nào tốt! 'Đúng vậy! Con đuổi nàng ta đi rồi! Về sau đừng nhắc đến nàng ta nữa!' Thấy ánh mắt chán ghét của nhi tử, Thượng Quan Mân không nói gì nữa, một mối kéo bước chân ra ngoài, dù sao đến lúc đó có hối hận cũng là tự bản thân hắn.

Lâm Nhượng Tích chạy về Âm Hương Các, âm một tiếng, Hách Liên Viên nhíu mày, "Thật ghê tởm Nam Cung Hi! Sao lại có thể gọi đại phu của cả thành này để đi xem nữ nhân khác." Nàng bực tức ngồi xuống ghế.

"Có ý gì đây?" Hách Liên Viên nhìn nàng, "Cả thành này đều không còn đại phu, tất cả đều ở Nam Cung phủ, chúng ta làm sao đây?" Lâm Nhượng Tích lo lắng nhìn người trên giường.

"Nàng ấy không thể đợi được, chúng ta lập tức rời khỏi thành." Hách Liên Viên nở miệng nói, Lâm Nhượng Tích gật đầu, hiện tại chỉ có ra khỏi thành mới tìm được đại phu, hi vọng Tĩnh nhi sẽ không xảy ra chuyện gì, 'Ta lập tức đi chuẩn bị.' Vừa nói vừa chạy ra ngoài.

"Tĩnh nhi, muội nhất định không thể có việc gì, này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lâm Nhượng Tích nhìn Hách Liên Viên, hắn lắc đầu một cái, chuyện này chỉ có chính nàng biết, lúc này ba người đã ở trên xe ngựa, xe ngựa dần dần rời Đô thành.

"Hi nhi, đầu của Tuyết nhi bị đụng phải, có thể tối nay sẽ tỉnh lại." Diệp Thiên đi tới nhìn hắn, hắn ra tay hơi nặng một chút, 'Ừ.' Nam Cung Hi gật đầu một cái, ngay sau đó lại tiếp tục trầm tư, Diệp Thiên nhìn hắn một chút, đứng dậy rồi đi, hắn phát hiện tự bản thân mình sau khi làm xong chuyện cũng không mấy vui vẻ, tại sao vậy chứ? Hắn quay đầu ngơ ngác ngồi ở chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Không thể chấp nhận sự thật (2)

Editor : Mai Tuyết Vân

"Người đã hoàn thành nhiệm vụ, có thể đi được rồi." Diệp Thiên nói với Trữ Tuyết, "Mà ta lại không muốn đi, suy nghĩ một chút ta thấy gả cho Nam Cung Hi cũng không tồi, không phải sao? Hình như hắn rất yêu thích ta đấy." Nghe xong câu nói của cô ta, . . . Trong mắt Diệp Thiên xuất hiện một tia khát máu.

“Chắc người cũng hiểu chuyện này không phải sự thật.” Diệp Thiên nhắc nhở, nhưng Trữ Tuyết lại không cho đó là đúng, “Ta có thể biến nó thành sự thật không phải là được hay sao? Đúng rồi, người đứng trước ta không biết, may mà tính mạng của ta lớn, bất quá không phải người xuống tay chỉ có mình ta chứ?” Nàng nói ra lòng dạ của Diệp Thiên.

“Người đã biết rất nhiều chuyện, đúng là ta không nên để người lại.” Trữ Tuyết nhún vai, “Ta rất ngạc nhiên, tại sao người lại dùng trăm phương ngàn kế muốn tách bọn họ ra?” Cô ta vừa hỏi xong, Diệp Thiên đã lập tức bóp cổ cô.

“Không nên hỏi thì đừng hỏi, nếu không ta thật sự sẽ giết chết người.” Hắn buông lỏng tay ra, Trữ Tuyết vuốt cổ của mình không ngừng ho khan, “Khụ khụ. . . Khụ khụ. . .” Mới vừa rồi nàng thật sự nghĩ rằng hắn sẽ giết nàng.

“Tìm cơ hội rời khỏi hắn, nếu không ta sẽ lập tức giết chết người.” Bỏ lại những lời này, Diệp Thiên rời đi, Trữ Tuyết nhìn theo bóng dáng đã đi xa của hắn, “Người nói đi là ta sẽ lập tức rời đi ư? Ta cứ không đi!” Nói xong nàng cũng rời đi. Mặc kệ hết thấy, nhất định phải già đi.

Đội hai người rời đi, lúc này Nam Cung Hi mới đứng thẳng người lên, cây trâm tay đã bị hắn bẻ gãy, hắn vẫn luôn tin tưởng sự phụ, sao người lại có thể đối xử với hắn như vậy? Thì ra từ đầu đến cuối hắn đều bị người khác lừa dối, nghĩ đến những lời nói trước khi đi của Quý Tinh, hắn lại cảm thấy khó thở.

Kể từ lúc trên mặt Nam Cung Hi không còn sẹo, người ở Đô thành đều không sợ hắn nữa rồi, bởi vì không còn lý do gì nữa rồi, hơn nữa mặt mũi của hắn tốt lên, thì số đào hoa cũng kéo theo, hắn lại muốn thành thân, đây mới là chuyện để bọn họ say sưa nói chuyện.

“Hi nhi, con thật sự muốn kết hôn với cô gái tên Trữ Tuyết đó?” Nam Cung Hi gật đầu, “Mân Mân, chúng ta đi, hôn lễ này đừng có mà hy vọng chúng ta tham gia.” Nam Cung Hạo lời Thượng Quan Mân kéo đi.

“Hi nhi, chúc mừng con!” Diệp Thiên ngoài mặt nói ra những lời chúc mừng đó, kỳ thực lại đang rửa thù, nữ nhân kia lại có thể không nghe lời của hắn, xem ra nàng chán sống rồi. “Tạ ơn sự phụ.” Hắn cung kính nói với ông ta, Diệp Thiên hải lòng gật đầu.

Bên kia Quý Tinh cũng đã tỉnh lại, người vui mừng nhất chính là Lâm Nhượng Tịch rồi, “Tinh nhi, lúc thuốc còn đang nóng hãy uống đi.” Nàng vừa tỉnh lại đã lập tức thấy Nhượng Tịch bung thuốc đến trước mặt nàng, “Nhượng Tịch, đây là thuốc gì vậy?” Nàng cau mày nhìn thử thuốc đen ngòm trong chén, cái này có thể uống sao?

“Thuốc dưỡng thai.” Mặc dù màu sắc của cái này rất khó coi, nhưng lại nghe Hách Liên Viên nói y thuật của quý y gì kia rất tốt. “Thuốc an thai?” Lúc này nàng mới nhớ ra lần trước hình như Nam Cung Hi đã hát nàng vắng ra ngoài, sau đó. . . Sao lại có thể không mất đi cơ chứ?

“Đúng vậy, Hách Liên Viên tìm cái gì mà quý y đến chữa trị cho muội.” Nói đến đây, Quý Tinh nhìn gian phòng một chút, “Đây là nơi nào?” Nói đến đây, Lâm Nhượng Tịch lập tức bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“Còn không phải tại cái tên Nam Cung Hi đó mang đại phu khắp thành đến để xem cho cái nữ nhân vô danh kia ư, tỷ và Hách Liên Viên hết cách, chúng ta đã không còn ở thành Đô nữa rồi.” Nói xong nàng giật mình vì đã nói chuyện không nên nhắc đến, lập tức đưa tay che miệng. Nhưng nàng nhìn thấy Quý Tinh không có phản ứng gì, lúc này mới thở phào vỗ ngực.

“Đưa thuốc cho muội.” Lâm Nhượng Tịch đưa thuốc đến cho nàng, nàng nhận lấy thuốc rồi lập tức uống ngay. . . , “Đúng rồi, Tinh nhi, tên Hách Liên Viên nói với quý y muội là phu nhân của hắn, sau đó người nọ còn nói chờ các người mời hắn ăn cơm.” Lâm Nhượng Tịch vừa nói xong, Quý Tinh lập tức bị sặc, “Khụ khụ. . . Khụ khụ. . .” Nhượng Tịch vội vàng đón lấy chén thuốc.

“Muội làm sao vậy? Đến uống thuốc cũng bị sặc, có cần tỷ gọi quý y kia đến xem cho muội một chút hay không?” Nàng vừa giúp Quý Tinh vỗ lưng vừa nói thầm, Quý Tinh tròn tròn mắt, còn không phải tại những lời của nàng nên Quý Tinh mới bị sặc hay sao, thật là.

“Hách Liên Viên đâu?” Từ khi nàng tỉnh lại nàng không muốn nói đến những chuyện trước kia, mà đối với lời nói của Lâm Nhượng Tịch, nàng cũng làm như không nghe thấy. “Hắn? Không biết, khi từ đi sắc thuốc đã không thấy hắn đâu, có thể đã ra ngoài rồi.” Nói xong nàng cầm chén để lên bàn, giúp Quý Tinh rót một chén nước.

“Uống miếng nước đi, vừa rồi uống thuốc đắng lắm phải không?” Quý Tinh nhận lấy cái ly, uống một hớp, Lâm Nhượng Tịch lập tức tiến lên cầm lấy cái ly cất đi, “Này, Nhượng Tịch. . . Tỷ. . .” Lâm Nhượng Tịch nhìn lại mình một lượt, có chỗ nào không ổn sao? “Không phải, ý muội muốn nói là, sao tỷ lại như nha hoàn vậy?” Nghe xong hình dung của nàng về mình, Lâm Nhượng Tịch tức giận nhìn nàng.

“Sao muội lại có thể hình dung ta như một nha hoàn, thật là làm tổn thương lòng tỷ.” Nàng nói xong ngược khuôn mặt uất ức nhìn Quý Tinh, “Hi hi, tỷ đừng khỏi hài nữa.” Thấy nàng mỉm cười, lúc này đáy lòng cứ thấp thỏm của Lâm Nhượng Tịch mới đặt xuống được.

“Hách Liên Viên không chuẩn bị nha hoàn cho chúng ta, cho nên. . . Haizz. . .” Nàng thờ dài, mới nhắc đến tào tháo, tào tháo lập tức đếm “Cô lại đang nói xấu gì ta?” Hách Liên Viên vừa vào cửa lập tức nghe thấy Lâm Nhượng Tịch nhắc tới tên của hắn.

“Không có, là ta đang khen người mà thôi, cái gì mà nói xấu người kia chứ!” nói những lời này xong nàng còn bắt chọt nháy mắt với Quý Tinh một cái, “Khụ, khụ, tỷ ấy chưa nói xấu người.” Quý Tinh mở miệng nói, “Xem đi, Tinh nhi có thể làm chứng đó.” Bộ dạng của nàng hà hề.

“Nàng không sao chứ?” Lời này của Hách Liên Viên là nói với Quý Tinh, nàng gật đầu một cái, “Cảm ơn người.” Nàng vừa mới nói lời đa tạ, Lâm Nhượng Tịch đã không vui lòng rồi, “Cảm ơn cái gì kia chứ? Hắn tự xưng là phu quân của muội, chuyện này hắn nên làm mà, sao hả?” Mấy chữ cuối cùng nàng nhìn Hách Liên Viên mà nói.

"Khụ, việc này, ta cam thấy trong hoàn cảnh của nàng nói như vậy là tốt nhất." Hấn giải thích, su đó lại trừng mắt nhìn Nhượng Tịch, Quý Tinh cũng không phản đối, "Ừ, đã gây phiền toái cho người, chỉ cần đừng . . . tạo nên sự ảnh hưởng đến người trong lòng người là được."

Nói đến đây, Hách Liên Viên đỏ mặt, hấn còn chưa có người trong lòng mà. "Đúng rồi, Nhượng Tịch, . . . Đường Tinh Thiên muốn thành thân rồi." Chuyện này là do Quý thúc thúc nói với hấn, bởi vì hấn sẽ tham dự, vốn hấn không muốn nói cho nàng biết, nhưng sớm muộn gì nàng không phải cũng biết sao?

"Tinh nhi muội có đói bụng không? Ta đi lấy thức ăn giúp muội." Nói xong giống như bỏ chạy ra ngoài, Quý Tinh và Hách Liên Viên nhìn theo bóng lưng của nàng, "Người nói Đường Tinh Thiên sẽ thành thân sao?" Hách Liên Viên thu hồi tầm mắt gạt đầu một cái, "Ừ, ta nghĩ sớm muộn nàng cũng sẽ biết, cho nên . . ." Quý Tinh hiểu chứ, chỉ là không biết Nhượng Tịch có chịu nổi hay không.

Lâm Nhượng Tịch chạy đến phòng bếp, bận rộn cả buổi, chỉ là nàng không phát hiện ra, gạo chưa vo đã cho vào nồi, mà dưới lò lại chưa đốt lửa, nàng thì lại cảm muốn khuấy tới khuấy lui ở chỗ nào đó, hấn muốn thành thân? Tên lửa gạt này! Nói cái gì mà thích nàng, kết quả là đây, không phải đã chạy về thành thân với người khác rồi sao, Lâm Nhượng Tịch nàng mới không cần loại người như vậy, nhưng tại sao nàng lại muốn khóc vậy?

Nàng hít một hơi, sau đó dụi mắt, múc thức trong nồi cháo thả vào trog chén, lập tức bung đến cho Quý Tinh ăn, từ đầu đến cuối cũng không phát hiện ra chỗ nào có vấn đề, dừng lại trước cửa nàng sửa sang bản thân lần nữa.

"Tinh nhi, ta nấu cháo, ăn đi khi còn nóng này." Nàng đi tới bên giường, chỉ là khi Quý Tinh nhận lấy cháo lại ngậy ngậy cả người, "Tỷ xác định cái này là cho muội ăn sao?" Nghe thấy lời nàng nói. . ., Hách Liên Viên đi đến nhìn một chút, sau đó quái dị nhìn Lâm Nhượng Tịch.

"Đúng vậy mà, thế nào?" Lâm Nhượng Tịch không hiểu hỏi, Quý Tinh cầm lấy cái bát đưa cho nàng, Lâm Nhượng Tịch tiến lại gần nhìn, "Há! Ta đi làm lại." Hình như nàng đã quên nổi lửa, nói xong nàng muốn đi ngay, lại bị Quý Tinh kéo lại, "Đừng đi, Hách Liên Viên, phiền người đi mua một chút đồ rồi trở lại sau vậy." Tâm trạng của nàng ấy lúc này nàng không dám để cho nàng ấy nổi lửa, vạn nhất đốt luôn chính mình thì làm thế nào đây?

"Được, hai cô cứ đợi, ta sẽ trở lại rất mau." Nói xong hấn xoay người đi ra ngoài, để lại hai người Quý Tinh và Lâm Nhượng Tịch ở trong phòng. "Nhượng Tịch, nếu tỷ muốn khóc hãy khóc đi, muội sẽ không cười tỷ đâu." Quý Tinh kéo tay của nàng, Lâm Nhượng Tịch ngẩng đầu nhìn nàng, nước mắt uất ức từ từ chảy xuống, "Tinh nhi, trước kia tỷ thật sự vô cùng ghét hấn, nhưng bây giờ hấn muốn thành thân, tỷ lại thấy thật khổ sở." Nàng ôm lấy Quý Tinh vui đầu khóc rống, Quý Tinh vỗ lưng của nàng, "Tỷ lập tức thừa nhận mình thích hấn đi, thật ra thì hấn đối với tỷ cũng rất tốt, chỉ là tỷ không cảm thấy mà thôi."

Lâm Nhượng Tịch hít hà cái mũi một cái rồi ngẩng đầu nhìn nàng, "Vậy ta nên làm cái gì?" Quý Tinh suy tư một chút, có, "Cướp hôn." Hai chữ này vừa nói ra, Lâm Nhượng Tịch há to miệng nhìn nàng, nàng không nghe lầm chứ? Cướp. . . Cướp hôn?

"Tinh nhi, cái này không phải quá kinh thế hãi tục sao? Ta là nữ tử mà!" Hiện tại nàng đã sớm quên cả khóc, thảo luận vấn đề này với Quý Tinh, "Nếu không thì sao đây? Muội cảm thấy như vậy là tốt nhất rồi, có thể nhìn ra cho đến cùng thì hấn có thật sự thích tỷ hay không?" Quý Tinh trừng mắt nhìn nàng, Lâm Nhượng Tịch gạt đầu một cái, nhưng cũng không đúng, cũng đâu phải do Quý Tinh làm, nàng ấy nói thì rất đơn giản. "Tỷ vẫn cảm thấy không được ổn." Lâm Nhượng Tịch lắc đầu, "Vậy thì tùy tỷ, đợi người ta kết hôn xong rồi, đến lúc đó tỷ chỉ có thể là thiếp mà thôi. " Không phải nàng hù dọa cô ấy, quả thật đúng như thế."Ta mới không cần làm thiếp!" Lâm Nhượng Tịch gồng quai hàm lên, suy nghĩ rồi rầm hết cả ngày.

"Được rồi, Tinh nhi, muội sẽ giúp tỷ chứ?" Quý Tinh gạt đầu một cái, nàng đương nhiên có thể giúp."Nhưng chúng ta không có thư mời." Muốn vào Thiên Lan sơn trang phải có thư mời mới được, "Tỷ thật ngốc, tỷ suy nghĩ một chút đi mới vừa rồi Hách Liên Viên cũng biết chuyện này, khẳng định sẽ có cách cho tỷ đi." Nghe nàng vừa nói như thế, Lâm Nhượng Tịch vỗ hai tay, thật sự nàng không nghĩ ra!

"Các người lại đang nói ta cái gì vậy?" Mới vừa vào cửa Hách Liên Viên lại một lần nữa nghe thấy tên của mình, mà hai người ngồi trên giường đồng thời nhìn hấn, xem hấn như con mồi đang đến, trong lòng hấn sợ hãi, mà Lâm Nhượng Tịch lại trực tiếp tiến lên kéo hấn đến cạnh giường, ba người bắt đầu thương lượng "Đại kế" của bọn họ.

Ở Nam Cung phủ, Trữ Tuyết tựa vào trước ngực của Nam Cung Hi, qua hai ngày nữa bọn họ sẽ thành hôn, trong lòng nàng không cần nói cũng có rất nhiều nỗi vui mừng, "Hi, chàng thật tốt."

Nam Cung Hi vuốt mái tóc của nàng, "Thật sao?" Cảnh tượng ân ái này cũng không làm giảm đi sự lạnh lẽo trong tầm mắt của Nam Cung Hi.. "Đúng vậy. " Nàng ngẩng đầu, Nam Cung Hi dịu dàng nhìn nàng, người trước mắt nàng chính là nam tử đẹp mắt nhất, "Hi, thiếp rất thích chàng." Nói xong nhón chân lên muốn hôn hấn, Nam Cung Hi nhìn ra ý đồ của nàng, hấn quay mặt đi, nụ hôn rơi xuống trên mặt hấn, Trữ Tuyết chỉ coi là hấn đang xấu hổ.

"Hi nhi, chuẩn bị hôn lễ không có gì, chỉ là cha mẹ người bên kia. . ." Diệp Thiên đi tới, cha mẹ Nam Cung Hi mặc kệ chuyện này, vừa đứng để cho hấn có thể sai khiến sự phụ của hấn chuẩn bị, có lẽ hiện tại ông ta đang rất không vừa lòng.

"Không có việc gì, tiếp tục hôn lễ, nàng nói phải không, Tuyết nhi." Hấn cúi đầu yêu thương say đắm nhìn người trong ngực, Trữ Tuyết ngượng ngừng đập một cái lồng ngực của hấn, Diệp Thiên cũng dùng ánh mắt lo lắng nhìn Trữ Tuyết, tay nắm thành quyền.

"Vậy ta trước hết đi chuẩn bị một chút." Nói xong, Diệp Thiên liếc mắt nhìn người trong ngực Nam Cung Hi, sau đó rời đi, Nam Cung Hi nhìn người đã đi xa, rồi lại nhìn người trong ngực mình một chút, khóe miệng khẽ nâng lên thành một nụ cười quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Hôn lễ giống nhau, tình huống bất đồng (1)

Editor : Mai Tuyết Vân

"Cái gì! Cô muốn cướp hôn?" Về mặt của Hách Liên Viên không dám tin chỉ vào Lâm Nhượng Tịch, "Này, tên họ Hách kia, người làm gì kích động như vậy! Ta cũng đâu có cướp người." Lâm Nhượng Tịch tức giận nhìn hân.

"Tĩnh nhi, nàng không khuyên cô ấy sao?" Hách Liên Viên gửi hết hy vọng lên người nàng, "Chuyện này do chính Tĩnh nhi đề nghị." Lâm Nhượng Tịch nói xong, Hách Liên Viên kinh ngạc nhìn Quý Tĩnh, do nàng đề nghị? Hân choáng váng đầu óc.

"Này, người có giúp ta hay không?" Lâm Nhượng Tịch thở hổn hển nhìn hân, nếu hân không muốn giúp nàng thì cũng không thể đánh hân được. "Việc này, cô cho ta thời gian để ta hỏi một chút đã." Hân còn muốn đi hỏi ý kiến của Quý thúc thúc.

"Được, chẳng qua nếu người không giúp ta. . . vậy thì ta lập tức giành người." Lời này Lâm Nhượng Tịch vừa nói ra, Quý Tĩnh ở một bên bị nước miếng làm cho sặc, "Khụ khụ. . . Khụ khụ. . . Tỳ giành hân?" Nàng chỉ vào Hách Liên Viên, sắc mặt của hân đã khó coi đến cực điểm, cái này rõ ràng là đang uy hiếp hân không phải sao?

"Đúng vậy, dù sao thì Đường Tĩnh Thiên cũng cho là ta thích hân không phải sao? " Hách Liên Viên chỉ vào mình, thật là nổi oan lớn mà, rõ ràng chính nàng làm thành như vậy, còn biến thành không phải là hân rồi hả ?"Ta nói chuyện với cô có lương tâm một chút có được hay không?" Vậy mà căn bản Lâm Nhượng Tịch không nhìn hân.

"Tĩnh nhi, muội nhìn hân xem, hình như hân không muốn giúp ta." Nói xong thì bật khóc, Quý Tĩnh vỗ bả vai của nàng, Hách Liên Viên cũng xanh mặt. "Ta không nói là không giúp." Hân mới vừa nói xong, Lâm Nhượng Tịch đến trước mặt hân, "Thật? Người nói như vậy là chịu giúp ta rồi hả ?" Cô nào có đáng về khóc lóc hả, Hách Liên Viên mới biết mình bị lừa dối, thật là hao hơi tổn sức mà.

"Ta đi tìm Quý thúc thúc hỏi thăm." Nói xong hân rồi đi lần nữa, "Tĩnh nhi, muội dạy ta nên giành như thế nào đây?" Mới vừa rồi cũng không nói tí mị, Quý vẫy tay gọi nàng, Lâm Nhượng Tịch đưa lỗ tai tới gần, Quý Tĩnh nói một hồi vào tai nàng, "À? Hả? Ah? Có thể không?" Về mặt Lâm Nhượng Tịch phong phú chọc cười quý chuyện.

"Được mà, nhất định được." Nàng cười vỗ bả vai của cô, Lâm Nhượng Tịch nghiêng đầu sắp xếp lại lời nói của Quý Tĩnh, nghĩ tới lúc đó nên bắt đầu từ nơi nào trước, Quý Tĩnh cũng không làm phiền nàng, để cho nàng suy nghĩ thật kỹ.

Giờ phút này Thiên Lan son trang một mảnh vui sướng, thiếu trang chủ của bọn họ muốn thành thân rồi, trước kia chết sống không chịu cưới chính thể, không chịu đưa hai vị thiếp trở lại, làm lão trang chủ và phu nhân rất tức giận.

Vào buổi gặp ban đêm "Thiên nhi, con thật sự chịu cưới đại tiểu thư Thủy Linh của Thủy Duyệt son trang sao?" Đường Tiểu Thiên nhìn con trai ở trước mặt, mấy ngày trước trở về lại đồng ý với hôn sự này, nhưng khi nhìn thấy khung cảnh vui mừng trong son trang và thái độ của hân lại căn bản không thể so sánh được.

"Phụ thân, con đã nói mười mấy lần rồi, con cưới, người cũng đừng hỏi nữa." Nói xong hân đứng dậy ầm một tiếng mở cửa đi ra ngoài, "Hả? Thiên nhi, con đi đâu vậy?" Ngoài cửa chính là Quan Nguyệt mẫu thân của Đường Tĩnh Thiên, "Lão gia, Thiên nhi đi đâu vậy?" Bà hỏi người ở bên trong, Đường Tiểu Thiên lắc đầu một cái.

"Đúng rồi, nàng tới đây có chuyện gì không?" Lúc này Quan Nguyệt mới nhớ ra, "Haizz! Thiếp tới tìm Thiên nhi đi thử quần áo, mấy ngày nay con thế nào ấy? Rất lạ." Đường Tiểu Thiên cũng không biết chuyện gì xảy ra, hình như kể từ sau khi hân trở về đã như thế này.

"Ừ! Ta biết rồi." Ông thờ dài."Đúng rồi, lão gia, không phải người đã đi Lâm gia bảo cầu hôn sao? Tại sao người lại đi Thủy Duyệt son trang?" Dù Quan Nguyệt nghĩ thế nào cũng không thông, trước đây bà và Thiên nhi có đề cập tới chuyện này, lúc ấy hân không phản đối, còn rất phối hợp bỏ hai người thiếp trước đây rồi, chẳng lẽ Thiên nhi coi trọng đại tiểu thư của Lâm gia bảo?

"Ta đã đi, nhưng người ta không đồng ý, vừa đúng trang chủ của Thủy Duyệt son trang ở đấy, trò chuyện một chút lại thành ra như vậy,ta cảm thấy cũng như nhau không phải sao?" Ông nói xong, Quan Nguyệt lập tức liếc ông, "Chàng nói giống nhau sao? Ngộ nhờ người Thiên Nhi để ý lại là đại tiểu thư của Lâm gia bảo thì làm thế nào đây?" lần này đến lượt Đường Tiểu Thiên ngây người, ông chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Ông chậm rãi đi tới đi lui trong nhà, "Thiếp nói chàng đừng đi rồi, đầu thiếp choáng váng cả rồi, không phải Thiên nhi đã đồng ý rồi sao, chàng còn băn khoăn cái gì?" Lúc này Đường Tiểu Thiên mới dừng lại, vỗ tay một cái, "Đúng rồi Thật là già rồi, hồ đồ." Quan nguyệt ở một bên liếc mắt nhìn ông.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75-2: Hôn lễ giống nhau, tình huống bất đồng (1)

Editor : Mai Tuyết Vân

Đường Tinh Thiên một mình ngồi ở bờ hồ, nhìn cá trong ao, ban đầu lòng hân hoan ngập nỗi vui mừng, bởi vì hân nghe mình nói, đối tượng mà cha hân cầu hôn cho hân là Lâm gia bảo, nhưng chỉ chớp mắt đã trở thành Thủy Duyệt son trang, lúc ấy hân mới rời khỏi nhà đi ra ngoài, chẳng qua quanh đi quẩn lại hân cũng trở về, dù sao cưới ai cũng như nhau

Hình như Nam Cung phủ rất vui mừng, ngày thành hôn càng ngày càng gần, người trong phủ lại càng vội, người bên ngoài cũng đến gần cửa Nam Cung phủ xem náo nhiệt, tại sao có thể không nhìn được chứ, bọn họ đều nghe nói Nam Cung thiếu gia đã bỏ rơi phu nhân lúc trước, bây giờ lại chuẩn bị cưới tiếp, bọn họ đều tò mò có phải tân phu nhân đẹp như thiên tiên hay có cái gì khác đặc biệt.

"Haizz, ta vẫn cảm thấy Nam Cung phu nhân trước đây rất tốt, các người có phát hiện gì hay không, hình như nàng ấy đã biến mất." Trong đám người có một người lên tiếng, có người lại gật đầu, "Đúng vậy, Đúng vậy, Ám Hương Các cũng thay lão bản rồi, người nói có phải là nàng ta bị đuổi đi rồi hay không?" Một người nói lên cái nhìn của hân, đúng như vậy ư? Nếu như bị bỏ thì thế nào mọi người lại không nhìn thấy, chỉ có bị đuổi mới biến thành thế này.

"Thật là tổn thọ mà, trước đây lão thái bà thấy bọn họ rất xứng đôi, không ngờ. . ." Lão bà lắc đầu rồi thở dài, lúc ấy chính nàng đã khuyên can, lúc này chỉ mới cách có mấy tháng, chỗ ngồi của thiếu phu nhân Nam Cung phủ đã lập tức đổi người ngồi rồi.

"Này, này, các người tránh ra chút, thiếu phu nhân nhà chúng ta không muốn nhìn thấy các người tụ ở đây, đi mau!" Lúc này bên trong có người ra ngoài thúc giục đuổi bọn họ, hai người trước cửa đối mặt nhìn nhau, cũng lắc đầu rồi đi, tân phu nhân không phải là một trâm hảo sắc sao, mặt của Nam Cung thiếu gia bị dán lại rồi à?

"Hi, những người đó thật là phiền phức, lúc nào cũng ăn nói bậy bạ, ta đã cho người đuổi bọn họ đi rồi." Trữ Tuyết kéo lấy tay của hân nũng nịu nói, những người đó cũng thiệt là, lại có thể nhắc đến Nam Cung phu nhân trước kia, không biết nàng mới là Nam Cung phu nhân tương lai hay sao?

"Ừ." Mặc dù người cũng đã bị đuổi đi, nhưng những gì nên nghe hân đã nghe được, nàng đi rồi sao?"Hi? Hi?" Trữ Tuyết lập tức kêu hai tiếng, gần đây hân luôn ngăn người, "Hà?" Nam Cung Hi lấy lại tinh thần nhìn nàng, "Không phải nói sẽ đi xem quần áo sao?" Nghe một người nói có một nơi tên là Gấm Nghê phường gì đó, y phục rất đặc biệt, nàng cũng muốn đi xem sao.

"A, ta đột nhiên nhớ ra còn có việc, nàng tự đi đi, hoặc là gọi tiểu Lục với Tiểu Duyệt đi cùng nàng?" Nghe đến tên hai người kia, Trữ Tuyết giận dữ ghé góm, hai người kia cố tình chống đối nàng, nàng muốn nước nóng, lại có thể cho nàng nước lạnh, đáng sợ nhất chính là nước tắm cũng là nước lạnh, mà hình như Nam Cung Hi đối xử đặc biệt tốt với hai người kia, cho nên hân cũng không bao giờ trách mắng, nếu không nàng đã sớm đánh chết các nàng rồi.

"Không cần, tiếp tục đi, chẳng đi làm việc đi, đừng quá lao lực." Nàng mới vừa nói xong, Nam Cung Hi lập tức xoay người rồi đi, tiểu Lục và tiểu Duyệt làm chuyện gì hân đều biết, chỉ là hân mắt nhắm mắt mở, vì phòng ngừa Trữ Tuyết trả thù, hân còn cố ý tỏ ra rộng lượng với các nàng.

Trữ Tuyết tự mình đi đến Gấm Nghê phường, "Cô nương, muốn làm cái gì?" Giờ phút này đúng lúc Tiền Nhất đang ở bên trong, thấy khách vào ông cung kính nghênh đón, "Ừ, ta xem trước một chút, đúng rồi, làm xong sau có thể giao hàng chứ?" Tiền Nhất gật đầu, "Vâng thì tốt, ta chọn xong sau đó đưa đồ đến Nam Cung phủ cho ta." Nghe được ba chữ Nam Cung phủ, Tiền Nhất quan sát nữ nhân trước mặt lần nữa, sau đó cả thái độ cũng thay đổi.

"Nam Cung phủ ư chúng tôi không giao." Nếu như ông không đoán sai, nữ nhân này chính là tân Nam Cung phu nhân, thì ra là cái bộ dáng này, hồ ly tinh, làm hại đại lão bản bây giờ không biết đã đi đâu

"Cái người này người thật sự là kỳ quái, có tiền vào còn không làm?" Máy ngày nay tâm tình Trữ Tuyết vốn không được tốt cuối cùng cũng tức giận, ở Nam Cung phủ có hai tiểu quý đối nghịch với nàng, đi ra mua đồ lại còn bị người khác làm mất mặt?

"Nơi nào chúng ta cũng đưa, chỉ có Nam Cung phủ thì miễn đi, cô nương có thể chọn hiệu buôn khác." Thấy thái độ của Tiền Nhất cứng rắn, Trữ Tuyết tức giận, "Người có biết ta là hay không?" Nàng vỗ bàn một cái, bộp một tiếng, người ngoài cửa đã vây kín đến, chương quý Gấm Nghê phường là người vô cùng tốt mà, làm sao mà người trước mặt lại đến gây gỗ vậy?

"Người là ai?" Tiền Nhất rất phối hợp hỏi, "Ta? Ta là thiếu phu nhân Nam Cung phủ." Nàng mới vừa nói xong, mọi người ngoài cửa nhìn nàng, nàng ta chính là tân Nam Cung phu nhân? Tiền Nhất nhìn lại một chút, khó trách, nữ nhân trước mặt không hề biết sợ là gì, nơi đây chính là địa bàn của Nam Cung phu nhân trước đây

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75-3: Hôn lễ giống nhau, tình huống bất đồng (1)

"Hà, vậy thì thế nào? Nói không giao chính là không giao." Thái độ của Tiền Nhất chọc giận Trữ Tuyết, "Gọi chương quỹ của các người ra đây!" Tiền Nhất dùng giọng nói mỉa mai nhìn nàng, "Thật xin lỗi, ta chính là chương quỹ." Cái gì? Trữ Tuyết không dám tin nhìn ông, lúc này ngoài cửa có tiếng bàn tán truyền tới.

"Người đó chính là tân Nam Cung phu nhân ư? Cũng chẳng có gì đặc biệt cả? Ngươi xem với cái tính khí, không dám khen tặng, về sau chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn." Một người bên cạnh lập tức vội vàng gật đầu, "Đúng vậy, Đúng vậy, ta đã nói làm sao Tiền chương quỹ lại nổi giận vậy, thì ra là, xem ra người nọ không hề biết, tiệm này là do Nam Cung phu nhân trước đây mở chứ?" Câu nói phía trước Trữ Tuyết có thể không so đo, nhưng sao tiệm này lại do nữ nhân kia mở? Nàng mới không thêm mua, nghĩ như vậy, nàng xông ra ngoài.

"Haizz, làm sao ngươi lại không lễ phép như vậy, đụng vào người ta cũng không mở miệng xin lỗi." Một phụ nhân cúi người xuống nhặt lại chiếc rổ bị đụng rớt, "Chào ôi, mẹ của Đậu Đậu à, người ta là Nam Cung phu nhân, làm sao xin lỗi bà đây." Bên cạnh đã có người bắt đầu giễu cợt, Trữ Tuyết như bỏ chạy trở lại Nam Cung phủ, nàng không biết làm nữ nhân trước kia lại được lòng người như vậy, bây giờ nếu nàng còn chưa chính thức thành thân thì còn chưa thể tốt đẹp được.

Mà ở bên kia, quả thật Hách Liên Viên không phụ sự mong đợi của mọi người, "Giao cho con, thiệp mời đây." May mắn thay Quý thúc thúc có chuyện không thể đi, nên muốn đề cho hắn đi thay ông, chỉ là nhìn thấy vẻ hung phấn khi cầm thiệp mời của hai người, ông bắt đầu cảm thấy nhức đầu, tham gia hôn lễ còn có thể đi, nhưng mà bọn họ lại muốn đi phá ngang, hơi có phần. . .

"Họ Hách này, người thật rất tốt mà." Lâm Nhược Tịch vui vẻ tiến lên nắm lấy tay của hắn bày tỏ sự cảm tạ, còn hắn lại lộ ra vẻ mặt hối hận, "Được rồi, thật ra thì đề cho Đường Tinh Thiên phải cưới người mình không thích, không bằng đề cho nàng ấy đi làm rồi lên còn hơn." Quý Tinh tiến lên vỗ bờ vai của hắn, uống thuốc kia được mấy ngày, thân thể của nàng tốt hơn rất nhiều, bây giờ đã có thể xuống giường đi lại.

"Được rồi, ta còn nghe được một chuyện, thiệt giả còn chưa xác định." Hắn do dự liếc nhìn Quý Tinh, còn Lâm Nhược Tịch lại nhảy tới tò mò nhìn hắn, "Chuyện gì hả? Ngươi nói đi." Nàng thúc giục, nhưng Hách Liên Viên do dự vẫn không nói gì.

"Ngươi nói đi, ta không sao." Mãi lúc sau Lâm Nhược Tịch mới phát hiện, chuyện này có liên quan đến Tinh nhi ư?" "Thôi, không phải chuyện gì đặc biệt quan trọng thì đừng nói." Lâm Nhược Tịch nhanh chóng thay đổi thái độ lại phải nhận lấy cái nhìn chăm chăm của Hách Liên Viên, Lâm Nhược Tịch nhìn hắn, nàng nói sai rồi sao?

"Nam Cung HI muốn thành thân, tổ chức cùng với Đường Tinh Thiên trong một ngày." Nói xong hắn nhìn nàng, Lâm Nhược Tịch cũng nhìn nàng, cùng một ngày?" "Tinh nhi, cái đó. . . Muội có cần phải cũng đi cướp hôn không?" Sau khi nói xong nàng lập tức thăm mắng mình, nói cái gì lộn xộn lung tung cả rồi, nàng vội vàng bưng kín miệng mình, đề phòng ngửa lại nói ra cái gì khác.

"À, cũng rất tốt mà, được rồi chúng ta đi Thiên Lan sơn trang, còn chỗ kia đã sớm không còn mối quan hệ nào với muội." Dáng vẻ của nàng rất bình tĩnh, Lâm Nhược Tịch nhìn thấy rất đau lòng, Hách Liên Viên cũng không biết nên nói cái gì, trong lúc nhất thời bầu không khí trở nên ngột ngạt.

"Được rồi, chúng ta đi Thiên Lan sơn trang, hai người phải giúp ta." Lâm Nhược Tịch phá vỡ bầu không khí trầm tĩnh, nhìn bộ dạng hy sinh anh dũng của nàng, Quý Tinh bật cười, còn Hách Liên Viên lại liếc mắt nhìn, hắn thật là xui xẻo, lại phải giúp đỡ người khác đi cướp hôn.

Ba người rất nhanh đã sửa sang xong, mượn một chiếc xe ngựa, ba người đi tới Thiên Lan sơn trang. "Này, có cái gì mà cô phải đeo túi ở cổ vậy hả?" Hách Liên Viên tò mò nhìn cái túi của Lâm Nhược Tịch, "Nói cho ngươi biết, không được phép đụng vào đồ của ta." Thấy dáng vẻ của nàng, Quý Tinh lập tức đoán ra đây là cái gì. "Tỷ đúng là thần giữ của mà, làm gì mà lại mang tiền ở trên người như thế chứ?"

"Cái gì? Đó là tiền?" Hách Liên Viên mới vừa hô lên một tiếng, lập tức bị Lâm Nhược Tịch tiến lên che miệng, "Ngươi không cần lớn tiếng như vậy, ngộ nhỡ bị người ta cướp thì làm thế nào?" Đây chính là toàn bộ gia sản của nàng, không có nó, bọn họ sinh hoạt thế nào.

"Thiên nhi, nên đi nghênh đón cô dâu." Quan nguyệt ở ngoài cửa gõ cửa, chỉ chốc lát cửa mở ra, nhìn mặc toàn thân đồ nhũ từ, nàng hài lòng gật đầu một cái, chỉ là chứng kiến tới vẻ mặt của hắn thì nàng sợ hết hồn, đây là thế nào? Tại sao hắn một bộ bộ đáng rất tức giận?

"Thiên nhi? Ngươi. . ." Còn chưa nói hết, đường tinh ngày liền vượt qua nàng đi ra ngoài, chứng kiến tới cửa ngựa cùng cỗ kiệu thì hắn dừng một chút, ngay sau đó còn là nhảy đi lên, một nhóm người hướng nước vui mừng Sơn Trang đi tới.

Lúc này, Nam Cung phủ cũng vậy âm thanh của pháo nổi lên bốn phía, Trữ Tuyết không có nhà mẹ đẻ, cho nên đã giảm bớt người đi đón tân nương, mà tại Nam Cung phủ lão gia và lão phu nhân quyết tâm không chủ trì hôn lễ này, được Nam Cung HI dẫn dắt, tân nương được trực tiếp đưa vào phòng tân hôn, cũng không bái đường, cảnh này khiến Trữ Tuyết cực kỳ bất mãn, cái gì cũng đều tiết kiệm được, tại sao đến cả bái đường cũng có thể tiết kiệm đây?

Mà từ đầu đến cuối cũng không ai phát hiện ra trong hôn lễ thiếu mất một người, người nọ không phải là người khác, chính là sư phụ của Nam Cung HI, Diệp Thiên, chẳng qua hắn đi nơi nào, chỉ có mình Nam Cung HI biết mà thôi, không ai nhìn thấy nụ cười quỷ dị kia của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76-1: Hôn lễ giống nhau, tình huống bất đồng (2)

Editor : Mai Tuyết Vân

Khi ba người bọn Lâm Nhựt Tịch đến Thiên Lan sơn trang thì Đường Tinh Thiên đang đưa tân nương đi vào, chẳng qua giây phút này Lâm Nhựt Tịch lại đột nhiên rút lui, “Tinh nhi, tỷ nghĩ hay là chúng ta thôi đi.” Nhìn ngoài cửa nhiều người như vậy, đến lúc sẽ rất khó coi, quan trọng nhất nàng vừa nhìn thấy cha nàng cũng ở đây.

"Này, Lâm Nhựt Tịch, cô đừng có lãng phí lòng tốt của ta có được hay không?" Hách Liên Viên không vừa ý, nàng ấy sao lại thế này, đến lúc này mới chịu chùn bước? Sớm biết thế này hẳn đã không giúp nàng rồi.

"Tỷ cứ nhìn hẳn thành thân như vậy ư?" Quý Tinh hỏi vặn lại, vẻ mặt của Lâm Nhựt Tịch rồi rầm, “Tinh nhi, cha tỷ cũng ở đây, đến lúc đó sẽ rất mất mặt!” Nàng lại gần Nhựt Tịch, nhỏ giọng nói: “Chuyện này là tương lai hạnh phúc của tỷ, có cái gì khó xem hay khó coi, cùng lắm để cho hẳn đi ngăn cản cha tỷ là được rồi.” Quý Tinh chỉ vào Hách Liên Viên bên cạnh.

"Ta?" Hiện tại hẳn đã biết Lâm Nhựt Tịch sợ cái gì rồi, đúng là để cho hẳn đi đối phó với bảo chủ của Lâm gia bảo, chuyện này. . . không tốt lắm! "Đúng vậy, hẳn có võ công không phải sao?" Quý Tinh gật đầu một cái, Lâm Nhựt Tịch quay đầu nhìn hẳn.

"Người biết võ công? Sao lại không nói sớm! Người cứ trực tiếp chém giết giúp ta là được." Nàng còn phải phí sức làm cái gì nữa! Hách Liên Viên vừa nghe thấy, thiếu chút nữa là tức hộc máu, để cho hẳn chém giết trong hôn lễ? Có muốn để cho hẳn sống hay không? Nam nhân đoạt nam nhân, nói ra thì hẳn và Đường Tinh Thiên kia cũng có chút xích mích.

"Nói cho cô biết, cô đừng hòng trông cậy vào ta, nếu không ta lập tức dẹp đường hồi phủ đây." Nói xong Hách Liên Viên thật sự bảo phu xe quay trở về đường cũ."Này, ngừng lại! Ta đi, ta đi còn không được sao?" Nói qua nàng chậm chậm xuống xe, ba người lấy ra thư mời, rất thuận lợi đi vào bên trong .

Mà bên trong Đường Tinh Thiên đang cùng với tân nương bái đường, chỉ nghe người bên cạnh hô to, : “Nhất bái thiên địa.” Đường Tinh Thiên máy móc khom người làm nghi thức. “Nhị bái cao đường.” Hẳn hành lễ với cha mẹ của mình đang vui mừng hơn hờ, cứ như vậy đi. “Phu thê giao bái.” Lần này Đường Tinh Thiên lại chậm chạp không chịu cử động, “Phu thê giao bái. ” người bên cạnh hô thêm lần nữa, thiếu trang chủ sao lại thế này? Có phải không nghe rõ chăng?

Hai người ngồi ở trên cao đường sắc mặt cứng cả lại, mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì vậy? Nhìn người con gái đội khăn cưới đối diện mình, Đường Tinh Thiên hồi hận, hẳn cảm thấy mình không thể làm hại đội con gái nhà người ta, chỉ là tân khách cả sảnh đường đang nhìn, hẳn gặp phải khó khăn rồi.

"Đợi chút, Đường Tinh Thiên người không phải có thể cưới nàng!" Nhìn người ngoài cửa xông vào, hai mắt Đường Tinh Thiên tỏa sáng, ngay sau đó lại nhìn thấy được người ở bên cạnh nàng, ánh mắt lại trầm xuống âm đạm.

"Nhựt Tịch, làm sao con lại ở chỗ này? Con tới đây thì cũng làm loạn cái gì!" Người đang nói chuyện chính là cha của Lâm Nhựt Tịch, Lâm Vĩ, nhưng mà nàng không trả lời ông, nàng nhìn người đang mặc đồ cưới.

“Vĩ cái gì mà hẳn không thể thành thân với ta? ” điều khiến người khác không ngờ chính là, tân nương từ lại có thể tự mình mở khăn cưới, lúc này Lâm Nhựt Tịch mới thấy rõ nàng, Thủy Linh? Nàng vẫn luôn biết Thủy Linh thích Đường Tinh Thiên, nhưng. . . Nhưng. . . nàng đưa mắt nhìn Quý Tinh, Quý Tinh gửi cho nàng dấu tay bảo cổ gắng lên.

"Bởi vì. . . Bởi vì. . ." Nàng nói ấp a ấp úng, Đường Tiểu Thiên và Quan Nguyệt như đứng trên đồng lửa, còn Lâm Vĩ lại muốn tiến lên kéo nàng lại nhưng người đang cản trước mặt ông là ai? Hình như là có ý cản đường, lại nói Hách Liên Viên cũng là bất đắc dĩ.

"Đường Tinh Thiên, rốt cuộc người cũng không quan tâm đến ta và đứa bé." Cắn răng một cái, nàng bất chấp mọi thứ, lời nói của nàng giống như một trái bom, nổ tung khiến tất cả mọi người đều ngây ngốc, bao gồm cả Đường Tinh Thiên, dĩ nhiên Quý Tinh là ngoại lệ.

Cha của Lâm Nhựt Tịch lâm đi qua."Cái gì? Cái tên tiểu tử này, dám khi phụ con gái của ta lại còn dám thành thân ư?" Lần này Lâm Vĩ bỏ ý định lời con gái của mình đi, mà đứng cùng trận tuyến với nàng, hiện tại nói gì thì nói Thiên Lan sơn trang phải cho Lâm gia bảo của ông một câu trả lời hợp lý.

"Nhựt Tịch, nàng thật sự có thai rồi sao?" Đường Tinh Thiên bỏ lại Thủy Linh ở một bên tiến lại đỡ lấy Lâm Nhựt Tịch, làm Thủy Linh tức đến phát run, Lâm Nhựt Tịch, cô là kẻ lường gạt! Rõ ràng nói không thích Đường Tinh Thiên, nhưng mà bây giờ nàng ta lại đang làm gì? Giành phu quân của nàng? Uống công nàng coi cô ấy như tỷ muội tốt.

"Người đừng có tới đây!" Lâm Nhựt Tịch hất rơi bàn tay của hẳn, lời này là Tinh nhi dạy nàng , nàng cũng không có thai, chỉ là Tinh nhi nói sớm muộn gì nàng cũng sẽ có, trước tiên cứ nói để đoạt người đã. Chẳng qua đáng về ngây ngốc của Đường Tinh Thiên, cũng đáng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 76-2: Hôn lễ giống nhau, tình huống bất đồng (2)

"Đường Tiểu Thiên! Có phải ông cũng nên cho Thủy Duyệt son trang chúng ta một công đạo hay không?" Đại đương gia của Thủy Duyệt son trang, phụ thân của Thủy Linh, Thủy Lãnh Ngạo bước ra, nữ nhi của ông từ nhỏ đã mất mẹ làm ông luôn cảm thấy áy náy, nhưng đến khi thành hôn lại biến thành như vậy, sau này nàng còn mặt mũi nào mà làm người nữa?

"Việc này. . . Việc này. . ." Ông cũng chỉ có thể cười trừ theo, nhìn bộ dạng của Thiên nhi, haizz! Nếu như ban đầu kết thông gia với Lâm gia bảo, thì hiện tại đã không trở thành như thế này, mà Quan Nguyệt cũng nhìn hẩn chăm chăm, lần này thì hay rồi, mấu chốt chính là trong bụng của nàng ấy còn có cốt nhục của Đường gia, đây là điều mà bọn họ chờ đợi bấy lâu nay, hơn nữa cả hai bên đều không thể đắc tội được.

"Đúng, ông cũng phải cho Lâm gia chúng ta một công đạo." Lúc này có thể nói rằng hôn lễ đã rồi như tơ vò, mọi người không phải đang tham dự hôn lễ, mà giống như đang đến xem trò vui, còn tệ hơn nữa khi sự tình ngày càng nghiêm trọng.

"Nếu đã như vậy? Cả hai người đều lấy chung một phu quân?" Đường Tiểu Thiên mới vừa nói xong, đồng loạt có mấy ánh mắt muốn giết người ném thẳng vào ông, Lâm Nhượng Tịch trực tiếp đẩy Đường Tinh Thiên ra, "Ta mới không cần, người đi mà cưới nàng ta." Nói xong lại xông ra ngoài.

"Nhượng Nhượng, con đừng đi mà, cha sẽ vì con mà đòi lại công bằng." Lâm Vĩ can nằng lại, may mắn hôm nay mẹ của nàng không đến đây, nếu không ông sẽ rất nhức đầu. "Đừng rồi, Nhượng Tịch, nàng đừng đi, ta chỉ muốn cưới một mình nàng thôi." Nghe được lời này của Đường Tinh Thiên, Lâm Vĩ rất hài lòng, nhưng Thủy Lãnh Ngạo ở bên kia lại rất bất mãn.

"Đường Tinh Thiên, nếu người đã không thích con gái của ta, tại sao lại còn tới cầu hôn?" Nói đến đây, thì thật ra Đường Tinh Thiên cũng rất oan uổng. "Cha! Người làm ơn nói rõ một chút, ban đầu người đã đi đến nơi nào để cầu hôn?" Bị nhử từ gọi tên, lần này Đường Tiểu Thiên thật sự không cười được nữa, cái này đúng là việc xấu do ông ta ra.

"À, lúc đầu ta đã đi Lâm gia bảo cầu hôn, nhưng khi đó Lâm gia bảo chủ lại không đồng ý, sau đó ta trò chuyện cùng với Thủy Duyệt son trang thấy đặc biệt hợp ý, hơn nữa Thủy tiểu thư lại vô cùng xinh đẹp, nghĩ rằng Thiên nhi sẽ thích, cho nên ta mới. . ." Câu nói tiếp theo ông không nói tiếp, nhưng mọi người đều biết.

Thủy Linh đứng ở một bên nghe câu trả lời, thật mắt mặt, nàng quảng mũi phượng xuống, vút bỏ khăn cưới rồi chạy ra ngoài, hôm nay nàng đã làm trò cười lớn để người ta xem, vậy còn đứng ở chỗ này làm cái gì? Chỉ là. . . Lâm Nhượng Tịch, món nợ ngày hôm nay sớm muộn nàng cũng sẽ tính sổ.

"Há! Linh nhi, Linh nhi." Thủy Lãnh Ngạo mang người xông ra đuổi theo nàng, chỉ sợ nàng nghĩ không thông, tân nương người bên kia đã đi mất, hôn lễ này còn tiếp tục hay là hủy bỏ?

"Nhượng Tịch, chúng ta thành thân chứ?" Đường Tinh Thiên vừa mở miệng, Lâm Nhượng Tịch đã tròn mắt nhìn hẩn, "Không cần." Lúc này Lâm Vĩ cũng tiến lên phía trước kéo hai người bọn họ ra, Lâm Nhượng Tịch không hiểu nhìn cha mình.

"Muốn kết hôn với Nhượng Nhượng nhà ta, thì tới mà cầu hôn, con, trở về cùng với ta." Ông muốn trở về hỏi nàng mọi chuyện cho rõ ràng, ban đầu bỏ nhà ra đi là nàng, hiện tại lại làm ra chuyện này.

Lâm Nhượng Tịch nhìn Quý Tinh và Hách Liên Hiền cầu cứu, hai người này cùng đồng thời làm vẻ mặt tự mình cầu nhiều phúc với nàng, dù thế nào thì bọn họ cũng ở chỗ này, không sợ Đường Tinh Thiên không nhận ra bọn họ, Lâm Nhượng Tịch bị Lâm Vĩ nửa lời, nửa kéo đi.

"Thiên nhi, ngày mai con phải đi Lâm gia bảo cầu hôn." Người lên tiếng chính là Quan Nguyệt, "Phu nhân, tại sao lại gấp gấp như vậy?" Đường Tiểu Thiên vừa hỏi xong, Quan Nguyệt lập tức tiến lên phía trước nắm lấy lỗ tai của ông. "Chàng còn nói nữa ư! Xem chàng đã làm chuyện tốt gì kia! Chàng không nghe thấy đại tiểu thư của đã có thai sao? Còn không mau cưới về nhà! Chàng muốn để cho con cháu của Đường gia chúng ta lưu lạc bên ngoài à!"

"Này, phụ mẫu của Đường Tinh Thiên thật khôi hài, ta lại đang thắc mắc không biết về sau Đường Tinh Thiên có như vậy hay không nữa đây. " Quý Tinh nói xong, Hách Liên Viên cũng không nhịn được mà mỉm cười, người bị nhắc đến đi tới trước mặt bọn họ, "Các người làm gì ở đây?" Không phải bọn họ nên ở Đồ thành sao?

"Ta đã bị bỏ rồi, cho nên đi thăm thú." Quý Tinh không chút để ý trả lời hẩn, Đường Tinh Thiên còn muốn hỏi nữa, lại thấy Hách Liên Viên lắc đầu với hẩn, lúc này nhìn bộ dạng hẩn rất nghiêm túc, chẳng lẽ nàng nói thật? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76-3: Hôn lễ giống nhau, tình huống bất đồng (3)

Lúc này, tại Nam Cung phủ, khách khứa cũng đông như vậy, nhưng chỉ thiếu mỗi Nam Cung lão gia và lão phu nhân, mà sự phụ của Nam Cung Hi là Diệp Thiên, lại không có mấy ai biết đến hắn, cho nên hắn không xuất hiện ở đây thì cũng không có ai thấy kỳ lạ, chẳng qua người ta rất bất ngờ, khi mà lần đầu tiên gặp cảnh thành thân mà không bái đường.

"Lão gia, người nói xem Hi nhi đang nghĩ cái gì? Chúng ta không đến nó vẫn thành hôn?" Thượng Quan Mân tức giận ngồi xuống ghế, Nam Cung Hạo lắc đầu một cái, "Mân Mân, cô gái kia từ đâu đến?" Đừng nói là ông, đoán chừng ngay cả Nam Cung Hi cũng không biết nàng từ đâu tới.

"Lão gia, ý của người là. . . Không được, thiếp muốn đi xem nữ nhân kia một chút." Nói xong lập tức xông ra ngoài, Nam Cung Hạo cố ý muốn cản nhưng không có cơ hội, chỉ có thể chạy đi theo bà, chẳng qua là khi hai người tới cửa tân phòng, thì cùng lúc ngăn cả người.

"A. . . Ừ. . ." Hai người đổ mặt tía tai khi nghe được âm thanh truyền ra từ bên trong, nhi tử này. . . Mới vừa nghĩ như vậy, lại có thể nghe được một câu nói truyền đến bên tai, "!" Nam Cung thiếu gia, chúng tôi kính ngài!" Nghe được cái này, hai người lập tức hóa đá ngay tại cửa, nhi tử ở bên ngoài, như vậy thì ai ở trong phòng? Chẳng lẽ nữ nhân kia vụng trộm? Nghĩ như thế, Thượng Quan Mân lập tức tiến lên đâm một cái lỗ nhỏ trên cửa, Nam Cung Hạo muốn kéo bà lại, nhưng bị bà hất ra.

Khi Thượng Quan Mân thấy rõ người ở trong phòng, sắc mặt bà tái xanh, lập tức xông ra ngoài, bắt kẻ hắn nghĩ cái gì, loại nữ nhân này, bà tuyệt đối không cho Hi nhi cưới! Khi bà xuất hiện tại tiền sảnh thì có rất nhiều người tiến lên phía trước nói chúc mừng bà, còn bà thì làm như không thấy chỉ đi đến trước mặt Nam Cung Hi.

"Hi nhi, đừng cưới nữ nhân kia, nàng. . . Nàng. . ." Nhìn người chung quanh một lượt, bà không định nói ra ở đây, "Mẹ, người đừng quấy nhiễu nữa có được hay không!" Nam Cung Hi nhin không được phát phát tay.

"Nữ nhân kia có gì tốt, mới vừa thành thân lại đang ở tân phòng vụng trộm!" Thượng Quan Mân tức giận lập tức hét lên ngay trước mặt tân khách, tất cả mọi người nhìn bọn họ, đều quên nên làm cái gì rồi.

"Lão phu nhân, người có phải quá mệt mỏi hay không?" Trong số đó có một người mở miệng, Thượng Quan Mân nhìn người đó chằm chằm, "Nếu các ngươi không tin có thể tự đi xem một lần. "Dáng vẻ của bà như đã thấy trước mọi chuyện, chẳng lẽ có chuyện này thật sao? Mà Nam Cung Hi lại không nói được lời nào đẩy bà ra, đi về phía tân phòng, những tân khách cũng tò mò đi theo sau.

Một mình Nam Cung Hạo đứng ở cửa phòng tân hôn, âm thanh bên trong không hề có dấu hiệu dừng lại, việc này đúng là giày vò một lão nhân gia như ông, chẳng qua khi ông nhìn thấy con trai mình sắc mặt tái xanh đi tới thì ông vội nghênh đón, nhưng mà tại sao những tân khách kia cũng tới? Ánh mắt ông lướt về phía Thượng Quan Mân, sao bây giờ có thể truyền việc xấu trong nhà ra ngoài chứ?

Tất cả những ai phản bác khi nghe được âm thanh truyền ra từ tân sau đó đều kinh hãi, thậm chí khách khứa đã bắt đầu xì xầm bàn tán, Nam Cung Hi xanh mặt đi tới cửa, nắm chặt một quyền.

"Rầm" một tiếng, lúc này hai người trong phòng mới tỉnh táo lại, "Hả! Tại sao có thể như vậy?" Trữ Tuyết không dám tin nhìn trước mắt người, thế nào? Bọn họ thế nào?"Hi, chẳng nghe thiếp giải thích. . ." Nàng tìm chung quanh cái gì đấy che đậy thân thể.

"Hi nhi, không phải như con đã thấy. . ." Khi một giọng nói khác vang lên, Nam Cung Hạo và Thượng Quan Mân sửng sốt, cái gì? Âm thanh này không phải. . . Không phải. . ."Sự phụ, không ngờ người lại có thể đối xử với con như vậy! " về mặt Nam Cung Hi bị thương nhìn hắn, Diệp Thiên hối hận nhìn Nam Cung Hi, hắn cũng không biết làm sao mình lại đến nơi này.

"Không phải chứ? Là sự phụ của Nam Cung thiếu gia ư? Rõ là. . ." Phía ngoài khách khứa cũng đã nghe thấy, họ bắt đầu nghị luận, Diệp Thiên nhìn thấy ánh mắt chỉ trích của rất nhiều người, trong lúc nhất thời tất cả hình tượng bị hủy sạch, nhất là trong lòng của Nam Cung Hi.

"Sự phụ, người làm Hi nhi rất thất vọng." Nam Cung Hi lui về sau một bước, không thể chịu đựng cảnh tượng trước mắt, Diệp Thiên vội vàng tìm thấy y phục của mình rồi mặc vào, vươn tay muốn kéo hắn lại giải thích, Nam Cung Hi cùng lúc quay đầu bỏ chạy. Trên giường Trữ Tuyết lại càng khóc không ra nước mắt, nhìn những ánh mắt đó của người ngoài cửa, nàng biết bản thân đã bị hủy hoại, hủy hoại hoàn toàn.

"Hi nhi, Hi nhi." Thượng Quan Mân cũng quay về phía đó gọi hắn, nhưng hắn vẫn xông thẳng ra ngoài, không thèm quay đầu lại, cho đến khi mặt trời lặn xuống, hắn vẫn chưa trở về, Diệp Thiên tự biết mình không còn mặt mũi nào để ở lại, thu dọn xong bọc quần áo rồi lặng lẽ rời đi.

"Hu hu. . . Lão gia, đã trễ như vậy sao Hi nhi vẫn không trở lại?" Thượng Quan Mân đã khóc được thời gian khoảng nửa nén hương, Nam Cung Hạo cũng rất nhức đầu, "Ta đã phái người đi tìm." Ông cũng rất sốt ruột, chỉ có một đứa con tai là hắn, nếu xảy ra chuyện thì làm thế nào đây?

Mặc dù bọn họ đã phái người tìm kiếm khắp nơi, nhưng giống như Nam Cung Hi đã biến mất khỏi thế gian, không còn có bất kỳ tin tức gì. . . Mà lần này chuyện ở Đô thành, lời đồn đã sớm bay đầy trời, phiên bản đủ loại đều có.

Ở Thiên Lan sơn trang, Đường Tinh Thiên từ trong miệng của Hách Liên Viên đều đã hiểu mọi chuyện, hắn tức giận vỗ bàn một cái, "Quả thật tên Nam Cung Hi là kẻ bại hoại trong đám đàn ông chúng ta!" Trước đây hắn coi thường Nam Cung Hi, hiện tại lại càng có thêm lý do để xem thường.

"Cho nên, về sau người đừng nhắc tới chuyện của Đô thành nữa." Hách Liên Viên nhắc nhở, Đường Tinh Thiên gật đầu một cái."Đừng rồi, làm sao Nhược Tịch lại đến đây?" Nhắc đến việc này, Hách Liên Viên cầm nín, "Việc này, là Tinh nhi dạy nàng tới cướp hôn, chẳng qua ta chỉ vội vàng đến giúp chút chuyện nhỏ." Nghe được sự tình, Đường Tinh Thiên cảm thấy mình nên cảm tạ Quý Tinh cho tốt, nếu không có nàng, hôm nay hắn thật sự koong biết phải làm cái gì.

"Nếu như các ngươi không có chỗ để đi, vậy thì ở lại đây đi." Dù sao trong trang cũng không sợ nuôi nhiều hơn hai người, Hách Liên Viên lắc đầu một

cái, hấn cũng không định ở lại chỗ này, hấn nghĩ Quý Tinh có thể cũng sẽ nghĩ như hấn.

"Không, chúng ta có chỗ ở." Nhìn thấy bộ dạng của hấn, Đường Tĩnh Thiên cũng không miễn cưỡng nữa, "Ừ, nếu như có chuyện gì thì cứ tới tìm ta." Hách Liên Viên lại gật đầu, "Được." trước đây hai người đối địch nhau bây giờ lại thành bạn tốt, đây đều là nhờ công lao của Quý Tinh.

Nam Cung phủ giống như bị mây đen bao phủ, Nam Cung Hi cũng đã chuẩn bị từ sớm mang theo một bọc quần áo rồi rời đi, đứng ở lối rẽ ở một con đường, hấn thờ dài, ngay cả hấn cũng không biết nên đi đến đâu tìm nàng, chỉ có thể đi một bước tính một bước vậy, lúc này từ trên trời từng giọt nước rơi xuống bắt đầu mưa, chỉ trong chốc lát mưa lập tức xối xả như trút nước, Nam Cung Hi không đi tránh mưa, mà vẫn tiếp tục tiến lên giữa lúc đang mưa. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77-1: Lần nữa gặp lại, không nhận ra nhau (1)

Editor : Mai Tuyết Vân

Không bao lâu sau, Thiên Lan sơn trang lại một lần nữa cử hành hôn lễ, chẳng qua lần này sẽ không gặp vấn đề gì nữa chứ? Đây cũng là câu hỏi trong lòng rất nhiều người, chỉ có điều đã làm bọn họ thất vọng rồi, hôn lễ lần này không có bất kỳ việc gì ngoài ý muốn.

Quý Tinh và Hách Liên Viên tham dự xong, lập tức từ giả Đường Tĩnh Thiên, Đường Tĩnh Thiên tiễn hai người ra tận cửa. "Đường Tĩnh Thiên, mới vừa rồi tại sao tân nương từ bỏ lại kỳ lạ như vậy?" Quý Tinh tò mò, Đường Tĩnh Thiên xấu hổ gãi gãi đầu, nàng ấy quan sát thật cẩn thận.

"Việc này, Nhược Tịch không chịu thành thân, tiếp đó cha của nàng trói nàng mang tới đây." Hấn vừa nói xong, Hách Liên Viên ở một bên bị sặc bởi chính nước miếng của mình, "Khụ khụ, người nói rằng mới vừa rồi cô ấy bị trói sao?" Hấn sợ hãi kêu lên, Đường Tĩnh Thiên gật đầu xác nhận.

"Ta cảm thấy ngại vì vẫn nên mau đi giúp nàng cởi trói, nói cách khác, khẳng định nàng ấy đang đợi đến mức nổi cơn thịnh nộ rồi." Nghe Quý Tinh nhắc nhở, Đường Tĩnh Thiên gật đầu, "Được rồi, ta sẽ đi, các người cũng lên đường cẩn thận." Nói xong hấn xoay người chạy vào ngay.

"Nàng cả thận một chút." Hách Liên Viên tiến lên đỡ lấy nàng, thật ra thân thể của nàng bây giờ rất đặc biệt, "Ừ, sau này người cứ gọi ta là Tinh nhi." Mỗi lần nhìn hấn loay hoay gọi nàng, tên vốn là để cho người khác gọi, không có gì phải xấu hổ.

"Được, Tinh nhi, chúng ta đi về phía trước, đợi khi nào rảnh sẽ trở lại thăm Nhược Tịch." Quý Tinh gật đầu, dựa vào sự giúp đỡ của Hách Liên Viên mà lên xe ngựa, đợi hai người ngồi xuống, phu xe phát roi một cái, xe ngựa chậm rãi chạy đi.

Nam Cung Hi chẳng có mục đích, hấn không biết mình muốn đi đâu, lúc này mưa đã tạnh, một trận gió thổi qua, hấn rung mình một cái, xem ra phải tìm khách điểm nghỉ ngơi một chút. "Giá!" Lúc này một chiếc xe ngựa từ bên cạnh hấn chạy qua, văng lên tới rất nhiều bùn, cũng văng trúng lên người hấn, vốn nhìn qua hấn đã rất lười thôi nay lại càng làm cho người khác nhìn thấy phải tránh xa.

Mà điều làm hấn tức giận chính là cái xe ngựa kia không dừng lại, chạy theo phương hướng mà hấn muốn đi. "Tinh nhi, tỉnh dậy, chúng ta đến Lâm Hương rồi.." Lâm Hương là một nơi nổi tiếng, có lẽ chuyện này Quý Tinh mới vừa biết, trước đây nàng vẫn cho rằng Lâm Hương chỉ là thị trấn nhỏ sát bên

"Hả. . . Đến rồi?" Nàng mơ màng mở mắt ra, nàng dụi đôi mắt, trong lúc này xe ngựa cũng đã dừng lại, Hách Liên Viên xuống xe trước, sau đó đỡ nàng xuống sau, ở bên kia, Nam Cung Hi vừa đi vào một khách điểm.

"Đi đi, tên ăn mày từ đâu đến đây." Chương quỳ coi hấn như ăn mày. "Ta tới tìm nơi ngủ trọ." Lúc này chương quỳ mới ngẩng đầu lên nhìn hấn từ trên xuống dưới đánh giá một chút, "Giao tiền ra trước đã." Rõ ràng là chương quỳ không tin hấn.

Nam Cung Hi lục lọi ở trong bao, một lúc lâu sau hấn ngẩng người tại chỗ, chương quỳ vừa nhìn thấy hấn không có tiền, lập tức bắt lấy hấn rồi đuổi ra ngoài. Nam Cung Hi ở ngoài cửa lấy ra một xấp ngân phiếu, mới vừa rồi mưa to làm những thứ này cũng bị ướt, chữ viết bị nhòe đi, nhiều ngân phiếu như vậy lại trở thành đồng giấy vụn.

Đến cả ông trời cũng cho là hấn rất đáng trách sao? Chẳng qua về chuyện của Quý Tinh, hấn vẫn nghĩ không ra, sở dĩ hấn ra ngoài, hoàn toàn là dựa vào cảm giác của mình mà đi, hấn cảm thấy hấn phải đi tìm nàng, nếu không hấn sẽ hối hận cả đời.

Hấn ngồi dưới đất, lật đi lật lại cái bao, y phục đều đã ướt cả rồi, chỉ có thể phơi khô, sờ khắp trên người, cuối cùng cũng tìm thấy chút bạc, tuy nhiên lại không đủ, xem ra hấn chỉ còn cách dùng tiết kiệm một chút.

"Ông chủ, bán cho ta hai cái bánh bao." Hấn đi tới trước gian hàng, ông chủ nhìn hấn một lượt, Nam Cung Hi đưa bạc ra, lúc này ông chủ mới bọc hai cái bánh bao lại cho hấn, hấn cầm lấy bánh bao rồi đi đến bậc thang nhỏ ven đường, ngồi xuống chỗ đó.

"Này, ông xem, trước đây Lâm Hương chưa bao giờ có ăn mày, không phải gặp họa ở chỗ nào rồi chạy tới nơi này đây chứ?" Ông chủ nói với người

bạn hàng bên cạnh, "Ông nghĩ nhiều làm gì? Người ta không phải đã trả bạc cho ông sao?" Người nọ lắc đầu một cái, tiếp tục công việc buôn bán của mình.

Hách Liên Viên đi tới gian hàng bánh bao, "Ông chủ bán cho ta năm cái bánh bao." Quý Tinh nói nàng muốn ăn bánh bao, hân lập tức bảo cứ giao cho hân mua, "Được rồi! Khách quan người chờ một chút." Nói xong tay chân lanh lẹ gói năm chiếc bánh bao đưa cho hân, Hách Liên Viên nhận lấy bánh bao, trả tiền, xoay người muốn mau chóng rời đi, đột nhiên lại trông thấy một người trên bậc thang.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77-2: Lăn nữa gặp lại, không nhận ra nhau (2)

Editor : Mai Tuyết Vân

Thật kỳ quái, trước đây Lâm Hương rất giàu có, nơi này vốn không có ăn xin, thế nào. . . Chẳng lẽ trong nhà gặp phải biến cố, hoặc đã xảy ra chuyện gì? Nhìn cũng rất đáng thương, hân đi tới, ném vài mẩu bạc vụn cho người đó, rồi bước nhanh rời đi, bánh bao mà người thi ăn không tốt.

Nam Cung Hi đang cúi đầu ăn bánh lại nhìn thấy bạc rơi xuống, hân ngẩng đầu lên, nhìn quanh bốn phía, hân không nhìn thấy ai, chẳng lẽ hân thật sự rất giống ăn mày sao? Thấy chút bạc vụn mà người khác ném cho hân, hân đứng lên, nhặt lấy bạc vụn trên đất lên.

"Này, ông còn nói hân không phải ăn xin, ông xem, mới vừa rồi vị khách đến mua bánh bao ném ít bạc vụn, không phải hân đã lượm sao?" Người bán bánh bao lên tiếng một lần nữa, "Nếu ông thấy bạc trên đất cũng sẽ nhặt mà!" người bán hàng bên cạnh không đồng ý, người bán bánh bao cũng lười tranh luận với hân.

"Tĩnh nhi, bánh bao đây, nhân lúc còn nóng hãy mau ăn đi." Hách Liên Viên cầm bánh bao trên tay rồi tiến vào, bây giờ cái cách mà họ đối xử với nhau giống như một đôi vợ chồng."Ủ, được, trước tiên người cứ để đó đã." Hách Liên Viên đặt bánh bao xuống, tò mò tiến lên, "Tĩnh nhi, nàng đang vẽ cái gì ở đây vậy?" Hân lại gần nàng, ồ ! Thật đáng yêu, những thứ này là cái gì?

"Cái này là ta đang thiết kế y phục cho bảo bảo, như thế nào? Người tìm người làm là được thôi." Nàng đưa đồ cho Hách Liên Viên, Hách Liên Viên nhìn bản vẽ của tiểu y phục, rất mới lạ, "Được, ta sẽ đi tìm người làm hai bộ." Nhìn thấy hân không rời mắt khỏi tờ giấy, Quý Tinh lướt qua hân mà đi tới trước cái bàn, mở bao giấy trước mặt ra, bắt đầu cầm bánh bao lên ăn.

"Nôn. . ." Nghe được tiếng nàng Hách Liên Viên lập tức buông vật trong tay xuống, "Tĩnh nhi, nàng không sao chứ? Có phải bánh bao này bị hư hay không?" Hân vỗ lưng cho nàng, nhìn nàng ăn một nửa cái bánh bao.

"Không phải." Nàng khoát tay, lại có thể nôn nghén thôi, thật khó chịu."Thật ư?" Hình như hân không tin, cầm bánh bao lên để trước mũi ngửi một cái, đúng là không có vấn đề gì.

"Đây là hiện tượng bình thường, sau này vẫn còn phải làm phiền người." Chưa ăn thịt heo còn chưa thấy heo chạ bao giờ sao? Chỉ là Hách Liên Viên không hiểu câu nói của nàng làm phiền hân là có ý gì, cho đến những ngày tiếp theo, hân mới dần dần hiểu.

Sắc trời dần dần tối xuống, người trên đường phố lục tục đi về nhà, chỉ có Nam Cung Hi vẫn còn ở trên đường, hân không có chỗ để đi, may mắn thay bây giờ không phải giữa mùa đông, hân tìm nơi một yên tĩnh vắng vẻ, rúc vào trong góc, trước hết ở tạm một đêm đã, ngày mai đi tìm việc làm kiếm sống.

Đêm khuya, mỗi nhà ở đây đều đang chìm trong giấc mộng, nhưng có một nhà ngoại lệ, Hách Liên Viên bất lực nhìn đã người đang nôn kia, "Tĩnh nhi, nàng không sao chứ?" Cơ bản thì nàng cứ ăn cái gì là nôn cái đó ra, nhưng nếu không ăn gì nàng sẽ đói mất.

"Ta. . . Nôn. . ." Nàng khó chịu muốn chết, "Không được, ngày mai ta đi tìm Quý thúc thúc tới xem giúp nàng." Cứ tiếp tục như vậy không chỉ có nàng mà ngay cả hân đều sẽ kiệt sức, cuối cùng hân đã hiểu lời nói trước kia của nàng là có ý gì.

"Hách Liên viên, ta không còn sức nữa." Quý Tinh ngồi phịch trên giường, chỉ chốc lát lập tức nhắm hai mắt lại, "Tĩnh nhi? Tĩnh nhi?" Hách Liên Viên lay nàng, phát hiện nàng không có phản ứng, hân đã ngất đi, hân lập tức xông ra bên ngoài, lấy ra một vật ném lên bầu trời, hi vọng Quý thúc thúc đến sớm một chút.

Hách Liên Viên ngồi yên ở bên cạnh nhìn nàng có mấy lần thiếu chút nữa đã nhắm mắt lại, nhưng hân nhin được, không thể ngủ, ngộ nhờ Tĩnh nhi xảy ra chuyện thì làm thế nào? Cứ như vậy, hân nhìn đến khi trời vừa sáng lên.

"Viên nhi, có chuyện gì mà vội vã như vậy?" Nghe được giọng nói của người này, hân lập tức đứng lên, "Quý thúc thúc, người cuối cùng đã tới." lúc Vương Thụy nhìn thấy hân cũng sợ hết hồn, hai mắt thâm quầng, vậy là hân đã không ngủ cả một buổi tối?

"Nhanh lên, mau đến xem Tĩnh nhi, tối hôm qua nàng ấy nôn xong rồi ngất đi." Hân lôi ông đi tới trước giường, Vương Thụy thấy sắc mặt người trên giường thật sự không tốt, lập tức ngồi xuống bắt mạch cho nàng.

"Quý thúc thúc, nàng như thế nào? Sẽ không có chuyện gì chứ?" Hách Liên Viên ở một bên lo lắng hỏi, còn Vương Thụy lại cau mày, xem ra thân thể của nàng còn chưa được điều dưỡng tốt, nên dẫn đến việc nàng nôn ọe tương đối nghiêm trọng.

"Yên tâm đi, Viên nhi, Quý thúc thúc sẽ không để cho nàng có chuyện gì." Năm đó nhà bọn họ có ơn với ông, cho nên đối với yêu cầu của hắn ông sẽ không cự tuyệt. "Không có việc gì là tốt, nhưng đã lâu như vậy sao nàng vẫn chưa tỉnh lại?" Vương Thụy lắc đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77-3: Lần nữa gặp lại, không nhận ra nhau (3)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Con nên để cho nàng nghỉ ngơi nhiều một chút, con đó, đi lấy thuốc với Quý thúc thúc nào, ta sẽ dạy con phải làm thế nào, còn các loại thức ăn của nàng ta nữa. . ." Hách Liên Viên gật đầu một cái, đắp chăn giúp người nằm trên giường, rồi mới đi theo Vương Thụy ra ngoài.

Trời tờ mờ sáng thì Nam Cung H, cơ người lại cả một đêm xương cốt toàn thân hần như muốn vỡ vụn, ấy vậy, hần trước đây là một vị đại thiếu gia, nay phải ngủ đầu đường xó chợ lại là chuyện mới gặp lần đầu.

Người đi lại thưa thớt trên đường cái, hần đi tới một quán mì phía trước, đưa bạc cho ông chủ, cũng không lên tiếng, ông chủ kia coi hần là một người câm, rất nhanh lấy một bát mì nóng hổi làm ấm mặt, cả đêm hần bị đông lạnh, nay vội vã bụng bát mì lớn lên miệng mà ăn.

"Này, Vương Đại, người không làm nữa sao?" Cuộc đối thoại của hai người bên cạnh khiến cho hần chú ý, "Đúng vậy mà, thúc thúc của ta đã qua đời, ông không có con trai con gái, ta trở về thừa kế tài sản, cần gì phải làm việc khổ sở nữa." Hình như người được gọi là Vương Đại rất vui mừng. "Sau này đừng quên huynh đệ là ta đây!" Người kia vỗ vai hần, "Tất nhiên, bữa này ta mời." Vương Đại hào sảng nói.

Hai người ăn xong, rồi đi theo hai đường khác nhau, Nam Cung H cũng ăn xong một cách nhanh chóng, rồi bám theo một trong số hai người vừa đi, đến trước một cái nhà kho, thấy rất nhiều người vận chuyển hàng hóa, hần có thể làm loại công việc dùng đến thể lực này, hần lập tức lại gần một người trông giống như người đứng đầu.

Người nọ ngẩng đầu nhìn hần, "Người muốn làm công việc này?" Nam Cung H gật đầu một cái, sau một hồi lâu người nọ không nghe thấy hần nói gì, không phải bị câm chứ? Chẳng qua cũng không sao cả, người nọ tiến lên sờ sờ thân thể của hần, không tệ, không tệ. "Được, tiền công một ngày dựa vào số hàng hóa người chuyển được mà tính, người đòi số lượng hàng hóa để tính, đảm bảo cái ăn chỗ ở."

Nam Cung H gật đầu đồng ý, có được chỗ an thân là tốt rồi, một người đưa ra chỉ thị, còn hần và những người khác thì làm việc khuôn vác. "Ta nói tiểu tử nhà ngươi đến đây cũng thật đúng lúc, hai ngày nữa đại tiểu thư sẽ đến nơi này để đưa hàng, đến lúc đó. . . một dạng làm khổ lực." Ta nói tiểu tử ngươi tới thật đúng là thời điểm, hai ngày nữa nơi này đại tiểu thư sẽ đến nơi để hàng, đến lúc đó. . . Thật ra thì bộ dạng của ngươi cũng không lười biếng, ngươi thật sự bị câm sao?" Nếu như vậy thì thật là đáng tiếc.

Nam Cung H không để ý đến hần, tự mình khuôn bao đồ đi, người nọ nhìn hần, xem ra đúng thật là bị câm, nếu hần không phải, nói không chừng còn được đại tiểu thư xem trọng cho xem, chẳng qua người này thật sự rất chịu khó, một người lại có thể làm việc như hai người, làm ông không khỏi bội phục nhìn hần.

Hách Liên Viên rất biết ơn Vương Thụy, bởi vì hần làm theo chỉ dẫn của ông, mà bây giờ Quý Tinh ăn cái gì cũng sẽ không nôn ra nữa, mặc dù có bất chợt nôn ọe hai lần, nhưng so với lúc trước thì đã tốt hơn nhiều, Quý Tinh cũng cảm thấy như mình đã sống lại.

Chỉ là Quý Tinh không nhìn thấy Quý thúc thúc trong lời nói của Hách Liên đâu, ông ta thật sự bận rộn như vậy sao? Chính là đều vội vàng đến rồi vội vã đi, nhìn bộ dạng Hách Liên Viên như đã tập nãi thành thói quen rồi, chỉ là nàng cũng không có ý định hỏi.

"Đúng rồi, Tinh nhi, món đồ đó của nàng rất được hoan nghênh, chương quỹ còn nói là muốn mua lại, nàng xem. . ." Nhắc tới cũng vừa khéo, ngày đó đúng lúc có gia đình đi mua y phục hải tử, nhìn trúng đồ may cho Quý Tinh, chương quỹ kia thấy đồ rất được hoan nghênh, cho nên muốn mua lại.

"Người đi nói cho hần biết ta không bán." Hách Liên Viên hơi sừng sốt, tại sao lại không bán?" Để ta làm lão bản, ta sẽ còn cho hần miễn phí rất nhiều nẫu hơn hần mấy mẫu kia." Khi Quý Tinh nói xong câu tiếp theo, Hách Liên Viên vỗ hai tay, cái này hay, khó trách việc buôn bán ở Đô thành lại tốt như vậy.

"Được, ta sẽ đi." Nói xong hần muốn đi ngay, "Đợi chút, ta cũng đi vậy." Nàng sợ chương quỹ khi sẽ ức hiếp người ngoài nghề như hần. "Nhưng thân thể của nàng. . ." Không đợi hần nói xong, Quý Tinh lập tức tự mình xuống giường, Hách Liên Viên biết không ngăn cản được nàng, chỉ có thể ở bên cạnh cẩn thận đỡ lấy nàng.

"Hôm nay tất cả các người đều phải làm việc hết sức cho ta, đại lão bản và đại tiểu thư sẽ đến đây." Người quản lý ở đây nói với bọn họ, rất nhiều người cảm thấy vui mừng vì mình có sức quyền rừ phụ nữ, phải biết rằng đại tiểu thư còn chưa có đối tượng, mà bọn họ đều muốn làm con rể của nhà đó.

"Vâng" nhóm người trả lời rất có sức sống, chỉ có Nam Cung Hi không hề có biểu cảm gì, trong đầu hắn chỉ muốn kiếm tiền, kiếm nhiều một chút là hắn có thể tiếp tục đi tìm người. Lại nói có người rất hài lòng đối với hắn.

"Lão bản, đại tiểu thư, nơi này chính là nơi để hàng, người xem một chút, những người thợ cực kỳ cố gắng làm việc." Nơi để hàng người quản lý khom người với một nam một nữ tiêu sái đi cạnh mình, khuôn mặt của nam nhân để râu quai nón, nhìn ông cũng đã đến tuổi trung niên, chỉ là bộ dáng của cô gái mới khoảng mười tám tuổi, dáng điệu thanh tú.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77-4: Lần nữa gặp lại, không nhận ra nhau (3)

"Ừ." Về mặt của người để râu rất hài lòng rồi gật đầu, "Ồ! Phụ thân, người xem, người nọ thật là lợi hại." Ba người bọn họ đều nhìn sang, "Lão bản, người này bị câm, nhưng mà một ngày hắn có thể làm bằng hai người." Đây cũng là ưu điểm lớn nhất của hắn.

"Hả? , người gọi hắn lại đây ta xem một chút." Người nọ lập tức hô to về phía hắn, "Người câm kia tới đây, lão gia muốn gặp người." Tất cả mọi người dừng lại nhìn Nam Cung Hi, nhưng khi nhìn thấy hắn không hề có ý dừng tay, có người lại tiến lên phía trước vỗ vai hắn, "Đại lão bản cho gọi người qua đó." Lúc này, Nam Cung Hi mới buông đồ trong tay xuống rồi đi tới.

"Đến đây, bái kiến đại lão bản Triệu đi, vị này chính là Triệu tiểu thư." Người nọ giới thiệu, Nam Cung Hi cũng chỉ gật đầu một cái, Triệu lão bản nhìn hắn, nếu như hắn không bị câm, bộ dáng kia đáng đáp còn rất tốt, mà Triệu tiểu thư ở một bên cũng đang ngượng ngùng nhìn hắn, đây là nam nhân đẹp mắt nhất nàng từng nhìn thấy ở Lâm Hương.

"Ừ, làm rất tốt." Nói xong ông vỗ bờ vai của hắn, làm sao ông lại không biết ánh mắt mờ ám của nữ nhi nhà mình kia chứ, nhưng hắn ta là người câm, nói gì thì nàng cũng là một thiên kim đại tiểu thư, sao có thể gả cho một tên câm được cơ chứ, cho nên ôm âm thầm lườm nàng một cái.

"Tốt lắm, người tiếp tục làm việc đi." Nam Cung Hi xoay người đi về nơi làm việc, có rất nhiều người ngưỡng mộ nhìn hắn, nhưng mà hình như hắn không hề để tâm đến việc đó, thật sự không biết chuyện gì mới có thể làm cho hắn cảm giác hứng thú.

"Cha à, hắn ta. . ." Còn chưa nói hết, lập tức bị người trước mặt trừng mắt liếc, "Trương Đạt, người lui xuống đi." Người bị gọi tên lập tức lui xuống, "Trà Trà, hắn ta là một người câm, mặc dù đáng về hắn ta rất đẹp mắt. " Triệu Minh Trà thở hổn hển nhìn phụ thân của mình, đây chính là cứng đầu.

"Con mặc kệ! Con đã chọn trúng hắn rồi." Nói xong quay người bỏ chạy, cha nàng càng không cho nàng càng phải làm, thật sự rất khó khăn mới vừa ý một người, dù thế nào cũng phải vì bản thân mà tranh giành một lần.

Bởi vì những bản vẽ y phục của Quý Tinh rất được hoan nghênh, trong lúc nhất thời, nàng và Hách Liên Viên trở thành người có tiếng tăm, chỉ cần có người nhận ra bọn họ đều sẽ đến chào hỏi, nàng lại càng thêm hào phóng đưa những mẫu y phục tiểu hài tử cho chương quỹ bọn họ, mà chương quỹ cũng cam tâm tình nguyện, Hách phu nhân này thật sự là một thương nhân chân chính. Không chỉ có ông, mọi người ở Lâm Hương khi nhìn thấy nàng đều gọi là Hách phu nhân, mà nàng cũng không phản đối, bởi vì bụng của nàng cũng đã bắt đầu nhô lên rồi.

Hách Liên Viên càng không có lý do để giải thích, đều nói lâu ngày thấy thâm tình, những lời này tuyệt đối không phải giả, nếu như có thể, hắn sẽ dùng cả đời để chăm sóc mẹ con nàng, chỉ là không biết nàng nghĩ như thế nào, mà hắn cũng không dám hỏi, sợ phá vỡ bầu không khí hài hòa bây giờ.

"Hách Liên Viên, hôm nay ta muốn đi dạo trên đường một chút, như vậy mới tốt cho thân thể." Về mặt của Hách Liên Viên không đồng ý, nhưng là vẫn, "Được rồi, muốn ta đi cùng với nàng sao?" Quý Tinh lắc đầu một cái, "Ta đi một mình là được, hơn nữa người ở đây đều biết ta, cũng không sợ lạc đường." Nàng đùa giỡn nói, Hách Liên Viên cũng mỉm cười, nàng nói cũng đúng.

"Vậy nàng phải chú ý một chút." Nhìn bộ dáng của hắn, nghe giọng điệu của hắn, "Ta phát hiện ra người thật sự giống cha ta. " Nói xong Quý Tinh lập tức chạy trốn, Hách Liên Viên lắc đầu nhìn theo bóng lưng của nàng, cha sao? Nhưng hắn không muốn bị nàng coi là cha, hắn muốn trở thành phu quân của nàng.

"Hách phu nhân, người ra ngoài mua đồ sao?" Mới vừa đi ra đường lập tức gặp người chào hỏi nàng, "Ta ra ngoài đi dạo một chút." Nàng cười trả lời, mà người nào nhìn thấy nàng cũng gật đầu chào nàng một cái, ánh mắt đều rơi vào trên bụng của nàng, mới vừa nhìn qua thì Hách phu nhân đang có thai.

Bên kia, lần trước Nam Cung Hi bị người ta kéo ra, đi ngang qua cửa tiệm bán ngọc, nhớ lại chuyện lúc trước, nghĩ tới hôm nay tới xem một chút, chỉ là bộ dạng của hắn làm chương quỹ nhăn mày lại, râu ria đầy mặt, quần áo cũ nát, hắn mua nổi những thứ kia sao?

"Lão bản, cái này bao nhiêu tiền?" Hắn chỉ vào một cái vòng tay Dương Chi mà hỏi, "Năm trăm lượng." Lão bản vừa mở miệng, Nam Cung Hi sờ soạng túi y phục, chút tiền này vốn không đủ, xem ra hắn còn phải làm thêm một khoảng thời gian nữa.

"Chương quỹ, gói lại cái này cho ta." Lúc này Triệu Minh Trà đi vào, nàng vẫn đi theo hắn, chỉ là nàng hiểu kỳ hắn mua cái này muốn tặng cho người nào, không ngờ thật ra hắn đã có thể thất rồi hả? Chỉ có điều nàng tất có lòng tin đối với chính mình.

"Triệu tiểu thư, hoan nghênh, đây ạ." Chương quỹ đưa đồ vật đến lấy lòng nàng, Nam Cung Hi nhìn vòng ngọc kia rơi vào trong tay người trước mắt, người này hẳn còn nhớ rõ, là đại tiểu thư của kho để hàng, hẳn xoay người muốn rời đi. Đã lâu không mở miệng rồi.

Chương 77. 4: Lăn nữa gặp lại, không nhận ra nhau

Editor : Mai Tuyết Vân

"Đợi chút, cái này cho ngươi, ngươi muốn cái này chứ?" Triệu Minh Trà gọi hắn lại, đưa vòng tay tới trước mắt hắn, Nam Cung Hi ngẩng đầu nhìn nàng, Triệu Minh Trà ra hiệu cho hắn cầm lấy đồ trong tay nàng, nhưng Nam Cung Hi vẫn đứng bất động trong gió.

"Thế nào? Ngươi không cần?" Bộ dáng của nàng giống như là đang đùa giỡn người khác, ít nhất Nam Cung Hi cũng cho là như vậy, thật ra thì hắn không cần phải chán nản như vậy, chỉ cần hắn về Đô thành, nhưng mà... Hắn đẩy Triệu Minh Trà rồi xông ra ngoài.

"Ồi!" Nam Cung Hi đụng trúng người, lúc hắn muốn rời đi lại bị người khác cản lại, "Cái người này làm sao vậy, đụng trúng người ta còn muốn chạy?" một phụ nữ trung niên hắng giọng la to, Nam Cung Hi nhú mào lại.

"Hách phu nhân, ngươi không sao chứ?" Lúc này có người nhìn thấy sự tình vội tiến lên đỡ lấy Quý Tĩnh, "Này, ngươi còn không mau xin lỗi Hách phu nhân, nàng ấy đang có thai, ngộ nhờ đứa bé trong bụng nàng có xảy ra sơ xuất gì ngươi đảm đương nổi không?" Trong đám đông có người tức giận mở miệng nói.

"Cái đó, ta không sao, hắn cũng không phải cố ý." Nhìn người này hình như rất nghèo, dù sao nàng cũng không có việc gì, cũng không so đo. "Ngươi xem, Hách phu nhân thật là tốt." Có người chỉ vào Nam Cung Hi nói, nhưng hắn lại không nhúc nhích, bởi vì giọng nói của người gọi là Hách phu nhân sao lại quen thuộc như vậy, hắn thoáng ngẩng đầu lên, người rơi vào ánh mắt của hắn chính là Quý Tĩnh, chuyển ánh mắt xuống dưới, hắn nhìn bụng của nàng, thấy rõ ràng rãnh đáng vẽ của nàng mới vừa mang thai không lâu, nàng đã thành thân?

"Người kia, ngươi không sao chứ?" Quý Tĩnh tiến lên, không ngờ được Nam Cung Hi lại xoay người đẩy đám đông ra mà xông ra ngoài, hắn chẳng thể nghĩ tới tình huống hai người gặp nhau ở như thế này, Quý Tĩnh khó hiểu nhìn theo bóng dáng người chạy xa, mà Nam Cung Hi chạy đến một chỗ nơi vắng vẻ, cả người tê liệt ngã xuống trên mặt đất... .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78-1: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (1)

"Ngươi chạy nhanh như vậy để làm gì?" Nàng cúi đầu nhìn Nam Cung Hi nằm trên mặt đất, Triệu tiểu thư này đã xảy ra chuyện gì vậy? Cứ đi theo hắn để làm gì? Hắn nhắm hai mắt lại, "Này, người mới vừa rồi là ai vậy? Là người trong lòng ngươi sao?" Mới vừa rồi động tác của hắn rất nhỏ nhưng nàng vẫn nhìn thấy, khi hắn nghe thấy cô gái kia được gọi là Hách phu nhân thì trong mắt lóe lên cảm xúc rất phức tạp.

"Đúng rồi, ta đã quên ngươi bị câm." Nàng ngồi bên cạnh hắn tự nói một mình, thật ra nếu hắn ăn mặc một phen nhất định là vô cùng anh tuấn, chỉ là không biết hắn vẫn cứ để bộ dạng nhếch nhác này làm cái gì..

Nam Cung Hi mở mắt ra, nhìn cô gái không sợ dơ bẩn mà vẫn ngồi bên cạnh hắn, rốt cuộc nàng muốn làm gì?"Cho ngươi, ta thấy hình như ngươi thật sự rất thích cái này, là muốn đưa cho người mới vừa rồi sao?" Nếu như vậy, thì nàng thật sự có chút ghen tỵ, chỉ là người nọ đã thành thân, trong lòng nàng cũng dễ chịu hơn một chút.

Nam Cung Hi không nhận lấy vòng tay, bây giờ đã không còn hữu dụng nữa, nghĩ đến nàng đã thành thân, còn có thai, hắn lập tức cảm thấy mình rất khó chịu, ban đầu nếu hắn không đẩy ngã nàng, như vậy... Nghĩ tới đây, hắn cảm thấy ẩm ướt trên mặt.

"Ngươi khóc sao?" Triệu Minh Trà nhìn hắn, Nam Cung Hi lập tức dùng tay áo lau mắt. "Mặc kệ ngươi có nhận hay không, vòng tay này cho ngươi, còn nữa, ta tên là Triệu Minh Trà, ta sẽ theo đuổi ngươi." Nghe được lời của nàng..., Nam Cung Hi sững sờ nhìn nàng, có nữ nhân nào lại theo đuổi nam nhân? Nàng không mắc bệnh đấy chứ?

Nam Cung Hi đứng lên, không nhìn vật trong tay nàng, cũng không quay đầu lại đi ra, Triệu Minh Trà nhìn theo bóng lưng đã đi xa của hắn, sớm muộn gì nàng sẽ đuổi kịp hắn, hắn đã khiến cho nàng hứng thú.

Từ đó về sau, Nam Cung Hi làm việc càng thêm ra sức, ban đầu là một người làm công việc của hai người, hiện tại đã biến thành công việc của ba người, Trương Đạt rất vui mừng, như vậy có thể bớt đi hai người, mà những người khác ở nơi để hàng nhìn thấy hắn bỏ công như vậy, cũng không khỏi lo lắng cho hắn.

"Haizz, người câm này, ngươi sao lại ra sức làm như thế? Có phải rất thiếu tiền hay không? Nếu không chúng ta cho ngươi mượn, cứ tiếp tục như vậy thân thể ngươi chịu được sao?" Có người không nhìn nổi, phải biết thân thể là tiền vốn, nếu sụp đổ thì rất nguy hiểm.

Nam Cung Hi lắc đầu một cái, tiếp tục làm công việc của hắn, người nọ thấy không khuyên nổi, cũng lập tức bỏ qua, chỉ là Nam Cung Hi đã phát hiện ra thức ăn mỗi lần của mình đều tăng thêm, tuy không để lộ ra, nhưng không ngờ longđại người ở chỗ này lại tốt như vậy.

"Tĩnh nhi, ta nghe đại nương nhà bên cạnh nói hôm nay nàng bị người ta đụng phải? như thế nào? Có sao không? " Hách Liên Viên tiến lên nhìn quanh kiểm tra một lượt, Quý Tĩnh tròn tròn mắt nhìn hắn, "Ta không sao mà!" Nhìn bộ dạng khần trương của hắn, chẳng lẽ hắn thật sự coi bọn họ là vợ chồng ư?

"Vậy thì tốt, , ăn một chút gì." Hắn đỡ nàng đi tới cạnh bàn, "Huynh mua nhiều món ăn như vậy? Ăn hết sao?" Nàng chỉ vào đồng lớn trên bàn nói, Hách Liên Viên đỏ mặt, gãi đầu, "Cai này,. . . Đều do ta làm." Thật ra hắn đã học cùng với đại nương nhà sát bên rất lâu.

Quý Tĩnh nhìn hắn một hồi lâu, đột nhiên nhẹ nhàng thở dài, "Nương tử tương lai của huynh sẽ rất có lộc ăn." Nàng nói xong, sắc mặt Hách Liên Viên thay đổi, nương tử tương lai ư? Hắn chưa từng nghĩ tới người khác.

"Tĩnh nhi, nàng vẫn là nên ăn đi cho nóng, ta đi bung canh đến." Nói xong hắn chạy trốn chết, Quý Tĩnh nhìn theo bóng lưng của hắn, thở dài rồi ngồi xuống, nhìn thức ăn trên bàn, thời gian dài như vậy, sự thay đổi của hắn nàng đều nhìn ra, chỉ là nàng cảm thấy hắn thích hợp nữ nhân tốt hơn, mà nàng thì . . . Nàng sờ bụng của mình.

"Triệu đại tiểu thư người thật tốt, lại có thể cho chúng ta thêm món ăn, đùi gà này, ta đã rất lâu không được ăn." Noi đề hàng có người tán thưởng , Nam Cung Hi lại nhìn đùi gà vẫn không nhúc nhích, là nàng làm như vậy phải không? Hắn lại không thích nàng.

"Người cầm, sao ngươi không ăn? Mau ăn đi, ngươi đó mấy ngày nay làm nhiều việc như vậy, cũng nên bồi bổ." Những người bên cạnh thúc giục hắn, Nam Cung Hi gấp đùi gà đến chén người vừa mở miệng, còn mình thì cứ ăn không thức ăn như vậy.

"Há? sao ngươi không ăn?" Người nọ kinh ngạc nhìn hắn, rốt cuộc hắn đã xảy ra chuyện gì? Chỉ là không đợi hắn hỏi, thấy người vuwfaddi vào cửa thì lập tức hiểu ra, Triệu Minh Trà bung một chén canh đi tới Nam Cung HI, người ở cơ hàng đều kinh ngạc, bọn họ có thêm món ăn, là do đại tiểu thư coi trọng người cầm đó.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78-2: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (1)

"Cho ngươi, mau uống chút cháo gà đi." Nàng biết mấy ngày nay một mình hắn làm việc như ba người, nếu như không ăn chút gì, thân thể sẽ không chống đỡ nổi . Nam Cung Hi chỉ vùi đầu bóc com, coi lời nàng nói như gió thoảng bên tai.

Triệu Trà Trà lấy đi chén com trong tay hắn, nàng cau mày, đùi gà của hắn đâu? Sau đó nhìn về phía người bên cạnh hắn, "Éc. . . Đại tiểu thư, cái này là hắn cho ta." Người nọ sợ đại tiểu thư nổi giận, vội vàng giải thích, nói xong lập tức bỏ đùi gà vào trong chén của hắn.

"Ăn canh thôi." Nàng đưa chén canh đến trước mặt Nam Cung Hi, mới đây bao lâu, mà trên mặt hắn đã mọc thêm rất nhiều râu, rốt cuộc hắn muốn thế nào? "Bốp" một tiếng, tất cả mọi người đều sùng sốt, hắn lại có thể đồ chén canh ấy lên mặt đất.

"Ngươi. . ." Triệu Trà Trà nổi giận đứng lên, nhưng mà nàng kiềm chế, nàng hừ một tiếng rồi rời đi, cứ để cho hắn đối đi! Đây chính là nàng tự tay nấu, đã bị hắn lãng phí như thế này rồi.

Nhìn Triệu Trà Trà rời đi, một nhóm người xông tới, "Người cầm, ngươi đấy, chúng ta đều đã được nhờ phúc của ngươi." Nam Cung Hi mất diết tại ngơ, xem ra giống như hắn không thích đại tiểu thư, thật là đáng tiếc.

"Người cầm, có phải ngươi đã có người trong lòng rồi hay không?" Chỉ có như vậy, mới có thể giải thích tại sao hắn không chấp nhận ý tốt của đại tiểu thư, thế nhưng người hỏi nhất định phải thất vọng rồi, bởi vì Nam Cung Hi trực tiếp nhắm hai mắt lại, thấy hắn không để ý tới bọn họ, bọn họ cũng mau chóng tản ra.

Ầm ầm, ngoài cửa vang lên tiếng sấm rền, xem chừng trời sắp mưa rồi, Quý Tĩnh nhìn bên ngoài một chút, Hách Liên Viên đang đi mua đồ, nhìn bầu trời dường như muốn đổ mưa to, nàng lấy hai cái ô từ trên cái tủ xuống rồi lập tức đi ra ngoài.

Hôm nay noi đề hàng cũng nghỉ, bởi vì trời sắp mưa, Nam Cung Hi không nán lại ở noi đề hàng, mà lại tới tiệm bán đồ ngọc, chỉ là lần này hắn không đi vào, mà đứng ở trước miệng, không biết nghĩ cái gì ở tại đây.

Tí tách. . . Bầu trời bắt đầu đổ mưa, Quý Tĩnh đi được nửa đường thì phát hiện ra mưa rất lớn, lập tức mở một cái ô ra, còn cái kia thì nắm chặt trong tay , vội vã hướng chạy về phía noi Hách Liên mua đồ.

Róc rách. . . Mưa như trút nước, Hách Liên Viên mua đồ xong vừa muốn đi ra ngoài, thì bị mưa to phía ngoài làm cho ngừng bước chân, nhìn mưa này, trong nhất thời sẽ không ngừng ngay được, nhưng. . . Hắn sợ Quý Tĩnh đói bụng lắm, cần rằng một cái, hắn xông ra ngoài.

Quý Tinh đi qua một cửa tiệm bán ngọc thì đột nhiên phát hiện ra một người đứng ở trong mưa, vốn nàng không hề để ý đến, nhưng có cảm giác không ổn, nàng tiến lại xòe ô che đầu người đó, “Người không sao chứ? Mưa lớn như vậy, mau trở về đi.” Hình như người ấy rất cao, nàng cũng được coi là cao, nhưng còn phải hơi nhón chân lên để che dù

Nghe được âm thanh này, Nam Cung Hi chấn động, sau đó khẽ quay đầu lại, là nàng sao? Mưa quá lớn, Quý Tinh thấy được mặt của hắn, khuôn mặt đầy râu ria, tuyệt nhiên không thể nhìn ra hình dáng của hắn như thế nào, nhưng người trước mắt nửa ngày cũng không nói chuyện, không phải bị cảm chứ?

"Sao người lại không nói lời nào? Có phải không nói chuyện được đúng không?" Nam Cung Hi chỉ nhìn nàng chăm chăm chứ không có phản ứng, Quý Tinh cho là hắn thừa nhận, thật là tội nghiệp, lại là một người cảm, nhưng tại sao hắn lại đứng ở trong mưa?

Hách Liên Viên chạy được nửa đường, lập tức nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, vội vàng chạy tới, "Tinh nhi, làm sao nàng lại đi ra? Người kia là ai?" Hắn không hiểu liếc nhìn người bên cạnh.

"Ta thấy trời sắp mưa, lấy cho huynh một cái ô, người này, ta cũng vậy không biết, chỉ là nhìn đến hắn đứng ở trong mưa, đứng rồi, sắp huynh lại đội mưa chạy về rồi hả?" Nói đến đây, Hách Liên Viên giu giữ tóc còn ướt, "Ta sợ nàng đói bụng" Quý Tinh không biết phải nói gì rồi.

"Chúng ta trở về đi thôi, cái ô này cho người." Quý Tinh nói với Nam Cung Hi rồi đưa chiếc ô trong tay cho hắn, Nam Cung Hi run rẩy nhận lấy cái ô, Quý Tinh vội vàng mở cái ô còn lại ra, Hách Liên Viên nhận lấy cái ô, khoác vai của nàng rồi cùng nhau rời đi. Nam Cung Hi nhìn theo bóng lưng của bọn họ đang rời đi, cũng đi theo.

Mưa bên ngoài tiếp tục rơi xuống, không có dấu hiệu ngừng, ngược lại càng lúc càng lớn hơn, lúc này một bóng dáng xuất hiện tại trước cửa phòng, mưa lớn vô cùng, bóng dáng của hắn hòa cùng với làn mưa, giống như một ảo ảnh.

Nhìn căn nhà trước mặt không thể coi là lộng lẫy, hắn có thể đoán được bên trong không có nha hoàn, nhưng nam nhân mới vừa hắn nhìn thấy, rất anh tuấn, đối xử với nàng rất tốt, là vợ chồng bình thường sao?

"Mau đến đây, uống canh gừng đi." Quý Tinh bưng chén canh đến trước mặt Hách Liên Viên, giờ phút này hắn nhìn chén canh kia, cảm giác trong lòng không biết là gì, nhận lấy chén canh, trực tiếp uống cạn một hơi, may mà canh không nóng, nếu không hắn đã bị phỏng rồi.

"Tinh nhi, đứng rồi, nàng phải mau ăn thứ ta mới mua đi." Nói xong mau chóng mở bọc giấy ra, quý chuyện chú ý tới, toàn thân hắn đều ướt cả rồi, nhưng cái bọc giấy đó không hề có dấu vết bị ướt chút nào.

"Ừ, lần sau mưa lớn như thế, huynh nên chờ một chút rồi trở về, nếu không ngã bệnh ai chăm sóc huynh đây? Thân thể ta cũng không khỏe gì." Nghe được lời quan tâm của nàng, Hách Liên Viên cảm thấy làm tất cả đều đáng giá.

"Không có lần sau nữa." Hắn vui mừng trả lời, Quý Tinh ăn mấy thứ hắn mua, mắt nhìn ra phía ngoài cửa, mới vừa rồi lúc đi vào cửa không khóa, nàng mang thai đã 5 tháng rồi, nhưng nhìn cứ như mới ba tháng, đây cũng là nguyên nhân khiến mọi người ở đây hiểu lầm bọn họ.

Nhìn một chút, hình như nàng thấy một bóng người ở nơi xa, nàng dụi dụi mắt nhìn lại, không có gì, không phải quý dị như vậy chứ? mới vừa rồi không phải nàng thấy được. . . Vừa nghĩ tới có thể là thứ đó, nàng lập tức bị ghen, “Khụ khụ. . . Khụ khụ. . . Khụ khụ. . .” Nàng vỗ ngực.

"Tinh nhi, nàng làm sao vậy? Nhanh, uống nước đi.” Hách Liên Viên giúp nàng vỗ lưng, chỉ chốc lát sau, cuối cùng nàng cũng thở được. "Đi đóng cửa lại đi." Ban ngày lại gặp quý, dọa chết người.

Hách Liên Viên không biết tại sao nàng đột nhiên kích động như vậy, nhưng vẫn đi tới đóng cửa lại, chỉ là khi đến cửa, hắn cũng nhìn thấy một bóng người, lúc cẩn thận nhìn lại thì không thấy nữa, chẳng lẽ mới vừa rồi nàng cũng trông thấy thứ đó sao? Nghĩ như vậy, hắn vội vã đóng cửa lại rồi.

Đứng ở đằng xa không phải quý, mà là Nam Cung Hi, bởi vì mưa quá lớn, cộng thêm có chút sương mù lập tức xuất hiện tình trạng thoát ần thoát hiện. Nhìn hai người bên trong chung đụng, hắn nắm chặt cán ô trong tay trong tay, cho đến khi Hách Liên Viên đứng dậy đóng cửa lại, lúc này hắn mới che dù xoay người biến mất trong mưa. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79-1: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (2)

Khi Nam Cung Hi trở lại nơi chứa hàng, hắn đã sốt rất cao, nhưng không có ai chú ý đến hắn, cho đến sáng sớm ngày thứ hai, đoàn người cũng phải làm việc trở lại, lúc này mới phát hiện hắn đã sốt sốt đến hôn mê bất tỉnh, lập tức đi tìm Trương Đạt, bởi vì mọi người đều biết đại tiểu thư coi trọng hắn, cho nên cũng đi báo cho Triệu Trà Trà.

"Tất cả đều tránh ra cho ta." Triệu Trà Trà mang theo đại phu tới, chẳng qua đám người vây quanh làm cho đại phu không đi vào được, nàng mới hét lên như vậy, đám người tự động tách ra nhường một lối đi, lúc này đại phu mới đi vào bắt mạch cho hắn.

"Như thế nào? Hấn không sao chứ?" Triệu Trà Trà hỏi đại phu, cũng có rất nhiều người đang đợi câu trả lời của ông, đại phu thở dài, thu bàn tay đang bắt mạch lại, "Hấn bị phong hàn cộng thêm bị nhiễm trùng, phải nghỉ ngơi thật tốt, ta sẽ kê toa thuốc." nói xong lấy giấy, bút viết từ trong hòm nghề thuốc ra.

"Ngươi, mau đi bốc thuốc." Triệu Trà Trà đưa phương thuốc cho Trương Đạt, Trương Đạt cầm lấy phương thuốc rồi lập tức bước nhanh ra ngoài. "Ngươi, mau đi đun nước và khăn lông đến đây." Nàng nói với người đứng gần mình nhất. "Được!" Người nọ lập tức chạy ra ngoài.

Khi nhóm người nhìn Triệu Trà Trà coi trọng chăm sóc cho người trên giường, đều khiến bọn họ không khỏi trở mắt nhìn nhau, xem ra người cảm sắp hết những ngày sống dễ chịu rồi, đã lâu như vậy, đại tiểu thư rất ít khi coi trọng nam nhân nào.

"Đại tiểu thư, thuốc đây." Trương Đạt bưng chén từ bên ngoài đi vào, nơi này là chỗ ở của những nam nhân thô kệch cao lớn, hấn mấy lần muốn mở miệng nói nàng rời đi nhưng không dám, 'Ừ, đưa cho ta.' Nàng tiến lên nhận lấy thuốc, thổi thổi, sau đó đặt thuốc xuống bên cạnh giường, rồi muốn tự mình đỡ người nằm trên giường lên.

"Đại tiểu thư, để đó cho tôi đi." Một người xung phong tiến lên nhận việc giúp nàng, một thiên kim đại tiểu thư, làm sao có thể đỡ được một đấng mày râu chứ, Triệu Trà Trà cũng không cự tuyệt, xác thực, nàng muốn dịu hấn sẽ rất vất vả.

Đỡ được người rồi, Triệu Trà Trà cầm chén lại gần miệng của Nam Cung Hi, lúc này mới phát hiện ra hấn vốn không thể uống vào bình thường, "Các người đều đi ra ngoài." Nàng nói với đám người phía sau, đám người này, kẻ nhìn ta, ta nhìn người, đây là chỗ bọn họ nghỉ ngơi mà.

"Đại tiểu thư, để tôi dứt." Người kia lại xông tới, gần đây hấn và người cảm có qua lại, hơn nữa nhìn người cảm giống như hấn không thích đại tiểu thư, ngộ nhờ có thế nào, hấn sợ người cảm lại khổ sở.

Triệu Trà Trà không cam lòng, nhưng có nhiều người ở đây như vậy, nàng cũng không tiện từ chối, lại đưa chén thuốc cho người kia, người nọ nhận lấy chén, một tay đỡ đầu Nam Cung Hi dậy, một tay bưng thuốc, để cho đầu của hấn hơi ngưỡng, cầm chén lại gần hấn, dứt thuốc từng từng chút một, có lẽ Nam Cung Hi có dấu hiệu tỉnh lại rồi, thuốc kia hấn lại có thể nuốt xuống được.

"Ngươi tên là gì?" Triệu Trà Trà nhìn người kia rồi hỏi, "Bẩm đại tiểu thư, tiểu nhân tên Hoàng Nhân." Triệu Trà Trà gật đầu một cái, "Vậy thì tốt, ngươi chăm sóc hấn nhiều một chút." Hoàng Nhân gật đầu một cái, nàng không nói hấn cũng sẽ làm, hấn vốn rất đồng cảm với người cảm.

"Trương Đạt, ngươi đi ra ngoài một chút." Triệu Trà Trà đứng dậy đi ra ngoài, Trương Đạt đi theo phía sau nàng, không biết đại tiểu thư muốn nói cái gì. Ngoài cửa, Triệu Trà Trà mắt nhìn một chỗ, "Trương Đạt, cho hấn thêm tiền công đi, ta sẽ tặng thêm bổ sung." Trương Đạt ở một bên gật đầu một cái, thì ra là cấp thêm tiền công cho người cảm này, chỉ là người cảm nà gắng sức như vậy, đúng là nên cho thêm.

Trong nhà, Nam Cung Hi mơ màng mở mắt ra, Hoàng Nhân lập tức tới gần, "Người cảm, ngươi cuối cùng cũng tỉnh!" Nghe lời của hấn, Nam Cung Hi nhú mày lại, có ý tứ gì? "Haizz, ngày hôm qua ngươi sao thế? Thế nào lại phát sốt rất lợi hại? Nếu không phải đại tiểu thư tìm đại phu, ngươi..." Đại khái Nam Cung Hi nghe hiểu ý tứ của hấn ta, thì ra là hấn lên cơn sốt.

"Người cảm, ngươi đi đâu vậy?" Hoàng Nhân không hiểu nhìn hấn, bởi vì hấn chưa bao giờ nói chuyện, cũng không có người biết tên của hấn, cho nên ai cũng đều gọi hấn là người cảm, mà hấn cũng không dị nghị. Nam Cung Hi không để ý đến hấn, mà cầm túi y phục của mình lên, lấy ra một bộ y phục tương đối sạch sẽ thay, quay một vòng trong phòng, cầm lấy chiếc dù ở trong góc, rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài Triệu Trà Trà vẫn chưa đi, nhìn thấy hấn bước ra ngoài thì kinh ngạc một chút, nhanh như vậy mà hấn đã tỉnh rồi? "Ngươi không sao chứ?" Nàng tiến lên, Nam Cung Hi khẽ lướt qua nàng, hấn không muốn thiếu nàng một phần ân huệ, động tác của Triệu Trà Trà cứng đờ, hình như hấn vẫn bài xích nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79-2: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (2)

"Ngươi muốn như thế này mà đi ra ngoài sao?" Nhìn hấn hình như đã đỡ y phục, nhưng... "Trên mặt ngươi có cần xử lý một chút hay không?" Để râu ria mọc đầy như biến thành thô phi, đến nỗi chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt của hấn, Nam Cung Hi không nói một lời đi lướt qua người nàng.

"Đại tiểu thư, tên cảm này luôn kỳ quái như vậy, người đừng để trong lòng." Trương Đạt vội đi ra hoà giải, Triệu Trà Trà cũng không nói một lời, nhìn về phía Nam Cung Hi vừa đi, sau đó nhìn sang Trương Đạt, rồi cũng đi mất.

"Hách phu nhân, nàng lại ra ngoài mua thức ăn à?" Một đại thẩm quay về phía nàng mà hỏi, "Đúng vậy, đi bộ một chút cũng coi như vận động." Thái độ của nàng bình dị gần gũi rất được lòng người Lâm Hương, ai cũng đều thích nàng, chủ yếu nhất vì nàng là người phụ nữ đức hạnh, đã mang thai còn đến chợ mua thức ăn, đây là chuyện mà những người nhà có tiền vốn không phải làm, cho nên những người buôn bán nhỏ ở chợ kia đặc biệt quan tâm nàng.

Quý Tĩnh đột nhiên nảy ra ý nghĩ muốn làm món ăn hiện đại, cho nên mới yêu cầu làm cho Hách Liên Viên đi đến cửa hàng xem một chút, còn nàng thì ra

ngoài mua thức ăn, lại nói Hách Liên Viên nghe thấy nàng nói sẽ làm com, hẳn vừa vui mừng lại vừa lo lắng, vui vì có thể được ăn đồ do chính tay nàng làm, còn lo nàng sẽ tự làm mình bị thương. Quý Tinh phai liên tục cam đoan, hẳn mới đồng ý để cho nàng xuống bếp.

"Hách phu nhân, đây, thịt của người, tính người chín đồng là được rồi." Người kia nói xong, không ngờ Quý Tinh còn sáng khoái đưa cho hắn một đồng hai, nói thật nàng không thiếu tiền, bởi vì nàng rõ ràng kiếm được bạc, mà nó cũng không dừng lại ở đây, mỗi tháng tiền cũng đều được đưa đến một lần, là hoa hồng được chia của Gấm Nghê phường và cửa hàng Tam Lánh.

"A Cừu, lần sau đừng khách khí, một đồng hai, nên thu cứ nên thu, ta cũng không thiếu bạc, thật đấy." Mặc dù nàng liên tục giải thích, nhưng không có mấy người tin, "À? Vậy cũng tốt, cái này cho người." Nói xong lấy ra một cái thận heo, vẫn cứ đưa cho Quý Tinh, "Có thai nên bồi bổ nhiều một chút." Nhìn bộ dạng của hắn, Quý Tinh cũng không đun đậy nữa, không ngờ người ở nơi này lại giống Đô thành đều tốt bụng như vậy.

Tiếp theo Quý Tinh lại đi mua thức ăn, đại khái tình huống cũng giống như vậy, trả tiền xong còn cố gắng nhét thêm món ăn cho nàng, trên cơ bản là mua một nửa được một nửa, làm cho nàng rất ngại ngùng, chỉ có thể nói cảm ơn liên tục.

Sau khi mua đồ xong, nàng xách theo rổ đi về, lúc này trong giỏ xách đã tràn đầy cả một giỏ rồi, nàng khăn giọng bật cười, thở dài lắc đầu một cái, người ở đây cũng thật nhiệt tình, nghĩ đi nghĩ lại chỉ chốc lát nàng đã về đến cửa.

"Xin hỏi, người tìm ai?" Vừa muốn mở cửa, lại phát hiện ra người đứng ở bên cạnh, mới vừa rồi nàng không có chú ý, người nọ chỉ nhìn nàng, nhưng không lên tiếng, cho đến khi hắn đưa ra một cây dù, lúc này Quý Tinh mới nhớ ra, hắn không phải là người cầm lúc trước sao?

"Thật ra thì cái ô này người cứ việc xài đi, nhà của ta còn mà." Nhưng người ở trước mắt vẫn như cũ lần nữa đưa chiếc ô ra, Quý Tinh nhìn hắn một chút rồi thờ dãi, vừa muốn đưa tay ra nhận lấy cái ô, lại phát hiện ra trong tay mình đồ biến mất, rõ đã được đối phương cảm, kỳ lạ hơn là hắn còn mở cửa giúp nàng.

Nhìn người tự mình tới, Quý Tinh cau mày, ở đâu ra người cầm kỳ quái như thế? Nàng và hắn lại không quen. Nam Cung Hi đi vào bên trong, phát hiện ra nơi này thật sự rất mộc mạc, không khỏi cau mày, nàng không nên sống ở trong hoàn cảnh như vậy, hẳn nhũm mày lại phu quân của nàng sao có thể để nàng ra ngoài mua thức ăn nấu com chứ, nghĩ như vậy, hắn lại càng không có hảo cảm với người đàn ông kia, kỳ lạ hơn vẫn là hắn, hắn đang làm cái gì vậy?

"Cái đó, người đưa đồ cho ta, ta đi nấu com." Mặc kệ hắn như thế nào, Quý Tinh giành lấy cái rổ, chẳng lẽ người này đầu óc có vấn đề sao? Nàng đi tới phòng bếp ở bên, vừa dùng ánh mắt trông nghiêng mà nhìn người trong phòng.

Nàng cắt thức ăn ở trên bếp lò, thấy không có gì sai sót, lập tức muốn đi nổi lửa, lại phát hiện đã có người đứng ở nơi đó giúp nàng rồi, đây không phải là người cầm? Không đi sao? Còn nữa hắn tiến vào lúc nào vậy? thế nào nàng lại không phát hiện ra?

"Này, . . Người có phải đối bụng hay không?" Nếu không giải thích thế nào khi hắn cùng với nàng đi vào bếp, gần như Nam Cung Hi không thể không gật đầu khi nghe thấy, nói như vậy cũng đúng, tối hôm qua đến giờ hắn còn chưa ăn gì.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79-3: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (2)

Editor : Mai Tuyết Vân

"Được rồi, vậy thì người ở lại ăn com đi." Dù sao nàng cũng không ngại làm nhiều một chút cũng, nghĩ như vậy, nàng bắt đầu cầm lấy cái xẻng trong tay, có người nổi lửa rồi nàng cũng không cần phải bận rộn cả hai việc.

Theo cách làm hiện đại, nàng cũng không có làm bao nhiêu thứ, lật từ kê đinh, trứng chiên cà chua, thịt kho, cộng thêm một tô canh cùng một số thức ăn kèm, đột nhiên lại làm nhiều món ăn mặn như vậy, bỗng nhiên nàng thấy cần đến người đứng ở cửa.

Trình bày món ăn mới làm ra. "Này, . . Có thể cùng với ta mang thức ăn ra được không?" Nàng không biết tên của hắn, mà hình như hắn cũng không nói chuyện được, cho nên không biết làm sao để gọi hắn, Nam Cung Hi đứng lên, một mình bung toàn bộ đồ ăn ra ngoài, Quý Tinh ở bên cạnh nhìn hắn mà thấy chóng mặt. . . Chuyện này. . . Một mình hắn có thể cầm cả bốn cái mâm sao? Này đợi đã. . . nàng nhìn vào trong nồi com, chắc chỉ đủ cho một mình hắn ăn thôi ư?

Thôi, mặc kệ, nàng xoay người đi bới com, cố ý cầm một cái chén lớn một chút, sau đó bới chén com thật đầy, cũng bới thêm cho mình một chén tương đối ít, mà nàng cũng không biết bao giờ Hách Liên Viên trở lại, dù sao thì thức ăn này đến buổi tối vẫn ăn được, thời tiết không nóng lắm.

Nàng cầm hai chén com trắng đi lên nhà trong, đứng ở trước cửa, lập tức thấy người cầm đã đặt xong thức ăn lên bàn đang đứng ở nơi đó nhìn, không phải rất rất nhiều sao? Thật ra Nam Cung Hi rất kinh ngạc vì tay nghề của nàng, nàng lại có thể biết làm com, hơn nữa nhìn bên ngoài rất ngon.

"Cho người, đối thì ăn thôi." Nàng đưa chén com tới trước mặt hắn, Nam Cung Hi vươn tay vừa muốn nhận lấy, lại phát hiện ra trên tay mình đầy vết

đen, Quý Tinh vội buông chén xuống, đi tới bên cạnh lấy cái khăn, chẳng qua lúc nàng ngẩng ngẩn cả người để lấy lại tinh thần, chỉ thấy Nam Cung Hi đã ra sức chùi tay vào quần áo trên người, đến khi hẳn cảm thấy sạch sẽ, mới bung chén lên, cầm đũa lập tức ăn.

Quý Tinh nhìn khăn lông trên tay mình một chút, thờ dãi, lại lần nữa treo khăn lên, xem ra hẳn không cần, nàng trở lại ngồi xuống bàn ăn, bung chén của mình lên, chỉ có điều đang ăn thì nàng bỗng hoàn toàn yên lặng, tại sao toàn bộ thức ăn của nàng hẳn đều không động và? Những món thịt kia cũng không động đến.

"Một nam nhân, nên ăn nhiều thịt một chút." Nàng gấp những miếng thịt lớn vào chén của hắn, Nam Cung Hi không ngẩng đầu lên, chỉ sừng sốt nhìn thịt trong chén một chút, ngay sau đó há to miệng mà ăn, Quý Tinh lắc đầu một cái, ăn chút trứng chiên cà chua vị tương đối nhẹ.

Quý Tinh phát hiện người trước mắt ăn hết com trắng, mà nàng vẫn thức ăn trước mặt thế kia lại không hề động đến, mới vừa rồi nàng gấp thịt cho hắn cũng đã ăn hết, trong chén chỉ còn lại một nửa com trắng, hẳn thật là. . . Nàng thật hết ý kiến.

"Thích ăn thì cứ gấp, đừng khách khí." Nói xong nàng lần nữa gấp thêm thức ăn giúp hắn, nhìn hắn ăn toàn com trắng nàng lại khó chịu, thấy vậy thì người này rất chịu khổ, sợ là trước kia chưa từng ăn món ăn ngon như vậy, nàng nghĩ như thế.

"Cô nương, thật là cảm ơn cô." Một bà lão nói cảm ơn với người con gái trước mặt, "Không có việc gì đâu, lão bà người mau vào đi." Nàng thúc giục, bà lão kia nhìn nàng, ngay sau đó xoay người đi vào nhà, mà Triệu Trà Trà cũng xoay người rời đi, chẳng qua khi đi đến một ngôi nhà, thì dừng lại.

Nàng ở trên chợ mới vừa cầm đồ giúp cho lão bà, thật sự là quá nhiều, nàng thấy bà đã có hết sức, lúc này mới tiến lại giúp bà, không ngờ chân bị trở về lại bất gặp cảnh như thế này.

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân làm hắn không muốn tiếp nhận nàng sao? Nàng nhìn hai người trong nhà kia, người không biết còn tưởng rằng bọn họ là vợ chồng, nhưng là nữ nhân kia Triệu Trà Trà biết, chính là nữ nhân lần trước người cầm đựng phải, tên gì Hách phu nhân, chỉ là bọn hắn rút cuộc có quan hệ gì đây? Đứng ở trước cửa nàng suy tư một chút, cuối cùng liếc nhìn bên trong nhà, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80-1: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (3)

Editor: Mai Tuyết Vân

Ở bên kia Hách Liên Viên giao hết đồ cho chương quỹ thương hội, rồi vội vã trở về, chương quỹ muốn giữ hắn lại ăn com nhưng hắn lắc đầu, hắn có vẻ rất lo lắng cho Quý Tinh, nhất định một mình nàng làm com sẽ không được, chẳng qua khi hắn trở về nhà lại thấy một bóng lưng của đàn ông, người kia là ai? Mang theo sự nghi ngờ, hắn tiến vào nhà rất nhanh.

"Huynh trở về rồi? Ăn com chưa?" Quý Tinh kinh ngạc nhìn người mới đến, nhìn thời gian nàng cho là hắn sẽ không trở về ăn mới đúng. "Không có, một mình nàng ở nhà ta không yên lòng." Hắn nói xong, thân thể người đang vui đầu ăn com khê cứng lại một chút.

"Ta bới com giúp huynh." Nói xong Quý Tinh định đi vào phòng bếp, lại bị Hách Liên Viên ngăn cản, "Nàng đừng đi nữa, để ta tự đi." Hắn buồn bực nhìn người ngồi trên ghế rồi xoay người đi ra ngoài, không bao lâu sau Hách Liên Viên đã bung chén com đến.

"Tinh nhi, những thứ này đều do nàng làm hay sao?" Hắn ngồi trên ghế, đưa mắt nhìn thức ăn trên bàn, Quý Tinh gật đầu, Hách Liên Viên lập tức cầm đũa lên ăn, "Ừ, ăn rất ngon." Vừa ăn hắn vừa tán dương, trêu chọc làm Quý Tinh bật cười, "Đừng nói chuyện, cơm phun ra ngoài thật không nên." Lời này vừa nói ra, quả nhiên Hách Liên Viên không nói chuyện nữa, chỉ là ánh mắt không ngừng liếc nhìn người ngồi bên cạnh.

Quý Tinh cũng biết hắn đang đợi nàng giới thiệu, nhưng mà nàng và người cầm không quen biết, cũng không biết nói thế nào, vậy thì dứt khoát không nói cái gì. Nam Cung Hi thấy Hách Liên Viên trở lại, vội vã ăn com cho xong, rồi đứng dậy xông ra ngoài, Quý Tinh còn chưa kịp phản ứng, hắn đã bỏ chạy rất xa, lúc này Hách Liên Viên không nhịn được lên tiếng.

"Tinh nhi, người mới vừa ở đây là ai vậy? Sao lại kỳ quái đến thế?" Khi ăn đã không nói chuyện, lúc ăn xong lại trực tiếp bỏ chạy. "Hắn à? Chính là cái người lần trước chúng ta cho mượn dù đó mà, huynh còn nhớ không? Hôm nay hắn cầm ô trạc, sau đó hắn đói bụng, ta lập tức giữ hắn lại ăn com, nhìn bộ dạng của hắn rất nghèo, haizz!" nàng thờ dãi, Hách Liên Viên nhìn về phía Nam Cung Hi bỏ chạy.

"Vậy tại sao hắn lại không hề nói chuyện?" Hắn vẫn luôn cúi đầu, vốn không thể nhìn thấy diện mạo của hắn, nói đến đây, Quý Tinh lại càng thêm thờ dãi, "Thật may là lúc này huynh không hỏi ta, ta đoán hắn bị cầm, bởi vì cho đến bây giờ ta vẫn chưa nghe hắn nói câu nào." Hách Liên Viên gật đầu một cái, may mắn lúc này hắn không hỏi, nếu Quý Tinh trả lời thẳng rằng hắn bị cầm, có thể sẽ làm hắn bị dả kích.

Lập tức chuyển sang chuyện khác. "Nàng làm thức ăn ăn ngon thật, ta lại đi bới thêm một chén." Nói xong hắn đứng dậy đi đến phòng bếp, còn Quý Tinh thì vẫn trầm tư nhìn ra cửa, đôi mắt của người cầm nhìn rất quen thuộc, chỉ có điều hình như hắn cố ý tránh né cái nhìn của nàng, cho đến bây giờ nàng vẫn không nhớ được đã từng gặp hắn ở nơi nào.

Nam Cung Hi xông ra ngoài, đi tới đi lui ở trên đường, bắt tri bắt giác lại tới tiệm bán ngọc, nhìn vào bên trong, hình như có một đôi vợ chồng đang mua đồ cho con của mình, con ư? Hấn sờ vào bên trong túi tiền, nếu không thì mua đồ cho con của nàng vậy sao?.. Nhìn đôi vợ chồng đi ra từ bên trong, nhìn qua bên cạnh một chút, trang sức bằng vàng? Nơi này thì ra còn có bán cái này ư?

Lần nữa hấn đi vào tiệm buôn ngọc, chường quỹ nhìn cách ăn mặc của hấn, vốn không thèm để ý đến, nhưng khi nhìn kỹ lại lập tức vội vàng nghênh đón: “Công tử , ngài muốn mua cái gì?” ông cười nhìn bợ đi đến bên cạnh hấn, Triệu tiểu thư đã nói rồi, về sau hấn cứ đến mua đồ thì cứ ghi vào sổ sách coi như là nàng mua.

"Trang sức dành cho trẻ con mới vừa rồi có còn hay không?" sắc mặt chường quỹ cứng đờ, ngay sau đó khôi phục tinh thần, “Có, có, để ta đưa ngài đi xem” Nói xong đi tới phía sau quầy, lấy ra một khay, phía trên tất cả lớn nhỏ đều là trang sức dành cho trẻ con.

Nam Cung Hi cẩn thận nhìn, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở mặt một tấm lá vàng, ánh sáng hoàng kim của râu chuỗi rực rỡ, hình dáng lại vô cùng đẹp mắt, hấn nhìn thấy vậy. “Cái này. . . bao nhiêu tiền.? hấn cầm đồ vật lên, chường quỹ nhìn hấn một chút.

"Công tử có thể ra giá bao nhiêu?" sắc mặt Nam Cung Hi cứng đờ, ngay sau đó lại lục túi quần của mình, đếm, cũng chỉ có ba lượng bạc mà thôi, chường quỹ cũng nhìn thấy."Cái này, hai lượng bạc, ngài cũng biết trang sức cho hài tử không dùng nhiều nguyên liệu, cho nên giá cả cũng rất phải chăng.” Nghe được ông ta nói như vậy, sắc mặt Nam Cung Hi mới giãn ra, số tiền này, hấn có.

"Đây." Sau khi trả tiền xong, hấn cẩn thận từng li từng tí nhét đồ vật vào trong ngực, rồi đi ra ngoài, chường quỹ thấy hấn đã đi xa rồi, vội đi tới sau quầy, xem lại sổ sách, chuẩn bị sai người đến chỗ Triệu tiểu thư lấy tiền về, tám trăm lượng, chường qux vui vẻ cười, còn về việc tại sao người nọ lại mua cái đó ông không suy nghĩ nhiều lắm gì.

"Người cầm, người đã trở lại rồi, đại tiểu thư đang chờ người ở trong phòng, ở đây hấn và người cầm ở chung một phòng, ở đây đều là hai người một gian, hấn thì được phân ở cùng với người cầm.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80-2: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (3)

Nam Cung Hi cau mày đẩy cửa phòng ra, đằng sau cánh cửa, Triệu Trà Trà an vị ở trên ghế, hình như đã chờ hấn rất lâu, Hoàng Nhân nhìn vào bên trong, thầm nghĩ tới Triệu tiểu thư cũng thiệt là, nơi này cũng là phòng của hấn, lại có thể bị đuổi ra ngoài.

Nghe được tiếng mở cửa, Triệu Trà Trà ngẩng đầu lên, hấn đã trở về?. Nàng đứng dậy, thấy Hoàng Nhân ở phía sau cánh cửa thì trừng mắt liếc hấn, người ngoài cửa vội vàng rời đi. “Người đã đi đâu vậy?” Giọng điệu của nàng giống như một người vợ đang chất vấn phu quân của mình, làm cho Nam Cung Hi rất bất mãn, nói ra thì giữa nàng và hấn cũng chưa từng có bất kỳ cái gì.

Nam Cung Hi không để ý tới nàng, trực tiếp đi tới bên giường rồi nằm xuống, mới vừa nãy ăn quá no, hấn không muốn cử động nữa, cứ nằm như vậy rất tốt, nhìn bộ dáng của hấn, Triệu Trà Trà lại thầm mắng bản thân, hấn không thể nói chuyện, sẽ trả lời nàng thế nào đây.

"Mới vừa rồi ta đều thấy được, cô nương đó là cái gì với người vậy?" Thân thể người trên giường cứng đờ, nàng theo dõi hấn sao? Hấn quay đầu nhìn nàng, Triệu Trà Trà biết hấn hiểu lầm rồi, “Việc này, chỉ là ta tình cờ đi ngang qua đó.” Khi nàng giải thích, Nam Cung Hi lại nghiêng đầu, trực tiếp nhắm hai mắt lại.

Nhìn thấy bộ dạng của hấn, Triệu Trà Trà quyết định không hỏi nữa, tự nàng tìm ra đáp án sẽ tốt hơn, dù sao nàng cũng biết cô gái ấy ở đâu, nghĩ như vậy, nàng xoay người đi ra ngoài, Hoàng Nhân ở ngoài cửa thấy nàng sắc mặt không tốt đi ra ngoài, hấn lập tức chạy đến bên cạnh nàng, Triệu Trà Trà không thèm nhìn hấn , trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

Hoàng Nhân đi vào trong phòng, phát hiện Nam Cung Hi đang nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi ư? Lại liên tưởng đến sắc mặt mới vừa rồi của đại tiểu thư, hấn không khỏi thờ dài, đây chính là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình mà

Quý Tinh và Hách Liên Viên vừa ăn cơm xong, lại kinh ngạc nhìn người ngoài cửa, vì sao bọn họ lại tới đây? “Tĩnh nhi, tỷ tới thăm muội!” Lâm Nhược Tịch kích động nhào lên phía trước ôm lấy nàng, mà sắc mặt nam nhân đằng sau lưng nàng rõ ràng đã biến thành không tốt.

"Nhược Tịch, làm sao tỷ biết đến nơi này?" Quý Tinh nhìn nàng, không phải nàng mới tân hôn không lâu sao? Nói đến chuyện này, lại nhìn mặt của Đường Tĩnh Thiên tái xám, Lâm Nhược Tịch nổi giận. “Còn phải nói sao? Đều tại cha ta, sao lại có thể trói ta bắt thành thân chứ, ta không muốn bị tách rời khỏi Tĩnh nhi!” Nói xong còn nũng nịu kéo tay áo nàng

"Lâm Nhược Tịch! Cô chú ý một chút cho ta, không thấy bụng của Tĩnh nhi ư? Hách Liên Viên lên tiếng, lúc này Lâm Nhược Tịch mới nhìn người trước mặt một chút, "Oa! Ta muốn làm mẹ nuôi." Hách Liên Viên im lặng nhìn nàng, lần nào đến đều thêm phiền, hấn nhìn Đường Tĩnh Thiên rồi nhủ thầm lại, chẳng lẽ người này sợ Lâm Nhược Tịch ư?

"Khụ khụ, Nhược Tịch, chúng ta vẫn nên trở về sớm một chút . " Đường Tĩnh Thiên đứng ở ngoài cửa mở miệng nói, nhưng ai biết được Lâm Nhược

Tịch vốn không đề ý đến hắn, không ngờ sau khi cưới nàng về nhà lại quản lý nàng rất nghiêm, nàng cũng rất bất ngờ, nhưng nàng cũng không thấy bất mãn, cảm thấy rất tốt.

"Muốn đi thì tự chàng đi mà về, thiếp muốn ở lại trò chuyện với Tinh nhi." Nàng mới vừa nói xong, Hách Liên Viên và Đường Tinh Thiên cùng nhau đồng thanh nói; "Không được!" Phải nói rằng Đường Tinh Thiên nói ra hai chữ này rất bình thường, nhưng nếu là Hách Liên Viên thì thật không có lý do.

"Tên họ Hách kia, tại sao người lại nói không được?" Lâm Nhựt Tịch quay đầu nhìn hắn, sắc mặt Hách Liên Viên trở nên hồng, đều do mình nói chuyện không chịu suy nghĩ trước, hắn liếc mắt nhìn Quý Tinh, quan hệ bọn họ vừa mới tốt lên như vậy, sao một chốc Lâm Nhựt Tịch lại biến thành như trước vậy?

"Ta. . . Ta sợ cô quá phiền phức, Tinh nhi cần thanh tịnh." Lâm Nhựt Tịch buông Quý Tinh ra, bước từ từ đến trước mặt Hách Liên Viên, "Tinh nhi sao? Gọi thân thiết như vậy, chẳng lẽ. . ." Nàng lập tức nheo mắt lại, Hách Liên Viên liếc xéo nàng một cái, "Cô đừng có nói lung tung nữa có được hay không!" Lâm Nhựt Tịch về phía sau hai bước, gật đầu một cái, "Thì ra là người ở đây nghĩ lung tung." Lời nói này chọc giận Hách Liên Viên phải thay đổi sắc mặt.

"Được rồi Nhựt Tịch, mới mấy ngày không gặp, đã trở nên lợi hại như vậy từ bao giờ?" Lâm Nhựt Tịch nhún vai một cái "Khi muối thường xuyên bị người khác bôi móc, muối cũng sẽ như vậy mà thôi." Quý Tinh nhìn thấy dáng vẻ của nàng, ngay sau đó nhìn Đường Tinh Thiên một chút, bộ dạng của hắn ảo não, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì à?

"Tinh nhi, ta muốn ngủ chung với muối có được hay không?" Lâm Nhựt Tịch đứng đưa cánh tay của nàng, Quý Tinh nhìn Đường Tinh Thiên sau lưng nàng, tên kia lại có thể không phản đối sao? Chuyện này rất khác thường.

"Nếu phu quân của tỷ không phản đối vậy thì ở lại đây đi." Nghe nói như thế, Lâm Nhựt Tịch hoan hô một tiếng, ngay sau đó làm mặt quỷ với Hách Liên Viên, hắn tức giận đến mức thiếu chút nữa không kiềm được mà xông lên dlay dỗ nàng.

"Được rồi, tỷ đừng bướng bỉnh nữa, Quý Tinh gõ một cái lên đầu nàng, Lâm Nhựt Tịch phồng má nhìn Quý Tinh, thấy bộ dạng tức cười này, Quý Tinh bật cười, thấy nàng cười, Lâm Nhựt Tịch cũng bật cười theo, nàng ấy không có việc gì là tốt rồi.

Hôm sau, khi Triệu Trà Trà đi tới trước nhà của Quý Tinh, do dự không biết nên đi hỏi hay không, ngộ nhỡ không có chuyện gì thì sao? Nàng vừa cau mày vừa nghĩ. "Này! Cô là ai? Đứng ở chỗ này làm cái gì?" Lâm Nhựt Tịch mở cửa muốn đi ra ngoài, lại nhìn thấy nữ nhân trước mặt lên lút.

Triệu Trà Trà lấy lại tinh thần nhìn người trước mắt, nàng đi nhầm sao? Cô gái này không phải là người lần trước. "Xin hỏi, Hách phu nhân ở đây sao?" Hách phu nhân? Lâm Nhựt Tịch nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết nàng đang nhắc đến người nào. "Không biết, cô đi nhầm rồi" nghe thấy lời của Nhựt Tịch. . . Triệu Trà Trà lui về phía sau hai bước rồi nhìn một chút, không sai mà, ở đây chính là chỗ lần trước, chẳng lẽ đã chuyển đi rồi?

"Nhựt Tịch, làm sao tỷ còn chưa chịu đi ra ngoài?" Quý Tinh kỳ quái nhìn nàng, không phải nói đi ra ngoài mua đồ ăn, sao lại đứng trước cửa nói chuyện cùng với ai vậy? "A, người này đến đây muốn tìm Hách phu nhân, muối có biết đó là ai không?" Quý Tinh nghe nói thế, từ từ bước lên phía trước, Triệu Trà Trà nhận ra nàng chính là Hách phu nhân.

"Người tìm ta có chuyện gì không?" lời nói này của Quý Tinh vừa nói ra, Lâm Nhựt Tịch đã nhìn nàng chăm chăm, Hách phu nhân là nàng sao? Hách. . . Hách? Hách Liên Viên! Lúc nào mà bọn họ đã. . . nghĩ đến đây, nàng xoay người chạy vào trong nhà như con gió, Quý Tinh lắc đầu một cái, Triệu Trà Trà cũng đang quan sát nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81-1: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (4)

Này! Người tìm ta có chuyện gì?" Quý Tinh hươ hươ tay ở trước mặt nàng, sao nàng ta lại ngăn người ra như thế nhỉ? Triệu Trà Trà lấy lại tinh thần, "Àc, cô có biết người cầm không?" Người cầm, là ai vậy? Quý Tinh lục lại trí nhớ một lần nữa cũng không nhớ rõ là ai

"Cái đó, người cầm là ai?" Nhìn bộ dáng của nàng không giống như nói dối, Triệu Trà Trà tự cảm thấy bản thân suy nghĩ nhiều, "Chính là người lần trước ăn cơm với cô tại đây." Nàng vừa nói như thế, Quý Tinh lập tức nghĩ ra.

"Là hắn ư, cô là. . ." Phu nhân? Nhìn cũng không giống lắm, chẳng qua đừng hiểu lầm bọn họ là tốt rồi, chỉ có điều người trước mắt nàng vừa nhìn thì lại là một thiên kim đại tiểu thư, mà người cầm đó. . . Thôi, chuyện này cũng không liên quan đến nàng.

"Việc này. . . Tôi không có ý tứ gì khác, cô đừng để trong lòng." Triệu Trà Trà cảm thấy bản thân mình rất xấu hổ, người ta vốn không có gì cả, tại nàng suy nghĩ quá nhiều. "Àc, không có việc gì cả, cô có muốn vào trong ngồi lại không?" Triệu Trà Trà nhì về phía sau lưng nàng một chút, vội vàng lắc đầu một cái.

Thấy phản ứng của nàng, Quý Tinh vội quay đầu lại, Ôi! Trời ơi! Nhựt Tịch đang làm cái gì vậy? Sao lại có thể cầm cây chổi trong tay mà đuổi theo Hách Liên Viên như vậy, "Thật là xin lỗi, tôi không tiễn cô được." nói xong đóng cửa lại, rồi lập tức đến nơi đang có "Chiến tranh".

"Ngừng! Các người làm sao vậy?" Nàng ngẩn ở giữa hai người, Lâm Nhựt Tịch cầm cây chổi trong tay lập tức ngừng lại, "Tĩnh nhi, muội mau tránh ra, người này, sao có thể đi khắp nơi rêu rao muội là Hách phu nhân chứ." Quý Tĩnh tiến lên giành lấy cây chổi. nàng còn tưởng rằng có chuyện gì chứ.

"Chuyện này là muội nguyên ý, bằng không bụng của muội đã lớn như vậy, người khác hỏi phu quân của muội là ai, không phải muội sẽ rất lúng túng sao?" Lâm Nhựt Tịch không nói gì, việc này nàng cũng chưa từng nghĩ đến, nhìn Quý Tĩnh. Haiz! Sớm biết thì nàng đã không lỗ mãng thế này rồi, nàng sẽ không nghĩ đến người tên Nam Cung Hi đây chứ?

"Ta biết rồi." Nàng thấp giọng trả lời, mà Đường Tĩnh Thiên cũng thức giấc vì ồn ào, "Mới sáng sớm các người ở đây làm cái gì vậy hả?" Hắn tò mò nhìn ba người đứng ở nơi đó, trong đó còn có Quý Tĩnh đang cầm cây chổi ư?

"Mắc mớ gì tới chàng?" Lâm Nhựt Tịch tức giận nhìn hắn, Đường Thiên sờ mũi của mình không nói gì, trái lại Quý Tĩnh rất tò mò, tại sao hắn lại sợ Nhựt Tịch như vậy.

"Nhựt Tịch, chuyện này. . chúng ta nên trở về thôi?" Nếu cứ nhất quyết ở lại đây cũng không giải quyết được gì, "Muốn đi thì chính chàng đi mà về, tốt nhất là chàng nên bỏ ta luôn đi." Lời này của Lâm Nhựt Tịch vừa nói ra, vẻ mặt của Đường Tĩnh Thiên lập tức biến sắc, Quý Tĩnh nhận định hai người này nhất định có vấn đề.

"Ruột cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì?" Quý Tĩnh xen ngang vào giữa hai người đang mắt to mắt nhỏ trừng nhau, "Muội đi mà hỏi hắn, hắn muốn cưới thêm vợ lẽ." Lâm Nhựt Tịch nói xong, Quý Tĩnh vội nhìn Đường Tĩnh Thiên, bộ dạng của người ㄟ, Hách Liên Viên cũng không hiểu rồi, đang tốt đẹp tại sao lại nhảy ra người thứ hai? Sớm biết như vậy đã không đi cướp hôn rồi.

"Tất cả ta đã nói rồi, ta và cô ấy không có chuyện gì cả." Lời nói này của hắn không có sức lực, bởi vì ngay cả hắn cũng không xác định được. "Không có gì ư? Hai người không mặc quần áo ngủ chung trên một giường mà gọi là không có gì ư? Chẳng lẽ phải đợi đứa trẻ ra đời mới gọi là có gì sao?" Nghe qua cuộc nói chuyện của họ, Quý Tĩnh cuối cùng cũng hiểu đại khái được một chút.

"Đường Tĩnh Thiên, ta cảm thấy trước tiên người nên xử lý chuyện của cô gái kia cho tốt rồi hãy nói, Nhựt Tịch ở lại chỗ này của ta sẽ không có việc gì cả." Không phải nàng thiên vị người nào, mà ngộ nhờ lời Nhựt Tịch nói là sự thật, như vậy nàng sẽ rất thất vọng với hắn, không bằng ban đầu đừng cướp hôn gì đó thì tốt rồi.

"Được rồi." Thờ dài, hắn cúi gằm đầu đi ra ngoài, nhìn bóng lưng của hắn càng lúc càng xa, Lâm Nhựt Tịch này giờ giải bộ kiên cường cuối cùng cũng không chịu nổi mà khóc òa. "Hu Hu . . . Tĩnh nhi, nếu sớm biết ta đã không đi cướp hôn." Quý Tĩnh lại gần ôm lấy nàng đang khóc òa cả lên, Hách Liên Viên cảm thấy mình nên tránh đi, hắn ra hiệu với Quý Tĩnh rồi ngay sau đó cũng rời đi.

"Được rồi, đừng khóc nữa, khóc nhiều hại thân thể còn không phải tự hành hạ bản thân sao. " Nàng vỗ lên bờ vai của Nhựt Tịch! Dù là ở cô đại nhưng loại chuyện này thời hiện đại cũng có, chỉ là không biết sao lại lộ liễu như vậy thôi.

"Ừ, còn có Tĩnh nhi tốt." Nàng hít mũi một cái, nàng cũng muốn học Quý Tĩnh đáng vẻ kiên cường, không thể khóc! Không thể khóc! Nhựt Tịch buông Quý Tĩnh ra, dùng tay áo dụi dụi con mắt."Được rồi, Tĩnh nhi, muội dẫn ta đi dạo phố đi." Nhìn nàng bình tĩnh hơn nhiều, Quý Tĩnh gật đầu một cái, sau đó hai người đi về phía khu chợ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81-2: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (4)

Editor : Mai Tuyết Vân

Còn Nam Cung Hi vẫn làm việc trước sau như một, lúc nhận tiền công, tuy chỉ có công việc là ngày càng ít đi, mà tiền công lại ngày một nhiều thêm so với trước, không cần suy nghĩ nhiều đây nhất định là do Triệu Trà Trà giờ trở quý, nhưng hắn được nhận nhiều tiền thế này cũng bởi vì hắn được việc.

Đứng ở trước cửa tiệm thuốc, hắn có một số việc muốn hỏi đại phu, nhưng không đợi hắn đi vào hỏi thì đã có hai người vừa đi ra trả lời thay hắn "Tướng công, đứa trẻ trong người thiếp muốn ăn đồ chua." Một người con gái quay sang nói với nam tử, "Được, ngày mai ta lập tức đến khu rừng sau ngọn núi hái một chút mận tươi cho nàng." Nói xong hai người vừa nói vừa cười rồi rời đi.

Phía sau núi? Nam Cung Hi dừng bước chân lại, hắn biết rồi, ngay sau đó xoay người rồi đi, không ngờ lại đụng phải người khác, "Ồ! Cái người này người không biết nhìn đường à!" Lâm Nhựt Tịch ghét bỏ nhìn người trước mắt, vừa nhìn đã biết là một kẻ nghèo mặt thô lậu.

Hắn liên tục khom lưng cúi đầu với nàng, "Thì ra là người câm." Nghe được giọng nói của Quý Tĩnh như vậy, Nam Cung Hi chột ngắc đầu, chỉ là vừa nhìn thấy người đứng bên cạnh Lâm Nhựt Tịch, đã lập tức cúi gằm đầu xuống, trùng hợp như vậy lại đụng phải các nàng.

"Được rồi, Nhựt Tịch, muội hiểu rõ tâm tình của tỷ không tốt, ta mời người đi ăn cái gì như thế nào?" Nói xong Quý Tĩnh kéo nàng đi tới quán rượu ở bên kia, Nam Cung Hi lại ngắc đầu lên, Quý Tĩnh gật đầu với hắn gật đầu một cái, ngay sau đó quay đầu đi vào quán rượu, Nam Cung Hi ngăn người

nhìn theo bóng lưng của các nàng, nữ nhân mà Quý Tinh quen biết mới vừa rồi, nàng ta thật sự làm cho hắn chán ghét.

"Tinh nhi, muội có phải quen biết tên câm vừa nãy hay không?" Sự tình mờ ám lúc nãy nàng có thấy."Cũng chưa tới mức nói là biết, chỉ gặp qua mấy lần." Nàng không chút biểu cảm nói, Lâm Nhược Tịch đến gần nàng, "Này, chẳng lẽ tên câm ấy coi trọng muội sao? Không ngờ sức quyến rũ của Tinh nhi đúng thật là rất lớn." Mới vừa nói xong đã bị gõ một cái rất mạnh lên đầu, "Tỷ có thể đừng nói những lời vô nghĩa như vậy nữa hay không." Quý Tinh tức giận nhìn nàng.

"Ui da! Muội xuống tay thật nặng." Lâm Nhược Tịch xoa xoa đầu của mình, "Ai bảo tỷ ăn nói lung tung." Lâm Nhược Tịch le lưỡi một cái, vừa mới do nàng nhìn thấy cử chỉ kia của tên câm nên mới có thể nghĩ như vậy.

"Khách quan, các ngài muốn ăn món gì?" Lúc này tiểu nhị vừa đi tới, "Món nào ngon đều mang cả lên đây." Lâm Nhược Tịch nói xong, tiểu nhị vui vẻ hấp tấp rời đi, Quý Tinh lại nhìn nàng, "Tỷ chưa ăn cơm à?" Lâm Nhược Tịch gạt đầu một cái.

"Đúng vậy, không có khẩu vị." Nhắc tới việc này, vẻ mặt của nàng dần âm trầm, "Muội muốn nói trước, muội ăn no rồi, đợi lát nữa toàn bộ đồ ăn tỷ đều phải giải quyết cho muội." Quý Tinh mới vừa nói xong, Lâm Nhược Tịch đã kêu lên, "Hả! Tại sao muội không nói sớm!" Giọng nói của nàng kéo theo ánh mắt của người khác nhìn tới, thấy rất nhiều người đang nhìn mình thì nàng lập tức ngậm miệng lại.

"Là tỷ không hỏi muội có ăn được hay không, hơn nữa muội đã nói sẽ mời tỷ ăn kia mà, chưa hề nói rằng muội cũng muốn ăn." Quý Tinh giải thích, mà lúc này các món ăn cũng đã được bưng lên, lòng Lâm Nhược Tịch đau muốn chết, cuối cùng vì không muốn lãng phí, hai người xách toàn bộ các món ăn mang về, hôm nay không cần phải làm cơm tối luôn rồi.

"Mời xem, mời xem, đây chính là hoa quả được vận chuyển từ nơi khác đến đây!." Người bán hàng rong rao lên, đã có rất nhiều người đến mua, còn dư lại một ít, vừa hay Hách Liên Viên đi qua lại nhìn thấy thứ quả nhỏ nhỏ, hồng nhuận, thoát nhìn hình như cũng không tệ, đang muốn tiến lên mua, lại bị người đến sau mua mất chỗ trái cây cuối cùng kia.

"Vị tiểu ca xin đợi một chút." Hắn gọi người bán hàng rong đang muốn rời đi lại, "Vị đại ca này có chuyện gì không?" Người bán hàng rong không hiểu nhìn hắn, "Chuyện là, hoa quả này của huynh có còn hay không?" Người bán hàng rong nghe được lời hắn nói, bỗng nhiên hiểu ra.

"Có thì có, nhưng ngày mai mới có." Hách Liên Viên gạt đầu một cái, "Vậy thì tốt, tiểu ca có thể giữ lại một ít cho ta hay không? Ta muốn để cho nương tử của mình nếm một chút." Người bán hàng rong nhìn hắn thành khẩn như thế, "Được rồi, ngày mai ta vẫn ở chỗ này, huynh nhớ đến đây sớm một chút đây." Hách Liên Viên lại gạt đầu, lúc này hai người mới mỗi người đi một ngã.

"Ngày người câm, hôm nay sao ngươi lại đi ngủ sớm như vậy?" Hoàng Nhân kỳ quái nhìn hắn, phải nói công việc của hắn đã được giảm bớt rất nhiều, chuyện này công lao đều thuộc về Triệu đại tiểu thư, hiện giờ ai ai cũng muốn nịnh bợ hắn, nhưng hắn vẫn cứ giữ bộ dạng xa cách. d_d_l_q_d

Nửa ngày không ai trả lời hắn, "Thật sự ngủ rồi sao?" Hoàng Nhân lâu bầu đi ra ngoài, vốn còn muốn gọi người câm cùng đi uống rượu với bọn họ, xem ra, vẫn là hắn đi một người.

Hoàng Nhân uống say khướt trở lại gian phòng, mà giờ này bầu trời đã sáng lên, dự báo sau đó sẽ đổ mưa, cho nên hôm nay thủ lĩnh nói được nghỉ ngơi một ngày, lúc này đám người bọn họ mới đi uống rượu.

"Hả? Tên câm đi đâu rồi?" Nhìn căn phòng trống không, khi hắn trở về hình như đã có mưa nhỏ, thời tiết như vậy mà tên câm còn đi đâu? Hay là ra ngoài đại tiện rồi vậy? Nghĩ như vậy hắn ngã đầu nằm xuống ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81-3: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (4)

Editor : Mai Tuyết Vân

Nam Cung Hi vừa đến phía sau núi, thì trời đã bắt đầu mưa giăng mịt mù, hắn nghĩ hái thứ quả này không cần quá lâu, cho nên cũng không bận tâm lắm, cho đến khi trời đột nhiên đổ mưa lớn hơn, nhìn thấy vài trái mận được bọc trong áo kia, không ngờ rằng lại khó hái đến vậy, bởi vì có trái nhìn như còn sống, hơn nữa toàn phải chạy tới chạy lui hái trên tầng cây, may mà hắn có khinh công, nếu không muốn hái được quả này thì càng khó khăn hơn.

Nam Cung Hi hái mận nửa giờ ở trong mưa, lúc này mới hài lòng nhìn những quả mận kia, bây giờ thì toàn thân hắn đều ướt sũng, nhưng hắn lại không trở về thay quần áo, mà nhắm thẳng đến một nơi rồi bay vụt đi.

"Sớm như vậy huynh ra ngoài làm gì?" Quý Tinh không hiểu nhìn Hách Liên Viên, hình như hôm nay không có việc gì thì phải, Lâm Nhược Tịch đang ăn điểm tâm cũng ngừng đầu lên, "Haizz! Tinh nhi, nói không chừng người ta còn phải đi gặp người trong lòng." Mọi lời nhắc nhở của Lâm Nhược Tịch như vậy, lúc này Quý Tinh mới phát hiện ra, nàng không nên tra hỏi giống một thế tử như vậy."Ồ, huynh nhớ mang theo ô." Bên ngoài trời mưa rất lớn.

Hách Liên Viên nhìn chằm chằm Lâm Nhược Tịch, tưởng chừng có cảm giác muốn bóp chết nàng cho hả dạ, "Ta đi ra ngoài mua đồ, hôm nay đã hẹn

đến sớm một đề lấy cũng tốt." Hắn mở miệng giải thích, Lâm Nhựt Tịch vừa ăn vừa ngẩng đầu nhìn hắn một chút, "Đi đi, mau đi đi." Quân đi đâu làm gì! Mà Quý Tinh cũng không còn mở miệng nữa, Hách Liên Viên nhìn thời gian, hay là đi trước cũng tốt, khi trở lại các nàng đã biết.

Vì không muốn để cho Quý Tinh hiểu lầm, Hách Liên Viên gần như là chạy đến nơi giao hẹn hôm trước cùng với người bán hàng rong, mà làm hắn vui mừng nhất, quả nhiên người nọ giữ đúng chữ tín, "Vị tiểu ca, ta tới lấy đồ." Người bán hàng rong nhìn thấy hắn, lập tức đưa một bọc trái cây qua, "Ngày hôm nay ta vốn không có mở hàng, nhưng đã giao hẹn cùng với huynh, ta không thể không giữ chữ tín." Hách Liên Viên đưa tiền cho hắn, người bán hàng rong nhận lấy tiền, xoay người đi, hôm nay trời đổ mưa hắn không có ý định bày quầy.

Hách Liên Viên cầm lấy đồ trong tay, vội vàng chạy về, Quý Tinh và Lâm Nhựt Tịch cũng đã dùng xong điểm tâm, hai người đang dọn dẹp bát đĩa, liền nhìn thấy Hách Liên Viên mới vừa đi đã trở lại.

"Này, có phải ngươi quên đồ hay không?" Lâm Nhựt Tịch nhìn nàng, Quý Tinh cầm chén trong tay, cũng không hiểu nhìn hắn, hình như hắn mới vừa ra đi tại sao lại về rồi, chẳng lẽ thật sự quên đồ?

Bên kia, đường xuống núi bị nước mưa xối mòn lầy lội không chịu nổi, Nam Cung Hi đã bản thủ không thể bản thủ hơn được nữa, nhưng hắn vẫn che chở thật chặt đồ trong ngực, nhìn trái mặt không có lấy một vết bẩn, hắn cười, lau đi nước mưa đọng trên mặt, cuối cùng cũng xuống núi, hắn lập tức chạy tới chỗ Quý Tinh mới được.

"Cho muối, ta đi là vì lấy cái này." Quý Tinh nhìn bọc giấy được đưa tới cho nàng, nàng để chén đĩa trong tay xuống, nhận lấy, mở ra, Lâm Nhựt Tịch đã sớm tò mò mà lại gần.

"Đây là cái gì vậy?" Nhìn thứ quả nhỏ nhỏ, hồng hồng, nàng lấy một trái ra để ở trước mặt nhìn trái rồi lại nhìn phải, cuối cùng đặt trước mũi người một cái, cũng không có mùi vị gì.

Quý Tinh nhìn thứ quả kia, có cảm giác lâu ngày không gặp, không ngờ nơi này cũng có anh đào, nàng lấy ra một trái bỏ vào trong miệng "Hả! Tinh nhi, tại sao muối lại ăn như vậy? Cũng không sợ có vấn đề sao?" Lời nói của Lâm Nhựt Tịch lấy cái nhìn chăm chăm từ Hách Liên Viên.

"Cái này là anh đào, có thể ăn được." Nghe nàng có thể kêu tên thứ quả này, Hách Liên Viên rất ngạc nhiên, quả này cả vị tiểu ca kia cũng không biết tên gọi là gì."Có thật không?" Lâm Nhựt Tịch cũng cầm quả trong tay kia bỏ vào trong miệng, "Ừ, thật sự ăn cũng rất ngon." Vừa nói vừa đưa tay định lấy thêm, Hách Liên Viên liền vội vàng tiến lên đánh rơi tay của nàng.

"Ngươi làm gì thế?" Lâm Nhựt Tịch không hiểu nhìn hắn, "Cái này không phải mua cho cô ăn." Lâm Nhựt Tịch nhìn hắn, sau đó lại nhìn Quý Tinh một chút. "Ồ. . . Được rồi." Nói là nói như vậy, nhưng nàng không hề ngừng tay, Hách Liên Viên trừng mắt nhìn nàng, nàng lập tức tránh sau lưng Quý Tinh, còn bắt chợt làm mặt quỷ với hắn, người ở bên ngoài nhìn vào, bầu không khí thật là hài hòa.

Nam Cung Hi đứng ở trước cửa nhìn ba người bên trong rồi lại nhìn thứ đồ trong tay của nàng một chút, nàng thích ăn cái đó ư? Nhìn lại chút quả ma nh trong ngực mình, hắn cảm thấy mình rất ngốc.

"Này, Tinh nhi." Lâm Nhựt Tịch thấy được người ngoài cửa, đẩy người phía trước một cái, Hách Liên Viên cũng nghiêng đầu nhìn, người cầm? Hắn đứng ở trước cửa làm cái gì?

Quý chuyện nhìn người ngoài cửa, hắn thế nào vậy? Lại không mang ô? Hơn nữa còn biến chính mình thành tượng đất như vậy, nàng cầm đồ trong tay thả vào trong tay Lâm Nhựt Tịch, bước chân tiến đến đi ra phía ngoài, Hách Liên Viên liếc xéo Lâm Nhựt Tịch, còn ăn, Lâm Nhựt Tịch đã mặc kệ hắn rồi, nàng tự biết chừng mực.

Đang gần người thì nhìn thấy bóng dáng của người đang đến là Quý Tinh càng ngày càng gần, áo giáp chẳng? Hắn lau nước mưa trên mặt một cái, không phải là áo giáp, Quý Tinh che ô đi về phía hắn, hắn vội vàng xoay người chạy đi, không cẩn thận đồ trong ngực rơi vãi đầy đất, nhưng hắn đã bắt chấp, dù sao loại quả này là thứ không đáng tiền không cần cũng được.

Quý chuyện đi tới cửa, lại nhìn thấy hắn xoay người chạy đi, chỉ cái gì từ trên người hắn rớt xuống vậy? Nàng đến gần, nhặt đồ trên mặt đất lên, đây là. . . Quả ma nh? Nàng trầm tư nhìn bóng dáng đã chạy đi xa của hắn. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82-1: Ta nhất định bảo vệ nàng (5)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Woa! Đây là những thứ gì vậy?" Lâm Nhựt Tịch ở bên trong nhìn thấy hình như Quý Tinh cúi người xuống kiên quyết muốn nhặt cái gì đó, lúc này mới đi đến xem tình hình một chút, Hách Liên Viên cũng ở ngay phía sau, khi hắn nhìn thấy thứ ấy cũng sửng sốt.

"Tinh nhi, cái này là quả ma nh sao? Xem ra giống như mới vừa được hái." Lâm Nhựt Tịch bộ dạng hưng phấn réo gọi giống như phát hiện ra cái gì đó,

Hách Liên Viên trừng mắt nhìn nàng một caasi, đây không phải là một ít quả mận sao?

"Ừ, nhất giúp muối một tay nào." Nàng che dù ngồi nhất trên đất, Lâm Nhược Tịch và Hách Liên Viên cũng tham gia với nàng, ba người cùng nhau nhặt đồ rơi trên mặt đất. "Hà! Phi! Phi! Tinh nhi, quả này chua như vậy ăn thế nào đây?" Lâm Nhược Tịch muốn ném thử thử quả kia một chút, không ngờ thiếu chút nữa làm cho miệng của nàng chua lè.

"Chua?" Hách Liên Viên nghi hoặc, ngay sau đó cũng nhặt lấy trái mận lau ở trên người, cắn một cái, lập tức cau mày lại, đúng thật là rất chua, hần nhìn Quý Tinh ở một bên, "Tinh nhi, ta nghĩ cái này là đưa cho nàng." Bởi vì hiện tại có đôi lúc nàng thèm đồ ăn chua.

"Cái gì? Chua như vậy? Quả nhiên là rất nghèo mà." Lâm Nhược Tịch không thèm ngoảnh lại nhìn, thật không biết nàng còn phải nhặt những thứ này làm gì, dù sao nàng cũng sẽ không ăn nữa. Quý Tinh cũng cầm lên cắn một miếng, "Không chua đâu." Còn rất hợp với khẩu vị của nàng, Lâm Nhược Tịch miệng há to, nàng lại còn nói không chua?

Thật ra thì Nam Cung Hi không chạy xa, mà lại núp ở một góc tường nhà, mắt nhìn về phía bọn họ, hần không thể không nghe thấy lời nói cay độc của Lâm Nhược Tịch, nhưng nàng thích ăn là tốt rồi, nhìn bầu trời một chút, hần cũng cần phải về rồi, tại sao hần lại bắt đầu cảm thấy đầu óc choáng váng rồi nhỉ? Hần lảo đảo lắc lư trở về nơi để hàng.

"Này, chờ khi nào cô giống Tinh nhi cũng sẽ thích ăn chua thôi." Hách Liên Viên đi tới nói với Lâm Nhược Tịch ở bên cạnh, Lâm Nhược Tịch thoáng nhìn hần, lại nghĩ đến tên câm vừa rồi, chẳng lẽ thật sự bị nàng nói trúng sao?

"Được rồi, vào nhà thôi." Quý Tinh nhìn hai người trước mặt, kỳ lạ thật, bọn họ đang nhìn cái gì vậy? Nàng dõi theo tầm mắt của hai người họ, cái gì cũng không có mà. "Hà.. . được rồi, muối cần thận một chút." Lâm Nhược Tịch lấy lại tinh thần, thả toàn bộ đồ cầm trong tay vào tay Hách Liên Viên, còn mình thì đỡ Quý Tinh đi trước, ngoài trời đang mưa trơn trượt, vẫn nên cần thận một chút tốt hơn.

"Ai? Người câm, người đi đâu từ sáng sớm vậy? Tại sao lại bị mắc mưa? Trước đây người phát sốt còn chưa khỏi hoàn toàn mà. . ." Trương Đạt còn chưa nói hết, đã nhìn thấy một bóng đen lao ập vào người hần. "Người đâu mau đến!" Người câm lại đột nhiên hôn mê bất tỉnh, xem ra lại phát bệnh rồi, ông làm sao ăn nói với sự giao phó của Triệu đại tiểu thư đây.

Một nhóm người ba chân bốn cẳng đỡ hần tiến vào, lúc này Hoàng Nhân cũng tỉnh rượu, hần lập tức thay y phục cho Nam Cung Hi, Trương Đạt cho người đi mời đại phu, mà chính ông cũng phải đi báo cáo cho Triệu đại tiểu thư.

"Trà Trà, chúng ta cần phải trở về." Triệu Hải nhúc nhúc nhìn nữ nhi duy nhất của mình, "Không cần đâu, phụ thân, người trở về đi, con muốn ở lại đây." Tại sao nàng muốn ở lại Triệu Hải biết, chẳng qua ông vạn lần cũng không đồng ý.

"Nếu con không trở về ta lập tức không nhận người nữ nhi!" Triệu Hải nói ra lời tàn nhẫn, chỉ nghĩ muốn hù dọa nàng mà thôi, "Không nhận thì không nhận! Con cũng vậy không có người làm phụ thân này." Nói xong xoay người xông ra ngoài.

"ỒI DA!" Trương Đạt bị người ta đụng ngã xuống đất, nhìn người trên đất, Triệu Trà Trà dụi con mắt, "Ông tới nơi này làm gì?" Nghe được giọng nói này, Trương Đạt ngẩng đầu lên, thì ra người đụng ông chính là Triệu đại tiểu thư.

"Chuyện là. . . người câm lại bị bệnh." Ông mới vừa nói xong, Triệu Trà Trà đã chạy vội ra ngoài, sau đó Triệu Hải bước ra nhìn người trên đất, khề hừ một tiếng, rồi lại nhìn theo bóng dáng đã chạy đi xa, lắc đầu rồi lại lắc đầu.

"Triệu lão bản." Trương Đạt đứng lên khom lưng cúi người nhìn ông ta, Triệu Hải nhìn ông một cái, "Người đi vào đây cho ta, ta có việc muốn nói với người." Trương Đạt run rẩy theo sau ông ta rồi đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82-2: Ta nhất định bảo vệ nàng (5)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Đại phu, hần như thế nào rồi?" Hoàng Nhân nhìn đại phu ở trước mắt, đầu lắc lư cái gì kia chứ, đừng có dọa hần có được hay không. "Trước đây phát sốt còn chưa khỏi hần lại đi ra ngoài nhuộm mưa? Lần này cần nghỉ ngơi nửa tháng." Nói qua ông cầm giấy bút kê đơn thuốc.

Triệu Trà Trà vừa bước vào phòng một bước đã nghe được lời đại phu nói cần nghỉ ngơi nửa tháng, những người khác thấy nàng đi tới, ai nấy đều xô đẩy nhau đi ra ngoài, Hoàng Nhân cũng lôi đại phu kéo đi rồi khỏi đó. Triệu Trà Trà đi tới bên giường, hần đã xảy ra chuyện gì vậy? Nhìn quần áo ướt sũng ở một bên, biết rõ rằng bệnh của mình còn chưa khỏi hần, chạy đi mắc mưa cái gì đây.

Nàng ngồi ở bên giường, đỏ mặt kéo tay của hần qua nắm trong tay mình, đến cả tay cũng lạnh như vậy. "Không. . . không nên. ." nghe được giọng nói ấy, Triệu Trà Trà lập tức buông tay mình ra, nhìn về phía người nằm trên giường, thì ra là hần nói mớ, nàng vỗ vỗ ngực mình, hù chết nàng mất.

"Tĩnh nhi, tỷ cảm thấy được rằng, có phải tên cầm kia coi trọng muội thật hay không?" Hiện tại Hách Liên Viên không có ở đây, cho nên nàng mới hỏi như thế, trước đây Quý Tĩnh một mực phủ nhận, nhưng bây giờ nàng cũng không xác định được nữa, tất cả những hành động của người cầm đó thật là làm cho người ta khó hiểu

"Tỷ cảm thấy vậy?" Quý Tĩnh hỏi ngược lại, Lâm Nhược Tịch vẫn đang suy tư, "Ta cảm thấy được. . . Cảm thấy. . ." lúc này nàng mới nhìn bụng của Quý Tĩnh một chút, cũng không đúng, rõ ràng đã như vậy rồi, người cầm không thể không thấy được kia chứ?

"Có thể là trước đây muội đã giúp hần, hần báo ân thôi." Người cổ đại hay hành động như vậy, Lâm Nhược Tịch gật đầu một cái, cũng đúng "Tĩnh nhi, không ngờ món ăn của muội làm còn ăn rất ngon!" Tối hôm qua sau khi ăn một chút, nàng một mực trở về chỗ cũ, bộ dạng này làm cho Quý Tĩnh nhìn thấy phải bật cười.

"Vậy để muội làm tiếp cho tỷ ăn nhé?" Lâm Nhược Tịch vỗ hai tay, "Được! Được!" Quý Tĩnh cũng lắc đầu một cái, "Được rồi, nhưng tỷ cũng phải giúp mới được." Ba tháng này vừa qua, bụng "to ra" vô cùng nhanh, có những chuyện nàng làm không tiện. "Không thành vấn đề!" nói là nói như vậy, chỉ là một đại tiểu thư như nàng làm được việc nặng sao?

"Người đã tỉnh? Mau uống thuốc." Nhìn chén thuốc đưa tới, Nam Cung Hi nhíu mày lại, ngay sau đó nhìn về phía người ở trước mắt, tại sao lại là nàng ta?"Thế nào? Người mau uống thuốc nhanh đi, đại phu nói người cần nghỉ ngơi nửa tháng." Nghe lời của nàng..., hần càng thêm cau mày, nghỉ ngơi nửa tháng? Có phải hơi lâu hay không? Hần cảm giác mình không sao cả.

Nhìn hần không có vẻ gì muốn nhận lấy chén thuốc, Triệu Trà Trà nói một lần nữa rồi đặt chén thuốc trong tay xuống, lúc này Nam Cung Hi mới nhận lấy chén thuốc kia, uống một hơi cạn chén thuốc, Triệu Trà Trà cầm lấy chén không, đứng dậy để lên trên bàn, khi xoay người lại thì thấy người trên giường muốn đứng dậy.

"Ôi, người phải nghỉ ngơi, đừng có ngồi dậy." Triệu Trà Trà ngăn hành động của hần lại, Nam Cung Hi cũng rất buồn bực, tại sao toàn thân hần vô lực, chẳng lẽ bệnh thật sự rất nặng? Khi hần đang rơi vào trầm tư, thì cửa phòng được mở ra.

"Người cầm, chuyện là. . . Thủ lĩnh muốn người bắt đầu đi làm việc." Người bước vào chính là Hoàng Nhân, hần cực kỳ không hiểu, người cầm rõ ràng đang bị bệnh, tại sao Trương Đạt còn muốn hần bắt đầu đi làm việc? Hơn nữa Triệu đại tiểu thư cũng ở đây, không sợ sẽ đắc tội với nàng sao?

"Gọi Trương Đạt tới gặp ta." Ông ta bị cái gì vậy, không biết người cầm đang bị bệnh sao? Muốn hần bắt đầu làm việc? Đó không phải là muốn hần ngã quỵ sao? Hoàng Nhân gật đầu một cái rồi xoay người rời đi, hần đã nói Triệu đại tiểu thư chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

"Đại tiểu thư, người tìm ta?" Không bao lâu sau, Trương Đạt đã đi tới trước mặt Triệu Trà Trà."Người cầm đang bị bệnh, để cho hần nghỉ ngơi một chút." Nàng nói thẳng ra mục đích nàng gọi ông ta tới đây, chỉ đáng thương cho Trương Đạt, cũng không muốn đắc tội cả hai bên!

"Đại tiểu thư, thật sự là hôm nay hàng rất nhiều, lão bản muốn hôm nay chúng ta phải chuyển xong toàn bộ." Ý của ông là nhất định phải bắt người cầm đi làm việc, mà Triệu Trà Trà cũng nghe ra được, tại sao cha nàng lại có thể như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82-3: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (5)

"Ta đi tìm cha ta." Nàng mới vừa nói xong, thì đã có người từ ngoài cửa tiến vào, "Trà Trà, con muốn tìm ta?" Người tiến vào chính là Triệu Hải, ông nhìn người mới ngồi dậy, chính là hần, kẻ hiện tại khiến ông và con gái mình không hòa hợp.

"Cha! Hần đang bị bệnh, người làm vậy là muốn lấy mạng hần sao? " Triệu Trà Trà bước lên nhìn Triệu Hải, "Nơi để hàng của chúng ta không nuôi kẻ vô dụng.' Đừng tưởng ông không biết, con gái của ông muốn làm ông đều biết hết.

Nam Cung Hi nhìn bọn họ, thật ra nếu muốn đuổi hần thì có thể nói thẳng ra, vốn dĩ hần đã muốn rời đi, hần không thích vị Triệu đại tiểu thư hay bám lấy hần, cho nên khi hần mở miệng, tất cả mọi người ở trong phòng đều sững sờ.

"Các người đừng tranh cãi nữa, ta sẽ đi." Nói xong hần lập tức sửa sang lại đồ đạc của mình, Triệu Trà Trà kinh ngạc xoay người, "Người. . . Người biết nói ư?" Nam Cung Hi im lặng trầm lắng từ đầu đến cuối hần chưa từng nói mình không biết nói, đều do họ tự cho hần là vậy.

Trương Đạt cũng kinh ngạc, thì ra người cầm biết nói chuyện, mà cả Triệu Hải cũng mơ hồ, hần không phải người cầm sao? Nếu như vậy. . . Ông nhìn con gái của mình, rồi lại nhìn người đang chuẩn bị áo quần sắp rời đi. . , trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào.

"Cám ơn mọi người trước đây đã chăm sóc ta, ta đi đây." Nói xong hần đi ngang qua bọn họ, không nhìn bất cứ người nào. "Phụ thân! Con ghét người!" Triệu Trà Trà nói xong vội đuổi theo, giờ phút này cả Triệu Hải cũng nói không thành lời.

"Hả? Người cầm, người đi đâu?" Hoàng Nhân đi tới nhìn hần, hần không phải bị bệnh còn chưa hết hay sao? Lại cầm bọc quần áo muốn đi đâu đây? Nam Cung Hi đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hần, "Hoàng Nhân, cám ơn người từ trước đến nay luôn chăm sóc ta." Nghe thấy hần nói chuyện, Hoàng Nhân

sùng sốt, ngây người. "Người. . . Người không phải bị cảm sao?" Hấn run rẩy chỉ tay vào Nam Cung Hi, giọng nói của hấn lôi kéo sự chú ý của người khác,

"Thì ra người không phải là người cảm à? Haizz!" Mấy người nọ than thở, không phải bị cảm tại sao lại giả cảm? "Cảm ơn mọi người, ta đi đây." Nói xong hấn khoác bọc quần áo lên vai, sải bước rời khỏi nơi dễ dàng.

"Đợi chút, đợi chút." Tất cả mọi người nhìn Triệu đại tiểu thư từ bên trong chạy ra ngoài, đuổi theo người ngoài cửa, lại thở dài nặng nề lần nữa, Triệu lão bản cũng thật là, chỉ là chuyện này không liên quan đến họ, vẫn nên tiếp tục đi làm việc thôi.

"Người chờ một chút." Triệu Trà Trà ngăn ở trước mặt hấn, Nam Cung Hi dừng bước nhìn nàng, "Chuyện này, chúng ta không có đuổi người đi, trở về có được hay không?" Nàng nhìn hấn giống như đang cầu xin, Nam Cung Hi lắc đầu một cái.

"Tâm ý của đại tiểu thư ta xin nhận, nhưng mà trong lòng ta đã có ý trung nhân, cho nên. . ." Hấn không nói tiếp, nhưng hấn biết nhất định nàng sẽ hiểu, Triệu Trà Trà không tin vào tai mình, trong lòng đã có ý trung nhân? Đến tận bây giờ ngoại trừ Hách phu nhân ra, chưa từng thấy hấn đối xử tốt với ai khác.

"Ta hiểu rõ người có ý nói như vậy, hiện tại ta không ngăn cản người, chờ người tìm được chỗ dừng chân có thể tới tìm ta hay không?" Trong đôi mắt của nàng chứa đầy nước, Nam Cung Hi thở dài, không trả lời nàng, mà trực tiếp lướt qua nàng, nước mắt Triệu Trà Trà cũng không tự chủ được mà rơi xuống, nàng nhìn theo bóng lưng tuyệt tình của hấn.

"Trà Trà. . ." Triệu Hải cũng đi ra, nhìn thấy dáng vẻ đó của nữ nhi, ông cũng rất đau lòng, nhưng Triệu Trà Trà không để ý tới ông, trực tiếp đẩy ông ra rồi chạy ra ngoài.

Nam Cung Hi không biết mình muốn đi đâu, chẳng có mục đích gì chỉ đi đi, đi tới đi lui lại đến chỗ Quý Tinh ở, hấn nhìn phòng ốc trước mắt thờ dài, chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên có một làn khói đặc cuộn cuộn toát lên từ bên trong, hấn không kịp suy nghĩ đã lập tức xông vào trong. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83-1: Ta nhất định có thể bảo vệ được nàng (6)

"Á! Tinh nhi, nhóm lửa thật sự quá khó mà! Á! Á! Cháy rồi sao?!?" Lâm Nhượng Tịch vừa hét vừa nhảy lên, liếc mắt cũng không thèm nhìn một cái đã lập tức cầm lấy thứ gì đó dội thẳng vào bếp lò, ầm một tiếng, nàng thét lên chói tai một lần nữa thét, "Á! Tại sao có thể như vậy?" Nàng cầm lấy tóc của mình, mới vừa rồi Quý Tinh đã muốn cản lại, nhưng không lường trước được tốc độ của Nhượng Tịch lại nhanh đến vậy.

"Tỷ lại lấy dầu thay nước dội vào đương nhiên phải thành ra như thế này! Mau đi ra đi!" Xem ra hôm nay chẳng những cơm không làm xong, ngay cả phòng bếp cũng sắp bị phá hủy. Hai người vừa ra tới bên ngoài, liền nhìn thấy một người cầm thùng nước lớn vọt vào, các nàng hai mặt nhìn nhau.

"Tinh nhi, người mới vừa rồi là ai vậy?" Quý Tinh lắc đầu, nàng cũng không thấy rõ, "Haizz! Không có cơm ăn rồi." Lâm Nhượng Tịch ngồi chồm hổm xuống, không thấy được mặt mình lúc này đã mặt xám mày tro, nhưng Quý Tinh thì nhìn thấy được, nàng không thể nhịn được bật cười thành tiếng.

"Muội cười cái gì vậy hả?" Lâm Nhượng Tịch không hiểu nhìn nàng, Quý Tinh chỉ tay vào mặt của nàng, Lâm Nhượng Tịch vẫn không hiểu, "Tỷ đi soi gương thì sẽ hiểu." Lâm Nhượng Tịch nửa tin nửa ngờ đi tới bên cạnh thành giếng, ghé đầu nhìn vào mặt nước phía trong.

"Ồi! Sao lại có thể như vậy chứ?" Toàn bộ mặt của nàng đều đen như mực chỉ để lộ ra hai con mắt, khó trách Tinh nhi lại cười như vậy. Nam Cung Hi ở bên trong ôm thùng nước lớn dội vào lửa, thật may là đám cháy không lớn lắm, một thùng nước vừa đủ dập tắt lửa, may mắn trong sân có giếng nước, nếu không hẳn định nơi này toàn bộ đều sẽ bị đốt trụi, hấn dùng tay áo lau cái trán, rồi cầm thùng nước đi ra ngoài.

Quý Tinh nhìn thấy người vừa đi ra, sùng sốt một chút, là hấn? Chẳng qua là tại sao hấn đến đây? Lâm Nhượng Tịch tìm thùng nước cả nửa ngày vẫn không tìm thấy, đang muốn hỏi Quý Tinh, lại phát hiện thùng nước đang ở trong tay người đứng ở cửa phòng bếp kia.

"Này, đưa thùng nước cho ta." Nam Cung Hi nhìn người mặt đen trước mắt, không nhận ra đó là ai, hấn ngạc đưa thùng nước cho nàng, Lâm Nhượng Tịch đón lấy thùng nước, đi đến bên cạnh giếng.

Quý Tinh nhìn hấn một chút, đang chuẩn bị đi đến nói lời cảm ơn với hấn, thì bỗng. . . "Á! Cứu mạng!" Nàng xoay người lại, sợ chết khiếp, Lâm Nhượng Tịch sắp sửa rơi xuống giếng rồi, phản ứng của người bên cạnh nàng so ra vẫn nhanh hơn, lập tức xông lên nắm lấy gáy y phục của Lâm Nhượng Tịch, rồi từ tốn kéo nàng lên.

"Muội nói tỷ đó, đến cả việc mức nước cũng suýt bỏ mạng, lần sau những chuyện này tỷ đừng nên làm." Hôm nay thật may là có người ở đây, nếu không nói lời này, nàng thật sự phải thay tỷ ấy nhất xác hay sao? Lâm Nhượng Tịch uất ức mím môi, lần sau không cần nàng nói Nhượng Tịch cũng sẽ không làm, dọa chết nàng rồi.

"Chuyện này, cảm ơn người." Quý Tinh đa tạ người đứng bên cạnh, hấn gật đầu một cái, ngay sau đó lập tức xoay người cầm lấy thùng nước, giúp các

nàng lấy một thùng nước lên, lần này Lâm Nhượng Tịch thay đổi ánh mắt nhìn hấn, không ngờ người cầm này lại tốt như vậy.

"Tỷ mau đi rửa mặt một chút đi." Quý Tinh đẩy Lâm Nhượng Tịch, nàng lấy lại tinh thần, tiến tới nơi đặt thùng nước bắt đầu rửa mặt, đợi nàng rửa mặt xong, Nam Cung Hi mới nhìn thấy khuôn mặt của nàng, thì ra là nàng? Nếu hấn biết sớm thì đã không cứu nàng rồi, để cho nàng té xuống luôn đi.

"Này, cảm ơn người đã cứu ta." Lâm Nhượng Tịch quay về phía Nam Cung Hi nói, nhưng về mặt của đối phương lại khiến nàng ngẩn, nét mặt gì đây? Đáng vẻ hình như rất hối hận khi cứu nàng, nàng đã đắc tội gì với hấn sao?

"Vào nhà uống miếng nước đã nào." Quý Tinh thật sự không biết nên xưng hô thế nào với hấn, nhưng nhìn thấy hấn hình như đang đồ mồ hôi, Nam Cung Hi gật đầu một cái, vừa muốn đứng lên đi vào thì đột nhiên trước mặt tối sầm lại, ngã xuống đất.

"A! Đau. . . Đau. . ." Lâm Nhượng Tịch cau mày lại cũng không biết người này ngã quỵ đúng lúc thế nào, lại trực tiếp đè lên người của nàng, nàng đau đến mức lệ rơi mi như sắp trào ra, Quý Tinh vội vàng tiến lên đỡ lấy người đã bất tỉnh, chẳng qua hấn quá nặng, chút sức của nàng không dùng được.

"Các người đang làm gì vậy?" Lúc này Hách Liên Viên đi vào, kỳ quái nhìn tư thế của hai người, Lâm Nhượng Tịch nằm trên mặt đất làm cái gì vậy?"Nhanh, mau khiêng giúp một tay." Quý Tinh vẫy vẫy tay với hấn, Hách Liên Viên đến gần mới phát hiện ra, có người nằm ngã trên mình nàng ta, nhìn dáng vẻ của nàng hình như rất khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83-2: Ta nhất định có thể bảo vệ được nàng (6)

Editor : Mai Tuyết Vân

"Người kia là ai vậy?" Hách Liên Viên một mình đỡ người ấy lên, thân thể Quý Tinh như vậy hấn cũng không dám để cho nàng dùng sức, "Tĩnh nhi. . ." Lâm Nhượng Tịch không còn hơi sức để kêu, Quý Tinh vội tiến lại đỡ nàng dậy, "Ồi da. . . Dừng lại. . . Dừng đỡ ta, trật chỗ nào rồi!" Lần này thật sự nàng khóc không ra nước mắt, Quý Tinh cũng không dám động vào nàng.

"Trước tiên huynh cứ đỡ người cầm vào nhà, ta đi tìm đại phu." Nói xong không đợi Hách Liên Viên trả lời, lập tức xoay người đi ra ngoài, người cầm? Hách Liên Viên cúi đầu nhìn người mình đỡ một chút, tại sao hấn lại tới đây? Rốt cuộc hấn có mục đích gì?

Quý chuyện nóng ruột khẩn cấp lôi đại phu kéo về nhà, mà đại phu ở một bên cứ kêu lên chậm một chút chậm một chút, ông không phải nói bản thân mình mà là nói người đang kéo mình đi, ông cũng sắp bị nàng hù dọa đến chết rồi, nàng là phụ nữ có thai, chạy như vậy sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?

"Đại phu, nàng ấy bị trật chỗ nào đó, ta nên đỡ nàng ấy dậy như thế nào đây?" Đầu tiên Quý Tinh kéo đại phu đến bên cạnh giếng, thật sự là tư thế của Lâm Nhượng Tịch quá khó nhìn, nàng nằm ở chỗ này, đại phu đi một vòng quanh chỗ nàng, "Này, ông có thể làm gì hay không? Nếu không tránh ra cho ta!" Bộ dạng này của nàng đẹp mắt lắm sao?

"Xem ra chỉ có thể tìm người trực tiếp bồng nàng dậy rồi đặt lên giường." Sau cùng đại phu đưa ra kết luận như vậy, chẳng qua là để cho ai bế nàng? Quý Tinh không được, đại phu không được, người cầm cũng không được, bây giờ như vậy chỉ có. . .

"Cái gì? Bế cô ta? Không được!" Giờ phút này đại phu đã ở bên trong chẩn bệnh cho Nam Cung Hi, còn Hách Liên Viên thì bị Quý Tinh gọi ra ngoài, muốn hấn bế Lâm Nhượng Tịch lên giường, chẳng qua khi Hách Liên Viên nhìn người nằm trên đất người, sống chết cũng không đồng ý.

"Tên họ Hách kia, người mau bế ta lên!" Tư thế nằm khó nhìn trên đất thế này thật mất thể diện mà! Hơn nữa mặt đất lạnh lạnh cũng không thoải mái."Không được, Đường Tĩnh Thiên sẽ giết chết ta mất." Hấn kiên trì.

"Hấn ta không có ở đây, nói không chừng đã sớm cùng nàng ta song phi song túc rồi." Nói xong, tâm tình của Lâm Nhượng Tịch lập tức sa sút, Quý Tinh ở một bên đẩy Hách Liên Viên một cái, nháy mắt ra hiệu cho hấn, hấn thờ dãi bất đắc dĩ.

"Được rồi, một lúc nữa nếu chạm phải chỗ nào không nên đụng cô đừng có mắng chửi người khác đấy." Hách Liên Viên thanh minh, bởi vì hấn đã sớm nhìn ra tư thế này của nàng nhất định sẽ đụng phải chỗ "cấm kỵ" của nàng, cho nên mới vừa này mới không đồng ý.

"Ta, biết." Lâm Nhượng Tịch gằn từng chữ trả lời hấn, nghĩ nàng ngu lắm sao? Dĩ nhiên nàng biết chứ, nhưng nàng không muốn nằm như vậy. Hách Liên viên ngồi xổm người xuống, ôm lấy Lâm Nhượng Tịch, nhẩn nhẩn, nàng nhẩn, tay của hấn thật sự đã đụng phải ngực của nàng.

"Huynh ôm tỷ ấy trở về phòng, ta đi xem người kia một chút." Nói xong Quý Tinh lập tức đi vào bên trong, Hách Liên Viên cũng mau nhanh chóng bế Lâm Nhượng Tịch đi vào phòng, bởi vì hấn không yên lòng về Quý Tinh, có trời mới biết tại sao người cầm ấy lại xuất hiện ở nơi này.

"Đại phu, hấn như thế nào rồi?" Quý Tinh bước đến bên cạnh đại phu, rồi nhìn người trên giường, đại phu thả tay xuống, "Hách phu nhân, người này đã hai lần nhiễm phong hàn đều không được khỏe, cho nên mới bị ngắt đi, đề nghị của ta là hấn phải nghỉ ngơi nửa tháng, nếu không thân thể của hấn. . ." Đại phu không tiếp tục nói hết, Quý Tinh cau mày lại, hai lần nhiễm phong hàn? Điều này làm cho nàng nhớ lại hai lần nhìn thấy hấn ở trong mưa, là hai

lần ấy sao?

"Ừ, ta biết rồi, đại phu ông hãy kê đơn thuốc đi." Nàng nhìn người trên giường, ngay sau đó đi theo đại phu ra ngoài lấy đơn thuốc, Hách Liên Viên vừa vào cửa đã nghe được câu nói nói người cảm phải tình dường nửa tháng, chẳng lẽ Tình nhi mềm lòng giữ hẩn lại ư?

"Tình nhi, nàng. . . Muốn cho hẩn ở lại sao?" Hách Liên Viên tiến lên hỏi, Quý Tinh nhìn hẩn một chút, không gật đầu cũng không lắc đầu, bởi vì nàng phải đợi hẩn tỉnh lại mới có thể quyết định, nếu như có người thân mà nói, nàng kia có thể đưa hẩn trở về, nếu không có, như vậy. . . Cứ làm giống như lời của Hách Liên Viên.

"Đứng rồi, đại phu, đi với ta xem người kia một chút." Quý Tinh mang theo đại phu đi tới gian phòng của Lâm Nhược Tịch, một mình Hách Liên Viên nhìn người ở lại trong gian phòng này, hẩn nhìn người nằm trên giường, đôi mắt khẽ nhắm lại.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tình Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83-3: Ta nhất định có thể bảo vệ được nàng (6)

Editor : Mai Tuyết Vân

"Dùng chút rượu thuốc xoa thắt lưng giúp nàng ấy, nếu như không có gì nghiêm trọng chỉ hai ngày là tốt rồi, nếu ngược lại. . . Vậy sẽ phải đợi một tháng." Nghe được lời này người nằm trên giường thiếu chút nữa không chịu được miệng sùi bọt mép, hi vọng nàng là điều đầu tiên, nàng cũng không muốn mang bộ dạng như vậy đợi một tháng trên giường, còn không mọc meo lên sao?

"Được, ta biết rồi, đại phu, ta đưa ông ra ngoài." Quý Tinh dẫn theo đại phu rồi đi, "Đại phu, đây là tiền xem bệnh." Ở ngưỡng cửa, Quý Tinh lấy bạc ra, "Haizz, Hách phu nhân, không cần khách khí." Đại phu từ chối, người ở Lâm Hương trấn này không ai không biết nàng, "Ông cứ lấy đi." này trước khi hương ai không biết nàng a. "Người hãy thu thôi." Nói qua trực tiếp đưa tiền cho ông, đại phu cũng gắng gượng nhận lấy.

"Hách phu nhân, vậy ta xin phép cáo từ." Quý Tinh gật đầu một cái, lúc này đại phu mới xách cái rương rồi đi, Quý Tinh lấy đơn thuốc trong tay ra nhìn một chút, sau đó đi ra ngoài, Hách Liên Viên đi ra đã thấy nàng ở bên ngoài, không cần suy nghĩ cũng biết nàng đến tiệm thuốc.

"Chường quây, ta tới hết thuốc." Quý Tinh đặt phương thuốc ở trên quây, "Hách phu nhân, người khó chịu ở chỗ nào sao?" Chường quây nhìn phương thuốc một chút, ân cần hỏi, "Không phải, là người khác ngã bệnh." Mỗi người ở nơi này đều đối xử với nàng rất tốt.

"Chẳng lẽ là Hách công tử?" Chường quây vừa bốc thuốc vừa hỏi, Quý Tinh lại lắc đầu, nhìn nàng hình như không muốn nói, chường quây cũng không hỏi nữa, vội vàng gói kỹ thuốc đưa cho nàng, "Của người, cái này mỗi ngày uống ba lượt, uống trước khi ăn cơm," Ông cố ý dặn dò, Quý Tinh gật đầu lấy bạc ra.

"Hách phu nhân, không cần đâu, thuốc này là ta tặng người." người ở Lâm Hương trấn đều không biết, cho rằng cuộc sống của bọn họ không giàu có gì, cho nên chỉ có chút đồ họ đều không thu tiền, "Như vậy sao được, ông cũng là người mở cửa làm ăn, hơn nữa chỗ bạc này cũng không nhiều, ông cứ cầm lấy." Nàng đặt tiền ở trên quây, xoay người rồi đi, lúc này chường quây mới thu lấy đỉnh bạc, Hách phu nhân. . . Thật sự rất tốt.

Quý Tinh vừa ra khỏi ngưỡng cửa đã đụng phải một người, "Thật xin lỗi." Nàng vội vàng quay về phía đối phương nói lời xin lỗi. "Hả? Là cô?" Triệu Trà Trà nhìn người trước mặt, rồi lại nhìn hiệu thuốc phía sau lưng nàng, "Cô ngã bệnh sao?" Quý Tinh ngẩng đầu lên, thì ra là nàng ấy.

"Không phải là ta, vâng, đứng rồi, có phải cô rất quen thuộc với người cảm hay không?" Nghe được lời của nàng..., Triệu Trà Trà ngẩn người, không trả lời, "Hẩn thế nào rồi?" Mặc dù muốn quên, nhưng nàng vẫn không làm không được.

"Hẩn ngã bệnh, té xỉu, bây giờ đang ở chỗ của tôi, cô muốn theo tôi cùng về sao?" Quý Tinh nói xong, Triệu Trà Trà lập tức nhìn nàng, tại sao nhiều lần hẩn lại đến tìm cô gái ở trước mắt này? Thật sự không có gì sao?

"Hả, không đâu!" Nàng vội vàng từ chối, sự thay đổi lần này làm Quý Tinh khó hiểu, sao nàng ấy trước sau lại có hai thái độ? Còn là. . . Xem ra đã ghét bỏ người cảm ấy rồi, nàng thờ dài.

"Vậy ta đi về trước." Quý Tinh gật đầu với nàng ta, lướt qua nàng, Triệu Trà Trà nhìn theo bóng lưng đã đi xa kia, ánh mắt lóe lên, không biết đang nghĩ tới điều gì. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tình Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (7)

Editor: Mai Tuyết Văn

Quý Tinh trở về nhà, đã lập tức đi vào phòng bếp sắc thuốc, Hách Liên Viên vội vàng đi theo, “Tinh nhi, để ta sắc thuốc cho, nàng đi xem Như Tịch đi.” Quý Tinh sắc thuốc xuống, đúng vậy, trước tiên cần phải đi xoa bóp cho Như Tịch đã.

"Được rồi, huynh sắc đi." Nói xong nàng xoay người đi tới gian phòng của Lâm Như Tịch, Hách Liên Viên bước đến, cầm lấy thuốc lên, có vài lần kích động không muốn sắc thuốc, nhưng hần bỏ xuống được, chấp nhận bắt đầu sắc thuốc.

"Ôi da! Tinh nhi, muội nhẹ tay một chút, đau quá." Giờ phút này trên trán Lâm Như Tịch mồ hôi đang tấp tễn rơi xuống, Quý Tinh bắt đầu đi từng bước nhìn nàng, động tác của nàng đã rất nhẹ, thật sự không biết sao nàng lại xui xẻo thế này.

"Tỷ đó. . . Nếu mà còn nói nhẹ nữa không phải không hiệu quả sao." Nàng than thở, Lâm Như Tịch cũng rất uất ức, "Tinh nhi, muội nói xem sao ta lại xui xẻo thế này." Sao lại không xui xẻo, mới vừa thành thân, phu quân lập tức đã không rõ ràng với đối tượng thành thân trước đây, bây giờ nàng chỉ có thể trốn chạy như vậy, phải nói nàng coi Thủy Linh như hảo tỷ muội, người mà nàng không nghĩ đến sẽ đắc tội.

"Trong lòng tỷ rối loạn đi gây chuyện, còn có một số việc muội không hỏi, đó là vì tôn trọng tỷ." Người trên giường gạt đầu một cái, Tinh nhi thông minh như vậy, làm sao có thể không nhìn ra kia chứ, "Vậy ta phải làm sao đây?" Nàng mới vừa hỏi xong, Quý Tinh lập tức tăng thêm sức lực trong tay.

"Ái da! Tinh nhi, muội muốn giết ta sao?" Lâm Như Tịch kêu to, "Còn hỏi muội làm thế nào? Không phải muội đã để cho Đường Tinh Thiên một mình trở về xử lý sao?" Chẳng qua đã lâu như vậy, ngay cả một chút tin tức về tên họ Đường kia cũng không có? Đây cũng không phải dấu hiệu tốt, có phải nàng không nên giữ Như Tịch lại hay không?

"Hắn? Hừ, lâu như vậy, đoán chừng bọn họ tốt hơn rồi." Nàng buồn bã trả lời, "Được rồi." Quý Tinh vỗ vai nàng, Lâm Như Tịch vừa định cử động, "Haizz! Tại sao còn không nhúc nhích được vậy! Xong rồi!" Có phải lần này bị trật lưng quá nghiêm trọng hay không?

"Đại phu nói phải hai ngày, ngày mai hãy nhìn lại đi, bây giờ muội còn phải nhanh chân đến xem người cầm kia, tỷ phải nghỉ ngơi cho tốt đó. " Nói xong buông bình thuốc trong tay xuống rồi đi ra ngoài, không ở lại nói chuyện Đường Tinh Thiên với nàng.

"Haizz, lại đợi. . ." Lâm Như Tịch còn chưa nói hết, đã nhìn thấy Quý Tinh mở cửa bước ra ngoài, nàng vui đầu ở trên giường, bộ dáng như vậy nàng khó chịu muốn chết, nhưng mà thật không thể cử động! Nàng cảm thấy mình sẽ phát điên rất nhanh thôi.

Quý Tinh đi tới cửa một gian phòng khác, lại phát hiện hai người đàn ông này đang mất to trừng mắt nhỏ, đã xảy ra chuyện gì sao? Thật là Hách Liên Viên tức giận im lặng, có lòng tốt lấy thuốc cho hần uống..., thế nhưng hần lại không uống, còn nhìn hần giống như vừa trông thấy kẻ địch, hần là hần đề phòng Hách Liên Viên ư?

"Các huynh đang làm gì?" Nghe được giọng nói này, Hách Liên Viên thở phào nhẹ nhõm, "Tinh nhi, hần không chịu uống. . ." Lời còn chưa nói hết, trong tay chợt nhẹ đi, hần quay đầu nhìn người cầm đã một hơi uống sạch hết thuốc, hần. . . Hần. . . Rõ là. . . Tức chết hần, hần cần rằng nghiêng lợi nhìn người trên giường.

"Hần thế nào?" Quý Tinh hỏi, Hách Liên Viên lấy lại tinh thần, "Không có gì, thuốc hần uống xong rồi." Nói lời này thì hần trừng mắt nhìn Nam Cung Hi, còn lại người kia vẫn khẽ cúi đầu, không thấy được vẻ mặt của hần.

"Ồ, vậy thì tốt." Quý Tinh gạt đầu một cái, sau đó đi đến bên giường, nhìn người trên giường, chỉ là nàng càng đến gần, đầu người trên giường càng cúi thấp, cũng sắp sửa áp vào lồng ngực của mình rồi, Quý Tinh hắng giọng.

"Người cầm, huynh có người nhà hay không? Ta đi thông báo với bọn họ." Hách Liên Viên cũng ở một bên nhìn hần, hi vọng hần gạt đầu, nhưng đã làm hần thất vọng Nam Cung Hi lại lắc đầu một cái.

"Đại phu dặn huynh nghỉ ngơi nửa tháng. . . Đã như vậy, vậy huynh bản lòng lưu lại đây sao?" Hách Liên Viên lần nữa chú ý người trên giường, nếu hần muốn dám gạt đầu Hách Liên Viên lập tức. . . Còn chưa nghĩ xong, đã nhìn thấy đối phương gạt đầu liên tiếp mấy cái, tên cầm làm hần tức chết mà.!

"Tinh nhi, người này không rõ lai lịch. . ." Hách Liên Viên còn chưa nói hết đã bị Quý Tinh thủ thế cắt đứt, nàng tự có chừng mực, bởi vì hần mấy lần giúp nàng, có thể thấy được hần cũng không phải người xấu. Thấy Quý Tinh không nghe lời của hần, Hách Liên Viên nóng nảy, xoay người xông ra ngoài, hần cần phải phát tiết ra ngoài một chút.

"Vậy huynh nghỉ ngơi một chút, ta đi mua thức ăn nấu cơm." Đây cũng là bắt đầu đi, một người bị trật eo, một người đột nhiên chạy ra ngoài, hiện tại chỉ có nàng là tình trạng tốt nhất, nghe được nàng nói muốn đi mua thức ăn, Nam Cung Hi lập tức xuống giường, chạy đến bên cạnh, cầm chiếc rổ lên, bộ dáng kia giống như là đang nói muốn đi cùng nàng.

"Huynh cũng muốn đi?" Quý Tinh nhìn hần rồi hỏi, hần gạt đầu một cái, "Thân thể của huynh. . . Vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt chứ." Nói qua nàng tiến lên muốn cầm lấy cái rổ, nhưng đã bị hần giữ lại rất chặt, nàng giành lấy không được.

"Huynh. . ." Nàng đang muốn nổi giận, lại nhìn thấy hần cúi đầu thấp xuống, xem bộ dạng hần thế kia, nàng muốn nổi giận cũng không được. Quan sát hần lần nữa từ trên xuống dưới, dẫn hần đến cửa hàng một chuyến cũng không tệ, "Được rồi, đi theo ta." Nói xong nàng đi ra ngoài trước, dù sao nàng biết hần sẽ đi theo sau lưng nàng.

"Hách phu nhân, người ra ngoài mua đồ ăn à?" Người trên đường phố thấy nàng đều tiến lên phía trước chào hỏi, chỉ là người cầm rô đi theo phía sau nàng là ai vậy? Theo lý mà nói muốn dùng cũng nên dùng nha hoàn mới đúng, tại sao là người đàn ông?

Nam Cung Hi cũng có chút hối hận không nên cùng với nàng đi ra ngoài mua thức ăn, hẳn không biết ở bên trong này mọi người đều biết nàng, xem ra nhân duyên của nàng tốt vô cùng, ban đầu rốt cuộc hẳn đã nổi cơn điên gì mà bỏ qua một người tốt như vậy.

"Hách phu nhân, không phải ta muốn nói, người muốn sai việc cũng nên mua một nha hoàn." Một đại nương đi tới nói lời tình ý sâu xa, Quý Tinh cười cười, dùng giọng nói tất cả mọi người đều nghe thấy mà trả lời, "Đại nương, người này là biểu đệ của ta, hẳn từ nhỏ đã không nói chuyện được, trong nhà gặp nạn, lúc này mới tới nương nhờ vào ta." Quý Tinh biết, nếu không thêu dệt chuyện xưa, về sau nàng sẽ rất khó xử.

"Như vậy à . . . Thật là đáng thương mà!" Tất cả mọi người lộ ra vẻ mặt đồng tình, Quý Tinh gật đầu với bọn họ một cái, nàng tiếp tục mua thức ăn. "A Cửu, lần này có còn giữ lại chút thịt đùi nào cho ta không?" Nàng đi tới trước sạp thịt..

"Có! Có đây! Của người." Nói xong từ bên trong lấy ra một khối thịt thượng hạng đưa cho nàng, "A Cửu, gần đây tâm tình của huynh hình như không tệ." Nói đến đây, A Cửu gãi gãi đầu, "Nương tử của mạng thai hài tử rồi chứ sao." Hắn xấu hổ mở miệng, Nam Cung Hi khẽ ngẩng đầu, là hắn? Trước kia chính là hắn đỡ một nữ nhân đi qua từ bên cạnh Nam Cung Hi, nhắc đến chuyện cây mận ư.

"Thật sao? Vậy thì xin chúc mừng, lần tới ta sẽ đưa huynh vài món y phục trẻ con." A Cửu nghe xong lấy làm vui mừng, "Vậy cảm ơn Hách phu nhân, cái này ta không lấy tiền đâu." Nói xong bỏ thịt vào giỏ xách Nam Cung Hi đang cầm, "Như vậy sao được, cầm đi, tiền làm vẫn phải lấy, tương lai huynh còn phải nuôi đứa trẻ đấy." Nàng cố gắng nhét tiền cho hắn, A Cửu bắt đầu dĩ chi có thể thu lấy tiền.

Nam Cung Hi đi theo nàng một đường mua thức ăn, phát hiện nhân duyên của nàng so với tưởng tượng của hắn không tồi, nhìn thức ăn đầy trong rô tràn, phần lớn chỗ này đều đưa tới, giống như là mua một tặng một, không ngờ người nơi này lại nhiệt tình như vậy.

"Huynh theo ta đi vào." Đứng ở trước cửa hàng, Nam Cung Hi nhìn nơi đó, Cẩm Tú phường? Nơi này không phải làm quần áo sao? Nàng phải mua y phục ư? Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng hắn vẫn đi vào theo.

"Ô kia! Là Hách phu nhân đến! Mời ngồi." Chường quỹ ra ngoài thấy nàng, lập tức khách khí tiến lên gọi nàng, "Chường quỹ, giúp huynh ấy chọn hai bộ quần áo." Nàng chỉ vào người bên cạnh, Nam Cung Hi sững sờ, mua quần áo cho hắn?

"Được rồi!" Nói xong cầm thước lên quay về phía Nam Cung Hi đo lường thân thể, mấy lần như vậy, ông đã được kích cỡ rồi, cầm lấy hai bộ quần áo đưa cho Quý Tinh, "Hách phu nhân, nhìn xem hai bộ này thế nào." Quý Tinh liếc mắt nhìn y phục, lại nhìn người bên cạnh một chút, "Ừ, lấy hai bộ này vậy." Nói xong, chường quỹ lập tức đi đến gói lại.

"Chường quỹ, đưa mấy bộ y phục này cửa hàng bán thịt heo của A Cửu, nhớ đừng thu tiền." Nàng đã đứng dậy đi tới một bên cầm lên vài món đồ y phục trẻ, bởi vì không biết là nam hay nữ, cho nên nàng chọn vài món tương đối trung tính, "Tốt, cầm y phục cho chắc." Ông đưa quần áo cho nàng, Quý Tinh nhận lấy y phục, xoay người đưa cho Nam Cung Hi.

"Cho huynh, trở về nhớ đổi lại." Nam Cung Hi nhìn y phục kia rồi ngẩn người, Quý Tinh giờ vật trong tay lên lần nữa, lúc này hắn mới lấy lại tinh thần, nhận lấy y phục kia, "Vậy ta đi trước đây." Nàng quay đầu lại nói với chường quỹ, "Được rồi, Hách phu nhân đi thông thả." Thái độ của chường quỹ cung kính, mặt khác Nam Cung Hi hồ nghi, sao lần này nàng không trả tiền chứ? Còn nơi là nàng mở ư?

Hai người trở lại chỗ ở, trải qua chuyện lần trước, lần này hai người còn rất ăn ý, Nam Cung Hi nổi lửa, Quý Tinh nấu ăn. Trong phòng Lâm Nhục Tịch bị mùi thơm của thức ăn đánh thức, nàng dùng mũi ngửi một cái, Ôi! Tinh nhi đang làm món ăn ư! Nàng muốn đi ăn, nghĩ như vậy nàng vội vã đứng dậy, chỉ là hình như nàng quên mình bị trệt eo.

"Á!" Bóp một tiếng, nàng hoa hoa lệ lệ nằm trên đất, lần này thảm hại hơn rồi, đã bị thương càng thêm bị thương, nàng khóc không ra nước mắt, "Tinh nhi! Tinh nhi! Cửu mạng!" Nàng quay đầu ra ngoài cửa kêu to.

"Huynh có nghe được có người gọi ta hay không?" Quý Tinh ngừng động tác trong tay lại đứng người ở đó, Nam Cung Hi cũng nghiêng tai nghe ngóng, ngay sau đó lắc đầu một cái, Lâm Nhục Tịch nghi ngại một chút đang chuẩn bị tiếp tục kêu, vậy mà nàng dừng lại như vậy, Quý Tinh trong phòng bếp cho là mình nghe lầm, tiếp tục xào món ăn cho nàng.

"Tinh nhi, cứu mạng!" Lần này Lâm Nhục Tịch dùng hết sức hô to, bóp một tiếng, cái xẻng trong tay Quý Tinh văng ra ngoài, lần này nàng thật sự xác định được mới vừa rồi có người gọi nàng rồi, chỉ là có cần phải khoa trương như vậy hay không? Hừ chết nàng.

Nam Cung Hi đi về phía trước nhặt cái xẻng lên, rửa một chút, rồi đưa cho nàng, Quý Tinh vội vàng chuẩn bị hai ba lần món ăn xong đựng vào trong chén, "Người cầm huynh trông chừng một lát, ta đi xem một chút." Nói xong nàng đi tới một bên rửa tay, rồi đi ra ngoài.

"Tinh nhi, Tinh nhi, muội mau tới đây." Người trong phòng kêu lên theo nhịp, "Muội hỏi tỷ đã gọi người kêu cứu đủ chưa?" Quý Tinh đẩy cửa đi vào nhìn lên trên giường, chẳng qua. . . Người đâu? Nàng kỳ quái nhìn xung quanh.

"Hu hu ~ Tinh nhi, cuối cùng muội cũng tới, ta đang ở đây." Nàng vẫy tay, lúc này Quý Tinh mới phát hiện ra trên đất có người, "Làm sao tỷ lại nằm trên đất vậy?" Nàng không hiểu hỏi, muốn tiến lên đỡ lấy nàng ta, nghĩ lại, hay là đi tìm người bế nàng ấy lên vậy.

"Tỷ chờ một chút, ta tìm người đến đỡ tỷ lên." Nói xong lập tức xoay người đi ra bên ngoài, "Ta không muốn muội gọi tên họ Hách đến!" Lâm Nhục Tịch ở sau lưng nàng kêu lên, Quý Tinh lắc đầu một cái, Hách Liên Viên lại không có ở đây, nàng đi tìm người cầm.

Quý Tinh trở lại phòng bếp, quả nhiên thấy hấn còn đứng ở nơi đó, nàng tiến lên nhìn một chút, không sai biệt lắm, "Tắt ngọn lửa đi, giúp ta." Nàng nói xong, Nam Cung Hi đi tới trước lò rồi ngồi xỏm xuống tắt lửa, sau đó đi tới trước mặt nàng, Quý Tinh xoay người đi ra ngoài, hấn đi theo phía sau của nàng.

"Người câm, huynh giúp ta bế tỷ ấy lên giường." Quý Tinh mang theo người phía sau đi tới cửa phòng Lâm Nhược Tịch, chỉ vào người ở trên đất rồi nói, nàng bị thương thật không tốt, muốn đỡ trực tiếp cũng không được, ai bảo nàng làm trật eo cơ chứ.

"Sao vậy?" Chờ cả ngày không thấy người phía sau có động tĩnh, nàng không hiểu nhìn hấn, "Này, Thật ra huynh nhanh tay một chút đi! Ta cũng không chê huynh mà." Lâm Nhược Tịch mở miệng, chỉ là người nọ vẫn không có phản ứng, Quý Tinh vừa muốn nói gì đó, Nam Cung Hi đã xoay người trực tiếp chạy ra ngoài, làm cho hai người trong phòng hai mặt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (8)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Tĩnh nhi, người câm đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao lại chạy rồi hả? Tỷ phải làm thế nào đây?" Lâm Nhược Tịch khổ sở ngẩng đầu nhìn nàng, đang êm đẹp tại sao hấn lại bỏ chạy chứ? Nàng cũng là trượng nhĩ hòa thượng không sờ được đầu. (Câu này tác giả chơi chữ)

"Nếu không thì muội đỡ tỷ dậy có được hay không?" Lâm Nhược Tịch gật đầu một cái, dù sao cũng còn hơn nằm dưới đất như vậy, Quý Tinh vừa mới đi đến muốn đỡ lấy nàng, thì đã nghe thấy tiếng động có người chạy đến, nàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa, thấy người câm lại có thể lôi kéo được Hách Liên Viên, mà gương mặt của người phía sau cũng rất xanh xao.

"Này, tại sao huynh lại kéo hấn đến đây?" Lâm Nhược Tịch tức giận nhìn hấn, Hách Liên Viên thấy dáng vẻ của nàng, coi như đã hiểu lý do tại sao hấn vừa mới vào cửa đã bị người câm này kéo chạy đi.

"Ta còn không muốn đến !" Nói xong xoay người định đi, lại bị người câm kéo lại, hấn dừng lại nhìn người câm, "Sức lực của ngươi lớn, sao không đi bế nàng ta đi? Kéo ta đến làm cái gì?" Nói xong vung tay một cái, nhưng mà rất nhanh đã bị hấn kéo lại.

"Ngươi buông tay ra." Hách Liên viên nhìn hấn, điệu bộ còn đang muốn nổi giận. "Ta nói trước tiên các ngươi có thể bế Nhược Tịch lên giường được hay không?" Quý Tinh trừng mắt nhìn hai người trước mặt, giờ là lúc nào mà hai người còn chống lại nhau.

Hai người cùng lúc nhìn xuống người trên đất, nhất trí quay đầu lại, Lâm Nhược Tịch tức giận đến mức thiếu chút nữa là hộc máu, tại sao người ta lại ghét nàng chứ? "Hu hu ~ các ngươi đều chán ghét ta! Hấn cũng không thích ta sao?" Nói xong, nàng nhớ đến việc Đường Tĩnh Thiên trở về giải quyết tình, sao lại có thể đến tận bây giờ còn chưa quay lại, nghĩ đi nghĩ lại, nàng càng khóc càng nức nức hơn trước.

"Các huynh không ôm ta ôm." Quý Tinh cũng nổi giận, chỉ có một chuyện đơn giản như vậy mà phải huyền não đến thế mới vui vẻ được à, thật là ồn ào, nàng tiến lại muốn ôm lấy Nhược Tịch, nếu là trước kia không mang thai nàng cũng sẽ ôm lấy, nhưng hiện tại bụng đã lớn, nàng không dám chắc.

Quý chuyện vừa muốn khom người xuống, hai người đang đứng bất động ở một nơi bước đến trước mặt ngăn cản nàng lại, bắt đầu giành giật lấy, Lâm Nhược Tịch run sợ trong lòng nhìn hai người, thật sự sợ rằng họ sẽ cắt nàng thành hai khúc mất, Quý Tinh hoàn toàn hết ý kiến, nàng tiến lên cũng không được mà lui lại cũng không xong, cứ như vậy đứng sững ở một bên.

"Dừng lại!" Quý Tinh hô to, lúc này hai người mới dừng lại, "Huynh, đi bế Nhược Tịch." Nàng chỉ vào Hách Liên Viên, hấn không thể tin được chĩa vào mũi của mình, tại sao lại là hấn? Hấn trừng mắt nhìn Nam Cung Hi, Quý Tinh bảo hấn ôm vì người câm còn đang bị bệnh, nàng không muốn hấn đang không khỏe còn làm những việc khác.

"Được rồi." Hách Liên Viên sờ sờ cái mũi của mình, khom lưng ôm lấy Lâm Nhược Tịch, rất không dè dặt ném nàng lên trên giường, "Ồi da! Hách Liên Viên, chờ ta khỏe lại sau này nhất định sẽ giết chết ngươi!" Hách Liên Viên cũng nhìn nàng một cái, đợi nàng tốt lên rồi hãy nói, hấn nhìn nàng nhất định phải nằm đó một tháng.

"Được rồi, được rồi, ồn ào vậy đủ rồi phải đi ăn cơm chứ." Nghe nhắc đến được ăn cơm, ngay đến mắt Lâm Nhược Tịch cũng sáng cả lên mắt, "Tĩnh nhi, tỷ cũng muốn ăn!" Chỉ là nàng bây giờ không thể nhảy nhót đi theo ra ngoài, chỉ có thể nằm trên giường ai oán nhìn theo Quý Tinh.

"Lát nữa muội sẽ bụng đến giúp tỷ." Nghe thấy nàng nói như vậy, Lâm Nhược Tịch không sợ chính mình không được ăn thức ăn Quý Tinh làm, thì ra nằm trên giường cũng có chỗ tốt, nghĩ đi nghĩ lại nàng không thể nín cười được.

Bên kia Đường Tĩnh Thiên lại không thể cười nổi, bởi vì sau khi đại phu chẩn đoán, Thủy Linh đã mang thai, đây cũng là lý do hấn vẫn không thể đưa Lâm Nhược Tịch về được, bây giờ chuyện đó càng khó giải quyết, Thủy Duyệt son trang ép hấn phải cưới Thủy Linh, mà phụ mẫu của hấn cũng chỉ có thể cười nhạt, chuyện này thực sự không dễ làm.

"Thiên nhi, nếu không con hãy cưới Thủy đại tiểu thư đi, người ta cũng đã chịu làm thiếp, mẫu thân nghĩ Nhượng Tịch chắc cũng không có gì đâu?" Quan Nguyệt thở dài rồi lắc đầu, tự mình nói thế đối với nhi tử.

Đường Tinh Thiên không lên tiếng, cá tính của nàng rất rõ ràng, vốn việc này không phải không có gì, mà là sẽ có chuyện gì đây, không để ý đến mẫu thân của mình nữa, hần xoay người đi ra ngoài, vì bọn họ đuổi lý trước, Thủy Linh đã đến ở nhà hần, nhìn thấy bóng người đi về phía hần, hần khẽ cau mày lại.

"Tinh Thiên. . ." Nàng mới vừa mở miệng, Đường Tinh Thiên đã liếc mắt nhìn nàng một cái, im lặng không nói gì đi qua người nàng, Thủy Linh nắm chặt bàn tay, nàng đã làm đến tận nước này, hần vẫn còn không chịu buông ra sao? Có phải chỉ cần Lâm Nhượng Tịch không có ở đây, hần mới chịu nhìn đến nàng ư?

Quý Tinh im lặng nhìn hai người trẻ con trước mặt, hai đứa mày râu, còn học đòi con nít tranh giành thức ăn, hơn nữa còn cùng nhau giành một món, nếu nói hai người bọn họ không có thù oán, vậy thì khẳng định không có ai tin.

"Ta đi mang cơm cho Nhượng Tịch, các huynh cứ ăn đi." Nàng xem không nổi nữa, trực tiếp đứng dậy, bùng chén đi ra ngoài, mà hai người đàn ông tông phong này cũng đứng lên, Tinh nhi vừa đi, bọn họ cũng đi thẳng vào vấn đề.

"Người đến gần Tinh nhi rốt cuộc có mục đích gì?" Hách Liên Viên neho mắt đầy nguy hiểm nhìn hần, Nam Cung Hi chỉ nhìn chứ không trả lời, hần là người câm, có thể không trả lời.

"Ta mặc kệ người mục đích gì, ta sẽ không để cho người tôn thương Tinh nhi." Hần lần nữa ra tiếng, Nam Cung Hi thu hồi tầm mắt, cúi đầu bắt đầu ăn cơm, không cần hần nói, hần cũng sẽ không tôn thương nàng.

Triệu Trà Trà do dự rất lâu, nàng còn đi tới nơi ở của Quý Tinh, nàng rất nhớ hần, vì hần hần, nàng đã bắt đầu thói quen không có nha hoàn bên cạnh, phụ thân của nàng cũng đã trở về, mặc dù ông chưa nói gì, nhưng nàng biết phụ thân đã không phản đối bọn họ nữa.

Nàng đứng ở trước cửa hít một hơi thật sâu, rồi nàng đẩy cửa đi vào, chỉ là nàng nhìn thấy có hai nam nhân đang ngồi đó ăn cơm, một người không cần nói cũng biết, là người nàng muốn tìm, còn một người khác chắc là phu quân của Hách phu nhân, nhìn tướng mạo người này, cũng không hề thua kém người câm, lần này xem như nàng đã rộng rãi rồi.

"Nhượng Tịch, tỷ có thể tự mình ăn được không? Hay là để muội đút cho tỷ ăn." Dáng vẻ của Quý Tinh nhìn nàng, sao lại cảm thấy khó thở thế này, "Không cần đâu, Tinh nhi, muội cứ để đây, muội mau đi ăn cơm đi," Nàng chỉ chỉ vào trước mặt mình, Quý Tinh để đồ xuống, người trên giường không đợi kịp đã nâng chiếc đĩa lên gấp lấy gấp để, quan sát dáng vẻ của nàng, trong lòng Quý Tinh nổi lên đủ loại cảm xúc.

"Vậy muội ra ngoài trước đây." Nàng lên tiếng, miệng Lâm Nhượng Tịch đã nhét đầy thức ăn, chỉ gật đầu một cái, Quý Tinh đứng ở ngoài cửa nhìn người nằm trên giường, không phải nàng đã làm sai rồi chứ? Tên Đường Tinh Thiên này. . . Nàng thở dài, hy vọng là như nàng đã nghĩ.

"Hả? Cô đến rồi sao? Là tìm huynh ấy à?" Quý Tinh vừa đi ra ngoài đã thấy Triệu Trà Trà, thái độ của người này trước kia không phải là. . . Tại sao lại đến? Thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của nàng ta, lúc trước không tới thì đã tốt rồi sao.

"Ta. . . Ta. . . Không. . . không phải. . ." Nàng căng thẳng nên đến cả lời nói cũng không mạch lạc, vì lời nói của Quý Tinh dẫn đến sự chú ý của hai người bên trong, Nam Cung Hi cau mày lại, làm sao nàng ta biết hần đang ở nơi này, còn Hách Liên Viên lại chú ý đến hần, sau đó không nói câu nào mà mỉm cười.

"Ồ? Tinh nhi, có khách đến đây sao?" Hách Liên Viên đi ra, nếu cô gái này đến tìm người câm như lời nàng nói, thì hần sẽ gợn hai tay hoan nghênh, "Phải! Là tới tìm người ở bên trong." Nói xong nàng bước đến kéo tay Triệu Trà Trà, "Vào đi nào, chúng tôi đang ăn cơm, cô cũng tới đây ăn một chút đi."

Hách Liên Viên vừa nghe nói cô gái kia đến tìm người câm, thật sự vui mừng, không cần ai nói hần đã chuyển đến thêm một cái ghế ngồi, còn chạy thật nhanh vào bếp bới thêm một chén cơm nữa, "Cô nương, mời ngồi, chỗ này nhỏ, đừng để ý nhé." Triệu Trà Trà nhìn nam tử trước mặt, thì ra bọn họ đều tốt bụng giống nhau, thảo nào có thể kết thành một đôi.

Nếu như nàng biết suy nghĩ của Hách Liên Viên, đoán chừng sẽ không có suy nghĩ vừa rồi. Nam Cung Hi đen mặt nhìn Hách Liên Viên, nam nhân này, thật sự kích động muốn đánh chết hần, sao lại có thể sắp xếp để nàng ta ngồi ở bên cạnh hần được, nhìn qua mà nói, giống như hai đôi phu thê.

"Đến đây, đừng khách khí, ăn đi.", Quý Tinh gấp thêm thức ăn vào chén của nàng, "Đa tạ, tôi tên là Triệu Trà Trà, tỷ có thể gọi tôi là Trà Trà." Nàng quay sang nói với Quý Tinh, "Được rồi, Trà Trà, đừng khách sáo nhé, đây là mấy món ăn gia đình ta làm, đừng chê đây." Triệu Trà Trà lắc đầu, nàng cũng không biết làm cơm, cúi đầu ăn cơm.

"Ồ, đồ ăn tỷ làm thật sự rất ngon." Lời này của Triệu Trà Trà đã thật tâm, Quý Tinh mỉm cười, "Tên ta là Quý Tinh, cô có thể gọi ta là Tinh nhi, còn huynh ấy là Hách Liên Viên." Nàng giới thiệu những người bên cạnh, Triệu Trà Trà gật đầu, vì hồi hộp mà nàng đã không phát hiện ra khi Quý Tinh giới thiệu Hách Liên Viên thì cũng không hề nói đến hần là phu quân của nàng. "Đúng rồi, Trà Trà, huynh ấy gọi thế nào? Huynh ấy không nói chuyện, chúng tôi đều không biết nên gọi huynh ấy thế nào." Quý Tinh vừa mới nói xong, về mặt Triệu Trà Trà dò dẫm, không nói chuyện? Sao lại như vậy? Trước đây nàng còn nghe hần mở miệng, còn tên nữa, hình như. . . nàng cũng không biết.

"Trà Trà? Trà Trà? Cô làm sao vậy?" Quý Tinh gọi mấy tiếng, lúc này nàng mới lấy lại tinh thần, "Việc này. . . việc này. . . tôi cũng không biết." Nói xong trực tiếp cúi đầu, Quý Tinh và Hách Liên Viên đối mặt nhìn nhau, không biết ư? Về mặt của Hách Liên như chỉ hận không thể rèn sắt thành thép, hần quyết định giúp cô gái trước mặt theo đuổi người câm đó.

"Phải, lúc trước hần đến kho để hàng nhà ta làm việc, bởi vì . . không nói chuyện, nên không ai biết tên của hần." Những lời này nói ra làm nàng chột dạ, mới vừa rồi nàng muốn nói hần không phải người câm, nhưng ai biết hần lại nhìn nàng chăm chăm, bởi vậy nàng không nói ra khỏi miệng, tại sao hần lại muốn giả câm khi tới đây?

"Như vậy à . . Nói vậy cô chính là đại tiểu thư sao?" Hách Liên Viên vội vàng hỏi tới, Triệu Trà Trà gật đầu một cái, Hách Liên Viên thiếu chút nữa là vỗ tay khen hay, đại tiểu thư yêu người câm, thật là xứng đôi, rất xứng đôi.

"Tại sao huynh lại hung phần như vậy?" Quý Tinh khó hiểu nhìn hần, Hách Liên Viên vội vàng thu lại biểu cảm của mình, "Không có, không có, là nàng nhìn nhầm thôi." Quý Tinh vẫn còn hồ nghi nhìn hần, Nam Cung Hi nào không biết trong Hách Liên Viên nghĩ cái gì, hần càng thêm hận ý trừng mắt nhìn người bên cạnh.

"Tôi ăn đủ no rồi, trong nhà còn có việc.." Triệu Trà Trà nói xong thì đứng dậy chạy ra ngoài, "Haizz!" Quý Tinh vừa mở miệng, thì người đã chạy xa, nàng không phải đến đưa người câm trở về sao?

"Tại sao cô ấy lại đi?" Về mặt của Hách Liên Viên không hiểu, hần còn trông cậy vào nàng đưa người câm đi, kết quả nàng lại tự mình chạy trước, hần nhìn người ngay cả sắc mặt cũng không đổi tiếp tục ăn cơm, là người câm đang giờ trò quỷ sao? Thật ra Nam Cung Hi từ đầu đến cuối đều dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn Triệu Trà Trà, nàng cũng cảm thấy được, không muốn làm cho hần ghét nàng hơn, nên lúc này nàng mới rời đi trước.

Quý Tinh và Hách Liên Viên ngồi xuống chuẩn bị ăn cơm, thì lại có một người chạy đến, "Xin hỏi ở đây có phải là chỗ ở của Lâm Nhược Tịch hay không?" Quý Tinh nhìn người nọ một chút, "Phải, người là ai?" Người nọ móc ra một vật, "Đây là thư của người này." Người nọ đặt đồ xuống rồi rời đi, Quý Tinh cầm lấy thư, trong lòng có cảm giác kỳ lạ.

"Ta đi đưa thư cho Nhược Tịch." Cầm lá thư, nàng đi tới gian phòng của Lâm Nhược Tịch, lúc này nàng đã ăn xong, "Nhược Tịch, thư của tỷ." Nàng bước đến dọn dẹp chén đĩa, sẵn đưa thư cho Nhược Tịch.

"Thư? Người nào viết thư cho ta vậy? "Nàng không hiểu hỏi lại, Quý Tinh lắc đầu một cái, Lâm Nhược Tịch nhanh chóng mở ra xem. "Nhược Tịch? Nhược Tịch? Tỷ làm sao vậy? Đừng dọa muội!" Đang êm đẹp tại sao lại khóc?

"Tĩnh nhi. . . Đường Tĩnh Thiên hần. . ." Lời còn chưa dứt nàng đã tiếp tục khóc, lá thư trong tay cũng bay xuống đất, Quý Tinh khom lưng nhặt lên, mấy chữ to đúng ngày 20 tháng này Đường Tĩnh Thiên kết hôn cùng với đại tiểu thư Thủy Duyệt son trang Thủy Linh đột nhiên lọt vào mắt của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Ta nhất định có thể bảo vệ được nàng (9)

Editor : Mai Tuyết Vân

Sau khi xem xong bức thư, cầm lấy lá thư bị rách, quả nhiên Đường Tĩnh Thiên đã làm nàng thất vọng, mà giờ phút này Lâm Nhược Tịch lại bị thương, vốn không thể đi tìm hần để đổi chất, sớm biết vậy ban đầu nàng không nên đề nghị Nhược Tịch đi cướp rế, bởi vì nhìn thấy lá thư hiện giờ việc cướp hôn trước đây trở nên vô nghĩa.

"Nhược Tịch, thật sự xin lỗi, ban đầu muội không nên. . ." Nàng còn chưa nói hết đã bị người trên giường ngắt lời, "Không có, Tĩnh nhi, muội không hề có lỗi với tỷ, chính hần mới có lỗi với tỷ. " Quý Tinh bước lên vỗ bả vai của nàng, đúng vậy người có lỗi với nàng nhất chính là Đường Tĩnh Thiên.

Hách Liên Viên trừng mắt nhìn một lúc lâu, Quý Tinh còn chưa đi ra ngoài, sẽ không có chuyện gì đó chứ? Nghĩ như vậy, hần đứng dậy đi tới gian phòng của Lâm Nhược Tịch, mà Nam Cung Hi cũng đi theo phía sau lưng hần mà đi ra ngoài.

Hai người vừa tới cửa, đã nghe thấy tiếng khóc truyền ra từ bên trong, tất nhiên đây không phải là tiếng của Quý Tinh, mà là của Lâm Nhược Tịch, chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện gì? Bất chấp mọi thứ khác, hần đẩy cửa đi vào.

"Các muội làm sao thế?" Quý Tinh đang an ủi người trên giường, thấy Hách Liên Viên đi tới, Quý Tinh cầm lấy lá thư được nàng nhặt lên ném cho hần, Hách Liên Viên vội vàng nhận lấy, mở bức thư ra.

"Tên Đường Tĩnh Thiên đáng chết! Lúc này mới có bao lâu, đã muốn tiếp tục thành thân!" Hách Liên Viên cũng rất tức giận, mặc dù quan hệ giữa hần và Nhược Tịch nhìn qua thì như không tốt, nhưng thực ra không phải vậy, nếu sớm biết tên kia là người như vậy, ban đầu hần không nên giúp bọn họ.

"Hu hu ~ Tĩnh nhi." Nghe thấy Hách Liên Viên nhắc tới tên Đường Tĩnh Thiên, người nằm trên giường càng khóc to thêm, Quý Tinh vội vàng ra hiệu bảo Hách Liên Viên không cần nói nữa, Nam Cung Hi đứng ở một bên cũng nhìn thấy lá thư kia viết gì, Nhược Tịch kiêu ngạo, Thủy Linh làm thiếp, điều này làm cho hần nhớ lại lúc trước hình như bản thân hần cũng là như vậy.

"Cô đừng khóc nữa, có được hay không! Loại nam nhân này không cần cũng được!" Hách Liên Viên nổi giận mở miệng, phải biết Tĩnh nhi đến bây giờ

cũng chưa ăn được một phần cơm ngon lành, Lâm Nhựt Tịch bị mắng như vậy, khóc càng thêm lợi hại.

"Huynh tạm thời đừng nói nữa." Quý Tinh nói, "Tĩnh nhi, muội còn chưa ăn được miếng cơm nữa đây." Nói xong hắn nhìn chăm chăm người trên giường, Lâm Nhựt Tịch vừa nghe nói nàng còn chưa ăn cơm, vội vàng hít mũi mấy cái.

"Tĩnh. . . Tĩnh nhi, tỷ không sao rồi, muội đi ăn cơm đi." Lâm Nhựt Tịch thút tha thút thít thúc giục nàng, "Muội cảm thấy vẫn nên ở lại với tỷ thì hơn." Lâm Nhựt Tịch cũng lắc đầu, "Ta thật sự không sao, đừng làm đứa trẻ đói bụng." Quý Tinh nhìn nàng, lúc này mới gạt đầu nhẹ, có lẽ nàng ấy muốn bình tĩnh một chút.

"Được rồi, tỷ chú ý sức khỏe, đừng khóc nữa, nhé?" Quý Tinh dặn dò, Lâm Nhựt Tịch gạt đầu một cái, lúc này Quý Tinh mới đi ra ngoài, ngay sau đó Hách Liên Viên và Nam Cung Hi cũng đi ra ngoài, chẳng qua cửa vừa đóng lại trong nháy mắt, người trong phòng lại tiếp tục khóc.

"Đường Tĩnh Thiên chết tiệt, thật sự muốn đi đánh hắn!" Nghe tiếng người khóc bên trong cửa, Hách Liên Viên tức giận nắm chặt bàn tay, Quý Tinh thờ dài, trước đây nàng vẫn cho là hắn không thích Nhựt Tịch, xem ra không hẳn là vậy.

"Được rồi, để cho tỷ ấy trút hết ra đi." Quý Tinh cũng liếc về phía cửa, sau đó lắc đầu một cái rồi rời đi, Hách Liên Viên vội vàng đi theo, còn Nam Cung Hi lại lặng lẽ đi phía sau.

"Tĩnh nhi, có muốn đến tìm Đường Tĩnh Thiên hỏi một chút hay không?" Nhìn nàng không yên lòng ăn cơm, Hách Liên Viên không nhịn được mà mở miệng. "Huynh nói xem việc ta làm không phải sai rồi chứ?" Hắn hỏi một đường, nàng trả lời một nơi, Hách Liên Viên biết nàng muốn nói cái gì, nhưng Nam Cung Hi ở một bên thì lại không biết, thì ra đã qua lâu như vậy, khoảng cách giữa bọn họ đã kéo xa đến như thế rồi.

"Không, bọn họ nên muốn cảm tạ nàng, có trách thì phải trách Đường Tĩnh Thiên không biết trân trọng, hắn muốn tề nhân chi phúc. *'" Hắn an ủi nàng, còn giờ phút này Nam Cung Hi lại cảm thấy mình giống như một người ngoài cuộc, hắn lặng lẽ lui ra ngoài.

*tề nhân chi phúc: hạnh phúc đầu đủ, ý nói vợ nhiều con đông.

Hắn đứng ở ngoài cửa nhìn lên trời, nếu như ban đầu hắn không khư khư cố chấp, nghe lời của mẫu thân hắn, như vậy hiện tại có phải sẽ phải đã khác rồi sao? Trước mắt hắn hiện ra tình cảnh lúc ấy lần nữa. . . . Đứa bé, đứa con của hắn đã bị chính hắn giết chết, chảy nhiều máu như vậy, nếu không có hắn đứa trẻ sẽ vẫn còn sống.

"Muội đừng tự trách nữa, được rồi, mau ăn đi." Hách Liên Viên khuyên nàng, Quý Tinh gạt đầu một cái, Nam Cung Hi ngoài cửa nghe được lời nói bên trong, hắn thờ dài rồi bước ra ngoài.

"Há? Người không phải là biểu đệ của Hách phu nhân sao? Sao lại ra ngoài một mình, muốn mua đồ gì à?" Có người nhận ra hắn trên đường, chẳng qua hắn chỉ lắc đầu một cái, cúi đầu bước đi rất nhanh, người trên phố đều không hiểu, chẳng lẽ hắn sợ người lạ?

Bởi vì hắn cúi đầu, cho tới khi tự mình đi vào ngõ cụt, khi hắn muốn xoay người rời đi, thì cuộc đối thoại của hai người kia lại truyền vào trong tai hắn, mà hắn cũng vì những lời đó mà dừng bước.

"Này, lần này Thủy tiểu thư cho rất nhiều tiền, muốn chúng ta đi giết đại tiểu thư Lâm gia bảo Lâm Nhựt Tịch." Một người khác trầm tư, "Ừ, số tiền này không ít, người có muốn nhận hay không?" Người kia hỏi hắn, "Nhận, thế nào lại không nhận? Một vạn lượng hoàng kim, không ngờ mạng của Lâm Nhựt Tịch gì đó lại đáng tiền thế này." Người nọ tham lam nói.

"Ừ, chỉ vì một nữ nhân mà phải xuất động cả Hắc Bạch Song Sát chúng ta thì vẫn quá coi trọng nàng ta." Một người khác gạt đầu một cái, Hắc Bạch Song Sát? Nam Cung Hi cau mày, mà lúc này hình như hai người kia muốn rời khỏi, hắn nhìn chung quanh, ngay sau đó lắc mình một cái, đợi hai người kia rời đi, khi đó hắn mới xuất hiện, nhìn hai người đã đi xa, mới vừa nhận được tin, một lúc sâu đã có người muốn mạng của nàng ấy, trong lúc này có liên hệ gì đây?

Nam Cung Hi suy tư trở về, rốt cuộc làm sao hắn nói cho họ biết được chuyện này đây? Suy nghĩ hồi lâu hắn cũng không nghĩ ra được phương án tốt nào, còn nữa hắn cũng không thể xác định chuyện này rốt cuộc là thật hay giả, đi tới đi lui, thì bị một người cản lại, hắn ngẩng đầu lên, thấy được người trước mắt thì ngăn người tại đó.

"Hi nhi? Là con sao?" Người nọ kích động nhìn hắn, tìm lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm được hắn."Sur. . . Sur phụ?" Tại sao ông ta lại ở chỗ này?"Thật sự là Hi nhi sao?" Nói xong kích động tiến lên ôm hắn, ông sai lầm rồi, sai rất lớn, bao gồm cả sai lầm năm đó của ông nữa.

"Sur phụ, làm sao người biết chỗ này?" Chẳng lẽ còn muốn hại hắn ư? Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng hắn cái gì cũng nói không biết, ngay cả đến về mặt nhìn ông ta cũng rất kích động.

"Sur phụ. . . Sur phụ thực sự xin lỗi con! Lúc ấy ta cũng không biết làm sao lại cùng với Tuyết Nhi. . ." Ông không nói thêm gì nữa, Nam Cung Hi nắm chặt quyền, đến bây giờ ông ta còn không hỏi cái sao? Tuyết Nhi? Trừ Tuyết?

"Đã qua coi như xong." Hắn lạnh nhạt nói ra câu này, Diệp Thiên sững sờ, chẳng lẽ hắn không thích Tuyết Nhi sao? Cũng đúng, người hắn thích vốn là người khác, từ chuyện lần trước ông ta đã liên tục suy nghĩ, ông cũng không dám nói ra, sợ phá hủy hoàn toàn hình tượng của mình trong lòng hắn.

"Sur phụ, Hắc Bạch Song Sát rất lợi hại phải không?" Đột nhiên nghe thấy hắn nhắc đến người trong võ lâm, "Sao vậy? Con chọc vào bọn chúng à?" Ông ta lo lắng hỏi, Nam Cung Hi lắc đầu một cái, "Ngược lại hai người kia võ công tầm thường, nhưng lại rất xảo trá, lòng dạ cũng độc ác, nếu chỉ dùng võ công của con cũng đánh thắng được bọn họ, chỉ e phải cẩn thận bọn họ làm điều gian trá." Diệp Thiên nói lời thành tâm nhắc nhở.

"Con biết rồi." Hấn gật đầu một cái, nếu như vậy hấn sẽ âm thầm bảo vệ nàng, dù sao cũng ở cùng một chỗ chỉ cần hấn cẩn thận một chút là được. "Hi nhi, sư phụ muốn thoái ẩn giang hồ, muốn con đi tiếp quản Vô Tình Minh." Nói xong thì lấy lệnh bài Minh chủ ra đưa cho hấn.

Nhìn lệnh bài kia, hấn không đưa tay nhận, ông ta sẽ rút lui khỏi giang hồ? Có phải người này có âm mưu gì khác hay không đây? Hấn không thể không nghĩ như vậy, thật ra thì lần này Diệp Thiên nói sự thật, khúc mắc năm đó đã được cởi bỏ, mà ông ta cũng biết chính mình có một cô con gái.

"Sư phụ, con ở nơi này còn có việc, tạm thời không đi được." Diệp Thiên nghiêm mặt lại ngay sau đó hòa hoãn một chút, "Không sao cả, con cứ cầm trước đi, khi nào xong sự tình ở đây rồi đi cũng được." Ông bỏ lệnh bài vào trong tay của hấn, Nam Cung Hi nhìn vật trong tay, không nói gì.

"Sư phụ đi đây, hi vọng về sau chúng ta còn có thể hẹn ngày gặp lại." Giọng điệu của ông ta sao lại kỳ quái thế kia? Nam Cung Hi ngẩng đầu lên đang muốn hỏi, thì lại phát hiện đã không còn bóng dáng của ông ta, nếu như không có lệnh bài trong tay, hấn sẽ cho là mình đang nằm mơ.

Cất lệnh bài xong, hấn trở về, đi qua một quầy hàng bán hồ lô thì hấn dừng lại, hình như hấn đã quên một chuyện gì đó, "Khách quan, muốn mua hồ lô ư?" Người bán hàng hỏi người đang đứng nhìn trước vô thức gật đầu, "Được rồi! Đây của người." Người bán hàng rong đưa kẹo hồ lô bọc đường cho hấn, lúc này Nam Cung Hi mới lấy lại được tinh thần, móc bạc trên người đưa cho hấn.

Cầm kẹo hồ lô, hấn tiếp tục đi về, Quý Tinh đang buồn bực, người cầm đã đi đâu vậy? Sao cũng không nói một tiếng? Mới vừa rồi nàng và Hách Liên Viên trò chuyện về việc của Lâm Nhượng Tịch và Đường Tinh Thiên, cho nên không chú ý đến hấn, chẳng lẽ hấn đi rồi? Đang lúc nàng suy nghĩ như vậy thì lại thấy người cầm kẹo hồ lô đi đến.

"Huynh thích ăn cái này?" Quý Tinh chỉ vào kẹo hồ lô trong tay hấn mà hỏi, hấn lắc đầu một cái, đưa kẹo hồ lô bọc đường cho nàng, không biết vì sao, hấn cảm giác nàng nhất định sẽ thích ăn.

"Cho ta?" Hấn gật đầu một cái, Quý Tinh nhận lấy kẹo, những chuyện không muốn nghĩ đến chợt ủa về một chút, thì ra có một số việc không phải muốn quên là có thể quên được.

"Loại đồ ăn thiếu dinh dưỡng này sau này ít mua đi." Hách Liên Viên ra ngoài đã nhìn thấy một màn này, mới vừa rồi hấn sợ Quý Tinh quá cực khổ, đã xung phong nhận việc đi rửa bát, chỉ là rửa chén xong đi ra, thì lại thấy cảnh này, nhất là hấn không thích thấy Quý Tinh ngẩn người khi nhìn kẹo hồ lô, bộ dạng giống như đang nghĩ đến điều gì đó.

Thấy bộ dạng của Hách Liên Viên, Nam Cung Hi không hề để tâm, thế nhưng khi hấn nhìn thấy dáng vẻ của Quý Tinh thì đột nhiên phát hiện, có cái gì đó vô lý trong lời nói của Hách Liên Viên? Hấn tiến lên muốn giành lại kẹo, lại phát hiện người trước mắt không buông tay, hấn cũng không dám dùng nhiều sức.

"Huynh muốn ăn?" Đột nhiên Quý Tinh mỉm cười nhìn hấn, hấn cảm thấy nụ cười này làm cho người ta phát điên, vội vàng lắc đầu một cái, "Huynh không ăn, vậy ta ăn." Nói xong cầm lấy kẹo hồ lô xoay người rồi đi.

"Tiểu tử nguoi! Bị thần kinh hay sao mà lại mua cái này!" Hách Liên Viên tiến lại nhắc vạt áo của hấn lên, lúc này Nam Cung Hi không có phản ứng, xem ra thật sự có chuyện, hơn nữa kẹo hồ lô có liên quan đến, chẳng lẽ làm nàng ấy nghĩ đến đứa trẻ đã mất? Lời giải thích duy nhất chính là điều này.

Hách Liên Viên cũng không biết về chuyện kẹo unghồ lô, nhưng hấn khẳng định Quý Tinh nhớ lại người tên Nam Cung Hi đó, nếu không sẽ không có thay đổi kỳ quái như vậy, rốt cuộc hôm nay là ngày gì, mà Lâm Nhượng Tịch có chuyện đến cả Quý Tinh cũng có chuyện.

"Ta đi xem nàng, nếu có chuyện gì ta sẽ không bỏ qua cho nguoi!" Hấn đẩy Nam Cung Hi ra chạy theo lối Quý Tinh vừa đi, Nam Cung Hi nhìn về phía hấn, cũng chạy theo. .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 87: Ta nhất định có thể bảo vệ nàng (10)

Editor: Mai Tuyết Vân

Khi Hách Liên Viên chạy tới nhìn thấy Quý Tinh đã vào phòng, hơn nữa còn chưa đóng cửa, hấn chạy thật nhanh vào, vừa tới cửa hấn lại dừng bước ở nơi đó, Quý Tinh tinh thần hoảng hốt đi vào gian phòng, đặt kẹo hồ lô bọc đường lên bàn, rồi cứ nhìn như vậy.

Nam Cung Hi cũng đã chạy đến theo, nhìn người ở cửa, hấn cũng dừng lại rồi nhìn vào bên trong, thấy người bên trong phòng vốn không hề ăn kẹo hồ lô, mà đặt nó lên bàn rồi nhìn, đột nhiên hấn cảm thấy tim mình rất đau, nàng đang nghĩ tới cái chết của đứa bé sao? Hấn thật sự muốn giết chết mình, đều do hấn!

Quý Tinh thờ dài, nàng rời khỏi Đô thành cũng đã mấy tháng rồi, bây giờ nhất định cuộc sống của bọn họ rất hạnh phúc nhỉ? Nàng xoa bụng mình, đứa bé đã được định sẵn vừa sinh ra đã không có phụ thân rồi, thấy hành động của nàng, Hách Liên Viên nắm chặt quyền, mà Nam Cung Hi thì vọt thẳng

vào trong, lấy lại kẹo hồ lô rồi chạy ra ngoài.

Quý Tinh ngây người mấy giây, sau đó hồi phục tinh thần rồi đứng lên, Nam Cung Hi từ lâu đã chạy mất tích, không phải hẳn nói là không ăn sao? Tại sao còn giành với nàng? “Tại sao huynh ấy lại cướp mất kẹo hồ lô đã cho ta?” Nàng hỏi Hách Liên Viên ngoài cửa, hẳn cũng sững sờ, ngay sau đó lắc đầu một cái.

“Huynh ấy muốn ăn cũng không cần phải cho ta như vậy! Thật là.” Nghe được lời nàng nói. . . Hách Liên Viên kỳ quái nhìn nàng, nàng không nhớ lại chuyện gì sao? Tại sao phải nói như vậy? Chẳng lẽ hẳn đã suy nghĩ quá nhiều?

“Haizz? Huynh có việc gì sao?” Quý Tinh nhìn người còn đang đứng ngoài cửa rồi hỏi, Hách Liên Viên trở lại bình thường, trực tiếp lắc đầu một cái, nàng không có việc gì là tốt rồi. “Ta muốn nói ta đã rửa xong chén bát rồi.” Câu nói này làm Quý Tinh bật cười, “Huynh thật giống với học sinh, làm xong chuyện gì cũng báo lại.” Học sinh ư? Chẳng qua chỉ cần nàng không sao là được.

“Vậy ta đi trước đây.” Quý Tinh gật đầu một cái, lúc này Hách Liên Viên mới xoay người rời đi, đợi hẳn đi xa, Quý Tinh mới thu nụ cười lại, mới vừa rồi thật sự nàng đã nghĩ đến chuyện trước khi, nhưng mà khi nghĩ lại, nàng cảm thấy bản thân mình nên vứt bỏ hết, vì đứa bé nàng phải kiên cường.

Nam Cung Hi chạy ra bên ngoài, ném kẹo hồ lô bực đường xuống đất, dùng sức đạp mấy chục cái, cho đến kẹo hồ lô bị giẫm nhão nhoẹt, lúc này hẳn mới dừng lại, nhìn phần còn lại trên đất, lần đầu tiên hẳn cảm thấy màu sắc của kẹo hồ lô sao lại có thể chói mắt như vậy, màu đỏ rực rộ trên mặt đất, làm cho hẳn nhớ lại chuyện mình không muốn nhớ đến nhất, lần sau hẳn sẽ không bao giờ mua thứ này nữa.

Ngày bình lặng tiếp tục trôi qua như thế, từ đó về sau, Nam Cung Hi không còn mua kẹo hồ lô nữa, ngay cả thấy cũng trực tiếp quay đầu đi, thân thể của hẳn cũng đã được bồi dưỡng tốt, chẳng qua hẳn vẫn không nói ra để không phải rời đi, cũng không còn người nào đến thúc giục hẳn, mà bụng của Quý Tinh càng ngày càng lớn, dự tính cách ngày sinh cũng không còn xa.

Điều khiến người khác cảm thấy ngoài ý muốn hơn là, Lâm Nhượng Tịch cũng mang thai, không thể nghĩ ngờ gì đây là họa vô đơn chí đối với nàng, kể từ khi nàng bị trật lưng phải nghỉ ngơi một tháng, nàng cũng không muốn cử động, cả ngày ngồi yên trong sân mà ngăn người nhìn lên không trung, cũng không có ai dám đi nói chuyện với nàng, ngoại trừ Quý Tinh.

“Nhượng Tịch, ra ngoài đi dạo đi, đừng ngồi như vậy nữa.” Nhưng Lâm Nhượng Tịch vẫn nhìn lên không trung, lúc Quý Tinh cho rằng nàng sẽ không trả lời thì nàng lại lên tiếng, “Tinh nhi, sảy thai có đau hay không?” Nghe được lời nàng nói. . . Quý Tinh giật mình, nàng muốn làm gì đây?

“Đau, sao lại không đau!” Lúc này Lâm Nhượng Tịch mới quay đầu lại nhìn nàng, “Thật sao? Có đau nhiều không? Có thể đau hơn tim của tỷ lúc này không?” Đến lúc này Đường Tinh Thiên vẫn chưa đến tìm nàng, nếu vậy lần này hẳn thật sự đã cưới Thủy Linh rồi.

“Phải! Tỷ nghĩ một chút xem, bảo bảo không muốn rời xa tỷ. . . mà tỷ lại muốn nó rời đi, Nhượng Tịch, thật ra thì tỷ có thể tự mình nuôi đứa trẻ mà.” Quý Tinh khuyên nàng, Lâm Nhượng Tịch cái hiểu cái không hiểu, nhưng ý của muội ấy nàng biết, chẳng qua . . .

“Yên tâm đi, có người tiêu tiền như nước chống lưng cho chúng ta rồi.” Nói xong Quý Tinh nhìn nàng chớp chớp mắt, Lâm Nhượng Tịch cười phì một tiếng, đứng rồi, Hách Liên Viên là kẻ tiêu tiền như nước, nàng vẫn cho là hẳn ghét nàng, không ngờ mọi chuyện lại ngoài dự đoán.

“Được rồi, vậy để cho hẳn hưởng tề nhân chi phúc* đi.” Nàng trêu chọc nói, Quý Tinh cũng biết nàng sẽ nói gì, gõ lên đầu nàng một cái, sao nàng ấy lại nghĩ ra được chứ, chẳng qua Nhượng Tịch nói cũng không sai, “Sao lại đánh tỷ! Tỷ không nói sai mà. . .” Nàng cong môi nhìn Quý Tinh, “Được! Tỷ nói không sai, là muội đánh lầm rồi.” Nói xong hai người bắt đầu vui đùa.

*tề nhân chi phúc: vợ nhiều con đông

“Tại sao ngươi lại giả bộ bị câm?” Hách Liên Viên và Nam Cung Hi đứng trước cửa, nhìn hai người đang đùa giỡn trong sân, có một lần vào buổi tối hẳn đi ra ngoài, thấy có bóng người bay qua, lúc ấy hẳn liền lặng lẽ đi theo, không ngờ lại đến nóc phòng của Lâm Nhượng Tịch, lúc ấy hẳn nghĩ có phải là hái hoa tặc hay không, nhưng không, sau một lúc lại có hai bóng người bay đến.

Một bóng người khác xông lên đánh nhau với bọn họ, lúc ấy Hách Liên Viên thật sự không hiểu, thế nhưng khi nhìn thấy hai người này muốn giờ trò xảo trá thì hẳn lại không chút do dự xông lên giúp người kia, sau khi đánh cho hai người kia chạy đi, hẳn mới phát hiện ra người kia là Nam Cung Hi.

“Tại sao nửa đêm ngươi lại chạy đến chỗ này?” Khi ấy hẳn đã chất vấn người câm, “Có người muốn lấy tính mạng của Lâm Nhượng Tịch.” Lúc nghe được giọng nói khàn khàn thì hẳn sững sờ, không phải người này bị câm sao? Mà Nam Cung Hi cũng cau mày lại, không ngờ đã lâu như vậy không nói chuyện, giọng nói lại trở nên khàn khàn, chẳng qua như vậy cũng tốt, không cần giả bộ bị câm nữa.

“Cái gì? Chuyện gì đã xảy ra?” Hách Liên Viên nghi hoặc nhìn hẳn, Nam Cung Hi liền mang chuyện trước kia nghe được nói với hẳn lần nữa: “Đáng chết! Là Thủy Nguyệt son trang sao?” Nam Cung Hi gật đầu một cái, không ngờ nữ nhân kia đã muốn gả cho Đường Tinh Thiên, lại còn muốn lấy tính mạng của Nhượng Tịch.

“Ngươi tên là gì?” Hách Liên Viên hỏi, Nam Cung Hi suy tư một hồi, ngay sau đó nói ra hai chữ, “Vô Tình.” Hách Liên Viên nghe thấy tên liền nhủ mảy mai, vì sao lại gọi cái tên như vậy?

“Ta rất ngưỡng mộ ngươi.” Giọng nói khàn khàn vang lên, Hách Liên Viên nhìn hẳn một chút, ngay sau đó lại nhìn về phía trong sân, ngưỡng mộ sao? Đó là vì hẳn không biết tình huống thật sự, có lúc hẳn cũng muốn Quý Tinh là phu nhân thật sự của mình, chẳng qua. . . Chuyện này là hy vọng xa vời rồi.

“Thật sao?” Hẳn không trả lời trực tiếp, mà tránh né khỏi câu nói của Nam Cung Hi, “Vô Tình” gật đầu, Nam Cung Hi cũng không nói thêm gì nữa, chỉ

giống như Hách Liên Viên, nhìn hai nữ tử bên trong.

"Á!" Đột nhiên Quý Tinh ôm bụng ngồi xổm xuống, Lâm Nhược Tịch khẩn trương chạy đến: "Tinh nhi, muối không sao chứ?" Hai người ở ngoài cửa cũng nhìn thấy, lập tức chạy vào trong.

"Sao vậy? Có phải muốn sinh rồi hay không?" Hách Liên Viên căng thẳng hỏi, Quý Tinh lắc đầu một cái, "Muội cũng không biết, chỉ là đột nhiên cảm thấy hơi đau." Ở đây không có ai biết, "Ta đi tìm bà đỡ." Nói xong, "Vô Tình" xoay người đi ra ngoài, để lại hai người đang chờ đợi, dĩ nhiên ngoại trừ Hách Liên Viên.

"Há! Huynh. . . Huynh ấy không phải bị cảm sao?" Lâm Nhược Tịch lấp ba lấp bắp chỉ vào bóng lưng của "Vô Tình", Hách Liên Viên gật đầu, "Phải, ta cũng mới vừa biết." Hắn trả lời, cũng coi giải thích cho Quý Tinh nghe.

"Không phải bị cảm? Vậy huynh ấy giả bộ bị cảm làm cái gì?" Lời Quý Tinh nói giống như vừa lăm bằm vừa thăm dò, chỉ là đáp án của vấn đề cả Hách Liên Viên cũng không hề biết.

Trong lúc nhất thời Nam Cung Hi không biết phải đi đâu tìm bà đỡ, hắn trực tiếp chạy đến y quán, "Đại phu, ở đâu có bà đỡ?" Đại phu sững sờ nhìn hắn đến một lúc, đây không phải là biểu đệ của Hách phu nhân sao? Sao có thể mở miệng nói chuyện rồi? Vị đại phu nào có y thuật cao minh như vậy?

"Cậu biết nói chuyện? Ai đã chữa khỏi cho cậu?" Nghe thấy hắn hỏi một đường lại trả lời một nẻo, khuôn mặt Nam Cung Hi đen lại, "Ta muốn tìm bà đỡ!" Hắn hét to, lúc này đại phu mới hồi phục tinh thần, bà đỡ sao? Lẽ nào Hách phu nhân lại muốn sinh? Nghĩ như vậy, ông vội vã chạy vào trong, "Phu nhân, bà mau ra ngoài một chút, Hách phu nhân sắp sinh rồi." Nghe được lời ông ấy nói, Nam Cung Hi thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không tìm nhầm nơi.

"Cái gì? Hách phu nhân sắp sinh? Nhanh lên, nhanh lên nào, tôi đi ngay." Vừa dứt lời thì một người phụ nữ mập mạp từ bên trong chạy ra, thấy Nam Cung Hi thì trực tiếp kéo tay hắn chạy đi, phải biết nàng rất quý Hách phu nhân, vừa nghe nói nàng ấy muốn sinh là tốc độ cũng trở nên nhanh nhẹn.

Hai người chạy thẳng một đường, trong lúc đó người trên đường ríu rít tò mò nhìn bọn họ, đây là bỏ trốn sao? Khi hai người chạy đến gian phòng của Quý Tinh thì phát hiện ra nàng đang nằm yên lành ở đó.

"Há? Hách phu nhân không có việc gì sao? Không phải đã nói sắp sinh ư?" Nàng khó hiểu hỏi, chẳng lẽ tên nam nhân này lại nói dối? "Thúy tỷ, muối không sao, mới vừa rồi đúng là có đau bụng dưới." Nghe thấy nàng nói như vậy, người được gọi là Thúy tỷ bước lên sờ bụng của nàng.

"Hai ngày nay chú ý một chút, bất cứ lúc nào cũng có khả năng sẽ sinh." Nghe nàng nói xong, Quý Tinh thiếu chút nữa là bị sặc bởi chính nước miếng của mình, bất cứ lúc nào cũng có khả năng sinh ư? Không phải là quá kinh khủng sao?

"Thúy tỷ, tỷ có thể ở lại đây hay không?" Hách Liên Viên lên tiếng, ngộ nhỡ nửa đêm nàng ấy muốn sinh biết phải làm sao chứ? Thúy tỷ do dự một chút, "Ta có thể đưa thêm tiền cho tỷ." Hách Liên Viên lên tiếng lần nữa, tiền không phải là vấn đề.

"Đề ta đi nói với đại phu, cho phép tỷ ở chỗ này hai ngày." Hách Liên Viên nhìn "Vô Tình" vừa mở miệng, "Cũng tốt, vậy làm phiền người." Quả nhiên, điều Thúy tỷ lo lắng chính là việc này, Nam Cung Hi xoay người đi ra ngoài, còn Thúy tỷ thì ở lại đây.

"Tinh nhi, số mệnh của muội thật tốt, nhiều người xoay quanh vây lấy muội như vậy." Lâm Nhược Tịch dùng giọng điệu hâm mộ để nói, Quý Tinh mỉm cười, "Chờ đến lúc tỷ giống muội, sẽ còn nhiều người vây quanh tỷ hơn." Nàng không hiểu nhìn Quý Tinh, "Sao lại nhiều hơn được đây?" Nàng tò mò mở miệng, Quý Tinh chỉ vào bụng mình, "Bởi vì còn có nó mà!" Nghe được lời của Quý Tinh. . . Lâm Nhược Tịch mỉm cười, đúng rồi, sao nàng lại quên mất điều này chứ.

"Đúng không vậy? Đến lúc đó tỷ cũng đừng chê phiền nhé." Lâm Nhược Tịch lắc đầu một cái, "Làm sao tỷ chê nó phiền được." Nàng bật cười, đúng là nàng còn phải làm nghĩa mẫu nữa. "Vậy cũng nói không chừng." Quý Tinh đưa ngón trỏ lắc lắc trước mặt nàng, Lâm Nhược Tịch vuốt ve ngón tay của Quý Tinh, "Nói không chắc chắn sẽ không mà." Nàng thanh minh lần nữa, Quý Tinh lại muốn nói thêm nữa, thì đột nhiên. . .

"Ồi da! Bụng lại đau rồi." Lâm Nhược Tịch bị dọa sợ đến mức lập tức xông ra ngoài, muốn tìm bà đỡ mới vừa ra ngoài đưa trở lại phòng Quý Tinh, "Tên họ Hách kia, nhanh chân lên một chút, bụng Tinh nhi lại đau rồi." Nàng vừa chạy vừa kêu, Hách Liên Viên mới sắp xếp xong cho Thúy tỷ lại nghe được lời này, trực tiếp kéo người trong phòng chạy ra ngoài.

"Tinh nhi, thế nào?" Hắn cố ý sắp xếp cho bà đỡ ở phòng ngay bên cạnh nàng, "Mới lúc này còn đau bụng, giờ lại không đau nữa." Thúy tỷ cau mày, bước lên phía trước kiểm tra một hồi, sau đó nói tiếp một câu.

"Nàng ấy muốn sinh rồi, các vị mau đi chuẩn bị nước nóng, đúng rồi còn phải có vải sạch nữa." Nghe nàng phân phó, Hách Liên Viên và Lâm Nhược Tịch lập tức chạy đi chuẩn bị, mà sắc mặt Quý Tinh có phần trắng bệch, không phải chứ? Thật sự sắp sinh ư? Nơi này không có phương pháp sinh mổ bụng, có phải nàng sẽ chịu đau đớn rất lâu không? Mới nghĩ đến đây nàng đã bắt đầu căng thẳng.

Chờ Nam Cung Hi khi trở về, đã nhìn thấy hai người ở ngoài cửa lo lắng đi qua đi lại, sao lại thế này? Khi hắn còn đang muốn hỏi, lại nghe được tiếng gào thét truyền ra từ bên trong, thì ra là sắp sinh? Hắn cũng giống như hai người bọn họ, lo lắng đứng chờ trước cửa.

"Á! Đau chết mất, Thúy tỷ, tỷ mau làm cho đứa bé ra ngoài đi." Quý Tinh hét to, bây giờ cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao lại nói tình thương của mẹ là vĩ đại rồi, việc sinh con quả thật làm người khác đau đến mức không muốn sống nữa.

"Hách phu nhân, dùng sức đi, thiếu chút nữa, nếu không tỷ cũng không thể làm đứa trẻ ra mau được đâu." Quý Tinh cảm thấy mọi sức lực của mình đều

không còn, tốt nhất là trực tiếp gây mê rồi mổ cho nàng đi.

"Á! Ghét quá! Vì sao ta lại muốn sinh con chứ!" Nàng càng kêu càng thái quá, còn Thúy tỷ lại là lần đầu tiên nghe thấy có người la hét như vậy, Lâm Nhược Tịch ở ngoài cửa mặt trắng không còn một giọt máu, sinh con khổ sở như vậy sao? Nàng xoa bụng của mình, Hách Liên Viên chú ý đến động tác của nàng.

"Đừng khẩn trương, chờ sau khi đứa bé được sinh ra, cô sẽ cảm thấy mọi thứ đều đáng giá." Lâm Nhược Tịch ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của hắn, thật sao? Chỉ là tiếng kêu của Tinh nhithật sự làm nàng rất sợ.

"Nhanh lên, đầu đã ra rồi, dùng thêm chút sức nữa." Thúy tỷ thúc giục, Quý Tinh hít một hơi thật sâu, dồn hết hơi sức, "Á" Một tiếng, đứa bé đã ra ngoài, ba người ngoài cửa đều thở phào nhẹ nhõm, cũng may tiểu tử này không gãy vỡ người khác.

"Chúc mừng Hách phu nhân, là một nam hài." Thúy tỷ gói kỹ đứa trẻ, ôm qua cho nàng xem, Quý Tinh nhìn đứa trẻ nhỏ bé nhăn nhó, nhìn không ra giống ai, cũng không nhìn ra trông có được hay không.

Thúy tỷ dọn dẹp trong phòng, sau đó lấy những vật dụng của mình rồi mở cửa ra, "Chúc mừng, là một nam hài." Nàng quay về phía Hách Liên Viên rồi nói, ba người lập tức đi vào, giờ phút này Quý Tinh đang chơi đùa với đứa trẻ trong lòng mình.

"Tinh nhi, cho tỷ xem với." Lâm Nhược Tịch tiến lên phía trước nhìn đứa bé một chút, "Tại sao lại xấu như vậy hả?" Nàng mới vừa mở miệng, đã bị cốc một cái trên đầu, "Rõ ràng rất tuần tú không phải hay sao?" Hách Liên Viên nhìn nàng chăm chăm, "Mất người có phải có tật rồi hay không? Còn nhỏ như vậy sao có thể nhìn ra rất anh tuấn chứ?" Nàng nói không sai, điều này rõ ràng là tên tiểu tử họ Hách trông mất nói lời bịa đặt.

"Cô. . . Mất của cô mới có tật!" Mắt thấy hai người lại muốn cãi vã, Quý Tinh vỗ trán mình một cái, hai người này.. . "Hai người đừng tranh cãi nữa, người vừa mới sinh em bé cần nghỉ ngơi." Nam Cung Hi một mực đứng yên lặng một bên lên tiếng. Hắn cũng đã thấy đứa bé rồi, đúng là làn da còn nhăn nhoe nên không thể nhìn ra dáng dấp như thế nào, nhưng mà hắn nhìn Hách Liên Viên, dáng dấp của hắn không tệ mà dáng vẻ của Quý Tinh cũng không tồi, chắc chắn đứa nhỏ sau này cũng sẽ không đến nỗi kém hơn được đâu.

Nghe lời của hắn, Hách Liên Viên và Lâm Nhược Tịch hừ một tiếng, "Ta có thể ôm đứa bé được không?" Người đang nói không phải Hách Liên Viên, cũng không phải Lâm Nhược Tịch, mà là Nam Cung Hi, tất cả mọi người đều nhìn hắn.

"Được." Quý Tinh buông tay ra, Nam Cung Hi chưa từng bế trẻ con, cho nên hoàn toàn không ôm được, chỉ có thể nâng đứa bé trong tay, cảm nhận được sinh mệnh nhỏ bé trong tay hắn, sắc mặt của hắn âm đạm, hắn chỉ có thể giúp đỡ nàng đến tận đây, hắn để đứa bé xuống, cuối cùng đưa mắt liếc nhìn.

"Ta cũng muốn ôm." Lâm Nhược Tịch tiến lên, lại bị Hách Liên Viên đẩy ra, "Ta ôm, cô muốn ôm thì tự ôm chính mình đi." Nghe lời hắn nói, Lâm Nhược Tịch thờ hờn hờn nhìn hắn, còn Quý Tinh lại mỉm cười, hai người này thật là. . . Ba người vui mừng vì tiểu sinh linh đã ra đời, Nam Cung Hi nhìn cảnh hòa hợp này, dụi đôi mắt rồi xoay người rời đi, không một ai chú ý đến hắn đã đi khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Cuộc tàn sát đẫm máu (1)

Editor: Mai Tuyết Vân

Tin tức Quý Tinh sinh quý tử đã lan truyền nhanh chóng khắp Lâm Hương trấn, rất nhiều người biết tin đều đến cửa chúc mừng một lượt, cho tới lúc này bọn họ còn chưa phát hiện ra việc không nhìn thấy Nam Cung Hi đâu, bởi vì mỗi ngày mọi người đến nhà làm cho bọn họ vội việc đến mức hoa mắt chóng mặt.

"Hách phu nhân, chúng tôi cũng tới, những thứ này tặng cho người để bồi bổ thân thể." Nói xong, A Cửu lấy ra hai trái thận heo."A Cửu, như vậy sao được đâu chứ, Nhược Tịch, mau đưa tiền." Lâm Nhược Tịch bận bịu thu đồ đến choáng váng cả đầu, không ngờ quan hệ của Tinh nhi và những người ở nơi này lại có thể tốt đến như vậy.

"Được, có ngay." Nàng lấy chút bạc ra rồi toi công cảm đến: "Không được! Không được! Đã nói để người bồi bổ thân thể, không thể nhận tiền, huống chi phu nhân còn tặng y phục trẻ con cho chúng tôi, sao chúng tôi không biết xấu hổ vậy được." A Cửu từ chối, Lâm Nhược Tịch thật sự rất muốn trừng mắt, nàng đã một chết đi được, còn không thông cảm cho người mới vừa mang thai cho nàng.

"Không cần đúng không? Tốt." Nói xong Lâm Nhược Tịch xoay người đi ra ngoài, Quý Tinh lắc đầu một cái, đúng là hơi nhiều người, khẳng định Nhược Tịch rất chóng mặt, "Nhược Tịch, tỷ đi nghỉ ngơi đi, để Hách Liên Viên xử lý mọi việc." Nàng nói với theo bóng lưng của Lâm Nhược Tịch.

"Tinh nhi, đã lâu rồi ta không nhìn thấy Vô Tinh, không biết đã chạy đi đâu nữa, bây giờ chỉ còn tỷ và Hách Liên Viên." Cho nên nàng vốn muốn rồi rồi cũng không được, chuyện này còn phải ghi lại danh sách người đưa quà, đến lúc xong còn phải gửi quà trả lễ. Khó cực nhất vẫn là Hách Liên Viên, nàng chỉ ghi danh sách mà thôi, còn hắn thì phải khuôn vác, thu xếp đồ đạc.

"A Cừu, thật xin lỗi, nhiều người quá nên hơi bận rộn, phu nhân của huynh cũng sắp sinh chưa?" Quý Tinh nhìn người bên cạnh hần một chút, bụng đã rất lớn rồi. "Vâng, nhanh thôi, tháng sau rồi." Hần gật đầu một cái.

"Đến lúc đó ta cũng sẽ đến thăm các huynh vậy." Bởi vì khi đó đã qua tháng ở cừu, "Hả, vậy phải cảm tạ Hách phu nhân trước." A Cừu vội vàng nói lời cảm tạ, nương tử của hần cũng gật đầu với nàng.

"Hách phu nhân! Xin chúc mừng!" Lúc này đã có người xông vào nói liên tục, nàng chỉ có thể mỉm cười đáp lại, Lâm Nhượng Tịch thật sự đã không nhìn nổi nữa, coi như nàng không cần nghỉ ngơi, thì Tinh nhi cũng cần nghỉ ngơi chứ.

"Các vị, các vị có thể để cho người vừa sinh em bé nghỉ ngơi thật tốt được hay không?" Nàng đứng lên lớn tiếng nói, trong lúc nhất thời căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, sau đó mọi người bắt đầu lục đục rồi đi, cuối cùng Lâm Nhượng Tịch mới có thể thở phào một hơi.

"Tinh nhi, không ngờ nhân duyên của muội lại tốt như vậy, muội nhìn xem kia." Nàng chỉ vào đồng hồ phía bên kia, Quý Tinh vừa nhìn đã hơi bất ngờ, nàng không nghĩ lại nhiều đến thế, hơn nữa gần như cái gì cũng có, gạo, vải vóc, trứng gà. . . đợi một chút, bọn họ coi nhà nàng là hộ gia đình khó khăn ư?

"Nhiều như vậy sao?" Nàng kinh ngạc hỏi, Lâm Nhượng Tịch gật đầu một cái, cho nên Nhượng Tịch mới nói nhân duyên của nàng tốt. "Đúng rồi, tỷ mới vừa nói Vô Tinh không có ở đây?" Lúc này Quý Tinh mới hỏi, nhắc đến cái tên mà Hách Liên Viên đã nói với các nàng

"Đúng vậy, không biết tên kia đã chạy đi đâu." Hách Liên Viên cũng tiến lại gần oán trách, nếu có hần ở đây thì Hách Liên Viên cũng sẽ không giống con chó mệt mỏi như thế này, "Thật sao? Có thể là đi về rồi." Nàng nói như vậy, nhưng nói không chừng có lẽ hần và Triệu Trà Trà ở cùng nhau, thôi, dù thế nào đi nữa hần bây giờ đã không sao rồi.

"Ồ, là như vậy à." Lâm Nhượng Tịch gật đầu một cái, nhưng Hách Liên viên lại cảm thấy không hiểu, cả hần cũng không biết Vô Tinh đi nơi nào rồi, thôi kệ, dù sao cũng không uy hiếp hần là được.

"Tinh nhi, muội có muốn ăn gì hay không? Tỷ đi làm." Nghe Lâm Nhượng Tịch nói vậy, nàng hoài nghi nhìn nàng ấy, "Tỷ ư? Làm đồ ăn cho muội?" Thấy đánh về không tin tưởng của nàng, Lâm Nhượng Tịch cong môi lên, "Có phải muội không có sự tin tưởng đối với ta hay không vậy?" Quý Tinh lắc đầu một cái, không phải không có lòng tin mà là hoàn toàn không thể tin được.

"Vậy tỷ đi làm cho muội ăn." Nói xong nàng chạy đi cầm lấy thức ăn vừa gọi đến rồi chạy vào phòng bếp, "Hách Liên Viên, huynh mau đi nhìn tỷ ấy." Lần trước nàng xuống bếp thiếu chút nữa đã đốt cháy luôn cả bếp, lần này không biết có phải đốt cả bản thân hay không.

"Tinh nhi, nàng không cần phải lo lắng, nàng ấy bây giờ hả, tựa như người khác vậy." Nghe được lời hần nói như vậy, Quý Tinh nhún mày lại, chẳng lẽ còn có chuyện nàng không biết sao? Nhượng Tịch làm sao biết nấu cơm chứ?

"Nếu không nàng cho rằng thời gian qua ai làm đồ ăn?" Hách Liên Viên nhắc nhở nàng, Quý Tinh sửng sò, hần nói là. . . Nàng vẫn cho rằng bọn họ đi mua, không ngờ đều hoàn toàn là do Nhượng Tịch làm, Hách Liên Viên cũng rất bội phục Lâm Nhượng Tịch, vì muốn học nấu ăn khi bắt đầu đã làm rồi loạn cả bản thân, chỉ là bây giờ nàng ấy đã rất thành thạo rồi.

Thiên Lan son trang, chuyện thành thân lần nữa của Đường Tinh Thiên và Thủy Linh làm cho Thủy Duyệt son trang và Thiên Lan son trang như nước với lửa, dĩ nhiên khi Bảo chủ Lâm gia báo nhận được tin cũng đã vô cùng tức giận, nữ nhi vừa mới gả đi chưa bao lâu, tên tiểu tử ấy đã muốn thành thân lần thứ hai ư? Ông cũng không đồng ý, trong lúc nhất thời, chuyện này cứ dừng lại ở đó.

"Đã xảy ra chuyện gì với các người vậy? Sao còn chưa giết người cho ta?" Ở góc vườn hoa, một nữ tử khiển trách hai nam nhân trước mặt, "Đại tiểu thư, có người âm thầm bảo vệ nàng ta, chúng tôi đã bị lộ, đối phương cũng có sự đề phòng." Một nam tử trả lời "Ta mặc kệ, nếu như nàng ta không chết, như vậy một vạn lượng hoàng kim ta sẽ không cho các người." Nhắc đến hoàng kim, hai nam tử đối mặt nhìn nhau một cái.

"Được rồi, chúng tôi sẽ không từ thủ đoạn mà hoàn thành lời dặn dò của Đại tiểu thư, cũng xin Đại tiểu thư đến lúc đó có thể đưa ra một vạn lượng hoàng kim." Nói xong hai người quay mặt nhìn nhau lần nữa rồi rời đi, nữ tử trong vườn hoa chính là Thủy Linh, nàng ta cảm phẫn tức giận nhìn hồ nước trong vườn hoa, Lâm Nhượng Tịch! Ta muốn người vĩnh viễn biến mất! Tia sáng tàn độc ánh lên trong đôi mắt của nàng.

"Đại ca, chúng ta phải thế nào mới có thể giết chết Lâm đại tiểu thư? Hai người bên cạnh ả ta kia, võ công đều trên chúng ta một bậc." Nam tử thấp bé hỏi người bên cạnh mình, "Người đừng quên chúng ta là ai, không có gì mà Hắc Bạch Song Sát không làm được." Trong đôi mắt của kẻ được gọi là đại ca thoáng qua tia tàn nhẫn, nam tử thấp bé nhìn hần, xem ra đại ca đã có kế hoạch rồi.

Những ngày ở cữ rất nhàm chán, nếu không phải nhìn tiểu tử kia, không chừng Quý Tinh sẽ điên mất, cả ngày không ăn thì lại ngủ, vốn nàng muốn tự mình nuôi đứa bé, nhưng mới chỉ hai ngày đã không chịu nổi, vội vàng mời người đến chăm sóc, mà cũng có người xung phong đến giúp nàng, ở trần Lâm Hương này muốn tìm một người chăm sóc đứa bé là chuyện rất dễ dàng.

"Khánh tẩu, có thời gian tẩu cứ nghỉ ngơi đi, đừng để mình mệt mỏi." Quý Tinh nhìn người đang bận rộn không dừng tay, thật ra thì nàng chỉ muốn đứa bé được chăm sóc thật tốt, nhưng không nghĩ Khánh tẩu lại làm hết việc trong nhà.

"Haizz! Hách phu nhân, không có việc gì, tôi làm mãi thành quen." Vừa nói vừa tiếp tục lau bàn, mà lúc này tiểu tử cũng đang ngủ an tĩnh, "Đúng rồi, Hách phu nhân, đã đặt tên cho đứa bé chưa?" Nghe được câu hỏi của Khánh tẩu, Quý Tinh mới nhớ ra nàng còn chưa nghĩ đến chuyện này. "À, còn chưa có nữa, ta còn chưa nghĩ ra." Đúng là đứa bé cần một cái tên.

"Ừ, nếu người thật sự không nghĩ ra được, chúng ta đi xin Ngô phu tử giúp người." Khánh tẩu thân thiện nói, Quý Tinh gật đầu một cái, "Khánh tẩu, thừa dịp đưa bé đang ngủ, tẩu đi nghỉ ngơi đi, nếu không lát nữa hân tỉnh lại, tẩu lại bận rộn." Khánh tẩu đã làm xong việc, "Được rồi, Hách phu nhân, người cũng nên nghỉ ngơi nhiều vào, phải biết thời gian ở cử của nữ nhân là quan trọng nhất." Dặn dò xong, Khánh tẩu xoay người ra ngoài.

Hai ngày nay Lâm Nhượng Tịch cũng bận rộn nên vô cùng mệt mỏi, hiện tại có Khánh tẩu tới, nàng cũng có thể nghỉ ngơi được một thời gian, cho nên phần lớn thời gian gần đây nàng đều ngủ, việc này hủ chết Hách Liên Viên, hân vội vã tìm đại phu bắt mạch giúp nàng một chút, mặc dù hai người thường xuyên cãi vã, nhưng hân cũng không hy vọng nàng xảy ra chuyện gì, sau khi đại phu chẩn đoán bệnh, không có gì đáng ngại, lúc này hân mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tên họ Hách, không ngờ huynh lại tốt như vậy, nếu như hân cũng tốt như huynh thì ổn rồi." Nói xong, Hách Liên Viên biết nàng nhớ đến Đường Tinh Thiên, mà tên Đường Tinh Thiên cũng thật là, Quý Tinh đã sinh rồi, hân còn chưa đến, chẳng lẽ có người mới quên kẻ cũ sao? Chuyện này hân chỉ dám nghĩ, chứ không dám nói ra, nếu không Nhượng Tịch sẽ dùng nước mắt dim chết hân.

"Sao nào? Để ý ta rồi ư?" Nghe được lời hân nói, Lâm Nhượng Tịch làm hành động muốn nôn mửa, "Da mặt huynh có thể sưng đầy như vậy hay không đây!" Nàng liếc hân một cái, Hách Liên Viên còn trêu chọc nhìn nàng, "Làm sao cô biết mặt ta rất dày?" Nhìn đáng vẻ đáng đánh đòn này của hân, Lâm Nhượng Tịch thật sự rất muốn tiến lên đánh cho hân một trận.

"Huynh!" Chẳng qua nàng vừa mới nói câu đầu tiên thì đã ngăn người ngay tại đó, "Ê? Cô làm sao vậy?" Làm gì mà cứ nhìn chằm chằm phía sau hân? Hân hoài nghi xoay người lại, "Đường Tinh Thiên, người là tên khốn khiếp! Còn mặt mũi mà tới đây ư?" Hách Liên Viên nói xong liền xông qua đánh hân một quyền, nhưng Đường Tinh Thiên chỉ chui miệng một cái, không trả đòn.

"Chàng tới đây làm gì? Đi ra ngoài! Ta không muốn gặp lại chàng!" Lâm Nhượng Tịch quay đầu, Đường Tinh Thiên vỗ bả vai Hách Liên Viên, ý bảo hân đi xuống trước, hân nhìn người trên giường, rồi lại nhìn người trước mặt một chút, xoay người rồi đi, bọn họ vẫn nên nói chuyện thì hơn.

Nhìn Hách Liên Viên đã đi xa, Đường Tinh Thiên đi tới bên giường, "Thân thể nàng không thoải mái ư?" Lâm Nhượng Tịch hừ một tiếng, không trả lời, hân còn có thể quan tâm thân thể của nàng sao? Thấy tính tình trẻ con của nàng, Đường Tinh Thiên thở dài.

"Nhượng Tịch, Thủy Linh có thai rồi." Hân mới vừa nói xong, Lâm Nhượng Tịch quay đầu nhìn hân, hân có ý tứ gì? "Nếu như chàng đến đây để nói những lời kia, thì mời chàng rời đi cho! Ta sẽ thành toàn hai người." Khóc cũng đã khóc rồi, nếu quả đã gặp phải nam nhân như vậy, nàng cũng tự nhận mình xui xẻo.

"Không phải, ta muốn nghe nàng nói thế nào." Hân ngồi xuống mép giường, còn Lâm Nhượng Tịch lại xê dịch vào bên trong, "Thiếp ư? Chàng không cảm thấy rất buồn cười sao? Chàng và một nữ nhân khác có con lại tới hỏi thiếp phải làm thế nào?" Nói xong nàng không khỏi tự giễu mình, cố gắng kiềm nén nước mắt vào trong, chuyện này thật sự là quá buồn cười.

"Nhượng Tịch, nàng có thể buông xuống một chút được hay không, hãy để cho Thủy Linh làm thiếp?" Dù thế nào đi nữa chỉ cần hân để ý tới nàng ta là được rồi, Lâm Nhượng Tịch đột nhiên cười, "Ha ha. . . Ha ha. . . Đường Tinh Thiên, không ngờ chàng cũng ngây thơ như thế, nói cho chàng biết, chàng vẫn nên trực tiếp hưu thiếp đi chứ." Nàng và Thủy Linh đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ, không ngờ rằng nàng ta lại có thể không thừa thừa đoạn như vậy.

"Nhượng Tịch. . ." Đường Tinh Thiên gọi nàng, nhưng Lâm Nhượng Tịch vẫn kiên trì, "Đường Tinh Thiên, chàng đi đi, về sau chúng ta không còn quan hệ, thiếp cũng không muốn nhìn thấy chàng nữa." Nàng nghiêng đầu sang chỗ khác lần nữa không nhìn hân.

Đường Tinh Thiên nhìn nàng một chút, thở dài, đứng dậy đi ra ngoài, lúc đi tới cửa hân xoay người lại mắt nhìn người trên giường, Lâm Nhượng Tịch vẫn nghiêng đầu như cũ, cho đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa, những giọt nước mắt của nàng cũng không thể không chế nổi nữa mà chảy xuống.

Đường Tinh Thiên không lập tức rời đi, mà đi xem Quý Tinh, không ngờ nàng ấy đã sinh con, thật sự hân cũng vui mừng thay nàng, hân gõ cửa, "Vào đi." Lúc này Quý Tinh đang trêu đùa tiểu hài tử vừa tỉnh lại, hồi lâu không nghe thấy tiếng người đáp lại, nàng ngẩng đầu lên.

"Đường Tinh Thiên?" Lúc này người ngoài cửa mới đi vào, "Chúc mừng cô đã sinh quý tử." Hân nói với nàng, "Cám ơn." Quý Tinh trả lời, hai người cũng không lên tiếng nữa, ngược lại giờ phút này Hách Liên Viên chạy vào.

"Đường Tinh Thiên, người không phải là người!" Đường Tinh Thiên bị đánh ngã trên mặt đất một lần nữa, "Hách Liên viên, huynh làm cái gì vậy?" Quý Tinh vội vàng lên tiếng ngăn cản, nhưng Hách Liên Viên đã giận điên lên, "Tinh nhi, hân. . . Hân lại có thể bỏ Nhượng Tịch để đi cưới nữ nhân khác." Hách Liên Viên mở miệng, Quý Tinh cũng nhìn người ngã trên đất, hân chỉ lau khóe miệng mà không nói gì.

"Đường Tinh Thiên, chuyện này có phải thật vậy hay không?" Quý Tinh nghiêm túc nhìn hân, hân nhỏ nhẹ gật đầu một cái, "Nàng xem, chính hân cũng thừa nhận." Hách Liên Viên kích động chỉ vào mặt hân. "Tại sao?" Quý Tinh lại hỏi, "Nàng ta mang thai." Đường Tinh Thiên mới nói xong, Hách Liên Viên hận không thể giết chết hân, Nhượng Tịch cũng đang mang thai thì nói thế nào?

"Hả, cứ như vậy?" Lời nói của Quý Tinh khiến Đường Tinh Thiên phải ngẩng đầu nhìn nàng, cái gì gọi là cứ như vậy? Hách Liên Viên cũng không hiểu rõ, "Tinh nhi, cứ như vậy còn chưa đủ sao?" Hân mở miệng, còn Quý Tinh thì thất vọng lắc đầu một cái.

"Người làm cho ta rất thất vọng, người đi đi." Quý Tinh hạ lệnh đuổi khách, "Không thể cứ để cho hân thoải mái như vậy mà đi được." Hách Liên Viên còn muốn nói điều gì đó, lại bị ánh mắt của Quý Tinh ngăn lại, hân kéo người dưới đất lên, trực tiếp đẩy hân ra ngoài, "Đường Tinh Thiên, mau cút đi cho ta!"

Đuổi Đường Tinh Thiên đi, Hách Liên Viên trở về phòng, Quý Tinh nhìn ngoài cửa một chút, nói với Hách Liên Viên, "Ở nơi này chỉ cần đối phương mang thai các huynh sẽ cưới người đó sao? Phụ mẫu không có tình cảm lại cứ miễn cưỡng lôi kéo nhau, đứa trẻ cũng sẽ không có hạnh phúc. Hách Liên

viên gãi gãi đầu, không hiểu nàng có ý gì, nhưng người ngoài cửa đã hiểu, hấn vội vã xoay người rời đi.

"Tĩnh nhi, muội có ý tứ gì?" Hấn thật sự đoán không ra, "Ý tứ của ta là muốn để cho Đường Tĩnh Thiên làm mất đứa trẻ trong bụng nữ nhân kia đi." Nàng nói xong, Hách Liên Viên há to miệng, hấn chưa từng nghĩ tới cái này, "Chắc chắn nữ nhân kia đã dùng thủ đoạn, muội thấy hấn cũng xác định được rằng đứa bé kia có phải là con của hấn hay không?" Lần này thì Hách Liên Viên lại càng bội phục nàng sát đất.

"Huynh mau đi xem Nhục Tịch một chút, muội sợ tỷ ấy có chuyện." Quý Tĩnh nói với hấn, "Nàng ấy nhốt mình trong phòng rồi khóc lớn." Hấn mới vừa đi từ phòng của nàng đến đây, nếu không phải vậy sẽ không biết tên Đường Tĩnh Thiên này khổ nạn như vậy. "Tĩnh nhi, tại sao không nói cho Đường Tĩnh Thiên biết Nhục Tịch cũng đang mang thai?" Mới vừa rồi hấn muốn nói mấy lần, nhưng bị ánh mắt của nàng ngăn lại.

"Huynh cảm thấy nói ra sẽ có ích ư?" Nàng hỏi ngược lại, Hách Liên Viên suy nghĩ một chút, giống như không có ích gì, ngược lại sẽ làm mọi chuyện trở nên hồng bét. "Haizz!" Hách Liên Viên thở dài.

Mà bên kia có hai người đang lén lút mưu tính trước, "Đại ca, huynh thật sự muốn làm như vậy sao? Có phải quá tàn nhẫn hay không?" Chỉ tưởng tượng thôi hấn đã cảm thấy toàn thân nổi da gà rồi, "Ngu ngốc! Có phải đệ muốn phá hủy tên tuổi của chúng ta hay không?" Kẻ được gọi là đại ca gõ một cái thật mạnh lên đầu hấn.

"Không có. . . Không có." Hấn che đầu của mình, chỉ sợ bị đánh lần nữa, "Vậy thì quyết định như vậy!" Nói xong hấn đứng lên, nhìn về phía trần Lâm Hương, tương lai toàn bộ chuyện này đều đổ lên đầu Thủy Duyệt son trang, ai bảo Thủy Linh gì đó dám xem thường bọn hấn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Cuộc tàn sát đẫm máu (2)

Editor: Mai Tuyết Vân

Một tháng thoáng một cái đã qua, Quý Tĩnh gọi nhi tử của mình là Quý Triết, đã tròn một tháng nên tất nhiên phải làm tiệc đầy tháng, chắc hẳn đây phải là một ngày rất náo nhiệt, Lâm Nhục Tịch đã hồi phục được một chút, đã không còn suy nghĩ đến người làm nàng đau lòng nữa, nàng nên sống vì mình, sống vì đứa trẻ trong bụng.

"Trời ơi! Khánh tẩu, muội sẽ không giết gà đâu." Vẻ mặt của Lâm Nhục Tịch quần bách khi nhìn thấy việc trước mắt, "Đại Bảo! Nhanh lên qua đây giết gà." Khánh tẩu liền gọi vọng ra ngoài, không bao lâu sau có một bé trai bộ dạng chất phát chạy vào, "Mẫu thân, con tới rồi." Nói xong cầm con dao ở một bên lên đi đến con gà trước mặt Lâm Nhục Tịch, nàng bị dọa sợ đến mức phải vội vàng lui lại mấy bước.

"Nhục Tịch, tỷ mau qua đây, bên này cần tỷ giúp này." Giọng nói của Quý Tĩnh truyền ra từ bên trong, lúc này Lâm Nhục Tịch mới lấy lại tinh thần chạy vào phòng trong, "Sao vậy? Muốn tỷ làm gì nào?" Quý Tĩnh đưa cho nàng một đồng hồ, "Mang những món đồ này xuống, có rất nhiều người đến thăm Triết nhi." Lâm Nhục Tịch nhìn những món đồ trong tay và trên đất, cũng rất mong đợi, nàng vội vã cầm lấy.

"Tĩnh nhi, người ở nơi này thật tốt, vậy thì cả đời sống ở chỗ này đi." Lâm Nhục Tịch đùa giỡn nói, Quý Tĩnh chỉ cười không nói, đúng vậy mà, người dân ở đây đơn thuần chất phát, điều này rất khó có được. "Tỷ và muội nghĩ giống nhau." Nàng cũng mở miệng nói, nói xong hai bên nhìn nhau mỉm cười.

"Hả? Sao Thủy tỷ và bọn người A Cửu không tới nhỉ?" Quý Tĩnh hỏi người đứng ngoài cửa, lúc này có người buông đồ trong tay xuống nói, "Nương tử A Cửu sắp sinh, Thủy tỷ đi đỡ rồi." Nghe được tin tức này, Quý Tĩnh rất vui vẻ.

"Thật sao? Nhục Tịch, tỷ mau đi lấy một ít đồ, chúng ta đến thăm bọn họ." Lâm Nhục Tịch rất nhanh chóng chạy vào nhà cầm một ít đồ, "Các vị, hôm nay làm phiền các vị, ta đi thăm gia đình A Cửu." Nàng nói vọng vào với những người trong nhà.

"Hách phu nhân, người cứ đi đi, nơi này còn có chúng ta mà." Một người đứng lên vỗ ngực nói, Quý Tĩnh yên tâm gật đầu rồi đi cùng với Lâm Nhục Tịch ra cửa, còn Hách Liên Viên lại bận rộn không thể phân thân ra được.

Hai người mới vừa đến nhà A Cửu, đã nghe được tiếng con nít òa khóc bên trong, "Ồ, thật là trùng hợp đã sinh rồi." Lâm Nhục Tịch kêu lên, Quý Tĩnh vội vàng đẩy cửa đi vào, đụng phải Thủy tỷ.

"Hách phu nhân? Người đến nhìn hài tử của A Cửu à?" Quý Tĩnh gật đầu một cái, "Là nhi tử hay là nữ tử?" Nàng tò mò hỏi, "Là một tiểu nha đầu." Thủy tỷ cười hớn hờ trả lời. "Thật sao? Vậy tốt rồi, có thể cho ta vào thăm họ được không?" Thủy tỷ gật đầu, lúc này Quý Tĩnh và Lâm Nhục Tịch mới cùng nhau đi vào.

"A Cửu, chúng ta tới thăm hai người này." Quý Tĩnh đi vào cửa đã nhìn thấy A Cửu ngồi bên giường, "Hách phu nhân, sao người lại tới đây? Hôm nay chỗ của người phải rất bận rộn mới đúng chứ, thật là ngại quá tôi không đi được." A Cửu vội vàng đứng lên, "Haizz! Không có việc gì, tẩu tử sanh con mới là việc quan trọng." Nói xong nàng tiến lại gần nhìn đứa trẻ, "Woa! Thật là đáng yêu! Khi lớn lên nhất định sẽ rất đẹp, gả cho Triết nhi nhà ta là vừa khéo." Nàng nói đùa, vậy mà hai người A Cửu còn tưởng thật.

"Hách phu nhân, như vậy làm sao được cơ chứ, nhà chúng tôi không xứng với người." Nương tử của A Cửu lên tiếng, "Có cái gì không xứng?" Nói xong nàng ôm lấy đứa bé trên giường, Lâm Nhựt Tịch cũng tiến lên nhìn phía trước, không phải giống hết với khi Tinh nhi sinh sao? Hoàn toàn còn chưa nhìn ra có đẹp hay không.

"Thật mà, Hách phu nhân, người đừng nói đùa chứ." Bây giờ bọn họ ai cũng biết nàng là lão bản của Cẩm Tú phường, khó trách nàng sẽ phóng khoáng như vậy. . . "Ha, ha, được rồi." Quý Tinh mỉm cười, Lâm Nhựt Tịch còn chưa sinh con nên nàng chưa thể hiểu được cảm giác đó, cho nên nàng ấy chỉ ngồi đó nhìn bọn họ.

"A Cửu, đây là chút thành ý, hãy giữ đi." Quý Tinh lấy ra một bao tiền lì xì, A Cửu vội vàng đẩy lại, "Không được! Sao chúng tôi có thể lấy tiền của người được." Có nói gì bọn họ cũng sẽ không lấy tiền. "Haizz! Huynh không cầm lấy là muốn ta tức giận sao." Quý Tinh làm ra vẻ nổi giận, A Cửu sùng sốt một chút, ngay sau đó đưa tay cầm lấy bao lì xì, "Thế này mới đúng." Nàng nở nụ cười, Nhựt Tịch ở một bên cũng muốn bật cười.

"Tinh nhi, chúng ta cũng phải trở về." Lâm Nhựt Tịch nhắc nhở, "Phải rồi, A Cửu chúng ta đi trước đây, tối nay ta cho người đưa chút đồ ăn đến cho hai người, hôm nay đừng nấu cơm." Nàng dặn dò xong, sau đó đặt đứa bé xuống rồi đi ra ngoài cùng với Lâm Nhựt Tịch, A Cửu theo ở phía sau tiến họ, "Được rồi, huynh trở về chăm sóc tiểu tử đi, đừng tiến nữa." Quý Tinh xoay người ngăn hãm đi theo họ.

"Haizz Hách phu nhân, vậy ta chỉ tiến đến đây, đi thông thả." A Cửu thật thà nhìn theo bóng lưng của các nàng, "Hi hi! Tinh nhi, ta thật sự càng lúc càng thích nơi này." Trên đường về Lâm Nhựt Tịch kêu to, Quý Tinh lắc đầu một cái, nàng còn cảm thấy không phải là đây sao?

Hai người trở lại chỗ ở, phát hiện không ngoài dự đoán mọi việc cũng đã được chuẩn bị xong, chỉ chờ hai người bọn họ thôi, "Hách phu nhân, mau mang đứa bé đến chọn đồ vật thôi." Trong đám người có người thúc giục, Quý Tinh gật đầu rồi bước đến giữa ôm lấy đứa trẻ đi tới căn phòng trước mặt.

Nàng đặt con mình thả vào phía trên tấm thảm đỏ, "Đến đi nào, Tiểu Triết, thích thứ gì thì cứ cầm lấy." Lúc này Quý Triết không giống với lúc đầu mặt đầy nếp nhăn, mà đã trở nên hồng hào thật sự rất đáng yêu.

Đứa bé mặc áo yếm màu đỏ màu đỏ nằm ở chỗ ban đầu không chịu nhúc nhích, sau đó giống như phát hiện ra vùng đất mới lạ liền bò về phía trước, người xung quanh đều chú ý đến động tác của nó, nó bò đến trước cầm lấy một quyển sách, cả đám người ồ lên, nhưng rất nhanh đứa trẻ đã để sách xuống rồi tiếp tục lấy kiếm, đám người vừa hít một hơi, nhưng thanh kiếm quá nặng nó lại cảm không nổi, thế lại thôi.

Cuối cùng giữa những ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của mọi người, thân hình bé nhỏ trên thảm đã sờ soạng toàn bộ đồ đạc trước mặt một lần. "Haizz! Hách phu nhân, tương lai của đứa trẻ thật không tốt đâu!" Quý Tinh mỉm cười, bọn họ thật là mê tín mà, nhưng nàng không tin tưởng điều này.

"Được rồi, các vị, đi ăn cái gì đi, vất vả đã lâu như vậy, chắc cũng đói bụng." Quý Tinh vừa lên tiếng thì lúc này đám người mới bắt đầu đi ra ngoài, "Nhựt Tịch, đi ra ngoài ăn thôi." Lâm Nhựt Tịch gật đầu một cái, chỉ là nàng không hiểu tại sao lại không nhìn thấy Hách Liên Viên. "Tinh nhi, Hách Liên Viên đâu?" Nàng vẫn hỏi, "Sao vậy? Tỷ lo lắng cho hân?" Nàng nửa đùa nửa thật nói.

"Không có đâu! Muội thật đáng ghét!" Nàng đẩy Quý Tinh một cái, "Haizz, Tỷ cẩn thận nào, trong tay muội còn ôm tiểu tử này." Nói là nói như vậy, nhưng nàng không có ý trách cứ gì nàng ấy. "Hả, muội sao rồi? Không có sao chứ?" Lâm Nhựt Tịch kêu to, sao nàng lại quên mất việc này chứ. "Không có việc gì, Hách Liên Viên chắc đang bận việc, một lát nữa sẽ thấy huynh ấy thôi." Nghe lời của nàng nói..., Lâm Nhựt Tịch gật đầu rồi hai người đi ra ngoài.

"Hách phu nhân, cũng tới đây ăn đi." Họ vừa đi ra ngoài, đã có người tới kêu họ. "Các vị ăn uống, nhớ phải ăn cho thật no nhé." Nàng cười với bọn họ mà nói, lúc này Hách Liên Viên mới xuất hiện, "Này, cả ngày huynh chạy đi đâu vậy hả? " Nhìn người vừa nhảy đến trước anwjy mình, Hách Liên Viên nhíu mày lại, "Cô đừng tra hỏi giống như phu nhân của ta vậy có được hay không?" Nghe lời của hân nói, Lâm Nhựt Tịch thiếu chút tức giận đến hộc cả máu.

"Da mặt thật dày." Nói xong cũng không để ý tới hân nữa, hân cũng phớt lờ không đáp lại, "Xong việc rồi à?" Quý Tinh tiến lên hỏi, Hách Liên Viên gật đầu một cái, "Ừ, có chuyện gì không?" Quý Tinh gật đầu, "Huynh chuẩn bị một ít thức ăn đưa đến chỗ ở của A Cửu có được hay không?" Nàng mới vừa nói xong, Hách Liên Viên liền vào nhà chuẩn bị rồi.

"Tinh nhi, đây là sự phân biệt đối xử mà." Lâm Nhựt Tịch kêu la, Tinh nhi bật cười lắc đầu, ngày đầy tháng hài tử chỉ có một ngày, có người vui mừng uống quá chén đến nỗi đều nhờ người đỡ mới đi được.

"Hách phu nhân, chúng ta đi trước đây, mọi người cũng nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai chúng ta sẽ tới dọn dẹp." Người uống say thật sự quá nhiều, "Không có việc gì đâu, các người đi đường cẩn thận một chút." Quý Tinh phất tay về phía bọn họ, rất nhanh mọi người đã đi hết, còn các nàng cũng đi vào phòng.

Ban đêm, mọi người bận rộn cả ngày cũng đi nghỉ ngơi thật sớm, Quý Tinh coi như không làm cái gì cũng đã cảm thấy mệt chết, may mắn thay Khánh tâu nguyện ý ở lại giúp nàng chăm sóc hài tử, như vậy nàng mới có thể đi ngủ thật sớm.

Tiếng côn trùng, cóc ếch kêu trên đường không ngừng, trên đường không một bóng người đột nhiên lại có hai bóng người từ trên trời giáng xuống, "Đại ca, thật sự muốn làm vậy sao?" Chẳng qua lời này lại mang đến một cái đánh: "Nếu ngươi không làm ta làm." Nói xong hân biến mất trong bóng đêm.

Khi hai người xuất hiện lần nữa dưới ánh trăng thì vốn đã y phục màu đen trên quần áo đã lấy nhiễm rất nhiều tạp sắc khác, nhìn lại trên mặt bọn chúng đã nhuộm đầy vết đỏ, bọn chúng tiếp tục chạy trong bóng đêm.

Đại Bảo vốn đang ngủ lại đột nhiên cảm thấy khác thường, chẳng qua đứa bé vừa mở mắt ra đã nhìn thấy một thanh đao cắm xuyên qua bụng của mình, người nọ rút đao ra sau đó tiếp tục chạy ra ngoài, không hề nhìn lại người trên giường có tắt thở hay không, bọn hân đều nghĩ người bình thường đều sẽ

trực tiếp tắt thở, mà giờ khắc này Đại Bảo lại ôm bụng lết ra ngoài, đi đến đâu nơi đó đều loang lổ toàn máu.

Mở cửa ra, mùi tanh của máu thoang thoảng trong không khí, nó mới vừa nhìn thấy bóng người nhanh chóng đi vào nhà của các hộ dân, không được, điều đầu tiên thẳng nghĩ đến là đám người Quý Tinh, nó phải đi thông báo, nghĩ như vậy, thẳng bẻ mới dốc hết sức lực chạy xuyên qua màn đêm. . .

"Thình thịch" cửa bị gõ không ngừng, Khánh tẩu mở mắt ra, đã trễ thế này người nào còn tới gõ cửa? Khánh tẩu rón rén đi ra ngoài, chẳng qua là khi cửa vừa mở cửa ra, Khánh tẩu đã hét lên, "Đại Bảo, con làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?" Mà tiếng kêu của Khánh tẩu đánh thức người trong phòng, Quý Tinh khoác y phục đi ra, cả Hách Liên Viên và Lâm Nhược Tịch cũng đồng thời ra ngoài.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Lâm Nhược Tịch dụi dụi con mắt, "Á! Máu. . . Máu. . ." Nàng chỉ vào người đã té xuống đất kêu lên, Hách Liên Viên vội vàng che miệng của nàng, còn Quý Tinh lại bước nhanh về phía trước, "Xảy ra chuyện gì vậy?" Đại Bảo nỗ lực mở mắt, "Mau. . . Chạy mau! Có. . . Có người giết sạch thôn làng." Nói xong cũng nhện không được nữa ngoe đầu tắt thở.

"Đại Bảo! Đại Bảo! Á!" Khánh tẩu không tiếp nhận nỗi sợ thật này, hôn mê bất tỉnh, "Tàn sát người trong thôn? Tại sao? Chúng ta làm sao đây?" Lâm Nhược Tịch nhìn hai người trước mắt."Không được, A Cừ, chúng ta phải đi cứu bọn họ." Quý Tinh muốn xông ra ngoài, lại bị Hách Liên Viên ngăn lại, "Trước tiên các muội mau tránh xuống mật đạo, ta đi ra ngoài xem một chút." Chẳng lẽ lần này không phải nhắm tới Nhược Tịch sao?

"Mật đạo?" Quý Tinh nhìn hần, Hách Liên Viên gật đầu một cái, "Cái đó là dùng để chạy thoát giữ mạng, trước kia ta và phụ mẫu ở nơi này, chẳng qua bọn họ đều bị giết chỉ có một mình ta còn sống," Hình như hần lại nghĩ tới tình cảnh lúc ấy.

"Tĩnh nhi, chúng ta không có võ công, nhanh đi bé Triết nhi thôi." Lâm Nhược Tịch thúc giục, nhưng Quý Tinh lại lo lắng cho A Cừ và hài tử của hần, Hách Liên Viên như nhìn ra băn khoăn của nàng, "Yên tâm đi, ta sẽ cứu bọn họ." Hách Liên Viên nhìn nàng, Quý Tinh cũng nhìn hần, "Làm ơn." Sau đó xoay người trở về phòng ôm lấy con mình, còn Hách Liên Viên lại đỡ Khánh tẩu dậy.

Sau khi thu xếp cho các nàng xong xuôi, hần xoay người đi, "Huynh, nhất định phải cẩn thận." Quý Tinh nhìn bóng lưng của hần, Hách Liên Viên gật đầu một cái, "Nhớ rõ, ngàn vạn lần không được đi ra ngoài." Hần liên tục dặn dò, người ở bên trong gật đầu lúc này hần mới đi ra ngoài.

Hách Liên Viên chạy trong màn đêm, hần tra xét từng hộ từng hộ, quả nhiên, rốt cuộc là người nào độc ác như vậy, lại có thể tàn sát toàn thôn? Hần nhanh chóng chạy về phía nơi ở của A Cừ, chẳng qua hần đã chậm một bước, nhìn hai người ngã trong vũng máu, lần đầu tiên hần cảm thấy mình thật vô dụng, hần là Tĩnh nhi sẽ đau lòng lắm, hôm nay khi hần đưa thức ăn đến, A Cừ còn cười nói với hần nói đợi hai ngày nữa sẽ mang thịt qua cho Tĩnh nhi, chỉ là hiện tại. . .

Đứng rồi, đứa bé, đứa bé, hần nhảy tới bên giường, ngàn vạn lần đừng gặp chuyện gì không may! Hần cầu nguyện, chỉ thấy bóng người nhỏ bé nằm trong lồng ngực đầy máu của Cừ tẩu thì đến đáng may râu như hần cũng không kiếm được nước mắt đang rơi xuống, tại sao! Rốt cuộc là ai!

"Cứu. . . Cứu. . . con bé." Nghe giọng nói rất nhỏ, Hách Liên Viên vội vàng cúi đầu, "Cừ tẩu, tẩu nói cái gì?" Hần lại gần nàng, Cừ tẩu thoáng nhích thân thể, "Cứu. . . Cứu. . ." Còn chưa nói xong đã tắt thở, lúc này Hách Liên Viên mới chú ý tới, hình như nàng ấy chỉ vào bọc tả trên người mình, hần run rẩy hạ tay xuống dò xét, đứa bé chưa chết!

Hần vội vã ôm lấy hài tử từ thân thể của Cừ tẩu, đứa trẻ còn đang trong giấc mộng, không tỉnh lại, coi như con bé mạng lớn, nếu như lúc ấy nó tỉnh dậy, chắc chắn sẽ không tránh được một kiếp này.

Trời hừng sáng, Hách Liên Viên lê thân thể mệt mỏi ôm đứa bé trở lại mật đạo, đám người Quý Tinh thấy hần về lập tức xông đến, "Sao lại thế này? Sao thế này?" Tất cả mọi người đều mong đợi nhìn hần, Hách Liên Viên nhắm mắt lại, sau đó mở ra, "Toàn bộ đều chết rồi, chỉ mình con bé còn sống." Hần nâng chiếc tả trong tay."Đây là. . . Hài tử của phu thê A Cừ?" Quý Tinh nhìn Hách Liên Viên, hần gật đầu một cái.

"Chết? Chết hết? Đại Bảo à! Phu quân à." Khánh tẩu ở một bên đã sớm khóc không ra nước mắt, còn Hách Liên Viên lại nhìn Lâm Nhược Tịch, "Này, sao huynh lại nhìn ta như thế?" Lâm Nhược Tịch bị hần nhìn đến mức sợ hãi trong lòng, chẳng lẽ hần hoài nghi nàng sao? Làm sao nàng lại làm những chuyện này được!

"Trước đây không để ý vô tình nghe được có người muốn lấy mạng của cô, nhưng ta và hần đã âm thầm bảo vệ cô, đánh hai người kia chạy đi. . . Cô suy nghĩ một chút cô có kết thù với ai." Hần rất hoài nghi chuyện lần này có liên quan tới nàng.

Khuôn mặt của Lâm Nhược Tịch ngây ngốc, có người muốn lấy mạng của nàng? Người nào?"Ta không kết thù oán với ai cả, ngoại trừ. . . Không thể nào! Thủy Linh sẽ không như vậy, chúng ta lại lớn lên từ nhỏ với nhau." Nàng lập tức bác bỏ suy nghĩ của mình.

"Thật sao? Bây giờ cô xác định không có? Vậy cô đi xem những người đã chết bên ngoài kia một chút! Bọn họ đã làm sai chuyện gì?" Hách Liên Viên hét to, giọng nói của hần hù sợ hai đứa bé còn chưa tỉnh hẳn, chỉ nghe bật khóc oa oa một tiếng."Triết nhi, không khóc nào." Quý Tinh đỡ đứa trẻ trong ngực, "Nhanh lên, người mau đồ dành một chút đi." Hách Liên Viên nhìn đứa trẻ trong ngực, hần là một nam nhi làm sao đồ được trẻ con chứ.

"Đưa cho ta đi." Lúc này Khánh tẩu đi tới, "Khánh tẩu, thật xin lỗi." Quý Tinh nhìn nàng, Khánh tẩu kiềm nén nước mắt, "Không khóc, không khóc nào." Nàng lắc đầu liên tục, đồ dành đứa trẻ đang ôm trong ngực.

"Tĩnh nhi, ta. . ." Lâm Nhược Tịch nhìn nàng, Quý Tinh lắc đầu, "Đi, chúng ta ra ngoài xem thế nào." Khi bọn họ vừa ra khỏi mật đạo, một mùi máu hôi thối tanh nồng ập đến trước mặt, Lâm Nhược Tịch đã gặp người xuống nôn ọe, Quý Tinh cũng không dám tưởng tượng, coi như có thù oán với Nhược Tịch, nhưng cũng không nên giết hết tất cả người trong trấn chứ?

"Hách Liên Viên, phiền huynh khổ cực thêm một chút, có thể dời những người đó đến nơi này được hay không?" Quý Tinh nói xong, mấy người họ đều

nhìn nàng, nàng muốn làm gì?"Được." Nói xong, hắn xoay người đi ra ngoài.

Nhìn Hách Liên Viên mang từng thi thể dòi đến thì Khánh tẩu sớm đã khóc lóc đến nhìn không ra hình người, những người này đều là láng giềng mấy chục năm nay, có rất nhiều tình cảm! Lâm Nhựt Tịch cũng không chịu được nữa rồi, nếu như thật sự do Thủy Linh gây nên, vậy nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta! Nhựt Tịch siết chặt bàn tay.

Khi Hách Liên Viên mang hai thi thể cuối cùng đặt xuống thì nước mắt của Quý Tinh đã không thể khống chế nổi nữa rồi, nàng bước lên trước ngồi xổm người xuống, “A Cửu, thật sự xin lỗi, ta không cứu được huynh. . . Huynh yên tâm, con của hai người ta sẽ nuôi con bé thành người thật tốt, giống như con ruột của mình.” Nàng thề. Lúc này Hách Liên Viên trông mắt cũng đã đỏ, hắn nhất định phải bắt cho được hung thủ, chặt bọn chúng ra thành trăm mảnh!

"Hách Liên Viên, cầm cây đuốc tới đây." Tất cả nơi này nàng đều đốt toàn bộ theo cho bọn họ, Hách Liên Viên cầm cây đuốc đứng ở bên cạnh nàng, Quý Tinh nhận lấy cây đuốc, ném vào giữa những xác người, “Mọi người hãy an lòng! Quý Tinh thề với trời, nhất định sẽ mang kẻ giết mọi người, từng kẻ một chặt thành trăm mảnh! Ta sẽ khiến bọn chúng sống không bằng chết!” Nhìn ngọn lửa rực sáng trước mắt, hình ảnh ngọn lửa nơi đáy mắt của nàng hệt như tâm trạng của nàng lúc này.

Lâm Hương trấn nay chỉ còn sót lại mấy người bọn họ, thu xếp xong đồ đạc, đám người Quý Tinh lên đường, hơn nửa lần này có một mục đích, bởi vì Quý Tinh thật sự đã nổi giận, tất cả nhà của ở Lâm Hương trấn đều bị nàng thiêu hủy, bởi vì nơi đó không còn người nữa.

Vô Tinh Minh, lúc này Nam Cung Hi mới phát hiện ra, món trang sức bằng vàng kia còn chưa tặng đi, nghĩ tới hài tử của nàng chắc đã đầy tháng, lúc này hắn mới rời khỏi Vô Tinh Minh, muốn đến chúc mừng.

Khi Nam Cung Hi bước vào Lâm Hương Trấn lần nữa thì hắn sững sốt, tại sao toàn bộ nơi này đều bị thiêu rụi, hơn nửa trong không khí còn tràn đầy mùi máu tươi, không được, Quý Tinh, hắn vội vã chạy đến nơi ở của nàng, chẳng qua nhà cửa cũng đã bị cháy, không tin vào mắt mình, hắn như kẻ điên chạy đi tìm kiếm, như vẫn như cũ không thu được gì cả.

"Tại sao có thể như vậy?" Hắn ngã ngồi trên mặt đất tự lẩm bẩm, ban đầu nếu hắn không đi là tốt rồi, tại sao hắn lại đi! Hắn ngồi dưới đất chú ý đến một xác người đặc biệt như vừa bị đốt kia, hắn đứng lên, chẳng lẽ nơi này bị người ta tàn sát hàng loạt? Nhưng là ai? Nơi này rõ ràng là cố tình bị đốt, như vậy chẳng phải bọn họ không có việc gì ư?

Chỉ là có một số việc hắn muốn trở về tìm người tra một chút, nghĩ như vậy hắn xông ra ngoài, lúc này một căn nhà truyền ra một tiếng động, hắn dừng bước lui về phía sau hai bước, đi tới nơi phát ra tiếng động ban nãy, nghiêng tai lắng nghe thật sự có người, hắn mở cánh cửa vừa to vừa dày ra người phía sau cánh cửa ngẩng đầu lên, nhìn thấy hắn rồi ngăn người tại đó

Mặc dù người trước mắt đã bị hủy nửa gương mặt, nhưng là Nam Cung Hi vẫn nhận ra nàng, "Triệu Trà Trà? Tiểu thư còn sống? Cô có biết bọn người Quý Tinh ở đâu không?" Nghe được hắn tên nàng, nàng rất vui mừng, nhưng câu nói tiếp theo lại đánh nàng ngã vào hầm băng.

"Không biết." Lời thì nói như vậy nhưng trong mắt hận ý lại sâu thẳm, tại sao lại có thể không sâu được? Khi nàng mới vừa trở về, lúc thay y phục đã phát hiện ra nhà cháy rồi, liều mạng chạy thoát lại nhìn thấy bóng lưng của bọn người Quý Tinh, người bên cạnh nàng ấy đang cầm cây đuốc, chẳng qua nàng còn chưa kịp gọi đã bị cánh cửa đè ngã, trên mặt một mảnh nóng bỏng đỏ rực, không cần nhìn nàng cũng biết khuôn mặt mình đã bị hủy.

"Chuyện gì xảy ra nơi này? Tại sao người trong trấn bị tàn sát hả ?" Hắn mới vừa hỏi xong, Triệu Trà Trà đã ngoi ngác nhìn hắn, bị tàn sát hàng loạt? Trong khi bọn họ nghĩ rằng nơi này không còn người nên đã châm lửa đốt? Tuy là vậy nhưng nàng không thể tha thứ cho Quý Tinh được, tuyệt đối không!

Thấy dáng vẻ của nàng giống như người mất hồn, có thể tìm được đường sống trở về từ chỗ chết, “Theo ta trở về thôi.” Nghe hắn nói như vậy, Triệu Trà Trà lập tức gạt đầu, không ngờ trong họa lại được phúc, cứ như vậy, Nam Cung Hi dẫn theo Triệu Trà Trà rời đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Ba đứa bé một sân khấu

Năm năm sau

Không ai biết năm đó một nhà Vô Lâm Minh Chủ đời trước đã xảy ra chuyện gì mà trong nháy mắt bị thứ gì đó san thành bình địa, mà Vô Lâm Minh Chủ hiện nay, nghe nói vốn là con trai của Vô Lâm Minh Chủ đời trước, phải nói Vô Lâm Minh Chủ bây giờ là thiếu niên xuất anh hùng, hai vị phu nhân kia của hắn lại càng không phải nói đến, hiện tại đã sinh được cho hắn hai nhi tử và một nữ nhi, mọi người đều hâm mộ hắn vì có thể chung sống hòa hợp với hai vị phu nhân.

Quý Triết đã năm tuổi rồi, Quý Niệm Sầu cùng tuổi với hắn, so với hắn thì nhỏ hơn một tháng tuổi, còn lại Lâm Tử Hào là nhỏ nhất. Quý Tinh cùng với Lâm Nhựt Tịch ngồi ở lương đình nhìn ba đứa bé nô đùa với nhau.

“Tĩnh Nhi, ta rất ngạc nhiên, ban đầu muội làm cái gì mà thuốc nổ lại có thể lợi hại như vậy, nhưng mà làm sao muội lại nghĩ đến việc khiến Hách Liên Viên làm Võ Lâm Minh Chủ?” Lâm Nhược Tịch vẫn không hiểu, “Tỷ chính là Đại tiểu thư của Lâm gia bảo kia mà, tỷ ngẫm lại xem, địa vị này có phải rất quan trọng hay không? Còn nữa, nếu có người nịnh bợ, vậy chúng ta còn không phải muốn biết cái gì cũng có thể biết ư?” Lâm Nhược Tịch búng tỉnh hiểu ra.

“Nhưng muội tại sao lại muốn lấy cái tên Niệm này?” Lâm Nhược Tịch nói, gọi lên hồi ức của Quý Tĩnh, “Muội nghĩ rằng, bây giờ là lúc tìm ra kẻ đứng sau màn độc thủ năm năm trước rồi.” Bởi vì cái chết của Hắc Bạch Song Sát rất không đúng lúc, bọn họ còn chưa kịp hỏi.

“Ừ” Lâm Nhược Tịch cũng nghĩ đến chuyện năm đó, tâm tình của hai người không khỏi sa sút, mà lúc này ở nơi xa truyền đến tiếng cãi và làm cho hai người hoàn hồn, không lẽ hai tiểu tử lại đang khi dễ Quý Niệm Sầu? Nghĩ như vậy, hai người đứng dậy đi tới.

“Lâm Từ Hào, Sầu nhi là của ta, ngươi tránh ra cho ta.” Quý Triết thờ phỉ phò nhìn hấn, “Cái gì của ngươi, nàng là muội muội của ngươi, muội muội có hiểu hay không?” Lâm Từ Hào cũng không cam chịu yếu thế, Quý Niệm Sầu nhìn hai người kẹp nàng ở giữa rồi gây gỗ, chỉ có thể òa khóc, nàng không biết vì cái gì mà trước mặt nàng hai người luôn muốn cãi nhau.

“Quý Triết, con lại đang ức hiếp muội muội?” Quý Tĩnh tiến lên nhéo lỗ tai của Quý Triết, mà Lâm Từ Hào cũng bị như hấn, “Lâm Từ Hào, nói qua bao nhiêu lần, coi như tuổi con còn nhỏ cũng không thể đi khi dễ Quý Niệm Sầu!” Gương mặt hai tiểu tử uất ức, không biết tại sao mẫu thân của mình che chở cho Quý Niệm, mà Hách thúc thúc cũng thế.

“Không có, mẫu thân, con không có.” Quý Triết nói xong, thỉnh thoảng tránh khỏi bàn tay của nàng, nhéo lỗ tay rất đau. Lâm Từ Hào làm bộ đáng thương nhìn mẫu thân của mình, “Mẫu thân, con cũng không có.” Quý Tĩnh buông tay ra, Lâm Nhược Tịch cũng buông tay ra, mấy tiểu tử này liên già bộ đáng thương với các nàng.

“Các con đều đi tìm nhũ mẫu cho ta.” Quý Tĩnh nói xong, xoay người ngồi xuống trước mặt Niệm Sầu, “Được rồi, Niệm Sầu đừng khóc nhé, mẫu thân đã giáo huấn ca ca rồi, con cũng đi tìm nhũ mẫu có được hay không?” Quý Niệm Sầu xoa mắt gạt đầu, “Mẫu thân, con biết rồi.” Nói xong, nàng cũng chạy về phía hai người vừa rời đi.

“Tĩnh nhi, Niệm Sầu rất hiểu chuyện, hi vọng tương lai bọn chúng sẽ tránh được cảnh đầu rơi máu chảy.” Quý Tĩnh cũng nhìn xa xa, chuyện bọn nhỏ cứ đợi chúng trưởng thành đi, đương nhiên nàng cũng tôn trọng quyết định của Niệm Sầu.

“Đó cũng là nhĩ tử của tỷ đúng không?” Quý Tĩnh tức giận nhìn nàng, Lâm Nhược Tịch nhún vai. “Nếu hấn và người nào đó giống nhau, ta đây sẽ coi như chưa từng sinh ra hấn.” Quý Tĩnh biết nàng nói tới ai, quả nhiên Đường Tĩnh Thiên làm người khác rất thất vọng, ngược lại Hách Liên Viên nàng cảm thấy rất thích hợp với Nhược Tịch, ban đầu làm sao nàng lại không phát hiện ra chứ.

“Đúng rồi, Tĩnh nhi, muội bắt được người đứng sau màn độc thủ năm đó rồi ư?” Lâm Nhược Tịch nhìn nàng rồi hỏi, Quý Tĩnh cũng nhìn lại nàng ấy, Lâm Nhược Tịch khó hiểu trên người nàng có bị gì sao, nàng cúi đầu nhìn một chút, không thấy gì.

“Thủy Linh.” Quý Tĩnh thốt ra hai chữ, Lâm Nhược Tịch ngăn người, “Ta hoài nghi năm đó là cô ta tìm người muốn mạng của tỷ.” Mặc dù nàng không tin đây là sự thật nhưng tất cả các chứng cứ đều chỉ về phía Thủy Linh, năm đó hai người các nàng đã có khúc mắc quá lớn.

“Vậy... Muội định làm gì?” Nàng cũng không thay Thủy Linh bào chữa nữa, lâu như vậy nàng cũng suy nghĩ kỹ rồi, vì một nam nhân các nàng không thể nào trở thành tỷ muội tốt được rồi, chỉ có thể trở thành kẻ địch, lòng ghen tị của nữ nhân thật đáng sợ.

“Đi thăm hỏi bọn họ.” Quý Tĩnh nói xong liền chú ý đến phản ứng của Lâm Nhược Tịch, xem ra nàng vẫn không quên, “Chuyện này, ta sẽ không đi.” Vừa ngày nàng mới thốt ra những lời này, Quý Tĩnh biết nàng sẽ nói như vậy.

“Có một số việc, đối mặt không nhất định là chuyện xấu, huống chi, Hách Liên Viên sẽ đi cùng chúng ta.” Ý của nàng rất rõ ràng, nhưng Lâm Nhược Tịch vẫn muốn rút lui, “Cái đó ta sẽ suy nghĩ lại.” Nói xong, xoay người bước đi, Quý Tĩnh nhìn theo bóng lưng của nàng, biết rằng tư tưởng người cô đại không bằng người hiện đại, nhưng nàng sẽ tận lực thay đổi Lâm Nhược Tịch, tại sao cứ muốn treo cổ trên một thân cây hơn nữa lại là một gốc cây nát.

“Nhũ mẫu, tại sao tất cả mọi người lại thương Niệm Sầu như vậy, có phải vì chúng con không ngoan không?” Quý Triết nhào người vào người trước mặt mình, Khánh tẩu thờ dài, nhắc tới cũng là Niệm Sầu có phúc khí, A Cửu bọn họ trên trời có linh thiêng hấn là rất vui mừng.

“Nào có, không phải mọi người đều rất yêu thương các con sao, còn có nhũ mẫu nữa.” Bà sờ đầu Quý Triết, có một số việc cũng là bây giờ bà mới biết nhưng bà sẽ giữ bí mật tuyệt đối, hai nữ nhân các nàng cũng là không dễ dàng.

“Đúng vậy nhũ mẫu người nhất định là gạt chúng ta.” Lâm Từ Hào cũng ngã người vào, bởi vì mỗi lần Niệm Sầu phạm sai lầm tất cả mọi người đều sẽ tha thứ nàng, mà bọn họ phạm sai lầm sẽ bị đánh, chuyện này vốn là đối xử không công bằng.

“Không có, ta làm sao có thể lừa các con được.” Khánh tẩu cười nhìn nơi khác, lúc này từ cửa có một bóng người nhỏ bé chạy vào, “Hai người các huynh, có phải lại đang nói xấu muội hay không?” Quý Niệm Sầu nhìn bọn họ, bọn họ hay chọc ghẹo nàng.

“Không có.” Quý Triết vội vàng phủ nhận, mà Lâm Từ Hào cũng cùng một giuộc, “Đúng vậy, thế nào? Ai bảo mẫu thân chúng ta đều thích muội, đáng ghét.” Nói là nói như vậy nhưng thật ra hấn rất thích Niệm Sầu, chỉ là hấn lộ ra vẻ không thích điệu bộ của nàng.

“Hu hu nhũ mẫu, Từ Hào khi dễ con.” Nói xong lại khóc, Khánh tẩu buông hai người xuống đi tới trước mặt nàng, “Niệm Sầu ngoan, con vừa khóc nhũ mẫu liền đau lòng.” Lời này không giả, mỗi lần nhìn đến Niệm Sầu bà liền nhớ tới chuyện năm đó nhưng bà không biết vì sao Quý Tĩnh lại chọn tên này đặt cho nàng.

“Nhũ mầu người gạt con rõ ràng là người thích Niệm Sầu nhiều hơn.” Lâm Từ Hào kêu to, Quý Triết cũng gạt đầu, quả thật mỗi lần Niệm Sầu vừa khóc người lớn sẽ vây xung quanh nàng, mà bọn họ khóc thì không người nào để ý.

“Từ Hào, ta cảm thấy chúng ta có thể là được nhận nuôi.” Quý Triết bộ dáng tiểu đại nhân vỗ vỗ vai hắn, còn khuôn mặt của Lâm Từ Hào lại trắng bệch, “Thật... Có thật không?” Vừa nghe Quý Triết nói vậy lại liên tưởng đến mẫu thân của mình mỗi lần nhìn đến hắn hình như có chút chán ghét từ ánh mắt đến bộ dáng của hắn càng tin tưởng đến lời nói của Quý Triết.

Chẳng qua Quý Triết chỉ nói giỡn nhưng nhìn nét mặt của Lâm Từ Hào hắn liền hoảng sợ, “Từ Hào, người làm sao vậy?” Hắn vội vàng đỡ Từ Hào một cái, “Ta được nhận nuôi... Ta được nhận nuôi.” Hắn tự lầm bầm, Quý Triết biết mình đã gây họa.

“Hu hu! Nhũ mầu mau đến nhìn xem Từ Hào sao hắn lại có thể khóc như vậy.” Quý Triết lần này là bị dọa sợ mà khóc, Khánh tẩu xoa người, quả nhiên, thấy thân thể nhỏ nhỏ của Lâm Từ Hào lão đảo muốn ngã, mà Niệm Sầu cũng không khóc nữa rồi, sắc mặt Từ Hào rất khó coi, làm bà cũng sợ hết hồn.

“Từ Hào, con làm sao vậy? Đừng dọa nhũ mầu chứ.” Khánh tẩu cũng sợ hết hồn, “Triết nhi, sao lại như thế này?” Bà hỏi Quý Triết, mới vừa rồi là hai người bọn họ đi chung với nhau, “Con vừa nãy có đùa giỡn, nói... Nói chúng con có thể là được nhận nuôi, để ấy liền như vậy.” Khánh tẩu thật không biết nên nói gì, Lâm Nhược Tịch đôi khi nhìn Lâm Từ Hào lại nhớ tới Đường Tĩnh Thiên, cho nên có lúc ánh mắt rất biết làm người ta hiểu lầm.

“Ta được nhận nuôi...” Lâm Từ Hào còn lặp lại lời vừa rồi. “Niệm Sầu nhanh đi tìm nghĩa mẫu Nhược Tịch.” Khánh tẩu nói với người phía sau. Niệm Sầu gạt đầu một cái, lập tức chạy ra ngoài, Quý Triết đã sợ tới không nói được lời nào, một hồi mẫu thân nhất định sẽ dạy dỗ hắn.

“Mẫu thân... Mẫu thân...” Thân mình nhỏ của Niệm Sầu vội chạy tới hoa viên, “Niệm Sầu, làm sao vậy? Chạy chậm một chút, cẩn thận.” Quý Tĩnh vừa muốn trở về, liền đụng phải nàng đang chạy tới. “Nghĩa mẫu đâu?” Đầu nhỏ nhìn chung quanh, không nhìn thấy người nàng muốn tìm.

“Niệm Sầu, con tìm nghĩa mẫu làm gì?” Nàng tò mò hỏi, “Mẫu thân, Từ Hào, Từ Hào huynh ấy đã xảy ra chuyện.” Nàng mới vừa nói xong, Quý Tĩnh đổi sắc mặt, “Niệm Sầu, con trở về trước mẫu thân đi tìm nghĩa mẫu.” Nói xong Quý Tĩnh chạy ra ngoài, Niệm Sầu thấy mẫu thân đi tìm nghĩa mẫu rồi nàng cũng chạy đi tìm nhũ mầu.

“Nhược Tịch, Nhược Tịch.” Quý Tĩnh chạy tới phòng Nhược Tịch, lại không thấy người, nàng muốn liều mạng. Nàng tiếp tục tìm, làm nàng sốt ruột muốn chết, không biết Từ Hào rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Thôi, đi xem Từ Hào trước vậy, vừa nghĩ tới liền xoa người, liền đâm sầm vào Lâm Nhược Tịch vừa đi tới, “Tĩnh nhi, có chuyện gì à?” Mới vừa rồi nàng thấy Quý Tĩnh đứng trước cửa phòng nàng, liền tò mò đi tới xem một chút, vậy mà Quý Tĩnh đột nhiên xoa người và đụng phải nàng.

“Tỷ ở đây, đi mau.” Quý Tĩnh kéo tay nàng chạy, “Tĩnh nhi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Lâm Nhược Tịch đầu óc mơ hồ nhìn Quý Tĩnh lôi kéo nàng chạy, “Từ Hào xảy ra chuyện.” Lần này không cần Quý Tĩnh rồi chính nàng cũng mau chóng chạy.

“Khánh tẩu, đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Nhược Tịch vừa vào cửa liền hỏi, Khánh tẩu chỉ con người bé nhỏ lúc này còn đang tự lầm bầm, Lâm Nhược Tịch xông lên trước một phát bắt được bờ vai của hắn, “Từ Hào, con làm sao vậy?” Nhìn thấy mẫu thân của mình, Lâm Từ Hào cuối cùng cũng có chút phản ứng, “Mẫu thân, con không phải được người sinh ra sao?” Hắn nhìn nàng, Lâm Nhược Tịch nhủ mảy lại.

“Ai nói con là nhận nuôi? Con là do ta sinh. Chính ta đã là đau đớn một ngày một đêm mới sinh được con, đừng dọa mẫu thân có được hay không?” Rốt cuộc là ai nhầm chán đùa kiểu như vậy, “Quý Triết có phải con hay không?” Quý Tĩnh gần nhất liền nhìn đến nhũ từ của mình, vẻ mặt làm sai, bộ dáng co rụt lại ở nơi này, việc này khẳng định có liên quan đến hắn.

“Mẫu thân... Con... Con không phải có ý.” Quý Triết nâng khuôn mặt nhỏ nhặn lên nhìn nàng, Quý Tĩnh tiến lên kéo hắn. “Ta dạy con nói lung tung.” Nói xong tay không chút lưu tình tiến tới mong hắn đánh xuống, “Mẫu thân, con sai rồi người đừng đánh.” Quý Triết khóc lóc cầu xin tha thứ nhưng Quý Tĩnh không ngừng tay.

“Mẫu thân, người không lừa con?” Lâm Từ Hào nhìn người trước mắt, Lâm Nhược Tịch dùng sức gạt đầu một cái, “Mẫu thân nếu lừa gạt con sẽ là tiểu cầu có được hay không?” Nghe nàng nói như vậy Lâm Từ Hào lúc này mới cười rộ lên.

“Tĩnh nhi, được rồi, Từ Hào không sao muội đừng đánh Triết nhi nữa.” Lâm Nhược Tịch đứng lên nhìn người bị đánh khóc sụt mướt kia tiến lên ngăn cản Quý Tĩnh đánh hắn.

“Không giáo huấn hắn thì hắn không nhớ được. Chuyện như vậy có thể nói lung tung sao?” Nàng vẫn như cũ giáo huấn Quý Triết khóc đến thở không ra hơi, “Không... Không có... Mẫu thân... Mẫu thân con biết sai rồi.” Quý Triết khóc thút thít nghẹn nói, Quý Tĩnh lúc này mới bỏ qua cho hắn.

“Các người, nơi này có chuyện gì xảy ra? Ta vừa lại đây liền nghe được tiếng khóc? Triết nhi con làm sao lại khóc thế? Không có khí khái nam nhi!” Hách Liên Viên đi tới nhạo báng hắn, Quý Triết chạy tới, Hách thúc thúc đối với hắn rất tốt, “Hách thúc thúc.” Quý Triết ôm chân của hắn, Hách Liên Viên cúi người xuống ôm hắn vào trong lòng.

“Ta nói huynh đừng cưng chiều nó, cả ngày chỉ toàn gây rắc rối.” Quý Tĩnh bắt đầu nhìn người trước mắt, còn Hách Liên Viên lại nhìn người trong ngực, “Triết nhi con lại gây họa gì vậy?” Hắn hỏi xong, Quý Triết liền cúi đầu, “Con... Con nói giỡn với Từ Hào nói chúng ta có thể là được nhận nuôi, sau đó để ấy... Để ấy liền khóc.” Nghe xong lời này Hách Liên Viên liền nhìn Từ Hào đứng một bên.

“Từ Hào con không phải là được nhận nuôi, các con đều không phải là được nhận nuôi.” Trong ngực Quý Triết cúi đầu thật thấp, “Tốt lắm, lần sau đừng

tái phạm nữa.” Hách Liên Viên xoa đầu của hắn, “Đúng rồi, ta có mang đồ ngon cho các con ăn, ở bên ngoài đi lấy thôi.” Nói xong, hắn liền đặt Quý Triết để xuống, trẻ con cũng chỉ là trẻ con, vừa nghe nói đến ăn chuyện vừa rồi cũng không nhớ nữa, ba người liền xông ra ngoài.

“Này, Triết ca ca, Từ Hào các huynh đệ muội với.” Niệm Sầu tức giận nhìn hai người chạy trước mặt, “Con rùa nhỏ, mau tới đuổi theo chúng ta, nếu đuổi không kịp một hồi sẽ không cho muội ăn cái gì.” Quý Triết và Lâm Từ Hào đồng thời cùng quay về phía nàng làm mặt quỷ, “Hai người các huynh thật đáng ghét.” Nói tới nói lui nhưng nàng vẫn cố dùng sức đuổi kịp bọn họ.

“Vẫn là làm trẻ con tốt, không buồn không lo.” Quý Tinh thở dài, ba người đều tự trầm mặc, một lát sau, Hách Liên Viên phá tan sự im ắng, “Các muội đi theo ta đến thư phòng, ta có việc thương lượng cùng các muội.” Hai người cũng gật đầu một cái, “Khánh tẩu, người cũng đi ra ngoài trông bọn trẻ đi.” Hách Liên Viên nhìn người đang đứng ở một bên nói, Khánh tẩu gật đầu một cái đi ra ngoài.

Ba người trong phòng cũng đi đến thư phòng, đến thư phòng Hách Liên Viên đóng cửa lại, sau đó ngồi vào một bên của ghế trên, trước khi mở miệng liền nhìn Lâm Nhượng Tịch một chút, “Có chuyện gì huynh cứ nói đi, ta không sao.” Nàng biết chuyện này khẳng định có liên quan đến nàng.

“Hai ngày nữa là sinh nhật của tiểu thiếu trang chủ Thiên Lan sơn trang Đường Nguyệt Hạo, cho mời chúng ta đi, ta muốn nghe một chút ý kiến của bọn muội.” Hắn nói xong, mặt Lâm Nhượng Tịch trắng bệch, tiểu thiếu trang chủ? Quả nhiên, hắn vẫn là... Quý Tinh cũng chỉ có thể than thở trong lòng, này có nhân, chính là không thông suốt, nàng cũng không muốn giúp hắn.

“Đi! Tại sao không đi?” Quý Tinh đồng ý một tiếng nhưng Hách Liên Viên lại nhìn Lâm Nhượng Tịch, Quý Tinh cũng quay đầu nhìn nàng, trong khoảng thời gian này, nàng phát hiện Hách Liên Viên có chút chuyển biến nhỏ nhỏ, nàng càng cảm thấy hai người bọn họ mới thích hợp hơn.

Trong lòng Lâm Nhượng Tịch làm đầu tranh, nàng nhìn hai người trước mặt, hít một hơi thật sâu, “Đi! Ta cũng đi.” Nàng không thể rơi ở phía sau, nàng cũng sẽ cho hắn nhìn thấy, nàng cũng không kém cỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Phụ tử gặp mặt không nhận nhau

Ba ngày sau, Hách Liên Viên mang theo một nhà lớn nhỏ lên đường đi Thiên Lan Sơn Trang, trên xe ngựa, Lâm Nhượng Tịch vẫn nhìn ra bên ngoài, “Đừng gấp gấp.” Quý Tinh tiến lên cầm lấy tay của nàng, nàng gật đầu một cái, mà ba tiểu gia hỏa trên xe cũng rất háng hái.

“Woa! Mọi người nhìn đi, con chim kia thật là xinh đẹp.” Niệm Sầu chỉ ra ngoài xe, đây là lần đầu tiên bọn họ ra ngoài, cho nên nhìn thấy cái gì cũng đều rất mới lạ. “Niệm Sầu, con ngồi yên một chút, kéo ghế xuống đất.” Quý Tinh ở một bên dặn dò, “Mẫu thân, con sẽ cẩn thận.” Quý Niệm Sầu vội vàng khéo léo ngồi xuống, “Đồ quý sứ đáng ghét!” Quý Triết và Lâm Từ Hào đồng thanh nói một lời.

“Hai con, không được khi dễ Niệm Sầu!” Quý Tinh nhìn bọn họ rồi nói, hai tiểu tử kia le lưỡi một cái, Quý Tinh ôm chặt lấy Niệm Sầu, họ đều mang đến thứ tốt nhất cho nàng, bọn họ cũng hỏi nàng tại sao còn phải lấy cái tên này cho cô bé, Quý Tinh đã nghĩ như thế này, người ta đã giết cả nhà mình, chẳng lẽ còn muốn đi cảm tạ ân đức sao? Nàng không làm được, nàng muốn làm cho Niệm Sầu phải nhớ những kẻ đó sau này sẽ trả thù.

Chờ Niệm Sầu trưởng thành, nàng sẽ nói cho cô bé nghe tất cả, quyết định sau cùng là nằm trong tay Niệm Sầu, ngay lúc này nàng chỉ có thể bảo vệ cô bé cho tốt, mang đến một tuổi thơ hạnh phúc cho Niệm Sầu. “Niệm Sầu trưởng thành nhất định phải gả cho một nhà thật tốt.” Quý Tinh xoa đầu của cô bé, bây giờ nhìn lại, hình như nam nhân ở nơi này cũng không đáng tin!

“Niệm Sầu không cần lập gia thất, con muốn ở cùng với mẫu thân, hướng chi có rất ghét nam nhi.” Nghe xong lời nói trẻ con của cô bé, Quý Tinh mỉm cười. “Đồ quý sứ đáng ghét! Lớn lên xấu xí, sẽ chẳng có ai thèm cưới muội!” “Quý Triết nói nhỏ ở một bên, “Quý Triết, con ngứa da có phải không?” Quý Tinh lên giọng nhìn hắn, hắn rụt vai, không nói thêm gì nữa.

“Ha ha. . . Quý Triết huynh thật ngu ngốc, bị mắng rồi?” Lâm Từ Hào hả hê chỉ vào hắn cười to, nhưng sao không có ai giáo huấn hắn, cái đầu nhỏ bé của dân quay về một phía, sao mẫu thân lại ngăn người thế này?

“Mẫu thân, người làm sao vậy? Không thoải mái ư?” Hắn đi qua, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ lo lắng, lúc này Lâm Nhượng Tịch mới hoàn hồn nhìn hắn, “Không có, các con đang nói gì đấy?” Nàng xoa đầu của hắn, Quý Tinh nói rất đúng, chuyện của người lớn đến cùng vẫn không liên quan đến trẻ con, Quý Tinh cũng thở phào nhẹ nhõm, nàng sợ Nhượng Tịch bắt ngờ đây Lâm Từ Hào ra.

“Con nói là Quý Triết bị mắng.” Hắn cố ý nói giảm bớt nguyên câu ban đầu, chỉ sợ cũng bị mắng, “À, như vậy sao.” Quý Tinh nhìn ra cảm xúc của Nhượng Tịch thật sự không tốt, không biết một lát nữa có gây ra chuyện gì rắc rối hay không.

Không bao lâu sau, xe ngựa ngừng lại, Lâm Nhượng Tịch hỏi hộp trong lòng một chút, Hách Liên Viên vén rèm lên, “Đến nơi rồi, xuống xe thôi.” Bọn trẻ con chen lấn xuống xe, Quý Tinh cũng đứng dậy, chẳng qua nàng nhìn thấy Lâm Nhượng Tịch ở bên vẫn không nhúc nhích, “Nhượng Tịch? Nếu như tỷ không muốn đi. . .” Nàng còn chưa nói hết lời, liền nhìn thấy Nhượng Tịch đứng lên, hai người một trước một sau xuống xe.

“Hách Minh Chủ, hoan nghênh ngài đại giá quang lâm!” Giờ phút này người đi tới chính là Đường Tiểu Thiên, khi ông ta nhìn thấy Lâm Nhượng Tịch sau

lưng của Hách Liên Viên thì ngừng lại một chút, sau đó khôi phục như bình thường, “Đường trang chủ, chúc mừng! Chúc mừng!” Hách Liên Viên cũng nói lời khách sáo, “Hai vị phía sau là phu nhân của ta, kính xin Đường trang chủ chăm sóc nhiều hơn.” Giới thiệu xong, Quý Tinh gật đầu về phía hấn, còn Lâm Nhục Tịch lại không nhúc nhích.

“Phụ thân, phụ thân, chúng con muốn vào chơi.” Giờ phút này ba đứa nhỏ rất phối hợp cùng nhau lên tiếng, đây là việc mẫu thân dặn dò, bên ngoài phải gọi Hách thúc thúc là phụ thân, bọn chúng cũng không biết đây là vì cái gì, trong ấn tượng của chúng, không biết hai từ mẫu thân có ý nghĩa ra sao?

“Hách Minh Chủ, xin mời.” Đường Tiểu Thiên lập tức mời bọn họ vào, Lâm Nhục Tịch đi qua bên ông thì ông ta cứng người lại, bây giờ Thiên nhi của ông rất hạnh phúc, ông không hy vọng chuyện ngày hôm nay sẽ xảy ra.

Đám người bọn họ đi vào, liền phát hiện trong phòng có một người sáng ngời, đó là sự hạnh phúc của người làm cha, Lâm Nhục Tịch tay nắm chặt quyền, thì ra là... Thì ra là... Hấn thật sự đã thay đổi, lúc này một thiếu phụ cũng đi tới, bộ dạng hai người ân ái càng làm mất của nàng thêm nỗi đau, Quý Tinh tiến lên nắm lấy tay của nàng, nhỏ nhẹ lắc đầu một cái, không ngờ tình yêu của Đường Tinh Thiên chẳng qua cũng như thế.

Khi bọn hấn không chú ý thì ba đứa trẻ đã chạy vào, không biết thế nào đã cùng với đứa trẻ có sinh nhật là hôm nay làm rùm beng lên, cuối cùng còn bốn đứa nhóc còn đánh nhau một trận. “Lời nhĩ, con không sao chứ? Ở đâu ra ba thứ tạp chủng này!” Thủy Linh đau lòng nhìn nhi tử của mình, nhưng Lâm Nhục Tịch lại đi lên trước.

“Người nói con của ai là tạp chủng?” Đường Tinh Thiên thấy nàng thì trên mặt lộ vẻ không thể tin được, không phải nói nàng đã chết rồi sao? Vậy bây giờ xuất hiện ở trước mặt hấn chính là người nào? Thủy Linh thấy nàng thì đã sợ hết hồn, hai người kia lừa nàng? Lâm Nhục Tịch không hề chết?

“Hách phu nhân, xin lỗi, xin lỗi, con bé sẽ không nói nữa.” Đường Tiểu Thiên vội vàng đi ra hoà giải, phải biết đắc tội Vô Lâm Minh Chủ bọn họ sẽ không có được một ngày tốt lành, không chỉ là ông ta mà tất cả mọi người ở chỗ này cũng không dám đắc tội, bởi vì đến bây giờ, Vô Lâm Minh Chủ đòi trước chết ra sao còn rất bí ẩn.

“Linh nhi, còn không mau nói xin lỗi?” Con dâu Thủy Linh cái gì cũng tốt, chỉ là nói chuyện thì luôn đắc tội với người ta, Đường Tinh Thiên đứng ở chỗ đó, nàng... Nàng lập gia đình rồi? Hơn nữa đứa bé cũng lớn như vậy?

“Nhi tử và nữ nhi của ta cũng là tạp chủng sao?” Quý Tinh cũng bước lên trước, lần này Đường Tiểu Thiên bị áp lực, “Đúng là... Thật sự xin lỗi.” Nói xong nàng ôm chặt lấy Nhục Tịch vào lòng, “Quý Triết, vì sao các con đánh nó?” Lúc này Quý Tinh mới hỏi nhi tử ở một bên.

“Là hấn! Hấn mắng chúng con trước, còn khi dễ Niệm Sầu, nên lúc này chúng con mới đánh hấn.” Quý Triết tức giận chỉ vào hấn, “Đúng rồi! Mẫu thân, mới vừa rồi hấn còn mắng bọn con là tạp chủng.” Lâm Từ Hào cũng đứng dậy.

“Thì ra đây chính là giáo dục của các người? Còn nhỏ tuổi mà phẩm hạnh như thế này, trưởng thành không phải là phế vật thì cũng là đồ ăn hại.” Quý Tinh nhún vai phê phán, khiến cho những người ở chỗ này đều trắng xanh mặt, Thiên Lan Sơn Trang không có chuyện làm hay sao mà đi đắc tội với một nhà Vô Lâm Minh Chủ?

“Đường trang chủ, chuyện này làm sao bây giờ đây?” Hách Liên Viên tiến lại nhìn bọn họ, nhưng hấn cũng vô cùng bao che, chỉ nghe hấn nói “Đây là người tôn tử?” Hách Liên Viên chỉ vào đứa trẻ trong ngực Thủy Linh, Đường Tiểu Thiên gật đầu một cái, “Chuyện này... Sao đứa trẻ này và nhi tử của ông lại không giống nhau chứ?” Hấn mới vừa nói xong, Thủy Linh đã nóng nảy, “Người đừng nói lung tung! Ai nói bọn họ không giống?” Thấy phản ứng của nàng ta, cũng làm cho người phải sinh ra hoài nghi.

“Khụ... Ta chỉ tùy tiện nói một câu, không biết vì sao Đường phu nhân lại kích động như vậy? Há?” Đường Tiểu Thiên liếc mắt, ngay cả người khác đều nhìn thấy đứa bé không giống Thiên nhi, thật ra thì Hách Liên Viên không phải là người đầu tiên nói như vậy, nhưng mà bây giờ bọn họ đã đắm lao thì phải theo lao thôi.

“Thật xin lỗi, nhà chúng tôi có thực sự có lỗi với các vị, ta tới nói lời tạ lỗi, ta dập đầu có được không?” Lúc này Quan Nguyệt mới đi ra, chuyện này ngày hôm nay xảy ra như vậy làm cho bà không thể vui mừng nói, bởi vì câu nói mới vừa rồi của hấn đã nói trúng điểm yếu trong lòng bà, bà vẫn luôn nghi ngờ đứa nhỏ này có phải là của Thiên nhi hay không, chẳng qua không có chứng cứ.

“Không cần, chút chuyện nhỏ mà thôi, Viên, chúng ta đi qua ăn cái gì đi.” Lâm Nhục Tịch tiến lên kéo cánh tay của hấn, Đường Tinh Thiên nhìn bộ dạng của bọn họ, chuyện đứa trẻ của Quý Tinh thì hấn biết, nhưng mà nàng... Nàng... Thật sự gả cho hấn?

“Được rồi, chúng ta cũng đi ăn cái gì thôi.” Quý Tinh đưa tay kéo đám trẻ con đi, người chung quanh đều rất ngưỡng mộ Hách Liên Viên, rốt cuộc hai vị phu nhân này làm sao chung sống hòa hợp như vậy, có phải có bí quyết gì hay không?

Đội bọn họ đi xa, Đường Tiểu Thiên mới trừng mắt liếc Thủy Linh, còn Thủy Linh lại ôm con trai của mình, trong đầu liền ra bốn chữ, nàng đã trở lại. Đường Tinh Thiên cũng nắm chặt quyền, ánh mắt nhìn Thủy Linh rất đáng sợ, năm đó khi hấn đi Lâm Hương trấn, xác thực đã bị người ta tàn sát hàng loạt, nhưng làm sao Thủy Linh biết được nàng ấy đã chết? Bây giờ suy nghĩ một chút, rất nhiều điểm không đúng chút nào.

Trong đám tân khách ngoài kia, Minh chủ của Vô Tinh Minh cũng ở đây, chỉ là hấn không nhìn thấy một màn vừa rồi, hấn và Triệu Trà Trà ở một đầu khác, “Chuyện điều tra như thế nào rồi?” Khi đến nơi này, hình như mọi sự tình năm đó cũng chỉ nhắm đến một mình Đại tiểu thư của Thủy Duyệt Sơn Trang, Thủy Linh. “Bẩm Minh chủ, còn chưa rõ ràng nhưng khẳng định Thủy Linh không thoát khỏi liên quan.”

Năm năm rồi, nàng đã ở bên cạnh hấn năm năm rồi. Nhìn hấn thay nữ nhân bên cạnh như thay áo, nhưng vẫn đối xử với nàng rất lạnh lùng, lòng của nàng cũng chết dần rồi, nàng bây giờ là cánh tay của hấn, gương mặt bị hủy cũng đã dùng mặt nạ thay thế, lúc ban đầu nàng vẫn cho rằng hấn ghét bỏ khuôn mặt xấu xí này của nàng, nhưng khi nhìn thấy hấn và nữ nhân còn xấu xí hơn nàng lên giường thì tất cả chờ mong đều ở đây một tan biến trong.

Quý Triết, Quý Niệm Sầu và Lâm Từ Hào đột nhiên nghĩ tới việc chơi trốn tìm, ở nơi này khung cảnh khác lạ nhất định khi chơi sẽ rất kích thích, bây giờ Quý Triết tìm bọn họ, khi hắn đếm tới 100 thì xoay người bắt đầu tìm, còn Lâm Từ Hào lại dẫn Quý Niệm Sầu trở lại đại sảnh, “Từ Hào, như vậy không được! Ngộ nhờ Quý Triết gặp chuyện không may thì làm thế nào?” Quý Niệm Sầu muốn quay lại, nhưng bị Lâm Từ Hào bắt được, “Không có việc gì, huynh ấy không tìm thấy chúng ta sẽ trở lại.” Quý Niệm Sầu gật đầu một cái.

“Hai người các đệ mau nhanh ra đây một chút, không ra ta sẽ trở về đó.” Quý Triết ở trong hoa viên vừa tìm vừa nói, chỉ là dù tìm thế nào cũng không tìm được bọn họ, đột nhiên nghe được giọng nói thoang thoảng cách đó không xa, hắn lộ ra nụ cười xảo trá, ha ha, ta phát hiện các đệ rồi.

“Không được nhúc nhích! Ta bắt được các đệ rồi.” Khi hắn nhảy ra ngoài nhìn thấy hai người trước mắt thì ngây người, không phải Quý Niệm Sầu và Lâm Từ Hào, mà là hai người không quen biết, Nam Cung Hi và Triệu Trà Trà nhìn đứa trẻ vừa đột nhiên nhảy ra, đây là con cái nhà ai, khẳng định không phải là con của Đường Tĩnh Thiên vì bọn họ cũng mới vừa nhìn thấy rồi.

“Các người là ai?” Hắn ngửa khuôn mặt nhỏ bé lên, bộ dạng tiểu đại nhân nhìn bọn họ, “Minh chủ. . .” Triệu Trà Trà muốn nói cái gì đó thì bị Nam Cung Hi đưa tay cắt ngang, “Người là ai?” Không biết vì sao, nhìn thấy đứa trẻ này có loại cảm giác thân thiết.

“Thúc thúc là Minh chủ?” Trong đầu Quý Triết lóe lên rất nhiều dấu chấm hỏi, Hách thúc thúc mới là Minh chủ, người này giả mạo Hách thúc thúc ra ngoài gạt người sao? “Sao thế? Ta không thể là Minh chủ sao?” Nam Cung Hi bật cười, Triệu Trà Trà ở một bên không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn, hắn cười?

“Dĩ nhiên không thể, phụ thân của ta mới là Minh chủ.” Hắn nhớ việc khi ở bên ngoài phải gọi Hách thúc thúc là phụ thân. “Lớn mật!” Đứa trẻ này nói nói như vậy là muốn nói nó là con trai của Minh chủ sao? Lúc này Quý Triết mới nhìn đến người bên cạnh, lập tức oa một tiếng khóc lên. “Dì xấu xí đánh ta.” Hắn nói với Nam Cung Hi, “Trà Trà, người lui xuống trước.” Thân thể Triệu Trà Trà cứng đờ, liếc mắt nhìn Quý Triết, ngay sau đó rời đi.

Quý Triết thấy nàng rời đi, lập tức dụi dụi con mắt, và nó biết người vừa rồi là thuộc hạ của người trước mặt đây. “Thì ra là con gái khóc à?” Nam Cung Hi bật cười lần nữa, đứa trẻ này con cái nhà ai sao có thể thông minh như vậy? “Gia khóc đối với các người thì có ích, còn đối với mẫu thân của lại không dùng được.” Lời nói trẻ con của Quý Triết làm cho Nam Cung Hi bật cười, nhưng bị râu ria cản trở, chỉ có thể nhìn thấy nụ cười từ ánh mắt của hắn.

“Thúc thúc, trên mặt thúc sao lại có nhiều râu ria như vậy? Phụ thân của con cũng không có.” Hắn tò mò nhìn Nam Cung Hi, như vậy thì vốn không thể nhìn ra hình dạng của Nam Cung Hi là như thế nào, nhưng thúc ấy lại rất dễ nói chuyện, vậy nên thúc thúc này nhất định là người tốt. “Thúc thúc cảm thấy giữ lại râu ria rất đẹp mắt.” Đột nhiên hắn tiến lại ôm lấy Quý Triết, còn Quý Triết cũng không hề giãy giụa, khi hai người nhìn thẳng vào nhau, Quý Triết vươn tay kéo một sợi râu trên mặt hắn.

“Mà mẫu thân của ta nói, râu ria nhiều không có nữ nhân thích, thúc thúc, người có phải không được nữ nhân thích hay không?” Đây là suy luận gì, Nam Cung Hi lắc đầu một cái, “Woa! Thúc thúc có người thích sao? Lần sau ta sẽ nói với mẫu thân, đừng rồi, thúc thúc, có thể dẫn ta đi chơi được hay không?” Quý Triết đột nhiên nghĩ đến việc muốn ra bên ngoài chơi một chút, nhưng hiển nhiên Nam Cung Hi lại hiểu lầm ý tứ của hắn.

“Đến nhà thúc thúc làm khách thì thế nào?” Quý Triết vội vàng gật đầu một cái, Nam Cung Hi đã mang theo hắn bay ra ngoài, quên đi chào hỏi người nhà của Quý Triết, cho rằng lát nữa trở lại cũng không sao, không hề biết rằng, chuyến đi này bọn họ cũng sẽ không lập tức trở về được.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Mang theo một “Phiền phức” trở về (1)

Khi bọn họ ăn xong chuẩn bị trở về thì phát hiện không thấy Quý Triết, Quý Tĩnh vì chuyện này mà lo lắng, “Tĩnh nhi, muội đừng nóng ruột, có thể là thằng bé đi chơi ở đâu đó thôi.” Lâm Nhược Tịch an ủi nàng, “Từ Hào, Triết Nhi đi đâu?” Nàng xoay người hỏi con trai của mình, lúc này Lâm Từ Hào run lẩy bẩy, còn Quý Niệm Sầu thì bật khóc, “Đều tại huynh, muội đã nói từ đầu sẽ xảy ra chuyện rồi mà.” Cô bé đánh người bên cạnh.

“Niệm Sầu ngoan, có phải con biết Triết Nhi ở đâu hay không?” Đầu tiên Niệm Sầu gật đầu một cái sau đó lại lắc đầu, “Vừa rồi chúng con đang chơi trò trốn tìm thì Từ Hào kéo con trở lại, để một mình Triết ca ở vườn hoa.” Cô bé vừa mới nói xong, Quý Tĩnh đã vội vàng chạy về phía vườn hoa.

Đường Tiểu Thiên tới đây chào hỏi mới biết được rằng đại nhi tử của Minh chủ mất tích, lập tức sai rất nhiều người đi tìm, có người chạy theo sau Quý Tĩnh đến vườn hoa, chẳng qua tìm hết một lượt đều không có kết quả.

“Hừ, đáng đời.” Thủy Linh hả hê đứng một bên, Quý Tĩnh mang theo con tức giận đến trước mặt nàng ta, “Nếu không muốn người khác biết, từ khi mình đừng làm! Nếu như nhi tử của ta gặp chuyện gì ta sẽ bắt các người phải chôn theo!” Mọi người đều không hiểu vì sao Hách phu nhân lại nói vậy với Đại tiểu thư của Thủy Duyệt son trang, chẳng lẽ nàng ta đã làm chuyện xấu gì ư?

“Hách phu nhân, nhi tử của người mất tích chúng tôi cũng rất lo lắng, nhưng người cũng không thể.....” Đường Tĩnh Thiên còn chưa nói xong đã bị Quý Tĩnh trừng mắt nhìn, “Đừng là cá mè một lứa! Khó trách được sao có thể thành một đôi.” Nghe được lời nàng nói, sắc mặt của Đường Tĩnh Thiên trắng xanh, nàng nói vậy là ý gì?

“Nhược Tịch, chúng ta đi thôi! Quả thật ở đây quá bẩn thỉu! Sớm muộn gì mọi người cũng sẽ san bằng nơi này cho xem!” Nói xong nàng đi ra ngoài trước, Lâm Nhược Tịch dắt Từ Hào và Niệm Sầu đi theo, lúc đi ngang qua chỗ Đường Tĩnh Thiên và Thủy Linh thì nàng ngừng lại, “Không ngờ người lại thay đổi, sao rồi? Ta không có chết có phải rất thất vọng hay không?” Đường Tĩnh Thiên không hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng, nhưng Thủy Linh nghe thì hiểu khiến nàng ta lão đảo một cái. May mà bên cạnh còn có Đường Tĩnh Thiên nếu không nàng ta đã trực tiếp ngã xuống đất.

Rất nhiều người nghe thấy nàng nói muốn hủy diệt Thiên Lan sơn trang, đều lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, chẳng lẽ sự việc năm năm trước lại xảy ra lần nữa? “Đường trang chủ trước tiên ta xin phép cáo từ.” Hách Liên Viên là người cuối cùng rời đi, nhìn hai người bên cạnh không kiềm được kinh bị hừ một tiếng rồi bước đi.

“Đường trang chủ, hình như Hách phu nhân là con dâu trước đây của ngài, có phải nàng ấy sẽ trả thù các ngài hay không?” Trong đám khách có người nói ra câu này, khiến cho Thiên Lan sơn trang bị bao phủ bởi mây đen mù mịt.

“Mới vừa rồi lời nàng ấy nói là có ý gì? Có phải người muốn giết Nhược Tịch hay không?” Ánh mắt sắc bén của Đường Tĩnh Thiên nhìn chằm chằm người bên cạnh, “Không có, Tĩnh Thiên, thiệp không có.” Nàng vội vã phủ nhận, nhưng là một chút sức lực cũng không có, Đường Tĩnh Thiên hất nàng ta rồi rời đi. Thủy Linh nhìn theo bóng lưng của, Lâm Nhược Tịch! Tại sao người còn không chết đi! Nàng vất vả mới nói được đây tơ hồng lại bị Nhược Tịch phá hỏng.

Ở bên này, mặc cho Nam Cung Hi có khuyên nhủ thế nào, thì Quý Triết vẫn cứ ở lại chỗ của hắn không muốn đi, “Nam Cung thúc thúc, người cứ sai người đi báo với mẫu thân một tiếng là được.” Cậu bé muốn ở lại chỗ này chơi, chơi rất vui vì nơi này có nhiều người chơi cùng nó, tại sao lại có nhiều người chơi cùng với Quý Triết như vậy? Bởi vì tất cả mọi người đều cho rằng thằng bé chính là nhi tử của Minh chủ bọn họ.

Nam Cung Hi bắt đầu đi, có phải nó có ý hay không đây? Thằng bé chưa từng nói cho hắn biết phụ mẫu nó là ai, thì làm sao hắn cho người đi báo với họ được? Có thể dễ dàng nhận ra là nó cố tình, “Ngày mai ta sẽ đưa con trở về.” Thằng bé thật sự coi đây là nhà mình rồi sao?

“Không được, nếu như thúc thúc đưa con trở về, con sẽ nói rằng người bắt cóc con.” Nghe lời thằng bé nói, Nam Cung Hi thật sự muốn đập đầu chết quách cho rồi, sớm biết thế này đã không dắt Quý Triết về đây, không phải là tự gây thêm phiền phức cho mình rồi ư!

“Phụ mẫu của con sẽ lo lắng.” Hắn thở dài ôn tồn mà nói, “Hả? Sao Nam Cung thúc thúc lại hồ đồ như vậy? Không phải con đã nói người cứ đi thông báo với họ là được ư?” Nói xong lại tiếp tục chơi cười ngựa trên lưng một người. “Phụ mẫu con là ai?” Hỏi hoài lâu thằng bé vẫn không nói.

“Ồ, phụ thân của con là Minh Chủ, mẫu thân của con à, thì chính là mẫu thân của con thôi.” Nghe được câu trả lời của Quý Triết, người làm ngựa cho nó cười bật cười, Nam Cung Hi đen mặt lại, cái này gọi là trả lời sao? Nói mà cũng giống như chưa nói vậy.

“Minh chủ, hay người thừa nhận đứa trẻ này là con trai của người cũng được mà, chúng tôi không có ý kiến gì đâu ạ.” Lời của kẻ đó vừa dứt, Nam Cung Ti trừng mắt liếc hắn một cái, “Vu Lỗi, có phải người rất ngứa da không vậy?” Người được gọi là Vu Lỗi vội vàng lắc đầu.

“Vu thúc thúc, thúc bị ngứa da sao? Có muốn con đánh thúc vài cái không? Mẫu thân con nói khi ngứa da thì phải đánh.” Nghe người trên lưng nói thế Vu Lỗi run run, rốt cuộc thằng bé này bao nhiêu tuổi vậy?

“Triết Nhi, con bao nhiêu tuổi rồi?” Vu Lỗi hỏi người trên người mình, “Năm tuổi.” Giọng nói non nớt trả lời hắn, khoe miệng của Vu Lỗi co giật, mới năm tuổi mà đã như vậy nếu lớn lên thì... Hắn không dám nghĩ đến.

Lúc này ngoài cửa có một nữ nhân đi tới, Quý Triết nhìn thấy người đó thì lập tức leo xuống khỏi lưng Vu Lỗi, chạy đến trước mặt nữ nhân kia, “Ô kìa! Đứa trẻ đáng yêu này từ đâu đến vậy?” Chẳng qua nàng vừa nói hết câu thì đã hối hận, bởi vì Quý Triết đã nói, “Nhũ mẫu, con muốn uống sữa.” Đứa trẻ nói xong chỉ vào ngực của thiếu nữ, khuôn mặt của nữ nhân ấy nhất thời ửng hồng.

“Chuyện này, ta không phải nhũ mẫu làm sao có sữa cho người uống.” Nữ nhân áp a áp ứng nói, ngay sau đó nhìn thấy Nam Cung Hi ở một bên, “Minh Chủ, tiểu hài tử này ở đâu ra vậy?” Nàng ta bước tới, cơ thể còn thiếu chút nữa là đã dựa hẳn vào người hắn, đột nhiên còn dùng bộ ngực chạm vào tay của hắn.

Vu Lỗi kéo Quý Triết qua rồi ghé vào tai cậu bé nói thầm vài câu, “Hả? Có thật không?” Vu Lỗi nặng nề gật đầu một cái, “Được rồi, con đi.” Vu Lỗi nghe đến đó, nở một nụ cười thật ra hẳn rất ghét nữ nhân Lê Mị.

“Vu Lỗi, đưa Quý Triết xuống nghỉ ngơi đi.” Nói xong hắn ôm lấy nữ nhân bên cạnh rồi rời đi. Vu Lỗi và Quý Triết đối mặt nhìn nhau, rồi Quý Triết vội vàng chậm chạp chạy theo sau Nam Cung Hi và nữ nhân kia.

Vừa trở về phòng thì hai người đã lập tức bùng phát lửa nóng, “Ừ... Á...” Lê Mị nhắm mắt lại hưởng thụ, nhắc tới Minh Chủ cũng thật lợi hại ồ ồ lần đầu làm nàng rất thoải mái, hai người cởi bỏ y phục của nhau, bàn tay của Nam Cung Hi giao động trên thân thể của nàng.

Quý Triết ló cái đầu nhỏ vào bên trong, quả nhiên Vu thúc thúc nói không sai, nghĩ như vậy nó liền rón rén đẩy cửa phòng rồi nhanh chóng đi vào. Lúc này hai người trên giường đang hồi nóng bỏng, vì thế không nghe được tiếng bước chân đi đến.

“Ừ... Minh... Minh Chủ.” Nữ nhân thở hổn hển, Nam Cung Hi cũng không nhịn được, hắn lướt khuôn mặt từ bụng đến phần ngực của nàng, khi vừa ngậm lấy một bầu ngực thì lập tức phải đối diện với một đôi mắt ti hí.

“Làm sao con biết chỗ này.” Nam Cung Hi lập tức kéo chân qua đắp lên nửa người của hai người. Lê Mị nghe được giọng nói cũng mở mắt ra, không hiểu sao Minh Chủ lại bất động cho đến khi nàng nhìn thấy đứa trẻ trên giường, đây không phải là đứa nhỏ vừa rồi sao? Tại sao lại ở chỗ này?

“Hả? Ngươi tên lường gạt! Nói gì không phải bà vú, Nam Cung thúc thúc không phải đang uống sữa của ngươi sao? Ta cũng vậy muốn!” Quý triết bĩu môi nhìn bọn họ, Nam Cung hi gương mặt vạch đen, hấn chạy thế nào tới nơi đây rồi hả? Với lỗi đây?

“Không...không nên, hi hi...” Lê mị né tránh, quý triết còn lại là vẫn đem miệng cho đi đến gần, Nam Cung hi lập tức mặc xong quần, một thanh xóc hấn lên cổ áo của, “Tiểu tử ngươi, cho ta đi ngủ lại cảm giác, nếu không ta liền tiễn đưa cho ngươi trở về.” Quý triết dùng ánh mắt ai oán nhìn hấn, “Oa! Thúc thúc thật hung dữ, ta muốn trở về, mẹ, mẹ.” Nhìn đến hấn khóc rống, Nam Cung hi nhúc đầu.

“Ngươi chó khóc có được hay không?” Tất cả dục hòa cũng bị hấn cho tưới tất, ban đầu thì không nên bắt hấn cho mang về.” Lê mị, ngươi đi đi, về sau cũng không muốn tới.” Lê mị nghe đến đó, liếc mắt, Minh Chủ có ý tứ là không cần nàng nữa?” Minh...” Còn chưa kịp mở miệng, liền bị Nam Cung hi ánh mắt của chân trụ, nàng vội vã mặc quần áo tử tế, vội vã rời đi.

“Ai cho ngươi tới?” Nam Cung hi lúc này mới nhìn hấn, nếu như không có người giựt giây, hấn làm sao sẽ tới? Vội vã lắc đầu một cái, “Không có ai, là ta mình tới, một mình ta ngủ sợ.” Nghe lời của hấn, Nam Cung hi cau mày, hấn cũng không phải là muốn cùng hấn ngủ đi? Chỉ là vừa nghĩ như vậy, liền nhìn đến quý triết đã bò lên giường chuẩn bị ngủ đáng về. Hấn hết hào mà xong.

“Ngươi cho ta xuống, đi chết đi gian phòng ngủ.” Nam Cung hi tiến lên kéo hấn, “Ta không muốn, ta muốn cùng thúc thúc ngủ chung.” Hấn chết sống không chịu xuống, còn lôi kéo giường bên cạnh, “Thúc thúc cùng đi với ngươi phòng ngươi.” Nơi này mới vừa nằm qua nữ nhân, hấn cảm thấy không sạch sẽ, “Thật? Ngươi không lừa ta?” Nam Cung hi gạt đầu một cái, quý triết lúc này mới buông ra lôi kéo mếp giường tay.

“Thúc thúc, ngươi cho ta kể chuyện xưa có được hay không?” Trước kia mỗi đêm lúc ngủ, mẹ cũng sẽ cho bọn hấn kể chuyện xưa, mà Lâm Từ Hào tên kia cũng thích chạy tới cùng bọn họ ngủ chung, hấn cũng thích nghe hấn mẹ kể chuyện xưa.

“Mau ngủ đi!” Hấn là một đáng nam nhi sao hấn có thể kể chuyện cổ tích kia chứ? Chỉ mới có nửa ngày mà hấn đã thấy vô cùng mệt mỏi, thật bội phục những người làm phụ mẫu, nhắc đến đây hấn nghĩ đến nhà của mình, hình như rất lâu rồi hấn chưa trở về nơi đó.

Một hồi lâu sau không nghe thấy tiếng động gì, Nam Cung Hi quay đầu lại, phát hiện tiểu tử đã ngủ rồi nhìn bộ dạng ngủ say của đứa trẻ, suy nghĩ của hấn trôi đến nơi rất xa... Bên này là khoảng trời yên ả, còn ngược lại bên kia thì trời long đất lở.

“Tĩnh Nhi, muội hãy nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai chúng ta lại tìm” Lâm Nhược Tịch đau lòng nhìn nàng, sợ thân thể của nàng gánh không được, “Triết Nhi, Triết nhi không biết đi đâu.” Nói xong nàng lại khóc tiếp, chuyện gì cũng thể làm nàng ngã quỵ nhưng chuyện này lại khiến nàng suy sụp.

“Ta đã điều tra, lúc ấy Thủy Linh không hề rời đi cũng không tiếp xúc với bất kỳ kẻ nào.” Hách Liên Viên đi vào, thật vất vả mới đỡ được hai đứa trẻ đi ngủ, chúng cứ khóc suốt nói rằng mình đã sai rồi, bộ dạng rất đáng thương làm bọn họ cũng không nỡ đi trách mắng chúng.

“Vậy hai người nói Triết Nhi đi đâu?” Quý Tĩnh ngược khuôn mặt đầy nước mắt lên nhìn bọn họ, “Tĩnh Nhi, đừng lo lắng, hiện tại không có ai liên lạc với chúng ta, vậy là Triết Nhi vẫn an toàn.” Hách Liên Viên nghĩ tới việc bị bắt cóc, nhưng nếu bắt cóc thì tại sao không có ai gửi thư gì? Điều này thật sự không đúng.

“Triết nhi bị bắt cóc rồi sao?” Quý Tĩnh cũng nghĩ đến khả năng này, nhưng không có bọn cướp lại không để lại thông tin nếu không giao tiền chuộc sẽ giết con tin? Thế này thì chúng muốn làm gì? “Tạm thời chưa thể xác định được, bây giờ đã khuya lắm rồi, nghỉ ngơi sớm một chút có được hay không?” Hách Liên Viên nói với nàng, Lâm Nhược Tịch ở một bên cũng gật đầu theo, lời hấn nói không hề sai.

“Nhưng muội làm sao có thể ngủ được chứ?” Nhi từ mắt tích hỏi làm sao nàng có thể ngủ được? Chẳng qua nàng vừa dứt lời thì đã bị Hách Liên Viên vỗ vào gáy rồi ngắt xiu, “Này, huynh làm gì vậy?” Lâm Nhược Tịch khó hiểu nhìn hấn, “Muội muốn tới nay Tĩnh nhi không ngủ sao?” Lúc này, Lâm Nhược Tịch mới nhìn người vừa bị đánh ngắt xiu, như thế này... Cũng tốt.

Hôm sau, Quý Triết dậy thật sớm, nhìn người bên cạnh còn đang say ngủ thì thẳng bẻ rón rén bò xuống giường. Lại nhìn người trên giường một chút sau đó nụ cười xem trò vui...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Mang theo một “Phiền phức” trở về (2)

Khi Nam Cung Hi mở mắt ra thì đã thấy Quý Triết thức dậy, hơn nữa còn ngồi trên ghế cách đó không xa, nằm gục xuống bàn không biết là đang làm cái gì. Hấn tò mò đứng dậy rồi đi tới, ở trên bàn có thứ gì màu đen vậy? Hấn cau mày lại, dù nhìn thế nào cũng không nhận ra là thứ gì.

“Quý Triết, con lại đang làm cái gì vậy?” Nghe được giọng nói này cơ thể nhỏ é cứng đờ, sau đó chạy nhanh như gió ra ngoài, nhìn thấy như vậy chính Nam Cung Hi cũng không hiểu gì cả. “Haizz! Tiểu tử tông oi, con đừng phải ta rồi.” Vu Lỗi khoa trương kêu lên.

“Suyt! Vu thúc thúc, người nhỏ giọng một chút, đừng để Nam Cung thúc thúc tìm thấy con đó.” Nói xong nó lập tức chui vào bên trong bụi cây, Vu Lỗi thì không hiểu nhìn thẳng bé, sao vậy? Chẳng lẽ ngày hôm qua Quý Triết phá ngang chuyện tốt của Minh chủ, cho nên muốn tìm thẳng bé tính sổ ư? Đây

thật là quá... Nghĩ như vậy, hắn đứng lên, chẳng qua khi hắn nhìn thấy người đang đi về phía mình thì há to miệng rồi ngăn người đứng tại chỗ.

“Về mặt đó của ngươi có ý gì? Có thấy Quý Triết hay không?” Nam Cung Hi hỏi người trước mặt mình, Vu Lỗi chỉ vào khuôn mặt của hắn, còn nhớ tới những lời Quý Triết mới vừa nói, không phải là do thằng bé làm đây chứ?

“Không có... Hi hi!” Không phải hắn muốn cười, mà thật sự quá buồn cười, Nam Cung Hi nhìn hắn, mới sáng sớm mà bị trúng gió à? “Minh Chủ, nước...” Triệu Trà Trà đi tới chuẩn bị báo cáo chuyện đã điều tra được, ai ngờ nàng lại thấy cảnh này, nàng cũng giống như Vu Lỗi không thể không chế được, thế là Triệu Trà Trà xoay người sang một bên, nhưng hai vai lại không run run.

“Các ngươi làm cái gì vậy? Mới sáng sớm đã không hiểu gì cả, Vu Lỗi, đã xảy ra chuyện gì?” Hắn cười đã đủ chưa? Hắn có cần cười khoa trương như vậy không? Còn thiếu chút nữa là nằm trên đất lăn lộn rồi. “Ha ha... Minh... Minh Chủ, ngài... ngài mau đi soi gương đi sẽ hiểu.” Vu Lỗi nói không ra hơi, Nam Cung Hi cau mày lại, nửa tin nửa ngờ trở về phòng mình, một hồi lâu sau có tiếng quát giận rung trời truyền ra từ bên trong.

“Quý Triết! Con lăn ra đây!” Nhìn bộ râu của mình trong gương, rõ ràng là bị người ta dùng kéo tia mắt, cắt thì cắt hết đi nhưng hình dạng này... Nhìn thế nào cũng giống như đồng phân lớn, Nam Cung Hi tức tối ra mặt, thì ra vật đen thui hắn nhìn thấy buổi sáng chính là râu của hắn bị cắt đi.

Nam Cung Hi trợn trừng mắt. Bụi cây ở bên cạnh Vu Lỗi phát ra hai tiếng động, đó là hai cái rùng mình của Quý Triết, xong đời rồi, hình như Nam Cung thúc thúc rất tức giận, làm sao bây giờ? Thằng bé lại càng không dám đi ra ngoài. “Vu Lỗi, có phải có thứ gì bên cạnh ngươi hay không?” Triệu Trà Trà xoay người lại, Vu Lỗi đưa một ngón tay lên miệng nuốt một tiếng, nàng hiểu ra ngay, bên trong nhất định là Quý Triết rồi.

Vốn Triệu Trà Trà đã không có cảm tình tốt với thằng bé, lại nghe nói mới sáng sớm thằng bé đã quấy phá Minh Chủ cũng là chuyện tốt, nghĩ tới tới việc có đứa trẻ này trong Vô Tình Minh hình như cũng không tồi, ít nhất Minh Chủ cũng sẽ không cần nữ nhân đến nữa.

“Vu Lỗi, Quý Triết đâu? Có thấy nó hay không?” Nam Cung Hi chạy đến, Vu Lỗi lại cười, còn người trong bụi cây lại rất sợ Vu thúc thúc sẽ “bán” nó đi, “Không có... Không có... Ha ha...” Nói xong hắn lại cười, “Minh Chủ, tôi cũng không thấy Quý Triết đâu.” Nhìn thấy hắn nhìn nàng, Triệu Trà Trà trả lời ngay, bởi vì nhìn cười quá lâu lên cả khuôn mặt của nàng cũng đỏ bừng lên.

“Quý Triết! Đừng để ta tìm thấy con, nếu không con nhất định sẽ chết!” Bô râu nuôi nhiều năm như vậy lại bị hòng mất, lần này hắn chỉ có thể cạo đi toàn bộ, chỉ là nếu như vậy nhất định sẽ có một số người nhận ra hắn, nhưng dù sao cũng còn hơn là mang một bộ râu giống đồng phân lớn.

Vu Lỗi nhìn thấy Nam Cung Hi đã rời đi, thì lập tức quay về phía bụi cây nói, “Triết nhi, mau ra đây, ngài ấy đi rồi.” Lúc này, Quý Triết mới để lộ cái đầu nhỏ ra, “Vu thúc thúc, làm thế nào bây giờ? Nam Cung thúc thúc muốn giết con.” Khuôn mặt của thằng bé rất sợ hãi. “Không có việc gì đâu, thì ngài chỉ nói vậy thôi.” Nhìn thằng bé, Vu Lỗi lại nhớ bộ râu của Minh Chủ.

“Khụ, Triết nhi, làm sao con có thể cắt ra hình dáng đặc biệt như vậy?” Khuôn mặt của Quý Triết còn đang không hiểu nhìn hắn, “Tạo hình cái gì cơ?” Nghe thằng bé nói xong, Vu Lỗi lại càng không thể nhìn thêm nữa, cắt cả nửa ngày nhưng lại vô tình cắt thành ra như vậy, xem ra chính thằng bé cũng còn không nhìn ra.

“Vu thúc thúc, chuyện gì mà buồn cười thế ạ?” Quý Triết tò mò nhìn hắn, Vu Lỗi lắc đầu một cái, “Này, tiểu tử con, làm không tệ!” Triệu Trà Trà tiến lên khen ngợi Quý Triết, về mặt của thằng bé càng thêm mù tịt, sao Nam Cung thúc thúc lại tức giận mà hai người trước mặt lại vui vẻ như vậy?

Sau khi Nam Cung Hi cạo sạch râu ria, Vu Lỗi vội vàng kêu Quý Triết trốn vào bụi cây một lần nữa. Khi Nam Cung Hi đứng trước mặt bọn họ lần nữa thì cả hai người đều ngăn ngại, không ngờ rằng dáng vẻ của Minh Chủ lại có thể tuần tú như thế. Triệu Trà Trà kiểm chế không được nhảy lên một cái, trước đây nàng biết nhất định hắn rất khô khan, nhưng không nghĩ rằng so với tượng tượng của nàng thì còn đẹp hơn gấp mấy lần.

“Minh Chủ, tôi phát hiện ra dáng dấp của Triết nhi rất giống ngài!” Đột nhiên, Vu Lỗi nghĩ đến việc đó thì trợn to hai mắt, Triệu Trà Trà cũng nhớ đến dáng vẻ của Quý Triết, đúng như lời Vu Lỗi đã nói, không phải là có nữ nhân nào đó lên lút sinh hạ nhi tử cho Minh Chủ chứ?

“Muốn nói tốt giúp nó sao?” Cho hắn là người mù à? Hắn khẳng định có thể Vu Lỗi đã giấu Quý Triết đi, “Không có, là sự thật.” Vu Lỗi nghiêm chỉnh nhìn hắn, Nam Cung Hi cau mày lại, hắn không thể nào khiến những nữ nhân kia mang thai, “Người giống người mà thôi.” Nghe lời của hắn nói, Vu Lỗi nuốt chút nữa hộc máu, dù thế nào đi nữa thì hắn cũng không chịu thừa nhận hắn có con trai đúng không?

“Minh Chủ, thuộc hạ có việc cần bẩm báo.” Triệu Trà Trà lên tiếng, lúc này Nam Cung Hi mới ra hiệu bảo nàng theo hắn vào thư phòng, cuối cùng Quý Triết cũng tạm thời an toàn, Vu Lỗi kêu thằng bé rồi mang nó ra ngoài chơi đùa.

Quý Tinh đợi đến trưa, nhưng lại không có ai đưa tin gì đến, chẳng lẽ không bị bắt cóc? “Nếu không ta phái người đi ra ngoài tìm một chút?” Hách Liên Viên lên tiếng, còn Quý Tinh lại không cho hắn cái nhìn hòa nhã nào, sáng sớm hôm nay nàng đã cảm thấy không thoải mái, việc Hách Liên Viên dám đánh nàng bất tỉnh ư? Hách Liên Viên biết nàng còn giận hắn chuyện hắn đánh ngất nàng hôm qua, nhưng hắn cũng là có ý tốt mà?

“Huynh xác định Thủy Linh không có vấn đề gì?” Quý Tinh mở miệng nói, Hách Liên Viên gật đầu một cái, lúc ấy có rất nhiều người cũng có thể làm chứng, “Nhược Tịch, tỷ thấy thế nào?” Nhìn người đang ngồi ngây ngốc ở một bên, Quý Tinh không biết nên nói cái gì cho phải. “À? Chuyện gì vậy?” Thấy dáng vẻ của nàng ấy cũng biết những gì bọn họ nói nàng đều không nghe lọt tai. “Tỷ... Thôi đi.” Quý Tinh cũng không trông cậy gì vào nàng ấy, ai bảo tên Đường Tình Thiên không khiếp như vậy, đến nàng thấy cũng sẽ tức giận hướng chỉ là Nhược Tịch.

“Bây giờ chúng ta ngay cả một chút đầu mối cũng không có, Từ Hào cũng nói không rõ ràng lắm, Niệm Sầu lại bị hù sợ.” Hách Liên Viên than thở, lúc này Lâm Nhược Tịch mới nhớ ra bọn họ đang nói chuyện của Quý Triết, “Nếu không để ta đi hỏi lại Từ Hào một chút?” Lâm Nhược Tịch tiến lên phía trước, Quý Tinh và Hách Liên Viên đều lắc đầu một cái, năng lực diễn tả của một đứa trẻ có giới hạn, dù có hỏi thế nào cũng sẽ không có kết quả, còn có thể dọa bọn chúng sợ nữa.

“Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta cứ ngồi yên một chỗ chờ đợi sao?” Lâm Nhựt Tịch nhăn mũi một cái, “Cũng đã lật tung Thiên Lan son trang lên rồi, chẳng lẽ lại muốn đi lật một lần?” Quý Tĩnh nhìn nàng ấy, Lâm Nhựt Tịch lắc đầu một cái, “Hiện tại muội muốn Quý Triết được an toàn, bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ thôi.” Nàng thở dài, Hách Liên Viên nhìn nàng, trước đây giống như là nổi điên, sao bây giờ lại trở nên bình tĩnh như vậy?

Quý Tĩnh đã nghĩ thông, Triết nhi rất thông minh, nàng rất có lòng tin vào thằng bé, cho dù bị người ta bắt cóc thì người xui xẻo cũng chính là bọn chúng. “Tĩnh nhi, muội không đi tìm nữa sao?” Lâm Nhựt Tịch không hiểu nhìn nàng, Quý Tĩnh gật đầu một cái, ba người trong phòng cũng rơi vào trầm tư.

Nam Cung Hi và Triệu Trà Trà nói chuyện xong, lúc đi ra ngoài cửa lại đụng phải Quý Triết và Vu Lỗi đang vui vẻ đi vào từ bên ngoài, đôi mắt của hắn nheo lại, “Quý Triết, con qua đây cho ta.” Đứa trẻ bị gọi tên nhìn người vừa gọi nó, Vu Lỗi còn muốn giúp thằng bé trốn nhưng hình như đã chậm một bước.

“Vu thúc thúc, người này là ai vậy? Sao lại biết tên của con?” Lời này vừa nói ra, khoe miệng của Vu Lỗi đã co giật, còn Nam Cung Hi lại đang đen mặt, đáng về của Triệu Trà Trà là đang xem kịch vui.

“Tiểu tử chết tiệt! Sáng nay cắt râu của ta, làm hại ta chỉ có thể cạo đi, có phải con nên cho ta một lời giải thích hay không?” Nghe được người trước mắt nói như thế, “Á! Nam Cung thúc thúc.” Nói xong quay người bỏ chạy, Nam Cung Hi đuổi theo, không bao lâu đã đuổi kịp thằng bé, một tay nhấc nó lên, “Chạy? Con chạy đi! Xem con chạy thế nào!” Quý Triết kêu rên, thảm rồi, Nam Cung thúc thúc sẽ giết nó mất.

“Giết người rồi! Giết người rồi! Vu thúc thúc mau tới cứu con!” Nam Cung Hi còn chưa nói cái gì, thì người trong tay đã hô lên như vậy, giờ phút này sắc mặt của hắn từ đen chuyển sang xanh tái. “Vu thúc thúc cũng không thể cứu được con đâu! Bởi vì bản thân hắn cũng khó bảo toàn!” Vu Lỗi đang muốn giúp thằng bé, nhưng khi nghe được câu nói của Nam Cung Hi hắn chỉ có thể đứng yên lặng.

“Hu hu ~ con không muốn chết! Con còn không có cưới thê thiếp sinh hài tử!” Nghe được lời thằng bé nói, hai người bên cạnh bật cười hi hi, còn Nam Cung Hi thì nhìn người trong tay mình, bây giờ nó mới có bao nhiêu tuổi? Đã muốn cưới thê thiếp sinh hài tử rồi sao? Đây đều là ai dạy thằng bé vậy! Hắn cảm thấy mình rất nhục đầu.

“Không ai muốn giết con cả!” Nam Cung Hi hét to, Quý Triết tròn to mắt nhìn hắn, “Thật sao? Nam Cung thúc thúc không phạt con ư?” Nhìn thấy bộ dạng của thằng bé, Nam Cung Hi không tự chủ được gật đầu một cái, ngay sau đó phát hiện ra mình mắc mưu của thằng bé, “Còn nhỏ tuổi, mà đã nghịch ngợm gian xảo rồi!” Quý Triết cười hai tiếng, chỉ cần không phạt nó là được, còn về cách làm thì không quan trọng mà!

“Này, hôm nay có phải con nên về nhà rồi hay không?” Nam Cung Hi hỏi người trong tay mình, Quý Triết lắc đầu một cái, thằng bé còn chưa muốn, bởi vì Vu thúc thúc sẽ dẫn nó đi chơi. “Cái gì? Con còn không muốn trở về sao?” Quý Triết lại gật đầu, “Nam Cung thúc thúc, để con ở lại vài ngày đi!” Thằng bé làm nũng, Nam Cung Hi nhìn nó, do dự giữa việc đồng ý và không đồng ý.

“Lần này con sẽ ngoan ngoãn, không đi đánh uống sữa với người nữa.” Đây không phải là nó đang tự vạch áo cho người xem lưng à, Vu Lỗi ở phía sau lưng túm ho khan một tiếng, Triệu Trà Trà mắc cỡ đỏ bừng mặt. “Quý Triết!” Nam Cung Hi hét to, nhất định là thằng bé cố ý! Thật may là đây không phải là hài tử của hắn, nếu không hắn sẽ tức đến học mầu.

“Có con! Nam Cung thúc thúc có gì giao phó?” Câu trả lời của thằng bé lại càng hai người sau lưng Nam Cung Hi bật cười, đứa nhỏ này là bảo vật vô giá, cũng xem như khiến Vô Tình Minh có không khí nào nhiệt. “Con... Con... Vu Lỗi, dẫn nó xuống!” Hắn ném Quý Triết về phía sau còn Vu Lỗi thì vội vã đón lấy thằng bé. “Woah! Ta bay, Vu thúc thúc người thật lợi hại!” Lại có thể đón được nó, Nam Cung Hi nhìn Quý Triết một cái, lắc đầu rồi đi ra ngoài.

“Tiểu tử, con được lắm đấy!” Vu Lỗi lại rất bội phục thằng bé, không biết là hài tử nhà ai mà thông minh như vậy, khiến hắn cũng muốn có một đứa. “Con ư? Con thì thế nào?” Quý Triết không hiểu nhìn hắn, Vu Lỗi vỗ trán một cái, rốt cuộc là thằng bé thật sự ngốc hay giả ngốc đây?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Thiếu hấn thật đúng là không quen

Nam Cung Hi ngẫm thừa nhận, không thể nghi ngờ gì Quý Triết được ở lại, chẳng qua với cam đoan trước đó của thằng bé... Nhìn người nào đó xuất hiện trên giường hắn thì Nam Cung Hi thật sự tức giận, “Quý Triết!” Đứa trẻ bị gọi vội vàng bò xuống giường tránh sang một bên.

“Nam... Nam Cung thúc thúc.” Không phải thằng bé muốn phá việc hắn uống sữa, mà là thật sự nó rất sợ ngủ một mình. Trước đây nếu không có mẫu thân ngủ cùng, thì cũng có nhũ mẫu, huống chi khi đó còn có Niệm Sầu và Từ Hào ngủ với nó.

“Con thì thế nào?” Lại tới phá hư chuyện tốt của hắn, nhìn thấy đáng về không kiềm chế được của hắn. Quý Triết chép miệng, rồi đột nhiên không nói lời nào mà chạy ra ngoài, thằng bé nhớ tới mẫu thân của mình, Nam Cung thúc thúc đã bắt đầu ghét nó rồi, nó không nên ở lại nữa.

Nhìn theo bóng đánh chạy xa của nó, Nam Cung Hi cau mày lại, lần này không có ai bảo nó tới sao? Hắn gãi đầu, dù thế nào thì thằng bé cũng đã đi rồi, cho nên hắn cũng không quá để trong lòng nữa, trở lại giường tiếp tục làm xong chuyện của hắn.

Quý Triết chạy đến cửa phòng của Vu Lỗi, thằng bé thận trọng thò đầu vào, xác định Vu thúc thúc không có uống sữa mẹ mới nhanh chóng đi vào. Vu Lỗi nằm trờ trên giường nghe thấy tiếng động ở cửa, đề phòng chạm vào thanh kiếm ở đầu giường, tiếng bước chân ngày càng đến gần cho đến khi dừng lại phía sau hắn, Vu Lỗi lật người một cái thanh kiếm lao về phía người mới tới.

“Quý Triết? Sao con lại tới đây?” Quý Triết ngơ ngác nhìn thanh kiếm trong tay Vu Lỗi, mới vừa rồi Vu thúc thúc muốn giết hắn sao? Nhìn thấy thanh kiếm trong tay hắn, Vu Lỗi vội vàng thu kiếm lại. “Con đi vào mà không nói gì, làm ta tưởng rằng là người xấu đấy.” Hắn giải thích, chẳng qua Quý Triết chỉ nhìn hắn mà không nói câu nào.

“Vu thúc thúc, con muốn về nhà.” Vu Lỗi buông kiếm xuống khó hiểu nhìn nó, lúc trước không phải rất tốt sao, thế nào lại đột nhiên muốn về nhà? Hơn nữa còn là ngay bây giờ? “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Có thể nói cho Vu thúc thúc biết hay không?” Nhìn dáng vẻ thần thiết của hắn, Quý Triết tiến lên ôm lấy thất lưng của hắn.

“Hu hu ~ Nam Cung thúc thúc ghét con rồi, con không muốn ở lại nữa, mới vừa rồi con lại phá ngang việc thúc ấy uống sữa, thúc thúc rất tức giận.” Vu Lỗi nghe thấy lời nói trẻ con của thằng bé, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, cái gì mà uống sữa? Uống sữa mẹ ư? Đột nhiên hắn trợn to hai mắt, đã hiểu.

“Nam Cung thúc thúc không phải cố ý đâu, hiện tại khuya lắm rồi, ngày mai hãy trở về có được hay không?” Nhưng mà Quý Triết lắc đầu một cái, “Con muốn mẫu thân, con muốn trở về.” Nhìn bộ dáng đáng thương của nó, Vu Lỗi thờ dãi một tiếng rồi đứng dậy mặc quần áo.

“Ta đưa con trở về, nhưng mà con cũng phải nói cho ta biết con là hài tử nhà ai chứ.” Trước đây hỏi thế nào thằng bé đều không nói, lần này không biết có nói không. “Phụ thân của con là Võ Lâm Minh Chủ.” Thằng bé mới vừa nói xong, Vu Lỗi lập tức lão đảo, “Cái gì? Võ Lâm Minh Chủ?” Khó trách được trước giờ nó vẫn gọi Minh Chủ, thì ra không phải là chủ nhân của hắn, lúc ấy hắn làm sao lại không nghĩ đến.

“Được rồi, Vu thúc thúc đưa con trở về, nhưng mà con phải bảo đảm an toàn cho Vu thúc thúc đấy.” Đưa hài tử đến nhà Võ Lâm Minh Chủ, nhất định người ta sẽ cho rằng hắn bắt cóc thằng bé, Quý Triết nửa hiểu nửa không hiểu cũng gật đầu một cái, lúc này Vu Lỗi mới mang theo nó rời đi.

Quý Tinh lại ngủ không được, mặc dù trước đây nàng nghĩ Triết nhi rất thông minh, nhất định sẽ không có việc gì. Nhưng đây chỉ là suy nghĩ của nàng, còn sự thật thì một chút tin tức nàng cũng không có, nàng nằm trằn trọc trên giường, đột nhiên nghe được tiếng động trên nóc phòng, nàng lập tức lật người xuống giường.

“Triết nhi, là nơi này sao?” Quý Triết gật đầu một cái, Vu Lỗi thả thằng bé xuống, “Vây con tự đi vào nhé, Vu thúc thúc đi đây.” Vu Lỗi vừa muốn đi, thì bị bàn tay nhỏ bé của Quý Triết nắm y phục kéo lại, “Sao vậy?” Hắn ngời xỏm người xuống nhìn thằng bé, Quý Triết lắc đầu một cái.

“Triết nhi?” Quý Tinh vừa mở cửa đã thấy hài tử của mình, Quý Triết quay đầu lại, “Mẫu thân!” Thằng bé nhào tới, một lớn một nhỏ ôm nhau, “Con đã đi đâu vậy? Hại mẫu thân lo lắng gần chết có biết hay không!” Vu Lỗi nhìn mẫu tử họ gặp nhau, nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, vừa muốn rời đi đã bị một nhóm người xông tới ngăn cản.

“Ngươi là ai? Tại sao lại muốn bắt Triết nhi đi?” Hách Liên Viên đi tới, Lâm Nhục Tịch ở bên cạnh cũng đi theo. Cũng chính nàng đã đi thông báo cho Hách Liên Viên, ban đầu nàng muốn tới thăm Tinh nhi một chút, không ngờ thấy một nam nhân đưa Triết nhi trở về, thì lập tức chạy đi báo cho Hách Liên Viên biết.

“Ta không bắt thằng bé đi, chính nó đã tự đi theo Minh Chủ của bọn ta về nhà.” Vu Lỗi vừa nói xong, thì Quý Triết cũng nhìn thấy rất nhiều người đang vây quanh hắn, thì lập tức chạy đến trước mặt Vu Lỗi. “Không được là Vu thúc thúc bị thương, thúc ấy là người tốt, Nam Cung thúc thúc mới là người xấu!” Nghe lời thằng bé nói, trên trán Vu Lỗi nổi lên ba vạch đen, thì ra nó còn nhớ thù cũ.

“Cái gì mà Nam Cung thúc thúc?” Nhóm người đều không hiểu nhìn của hắn. “Khụ, là như vậy, Triết nhi đi theo Minh Chủ của chúng ta, sau đó... Bởi vì... Bởi vì...” Nhóm người lại nhìn hắn, tại sao lại ấp a ấp úng?” Nam Cung thúc thúc cũng biết uống sữa!” Quý Triết lên tiếng? Uống sữa? Khuôn mặt của mọi người đầy dấu chấm hỏi, lần này lại trực tiếp nhìn Vu Lỗi.

“Việc này... Thằng bé lại phá ngang chuyện tốt của Minh Chủ, lúc này mới đưa nó trở về.” Lúc này, mọi người mới phản ứng được như thế nào là uống sữa. “Quý Triết, sao con lại tùy tiện đi cùng người khác vậy hả? Cũng không sợ đối phương là kẻ xấu sao? Còn nữa, muốn đi đâu đều phải nói với ta, trước đây ta đã dạy có phải con đã quên hay không?” Quý Tinh biết chuyện thằng bé cùng người lạ về nhà làm sao không nổi giận được.

“Mẫu thân, Triết nhi biết sai rồi, lần sau cũng không dám nữa.” Thằng bé cúi đầu, Quý Tinh tiến lên, “Cám ơn người đưa thằng bé trở lại, không biết nên xưng hô với tráng sĩ thế nào?” Thấy đối phương hỏi tên họ của mình, Vu Lỗi gãi đầu, “Vu Lỗi.” Quý Tinh gật đầu một cái, “Vu tráng sĩ, sau này nếu có chuyện có thể tới tìm chúng ta, tên ta là Quý Tinh.” Nàng cũng nói lên tên của mình, Vu Lỗi gật đầu.

“Thời gian không còn sớm nữa, ta cũng vậy phải trở về.” Hắn nói với nàng “Các người tránh hết ra.” Sau khi Hách Liên Viên biết rõ chuyện này, vội vàng cho người lui ra, lúc này Vu Lỗi mới biến mất trong bóng đêm.

“Triết nhi, đi ngủ cùng mẫu thân thôi.” Quý Triết gật đầu một cái, một lần nữa theo về phía Vu Lỗi đã biến mất, sau đó theo Quý Tinh vào phòng. Hách Liên Viên cũng giải tán mọi người, Lâm Nhục Tịch trở về phòng mình, mọi thứ đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Hôm sau, đến khi Nam Cung Hi ngủ dậy thì nữ nhân bên cạnh sớm đã rời đi, chẳng qua hắn thấy rất kỳ lạ. Sao hôm nay bên ngoài đặc biệt yên tĩnh, lúc trước đều sẽ có tiếng động của Quý Triết và Vu Lỗi, mà không phải là thằng bé rất thích thừa dịp hắn ngủ mà giờ trò đùa sao? Tại sao hôm nay lại không có? Mặc quần áo từ tể vào, hắn mở cửa đi ra ngoài, lại nhìn thấy Vu Lỗi sai người dọn dẹp căn phòng của Quý Triết.

“Vu Lỗi, ngươi đang làm gì? Quý Triết tiểu dams rồi sao?” Ai ngờ đôi phương không thêm để ý tới hân, mà lại tiếp tục chỉ huy, Nam Cung Hi cau mày, chẳng lẽ mới vừa rồi hân không nghe thấy? Hân đi tới, “Vu Lỗi, mới vừa rồi câu ta hỏi ngươi không nghe thấy sao?” Vu Lỗi ngẩng đầu đưa mắt nhìn hân một cái, “Ngươi làm gì thế? Lại động kinh à?” Nam Cung Hi không hiểu.

“Quý Triết đi rồi, gian phòng kia vô dụng, thuộc hạ đang cho người dọn dẹp lại, để người có chỗ để những nữ nhân kia ở.” Nói xong hân xoay người rời đi, Vu Lỗi tức giận vì tới hôm qua hân làm Quý Triết đau lòng như vậy, tốt hơn hết là hân chết trong đám mỹ nhân ấy luôn đi, không biết tại sao Minh Chủ lại như vậy.

Nam Cung Hi sững sờ, đi rồi? Đi lúc nào? Tại sao lại không nói với hân? “Hả? Vu Lỗi.” Đợi hân ngẩng đầu lên thì Vu Lỗi sớm đã đi ra bên ngoài, hân sao thế này? Tình tình kỳ quái! Còn nữa, hân là Minh Chủ, sao còn phải nhìn sắc mặt của Vu Lỗi chứ?

Cả ngày, Nam Cung Hi đều cảm thấy cả người không được tự nhiên, giống như thiếu một chút gì đó, cho đến khi nhìn thấy vẻ mặt không chút cảm xúc của Vu Lỗi hân mới biết, thì ra hân thiếu... Quý Triết.

“Vội lỗi, rốt cuộc ngươi sao vậy?” Hân không hề bức ép Vu Lỗi, tại sao cả ngày nay Vu Lỗi đều mang bộ dạng này chứ? “Ngày hôm qua không phải ngài đã nổi giận với Quý Triết sao? Thật may mắn đó không phải nhi tử của ngài.” Nghe Vu Lỗi nói như thế, Nam Cung Hi thay đổi sắc mặt.

“Ngươi nói cái gì? Lặp lại một lần nữa!” Nam Cung Hi nheo lại mắt nguy hiểm nhìn hân, “Nói nhiều lần thì cũng là như vậy, một nam nhân vì ham muốn vui sướng với nữ nhân khác có tư cách gì là một phụ thân tốt?” Giống như nhớ đến chuyện gì đó, vẻ mặt của Vu Lỗi kích động khác thường.

“Ta không có! Ngươi đừng vu oan cho ta! Còn nữa, Quý Triết không phải là nhi tử của ta! Nhi tử... Nhi tử... Đã bị ta tự tay hại chết rồi.” Nói tới chỗ này, hân ngồi bệt xuống tới, còn Vu Lỗi thì không dám tin nhìn hân, thì ra hân còn một mặt khác không muốn ai biết.

“Trong ký ức của thuộc hạ, phụ thân cũng như như ngài, mỗi ngày đều đổi một nữ nhân khác nhau. Cho đến khi mẫu thân của tôi chết, ông ta cũng không đến, lúc đám tang ông ta lại có thể đưa một nữ nhân khác đến linh đường...” Hân không nói tiếp, cho nên khi Quý Triết đến tìm hân, hân mới không chút do dự dẫn thằng bé trở về, bởi vì hân không muốn tâm hồn của thằng bé cũng bị tổn thương giống như hân.

“Thật xin lỗi, lần sau ta sẽ không như vậy nữa.” Nam Cung Hi đứng dậy, tiến lên vỗ vỗ vai của hân, không ngờ tuổi thơ của hân lại là như thế này, suy nghĩ một chút, thái độ của hân ngày hôm qua đối với Quý Triết hình như là có phần hơi quá rồi.

“Đúng rồi, Quý Triết là nhi tử của Võ Lâm Minh Chủ.” Nam Cung Hi dừng một chút, ngay sau đó cau mày, “Võ Lâm Minh Chủ không phải Hách Liên Viên sao? Nhưng tại sao nhi tử của hân lại mang họ Quý?” Nghe được hân nói vậy, Vu Lỗi ngẩng đầu lên nhìn hân, làm sao hân lại biết rõ ràng như vậy?

“Tôi nghĩ có lẽ là theo họ của mẫu thân, mẫu thân của thằng bé tên là Quý Tinh.” Đây là chuyện nữ nhân kia đã nói cho hân biết, Quý Tinh, Quý Triết, chẳng lẽ... Nghĩ đến có thể là nó, Nam Cung Hi kích động, “Trước đây có phải ngươi nói dáng dấp của Quý Triết rất giống ta phải không?” Vu Lỗi kỳ lạ nhìn hân, trước đây không phải hân không chấp nhận sao, còn nói là người giống người, hiện nay sao lại đột nhiên nhắc đến chuyện này?

“Phải.. Đúng vậy, mắt, lỗ mũi, miệng đều giống nhau vậy thì sao ạ?” Tại sao Minh Chủ lại vô duyên vô cớ mỉm cười? Còn cười đáng sợ như vậy, quá đáng sợ!

“Nhi tử của ta không hề chết! Không hề chết! Quý Triết chính là nhi tử của ta!” Nam Cung Hi lay Vu Lỗi, còn Vu Lỗi lại không giải thích được, không phải Minh Chủ điên rồi chứ? “Minh Chủ, trước đây ngài còn không thừa nhận... Haizz! Minh Chủ, ngài đi đâu vậy?” Nhìn người đột nhiên chạy mất, cả Vu Lỗi cũng không phản ứng kịp.

“Ta đi tìm Quý Triết.” Bóng dáng của Nam Cung Hi rất nhanh đã biến mất trước mặt Vu Lỗi. Hân muốn đi xác nhận một chuyện, hân nghi ngờ năm đó đứa trẻ trong bụng Quý Tinh không hề chết, nếu quả thật như vậy, thì tính cả thời gian cũng rất hợp lý. Nghĩ đến đứa trẻ thông minh đáng yêu đó chính là nhi tử của hân, hân không kiềm được vui sướng trong lòng.

Không bao lâu sau, Nam Cung Hi đã đứng trước cửa nhà Võ Lâm Minh Chủ, hít sâu một hơi, hân tiến lên gõ vào tấm cửa gỗ màu đỏ được chạm trổ...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Thật xin lỗi, ngươi nhầm rồi

“Thỉnh thịch” Cửa bị gõ, chỉ trong chớp lát đã có người tới mở cửa, “Xin hỏi ngài muốn tìm ai?” Người bên trong nhìn người ngoài cửa rồi hỏi, “Ta muốn tìm Quý Tinh.” Người kia suy nghĩ một chút, “Không có người này.” Nói xong định đóng cửa lại.

“Đợi một chút, tôi muốn tìm Minh chủ phụ nhân.” Nói như vậy có khi người ta sẽ biết chứ? Chỉ thấy người mở cửa hoài nghi nhìn hân, người này bị bệnh chăng? Người đến đây chỉ toàn tìm Minh Chủ, còn Minh chủ phụ nhân thì lại là lần đầu gặp phải.

“Ngài chờ một chút, ta đi thông báo một tiếng.” Nam Cung Hi gật đầu, người nọ đóng cửa lại rồi đi vào, Nam Cung Hi ở bên ngoài lo lắng đi tới đi lui. Nghĩ tới một lúc nữa gặp phải nói những gì, chẳng qua đợi rất lâu cũng không thấy người ra ngoài, đúng lúc hân đang muốn gõ cửa lần nữa thì cửa lại

mở ra.

“Phu nhân, chính là người này muốn gặp người.” Nam Cung Hi sửa soạn một chút rồi xoay người lại, chẳng qua khi hắn xoay người nhìn người đứng ở thì choáng váng, sao lại là nàng ấy? Không phải Quý Tinh sao? Lâm Nhựt Tịch cũng nhìn thấy hắn, giờ phút này trên mặt hắn không bị râu che đi, nên nàng rất nhanh nhận ra hắn.

“Nam Cung Hi? Người đến tìm ta?” Lâm Nhựt Tịch chỉ vào chính mình, còn Nam Cung Hi lại lắc đầu thật nhanh, “Không phải, ta tới tìm Quý Tinh.” Hắn mới vừa nói xong, Lâm Nhựt Tịch không chút do dự xoay người lại, rầm một tiếng đóng cửa lại trước mặt hắn, lúc này Nam Cung Hi ngẩn người tại chỗ.

“Người ở đây trông coi, ta đi tìm Tinh nhi.” Nàng nói với người đứng bên cạnh, hắn gật đầu một cái, lúc này nàng mới yên tâm rời đi. Trong hoa viên, Quý Tinh đang kể chuyện cổ tích hiện địa cho bọn trẻ nghe, chúng đều rất thích, luôn ở gần nàng nghe chuyện xưa.

“Từ Hào, đi tìm nhũ mẫu đi, ta có việc muốn nói với nghĩa mẫu của con.” Lâm Nhựt Tịch vừa đi tới vừa nói chuyện với con trai của mình, còn Quý Tinh thì ngẩng đầu lên nhìn nàng, ngay sau đó cúi đầu xuống. “Triết nhi, Niệm Sầu, các con cũng đi tìm nhũ mẫu có được không? Tối nay nhũ thân sẽ lại kể cho các con nghe chuyện xưa được không?” Hai đứa trẻ cùng lúc gật đầu, “Chúng con biết rồi thưa mẫu thân, đi thôi.” Quý Triết đứng dậy kéo Niệm Sầu và Lâm Từ Hào chạy ra ngoài.

“Nhựt Tịch, có chuyện gì? Sao vẻ mặt của tỷ lại nghiêm trọng như vậy?” Nói đến chuyện này, nàng bước lại gần rồi ngồi xuống, “Nam Cung Hi tới tìm muội, người thì đang ở ngoài cửa, còn muội có muốn đi hay không.” Nàng nói xong thì nhìn Quý Tinh, Quý Tinh sửng sốt, hắn tìm nàng ư? Không phải hắn đã cùng với Tuyệt Nhi thân mật bên nhau rồi sao? Còn tìm nàng làm gì nữa?

“Một mình hắn?” Quý Tinh hỏi không chủ đích, Lâm Nhựt Tịch suy nghĩ một rồi ngay sau đó gật đầu một cái, “Ừ, chỉ một mình.” Mới vừa rồi bên cạnh hắn vốn dĩ không có ai, như vậy nàng cũng rất buồn phiền, không phải hắn đã thành thân rồi sao?

“Đi xem một chút thôi.” Nói xong nàng đứng lên, Lâm Nhựt Tịch cũng đứng dậy theo, hai người cùng nhau đi tới cửa. Đã nhiều năm như vậy, có một số việc cũng đã gần như phai nhòa, đây cũng chính là nguyên nhân tại sao nàng muốn gặp hắn.

Nam Cung Hi đi qua đi lại ngoài cửa, lúc muốn tiến gõ cửa thì của hắn còn kịp chạm vào cửa đã mở ra. Người phía sau cửa đứng là người hắn muốn tìm, chẳng qua khi thấy Quý Tinh trước mặt, những gì chuẩn bị nói đều không nói thành lời. Chỉ biết ngẩn ngơ nhìn nàng, Quý Tinh một chút cũng không thay đổi, xem như sau khi sinh đứa trẻ thì vóc người vẫn như cũ, chẳng qua lại càng thêm mặn mà.

“Này, người hồ đồ à? Không phải muốn tìm Tinh nhi sao? Hiện tại muội ấy đang ở chỗ này, có chuyện gì cứ nói đi.” Lời nói của Lâm Nhựt Tịch kéo thần trí của hắn trở về. Chẳng qua trong lời nói của nàng, không có vẻ gì là giống như mời hắn vào trong, còn Quý Tinh thì không nói gì cả, hình như là đồng ý với Lâm Nhựt Tịch.

“Chuyện đó... Chuyện đó... Quý triết có phải là hài tử của ta hay không?” Hắn vừa hỏi xong thì Quý Tinh đã ngẩng đầu lên nhìn hắn. Lâm Nhựt Tịch cũng không nói gì, làm sao hắn biết được có Quý Triết trên đời này? Nam Cung... Nam Cung... Hừ... Thì ra là người chính là người bị Triết nhi phá ngang việc uống sữa? Hừ...” Lâm Nhựt Tịch khinh bỉ không thèm nhìn hắn, Nam Cung Hi nghe xong những lời này thì đỏ mặt, hắn không biết... Nếu như hắn biết thì hắn tuyệt đối sẽ không để Triết nhi nhìn thấy hắn như vậy.

“Người là Nam Cung Hi đúng không? Người có phải mất trí nhớ hay không? Năm đó ta chảy nhiều máu như vậy, đứa bé còn sống được sao? Hơn nữa, người con gái tên Trữ Tuyệt kia không sinh giúp người sao? Sao lại đi khắp nơi nhận loạn hài tử như vậy?” Lời này Quý Tinh vừa mới nói ra thì Nam Cung Hi Quý chuyện lời này vừa nói ra, Nam Cung Hi liếc mặt.

“Vậy, tại sao Triết nhi lại mang họ Quý?” Nhắc đến chuyện này, ngay cả Lâm Nhựt Tịch cũng khó tránh khỏi việc nhìn hắn giống như đồ ngốc. “Bởi vì Tinh nhi đã sinh một nữ nhi, bọn chúng một đứa mang họ của nhũ thân, một đứa mang họ của phụ thân.” Mặc dù Lâm Nhựt Tịch nói như vậy, nhưng Nam Cung Hi vẫn không tin tưởng, hắn muốn nghe chính miệng nàng nói.

“A Hào, mau đi gọi Tiểu thiếu gia và Tiểu thư đến đây.” Quý Tinh quay về phía người kia rồi nói, A Hào gật đầu một cái rồi xoay người đi vào. Không bao lâu sau, A Hào dẫn theo hai đứa trẻ đi ra.

“Mẫu thân, người tìm Niệm Sầu sao ạ?” Quý Niệm Sầu chạy đến đầu tiên nhưng Quý Triết đã vội vã kéo cô bé lại, “Mẫu thân, người tìm con à? Đồ quý sứ đáng ghét! Muội đừng giành mẫu thân với ta chứ!” Quý Triết nhìn cô chăm chăm, Quý Niệm Sầu cũng uất ức nhìn hắn.

“Triết nhi, con nhìn xem người ngoài cửa một chút, có biết hay không?” Quý Tinh chỉ về phía hắn rồi nói, lúc này Quý Triết mới nhìn ra cửa. Nam Cung Hi không thể tin được, nàng ấy thực sự có hai hài tử, mà nhìn diện mạo của bé gái kia, rõ ràng không giống hắn, nhưng việc đã kích hắn nhất chính là lời nói của Quý Triết.

“Không biết, người này là ai vậy?” Thằng bé lắc cái đầu nhỏ, thật ra thì nó thù rất dai, đây không phải là Nam Cung thúc thúc đáng ghét bị nó phá ngang chuyện uống sữa mẹ hay sao? Thằng bé lập tức nổi giận với hắn, cho nên không thèm nhận biết hắn.

“Triết nhi, đứa bé nói dối sẽ không ai thương.” Nam Cung Hi ôn hòa nhìn thằng bé, nhưng khuôn mặt của nó lại đầy sự ghét bỏ, “Mẫu thân, người này ra là ai vậy? Thật đáng ghét! Mau đuổi hắn đi đi!” Quý triết thở hỏn hển trừng mắt nhìn người trước mặt, Quý Niệm Sầu cũng nghiêng đầu nhìn, cô bé không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

“Thật xin lỗi, nhi tử của ta không biết người, còn nữa hình như thằng bé không thích người... người có thể đi được rồi.” Quý Tinh không cảm xúc nói, Nam Cung Hi lui về phía sau hai bước, chuyện này so với tưởng tượng của hắn sao có thể khác xa như vậy?

“Triết nhi, trở về nhà Nam Cung thúc thúc chơi có được hay không? Lần này Nam Cung thúc thúc nhất định sẽ chơi với con có được hay không?” Hấn không nổi giận nhìn đứa trẻ trước mặt, Quý Triết hơi nghiêng đầu, “Con chỉ thích Vu thúc thúc, mẫu thân, lần sau mời Vu thúc thúc đến nhà dùng cơm có được hay không?” Quý Tinh gật đầu với nó, đứa trẻ này, người nào tốt với nó, nó sẽ nhớ người đó, nhớ đến người tên Vu Lỗi đó cũng là một người tốt.

Sắc mặt của Nam Cung Hi còn trắng hơn trước, thì ra hấn trong lòng của thằng bé còn không bằng được Vu Lỗi. Cũng đúng, mỗi lần đều là do Vu Lỗi dẫn thằng bé đi chơi, đùa giỡn đủ các kiểu... Còn hấn, hình như mỗi lần đều nổi giận với thằng bé, nó ghét hấn là chuyện đương nhiên.

“Thật xin lỗi, ta không nên tới quấy rầy các nàng.” Nói xong hấn xoay người lao đảo rồi đi, “Mẫu thân, Nam Cung thúc thúc tới tìm con sao?” Quý triết ngẩng đầu nhìn nàng, Quý Tinh lắc đầu một cái, “Haizz! Thật là một bóng lưng cô độc.” Lúc này, Lâm Nhượng Tịch cũng lên tiếng, nàng thở dài.

“Triết nhi, con nói cho mẫu thân biết, con thật sự rất ghét Nam Cung thúc thúc sao?” Quý chuyện ngồi xuống nhìn thằng bé, Lâm Nhượng Tịch cũng sợ, sao Tinh nhi lại hỏi cái này? Quý Triết nghiêng đầu nghĩ một lát, “Cũng không có ạ! Chỉ là con vẫn còn đang giận thúc ấy.” Nghe được câu trả lời của thằng bé, Quý Tinh bật cười.

“Con đó!” Nàng xoa đầu nó, khuôn mặt của Quý Triết mang vẻ không hiểu. “Mẫu thân, không phải là do con làm Nam Cung thúc thúc tức giận mà bỏ đi rồi chứ?” Nó khó hiểu hỏi, “Đúng vậy! Về sau hấn sẽ không tới tìm con nữa.” Quý Triết nghe xong lời này, thân thể nhỏ vội vàng chạy ra ngoài.

“Hà! Triết nhi, con đi đâu vậy?” Quý Tinh gọi với theo thằng bé, “Mẫu thân, con đi tìm Nam Cung thúc thúc đây!” Nói xong chạy thẳng một mạch, Lâm Nhượng Tịch đi tới bên cạnh nàng, “Tinh nhi, muội nói có phải đây là bản năng phụ tử hay không?” Theo lý mà nói, theo lời kể của Triết nhi thì Vu Lỗi tốt hơn nhiều so với Nam Cung Hi, nhưng tại sao thằng bé lại thích quần lấy hấn?

“Có lẽ vậy...” Quý Tinh nhìn về phía xa, “Mẫu thân, Niệm Sầu mệt rồi.” Cô bé không biết tại sao mẫu thân lại gọi nàng ra đây, chẳng qua là bắt cô bé đứng một chút đi được. “Ồ, Niệm Sầu à, mẫu thân dẫn con vào trong.” Nói xong nàng khom lưng bế lấy Niệm Sầu. “Tinh nhi, vậy còn Triết Nhi?” Lâm Nhượng Tịch hỏi, “Yên tâm đi, không có việc gì.” Rồi nàng ôm Quý Niệm Sầu đi vào, Lâm Nhượng Tịch cũng đi vào theo.

Nam Cung Hi đang đi thì phát hiện ra mình bị người nào đó kéo, hấn xoay người lại nhìn phía sau, không có ai cả, chẳng lẽ hấn xuất hiện ảo giác chẳng? “Nam Cung thúc thúc, con ở đây!” Hấn thật ngạc nhiên, thằng bé rất thấp mà, nếu Nam Cung thúc thúc không cúi đầu làm sao có thể nhìn thấy nó?

“Không phải con rất ghét ta sao? Còn đuổi theo làm cái gì?” Lúc này, giọng điệu của hấn rất tệ, Quý Triết vừa nghe thì nước mắt đã lưng tròng, chính nó cũng không biết vì sao mình lại muốn thân thiết với người trước mặt này.

“Con... Con... Hu hu ~ lại tức giận với con.” Nói xong, thằng bé xoay người chạy về, lại bị Nam Cung Hi đưa tay giữ lại, “Tiểu tử! Đừng khóc! Tránh để người khác nói ta bắt nạt con!” Nhìn thấy bộ dạng đầm nước mắt của nó, hấn cảm thấy rất chướng mắt.

“Thúc thúc đang bắt nạt con! Con phải đi nói với mẫu thân. Đây! Thúc mau buông con ra!” Thằng bé giùng giàng bị hấn xách lên, “Không thả, nếu không để con trở về tổ cáo, có muốn... Có muốn ta giết con hay không hả?” Nói xong hấn làm ra bộ dạng như đang suy tính nghiêm túc, Quý Triết vừa nghe thấy đã ngừng vùng vẫy, tròn to hai mắt nhìn hấn.

“Không... không được giết con! Ta không đi mách là được đúng không?” Thằng bé làm bộ đáng thương nhìn Nam Cung Hi, “Được thôi, chi là...” Hai chữ đằng trước khiến Quý Triết thở phào nhẹ nhõm, nhưng hai chữ phía sau thì lại làm thằng bé giật mình. “Ta bảo gì con cũng đều phải nghe!” Vì mạng sống, thằng bé cũng không dám cãi đến thứ gì.

“Được rồi, vậy đi thôi.” Nam Cung Hi thả đứa trẻ xuống, “Đi đâu ạ?” Nam Cung Hi nhìn nó, buông nó ra nó cũng không chạy. “Nhiệm vụ của con là dẫn ta đi chơi ở đây một ngày.” Quý Triết kinh ngạc nhìn hấn, đi chơi? Chuyện này thì thằng bé làm được! “Được ạ, Nam Cung thúc thúc, chúng ta đi thôi.” Quý Triết tiến lên nắm lấy bàn tay to của hấn rồi kéo đi, mặc nhiên đáng về của hai người bọn họ rất giống phụ tử.

“Nam Cung thúc thúc, con muốn ăn cái này, cái này, còn nữa cái đó.” Nhìn đứa trẻ đang không ngừng chỉ huy bắt hấn mua đồ ăn. Khuôn mặt của hấn lộ vẻ bất đắc dĩ, rốt cuộc là người nào dẫn người nào đi chơi vậy? “Tiểu tử, sao con chỉ biết ăn thôi vậy?” Nói tới nói lui, nhưng những món đồ mà thằng bé muốn hấn đều mua không thiếu thứ gì, đang lúc hai người vui vẻ đi dạo thì có một nữ nhân đi tới.

“Minh Chủ? Thật sự là người à?” Nữ nhân kia đẩy Quý Triết ra, tiến lên ôm lấy Nam Cung Hi, cơ thể dính cả lên người hấn, Nam Cung Hi dùng sức đẩy ra, nữ nhân này kiếp trước là bạch tuộc sao? Quý Triết tức giận nhìn hai người trước mặt, lại muốn uống sữa mẹ sao? Đôi mắt của thằng bé đảo một vòng, có rồi! Ngay sau đó, Quý Triết lập tức khóc lớn lên...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Trò đùa tai quái

“Hu hu ~ phụ thân, phụ thân đừng vứt bỏ con và mẫu thân có được hay không? Hồ ly tinh! Người mau tránh ra cho ta!” Nói xong thân thể nhỏ yếu ọt đầy người dính ở trên người Nam Cung Hi ra, mà Quý Triết vừa khóc kêu như vậy, lập tức có người xông tới, chỉ chỗ Nam Cung Hi.

“Tôn thọ thật! Nam nhân quả nhiên không có ai tốt, nhĩ tử cũng lớn như vậy rồi, vẫn còn ở bên ngoài làm loạn.” Trong đám người có người bắt đầu nghị luận, Nam Cung Hi thay đổi sắc mặt, nhìn chăm chăm Quý Triết một bên, nhất định là nó cố ý.

“Này, ngươi làm gì thế? Muốn đánh con trai của mình hay sao?” Trong đám người có người tiến lên chắn ở trước mặt Quý Triết, thấy một màn như vậy, Nam Cung Hi nhăn mày lại, mà nữ nhân kia cũng chú ý tới Quý Triết, Minh Chủ có con trai?

“Này, các ngươi chớ nói lung tung, ngài ấy còn chưa có nhĩ tử!” Nữ nhân kia vội vàng giải thích, nhưng là không có ai tin tưởng. “Hỗ ly tinh ở đâu ra vậy! Ngươi nhìn thẳng bé đi, con mắt này, lỗ mũi này, miệng này, điểm nào không giống hần?” Người nọ kéo Quý Triết ra khoa tay múa chân, lúc này nữ nhân mới chú ý tới, đúng vậy, người nọ nói không sai.

“Bà... Bà mắng người nào hồ ly tinh?” Nữ nhân cũng tới tức giận, thời gian nằng đi theo Môn chủ cũng không coi là ngắn, “Tuyệt Mai, ngươi cầm mồi! Trở về cho ta!” Nam Cung Hi rống to, quát cho Tuyệt Mai co rúm lại một chút, ngay sau đó không lên tiếng nữa, nhưng là cũng vẫn không rời đi.

“Ô ô ~ các ngươi không cần giúp ta! Nếu không trở về phụ thân ta đánh chết ta.” Quý Triết đẩy người che trước người hần, muốn đi đến bên người Nam Cung Hi, “Không sao đâu, hần không dám.” Người nọ an ủi, ngay sau đó đứng lên.

“Ngươi không phải nam nhân? Một chút trách nhiệm cũng không có! Lại còn đánh con trai của mình? Mọi người nói hổ dữ cũng không ăn thịt con! Xem ra ngươi là ngược lại! Các hương thân! Mau đến nhìn nam nhân này, tất cả mọi người nhìn kỹ, nếu đứa bé xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ngàn vạn đừng bỏ qua cho hần!” Nàng kêu một tiếng, càng nhiều người tới vây xem hơn, Quý Triết cũng ngốc luôn.

“Cái đó... Ta...” Căn bản là không có ai cho nó nói chuyện, đều cho rằng đó là do Quý Triết sợ, nó thật sự bắt đầu sợ, bởi vì nó làm lớn chuyện, Nam Cung thúc thúc nhất định sẽ đánh nó đó!

“Quý Triết! Con đi ra đây cho ta!” Nam Cung Hi bị người trước mắt nói, cả giận, Quý Triết co rúm lại một chút, Nam Cung thúc thúc giận thật rồi. “Này, kêu la cái gì chứ! Chỉ có ngươi biết giọng lớn à! Triết nhi đúng không? Không sợ!” Người kia nói xong, ôm thân thể nho nhỏ của Quý Triết.

“Quyên tỷ, ta xem tới nay hãy để cho tiểu hài tử này ở lại chỗ của tỷ thôi.” Trong đám người bắt đầu có người nghĩ kế, “Đúng! Đúng! Ngộ nhớ trở về đánh chết thằng bé, vậy thì thật là đáng thương.” Nam Cung Hi nghe mấy lời càng ngày càng lạc đề, quả thật cạn lời, hần nhìn chăm chăm Quý Triết, Quý Triết cũng rất vô tội nhìn hần, nó chỉ muốn đùa chút thôi, sao lòng trước được mọi việc sẽ thành như vậy!

“Các ngươi đủ chưa! Trả đứa bé cho ta!” Nam Cung Hi vươn tay, việc này khiến Quyên tỷ lui về sau hai bước, mà đám người còn lại chắn phía trước nàng, Nam Cung Hi cảm giác mình sắp điên mất, còn phải trả Quý Triết về, nếu mất rồi, cả nhà Võ Lâm Minh Chủ không tiêu diệt hần sao? Lại nói, Quý Triết thật rất giống hần sao? Hần nhìn không ra.

“Đứa bé này không thể trả lại ngươi, nếu không, không chừng còn không nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai!” Quyên tỷ trả lời, Nam Cung Hi nắm chặt quyền, đã như vậy, như vậy chỉ có... Cứng rắn cướp đoạt thôi.

“A! Này! Này! Đứa bé...” Tất cả mọi người không ngờ tới người nọ lại là một người luyện võ, lần này tốt rồi! Đứa bé kia, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít rồi! “Quyên tỷ, làm thế nào bây giờ? Xong rồi xong rồi! Đứa bé kia không cứu được rồi.” Đám người lâm vào một trạng thái bi thương.

“Oa! Nam Cung thúc thúc, thúc cũng biết bay à?” Nó cho là chỉ có Vu thúc thúc mới biết cò, “Cầm miệng!” Thật hối hận đã dẫn nó ra ngoài chơi, Quý Triết bịt cái miệng nhỏ nhắn, “Có phải thúc lại giận con làm phiền thúc uống sữa mẹ hay không?” Nghe nói như thế, Nam Cung Hi thiếu chút nữa té xuống, “Không phải! Còn nữa, trở về đừng nói cái này nữa, có biết hay không?” Hần vừa nói phải trở về, ấn tượng của Quý Triết với hần càng kém.

“Nhưng rõ ràng là thúc muốn uống...” Quý Triết thấy sắc mặt của Nam Cung Hi thì lập tức ngậm miệng lại, chỉ là một hồi lâu, nó vẫn không nhin được, “Nam Cung thúc thúc, thúc cũng lớn như vậy rồi, sao vẫn bú sữa mẹ?” Nam Cung Hi thật muốn ném nó xuống! Loại chuyện như vậy phải giải thích với nó như thế nào? Hần là nam nhân, cũng có nhu cầu mà, nhưng mà có lẽ từ hôm nay hần sẽ không cần rồi.

“Con cầm miệng cho ta! Chuyện mới vừa rồi còn chưa có tìm con tính sổ!” Nói đến đây, Quý Triết chợt dạ cúi đầu, không ai nhìn đến con người nó đảo quanh. Nam Cung Hi nhìn đến bộ dáng này của nó, một bụng tức giận cứ như vậy tiêu mất, “Về sau đừng đùa như vậy nữa.” Thở dài, hần mang Quý Triết về chỗ ở của Võ Lâm Minh Chủ.

“Trở về đi thôi, về muộn mẫu thân của con sẽ lo lắng.” Nam Cung Hi buông người trong tay xuống, Quý Triết rơi xuống đất không đi vào ngay lập tức, mà là nhìn Nam Cung Hi, “Nam Cung thúc thúc sẽ còn tới tìm con chứ?” Nhìn ánh mắt mong đợi kia, hần gật đầu một cái, “Vậy con có thể đi đến chỗ của thúc chơi sao?” Nam Cung Hi lại gật đầu một cái, “Vậy lúc con đến chơi, thúc đừng bú sữa mẹ có được không?”

“Quý Triết!” Nam Cung Hi rống giận, giờ phút này Quý Triết đã sớm chạy đến cửa, nó biết Nam Cung thúc thúc vừa nghe cái này sẽ tức giận, cho nên nó vẫn là rất tự biết rõ. “Nam Cung thúc thúc, gặp lại!” Nói xong, nó đẩy cửa ra chạy vào, nhìn thấy nó an toàn vào cửa, Nam Cung Hi cũng rời đi.

“Mẫu thân! Triết nhi trở lại rồi!” Bên trong cửa, Quý Tĩnh và Lâm Nhục Tịch đối diện nhìn thoáng qua, nghe giọng của Triết nhi, hình như rất vui vẻ? “Bùm” Một tiếng, cửa bị đẩy ra rồi, “Suy! Triết nhi, chúng ta ra ngoài đi, Niệm Sầu và Tử Hào đang ngủ.” Quý Triết gật đầu một cái.

“Triết nhi, con rất vui về sao?” Trong vườn hoa, Quý Tĩnh nhìn nhĩ tử của mình, Lâm Nhục Tịch cũng đi theo, tò mò gật đầu một cái. “Hôm nay con mang Nam Cung thúc thúc đi ra ngoài chơi.” Quý Tĩnh và Lâm Nhục Tịch không hiểu, nó mang Nam Cung Hi đi chơi? Có phải nói ngược hay không?

“Xem ra Triết nhi rất vui về.” Quý Tĩnh kết luận, nàng sẽ không cố ý ngăn cản Quý Triết, như vậy ngược lại sẽ dâng lên lòng hiếu kỳ của nó. “Mẫu thân, ngươi không biết đâu, hôm nay con chinh Nam Cung thúc thúc đó.” Nghĩ đến tình huống lúc đó, nó lại cười, lại nói, Nam Cung thúc thúc không giận nó vì chuyện kia ư! Lâm Nhục Tịch nhìn Quý Tĩnh một cái, rốt cuộc Quý Triết giống ai?

“Con chinh hấn như thế nào hả?” Lâm Nhựt Tịch tò mò hỏi, Quý Tĩnh cũng rất muốn biết, Triết nhi dựa vào trí nhớ của nó kể đại khái, nhưng nó đưa bé, năng lực biểu đạt có hạn, Quý Tĩnh và Lâm Nhựt Tịch sâu chuỗi thật lâu, mới hiểu được mọi chuyện.

“À? Ha ha... Vậy cũng được?” Lâm Nhựt Tịch không thể tưởng tượng nổi nhìn nó, Quý Triết gật đầu một cái, “Nam Cung thúc thúc đó không phạt con?” Quý Tĩnh hiếu kỳ nhìn nó, Bqu4đ0n Quý Triết lại lắc đầu một cái nữa, “Vâng, hơn nữa thúc ấy còn đồng ý con, về sau con đi chỗ của thúc ấy chơi thì thúc ấy không bú sữa mẹ nữa rồi.” Thật ra thì đây chỉ là nó nói, lúc ấy hình như Nam Cung Hi cũng không trả lời vấn đề của nó.

“Hả? Như vậy à?” Nói lời này thì, Lâm Nhựt Tịch nhìn Quý Tĩnh, nghĩ cũng thế, năm năm rồi, làm sao mà bên người Nam Cung Hi có thể không có nữ nhân, dù sao hấn vẫn tốt hơn Đường Tinh Thiên nhiều, ít nhất không có làm nữ nhân khác lớn bụng như Đường Tinh Thiên... Nghĩ tới đây sắc mặt nàng ấy lại có chút tức giận, Quý Tĩnh biết nàng ấy nghĩ tới cái gì, chỉ là chuyện này không phải chuyện các nàng có thể không chế.

“Triết nhi, con cũng đi ngủ trưa có được hay không?” Quý Triết gật đầu một cái, mới vừa rồi quậy một trận như vậy, nó cũng có chút mệt mỏi, “Mẫu thân, con muốn mẫu thân ôm ngủ.” Quý Tĩnh gật đầu một cái, ôm lấy nó, lắc một lúc, Quý Triết đã ngủ rất rồi.

“Nhựt Tịch, có một số việc có thể không nghĩ thì đừng nghĩ, người nợ mất đi tỷ là tổn thất của hấn, sớm muộn gì hấn sẽ phải trả giá thật lớn cho lựa chọn của hấn.” Nhìn Quý Triết ngủ thiếp đi, nàng mới lên tiếng, Lâm Nhựt Tịch gật đầu một cái, nén nước mắt, “Đúng! Hấn sẽ hồi hận!” Nói xong, hai người cũng không nói gì nữa, trong vườn hoa hoàn toàn yên tĩnh.

“Hai người ở chỗ này à?” Hách Liên Viên vội vã đi tới, “Suyt, nhỏ giọng một chút.” Quý Tĩnh ra hiệu, lúc này Hách Liên Viên mới thấy người trong tay nàng, “Đề ta ôm cho.” Quý Tĩnh cũng không khách sáo, Quý Triết được hấn ôm trong ngực.

“Chuyện gì vội vã như vậy?” Quý Tĩnh nhìn hấn, Hách Liên Viên nhìn Lâm Nhựt Tịch một chút, sau đó thờ dài, “Thiên Lan Sơn Trang phát hiện đứa nhỏ Thủy Linh sinh ra không phải tôn tử của họ, mà phụ thân của đứa bé cũng làm loạn đến tận cửa.” Đây coi như là việc xấu trong nhà đi, mặc dù bọn họ muốn giấu giếm, nhưng vẫn không thể giấu giếm

“À? Vậy suy đoán của ta lúc đó đã đúng, lúc đầu ta đã nhắc nhở Đường Tinh Thiên rồi, là chính hấn... Nhựt Tịch, tỷ không sao chứ?” Quý Tĩnh nói xong, lúc này mới nhớ tới Lâm Nhựt Tịch vẫn còn ở bên cạnh nàng, “Ta không sao, Tĩnh nhi, muội nói đúng, báo ứng của hấn tới rồi.” Nói xong nàng cười, chỉ là cười một hồi như vậy.

“Đúng rồi, Thiên Lan Sơn Trang tìm chúng ta nhờ giúp một tay.” Hách Liên Viên nói xong, Quý Tĩnh không hiểu, đây là chuyện nhà của bọn họ, giúp thế nào được? “Là như vậy, phụ thân đứa bé kia là một du côn, bọn họ muốn cho hấn biến mất.” Quý Tĩnh coi như là đã hiểu, một người mà thôi, bọn họ tìm người giết không phải xong rồi sao? Chẳng lẽ còn muốn cho nàng dùng lời dối phò? Có phải quá chuyện bé xé ra to rồi không?

“Hừ! Mắc mớ gì đến chúng ta! Hơn nữa năm đó, chuyện Vô Lâm Minh Chủ biến mất các người cũng không phải không biết, mất công!” Quý Tĩnh hừ lạnh, đây là Thủy Linh kia tự làm tự chịu, ban đầu lập mưu như vậy, sao lại chưa từng nghĩ sẽ gây ra rắc rối?

“Ta cũng nghĩ vậy, cho nên ta cự tuyệt, để bọn họ tùy tiện tìm người giết là được.” Hách Liên Viên nói xong, Lâm Nhựt Tịch vẫn im lặng lên tiếng, “Nếu không phải tôn tử của bọn họ, sao không tác thành Thủy Linh và tên du côn đó? Còn giúp người khác nuôi đứa bé?” Nàng vừa nói ra lời này, Quý Tĩnh và Hách Liên Viên liếc mắt nhìn nhau, đúng vậy! Mới vừa rồi sao bọn họ lại không nghĩ đến!

“Ta thấy, là Đường Tinh Thiên thích nàng ta thôi!” Nếu không, giải thích mọi chuyện thế nào đây, Quý Tĩnh và Hách Liên Viên nhìn nàng ấy, trong lòng lại nghĩ Đường Tinh Thiên gần chết, “Hừ! Chờ ta tìm được chứng cứ, chuyện của lâm hương năm đó, Thủy Linh là chủ mưu đứng đằng sau, ngay cả Thiên Lan Sơn Trang ta cũng không bỏ qua!” Quý Tĩnh nắm chặt quyền, ánh mắt nhìn về phía nơi xa.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Ba tiểu bảo bối, còn hơn một Gia Cát Lượng (1)

Nam Cung Hi đồng ý đưa Quý Triết đi chơi, Quý Triết cảm thấy nên đưa Niệm Sầu và Từ Hào cùng đi, cho nên bây giờ ba cái đầu nhỏ đang chụm lại một chỗ “Bí mật bàn tính” làm sao để ra ngoài. “Quý Triết, huynh xác định chỗ đó chơi rất vui sao? Nhưng không nói với mẫu thân một tiếng ư?” Lâm Từ Hào lo lắng nói, ngộ nhờ mẫu thân nổi giận, như vậy hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Nếu đệ nói rồi, mẫu thân sẽ không để cho chúng ta đi đâu!” Quý Triết xua tay, “Nếu các đệ không muốn đi, vậy huynh đi một mình.” Thăng bé xoay người, lại bị Quý Niệm Sầu kéo lại, “Triết ca ca, đi nói với mẫu thân một tiếng đã, nếu cứ chạy đi như vậy mẫu thân sẽ lo lắng, ngộ nhờ gặp phải người xấu thì phải làm sao?” Quý Triết bắt đầu đi từng mét.

“Muội huynh buông ra! Hai người không đi thì đừng kéo ta chứ!” Niệm Sầu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cô bé không hề nói là không muốn đi mà, thật ra thì đối với lời nói của Triết ca ca, nàng cũng rất hâm mộ và thật sự tò mò, Lâm Từ Hào cũng muốn đi ra ngoài nhưng lại sợ mẫu thân nổi giận.

“Huynh đếm đến ba, nếu các đệ không đi, thì ta tự mình đi.” Quý Triết nói xong, bắt đầu đếm, “Một, hai...” Ba còn chưa kịp nói, liền nghe thấy giọng nói từ hai cái miệng nhỏ, “Muội đi!”, “Đệ đi!” Cứ như vậy, ba người lén lút chạy ra ngoài.

“Này, người có nghe nói không, hai đứa trẻ nhà lão Lý sát vách ta hôm qua không thấy đâu nữa, mà còn là không tìm thấy giữa ban ngày ban mặt.”
“Còn chưa hết đâu, hài tử của Dương gia cũng không tìm thấy, người nói xem đang xảy ra chuyện gì vậy?” Hai người bàn luận chuyện phát sinh gần đây.

“Triết ca ca, bao lâu thì đến nơi?” Niệm Sầu hỏi người phía trước, Quý Triết ngừng lại, “Làm thế nào đây? Ta quên rồi!” Thăng bé chỉ nhớ rằng mình đã từng đến đó mà thôi, hoàn toàn quên mất mình không biết đường.

“Hả! Vậy làm sao bây giờ?” Lâm Từ Hào kêu to, giọng nói của thăng bé thu hút sự chú ý của người khác. “Hả? Đây không phải là Triết nhi sao? Con không sao chứ?” Thấy nữ nhân trước mắt, Quý Triết lập tức muốn tránh đi, tại sao lại gặp phải chứ.

“Không có... Không có việc gì, cảm ơn đi ạ.” Lâm Từ Hào và Quý Niệm Sầu không hiểu nhìn thăng bé, sao người trên đường lại biết Quý Triết nhi?” Triết nhi, nhanh chóng về nhà đi, ở nơi này hai ngày nay đã xảy ra chuyện có rất nhiều đứa trẻ bị bắt cóc.” Nàng mới vừa nói xong, thì phía trước đã có một đôi phu thê khóc lóc rất thương tâm.

“Hu hu! Dương nhi của mẫu thân! Rốt cuộc là ai đã làm chuyện thất đức này!” Nữ nhân khóc nức nở, còn nam nhân cũng lặng lẽ rơi lệ, sợ rằng nhi tử lành ít dữ nhiều rồi. “Hả? Mẫu thân của Dương nhi, cũng không tìm thấy Dương nhi sao?” Quyên tỷ tò mò hỏi, mới vừa rồi nàng còn nhìn thấy Dương nhi mà.

“Đúng vậy! Bắc Đỉnh này đúng là càng ngày càng không an toàn nữa, ta khuyên các con cũng mau rời đi đi.” Nữ nhân kia liếc nhìn ba hài tử sau lưng Quyên tỷ rồi lao đảo rồi đi.

“Triết nhi, mau trở về đi con, nơi này rất nguy hiểm.” Quyên tỷ xoay người về phía thăng bé rồi nói, nó gật đầu một cái thì lúc này Quyên tỷ mới rời đi, nàng cũng phải nhanh chân về xem con mình có còn ở nhà hay không.

“Triết ca ca, làm sao đây? Mọi người thật sự rất sợ hãi.” Quý Niệm Sầu đến gần thăng bé, “Làm thế nào đây? Quý Triết, hay là chúng ta trở về thôi.” Lâm Từ Hào cũng lên tiếng, Quý Triết gật đầu một cái, ba đứa trẻ cùng trở về.

Ba bọn chúng đi tới chỗ tương đối ít người, thì lập tức bị một cái bao tải to trùm lấy, sau đó có mấy người vác lấy bao tải rồi nhanh chóng biến mất trên đường, bọn Quý Triết ngay cả cơ hội kêu cứu cũng không có.

“Khánh tẩu, có thấy bọn trẻ đâu không?” Quý Tinh đi tới hỏi, đã đến lúc ngủ trưa rồi sao lại không thấy người thế này? “Hả? Mới lúc này ta còn thấy ba đứa chúng nó ngoài vườn hoa đó.” Khánh tẩu nói xong, Quý Tinh đi tới vườn hoa, kiểm một hồi lâu nàng lập tức phát hiện ba đứa trẻ không có ở đây.

“Tinh nhi, tỷ không tìm bọn chúng, chỗ của mọi người thì sao?” Lâm Nhượng Tịch thở hắt ra đi tìm Quý Tinh, Quý Tinh lắc đầu một cái, “Mọi... Mọi người xem bọn chúng sẽ đi đâu?” Lâm Nhượng Tịch hỏi xong, Quý Tinh liền rơi vào trầm tư.

“Đi tìm Hách Liên Viên.” Nàng biết bọn trẻ đi đâu, nhưng nàng không biết nơi đó ở đâu, chắc là Hách Liên Viên biết. Hách Liên Viên ở ngoài đường nghe được lời đồn đại, muốn trở về ngay lập tức để nói với các nàng.

“Làm sao các mọi người biết ta đã trở về?” Hách Liên Viên nhìn hai người trước mắt, “Haizz! Không tìm thấy đám trẻ đâu nữa.” Lâm Nhượng Tịch nóng ruột, “Cái gì? Đáng chết!” Thấy phản ứng của Hách Liên Viên, Quý Tinh hoài nghi, chẳng lẽ nàng đã nghĩ sai rồi sao?

“Ta đoán bọn nó đi tìm Nam Cung Hi rồi.” Quý Tinh nói xong, Hách Liên Viên lại sững sờ, Nam Cung Hi ư? Tại sao? “Huynh có biết Vô Tình Minh hay ở đâu không?” Ban đầu hình như Vu Lỗi có nhắc đến Minh Chủ..., trên giang hồ chỉ có Vô Lâm Minh Chủ và Minh Chủ Vô Tình Minh.

“Ta biết, nhưng mà bọn chúng biết đường sao? Đúng vậy, ta vừa trở về đã lập tức nghe nói là gần đây nhiều nhà ở đây không tìm được hài tử của mình, ta sợ bọn chúng...” Hắn không nói thêm gì nữa. “Trước tiên đến Vô Tình Minh.” Quý Tinh nói xong, hai người kia gật đầu một cái, ba người khăn trương đi ra ngoài.

“Đứng lại, các người tìm ai?” Ba người vừa đến Vô Tình Minh đã bị ngăn ở bên ngoài, “Ta đến tìm Minh Chủ của các người.” Quý Tinh tiến lên, người nọ nhìn nàng một cái, chẳng lẽ là nhân tình mới của Minh Chủ tới tìm?” Người chờ chút, ta tiến đi thông báo một tiếng.” Nói xong, người nọ xoay người đi vào.

“Minh Chủ, ngài không sao chứ?” Vu Lỗi nhìn người đang loay hoay trong phòng, thấy thế nào cũng giống như người bị nhập, Minh Chủ của hắn cũng không biết bị gì khi trở về lại giống trống khua chiêng tìm người sửa lại gian phòng.

“Người xem, chỗ này là cho Triết nhi, về sau khi thăng bé tới chơi khẳng định sẽ rất thích.” Không biết vì sao mà trong lòng hắn đã cảm thấy Triết nhi là nhi tử của hắn, hơn nữa còn có nhiều người đều nói bọn họ giống nhau như vậy. Cho nên hắn chuẩn bị lôi kéo thăng bé, sau đó còn bắt cả mẫu thân của nó, mặc kệ nàng đã được gả cho ai, hắn đều sẽ giành lại.

Vu Lỗi còn muốn nói điều gì đó, đã bị người ngoài cửa cắt ngang, “Minh Chủ, ngoài cửa có một nữ nhân tìm ngài.” Vu Lỗi cau mày lại, còn Nam Cung Hi không thêm ngần đầu lên, “Về sau chỉ cần có nữ nhân đến tìm ta, tất cả đều nói là ta đã ra ngoài rồi.” bộ dạng của Vu Lỗi giống như ăn trứng bị ghen, Minh Chủ đôi mắt rồi hả?

“Dạ!” Nói xong, người nọ lui ra ngoài. “Thật xin lỗi, Minh Chủ của chúng ta không tiếp khách!” Quý Tinh cau mày lại, dáng vẻ của nàng còn rất nghi ngờ, “Này, có phải người không đi thông báo phải không?” Lâm Nhượng Tịch tức giận, nhi tử thì không thấy đâu khi đến đây còn bị coi thường, “Đúng vậy, vị tiểu ca này, người đi thông báo lại một tiếng, nói rằng Vô Lâm Minh Chủ đến tìm.” Hách Liên Viên lấy một thỏi bạc trắng ra nhét vào trong tay của người kia, người nọ cân nhắc một lúc, “Được rồi, các người chờ ở đây.” Nói xong lại quay vào lần nữa.

“Hừ! Lại là một kẻ thấy tiền thì sáng mắt, nhìn hán ta cũng đủ biết người bên trong kia cũng không tốt đẹp hơn bao nhiêu.” Nói xong, nàng lập tức ngậm miệng lại, Haizz! Sao nàng lại nói câu này trước mặt Tinh nhi chứ, nhưng khi nàng nhìn Tinh nhi, Quý Tinh cũng không có phản ứng gì.

“Vu Lỗi, ngươi xem thử như thế nào rồi? Ngươi nói có cần phải mua thêm một ít đồ chơi để ở đây nữa không?” Vu Lỗi nhìn bộ dạng ngu ngốc của hán, thế này thì Minh Chủ quá mức rồi chẳng? “Minh chủ, có Võ Lâm Minh Chủ tìm ngài.” Ở ngoài cửa truyền vào giọng nói vừa thông báo lúc này.

Võ Lâm Minh Chủ ư? Nam Cung Hi cau mày lại, hán đến đây làm cái gì vậy? “Cho hán vào đi.” Nói xong, người nọ đi ra ngoài, còn hán cũng trở về phòng mình thay quần áo, Vu Lỗi thì ngăn người đứng nhìn căn phòng, chuyện này... Nơi này sao lại giống phòng dành cho trẻ con vậy...

Ba người nhà Hách Liên Viên đi vào, Nam Cung Hi liền tiến lên đón, “Không biết Võ Lâm Minh Chủ giả làm, có gì thất lễ...” Hán vừa nhìn thấy Quý Tinh thì ngăn người, “Tinh nhi, sao muội lại tới đây?” Hán đi tới bên cạnh nàng, Hách Liên Viên liền ho khan vài tiếng, còn Nam Cung Hi thì ngẩng đầu nhìn hán một cái, “Hách Minh Chủ, cô họng của ngài không thoải mái sao? Người đâu, dâng trà!” Mặt Hách Liên Viên đen lại.

“Có phải Quý Triết đến chỗ này của ngươi hay không?” Quý Tinh hỏi thẳng, Nam Cung Hi sững sốt một chút, “Không có, sao vậy?” Hán mới vừa nói xong, ba người kia đều nhìn hán, “Làm gì vậy? Thật sự nếu các ngươi không tin thì có thể tìm.” Hách Liên Viên thờ dài.

“Hừ, xem ra nhất định là bọn chúng bị bắt đi rồi.” Lâm Nhược Tịch vừa nghe xong đã lập tức ngắt xiu, Hách Liên Viên vội vàng đỡ lấy nàng, “Các người nói cái gì cơ?” Nam Cung Hi không hiểu nhìn bọn họ.

“Quý Triết, Niệm Sầu và Lâm Từ Hào đều không thấy đâu.” Quý Tinh lên tiếng, Từ Hào là ai? Trong đầu Nam Cung Hi có rất nhiều dấu chấm hỏi, nhưng mà nhất định là một đứa trẻ.” “Đúng vậy, gần đây không biết Bắc Đình đã xảy ra chuyện gì, mỗi ngày đều có rất nhiều đứa trẻ mất tích, hôm nay có thể là đám Quý Triết đang trên đường đến chỗ ngươi thì bị bắt đi.” Hách Liên Viên suy đoán.

“Cái gì? Còn có chuyện này? Yên tâm, ta sẽ cho người đi điều tra.” Nói xong hán xoay người lại, “Vu lỗi! Vu lỗi!” Gọi mấy tiếng, lúc này Vu Lỗi mới chậm chạp đến, “Minh Chủ, có chuyện gì vậy?” Nhìn thấy bộ mặt nghiêm túc của hán, Vu Lỗi cũng trở nên nghiêm túc, “Đi điều tra chuyện những đứa trẻ bị mất tích gần đây là chuyện gì?” Vu Lỗi nghe xong thì ngẩng đầu lên, thấy Quý Tinh đứng ở một bên, chẳng lẽ là Quý Triết đã xảy ra chuyện gì? “Vâng!” Hán vội vã chạy ra ngoài.

“Ta cũng phải trở về phân phó thuộc hạ, Tinh Nhi, Nhược Tịch bị ngắt đi, cho nên trước tiên các muội cứ ở lại đây đi đã.” Mặc dù hán rất không vui khi thấy nàng và Nam Cung Hi ở chung dưới một mái nhà, nhưng mà đưa Nhược Tịch đã bị ngắt đi cũng không dễ gì.

“Vậy thì đến phòng khách thôi.” Nam Cung Hi đi phía trước dẫn đường, Haizz! Phòng khách này mới vừa được được là lại, chẳng qua chưa dùng đến, lần này hán đưa bọn họ đến một gian phòng, khác miệng Hách Liên Viên co giật.

“Khụ khụ, ngươi xác định là nơi này?” Thấy thế nào thì đây cũng giống như phòng trẻ con, Quý Tinh hoài nghi nhìn Nam Cung Hi, “Àc, chỗ này là ta sắp xếp cho Triết Nhi, không có việc gì nữa, để các nàng nghỉ ngơi trước đã.” Lời của hán nói càng làm Quý Tinh cau mày thêm, “Khụ, Triết nhi đã không còn là một đứa trẻ nữa rồi.” Nam Cung Hi nghe được lời của nàng nói..., không hiểu nhìn nàng, nàng có ý gì đây?

“Ha ha... Không ngờ ngươi còn có ý tưởng này, Tinh nhi, vậy ta đi về trước đây.” Quý Tinh gật đầu một cái, Hách Liên viên rời đi, nàng ngồi lên mép giường, Nam Cung Hi đứng ở sau lưng nhìn nàng.

“Chuyện này, lời nàng nói là có ý gì?” Quý Tinh nghe xong không nhịn được nhăn mặt với hán, “Ngươi xem sao lại bài trí nơi này thành phòng trẻ sơ sinh thế này?” Cũng chỉ thiếu mỗi nước không đặt nôi con nít vào mà thôi, Nam Cung Hi búng tỉnh hiểu ra. Xem ra hai ngày nữa phải sửa lại mới được: “Nàng có khát nước không? Để ta cho người chuẩn bị trà.” Nói xong hán đi ra ngoài, ở cùng với nàng một phòng hán cũng không biết nên nói gì.

Quý Triết bị bọn chúng bắt đi, sau khi thoát ra khỏi bao bố thì bị nhốt ở một chỗ, trước mặt thẳng bé đều là những đứa trẻ, nhìn hình dáng chắc cũng không khác đám bọn Quý Triết bao nhiêu, “Triết ca ca, chúng ta bị bắt rồi phải làm sao đây?” Quý Niệm Sầu sợ hãi tiến lại gần thẳng bé, “Niệm Sầu, sao muội không khóc?” Thật là khiến người ta kinh ngạc, theo lý mà nói cô bé sẽ khóc lên mới đúng.

“Triết ca ca, huynh đừng coi thường muội, huynh xem đi bọn họ đều lớn bằng chúng ta, muội mà khóc bọn họ nhất định sẽ khóc, người xấu sẽ tới.” Cô bé vừa nói xong, Lâm Từ Hào đã xông tới, “Woa! Không ngờ Niệm Sầu lại thông minh như vậy.” Mặc dù Niệm Sầu lớn hơn thẳng bé, nhưng nó vẫn không muốn gọi cô bé là tỷ tỷ.

“Này, các ngươi cũng bị bắt tới đây ư? Nơi này là chỗ nào?” Quý Triết đưa mắt nhìn về phía đám trẻ trước mặt rồi hỏi, bọn chúng nhìn lẫn nhau sau đó lắc đầu một cái. Xem ra bọn trẻ cũng không biết, lúc Quý Triết còn đang muốn nói thêm điều gì đó, thì ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Ba tiểu bảo bối, còn hơn một Gia Cát Lượng (2)

“Vu sư, ngài xem, ở đây đã có 47 đứa rồi, bắt hai đứa nữa là được rồi.” Một người cúi đầu khom lưng với người bên cạnh, người này mặc một bộ áo

choàng đen, trên mặt cũng có một miếng vải đen che khuất, chỉ lộ ra hai con mắt, ánh mắt như hồ ly quét qua những đứa trẻ bị giam trong phòng.

“Ừ.” Vu sư thoả mãn mà gật đầu, “Canh giữ thật tốt cho ta, nếu thiếu một đứa, ngươi cũng đừng nghĩ có thể sống tiếp.” Nói xong, hắn xoay người, đạp trên một đôi giày đen mà rời đi, “Các ngươi canh phòng cẩn thận cho ta.” Người nọ thấy vu sư đi, lập tức ra về.

“Triết ca ca.” Quý Niệm Sầu càng đến gần thằng bé, nghe ý tứ của bọn họ, hình như còn muốn bắt thêm tiểu hài tử tới. “Này, Từ Hào, chúng ta lại đây nghĩ biện pháp có được hay không?” Quý Triết nhìn người đối diện, Lâm Từ Hào gật đầu lia lịa, nhìn dáng vẻ người kia không phải là người tốt, hơn nữa bắt nhiều người như vậy, chắc chắn không có chuyện tốt, mẫu thân đã dạy thằng bé phải cơ trí hơn người.

“Niệm Sầu, muội tham gia hay không?” Quý Niệm Sầu cũng gật đầu một cái, nhất định Triết ca ca sẽ có biện pháp, hơn nữa từ nhỏ Triết ca ca đã rất thông minh, Quý Triết vẫy vẫy tay với bọn họ, hai người ghé lỗ tai lại, lúc này Quý Triết mới phát hiện ra, hình như chuyện mẫu thân dạy nó có chỗ để dùng rồi, từ nhỏ mẫu thân đã lôi kéo nó dạy dỗ mấy chuyện không minh bạch.

“Thế nào? Niệm Sầu, muội có chắc chắn được không?” Mạng của bọn nó phải dựa vào nàng, Quý Niệm Sầu gật đầu một cái, vì ba đứa, cô bé nhất định sẽ nỗ lực, ba người thống nhất, gật đầu một cái.

“Muội muội, muội đừng làm huynh sợ!” Quý Triết lắc lắc người nằm trên đất, “Niệm Sầu tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Đừng dọa Từ Hào mà!” Lâm Từ Hào cũng kêu lớn. “Àm ỉ cái gì mà ăm ỉ!” Lúc này có người đi tới.

“Thúc thúc, van thúc cứu cứu muội muội ta, nàng đau tim, thúc xem.” Nói xong, chỉ xuống người không nhúc nhích trên đất, người nọ thấy thế lập tức móc ra cái chìa khóa, sự việc bất ngờ, nếu là chết thật, bọn họ cũng không biết ăn nói thế nào. Một người thấy chuyện lớn như vậy cũng đi đến, Quý Triết xác định những người đó đều không để ý đến nó.

“Thúc thúc, thúc cứu tỷ tỷ ta đi.” Lâm Từ Hào nắm tay của người kia, người nọ tiến lên dò xét hơi thở người trên đất, lúc nóng lúc sâu, hình như là không được, “Mày tránh ra!” Người d7iend;an!9q7uyd0on nọ vội vàng áp tai lên nghe trái tim Niệm Sầu, Lâm Từ Hào gật đầu với Quý Triết một cái, người phía sau lặng lẽ chạy ra cửa. Hình như đám hải tử đối diện nhìn ra ý đồ của bọn nó.

“Thúc thúc, thúc có thể cứu tỷ tỷ này hay không?” Có đứa cũng xông tới, người nọ nhún nhún trung của Niệm Sầu, thấy người trên mặt đất nhú mảy, không phát hiện những tiểu hài tử kia vây quanh, thấy tình huống này, Quý Triết vội vàng chạy ra ngoài, trên đường cũng không đụng phải ai, bởi vì bọn nó là tiểu hài tử, cho nên phòng bị cũng tương đối lỏng lẻo.

“Làm sao đi ra ngoài đây?” Nhìn tòa nhà trước mắt, Quý Triết hết sức buồn rầu, nó cũng không quen thuộc nơi này. “Này, lại đi đưa canh cho lão gia?” Lúc này, nơi xa truyền đến một giọng nói, Quý Triết vội vàng trốn trong bụi cỏ.

“Đúng vậy, người không thấy lão gia càng ngày càng hơn trẻ tuổi sao? Chính là hiệu quả của canh này.” Một người khác tò mò nhìn canh kia, “Thật? Thật thần kỳ!” Nói xong, hai người cũng không dừng chân, cho đến khi giọng nói xa dần, Quý Triết mới thò đầu ra, chạy theo hướng hai người kia vừa đi.

“Vu sư, cái này để làm gì?” Một vị sư gia nhìn nam tử trước mắt, “Chờ bắt được 49 tiểu hài tử, ném đến đây, nghiền nát, dùng máu đó luyện đan được, lão gia có thể trẻ mãi không già rồi.” Lời vừa nói ra này, những người bên cạnh không khỏi run một cái, đây không phải tàn nhẫn bình thường, mà Quý Triết ngồi chồm hóm ở bên cạnh đã sớm sắc mặt trắng bệch, hoá ra là như vậy, không được! Nó nhất định phải mau chóng đi ra ngoài.

Quý Triết đang muốn rón rén đi ra ngoài, đột nhiên có người chạy vào, ngăn lại bước chân của nó, “Vu sư, không xong, lão gia ăn canh học máu.” Nghe được tin tức này, hai người bên trong lập tức đi ra ngoài cùng người tới thông báo, cho đến khi không nghe được tiếng bước chân, Quý Triết mới chậm rãi đứng dậy.

Quý Triết vòng vo nửa ngày trong tòa nhà vẫn không thể nào đi ra ngoài, nó sốt ruột đầu đầy mồ hôi, hi vọng bọn Niệm Sầu đừng bị phát hiện, nếu không chắc chắn nó không chạy ra mật báo được.

“Tỷ làm sao vậy?” Niệm Sầu chậm rãi tỉnh lại, “Oa! Niệm Sầu tỷ tỷ, cuối cùng tỷ cũng tỉnh.” Từ Hào tiến lên ôm lấy cô bé, “Oa! Thúc thúc, thúc thật lợi hại!” Một lũ trẻ vây quanh hắn khích lệ, người nọ gãi gãi đầu, ai bảo mình cũng có một nhi tử đâu, chỉ là không có ở Bắc Định mà thôi, nếu không chắc chắn cũng sẽ bị chộp tới.

“Được rồi, tất cả các ngươi đều ngoan ngoãn cho ta.” Nói xong, người nọ xoay người đi ra ngoài, Quý Niệm Sầu cùng Lâm Từ Hào vỗ vỗ ngực của mình, “Cám ơn các cậu!” Nếu không có thể người nọ sẽ phát hiện Triết ca ca không có ở đây, “Không khách khí, d’đ:l[q]đ cậu ta đi gọi cứu binh sao?” Lâm Từ Hào gật đầu một cái, “Yên tâm đi, phụ thân ta là Võ Lâm Minh Chủ.” Thằng bé mới vừa nói xong, cả nhóm người dùng ánh mắt hâm mộ nhìn nó.

Bên kia, bọn Quý Tinh vẫn không có một chút tin tức, chuyện tiểu hài tử mất tích lần này, cũng đã xảy ra hai ngày nay, qua điều tra, phát hiện mất tích lần này đều là khoảng năm tuổi, đôi phương muốn hải tử nhỏ như vậy làm gì? Mà lúc này Lâm Nhượng Tịch cũng tỉnh lại, “Tinh nhi, làm thế nào bây giờ? Từ Hào sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Nhượng Tịch, tỷ yên tâm, bọn nó thông minh như vậy, không có việc gì.” Mặc dù nàng cũng rất lo lắng, nhưng là nàng không thể nói ra được, nếu không Nhượng Tịch sẽ lo chết mất, “Có thật không?” Nàng lau nước mắt, Quý Tinh gật đầu một cái, Triết nhi, đừng làm cho mẫu thân thất vọng!

Một ngày trôi qua rất nhanh, Quý Triết cũng đói không còn hơi sức, vòng vo lâu như vậy cũng không ra được, lúc này, trời cao như nghe được tiếng nó cầu cứu, “Ai nha, Từ Tương, làm sao chàng tới đây? Đi nhanh một chút, bị phát hiện là sẽ bị giết đấy.” Một nữ nhân lôi kéo một nam nhân, Quý Triết không biết chuyện gì xảy ra, nhưng biết sẽ ra ngoài, nó sốt lại tinh thần, lặng lẽ theo ở phía sau.

“Ai nha! Ta đây không phải nhớ nàng sao! Hôn một cái.” Nói xong, tay của đàn ông xấu xa vuốt nữ nhân bên cạnh, “Ừ, không được! Mau đi theo thiếp.” Nữ nhân túm tay của hắn, bởi vì này hai ngày là thời kỳ đặc biệt, bị phát hiện nàng cũng sẽ mất mạng.

“Ai nha! Làm sao nàng có thể để cho ta đến không chứ, thỏa mãn ta một cái.” Nam nhân nhào tới, nữ nhân nhanh chóng tránh ra, “Đến rồi, chàng đi nhanh đi!” Quý Triết nhìn theo nữ nhân kia chỉ, hóa ra là một cái lỗ chó, hơn nữa còn bị cỏ che, không nói sẽ không ai phát hiện, lần này nó có thể đi ra ngoài, chỉ là tại sao người trước mắt còn chưa đi, làm sao mà nó ra ngoài!

“Bảo bối, nàng cho ta đi.” Nam nhân mặt dày mày dạn không chịu đi, muốn vui vẻ một lần, “Thật không được!” Nữ nhân kiên trì, vậy mà nam nhân trực tiếp nhào tới, nữ nhân từ kháng cự biến thành ngênh hộc, Quý Triết nhìn hai thân thể vậy không dùng giấy dựa, đó là đang làm gì? Ánh sáng quá mờ, nó nhìn không rõ, cũng không hiểu.

Nếu không nó đi ra ngoài trước, nghĩ như vậy, nó mới vừa đứng dậy, thì nghe thấy từ xa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, mà hiển nhiên hai người đánh đến hăng say không nghe được, Quý Triết ngậm miệng, trốn ở trong bụi cây.

“A! Hơn nửa đêm, nơi này thật là nhiệt tình.” Nghe được giọng nói này, hai người đang đánh hăng say bỗng nodyuqelnadneid sót, “Vu... Vu sư...” Nữ nhân kéo y phục của mình, run run rẩy rẩy nhìn hắn, vu sư này rất đáng sợ.

“Ngươi là ai? Dám quấy rầy ta?” Hiển nhiên, nam nhân không biết người trước mắt là ai, nữ nhân kia lại khẩn trương kéo tay áo của hắn. “Ta là ai? Ta là người lấy mạng ngươi.” Không đợi nam tử mở miệng, vu sư kết liễu hắn, cô gái hoảng sợ nhìn trước mắt người, “Vu... Vu sư... Tha... Tha mạng!” Cô gái mới vừa hô xong, cũng té ở trong vũng máu.

Quý Triết nhìn từ đầu tới đuôi, mặc dù sợ, nó vẫn che kín miệng, không thể lên tiếng, nếu không nó sẽ không thoát khỏi đây, cũng không cứu được Niệm Sâu và Từ Hào. Vu sư hừ một tiếng, mới vừa rồi hắn nghe có âm thanh sàn sạt, mới đi tới, không ngờ là đôi câu nam nữ này, nhìn bốn phía một chút, hắn xoay người rồi đi.

Quý Triết đợi một lúc, xác định không có ai rồi, lúc này mới nhanh chóng chạy về phía cái lỗ chó đó, chui ra ngoài như một làn khói, đứng ở trên đường cái, nó nhận ra được, đây là một con phố khác ở bên cạnh, thì ra là gần như vậy, không trách được sẽ bị theo dõi, nhìn chung quanh một chút, nó chạy theo hướng về nhà.

“Vu sư, đã đủ hài tử.” Sư gia tới đây nói với người kia, “Làm rất tốt, lão gia đang cần đàn, máu bình thường không có tác dụng với lão.” Người bên cạnh gật đầu một cái, “Người đâu, bây giờ mang những đứa bé kia đến Luyện Đan Thất.” Sư gia ra lệnh một tiếng, lập tức có người đi tới chỗ nhốt hài tử.

“Từ Hào, đệ nói Triết ca ca có đi ra ngoài được hay không?” Quý Niệm Sâu lo lắng hỏi, “Yên tâm đi, nếu như huynh ấy bị bắt, nhất định sẽ bị mang tới.” Nói lời này thì, có người đi tới, mở cửa. “Tất cả đi ra cho ta!” Đám hài tử run run rẩy rẩy đứng lên, Quý Niệm Sâu và Lâm Từ Hào cũng đứng lên, bị người ta ép buộc dẫn ra ngoài.

Người nọ dẫn bọn nó đến Luyện Đan Thất, người vu sư kia đi tới kiểm lại một chút, ngay sau đó đổi sắc mặt, “Sao lại thiếu một đứa?” Hắn nhìn người nọ, lúc này sư gia bên cạnh cũng đi tới, “Cái gì? Thiếu một đứa?” Hắn không tin, cũng vội vàng đếm, xác thực, thiếu một đứa, chỉ có 48 đứa.

“Ngươi, làm sao lại thiếu một đứa?” Người dẫn đầu đó sợ run lấy bầy, hắn vội vã quét qua đám hài tử kia, “A! Tôi biết là đứa nào rồi.” Hắn tiến lên đi tới, kéo Lâm Từ Hào và Quý Niệm Sâu ra, “Nói, nó đi đâu!” Một nhóm người, tất cả đều nhìn hai tiểu hài tử bị hắn kéo ra, vu sư cũng đi tới trước mặt bọn nó.

“Tiểu hài kia chạy đi đâu rồi hả?” Giọng nói âm lãnh của hắn vừa vang lên, Quý Niệm Sâu co rúm lại một chút, Lâm Từ Hào ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, “Thúc thúc, thúc nói người nào?” Nhìn bộ dáng của thằng bé, vu sư cười, cười rất khùng bố, “Thật là dũng cảm, chưa thấy quan tài chưa rơi lệ? Người đâu, kéo một đứa bé ra nghiền cho ta!” Hắn cũng không tin bọn nó không nói.

“A! Các ngươi buông ta ra! Ô ô ~~ mẫu thân, phụ thân, cứu Dương nhi!” Quý Niệm Sâu và Lâm Từ Hào vừa nghe thấy thằng bé kêu như thế, có chút ấn tượng với tên của cậu, “Ha, có nói hay không? Không nói... Ta sẽ ném nó tới đó, sau đó nghiền nát!” Nghe nói như thế, mặt Lâm Từ Hào trắng bệch, làm thế nào? Làm thế nào? Đầu óc nó xoay chuyển thật nhanh.

“Ta đếm ba tiếng, nếu như ngươi không nói, như vậy... Một... Hai...” Lúc chuẩn bị đếm đến ba, Lâm Từ Hào nóng nảy, “Đợi một chút...!” Giọng nói này vừa vang lên, Lâm Từ Hào kinh ngạc nhìn Quý Niệm Sâu.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Ba tiểu bảo bối, còn hơn một Gia Cát Lượng (3)

“Hả? Ngươi biết sao?” Vu sư nhìn Quý Niệm Sâu, cô bé gật đầu một cái: “Ta biết hết, nhưng trước tiên ngươi phải thả đệ ấy xuống.” Niệm Sâu chỉ tay vào đứa trẻ bị hắn nắm trong tay rồi nói. Vu sư nhất thời để lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, ngay sau đó lại biến mất: “Hài tử thông minh, ta rất thích! Ta thả nó ra.” Nhìn thấy người đã được thả ra, những đứa trẻ còn lại đều thở phào nhẹ nhõm.

Không khí căng thẳng giảm xuống: “Người ta cũng đã thả, vậy có thể nói rồi chứ?” Hân đã bắt đầu tò mò hai đứa trẻ này là hài tử nhà ai, với tình huống hiện tại sao có thể không khóc, không làm loạn. Thậm chí còn tỉnh táo khiến người khác bội phục, thật sự hai đứa trẻ này mới năm tuổi sao?

“Người sao, hân chạy đi rồi.” Lời còn chưa nói xong, cô bé đã ôm lấy lồng ngực của mình, Lâm Từ Hào thấy thế thì đẩy người trước mặt ra. “Người là kẻ xấu! Người mau tránh ra! Tỳ tỳ, tỳ tỳ không sao chứ? Đừng dọa đệ mà! Hu hu...” Thăng bé đỡ lấy cơ thể nhỏ bé của Quý Niệm Sầu.

“Ta, ta.” Còn chưa nói hết đã nằm gục trên mặt đất, Lâm Từ Hào cũng chạy đến bên Niệm Sầu, Vu sư nhìn hai đứa trẻ rồi cau mày lại, nhìn bộ dạng của chúng không giống như giả bộ.

“Tỳ tỳ của người không sao cả.” Vu sư hạ tay xuống, nhìn Lâm Từ Hào, thật thú vị! Thật sự thú vị rồi đấy! Rốt cuộc thì chính bọn trẻ đã nghĩ ra hay có ai đã dạy? Sao có thể giờ trở trước mặt hân chứ, không biết hân là thầy lang sao? Đối với việc chữa bệnh hân cũng biết, tiểu cô nương này vốn không hề có bệnh.

“Người xấu! Người xấu! Hại tỳ tỳ của ta đau lòng phát bệnh, làm sao bây giờ?” Lâm Từ Hào hốt hoảng nói, Vu sư nhìn sắc trời một chút: “Người đâu, ngày mai đi bắt ba đứa trẻ nữa, hôm nay dừng ở đây thôi, dẫn bọn chúng xuống. Đúng rồi, hai đứa trẻ thì để lại cho ta.” Hân nói xong rồi chỉ vào Niệm Sầu và Từ Hào, hai đứa trẻ này có sự gan dạ và hiểu biết, trong lúc nhất thời hân không muốn để bọn chúng chết.

“Dạ, Vu sư.” Những đứa bé kia cũng bị mang đi, chỉ để lại Quý Niệm Sầu, Lâm Từ Hào và Vu sư, Lâm Từ Hào nằm khóc trên người Niệm Sầu. “Ta giúp người chữa cho nó.” Nói xong, Vu sư bước lại ôm lấy Niệm Sầu nằm trên đất. “Người mau buông tỳ tỳ của ta ra!” Chẳng qua nó chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, sao có thể là đối thủ với người lớn như hân đây.

“Thật ư? Vậy thì tốt rồi.” Lâm Từ Hào xoa xoa lồng ngực của mình, Vu sư nhìn thấy bộ dạng này của hân, trong mắt đong đầy sự thích thú: “Trước tiên các người hãy ngủ ở chỗ này đã.” Hân nói xong rồi đứng dậy đi ra ngoài, rất nhanh đã biến mất ở chỗ rẽ.

Lâm Từ Hào nhìn hân đã đi xa, vội vàng chạy đi cửa, nhìn xung quanh một chút, đóng cửa lại, ngay sau đó ngồi xuống bên giường “Niệm Sầu, thật hư quá mà.” Thăng bé vừa nói xong, thì tiểu cô nương nằm trên giường mở mắt ngồi dậy: “Phù, làm ta sợ đến chết! Đệ nói tại sao Triết ca ca còn chưa trở lại?” Cô bé cũng vỗ ngực mình, lúc ấy giả bộ bất tỉnh là do Triết ca ca dạy cô bé.

“Ta tin huynh ấy nhất định sẽ trở lại.” Lâm Từ Hào kiên định nhìn về nơi nào đó, Quý Niệm Sầu gật đầu một cái, đúng vậy Triết ca ca sẽ không mặc kệ mà vứt bỏ bọn chúng đâu. Bọn chúng không hề để ý rằng, có một đôi mắt ngoài cửa đang nhìn bọn chúng chăm chăm. Và cuộc đối thoại của bọn chúng truyền đến tai người đó không sót một chữ, xem ra đứa trẻ đã chạy mất còn thông minh hơn so với hai đứa trẻ này, hân muốn bắt được tiểu hài tử kia.

“Nam Cung Hi! Người chưa được ăn cơm ư? Đồ con heo!” Lâm Nhượng Tịch tức giận hét lên với hân, nhưng Nam Cung Hi không có phản ứng gì. “Mọi người cũng mau ăn đi, nếu không sẽ bị đói.” Nói qua hân gấp rau vào bát cho Quý Tĩnh, nhìn bộ dạng kia của hân Lâm Nhượng Tịch hận không thể đánh chết hân.

“Được rồi, hân nói cũng không sai, Nhượng Tịch, ăn một chút đi.” Hách Liên viên lên tiếng, mặc dù hân cũng rất ghét Nam Cung Hi. Nhưng bây giờ là thời điểm cực kỳ không tốt, nên hân cũng so đo nhiều như vậy. “Muội ăn không nổi.” Vừa nghĩ tới việc Từ Hào sẽ gặp nguy hiểm, sao nàng nuốt trôi thức ăn đây.

Sau khi, Lâm Nhượng Tịch tỉnh lại bọn họ cũng không ở lại Vô Tình Minh lâu, mà trở về nhà. Chẳng qua khi nhìn thấy người trước mắt Lâm Nhượng Tịch không thể không trừng mắt, Quý Tĩnh lắc đầu. “Muội cũng thế.” Quý Tĩnh mở miệng nói, Nam Cung Hi lập tức buông bát đĩa xuống, “Ta cũng không ăn.” Lâm Nhượng Tịch nắm tay thành quyền, nòng nịch! Tên Nam Cung Hi này coi mình là một hài tử sao? Sao lại ngây thơ như vậy.

“Thình thịch!” Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, Quý Triết lấy tay đập cửa không hiệu quả, cho nên khi nó gõ cửa đã dùng một hòn đá, người bên trong nhà vừa nghe thấy đã lập tức xông ra ngoài, chỉ trong chốc lát cửa đã mở ra.

Nhìn Nam Cung Hi ôm Quý Triết đi vào, ba người kia cũng đi vào theo. Lâm Nhượng Tịch nóng ruột, sao chỉ có một mình Quý Triết trở lại? Từ Hào của nàng đâu? “Triết nhi, ăn từ từ, còn gì nữa không?” Nam Cung Hi chăm sóc thăng bé như nhũ mẫu.

“Triết nhi? Con trở lại rồi à? Niệm Sầu và Từ Hào đâu?” Quý Tĩnh tiến lại hỏi, Quý Triết tái mặt: “Mẫu thân, con đói.” Mới vừa nói xong, đã có người ôm lấy thăng bé đi vào bên trong, “Nam Cung thúc thúc dẫn con đi ăn cái gì đi.” Cũng thiệt là, vừa trở lại đã bám đuôi theo hân.

“Triết nhi, Từ Hào đang ở đâu?” Lâm Nhượng Tịch đợi không nổi nữa rồi, nghe nhắc đến Từ Hào lúc này Quý Triết mới dừng ăn lại, “Mẫu thân, mau đi cứu bọn họ, có người muốn giết rất nhiều trẻ con để làm thuốc.” Nghe được lời của nó, những người ở đây đều kinh sợ, dùng trẻ con làm thuốc? Chuyện này?

“Ồ đâu? Triết nhi, con chạy ra ngoài thế nào?” Quý Tĩnh tiến lên, Niệm Sầu cũng không thể có chuyện được, nếu không nàng càng có lỗi với A Cửu. “Con cũng không biết, là Niệm Sầu và Từ Hào giúp con chạy thoát, mẫu thân, người mau nhanh đi cứu bọn họ.” Lời Quý Triết nói không mạch lạc, bọn họ không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Triết nhi, người có thể dẫn đường cho chúng ta đến nơi con đã trốn ra ngoài được không?” Hách Liên Viên mở miệng, Quý Triết gật đầu một cái, cứ như vậy chén cơm mới ăn một nửa bị ném lên bàn. Bọn chúng theo thăng bé đi ra ngoài, nếu như theo lời mà nó nói, như vậy phải mau chóng tìm ra những đứa trẻ kia.

“Mẫu thân, chính là chỗ này.” Quý Triết chỉ vào nơi thăng bé đã trốn ra, lỗ chó? Còn Hách Liên Viên và Nam Cung Hi lại nhìn xung quanh quan sát căn nhà một chút. “Đây là nơi ở của Liễu Viên Ngoại.” Hách Liên Viên vừa lên tiếng, mấy người khác cũng nhìn hân, làm sao hân biết được?

“Liễu Viên Ngoại là đối tượng mà triều đình ra sức lôi kéo, hình như hắn có qua lại với một Vu sư.” Vu sư? Ba người quay mặt nhìn nhau, chẳng trách được lại nói đùa những đứa trẻ kia đi làm thuốc, thật là mê tin.

“Hai người các ngươi có thể ẩn thân đi vào không?” Quý Tĩnh nhìn Hách Liên Viên và Nam Cung Hi, Nam Cung Hi bay lên tường, nhìn lướt qua bên trong, ngay sau đó bay xuống, “Có thể, bên trong cũng không có người tuần tra, có thể bọn chúng cảm thấy với khả năng của lũ trẻ không thể nào trốn được ra ngoài.” Hách Liên Viên cũng gật đầu theo, hơn nữa nơi này cách đường phố không xa, khó trách những đứa trẻ cứ bị mất tích liên tục.

“Được rồi, hai người theo ta trở về, ta đưa thứ này cho mọi người, ta muốn san bằng chỗ đó!” Nghe được lời của nàng nói..., Lâm Nhượng Tịch và Hách Liên Viên cùng nhìn nàng, vậy nàng lại muốn làm như năm năm trước sao? Nam Cung Hi rất tò mò, nàng sẽ làm thế nào để san bằng chỗ này.

“Cái này là thứ gì?” Nam Cung Hi tung hứng những quả cầu kim loại nhỏ bé: “Này, ngươi cẩn thận một chút cho ta, đừng làm rơi xuống đất.” Quý Tĩnh lên tiếng, tức giận lườm hắn một cái, đây chính là Chương tâm lôi, nếu như bị hắn làm rơi xuống không phải sẽ rất lãng phí sao. Hách Liên Viên và Lâm Nhượng Tịch tò mò nhìn, cái này và món đồ năm năm trước không giống nhau.

“Tĩnh nhi, cái này là gì?” Hách Liên Viên mở miệng hỏi. “Đây là Chương tâm lôi, uy lực không mạnh như lần trước. Lần này cứu trẻ con, không nên dùng sức quá lớn, chờ khi cứu đám trẻ ra sẽ dùng đến loại kia.” Nói xong, nàng giải thích cách dùng với Nam Cung Hi và Hách Liên Viên, nghe xong lời của nàng nói..., Hách Liên Viên càng thêm bội phục nàng, còn về mặt của Nam Cung Hi thì ngốc nghếch. Rốt cuộc lúc trước hắn đã lỗ ló một người như thế nào đây! Chỉ cần làm hắn thêm quyết tâm để đoạt nàng về.

“Tĩnh nhi, nàng và Nhượng Tịch ở lại đây chờ chúng ta, hai nàng không có võ công, ta sợ sẽ gặp nguy hiểm.” Quý Tĩnh gật đầu, Nhượng Tịch lại muốn đi theo nhưng cả Yinh nhi cũng ở lại nên nàng không có lý do đi theo. “Hách thúc thúc, con cũng muốn đi.” Quý Triết vừa lên tiếng, mấy người Nam Cung Hi đã sững sờ ngay tại chỗ, “Triết nhi, con gọi hắn là gì?” Không phải thằng bé gọi hắn là phụ thân sao? Sao giờ lại kêu là thúc thúc?

“Nam Cung Hi! Bây giờ không phải là lúc bàn đến chuyện này, mau nhanh chóng đi cứu Tử Hào và Niệm Sầu đi.” Lâm Nhượng Tịch nổi giận nhìn hắn, Nam Cung Hi sờ mũi một cái, được rồi, chuyện này khi nào trở lại cũng có thể hỏi sau. “Triết nhi, con không thể đi đâu! Rất nguy hiểm” Nam Cung Hi ngồi xổm trước mặt thằng bé, “Không được..., con muốn đi, Niệm Sầu và Tử Hào vẫn đang chờ con, con biết rõ bọn họ bị nhốt ở đâu.” Lúc thằng bé trợn ra ngoài, không hề quên vị trí.

“Cứ để thằng bé đi cùng, Triết nhi rất thông minh.” Quý Tĩnh vừa lên tiếng, Hách Liên Viên và Nam Cung Hi cũng muốn ngăn cản. “Ta biết rõ các huynh sẽ bảo đảm sự an toàn cho thằng bé.” Sau lời này, bọn họ chỉ có thể gật đầu một cái. “Triết nhi, cho con một quả.” Nam Cung Hi lấy một quả Chương tâm lôi đưa cho thằng bé, vừa rồi nó cũng đã nghe mẫu thân mình nói cách dùng ra sao, cho nên Triết nhi thận trọng nhận lấy.

“Vậy chúng ta đi là được rồi.” Hách Liên Viên giành lấy Quý Triết mà Nam Cung Hi đang ôm. Hắn trừng mắt liếc Hách Liên Viên một cái, không nói gì cả, hắn sợ nếu hắn nói gì đó, thì Lâm Nhượng Tịch sẽ lại mắng hắn. “Được rồi, chúng ta chờ hai người ngoài cửa.” Quý Tĩnh nói xong, Hách Liên Viên và Nam Cung Hi lập tức vào trong.

“Vâng.” Nói xong, sư gia lui xuống. “Hoàng Nghị, Vu sư ở đó thế nào rồi?” Năm Người nằm ở trên ghế hỏi người trước mặt, tên Vu sư này không ai biết tên của hắn. Nhưng mà hắn có thể làm cho tuổi trẻ của ông ta trở lại, ông ta rất mong chờ khi được khôi phục dáng vẻ lúc còn trẻ: “Nghe nói một đứa chạy mất, sư gia dẫn người đi bắt một đứa rồi.” Kẻ được gọi là Hoàng Nghị mặt không đổi sắc trả lời ông.

“Cái gì? Chạy mất một đứa? Này!!!” Ông ta lo rằng đứa trẻ bỏ chạy sẽ đi gọi người cầu cứu. “Viên Ngoại cứ yên tâm, những đứa trẻ ấy chỉ mới năm tuổi, vốn không thể hiểu biết nhiều như vậy, hơn nữa lần này chúng đều là hài tử nhà dân đen tầm thường.” Liễu Viên Ngoại nói những lời này là không để ý đến vẻ mặt tức giận của Hoàng Nghị. “Đừng thế!” Nghe nói như vậy, thần sắc của ông ta mới tỉnh táo lại.

“Sư gia, bây giờ có cần bắt thêm ba đứa trẻ nữa không?” Tên đầy tớ ở bên cạnh lau mồ hôi, Vu sư không trách tội vì bọn họ để lạc một đứa đã là phúc khí của bọn hắn rồi. “Thưa Vu sư, gần đây người trong thành bảo vệ con cái của mình rất chặt chẽ, nhiều nhất cũng chỉ có thể bắt được một đứa trở về đã không dễ rồi.” Không biết tại sao Vu sư lại giữ hai đứa trẻ này kia chứ.

“Thật sao?” Xem ra chỉ có thể vứt bỏ cho hai tiểu hài tử này thôi, không tha thì chỉ còn cách chạy trốn mà thôi, hắn tiếp tục suy tư. “Ừ, bắt đến đây đi.” Ai bảo hắn không đắc tội nổi với tên Liễu Viên Ngoại đó, biểu tỳ của ông ta bây giờ là Thái hậu đấy.

“Vu sư, đã bắt được một đứa bé.” Gần đây người trong thành rất đề phòng, thật vất vả lắm chúng mới tìm được một “cá con lạc đàn”, đúng là không dễ dàng gì. “Như vậy thì mang toàn bộ mang đến Luyện Đan Thất.” Vu sư nói xong, thì bọn sư gia lập tức đi đến phòng kéo Niệm Sầu và Lâm Tử Hào ra.

“Người xấu! Ngươi buông ta ra!” Lâm Tử Hào vùng vẫy, “Tiểu tử, ngươi yên tĩnh một chút cho ta, nếu không một lúc nữa ta sẽ nghiền nát ngươi đầu tiên.” Nghe thấy nói như thế, Lâm Tử Hào không quấy nữa, nghiền nát ư? Nói như vậy thì hắn không buông tha bọn chúng sao? Quý Triết sao huynh còn chưa trở lại?

“Vu sư, người đã đông đủ.” Sư gia cung kính hành lễ với hắn: “Được rồi, đưa đây.” Sư gia xoay người, kéo một đứa bé ra: “Đừng! Đừng! Phụ thân! Mẫu thân!” Đứa bé kia khóc lóc, nhưng người trước mặt nó vốn không hề để ý đến. “Mở nắp ra.” Lập tức có một người tiến lên mở nắp lò: “Cho nó vào trong!” Sư gia vung tay lên ném đứa trẻ vào.

Tất cả những hài tử ở đó đều sững sờ, bắt đầu gào khóc, còn Quý Niệm Sầu và Lâm Tử Hào thì ôm chặt nhau đứng một chỗ, “Tử Hào, chúng ta có bị như vậy hay không?” Nàng sợ hãi hỏi, “Ta không biết, nhưng ta tin tưởng Quý Triết.” Nói thì nói như vậy, nhưng khuôn mặt của thằng bé cũng tái nhợt, nhất là khi nhìn thấy vật nặng nề kia đè xuống, một dòng máu đỏ tươi chảy ra, hiện trường như một đám “hỗn loạn.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Ba tiểu bảo bối, còn hơn một Gia Cát Lượng (4)

Quý Triết trở lại nhà giam, lại phát hiện bên trong không có bất kỳ ai, “Triết nhi, con xác định là nơi này sao?” Nhìn trạng thái của chỗ này, hình như là bị dời đi, “Là nơi này mà!” Nó cũng gấp, chẳng lẽ nó nhớ lộn? Không thể nào!

“Á!” Nghe thấy tiếng thét chói tai, người Quý Triết run lên, “Hách thúc thúc, con biết bọn họ ở đâu.” Nhìn sắc mặt nó tái nhợt, chẳng lẽ chỗ kia là chỗ nguy hiểm? “Này dẫn chúng ta đi.” Quý Triết gật đầu một cái, hi vọng Niệm Sầu và Tử Hào không có chuyện gì.

“Tất cả im miệng cho ta! Nếu là đứa nào dám kêu nữa, ta sẽ ném đứa đó vào trước!” Sư gia lên tiếng đe dọa, nhưng mà dù sao cũng là tiểu hài tử, “Hu hu~~ mẫu thân, cứu Ngọc nhi!” Một cô bé khóc rất thương tâm, đứa trẻ bên cạnh kéo kéo bé, bé cũng không có phản ứng.

“Còn khóc? Vậy đến lượt mày.” Sư gia kéo tiểu cô nương kia ra, những đứa trẻ khác cũng hoảng sợ nhìn bé, chuyện vừa rồi đã ám ảnh trong đầu của bọn nó, chỉ cần đứa trẻ đi vào sẽ biến thành vũng máu.

Hách Liên Viên và Nam Cung Hi ở trên nóc nhà, nhìn phía dưới, mặc dù rất hỗn loạn, nhưng bọn họ vẫn thấy rõ, những người này! Lại có thể ác độc như vậy! Tất cả đều là tiểu hài tử, thế mà có thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy với chúng nó, hai người nhìn thấy giận dữ không nguôi.

“Nhìn kia, Tử Hào và Niệm Sầu.” Quý Triết kêu to, nhanh chóng bị Nam Cung Hi bịt miệng, lúc đó nó mới biết mình sai rồi, kêu như vậy sẽ khiến người khác phát hiện, may mắn là phía dưới vô cùng ồn ào, cũng không chú ý tới tiếng kêu của nó.

Nhìn người sư gia kia ném bé gái vào cái lò giống lò luyện đan, chỉ lát nữa là sẽ đập vung, Hách Liên Viên và Nam Cung Hi cũng không nhịn được nữa, “Triết nhi, con ở lại chỗ này, đừng động đây.” Nói xong, hai người lác mình rời đi.

“Nấp!” Sư gia mới vừa nói xong, chỉ nghe hai tiếng bịch, hai người giơ nấp ngã trên mặt đất, chuyện xảy ra trong nháy mắt, không ai thấy đó là vật gì. “Ái? Là ai? Đi ra cho ta!” Sư gia hô to, vội vàng ngoắc tay, kêu lên mấy người hộ vệ.

Vu sư đứng ở một bên, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm một nơi, ám khí hai người vừa dùng, hẳn chưa từng thấy, nhưng là uy lực lại rất lớn. Bùm một tiếng, người sư gia kia ngã trên mặt đất, vu sư tiện tay kéo một đứa bé qua, “Ra ngoài, nếu không ta bóp chết nó.” Hai người ở chỗ tối nhìn thấy người trong tay hắn thì cũng sửng sốt, bởi vì người hắn kéo chính là Quý Niệm Sầu.

“Người xấu! Người mau buông ty ty ta ra.” Lâm Tử Hào đánh người trước mắt, vu sư vung tay lên, thằng bé đã bị hất ngã xuống đất, Hách Liên Viên thấy Lâm Tử Hào bị hất ra, kích động định đi ra, Nam Cung Hi ngăn cản hắn, lắc đầu một cái, chỗ tối có lợi cho bọn họ hành động.

“Không ra thật sao? Vậy thì đừng trách ta không khách khí.” Nói xong tay bóp cổ Quý Niệm Sầu, từ đầu đến cuối, Quý Niệm Sầu cũng không khóc, Nam Cung Hi có thể nhịn nhưng là Hách Liên Viên không thể, bởi vì Niệm Sầu là đứa bé duy nhất A Cửu lưu lại, người may mắn còn sống sót duy nhất của thị trấn Lâm Hương.

“Người buông con bé ra!” Hách Liên Viên xông ra ngoài, Nam Cung Hi không thể ngăn lại, nhưng mà hắn không đi ra ngoài, hi vọng người nọ cho là chỉ có một mình Hách Liên Viên. “Ra rồi?” Vu sư nhìn nam tử trước mắt, “Thì ra là Võ Lâm Minh Chủ, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!” Thấy người trước mắt biết hắn, Hách Liên Viên cau mày, người này lại trùm kín đến nỗi gió thổi không lọt, muốn thấy rõ diện mạo của hắn là không thể.

“Nếu biết, còn không mau để đứa bé xuống.” Hách Liên Viên nhìn hắn, tùy thời chú ý Quý Niệm Sầu. “Thật ra thì người không ra ngoài ta cũng sẽ không giết con bé, biết tại sao không? Bởi vì ta rất thích nó, còn có thằng bé.” Nói xong, chỉ vào Lâm Tử Hào trên đất, Hách Liên Viên không hiểu hắn có ý gì, “Hai đứa trẻ này rất thông minh, rất gan dạ.” Vu sư nói tiếp.

Quý Triết ở nóc nhà nhìn người nọ kèm hai bên Niệm Sầu, không khỏi nóng nảy, nó liếc mắt đo khoảng cách một cái, hẳn là có thể nện vào hắn, nó khề di chuyển, dời ngói ra một chút, nhắm mắt lại, tung người nhảy một cái.

“Người...” Hách Liên Viên còn chưa nói hết, thì nhìn thấy người nhảy xuống từ phía trên, Nam Cung Hi cũng nhìn thấy, bất chấp tính toán trước đó, vội ra, “Không ngờ còn có một người.” Chỉ là hắn mới vừa nói xong đã bị đập ngã xuống đất.

“Quý Triết! Con có biết vừa rồi rất nguy hiểm hay không!” Nam Cung Hi tiến lên ôm lấy nó, may mắn là nó nhảy rất chính xác, vu sư nằm trên mặt đất, nhìn người đập ngã hắn, hài tử? Xem ra là đứa chạy mất trước đó, xem ra là hắn khinh thường.

Quý Niệm Sầu được tự do, nàng không có chạy đi ôm lấy Hách Liên Viên, cũng không có đi nói chuyện với Quý Triết, điều nàng làm là ngồi xổm người xuống, lật khăn che mặt ra, tướng mạo vu sư lập tức bại lộ trước mắt mọi người.

“Diệp Thiên!” “Sư phụ?” Nam Cung Hi thật không thể tin vào mắt của mình, Đại Ma Đầu này lại là sư phụ của mình, Diệp Thiên cũng không ngờ tiểu hài kia sẽ vạch khăn che mặt của hắn, “Tại sao ngươi phải vạch khăn che mặt.” Hắn nhìn Quý Niệm Sầu hỏi, đây không phải là điều mà một đứa bé biết làm. “Mẫu thân đã dặn, nhất định phải nhớ kỹ diện mạo kẻ thù, mới có thể báo thù.” Nghe được lời của nàng..., Diệp Thiên cười.

“Tứ Hào, đệ không sao chứ?” Quý Triết chạy tới nhìn nó một chút, Lâm Tứ Hào lắc đầu một cái, mặc dù vừa rồi bị hất ngã, nhưng nó cũng không bị thương. “Sư phụ, làm sao người lại biến thành như vậy?” Diệp Thiên nhìn đồ đệ của mình, chuyện này thật sự là một lời khó nói hết!

“Ta cũng là bị ép buộc.” Hắn thở dài, ai bảo nữ nhi của mình ở trong tay người kia chứ, “Nhưng người cũng không thể độc ác như vậy chứ! Người xem đi, nơi này đều là trẻ con, làm sao người có thể...” Nói đến đây, Diệp Thiên cũng xấu hổ, hắn biết bọn nó chỉ là tiểu hài tử, nhưng là nữ nhi của hắn cũng là tiểu hài tử, cân nhắc hai bên, hắn vẫn lựa chọn làm theo người kia nói.

“Sư phụ vốn muốn lui khỏi giang hồ, Tuyết Nhi sinh cho ta một nữ nhi, nhưng... Bị người bắt đi, người nọ ở sau lưng điều khiển ta làm tất cả.” Nam Cung Hi sững sờ, Tuyết Nhi? Trữ Tuyết? Nàng và sư phụ ở cùng một chỗ sao? “Người biết người đó là ai sao?” Diệp Thiên lắc đầu một cái, “Nhưng chắc chắn chuyện này có liên quan đến Hoàng thất, bởi vì Liễu viên ngoại là biểu đệ của đương kim Thái hậu.”

Hách Liên Viên cau mày, thì ra Liễu viên ngoại này còn có bối phận này. “Không sai, hắn nói đúng.” Lúc này một người đi vào cửa, Hách Liên Viên và Nam Cung Hi phùng bị nhìn hắn, “Yên tâm, ta tới giúp các ngươi, ta tên là Hoàng Nghị, là cận vệ của Liễu viên ngoại.” Lúc hắn nói thân phận của mình, Hách Liên Viên và Nam Cung Hi nhìn nhau một cái, nếu là cận vệ, vì sao...

“Có một số việc ta không thể nói quá nhiều, những thứ này đều là tranh giành quyền lực trong Hoàng thất, nếu như các ngươi không muốn bị dính líu tới, cũng đi mau đi.” Hắn đã ngăn cản được Liễu viên ngoại, nếu không nơi này đã bị bao vây rồi.

“Sư phụ, người trở về cùng con đi, con sẽ giúp người.” Diệp Thiên nhìn bọn họ, gật đầu một cái, nhiệm vụ lần này thất bại, còn nữa, hắn thật tò mò vừa rồi bọn họ dùng ám khí gì.

“Triết nhi, Tứ Hào, Niệm Sầu, mang các bạn đi ra ngoài nhanh lên.” Hách Liên Viên nói xong, ba đứa bé liền mang theo đám tiểu hài tử kia đi ra ngoài, còn hắn thì đi cứu bé gái bị ném vào lò luyện lúc trước, lúc này bên ngoài không có một người, xem ra là do Hoàng Nghị giúp đỡ rồi.

“Từng người ra một.” Không thể đi cửa chính, cuối cùng, Quý Triết nghĩ đến chui lỗ chó, nhìn những bóng dáng lần lượt chui ra, cuối cùng Hách Liên Viên và Nam Cung Hi thở dài, mà những đứa trẻ trở lại trên đường, bởi vì biết đường, đều tự chạy trở về nhà của mình.

“Hách thúc thúc”, lúc này mặt Niệm Sầu mới đọng đầy nước mắt, Tứ Hào cũng không có tốt hơn bao nhiêu. Nhìn đến bộ dạng của bọn nó, Hách Liên Viên không thể hiểu được. Người càng không thể hiểu được chính là Nam Cung Hi, sao tiểu cô nương này cũng gọi hắn là thúc thúc mà không phải phụ thân?

“Niệm Sầu, tại sao khóc?” Vừa rồi ở bên trong cũng không có khóc mà, Hách Liên Viên không hiểu, “Hách thúc thúc, có một... Có một đứa trẻ bị... Bị đè chết rồi.” Nói xong càng gào khóc dữ hơn, Lâm Tứ Hào cũng khóc theo, một màn mới vừa cứ ám ảnh trong đầu chúng mãi, Hách Liên Viên gạt mình, chẳng lẽ là vừa rồi đã có đứa trẻ bị giết?

“Sư phụ?” Nam Cung Hi nhìn hắn, Diệp Thiên cúi đầu, “Đúng vậy, chết một đứa.” Hách Liên Viên vừa nghe, lập tức tiến lên nắm lấy vạt áo của hắn, “Ngươi! Bọn chúng mới năm tuổi mà thôi!” Diệp Thiên kéo ra tay của hắn, “Bọn nó năm tuổi! Nhưng nữ nhi của ta mới ba tuổi! Đến bây giờ cũng không biết là chết hay sống!” Nghe lời của hắn, Hách Liên Viên bình tĩnh lại.

“Sư phụ, tại sao là ba tuổi? Theo lý thuyết cũng phải 5, 6 tuổi rồi.” Nói đến đây, Diệp Thiên thở dài, “Lúc ba tuổi bị bắt đi rồi.” Nghe lời của hắn, chẳng lẽ là trước đó cũng đã làm chuyện không có nhân tính gì, tỷ như...

“Chuyện ở Lâm Hương, có phải là ông làm hay không?” Hách Liên Viên lại nắm lấy vạt áo của hắn, “Lâm Hương?” Diệp Thiên không hiểu hỏi lại, sau đó lắc đầu một cái, “Lúc trước, mệnh lệnh ta nhận được đều liên quan đến Hoàng thất.” Như vậy chuyện Lâm Hương không liên quan tới hắn?

“Chúng ta trở về rồi hãy nói! Đi mau!” Nam Cung Hi mở miệng, hắn ôm lấy Quý Niệm Sầu và Quý Triết, Hách Liên Viên ôm lấy Lâm Tứ Hào, Diệp Thiên đi theo phía sau bọn họ, mấy người nhanh chóng rời đi.

“Đáng ghét! Rốt cuộc là ai làm?” Liễu viên ngoại đứng ở cửa Luyện Đan Thất, nhìn mặt đất bừa bãi, Hoàng Nghị cúi đầu đứng ở một bên, “Viên ngoại, lúc tôi đã như vậy, không thấy người.” Liễu viên ngoại âm trầm nhìn hắn, “Vu sư đâu?” Hoàng Nghị lắc đầu một cái, “Khi tôi tới cũng không nhìn thấy hắn.” Sắc mặt Liễu viên ngoại càng thêm âm trầm, vu sư không có ở đây, vậy thuốc...

Lúc hắn còn đang mở miệng, một tiếng động lớn, rầm! Trời đất rung chuyển, Hoàng Nghị phi ra ngoài, nhưng Liễu viên ngoại không biết võ công, không bao lâu, cả phòng ốc sụp xuống đè lên người Liễu viên ngoại, Hoàng Nghị nhìn hắn, không có đau lòng khổ sở, không có kích động, mà là bình tĩnh nhìn phương xa, cuối cùng hắn cũng chết rồi.

“Oa! Vừa rồi ngươi ném thứ gì?” Nam Cung Hi nhìn Hách Liên Viên, Diệp Thiên cũng khiếp sợ, Hách Liên Viên quay đầu, “Không liên quan tới ngươi!” Ngay sau đó nhìn về phía phòng deindanlequyudo ộc sụp đổ trong nháy mắt đó, năm năm trước, hắn cũng nhìn hung thủ sát hại cả nhà bọn họ gấp báo ứng như vậy. Lúc gần đi, Quý Tinh đưa đồ cuối cùng cho hắn, hắn biết ý của nàng.

“Đi thôi.” Hách Liên Viên rời đi trước, Nam Cung Hi và Diệp Thiên theo phía sau hắn, nhìn người phía trước, Diệp Thiên nghĩ, có lẽ bọn họ có thể giúp hắn, nhưng là hắn muốn thấy người làm ám khí này, nếu dùng cái này để đánh giặc... Tất nhiên không kẻ nào có thể địch lại.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: ‘Bí mật’ của Nam Cung Hi bị phơi bày (1)

Lâm Nhựt Tịch lo lắng đi tới đi lui ở trong phòng, Quý Tĩnh cũng sốt ruột, nhưng mà nàng không hề giống với Lâm Nhựt Tịch. “Nhựt Tịch, tỷ phải tin tưởng bọn họ, tỷ đừng đi tới đi lui nữa, muội nhìn mãi cũng chóng mặt.” Lâm Nhựt Tịch dừng lại: “Nói là nói như vậy, nhưng sao lại đi lâu như thế!” Nàng ngồi xuống, lúc muốn nói thêm điều gì đó, thì ngoài cửa đã truyền đến tiếng nói của ba đứa trẻ.

“Mẫu thân, mẫu thân, chúng con trở về rồi.” Lâm Nhựt Tịch và Quý Tĩnh vội vàng đứng lên mở cửa ra, ba tiểu gia hỏa lập tức nhào đến. “Mẫu thân, Niệm Sầu rất nhớ người.” Quý Niệm Sầu ôm chân Quý Tĩnh, nàng khom lưng ngồi xuống: “Mẫu thân cũng rất nhớ các con.” Lúc này Quý Triết mới tiến lên: “Muội mau tránh ra! Huynh cũng rất muốn ôm mẫu thân.” Quý Niệm Sầu lắc đầu một cái, càng ôm chặt Quý Tĩnh thêm.

“Lâm Tử Hào! Con có biết đã làm mẫu thân sợ chết khiếp hay không! Lần sau đừng lén chạy ra ngoài nữa, có biết hay không!” Lâm Nhựt Tịch nghiêm nghị nói, nhưng vẫn nhào đến ôm chặt lấy thằng bé, thằng bé chính là hy vọng duy nhất để sống tiếp. “Mẫu thân, con biết rồi, lần sau Tử Hào không dám nữa.” Nói xong, Tử Hào ôm lấy nàng rồi khóc.

“Được rồi, bọn chúng cũng đã mệt mỏi, mau đi tìm nhũ mẫu tắm rửa cho chúng đi có được không?” Hách Liên Viên đi về phía bọn họ rồi nói. “Niệm Sầu, Triết Nhi, đi tìm nhũ mẫu trước đi, một lát nữa mẫu thân sẽ đến chỗ các con kể chuyện xưa có được không?” Hai đứa trẻ gật đầu với nàng.

“Tử Hào, con cũng đi tắm trước đi, tối nay mẫu thân sẽ ngủ cùng con.” Lâm Nhựt Tịch xoa đầu thằng bé, Lâm Tử Hào gật đầu một cái. Ba đứa trẻ dắt tay nhau đi ra ngoài.

“Haizz! Các người còn nói cho ta biết, tại sao Triết nhi lại gọi hần là thúc thúc? Còn Niệm Sầu cũng thế!” Nam Cung Hi lên tiếng, ba người cùng lúc liếc hần một cái, không trả lời hần.

“Chuyện này, ta có thể hỏi sau, trước tiên ta muốn hỏi là ai đã làm ám khí này?” Nghe được giọng nói ấy, Quý Tĩnh nhìn hần, là Diệp Thiên? Tại sao hần lại ở chỗ này? Nàng nhìn về phía Hách Liên Viên rồi cau mày lại, ý hỏi hần vì sao Diệp Thiên lại ở đây.

“Thật xin lỗi, thứ cho chúng ta không thể trả lời.” Hách Liên Viên lên tiếng, đồng thời liếc nhìn Nam Cung Hi. Nếu như hần muốn làm cho bọn họ căm ghét hần hơn nữa, vậy thì hần cứ nói đi. “Sur phụ, người hỏi cái này để làm gì? Trước tiên hãy trở về cùng con đã, Vô Tình Minh vốn là của người, con nghĩ khi bọn họ gặp người nhất định sẽ rất vui mừng.” Diệp Thiên nhìn hần rồi gật đầu, xem ra bọn họ không có ý định nói cho hần biết.

“Vậy chúng ta đi trước.” Nam Cung Hi nhìn bọn họ, mặc dù các nàng không hề trả lời hần, nhưng trong lòng hần coi Quý Triết như nhi tử của mình. Về phần Niệm Sầu, hần nghĩ ngờ chẳng lẽ năm đó là long phượng thai? Nghĩ tới khả năng này, hần không khỏi cười thầm.

“Ta tiễn các người ra ngoài.” Hách Liên Viên làm động tác mời, Diệp Thiên và Nam Cung Hi xoay người rời đi. “Tĩnh nhi, ta cảm thấy Diệp Thiên đó rất kỳ quái, hi vọng tên Nam Cung Hi đừng nói lung tung.” Không phải nàng cố ý nói như vậy, mà là kẻ tên Diệp Thiên này cho nàng cảm giác không phải là người tốt lành gì.

“Muội biết.” Hần vừa vào đã hỏi ám khí là do ai làm, thì nàng cũng biết nhất định hần có gì đó không ổn. Hơn nữa, làm sao hần lại cho đó là ám khí? Trừ phi... “Đi thôi, chúng ta đi xem bọn nhóc ấy.” Lâm Nhựt Tịch gật đầu một cái, dù sao tên Diệp Thiên đã đi rồi cũng sẽ không trở lại.

“Hi nhi, con có biết ám khí này là do ai làm không?” Trở lại Vô Tình Minh vào lúc giữa đêm khuya, không ai biết hần đã trở về, ngoại trừ những người canh gác. “Sur phụ, chuyện này con không biết, là bọn họ đưa cho ta, không nói người nào làm.” Nam Cung Hi thở dài, làm ra vẻ đáng tiếc, kì thực hần cảm thấy sur phụ đã thay đổi, bây giờ ngay cả hần cũng phải đề phòng ông ta.

“Như vậy à...” Diệp Thiên khó nén được thất vọng nhìn hần. “Được rồi, sur phụ, trời cũng không còn sớm nữa, người nghỉ ngơi đi.” Hần dẫn ông ta đến một căn phòng khác dành cho khách, còn căn phòng của Quý Triết tạm thời giữ nguyên: “Được rồi.” Ông ta đi theo hần, cảm thấy giữa bọn họ hình như có khoảng cách, thế nhưng chuyện năm xưa hần cũng không muốn nhắc lại.

“Diệp Thiên, nhiệm vụ của người sao lại có thể thất bại được!” Nghe được giọng nói này, người đang nằm trên giường lập tức ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía, nhưng không phát hiện ra ai cả: “Đừng nhìn nữa, ta đang dùng thiên lý truyền âm.” Nghe nói như thế, Diệp Thiên cau mày lại: “Người nghe đây, bây giờ người cần phải mượn sức của người đã làm ra ám khí đó.” Diệp Thiên kinh sợ, làm sao hần biết được?

“Nếu như hần có thể làm việc cho ta, như vậy thiên hạ này, ta sẽ chỉ cho người một phần.” Điều kiện này rất uy lực, nghĩ tới việc hần khi tại vị cũng chỉ làm được tới Minh chủ giang hồ là cao nhất, hơn nữa đó là hần của quá khứ rồi. “Thê tử và nữ nhi của ta có sao không?” Hần hỏi, người nọ cười hai tiếng: “Không có việc gì, thật hâm mộ người... Có một thê tử tốt.” Diệp Thiên không hiểu, hình như câu nói của hần có ý tứ khác, có ý tứ gì đây?

“Nhớ! Tìm được người làm ám khí, lôi kéo hần.” Sau đó giọng nói biến mất, Diệp Thiên nằm trên giường lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được. Mới vừa rồi hần nói có hàm ý gì? Dù hần không nói Diệp Thiên đi lôi kéo người làm ra ám khí thì ông ta cũng sẽ đi làm, nhưng tại sao hần lại nói thê tử của Diệp Thiên rất tốt?

Hôm sau, kể từ khi Nam Cung Hi biết Quý Triết gọi Hách Liên Viên là thúc thúc thì đã quyết định sẽ thường đến thăm bọn họ, chẳng lẽ hôm nay sao lại kỳ quái thế này? Tại sao người trên phố cứ chỉ chỗ vào hần? Mà còn có người chạy thẳng đến chỗ hần.

“Công tử, ta có loại thuốc này, bảo đảm với ngài uồn thuốc hết bệnh.” Người nọ nhỏ giọng nói, ngay sau đó hần trừng mắt nhìn, Nam Cung Hi khó hiểu nhìn hần, thuốc gì? Hần vốn có bệnh sao?

“Thần kinh! Tránh ra!” Hấn đẩy người kia ra, người nọ nóng nảy, đây đều là vì muốn tốt cho hấn mà, còn bài thuốc kia cũng là do tổ tiên truyền lại: “Công tử, thuốc tráng dương bổ thận nhà ta là loại tốt nhất, còn có thể trị khỏi dễ dàng... Không... Bất... Lực...” Đột nhiên, hấn lấp bắp rồi nhìn người bên cạnh, khuôn mặt của Nam Cung Hi tái xanh, thuốc tráng dương bổ thận ư? Bất lực sao? Người nào đây? Là ai tung tin ra ngoài như vậy?

“Ta nghĩ người nên để lại dùng cho mình thì hơn!” Nói xong thì muốn đi, liền bị một nữ nhân chặn lại. “Minh Chủ... Làm sao ngài có thể cự tuyệt lòng tốt của người ta như vậy đây.” Mỗi lần hấn chỉ làm tới bước cuối rồi dừng lại, cho nên nàng có thể không nghĩ rằng hấn bất lực hay sao? Hơn nữa theo nàng biết, dù hấn mang nữ nhân về nhưng không có một ai được hấn thật sự đụng vào.

“Lê Mị, là người sao?” Chỉ là hấn còn chưa nói hết, Lê Mị lại lên tiếng: “Minh Chủ, bệnh của người có phải càng nặng rồi hay không? Gần đây cũng không tìm chúng ta giúp người trị bệnh.” Nàng nói xong, người xung quanh lại bắt đầu chỉ chỗ.

“Mẫu thân, chính thúc thúc đó đã cứu chúng con đó.” Trong đám người có một đứa trẻ nhận ra Nam Cung Hi. “Cái gì? Thật sao?” Đám người bắt đầu xôn xao, Lê Mị không ngờ mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, nhìn hấn bị người dân vây quanh, nàng tức giận dậm chân một cái rồi rời đi.

“Vị công tử này, thật sự cảm ơn ngài, đã cứu nhi tử của ta.” Nam Cung Hi lắc đầu, “Đây là ta phải làm, không chỉ có ta, còn có người khác cũng cứu bọn trẻ.” Một nhóm người nhiệt tình nói cảm ơn với hấn, hấn có chút không chịu nổi.

“Công tử, có thể dẫn chúng ta đi gặp những vị đại hiệp khác được không?” Bị quay đến mức đầu óc choáng váng, Nam Cung Hi gật đầu, dẫn theo một nhóm người đang vây quanh mình đi về phía nhà của Hách Liên Viên.

“Thật tốt quá, bọn trẻ đều đã trở về.” Lâm Nhượng Tịch nhìn ba đứa trẻ đang chơi đùa với nhau rồi cảm thán, “Đúng vậy!” Quý Tĩnh phụ họa, nhưng gần đây nàng lại cảm thấy bất an có chút lo lắng, hi vọng là không xảy ra chuyện gì nữa.

“Phu nhân, Minh Chủ mời hai người đến trước sảnh.” Lâm Nhượng Tịch và Quý Tĩnh nhìn nhau, sao lại đột nhiên kêu các nàng đến đại sảnh? “Người có biết chuyện gì đang xảy ra không?” Quý Tĩnh hỏi, người nọ lắc đầu một cái, “Thôi vậy, chúng ta đi xem một chút là biết.” Lâm Nhượng Tịch kéo Quý Tĩnh đi.

“Mẫu thân, hai người đi đâu vậy? Con cũng muốn đi!” Quý Triết nhìn thấy các nàng muốn rời đi, “Mẫu thân, con cũng muốn đi!” Lâm Tử Hào cũng phụ họa, Quý Niệm Sâu cứ đứng yên như ở chỗ đó, nhưng sự mong đợi trong ánh mắt đã nói lên tất cả.

“Được rồi, chẳng qua nhớ phải ngoan.” Quý Tĩnh vỗ tay kêu bọn trẻ, ba tiểu gia hòa vui mừng lập tức chạy về phía trước, Quý Tĩnh và Lâm Nhượng Tịch lắc đầu một cái.

“Minh chủ, thật cảm ơn các vị, nếu không phải nhờ các vị, sợ là Ngọc Nhi nhà chúng tôi đã gặp phải chuyện không may.” Người phụ nữ kia kích động dập đầu trước các nàng, Ngọc Nhi trong lòng nàng ta nói, là những đứa trẻ được bọn họ cứu cũng là tìm được đường sống từ chỗ chết.

“Đừng khách khí, đây là việc chúng ta phải làm.” Quý Tĩnh và Lâm Nhượng Tịch vừa ra ngoài đã nhìn thấy một nhóm người mang theo tặng phẩm lớn nhỏ, tất cả đều đứng ở đó, đây là tình huống gì?

“Hai vị này chắc là Minh chủ phu nhân ư? Minh chủ đúng là phúc lớn!” Hách Liên Viên chỉ có thể cười khan, Quý Tĩnh nhìn hấn: “Những người này tới đây để cảm tạ chúng ta vì đã cứu hài tử của bọn họ.” Quý Tĩnh gật đầu với họ, Lâm Nhượng Tịch cũng làm như nàng, chẳng qua làm sao những người này lại biết là do bọn họ cứu?

“Công tử, cảm ơn ngài dẫn chúng tôi đi.” Có người nói cảm tạ với Nam Cung Hi, thấy hấn ta Quý Tĩnh cau mày lại, tại sao hấn lại tới đây? Thật sự coi đây là nhà của hấn rồi sao? Hình như nàng còn chưa tha thứ cho hấn mà?

“Sao lại là người?” Nếu so sánh với bộ dạng lạnh lùng của Quý Tĩnh thì Lâm Nhượng Tịch lại không nhận được, tại sao lại là Nam Cung Hi? Nhưng lần này sự phụ của hấn cũng đi theo ư? Nàng nhìn xung quanh một chút, may mắn là không đến.

“Ừ, ta đến để thăm các nàng một chút, còn xem cả Triết Nhi nữa.” Lâm Nhượng Tịch liếc hấn một cái, cái gì mà thăm các nàng, nàng nhìn Quý Triết, không phải là hấn đã kết luận thằng bé là con hấn rồi chứ? Lâm Nhượng Tịch đưa mắt nhìn Quý Tĩnh, còn nàng ấy lại không nói một câu nào.

“Thăm xong rồi, người có thể đi được chưa?” Lâm Nhượng Tịch mới vừa nói xong, thì có một vị phụ nhân bước đến, “Công tử, nếu như thật sự ngài có vấn đề ở phương diện kia, thì nhà ta có một bí quyết tổ tiên truyền lại. Ngài xem, Bảo Nhi nhà ta cũng nhờ vậy mà có.” Rầm một tiếng, khuôn mặt của Nam Cung Hi tái xanh, đúng là không mở nắp bình làm sao biết trong bình có gì, Quý Tĩnh kỳ lạ nhìn hấn.

“Khụ, hấn có vấn đề gì à?” Lâm Nhượng Tịch không nghiêm chỉnh nhìn hấn, Nam Cung Hi khấn trượng trùng mắt với người nọ, chuyện này không thể nói lung tung. “Haizz! Chuyện này chúng ta vẫn không nhắc đến là hơn.” Thấy người nọ không có nói ra, Nam Cung Hi thở phào nhẹ nhõm, Quý Tĩnh nhún mày lại, còn Lâm Nhượng Tịch thì không tin.

“Mẫu thân, cái gì gọi là bất lực?” Quý Triết đi tới tò mò hỏi, tinh thần của Nam Cung Hi mới vừa buông lỏng lại lập tức căng thẳng. “Triết Nhi, con hỏi cái này làm gì?” Nam Cung Hi lập tức nghĩ cách muốn chặn miệng Quý Triết, nhưng vẫn chậm hơn một bước.

“Bọn họ đều nói Nam Cung thúc thúc bất lực, mẫu thân, bất lực là gì?” Nam Cung Hi nghe nói như thế, lập tức cứng người ngay tại chỗ, mà tất cả những người có mặt trong phòng lúc đó đều nhìn hấn, bao gồm cả Quý Tĩnh.

Chương 102: “Bí mật” của Nam Cung Hi ra ánh sáng (2)

“Sặc!” Lâm Nhượng Tịch đột nhiên bật cười, tiếng động phá vỡ không khí trầm tĩnh. “Hắn bắt lực? Các người nói đùa hả? Triết nhi, con nói một chút, có phải Nam Cung thúc thúc rất ưa thích bú sữa mẹ hay không?” Tất cả mọi người không hiểu, bú sữa mẹ cái gì?

“Ừm, mẹ nuôi, Nam Cung thúc thúc rất thích bú sữa mẹ, mấy lần đều ném con từ trên giường xuống.” Quý Triết vừa nói, tất cả mọi người hiểu được, như vậy chẳng lẽ là nữ nhân trước đó nói láo? Nhìn không giống!

“Không sao, thuốc của ta còn có thể cường thân kiện thể.” Lần này Hách Liên Viên cũng không nhịn được cười, hắn đắc tội với ai rồi hả? Lại có thể làm ra việc này, y thật vô cùng... bội phục hắn! Cảm thấy không bằng!

“Cái đó... Ta còn có chuyện, đi trước.” Nói xong, Nam Cung Hi liền muốn chạy. “Ai! Công tử, chờ đi! Cùng ta trở về lấy thuốc.” Quý Tĩnh vừa vặn đứng cạnh phụ nhân kéo Nam Cung Hi, Nam Cung Hi lúng túng liếc nhìn nàng, “Không cần!” Hắn tránh khỏi tay của người kia, rồi khỏi như chạy trốn.

“Ha ha... Ha ha... Buồn cười quá.” Lúc này Lâm Nhượng Tịch mới cất tiếng cười to, Hách Liên Viên nháy mắt với nàng, trước mặt nhiều người như vậy, cũng phải giữ hình tượng chút. “À, các vị, thật cảm ơn các vị.” Nàng vội vã nói sang chuyện khác, tiếp chuyện với mấy người còn chưa đưa được đồ này nọ.

“Ai? Tĩnh nhi, sao muội lại không cười?” Lâm Nhượng Tịch nhìn nàng, “Có gì đáng cười?” Nàng không cảm thấy buồn cười, nàng chỉ cảm thấy tại sao Nam Cung Hi lại cho nàng một cảm giác quen thuộc, nhưng nàng không thể nào nhớ nổi.

“A! Tĩnh nhi! Bây giờ muội thay đổi không thú vị gì hết!” Lâm Nhượng Tịch kêu rên, Quý Tĩnh nhìn nàng một cái, trước kia nàng rất thú vị sao? “Thôi, ta không thèm nghe tỷ nói nữa, ta cùng ba tiêu gia hòa đi chơi.” Nói rồi nàng đi ra ngoài.

“Minh Chủ, cuối cùng ngài cũng tới?” Lê Mị mừng rỡ nhìn người trước mắt, phải nói thật lâu rồi hắn không tìm nàng, mặc dù... hắn bắt lực, nhưng là “công phu” khác hẳn tuyệt.

“Người cảm thấy người rất thông minh?” Lúc này Nam Cung Hi trông rất đáng sợ, thái độ vô hại trước đó bị thái độ lạnh lùng thay thế, “Minh... Minh Chủ... Ta...” Nàng còn chưa nói hết, Nam Cung Hi liền tiến lên giữ lại cổ của nàng, khực một tiếng. Lê Mị ngay cả mình chết thế nào cũng không biết, Nam Cung Hi xoa xoa tay của mình, “Hừ!” Cho là hắn rất dễ nói chuyện sao?

Hôm sau, có người phát hiện trong một đêm Bắc Định chết rất nhiều nữ nhân, chỉ là những nữ nhân kia đều là nữ tử phong trần, cho nên cũng không có ai đồng tình họ, đều cảm thấy đó là họ đáng đời.

“Mẫu thân, con muốn đi tìm Nam Cung thúc thúc.” Quý Triết lúi lúi kéo tay Quý Tĩnh làm nũng, “Nam Cung thúc thúc bận lắm, con cũng chờ đi.” Có Diệp Thiên ở đây, nàng không yên tâm, hơn nữa ánh mắt của Diệp Thiên đó, khác lúc trước rồi.

“Ô ô ~~ con không muốn, con muốn đi tìm Nam Cung thúc thúc!” Quý Triết nhất quyết không tha, Quý Tĩnh đau đầu, “Được rồi, mẫu thân và con cùng đi.” Nàng muốn thường xuyên đề phòng Diệp Thiên, năm đó đã thua bởi hắn, lần này nàng sẽ không.

“Hoan hô!” Quý Triết vui vẻ vỗ tay, “Mẫu thân, các người muốn đi đâu?” Quý Niệm Sầu đi tới, “Niệm Sầu, chúng ta đi tới chỗ Nam Cung thúc thúc, muội đi không?” Niệm Sầu vừa nghe, hai mắt tỏa ánh sáng, Quý Tĩnh bắt đắc dĩ, chỉ cần là yêu cầu của con bé, nàng sẽ không cự tuyệt, mỗi lần thấy con bé, sẽ thấy đáng về A Cửu và A Cửu tẩu chết thảm.

“Vậy, cùng đi thôi.” Quý Niệm Sầu cũng hoan hô, Quý Tĩnh nhăn nhó với nha hoàn một tiếng, mang theo bọn chúng rời đi. “Ah? Đây không phải là Triết nhi sao?” Quyên tỷ tiến lên nhìn thẳng bé, “Vị này chắc là mẫu thân của Triết nhi đứng không?” Quý Tĩnh khẽ gật đầu với nàng, làm sao nàng lại biết Quý Triết?

“Quyên tẩu, vừa rồi lại phát hiện một thi thể nữ, tỷ nói lần này có thể nhắm vào chúng ta hay không?” Một vị phụ nhân đi tới lo lắng mờ miêng, trước là đứa bé, lần này là nữ nhân. “Ai nha! Sẽ không đâu! Ta nghe nói người chết đều là trong lầu xanh, đoán chừng là khách không hài lòng, mới bị diệt khẩu.” Nàng vừa nói như thế, người nọ thở phào nhẹ nhõm.

Quý Tĩnh cau mày, nghe khẩu khí của người đó, chết không chỉ một? Hơn nữa còn đều là nữ tử phong trần? “Cái đó, mẫu thân Triết nhi, ta có việc đi trước, đứng rồi, Triết nhi, cái này cho con, cũng cho con một cái.” Quyên tỷ đưa lên hai đường nhân (kẹo có hình người, làm bằng đường), Quý Triết và Quý Niệm Sầu nhận lấy, vui vẻ đưa vào trong miệng, “Cảm ơn a di.” Hai đứa bé cảm ơn nàng, “Không cần khách khí, thật biết nghe lời.” Nói xong nàng đứng dậy rời đi.

Quý Tĩnh nhìn bóng lưng Quyên tỷ mà rơi vào trầm tư, “Mẫu thân, chúng ta đi nhanh đi.” Quý Triết lúi lúi kéo nàng, lúc này nàng mới lấy lại tinh thần, “Được rồi, chúng ta đi.” Kéo hai bàn tay nhỏ bé, nàng mang theo bọn chúng đi tới Vô Tình Minh.

“Sư phụ, người xem, người trở lại liền có thật nhiều người tới thăm người, nếu vậy người tới nhận chức vị mình chủ đi!” Hiện tại trong phòng là có rất

nhều người đến thăm ông, về phần tâm tư của bọn họ, Diệp Thiên không phải đùa ngốc, lâu như vậy, làm sao ông ta còn có thể tiếp tục tiếp nhận vị trí này đây? Hơn nữa tham vọng của ông ta còn lớn hơn, vị trí này cũng không có gì tốt.

“Không, sư phụ già rồi, để con làm, ta rất yên tâm.” Ông ta từ chối, mấy người trong phòng đều không tự giác thở phào nhẹ nhõm, phải biết Diệp Thiên là người ác độc sắc bén, đi theo ông ta, cuộc sống của bọn họ trôi qua trong run sợ, Nam Cung Hi lại khác, là một tên ngốc, khụ, cái này dĩ nhiên không thể để cho hắn biết rồi.

“Khỏi bầm Môn chủ, ngoài cửa có một nữ nhân mang theo hai đứa bé cầu kiến.” Người nọ nhìn mặt Nam Cung Hi, trước là bởi vì thấy hình như Môn chủ đối xử với nữ nhân ngoài cửa rất đặc biệt, cho nên lần này hắn mới rất sáng khoái đi vào bầm báo.

Nữ nhân? Đứa trẻ? Ai vậy? “Đuổi... Đợi chút, cho các nàng đi vào.” Sẽ không phải là Tĩnh nhi chứ? Nghĩ tới khả năng này, hắn thật hưng phấn, “Sư phụ, con đi ra ngoài xem một chút.” Diệp Thiên gật đầu một cái, nhìn bóng lưng Nam Cung Hi, trong mắt lóe lên một cảm xúc không biết tên.

Quý Tĩnh nhìn hai người gác cửa kia, thái độ biến chuyển 280 độ so với trước đó, “Phu nhân, mời vào bên trong.” Người vừa vào thông báo đi ra mời bọn họ đi vào, Quý Tĩnh quai dị nhìn hắn một cái, “Ồ! Tìm Nam Cung thúc thúc đi chơi!” Quý Triết lập tức vọt vào.

“Nam Cung thúc thúc, Vu thúc thúc, Triết nhi tới rồi!” Nó vừa chạy vừa kêu, Nam Cung Hi bên trong nghe được giọng nói, vội vàng xông ra ngoài, “Triết nhi? Thật sự là con!” Quý Triết nhảy đến trong ngực của hắn, Nam Cung Hi vui mừng vuốt vuốt đầu của hắn, “Chỉ một mình con sao?” Không phải nói có ba người sao? Hắn nhìn ra phía ngoài, không bao lâu, người hắn nghĩ đến đã xuất hiện rồi.

“Tĩnh nhi, nàng đã đến rồi? Mau vào đi ngồi.” Hắn ôm Quý Triết tiến lên, cảnh tượng bốn người đi chung với nhau, thấy thế nào đều giống một nhà bốn người.”Triết nhi, mang Niệm Sâu cùng đi chơi đi, ta có việc muốn nói với Nam Cung thúc thúc.” Quý Triết từ nhảy xuống khỏi ngực Nam Cung Hi, “Niệm Sâu, đi, ta dẫn muội đi chơi.” Nói xong nó lôi kéo Quý Niệm Sâu cùng rời khỏi.

“Tĩnh nhi, nàng có chuyện gì?” Nam Cung Hi như đứa trẻ làm việc gì sai đứng ở nơi đó, bộ dáng như vậy, giống như là thời điểm nàng mới quen hắn, thời điểm đó hắn cũng rất sợ nàng, không đúng! Nàng nghĩ cái gì vậy chứ, lắc đầu, nàng nhìn hắn, “Chuyện này có phải là ngươi làm hay không?” Nam Cung Hi không hiểu ngàng đầu, “Chuyện gì?” Quý Tĩnh cau mày, chẳng lẽ nàng nghĩ sai rồi?

“Khụ, hôm nay trong thành phát hiện rất nhiều nữ tử phong trần đã chết.” Lúc nói lời này, Quý Tĩnh chú ý biến hóa trên mặt hắn, Nam Cung Hi sững sờ, rất nhiều? Không phải nên chỉ có một sao? “Nàng... không phải là hoài nghi ta chứ?” Nam Cung Hi chỉ mình, Quý Tĩnh cũng không nói lời nào, nàng có thể không nghĩ như vậy sao? Ngày hôm qua mới vừa truyền ra hắn bắt lực, hôm nay đã chết người, không liên hệ với nhau mới là lạ.

“Được rồi, ta thừa nhận, ta chỉ giết một, người khác thực không phải ta giết!” Hắn chỉ là nhân tiện cảnh cáo những người đó, không có giết các nàng, chẳng lẽ họ toàn bộ đều chết? “Chết bao nhiêu người?” Hắn thận trọng hỏi, Quý Tĩnh lắc đầu một cái, nàng cũng không biết.

“Thật không phải là ngươi?” Nam Cung Hi liền vội vàng lắc đầu, “Không phải! Không phải!” Để hắn biết là ai đồ tội cho hắn, hắn muốn giết người kia, “Hừm, tạm thời tin tưởng ngươi, ta đi tìm Triết nhi.” Nói xong muốn đi vào, lại bị Nam Cung Hi kéo lại.

“Ngươi, còn có chuyện gì?” Nàng nhìn hắn lôi kéo tay của nàng, “Cái này... Cái đó... Triết nhi là nhi tử của ta sao?” Hắn đưa ra nghi vấn đã muốn hỏi từ lâu, “Có phải hay không khác nhau sao?” Quý Tĩnh hỏi ngược lại, Nam Cung Hi gật đầu một cái, tại sao không khác.

“Không phải.” Quý Tĩnh nói xong, đi vào bên trong, Nam Cung Hi lại sững sờ ở nơi đó, không đúng? Không đúng? Tại sao có thể như vậy? Khi hắn ngàng đầu lần nữa, phát hiện Quý Tĩnh đã đi xa, liền vội vàng đuổi theo.

“Người xấu, ngươi mau buông ta ra!” Quý Triết bị treo trên không trung, nó tức giận nhìn người trước mắt, nó chỉ muốn kéo Vu thúc thúc đi chơi mà thôi, ông ta là ai? Tại sao không để cho Vu thúc thúc cùng nó đi chơi? “Hu hu ~ người xấu! Ngươi mau buông ca ca ta ra!” Quý Niệm Sâu dùng tay nhỏ bé đánh người trước mặt, chỉ là một đứa bé mà thôi, có thể có hơi sức gì.

Diệp Thiên cúi đầu, là nàng? Khóe miệng không khỏi giương lên một đường cong, chỉ là tại sao hai đứa trẻ này lại ở chỗ này? “Không ngờ Diệp sư phụ đến cả đứa trẻ cũng bắt nạt?” Lúc này Quý Tĩnh đi tới, “Mẫu thân, cứu con!” Quý Triết vội vàng cầu cứu nàng.

“Ha ha, ta chỉ đùa giỡn với nó mà thôi.” Diệp Thiên để đứa bé xuống, hình như nữ nhân trước mắt rất khó chọc, “Hà? Nghe nói ngài cũng có nữ nhi, sao còn chưa bồi dưỡng được hứng thú với hài tử vậy?” Diệp Thiên nắm chặt quyền nhìn nàng, Quý Tĩnh liếc mắt một cái, xem thường.

Lúc Nam Cung Hi chạy đến, liền nhìn đến hai người giương cung bạt kiếm, bọn họ xảy ra chuyện gì? “Hu hu ~ Nam Cung thúc thúc, người kia khi dễ con!” Quý Triết nhào tới bên cạnh hắn, chỉ vào Diệp Thiên, “Sư phụ? Người...” Hắn không có mở miệng, Diệp Thiên liền giải thích, “Ta chỉ đùa giỡn với nó mà thôi.” Quý Niệm Sâu nghe nói như thế, kêu to.

“Mẫu thân! Ông ta vốn không phải đùa giỡn, ông ta muốn giết Triết ca ca!” Quý Niệm Sâu đỏ mắt nhìn lão, đợi bé trưởng thành, nhất định phải đi giết lão ta! “Được rồi, Niệm Sâu không nói giận nha, đi chơi cùng Triết ca ca được không?” Quý Tĩnh ngồi xổm người xuống trấn an, Quý Niệm Sâu gật đầu một cái, “Đi, lần này chúng ta có thể đi tìm Vu thúc thúc.” Quý Triết lôi kéo Quý Niệm Sâu rời đi.

“Nơi này... Ta cảm thấy thật không an toàn, ta dùng hộ vệ của chúng ta đuổi Vu Lỗi có được không?” Quý Tĩnh nói với Nam Cung Hi, hắn sững sờ, ngay sau đó liếc mắt sư phụ của mình, không ngờ sư phụ có thể đối với đứa trẻ như vậy, như vậy lời của ông trước đó đến cùng là thật hay giả?

“Cái này, Vu Lỗi là cánh tay đắc lực của ta, như vậy đi, lần sau Triết nhi tới, ta sẽ một tác cũng không rời đi theo thằng bé, có được không?” Quý Tĩnh không nhìn hắn, mà là nhìn Diệp Thiên, “Đây chính là người nói, đừng quên!” Nam Cung Hi gật đầu lia lịa.

“Tốt lắm, ta có chút mệt mỏi, có thể ngồi xuống sao?” Nam Cung Hi lập tức tiến lên đỡ nàng rồi đi, Diệp Thiên nhìn bóng lưng Quý Tinh, nữ nhân này, năm đó nên kết liễu nàng, bây giờ nhìn bộ dạng Hi nhi, sợ là... lại ưa thích nàng rồi.

“Người tin tưởng sư phụ người sao?” Quý Tinh nhìn Nam Cung Hi hỏi, hắn do dự, bởi vì bây giờ sư phụ trở nên hoàn toàn khác với trước kia, hơn nữa nhìn những thủ hạ trước kia của ông ấy hình như vừa nghe đến ông ấy trở lại nhận chức đều dùng ánh mắt ai oán nhìn hắn, làm hắn cảm thấy nhất định là có chuyện gì đó.

“Ta...” Hắn mới vừa há mồm, Quý Tinh liền ngắt lời hắn, “Không cần nói, ta biết rồi.” Vừa rồi hắn đã do dự, nói rõ hắn đã không phải hoàn toàn tin tưởng sư phụ hắn. “Nàng nghe ta giải thích.” Nam Cung Hi cho là nàng nghĩ hắn vẫn tin tưởng sư phụ hắn, nhưng là Quý Tinh lại khoát khoát tay, bày tỏ không muốn nghe, Nam Cung Hi mặt nhăn như đút khỉ nhìn nàng.

“Không phải là người nói một tác cũng không rời Triết nhi sao? Vậy bây giờ là?” Quý Tinh nhìn hắn, Nam Cung Hi lập tức đứng lên, “Ta sẽ đi.” Nói rồi xông ra ngoài, hi vọng sư phụ không tìm thằng bé gây phiền phức.

Nam Cung Hi mới vừa đi, Quý Tinh liền mở miệng, “Đi ra đi.” Người ở cửa do dự một lúc, ngay sau đó đi vào...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Dù là ai cũng không thể ngăn nàng báo thù (1)

“Nếu so với trước đây, người còn thông minh hơn.” Người ngoài cửa đi vào nói, Quý Tinh bật cười, “Dù thông minh hơn cũng không thể so với người được, đúng không nào, Diệp Thiên?” Nàng gọi tên của ông ta. “Có can đảm, đứa bé kia là hài tử của Hi Nhi? Haizz, người đừng phủ nhận, dáng dấp giống như vậy, ta cũng không phải kẻ ngu ngốc, năm đó đứa trẻ không rơi mất thật là đáng tiếc!” Nghe lời nói của ông ta, Quý Tinh nhìn Diệp Thiên, ông ta có ý gì? Chẳng lẽ năm đó là ông ta âm thầm ra tay? “Đừng nhìn ta như vậy, trước kia người không phải là đối thủ của ta, bây giờ càng không phải.” Quý Tinh cũng lắc đầu một cái, “Chưa biết được, bây giờ người phải đi cầu xin ta, bởi vì... Ta chính là người làm ám khí mà người cần phải tìm.” Nàng lại gần ông ta nhỏ giọng nói, Diệp Thiên không dám tin nhìn nàng, cái gì? Là nàng ư?

“Haizz! Đáng tiếc ta không có hứng thú tham dự vào cuộc chiến tranh giành của hoàng thất, ta khuyên người đừng nghĩ đến việc lôi ta vào, bởi vì ta là con người... Thù rất dai, đến lúc đó chỉ cần ta nói với người bên trên vài tiếng, không phải người lập tức đi đời sao?” Nói xong nàng còn làm động tác cắt cổ, Diệp Thiên lo lắng nhìn nàng. Quả thật bây giờ nàng còn hữu dụng với hắn, nếu như hắn tùy tiện đắc tội với nàng, như vậy hắn cũng sẽ không sống được. “Người lại nói đùa rồi, vừa rồi là ta đang trêu chọc người thôi.” Diệp Thiên đổi thái độ, nàng nhìn kẻ thay sắc mặt còn nhanh hơn giờ sách này, không tự chủ được cau mày lại. “Này người không sao chứ? Ta còn phải đi tìm con trai của ta nữa.” Nói xong nàng đứng dậy đi ra ngoài, Diệp Thiên không ngăn nàng lại.

“Con ở đây, ở đây này.” Quý Triết vừa chạy vừa kêu, Quý Niệm Sầu vừa cười vừa chạy theo sau thằng bé, Nam Cung Hi và Vu Lỗi bịt kín mắt đuổi bắt hai đứa trẻ. “Ha ha, để xem ta làm thế nào bắt được các con.” Nam Cung Hi lên tiếng, Vu Lỗi cũng bật cười, đây là vì chơi đùa cùng bọn trẻ, nếu như thật sự đối phó kẻ địch thì hắn đã sớm bắt được bọn chúng. Quý Tinh đi tới đã thấy hai nam nhân bịt mắt đuổi bắt hai đứa trẻ, nàng cứ đứng ở đó ngẩn nhìn, Quý Triết thấy nàng từ xa, vội vàng chạy đến bên nàng: “Mẫu thân, suýt.” Thằng bé làm động tác đứng lên tiếng với nàng, Quý Niệm Sầu cũng đã chạy đến sau lưng Quý Tinh. “Chúng con ở chỗ này!” Quý Triết hô lớn, rồi trực tiếp trốn sau lưng Quý Tinh, còn Quý Niệm Sầu thì núp sau Quý Triết. Nam Cung Hi và Vu Lỗi nghe được giọng nói của Quý Triết, khẽ xoay người, chỉ là Vu Lỗi thả chậm bước chân, nhường Nam Cung Hi đi trước.

“Ha ha! Ta bắt được con rồi?” Chẳng qua từ lúc nào mà Triết Nhi lại lớn như vậy? Quý Triết nhìn thấy hắn ôm lấy mẫu thân, thì bật cười, “Ha ha... Nam Cung thúc thúc, không phải là con đâu! Người bắt nhầm rồi.” Nam Cung Hi tháo khăn che mắt, nhìn thấy khuôn mặt gần mình trong gang tấc, “Ặc, chuyện này... Tinh Nhi?” Nói xong vội vàng đẩy nàng ra, Vu Lỗi ở đằng xa cũng tháo khăn che xuống, lúc này hắn mới biết còn có người khác ở đây. “Triết Nhi, chúng ta phải về rồi.” Quý Tinh nói với bọn trẻ, “Mẫu thân, con còn chơi chưa đủ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Triết nhăn nhó. “Sắc trời cũng đã tối, Nam Cung thúc thúc đưa các con về, thuận tiện mời các con ăn cái gì đó có được hay không?” Nam Cung Hi ngồi xuống nói với bọn chúng. “Thật sao? Hay quá! Hay quá! Đi ăn thật ư!” Quý Triết liền vội vàng tiến lên nắm lấy bàn tay to của hắn. “Ta có thể đưa bọn trẻ về chứ?” Nam Cung Hi đứng lên hỏi Quý Tinh, còn nàng thì lại xoay người rồi đi: “Nam Cung thúc thúc, đi nào!” Quý Triết kéo hắn đi, Nam Cung Hi cũng nắm lấy tay Quý Niệm Sầu, một lớn hai nhỏ vui vẻ đi theo sau lưng Quý Tinh, Vu Lỗi sớm đã lặng lẽ rời đi.

“Khách quan, mời vào bên trong.” Tiểu nhị tiến lên chào hỏi nhóm người Nam Cung Hi. “Tiểu nhị, có gì ngon đều mang lên hết.” Nam Cung Hi đi vào, chọn chỗ ngồi xuống, Quý Triết và Quý Niệm Sầu cũng không thể chờ được vội vàng ngồi xuống, chơi lâu như vậy thật sự rất đói. “Được rồi! Xin khách quan chờ một chút.” Nói xong, tiểu nhị xoay người rồi đi. Quý Tinh nhìn hắn, do dự một hồi sau đó vẫn hỏi, “Sao lại không thấy Trữ Tuyết?” Nam Cung Hi sững sờ, sao lại đột nhiên nhắc đến Trữ Tuyết? “Chuyện này, bây giờ nàng ta và sư phụ của ta đã ở cùng một chỗ, đến nữ nhi cũng đã lớn bằng Triết Nhi.” Quý Tinh không hiểu, sao Trữ Tuyết và Diệp Thiên lại có liên quan đến nhau? Có cả nữ nhi lớn bằng Triết Nhi? Đó không phải là... Bọn họ đã thành thân sao? “Chúng ta không thành thân.” Nam Cung Hi giải thích, Quý Tinh gật đầu một cái, không nói chuyện nữa, “Khách quan, món ăn của các vị.” Lúc tiểu nhị bưng thức ăn lên, “Woa! Đói quá!” Quý Triết bắt đầu không giữ hình tượng mà gặm lấy gặm để, Quý Niệm Sầu không như Triết Nhi, nha đầu này vẫn còn tương đối lịch thiệp. “Triết Nhi, con ăn từ từ thôi, không có ai tranh với con.” Nam Cung Hi buồn cười nhìn nó.

Đột nhiên Quý Tinh nhớ đến chuyện gì đó vui vẻ, lấy cùi chò thúc Nam Cung Hi một cái, hắn nhìn nàng, Quý Tinh ghé sát lỗ tai của hắn nói: “Cái đó, người thật sự bắt lực sao? Có muốn ta chỉ cho người hai chiêu hay không?” Rầm, Nam Cung Hi đổ từ mặt đến chân, “Không có... Không có.” Đánh

chết hẳn cũng không thừa nhận, đều là tại Lê Mị, tức chết hẳn rồi. Chỉ là nói thật, đã lâu như vậy, thù qua rất nhiều người, nhưng lúc quan trọng nhất thì... Lại không được. Đến cuối cùng hẳn đều ném những nữ nhân kia cho thuộc hạ, dù sao cũng đã bỏ thuốc các nàng, bọn họ đều không biết, chỉ có Lê Mị là ngoại lệ, rõ ràng là... Sớm biết thế này đã không nói với nàng ta, đúng là thất sách! “Thật ư? Không cần sao...” Quý Tinh còn chưa nói hết, đã bị một người cắt ngang. “Minh chủ, thuộc hạ đã tìm thấy chứng cứ Thủy Linh thuê sát thủ giết người, thù trấn Lâm Hương có thể báo rồi.” Triệu Trà Trà vội vã đi tìm hân, hồi Vu Lỗi mới biết hẳn đang ở quán rượu, đến Tam Gia cuối cùng cũng tìm được hân, chỉ là nàng không chú ý tới Quý Tinh, Quý Triết ở cạnh.

“Người nói cái gì? Thật sự là do Thủy Linh làm?” Quý Tinh kích động đứng lên, lúc này Triệu Trà Trà mới chú ý tới nàng, sao lại là nàng ta? Trà Trà nắm chặt quyền.”Tinh Nhi, đừng kích động, ngồi xuống trước đi.” Nam Cung Hi kéo nàng lại, mọi người trong tửu lâu đều nhìn bọn họ. “Vì sao ngươi phải điều tra chuyện này?” Quý Tinh quay đầu nhìn hân, Triệu Trà Trà sợ hân nói tên nàng ra, bởi vì lúc này Triệu Trà Trà đang đeo mặt nạ che nửa khuôn mặt, cho nên Quý Tinh không hề nhận ra nàng.”Bởi vì trước đây khi ngài ấy ở trấn Lâm Hương quá ngu ngốc, hơn nữa còn giả bộ làm người câm.” Nam Cung Hi cau mày nhìn nàng ta, Quý Tinh sững sờ, người câm? Là hân ư? “Người là người câm?” Quý Tinh không dám tin, sao hân lại có thể trở thành người nghèo túng như vậy? Suy nghĩ một chút cũng không phải! “Chuyện này, có phải nhà của ngươi phá sản hay không?” Nàng thận trọng hỏi, lần này đòi lại là Nam Cung Hi sưng sọt, phá sản ư? Không có!

“Không có, chẳng qua lúc đó không có tiền, ta cần theo ngân phiếu ra ngoài, kết quả là bị dầm mưa rách nát.” Nghe nói như thế, Quý Tinh không còn lời nào để nói, chỉ là theo như lời nói của hân, không phải từ lâu hân đã đến Lâm Hương đây chứ? Nhưng mà bây giờ quan trọng nhất chính là chuyện kẻ đã thuê sát thủ giết hơn 200 mạng người ở trấn Lâm Hương. “Người mới vừa nói có bằng chứng xác thực chuyện Thủy Linh thuê sát thủ giết người?” Quý Tinh nhìn Triệu Trà Trà, nàng ta gật đầu một cái, quả thực đã tìm được chứng cứ. Chẳng qua Thủy Linh thật sự quá ngoan độc, lại sai người giết chết nha hoàn đó: “Ồ đâu?” Triệu Trà Trà không trả lời nàng, mà nhìn Nam Cung Hi.”Tinh Nhi, trước tiên ăn ít đồ đã, một lát nữa đi cũng chưa muộn.” Nam Cung Hi khuyên nàng, “Ăn, ăn, ăn! Ta ăn không vô! Cũng không còn tâm tình!” Bởi vì cảnh A Cửu chết thảm lại xuất hiện tại trước mắt nàng, nhìn Quý Niệm Sầu đang ăn, nàng không khỏi đỏ mắt, Triệu Trà Trà lấy làm kỳ lạ, tại sao nàng lại nhìn tiểu nha đầu đó, chẳng lẽ... Nghĩ đến việc có thể xảy ra, nàng ta mở to hai mắt.

“Triết Nhi, Niệm Sầu, ăn xong chưa? Ăn xong rồi chúng ta mau về thôi.” Quý Triết lau miệng gật đầu một cái, Quý Niệm Sầu cũng thế, nghe được tên nha đầu kia, Triệu Trà Trà càng khẳng định, tiểu nha đầu này có thể là người duy nhất sống sót, không ngờ bọn họ còn cứu một người, lúc ấy chắc chỉ là một tiểu hài tử thôi. “Các người trở về cùng với ta, sắp xếp ổn thỏa cho Triết Nhi và Niệm Sầu, ta muốn đi xem chứng cứ.” Nói xong không ăn thứ gì, kéo hai đứa trẻ vội vàng trở về. Nam Cung Hi bỏ lại bạc rồi đi theo sau nàng, Triệu Trà Trà cũng đi theo. “Triết Nhi, Niệm Sầu, đi tìm nhũ mẫu đi.” Nhìn hai tiểu tử kia đi xa, Quý Tinh sai người đi tìm Hách Liên Viên và Lâm Nhược Tịch, “Tinh Nhi, có chuyện gì mà vội vã như vậy?” Nàng mới ăn được nửa chén cơm, liền vội vàng bảo Tử Hào đi tìm nhũ mẫu, còn mình thì đến đây, nàng biết Nam Cung Hi, nhưng người đứng cạnh hân là ai?

“Tinh Nhi, chuyện gì mà nghiêm trọng như thế?” Hách Liên Viên vừa đến đã nhìn thấy bộ dạng nặng nề của nàng, “Có chứng cứ có thể chứng minh Thủy Linh thuê sát thủ giết người ở trấn Lâm Hương.” Nàng vừa nói xong, Lâm Nhược Tịch đã lao đảo ngã xuống, thật sự là nàng ta? “Ta nói rồi, nếu như chứng thật được là Thủy Linh làm, thì ngay cả Thiên Lan sơn trang ta cũng sẽ không bỏ qua, Nhược Tịch, tỷ nói phải làm thế nào?” Tất cả mọi người đều nhìn nàng, Nam Cung Hi và Triệu Trà Trà không hiểu, Nhược Tịch và Thiên Lan sơn trang có quan hệ gì sao? “Tỷ... Tỷ... Hân đã đối với tỷ như vậy, tỷ sẽ không cầu xin giúp hân, hai trăm mạng người không thể chết một cách vô ích!” Về mặt của Lâm Nhược Tịch nghiêm nghị, nam nhân bội tình bạc nghĩa đó, có tư cách gì để nàng cầu xin cho hân. “Người có thể dẫn chúng ta đi xem chứng cứ không?” Quý Tinh đi tới trước mặt Triệu Trà Trà, nàng ta nhìn Nam Cung Hi, sau đó gật đầu một cái, đoàn người theo nàng rời đi.

“Chính là nàng ta, nàng ta là nha hoàn thiếp thân của Thủy Linh, bởi vì biết quá nhiều việc, nên Thủy Linh muốn giết nàng diệt khẩu.” Đi tới một tiểu viện vắng vẻ, tất cả mọi người thấy được bằng chứng đó, không phải, chính xác mà nói thì đó là nhân chứng. “Người có thể chứng minh Thủy Linh thuê sát thủ giết người? Nhưng nếu như nàng ta không thừa nhận thì sao?” Quý Tinh nhìn nàng, khéo léo hỏi, đáng tiếc ở thời cổ đại này không hề có máy ghi âm. “Vâng, chứng cứ chính là cái này.” Nàng ta lấy ra một khối lệnh bài, Nam Cung Hi và Hách Liên Viên cau mày, “Làm sao người có được thứ này?” Hách Liên Viên lên tiếng. “Thủy Linh đã để nô tỳ cầm thứ này đi giao dịch với sát thủ, chỉ là nàng ta không ngờ được khi nàng ta muốn giết nô tỳ diệt khẩu thì nô tỳ đã mang theo nó bỏ chạy. Hiện tại nàng ta đang truy tìm thứ này.” Quý Tinh nhìn thẻ bài, đương nhiên đó là một tấm lệnh bài: “Đây là lệnh bài gì?” Nàng tò mò hỏi, “Lệnh bài của chủ nhân Thủy Duyệt sơn trang, chẳng qua vì sao Thủy Lãnh Ngạo lại đưa thứ này cho Thủy Linh?” Nam Cung Hi nói ra nghi hoặc thay nàng, đồng thời nghi ngờ làm thế nào mà Thủy Lãnh Ngạo lại đưa thẻ bài cho Thủy Linh.

“Đi nào! Chúng ta đi tới Thiên Lan sơn trang, Nhược Tịch, tỷ có thể không đi.” Quý Tinh nói với nàng, “Không! Tỷ sẽ đi! Tỷ muốn xem kết cục của bọn họ.” Dù Nam Cung Hi và Triệu Trà Trà nghe thế nào đi nữa cũng không hiểu, chẳng lẽ quan hệ giữa nàng ấy và Đường Tinh Thiên là mối quan hệ đó? “Chúng ta lập tức tới Thiên Lan sơn trang!” Lời nói này nàng đã chờ đợi từ lâu, “Đợi chút, muội trở về lấy chút đồ.” Hách Liên Viên và Lâm Nhược Tịch biết nàng trở về lấy cái gì, cũng không hề ngăn cản, “Nàng trở về lấy cái gì? Có muốn ta giúp nàng không?” Nam Cung Hi tiến lên trước hỏi, “Không cần! Bảo vệ nàng ta là được!” Quý Tinh chỉ vào nha hoàn kia, còn mình thì rời đi.

Khi bọn họ đến được Thiên Lan sơn trang thì sắc trời đã tối, từ bên trong thính thoảng truyền đến tiếng nói tiếng cười, không cần nghĩ cũng biết là đang đón khách, sắc mặt của Lâm Nhược Tịch tái nhợt khi nghe được giọng cười kia, tay nắm chặt quyền. Quý Tinh cũng không nói gì, trực tiếp lấy ra một vật, chỉ có Hách Liên Viên và Lâm Nhược Tịch biết đây là cái gì, Nam Cung Hi nhìn quen mắt, nhưng trong lúc nhất thời cũng không nhớ ra được đây là cái gì, “Mọi người lui về phía sau!” Mặc dù Triệu Trà Trà không hiểu, nhưng vẫn theo họ lui về sau, “Ta sẽ không để cho các người vui vẻ như vậy!” Nói xong ném vật trong tay qua cửa....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Dù là ai cũng không thể ngăn nàng báo thù (2)

Editor: Mai Tuyết Vân

“Rầm” Một tiếng thật lớn, cửa bị nổ tung nát bươm, Triệu Trà Trà kinh ngạc, Nam Cung Hi cũng sững sốt. Có phải nàng đã quá cực đoan hay không? Huống chi chuyện này là do Thủy Duyệt son trang, vốn không liên quan đến Thiên Lan son trang mà?

Nghe thấy tiếng nổ, toàn bộ người ở bên trong đều chạy ra ngoài, có kẻ cầm đao, có người vung kiếm. Quý Tinh mĩa mai nhìn đám người kia, lúc Đường Tiểu Thiên đi ra ngoài, vừa nhìn thấy người trước mặt đã lập tức sững sốt.

“Không biết Minh chủ đại giá quang lâm, không đón tiếp từ xa. Đây chính là Minh chủ phu nhân ư?” Ông ta khó hiểu nhìn Quý Tinh. “Gọi Thủy Linh ra đây!” Đường Tiểu Thiên vừa nghe xong, đã nghĩ chẳng lẽ Thủy Linh lại chọc giận họ ư?

“Hả! Ngươi là ai? Tìm bốn phu nhân có chuyện gì? Haizz! Tại sao ngươi lại làm cửa thành ra như vậy? Mau bồi thường cho ta.” Bây giờ nàng ta đang vui mừng đắc ý, bởi vì Đường Tinh Thiên tiếp nhận mẫu tử các nàng.

“Thật ư? Vậy trước tiên ngươi có thể bồi thường cho hai trăm mạng người của trấn Lâm Hương không?” Quý Tinh nói xong, nét mặt của Thủy Linh chợt thay đổi. Chuyện này sau đó nàng mới biết, hiện nay Hắc Bạch Song Sát đã chết rồi, người chết không thể đổi chứng. Lại không ngờ được chúng còn để lại một cục diện hỗn loạn cho nàng ta.

“Cái gì? Hai trăm mạng người?” Lúc này, Đường Tiểu Thiên mới nghiêm túc, đây không phải là chuyện đùa, “Hỏi nhi tức* ngoan của ông đi.” Quý Tinh nhìn Thủy Linh. “Ngươi đừng có ngậm máu phun người!” Thủy Linh kích động trả lời.

*nhi tức: con dâu

“Hả? Thật vậy sao? Thế người này ngươi có biết hay không?” Quý Tinh kéo nha hoàn kia ra. “Hương Nhi?” Đường Tiểu Thiên nhận ra nàng ta. “Đại tiểu thư, người cũng quá tàn nhẫn, sao lại có thể thuê sát thủ giết nô tỳ. Thật không ngờ mệnh nô tỳ còn lớn như vậy phải không?” Hương Nhi cảm hận nhìn nàng ta chằm chằm

“Ngươi... Phụ thân, đừng nghe tiện nhân ấy nói bậy!” Thủy Linh nóng nảy, lúc này Đường Tinh Thiên cũng đi ra. Nhìn đám người trước mặt, không nói gì mà chỉ nhìn thẳng vào Lâm Nhượng Tịch. “Nói bậy? Còn vật này thì sao?” Quý Tinh ném một vật ra, mọi người đều thờ dốc kinh ngạc, ngay sau đó tất cả đều nhìn về phía Thủy Linh.

“Sao chứ! Các ngươi dám ăn trộm lệnh bài của phụ thân ta!” Nàng ta chỉ tay vào Quý Tinh hét lớn. “Là ta trộm? Đại tiểu thư Thủy Linh, tại sao không nói là ngươi trộm?” Thấy càng lúc càng có nhiều người lộ ra vẻ mặt hoài nghi, Thủy Linh liền sốt ruột.

“Chỉ dựa vào cái này mà cũng có thể gọi là chứng cứ sao?” Đường Tinh Thiên bước ra từ đám đông, Quý Tinh chau mày: “Đường thiếu trang chủ muốn giúp nàng ta sao?” Đường Tinh Thiên không đáp lại, chỉ nhìn bọn họ. Tòng trong đám người đi ra, quý chuyện nhíu mày, “Đường thiếu Trang chủ là muốn giúp nàng rồi hả?”

“Hai trăm mạng người không thể chết oan uổng! Nếu như Thiên Lan son trang các người che chở nàng ta, như vậy thì đừng trách ta.” Quý Tinh nói ra những lời cay độc, Đường Tiểu Thiên vẫn không mở miệng, lúc nhìn thấy lệnh bài kia, là ông ta đã biết rồi, chỉ là ông nhất định phải giúp Thủy Linh.

“Minh chủ phu nhân đang uy hiếp Đường gia? Người nên nhìn xung quanh một chút còn có rất nhiều người trong giang hồ ở đây.” Đường Tiểu Thiên mở miệng nói, Quý Tinh nhìn bọn họ: “Thật sao? Xem ra bọn họ cũng muốn giống như Minh chủ võ lâm tiên nhiệm.” Nàng thờ dài, mọi người đều nghe thấy, cái gì? Chuyện này... “Đường trang chủ, chúng ta xin cáo từ trước.” Trong một khoảng thời gian ngắn, tất cả đều từ biệt ông ta.

“Hừ! Người trong giang hồ chẳng qua chỉ có thế, cái gì mà nghĩa khí chứ? Đối diện với sự sống chết của bản thân, cái gì cũng không quan trọng nữa.” Lâm Nhượng Tịch mở miệng nói, Đường Tinh Thiên nhìn nàng, nàng nghiêng đầu nhìn lại.

“Đúng vậy, Thiên Lan son trang khá lắm cũng chỉ chịu được hai ngày. Có muốn ta cho các người thêm vài ngày để cuốn gói hay không?” Nàng nói xong, Quan Nguyệt cũng xuất hiện: “Tiểu Thiên, cứ mặc kệ nàng ta đi, son trang này chính là huyết mạch của chàng mà. Thiên Nhi, mẫu thân sống cũng đủ lâu rồi, mẫu thân đã nhìn thấu lòng người, vì con ta mới làm như vậy. Thủy đại tiểu thư, mau mang theo tạp chủng của ngươi rời khỏi nơi này cho ta! Quan Nguyệt ta, không cần sự bố thí của các người.” Thủy Linh nghe xong, trắng xanh cả mặt.

“Ái chà! Vẫn còn diễn được sao? Chẳng qua ta cũng rất bội phục các ngươi, nuôi tạp chủng cũng nuôi chu đáo như vậy.” Lâm Nhượng Tịch liếc mắt nhìn bọn họ, bọn người Đường Tinh Thiên tái mặt. “Ngươi... Các ngươi đừng quá trớn!” Thủy Linh không biết phải nói gì, vốn đang vui mừng, sao bây giờ lại thành ra như vậy.

“Ngươi! Điều là tại ngươi! Lâm Nhượng Tịch, thật ra ngươi luôn muốn ta sống không tốt đúng không?” Nàng ta chỉ vào mặt Lâm Nhượng Tịch rồi hét lớn. “Ta ư? Thủy Linh! Đã làm chuyện sai trái còn không biết hối cải? Ngươi có biết, bọn A Cửu, huynh ấy vừa mới đến chúc mừng Quý Triết, liền bị các người giết hại? Ngươi đã từng nhìn thấy hai trăm người chết hết chưa? Nói cho ngươi biết! Là ta đã nhìn thấy! Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!” Lâm Nhượng Tịch quát.

“Thủy đại tiểu thư, ngươi không thừa nhận thì không có nghĩa là ngươi không liên quan, Hắc Bạch Song Sát đã chết, ngươi có biết họ chết thế nào không? Nói cho ngươi biết, Quý Tinh ta đã thề, ta sẽ khiến kẻ đứng sau màn thâm sát ấy phải sống không bằng chết. chỉ cần là những ai có liên quan đến Thủy Linh ngươi, thì ta sẽ không bỏ qua!” Quý Tinh tức giận, trừng mắt nhìn ả ta.

“Không! Không phải là tại ta! Không phải là tại ta! Ta chỉ là muốn giết Lâm Nhược Tịch! Là bọn hần! Bọn chúng giả họa cho ta.” Lúc này Thủy Linh như phát điên, không một ai giúp nàng, chính nàng lại một lần nữa rơi vào vòng tay của tử thần, đẩy trách nhiệm lên đầu Đường Tĩnh Thiên. Chẳng qua cái chết của hai trăm người quả thật không phải nàng làm.

“Hừ! Nếu như không phải là người thuê bọn họ, cũng sẽ không có chuyện này, nói cho người biết, đừng nghĩ thoát được tội!” Quý Tĩnh quyết tâm phải trừng phạt nàng ta. “Không, không phải, van cầu các người, đừng làm liên lụy đến con ta?” Nàng ta mới vừa nghe được Quý Tĩnh nói tất cả những ai có liên quan đến nàng đều không tha, người nàng ta nghĩ đến đầu tiên chính là nhi tử của mình.

“Có vài câu người đã từng nghe qua chưa? Lửa dữ đốt không hết, xuân đến mầm hồi sinh.” Thủy Linh hoảng sợ nhìn nàng, lập tức ngã ngồi trên mặt đất, tất cả khí thế trước đây mất hết, còn Hách Liên Viên và Nam Cung Hi từ đầu đến cuối đều không hỏi một câu, bọn họ biết Quý Tĩnh đang trút giận.

“Minh chủ phu nhân, chúng ta và nàng ta không có quan hệ gì, nếu không phải ta bị bệnh, phu quân và nhi tử cũng sẽ không bị họ thao túng.” Quý Tĩnh nhìn sang bọn họ “Hả? Không phải bọn họ đã hạ độc bà đây chứ?” Nghe được lời của nàng..., Đường Tiểu Thiên và Đường Tĩnh Thiên mới có phản ứng, chuyện này họ chưa từng nghĩ ra.

“Lão phu nhân, phu nhân bị trúng độc, không phải bị bệnh. Bởi vì loại độc kia do Thủy đại tiểu thư bỏ, mỗi lần tiểu thư nấu cái gì đó cho phu nhân dùng, sẽ thả một ít vào. Thuốc kia tạm thời không làm người mất mạng, nhưng nếu trong thời gian dài, vậy thì...” Hương Nhi vẫn một mực im lặng, lúc này mới lên tiếng, những người đứng nghe đều kinh hãi.

“Thủy Linh, sao nàng có thể làm vậy?” Đường Tĩnh Thiên nắm lấy vạt áo của nàng ta, thì ra lúc mẫu thân ngã bệnh là vì chuyện như vậy. Khó trách chỉ có phụ thân của nàng ta mới có thể khắc chế bệnh tình của mẫu thân hần.

“Không, không phải vậy, Tĩnh Thiên, thiếp yêu chàng như vậy. Làm sao có thể làm như vậy, là ả ta vu oan cho ta.” Thủy Linh vừa khóc vừa kéo hần, tất cả có thể là giả, nhưng chuyện nàng yêu Đường Tĩnh Thiên là thật.

“Yêu ta? Ta không cần người yêu, người lập tức rút ra khỏi Thiên Lan sơn trang cho ta.” Tiếng cãi vã của bọn họ đánh thức Đường Lôi, đứa trẻ dụi mắt đi ra, “Phụ thân, mẫu thân, hai người cãi nhau ư?” Trong ấn tượng của nó, phụ mẫu chưa bao giờ bất hòa.

“Ai là phụ thân của người? Ta không phải phụ thân người! Phụ thân của người chính là kẻ lưu manh!” Đường Tĩnh Thiên hét lớn, Đường Lôi khóc nức, sao phụ thân của nó lại thay đổi hung dữ như vậy? “Mẫu thân, phụ thân, không thích con.” Thủy Linh tiến đến ôm lấy đứa trẻ thật chặt. “Lôi Nhi ngoan, phụ thân không ghét con đâu, Đường Tĩnh Thiên, chàng có thể đừng làm tổn thương đến Lôi Nhi hay không?” Nàng cầu khẩn nhìn hần.

“Này! Đã không phải máu mủ, còn đau lòng ư? Đau lòng sợ rằng phải là nhi tử thân sinh kia.” Quý Tĩnh lên tiếng, Lâm Nhược Tịch không ngờ nàng sẽ nói như vậy, vội vàng đưa mắt ra hiệu cho nàng.

“Cái gì? Phu nhân nói cái gì ruột thịt? Nhược Tịch, có phải là con hay không?” Câu hỏi này không phải của Đường Tĩnh Thiên, mà là của Quan Nguyệt, bà vốn đã không thích Thủy Linh, huống chi còn có đứa trẻ đó.

“Các người suy nghĩ nhiều rồi, không có.” Lâm Nhược Tịch lên tiếng phủ nhận, Quý Tĩnh thờ dài, xem ra nàng ấy không hề muốn trở về nơi này, cũng được, cứ tùy ý nàng ấy đi. Quan Nguyệt thất vọng nhìn Lâm Nhược Tịch, Đường gia bây giờ rồi như tờ vò, đời trước rốt cuộc bà đã tạo nghiệt gì! Mà đời này lại hành hạ bà như vậy.

“Chẳng lẽ đến một hải tử các người cũng không bỏ qua sao?” Thủy Linh lớn giọng. “Hải tử? Trẻ nhỏ mới sinh có được tính hay không? Người có bỏ qua cho nó không?” Lâm Nhược Tịch nhìn nàng, chỉ cần vừa nghĩ đến Quý Niệm Sâu suýt chút nữa đã chết thì nàng không bình tĩnh được nữa, lời này nói ra khiến sắc mặt của Thủy Linh càng tái hơn.

“Thủy Linh? Ta sẽ không để người chết dễ dàng như vậy, ta sẽ... Từ từ chơi với người.” Quý Tĩnh đi tới bên người Thủy Linh, gần từng chữ bên tai của nàng ta, Thủy Linh trừng to hai mắt: “Không! Đừng! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!” Nàng cuống quýt dập đầu, “Nếu xin lỗi có tác dụng, thì cần gì đến quan viên làm gì.”

“Mẫu thân, người làm sao vậy? Đừng dọa Lôi Nhi.” Đường Lôi ở một bên khóc không ngừng, nó không biết bọn họ đang làm gì, vì sao phụ thân không thích nó, mà mẫu thân của nó lại dập đầu trước người ta. “Người xấu! Các người đều là người xấu!” Đứa trẻ kêu to, Quý Tĩnh neho mắt lại, nguy hiểm nhìn nó.

“Lôi Nhi! Con câm miệng lại! Không được phép nói lung tung!” Thủy Linh vội vàng ngăn cản thẳng bệ, sợ nó chọc giận người trước mắt, đều là do nàng quá mức cưng chiều Đường Lôi, mới dẫn đến tính cách này của nó, sợ là khiến người ta không ưa nổi.

“Quả nhiên là mẫu nào tử nấy, người mau rời khỏi Thiên Lan sơn trang của chúng ta. Đứa trẻ này sớm muộn gì cũng sẽ bị người hại chết! Như vậy người có vui được không!” Quan Nguyệt nói, bà không tính toán chuyện nàng ta hạ độc mình, còn mở một đường lùi cho Thủy Linh.

“Phụ thân, mẫu thân, van cầu hai người đừng đuổi con đi, Tĩnh Thiên, xem như nể mặt chúng ta là phu thê, có thể giữ mẫu tử thiếp lại không?” Nàng khóc lóc cầu khẩn, bởi vì một khi nàng bị đuổi ra ngoài, những người nàng đắc tội trước đây sẽ tìm đến gây phiền toái. Hơn nữa nàng còn trộm lệnh bài của phụ thân, phụ thân cũng sẽ không bỏ qua cho nàng.

“Đừng vậy, người ta nói phu thê vốn là đôi chim liền cánh, tai họa ập đến, đương nhiên là tự mình bay đi.” Lâm Nhược Tịch chê cười, nàng sớm đã nhìn thấu con người Đường Tĩnh Thiên. Thủy Linh nói không sai một điều, đầu gì bọn họ cũng từng là phu thê.

“Thiên Lan son trang chúng ta không lưu loại người lòng dạ rắn rết như người. Thủy đại tiểu thư, ta sẽ viết hưu thư cho người, mau rút khỏi đây.” Đường Tĩnh Thiên quyết tâm muốn đuổi Thủy Linh đi, hẳn bị cưỡng ép lâu như vậy, chẳng qua nhìn thấy Lâm Nhượng Tịch, bọn họ thật sự không thể trở về được sao?

“Hưu thư? À, ta nhớ ra rồi, viết thêm một bức cho ta.” Lâm Nhượng Tịch đột nhiên nghĩ đến, Đường Tĩnh Thiên còn chưa chính thức đưa hưu thư cho nàng, cho nên hiện giờ nàng đòi hẳn cái này cũng là hợp tình, dù sao nàng cũng sẽ không chung sống với hắn nữa.

“Không cần, Tĩnh Thiên, chàng đừng đuổi chúng ta mà, ta sẽ sửa đổi, sẽ không làm những chuyện như vậy nữa.” Thủy Linh nắm lấy tay áo của hắn, khổ sở khẩn cầu. Đường Lôi ở bên cạnh đã khóc không thành tiếng.

“Các người, ai dám đuổi đi nữ nhi của ta!” Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người nhìn về phía cửa, lại là Thủy Lãnh Ngao...

P/s: Đôi lời gửi cảm xúc khi edit chương này, ĐTT không đáng mặt đàn ông. Nói vậy thôi là cả nhà hiểu rồi. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Dù là ai cũng không thể ngăn cản nàng báo thù (3)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Phụ thân!" Đột nhiên Thủy Linh nhìn thấy phụ thân của mình đến, lập tức lao đến, kéo theo Đường Lôi đến bên cạnh ông ta. "Linh Nhi, đừng khóc, cha sẽ lấy lại công bằng cho con." Thủy Linh gật đầu một cái, xem ra việc nàng ta trộm lệnh bài cũng không làm phụ thân tức giận. Thủy Lãnh Ngao vốn rất tức giận, nhưng ông ta cũng chỉ có một mình nữ nhi này, hơn nữa từ nhỏ Thủy Linh đã không có mẹ.

"Công bằng ư? Thật là chuyện nực cười nhất ta từng nghe qua." Quý Tĩnh nhìn Thủy Lãnh Ngao, sao nào? Lớn tuổi hơn thì được sao? Nếu nói sự thật, ở chỗ này thì nàng cũng đã mấy ngàn năm tuổi rồi.

"Minh chủ phụ nhân đúng không? Rốt cuộc tiểu nữ đã đắc tội với người ở chỗ nào, có cần mang nhiều người đến đây vậy không?" Thủy Lãnh Ngao nhìn những người sau lưng nàng một chút. "Vậy phải hỏi nữ nhi của ông. Đây! Chuyện người thuê sát thủ giết người, phụ thân người có biết không? Hay đã biết còn bao che cho người?" Quý Tĩnh nhìn về phía Thủy Linh hỏi, Thủy Lãnh Ngao sững sờ, ánh mắt quét về phía nữ nhi của mình, thuê sát thủ giết người ư?

Thủy Lãnh Ngao hỏi: "Có phải trong chuyện này đã có hiểu lầm hay không?" Hiểu lầm ư? Quý Tĩnh cười lạnh: "Chính nàng ta đã thừa nhận, ở đây tất cả mọi người đều có thể làm chứng, ta đã nói, tới đây vì muốn đòi một lời giải thích cho hai trăm mạng người, còn Thủy trang chủ thì có ý kiến gì?" Chuyện gì? Hai trăm mạng người? Việc đó... Ông ta nhìn Thủy Linh: "Phụ thân, không phải như vậy... Là Hắc Bạch Song Sát hãm hại con, con không hề muốn bọn chúng giết cả thôn." Thủy Linh vội vàng giải thích.

Thủy Lãnh Ngao chợt giật mình, giết cả thôn? Khó trách bọn họ có thể đối xử với Linh Nhi như vậy. Chẳng qua không phải nữ nhi đã nói không có liên quan đến nàng hay sao? "Ta nghĩ có phải các người nên đi tìm Hắc Bạch Song Sát đó không?" Quý Tĩnh nhìn ông ta, ý của ông ta là muốn bảo vệ nữ nhi của mình sao?

"Hai người ông nói đều đã chết, hiện tại người còn sống chính là..." Quý Tĩnh hạ tầm mắt xuống người bên cạnh ông ta, Thủy Linh co người lại. "Thủy trang chủ, ông đã muốn che chở con gái mình như vậy, đối với việc nàng ta ra tay sát hại người khác có phải ông cũng đã biết?" Lúc này Quan Nguyệt mới lên tiếng, bà thật sự không hề thích Thủy Linh, mặc dù nàng ta thường lấy lòng bà. Nhưng kể từ khi bắt gặp nàng ta nói xấu sau lưng bà, thì tất cả sự yêu mến đã bị cảm giác chán ghét thay thế.

"Thủy Linh, thật sự có chuyện này sao?" Thủy Lãnh Ngao nghiêm khắc nhìn nàng ta, nàng ta cúi đầu, rõ ràng phụ thân đã dạy nàng như thế, tại sao bộ dạng bây giờ lại làm như không biết? "Phụ thân... Con..." Thủy Linh ấp úng, rõ ràng là đang thừa nhận. "Khốn kiếp! Sao con có thể... Haizz!" Thủy Lãnh Ngao run rẩy chỉ tay về phía nàng ta.

"Ta nghĩ nên để các người xử lý chuyện nhà cho xong đã, chúng ta cáo từ trước." Quý Tĩnh nhìn về phía bọn họ, sau đó xoay người rời đi. Lâm Nhượng Tịch cũng đi theo, Hách Liên Viên, Nam Cung Hi và Triệu Trà Trà nhìn thấy tình hình như vậy, cũng xoay người rời khỏi đó.

"Đúng rồi, chuyện của chúng ta vẫn chưa xong đâu!" Nói xong, đoàn người Quý Tĩnh chuẩn bị rời đi, để bọn họ xử lý chuyện nhà. Đường Tĩnh Thiên thấy Lâm Nhượng Tịch rời đi, vội vàng đuổi theo: "Nhượng Tịch, chờ một chút." Lâm Nhượng Tịch làm như không nghe thấy, không hề dừng lại.

"Nhượng Tịch có thể nói chuyện với nàng một chút được không?" Đường Tĩnh Thiên kéo nàng lại. Quý Tĩnh nháy mắt với nàng, lúc này Lâm Nhượng Tịch mới khẽ gật đầu, mà sau lưng Thủy Linh nhìn thấy vậy, ánh mắt như bốc hỏa. Lâm Nhượng Tịch, Lâm Nhượng Tịch! Thủy Linh nàng kém hơn nàng ấy sao?

Nhìn Lâm Nhượng Tịch và Đường Tĩnh Thiên rời đi, Nam Cung Hi nhìn Quý Tĩnh, muốn nói lại thôi. Triệu Trà Trà chú ý tới hành động của hắn, Quý Tĩnh cũng thấy, nhưng nàng thà làm như không thấy gì cả.

"Chúng ta đi về trước đi. Đứng rồi, bọn ta cũng phải từ biệt các người." Lời này của Quý Tinh là nói với Nam Cung Hi. Hắn do dự một hồi lâu vẫn không thể nói ra câu nói giống Đường Tinh Thiên. "Còn nàng ta?" Hắn đành chỉ về phía Hương Nhi: "Ta nghĩ các người sẽ bảo vệ tốt nàng ta." Ý nàng là để hắn đưa người về ư? "Được thôi." Nam Cung Hi trả lời đơn giản.

"Minh chủ, chúng ta cần phải trở về." Triệu Trà Trà lên tiếng nhắc nhở, trước kia chỉ là suy đoán của nàng, nhưng giờ có thể chứng thật giữa bọn họ nhất định có chuyện gì đó. Chỉ là hình như Quý Tinh cũng không muốn nói đến, nàng vừa thấy Nam Cung Hi muốn nói lại thôi. Nàng cũng nhìn thấy Quý Tinh như vậy, nhưng tại sao nàng ấy lại làm như không thấy?

"Đi thôi." Cuối cùng nhìn về phía Quý Tinh rồi đi, ba người bọn họ theo đường khác mà đi. Thủy Lãnh Ngao nhìn bọn họ rồi đi, thì sắc mặt đột nhiên thay đổi, nhìn người trước mắt: "Đường trang chủ, có phải ông cũng nên cho ta một câu trả lời thỏa đáng hay không? Ông thật sự muốn đuổi con gái của ta đi ư?" Nhìn về mặt của Thủy Lãnh Ngao, Quan Nguyệt không còn lời nào để nói, rõ ràng ông ta đang uy hiếp bọn họ.

"Tinh Nhi, muội cứ để Nhược Tịch lại như thế có sao không?" Hách Liên Viên lo lắng lên tiếng, Đường Tinh Thiên là người thế nào nàng còn không biết sao? Quý Tinh chỉ đưa mắt nhìn hắn: "Không sao đâu." Dáng vẻ của Đường Tinh Thiên chắc hẳn đã đoán ra, chỉ là giữa bọn họ sẽ kết thúc ra sao, nàng cũng không thể biết được, nàng chỉ có thể làm đến đây thôi.

"Đứng rồi, muội thấy Thủy Lãnh Ngao là người thế nào?" Hai người vừa đi vừa bàn chuyện, "Ông ta? Trước kia cảm thấy ông ta rất chính nghĩa cả người đầy hào khí, nhưng hôm nay nhìn lại không hề giống trước nữa." Chuyện Thủy Linh, rõ ràng vừa nhìn đã thấy không phải là loại người có tâm cơ đó, chắc hẳn việc hạ độc thủ là do Thủy Lãnh Ngao chỉ điểm, chẳng qua bọn nàng không có chứng cứ mà thôi.

"Người này....! Muội sẽ tìm hiểu, gần đây huynh nên lưu tâm một chút, muội cảm thấy ánh mắt Thủy Lãnh Ngao nhìn huynh rất kỳ lạ." Giống như muốn đoạt lấy vị trí minh chủ vậy, hy vọng là nàng đã nghĩ nhiều rồi. "Ừ ta biết rồi." Cả Quý Tinh cũng nhìn thấy thì làm sao hắn lại không nhận ra.

"Đến nơi rồi, muội về phòng nghỉ ngơi sớm một chút." Hách Liên Viên nhìn về phía Quý Tinh, nàng gật đầu một cái. "Huynh cũng nghỉ sớm đi." Nói xong nàng xoay người đi vào, ân tình của Hách Liên Viên nàng sợ rằng vĩnh viễn sẽ không thể trả được rồi. nhưng nàng cũng không thể nào thích hắn được, bởi vì sự xuất hiện của Nam Cung Hi mà nàng đang rất rối loạn.

Hôm sau, Quý Tinh còn đang ngủ thì đã nghe thấy tiếng động truyền đến từ bên ngoài, hình như có ai đang khóc. Đờ lấy đầu mình, nàng ngồi dậy, tới hôm qua rất khuya nàng mới ngủ được, hiện giờ nàng mở mắt cũng không nổi, nhưng nghe tiếng khóc càng lúc càng lớn, thì nàng liền xuống giường mặc quần áo mang giày rồi mở cửa đi ra ngoài.

"Từ Hào, đệ đừng khóc mà, có lẽ nghĩa mẫu đi ra ngoài thôi." Quý Triết an ủi người đang khóc rất đau lòng kia, lại nói Lâm Từ Hào sáng sớm đã đi tìm mẫu thân. Kết quả là không tìm được nữa, hắn đã tìm khắp nơi trong nhà cũng không tìm được, lúc này mới đứng ở đây khóc: "Đứng vậy, có lẽ nghĩa mẫu ra ngoài mua thức ăn cho huynh đấy." Quý Niệm Sầu cũng lên tiếng an ủi.

"Thật... Có thật không? Hai người không có lừa gạt ta chứ?" Quý Triết và Quý Niệm Sầu đồng thời lắc đầu. "Triết Nhi, Niệm Sầu, đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao Từ Hào lại khóc đến mức này? Chẳng lẽ hai con lại bắt nạt Từ Hào?" Nghe được giọng nói ấy, Quý Triết và Quý Niệm Sầu đứng lên nhìn nàng: "Mẫu thân, chúng con không có. Sáng sớm Từ Hào không tìm được nghĩa mẫu." Quý Triết vội vàng giải thích.

"Hả? Từ Hào, con không tìm thấy mẫu thân sao?" Quý Tinh vốn cho là không có chuyện gì, nhưng vừa nghĩ đến thì lại thấy không đúng. Nhược Tịch sao còn chưa trở về? Xem như hai người bọn họ hòa giải cũng không thể không trở về! Huống chi còn có Từ Hào ở đây.

"Chuyện gì vậy? Tại sao Từ Hào lại khóc? Ồ? Ta biết rồi!" Hách Liên Viên còn chưa nói hết đã bị Quý Triết dành nói trước: "Hách thúc thúc, chúng con không có bắt nạt đệ ấy, là đệ ấy không tìm được nghĩa mẫu nên mới khóc." Hách Liên Viên nghe xong cũng nhìn Quý Tinh, hai người nhìn nhau một cái rồi đi về phía gian phòng của Lâm Nhược Tịch.

"Tối qua nàng ấy không trở về." Nhìn chần gỏi chính tề, vừa nhìn đã biết tối qua không có ai ngủ lại. Hách Liên Viên khẳng định đưa ra kết luận: "Ta nghĩ chúng ta phải đi đến Thiên Lan sơn trang một chuyến nữa." Nàng tưởng Tinh Thiên sẽ đưa Nhược Tịch trở lại an toàn, không nghĩ đến sẽ...

"Ừ, chuyện này tạm thời đừng nói với Từ Hào." Coi như Hách Liên Viên không nói, Quý Tinh cũng biết. Hiện tại Từ Hào đã khóc thành ra như vậy, nếu nói ra, không chừng thằng bé sẽ khóc hết ba ngày ba đêm mất.

"Triết Nhi, Niệm Sầu, các con chăm sóc cho Từ Hào, Từ Hào, con đừng khóc, ta và Hách thúc thúc đi tìm mẫu thân cho con được không?" Lâm Từ Hào gật đầu, dùng tay áo lau nước mắt, Quý Tinh và Hách Liên Viên nhìn nhau một cái sau đó lập tức đi ra ngoài.

"Từ Hào, đệ đừng khóc, ta và Niệm Sầu chơi với đệ, đi thôi." Nói xong ba đứa trẻ dắt tay nhau rồi đi, chuyện mới vừa rồi giống như chưa từng xảy ra.

"Đứng lại, xin hỏi các ngài tìm ai?" Quý Tinh nhìn hai người trước cửa, hành động của Đường Tiểu Thiên cũng rất nhanh, đã cho người ra gác cửa. "Ta tìm Trang chủ của các người." Quý Tinh nói xong thì muốn đi vào, nhưng bị hai người ngăn lại: "Thật xin lỗi, Trang chủ nhà chúng tôi có chuyện, không thể tiếp khách."

"Ta là Minh chủ võ lâm, có chuyện cầu kiến Đường trang chủ." Hách Liên Viên tiến lên nói ra thân phận của mình, hai người ngoài cửa nhìn nhau một cái. "Xin ngài chờ chút, ta sẽ đi thông báo một tiếng." Người họ đi vào không lâu sau, lần nữa trở lại, sau lưng đã có Đường Tiểu Thiên đi theo.

"Minh chủ phụ nhân, sao các người lại tới đây nữa? Thủy Linh đã bị chúng ta đuổi đi rồi." Quý Tinh khoát tay với ông ta, ai hỏi ông cái này: "Đường Tinh Thiên có ở đây hay không?" Đường Tiểu Thiên ngạc nhiên, sao lại tìm Thiên Nhi? Ngày hôm qua nhĩ từ của ông hôn bay thất lạc trở về, sáng nay lại mơ hồ đi ra ngoài, đến bây giờ còn chưa thấy bóng dáng, mà tối hôm qua Thủy linh cũng bị Đường Tinh Thiên cứng rắn đuổi ra khỏi sơn trang.

"Phụ thân, tại sao lại là các người?" Đường Tĩnh Thiên nhìn những người đứng ở cửa từ xa. Một người trong số đó là phụ thân của hắn, lúc này mới vội vàng tiến lên: "Thiên Nhi, cuối cùng con cũng trở lại! Sao mới sáng sớm đã đi đâu vậy hả?" Nghe giọng điệu của Đường Tiểu Thiên, hình như đêm qua hắn không trở về, vậy sao chỉ có một mình hắn chứ?

"Đường Tĩnh Thiên, Lâm Nhược Tịch đâu?" Quý Tĩnh hỏi hắn, Đường Tĩnh Thiên sững sờ, Nhược Tịch? Hôm qua không phải hắn đã đưa nàng về rồi sao? Sao lại còn hỏi hắn nàng ở đâu? "Tôi qua ta đã đưa nàng trở về rồi mà." Quý Tĩnh nhìn Hách Liên Viên.

"Người nói người đã đưa nàng về nhà rồi sao? Nhưng đêm qua nàng ấy không trở về." Nghe được tin này, Đường Tĩnh Thiên sững sờ lần nữa, cả đêm nàng không trở về? Làm sao có thể chứ! Rõ ràng hắn đã... Không đúng! Hắn không nhìn thấy Nhược Tịch đi qua cửa, mà từ biệt nàng ngay tại cửa nhà.

"Ta nhớ ra rồi, tối hôm qua ta không đưa nàng vào nhà, vì khi đến cửa nàng đã nói từ biệt, các người nói không thấy nàng ấy sao?" Đường Tĩnh Thiên kích động hỏi, nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, dường như hắn không nói dối.

"Ta nghĩ có khả năng tỷ ấy bị người khác bắt cóc, mục đích có thể là..." Đột nhiên Quý Tĩnh không nói gì cả, nhưng chỉ nhìn Đường Tĩnh Thiên chăm chăm. Thấy ánh mắt của nàng, hắn khẽ nghiêng rửa một tiếng: "Đáng chết! Thủy Linh." Nói xong hắn xoay người chạy ra ngoài, Thủy Linh và Hách Liên Viên vội vàng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Phụ Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Giao dịch (1)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Thủy Linh! Người ra đây cho ta!" Đường Tĩnh Thiên đứng trước cửa Thủy Duyệt son trang hét to, hai người Quý Tĩnh và Hách Liên Viên chạy đến sau đều nhìn nhau, hắn cứ thế mà khẳng định là Thủy Linh làm?

"Tiểu tử người! Còn có mặt mũi tới ư?" Thủy Lãnh Ngạo bước ra, tối hôm qua nữ nhi mang theo ngoại tôn trở về, nói rằng Đường Tĩnh Thiên dám đuổi mẩu tử các nàng khỏi nhà. Sao ông có thể không tức giận, đã là nửa đêm, may mắn mẩu tử bọn họ không có chuyện gì, nếu không ông ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn.

"Ông, có phải là ông đã bắt Lâm Nhược Tịch hay không?" Đường Tĩnh Thiên không để ý đến lời nói của ông ta, hắn với Thủy Linh vốn không có gì, điều này sao Thủy Lãnh Ngạo không biết kia chứ?

"Đường Tĩnh Thiên! Sao chàng có thể nghĩ là thiếp chứ?" Thủy Linh đi từ bên trong ra, khi nàng ta nghe thấy giọng nói của Đường Tĩnh Thiên thì còn rất vui vẻ, nhưng sao hắn có thể hoài nghi nàng bắt Lâm Nhược Tịch chứ? Hơn nữa từ đầu đến cuối đều không nhắc tới đến nàng.

"Không phải là các người?" Hắn hoài nghi nhìn phụ tử các nàng, Thủy Linh càng thêm đau lòng, ai cũng có thể nghi ngờ nàng, nhưng riêng hắn thì không thể! "Không có! Nếu như ả ta ở chỗ này, thiếp đã sớm giết chết ả rồi!" Thủy Linh cắn răng nghiêng lợi, Đường Tĩnh Thiên ngẩng đầu nhìn nàng chăm chăm.

"Đường Tĩnh Thiên! Chúng ta thật sự không bắt Lâm Nhược Tịch, về phần nàng ta ở đâu, các người có đi tìm hay không? Nếu không có liên lạc tiếp chạy đến đây, có phải quá đáng lắm hay không..." Bọn họ thật sự nghĩ rằng Thủy Lãnh Ngạo hẳn rất dễ chèn ép sao? Nhìn hai người sau lưng Đường Tĩnh Thiên.

"Đường Tĩnh Thiên, chúng ta trở về tìm tiếp, hoặc là Nhược Tịch đã về rồi chẳng?" Quý Tĩnh mở miệng, nàng không muốn nói chuyện với Thủy Lãnh Ngạo. Dù sao thì có một nữ nhi như thế, thì phụ thân của nàng ta cũng sẽ như vậy, nàng cũng không muốn nhiều lời với bọn họ.

"Các người cứ đi như vậy sao?" Thủy Lãnh Ngạo nhìn Quý Tĩnh và Hách Liên Viên, "Chẳng lẽ Thủy trang chủ muốn giữ chúng ta lại dùng com?" Quý Tĩnh nhìn ông ta, Hách Liên Viên cũng nhìn ông ta, còn để ý đến mặt mũi của ông ta ư?

"Không có, chẳng qua nếu các người tìm được Lâm đại tiểu thư thì nhớ báo với chúng ta một tiếng, để chúng ta an tâm." Hách Liên Viên khẽ hừ một tiếng, cùng với Quý Tĩnh rời đi, Đường Tĩnh Thiên cũng rời đi ngay.

"Phụ thân..." Thủy Linh mới vừa gọi nước mắt lại chảy xuống, "Còn không phải đều tại con sao! Cái gì không học lại học người ta bỏ nhà ra đi! Chuyện lần này chỉ có thể trách chính con!" Nói xong, Thủy Lãnh Ngạo không thèm nhìn nàng một cái, xoay người rời đi.

Ánh mắt của Thủy Linh mờ mịt, một ngày nào đó, nàng sẽ làm phụ thân tự hào vì nàng, còn Lâm Nhược Tịch, sớm muộn gì nàng ta cũng sẽ tự tay giải quyết nàng ấy, mang theo phần hận, nàng ta xoay người đi vào.

Lâm Nhược Tịch tỉnh lại, cảm thấy mình cổ rất đau, nàng nhớ khi nàng và Đường Tĩnh Thiên cáo biệt nhau ở cửa. Sau đó vừa tiến vào đã bị người ta

đánh ngất xỉu, đây là chỗ nào? Nàng muốn xem một chút, nhưng phát hiện cặp mắt bị bịt kín, “Uhm...Uhm...” Hồng rồi! Sao miệng cũng bị chặn? Đang lúc nàng giãy giụa, tiếng mở cửa vang lên, nàng vội vã không động đậy nữa.

"Không tệ, có chút thông minh." Nghe được giọng nói kia, Lâm Nhược Tịch cau mày lại. Hình như người này không dùng giọng thật của hắn, nhưng vì sao hắn lại bắt nàng đến đây? “Đang nghĩ vì sao ta bắt ngươi ư?” Người nọ lại mở miệng, Lâm Nhược Tịch chấn động, làm sao hắn biết được nàng đang nghĩ cái gì?

"Yên tâm, ngươi sẽ nhanh chóng biết được, trước tiên ngươi chịu uất ức đã." Dứt lời, nàng nghe thấy tiếng bước chân của hắn càng ngày càng xa, nàng biến mất, không biết bọn người Tinh Nhi phát hiện ra nàng mất tích hay không.

Quý Tinh quay về nhà, Đường Tinh Thiên vì lo lắng nên vẫn đi theo các nàng. Mới vào cửa, đúng lúc gặp A Hảo cầm đồ đi đến: “Phu nhân, có người đưa nô tài cái này bảo gửi cho người.” Hắn dâng một bức thư lên, ủy Tinh nghi hoặc nhận lấy, ai đã viết thư cho nàng vậy?

Nàng mở thư ra, nhanh chóng nhìn qua một lần, sau đó đưa cho Hách Liên Viên, "Cái gì? Tinh Nhi, muội không thể đi." Hách Liên Viên vội vàng lên tiếng, Đường Tinh Thiên đoạt lấy bức thư, "Nhược Tịch thật bị bắt cóc rồi sao? Quý Tinh, cô phải đi cứu nàng ấy!" Lời nói của Đường Tinh Thiên và Hách Liên Viên trái ngược nhau.

"Đường Tinh Thiên, ngươi..." Quý Tinh vội vàng đứng giữa ngăn cản hai người, "Được rồi, đừng náo loạn, ta đi." Nàng cũng muốn biết vì sao lại bắt cóc Lâm Nhược Tịch rồi tìm đến nàng, mà không phải là Đường Tinh Thiên, nàng đưa mắt nhìn người bên cạnh.

"Ta đi với cô." Đường Tinh Thiên nhìn nàng rồi nói, Quý Tinh lắc đầu. Người kia nói nàng chỉ có thể đi một mình, xem ra hắn ta biết nàng không có võ công rồi, hơn nữa làm sao hắn biết Nhược Tịch mất tích?

"Ngươi cho rằng Quý Tinh sẽ đến nơi hẹn một mình sao? Hơn nữa tại sao ngươi lại không bắt cóc hài tử của nàng ta, mà lại bắt nữ nhân này?" Ở ngoài cửa một nữ nhân hỏi người trước mặt. “Hừ! Ngươi cho rằng nơi ở của Minh chủ võ lâm là chỗ có thể tùy tiện ra vào sao?” Người bên trong chính là thiếu nữ hắn mới bắt được, thật ngoài dự liệu, nhà của các nàng lại có rất nhiều cơ quan, để bắt được thiếu nữ kia hẳn suýt chút nữa là bị thương.

"Xem ra võ công của ngươi quá kém rồi, còn nói là Nam..." Á ta và mới nói chuyện, liền bị người trước mặt điểm á huyệt. “Chúng ta ngồi cùng một thuyền, cho nên về sau ngươi nên chú ý khi nói chuyện với ta. Ta có việc gì, ngươi cũng không thoát được đâu.” Á ta gật đầu, hắn mới giải huyệt đạo cho ả: “Đi thôi, đã đến giờ rồi, nàng ta cũng phải đến.” Á gật đầu lần nữa, không dám mở miệng, theo hắn rồi đi.

"Tinh Nhi, thật sự không thể để cho chúng ta đi với muội ư?" Hách Liên Viên nhìn nàng, Quý Tinh gật đầu một cái, nàng có vũ khí "bí mật", chỉ là nàng còn chưa thí nghiệm qua, có lẽ có người muốn làm vật thí nghiệm rồi. "Yên tâm đi, muội sẽ không sao." Người nọ bắt cóc Nhược Tịch thì nhất định là muốn giao dịch gì đó với nàng, cho nên tạm thời nàng ấy sẽ không có nguy hiểm.

"Cô phải cứu Nhược Tinh an toàn ra ngoài." Hách Liên Viên nghe Đường Tinh Thiên nói câu này, tức giận đến mức muốn tiến lên đánh hắn một trận. “Được rồi, chuyện bây giờ đã đủ loạn, các huynh đừng làm loạn thêm nữa." Nghe thấy nàng nói thế, lúc này Hách Liên Viên mới nén lửa giận của mình xuống.

"Ta đi, không cho phép đi theo ta, các huynh phải trông nom bọn Triết Nhi, đứng rồi, trấn an Từ Hào nữa." Vốn là Hách Liên Viên muốn lên lút đi theo nàng, chẳng qua nghe nhắc đến Từ Hào, hắn quyết định ở lại. Hắn sẽ không để Đường Tinh Thiên và Lâm Từ Hào tiếp xúc với nhau đâu. “Muội yên tâm đi đi, huynh sẽ ở cùng bọn trẻ.” Nói xong, hắn đi tìm ba tiểu hài tử, Đường Tinh Thiên cũng đi theo hắn.

Quý Tinh nhìn bọn họ đi xa, nàng cũng rời đi, nhắm về phía mục tiêu mà tới. Dọc đường đi, nàng phân tích đồng nhất một số chuyện, cuối cùng đưa ra kết luận, đợi nàng nhìn thấy người kia sẽ tự hiểu.

"Quả nhiên cô giữ lời." Quý Tinh nhìn người đối diện, hắn mang theo mặt nạ, giọng nói cũng đã bị biến đổi, nhưng mà... “Không hiểu sao ngươi lại không đi cầu xin ta? Chẳng qua hành vi bắt người này cũng quá hạ lưu rồi!” Quý Tinh hừ một tiếng, nữ nhân bên cạnh hắn muốn xông đến dạy dỗ nàng, nhưng bị hắn ngăn lại.

"Ta không hiểu ý của ngươi là." Nam nhân đeo mặt nạ nhìn nàng, quả nhiên đủ trấn định, dũng cảm cũng không ít. “Không hiểu sao? Diệp Thiên, Nhược Tịch đâu?” Quý Tinh nói thẳng vào chuyện chính, hắn hóa trang rất cẩn thận, mà nữ nhân cạnh hắn cũng thế.

"Ta nghĩ ngươi nhận sai người rồi nhỉ? Đi đi kéo nữ nhân kia ra đây." Hắn phân phó nữ nhân bên cạnh, ả ta đi tới một bên, kéo người đang bị bịt mắt miệng sang, Quý Tinh nhìn thấy, chính là Lâm Nhược Tịch.

"Là ta nhận sai sao? Hay là ngươi không thừa nhận?" Thấy nàng chắc chắn như vậy, nam nhân đeo mặt nạ khẽ cười hai tiếng. “Không hổ là nữ nhân Hi Nhi coi trọng.” Hắn buông mặt nạ, khuôn mặt bị hủy hoại của Diệp Thiên xuất hiện trước mặt Quý Tinh.

"Ngươi cũng không cần che, đừng che nữa không nóng à? Ngươi chính là nữ nhân bên cạnh Nam Cung Hi." Quý Tinh nhìn ả ta, không ngờ ả lại thông đồng với Diệp Thiên làm vậy. Vốn là nàng cũng không muốn nghĩ như vậy, chỉ là nữ nhân kia mỗi lần nhìn nàng đều dùng một ánh mắt oán hận, nàng vẫn không nhớ ra được rốt cuộc ả là ai.

"Hừ! Quý Tinh, ngươi thật mau quên, cũng đúng, khuôn mặt bị hủy của ta về sau phải đeo mặt nạ gặp người này, không phải đều nên cảm tạ ngươi sao?" Nàng ta hận thù nói, Quý Tinh hoàn toàn không hiểu.

"Triệu Trà Trà." Nghe thấy cái tên này, Quý Tinh chợt nhớ đến, hình như là nữ tử thích người câm, không đúng, Nam Cung Hi không phải người câm sao? “Không nghĩ đến nhỉ? Thật không hiểu ngươi có chỗ nào tốt, sao người câm chỉ có thể vì ngươi mà từ chối ta chứ.” So với vết thương trên mặt, điều

này mới làm ả để ý nhất.

"Ta nói ngươi không phải chưa biết chứ? Bọn họ vốn chính là phu thê, nhưng mà thua trên tay ta, chẳng qua hài tử kia là ta thất sách." Diệp Thiên nói với Triệu Trà Trà, ả ta trừng mắt, dù ả có nghĩ thế nào cũng không ngờ hai người họ vốn là phu thê.

"Ý của ngươi là hài tử kia... Sớm biết thế ta đã giết nó rồi." Nếu nàng xuống tay từ trước, nhất định sẽ không có ai để phòng, nhưng bây giờ, sợ rằng giết nó cũng không dễ dàng.

"Không ngờ hai người các ngươi ngược lại là ngưi tâm ngưi." Quý Tinh châm chọc nhìn hai người kia. "Trở lại chuyện chính, muốn ta thả nữ nhân này đi, nhưng ngươi phải đi theo ta." Chủ thượng đã thay đổi ý định, muốn hấn dẫn nàng đi gặp chủ thượng.

"Ta có thể hỏi vì sao không?" Quý Tinh cau mày, có lẽ người đứng sau Diệp Thiên có liên hệ với nàng. "Ngươi không cần phải biết, chỉ cần nói có hay không là được." Nhìn thấy hấn không nói lý lẽ, Quý Tinh nhún vai một cái: "Chỉ là hỏi thăm, không ép ngươi phải trả lời, thả tỷ ấy ra, ta đi với các ngươi là được." Thấy nàng đồng ý dễ dàng như vậy, Diệp Thiên hồ nghi, phòng bị nhìn nàng.

"Còn không thả người sao?" Diệp Thiên đi tới, tháo dây trói và bịt mắt cho Lâm Nhược Tịch, trực tiếp đẩy nàng về phía trước. Lâm Nhược Tịch được tự do, lập tức tháo giẻ bịt miệng, "Tinh Nhi, muội không thể đi cùng hấn!" Cuộc nói chuyện của bọn họ nàng đều nghe được, nàng không muốn Tinh Nhi dùng mạng muội ấy cứu mạng của nàng.

"Yên tâm đi, muội sẽ không sao, tỷ trở về đi..." Quý Tinh nói mấy câu vào tai nàng ấy. "Để tỷ ấy đi trước, xác định tỷ tỷ an toàn rồi sẽ đi cùng các ngươi." Không phải nàng không tin tưởng bọn họ, Diệp Thiên coi như nói được là làm được, nhưng Triệu Trà Trà là một uy hiếp.

"Có thể." Diệp Thiên sáng khoái đồng ý, "Tinh nhi, tỷ không muốn..." Lời còn lại đều bị ánh mắt của Quý Tinh đè xuống, "Đi mau." Quý Tinh thúc giục, nàng gật đầu một cái, chạy đi như bay.

"Có thể đi theo ta rồi chứ?" Diệp Thiên tiến lên, để nàng đến một mình vì hấn biết nàng không có võ công. "Gấp cái gì? Ta cũng sẽ không chạy mất." Nàng có ý nán lại một chút, vì muốn Lâm Nhược Tịch tranh thủ thời gian chạy trốn.

"Tốt lắm, đi thôi." Quý Tinh lên tiếng, hấn mới tiến lên, dùng vải bịt mắt Lâm Nhược Tịch lúc này bịt mắt nàng. Vì an toàn, không thể để nàng nhìn thấy đường đi, "Cần phiền phức thế sao?" Diệp Thiên không để ý đến nàng, trực tiếp nhắc nàng lên rồi bay đi, trước khi đi nháy mắt với Triệu Trà Trà, ả ta lập tức đuổi theo Lâm Nhược Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Giao dịch (2)

Editor: Mai Tuyết Vân

Nhược Tịch chạy không bao lâu đã thấy một người, Nam Cung Hi? Nhưng nàng không hề gọi hấn, mà còn tìm chỗ để trốn. Lúc Triệu Trà Trà đuổi đến cũng gặp Nam Cung Hi, hồng rồi! Tại sao hấn lại ở chỗ này, trong lúc nàng ta chuẩn bị lạng lẽ rồi đi, thì bị gọi lại.

"Triệu Trà Trà? Sao ngươi lại biết chỗ này?" Người bị gọi tên xoay người lại. "Minh chủ, sao người lại ở đây?" Nam Cung Hi nhìn nàng ta, có cảm giác Trà Trà rất lạ, nhưng lại không biết là lạ ở đâu.

"Ta ư? Tùy ý đi dạo một lát, bắt tri bắt giác đã đến nơi này." Hấn cũng không biết, giống như có điều gì đó dẫn hấn đến nơi này. "Được rồi, trở về với ta, ả nha hoàn kia phiền chết đi được. Vô Tình Minh chỉ có một mình ngươi là nữ nhân, vậy ngươi đi cũng tốt." Mặc dù Triệu Trà Trà không tình nguyện, nhưng vẫn đi theo hấn.

"Ngươi đang nhìn gì thế?" Nam Cung Hi tò mò nhìn nàng ta, thấy nàng ta cứ nhìn xung quanh giống như đang tìm ai? "Hả? À, không có gì đâu, đầu tôi hơi mỏi, cử động một chút." Nam Cung Hi gật đầu một cái, nhìn theo bóng dáng hai người đi xa, lúc này Lâm Nhược Tịch mới đứng lên chạy về phía nhà võ lâm minh chủ.

"Nhược Tịch? Muội đã trở lại? Tinh Nhi đâu?" Hách Liên Viên thấy nàng chạy vào, nàng nhìn mấy hài tử trước mặt, lắc đầu một cái, không trả lời. "Đi ra ngoài rồi nói, Triết Nhi, các con ra ngoài chơi đi." Mấy hài tử gật đầu một cái. "Mẫu thân, người đã trở lại?" Lâm Từ Hào xông đến ôm lấy nàng.

"Từ Hào ngoan, mẫu thân có chuyện cần nói với Hách thúc thúc, con ra ngoài chơi đi." Lâm Từ Hào thấy mẫu thân đã về, gật đầu một cái, chẳng qua Lâm Nhược Tịch không hề phát hiện ra Đường Tinh Thiên ở bên kia. "Cái gì? Con trai nàng gọi hấn là thúc thúc?" Nghe thấy giọng nói này, Lâm Nhược Tịch sửng sờ, ngay sau đó đưa mắt nhìn ra sau lưng Hách Liên Viên, tại sao hấn lại ở chỗ này?

"Chuyện này để sau hãy nói, đi ra ngoài nào." Hấn kéo Lâm Nhược Tịch chạy ra ngoài, "Muội nói đi." Lúc này Lâm Nhược Tịch mới đỏ mắt kể lại: "Tinh Nhi vì cứu muội mà đi cùng bọn chúng. Đứng rồi, người bắt cóc muội là Diệp Thiên." Nói xong, Hách Liên Viên khẽ nguyền rủa một tiếng.

“Làm sao vậy? Ngươi biết hần?” Đường Tĩnh Thiên hỏi hần. “Hần là sư phụ của Nam Cung Hi.” Nghe Hách Liên Viên nói vậy, Lâm Nhượng Tịch nhớ lại, nếu như thế... “Nhượng Tịch, muội làm sao vậy? Có phải còn chuyện gì hay không?” Lâm Nhượng Tịch nhìn hai người bọn họ rồi do dự một hồi.

“Khi muội trở về gặp phải Nam Cung Hi và nữ nhân mang mặt nạ lần trước, lúc ấy muội trốn đi, ả ta và Diệp Thiên là cùng một bọn.” Nàng nói xong, Hách Liên Viên và Đường Tĩnh Thiên nhìn nhau một lát, chẳng lẽ Nam Cung Hi cũng tham dự?

“Muội có biết bọn chúng đi đâu không?” Lâm Nhượng Tịch lắc đầu, lúc ấy Tĩnh Nhi bảo nàng chạy, có lẽ biết bọn chúng muốn giết nàng diệt khẩu. Nhưng nàng mạng lớn thoát được: “Đúng rồi, Tĩnh Nhi muốn muội nói với hai người, có thể điều tra chuyện đầu đá trong hoàng tộc gần đây không?” Hách Liên Viên cau mày, hình như Đường Tĩnh Thiên nhớ ra điều gì đó.

“Đúng rồi, ta nghe nói vì tranh giành ngôi báu, gần như đã muốn giao chiến rồi. Trong mấy vị hoàng tử, người nào có được năng lực thu được Tử Nguyệt quốc, người đó sẽ làm hoàng đế.” Nghe xong lời hần nói, Hách Liên Viên và Lâm Nhượng Tịch nhìn nhau một chút, chính vì điều này mà bọn chúng mới coi trọng việc Tĩnh Nhi biết chế tạo thuốc nổ.

“Có phải hai người biết chuyện gì hay không?” Đường Tĩnh Thiên tò mò hỏi, Hách Liên Viên liếc hần một cái, Nhượng Tịch cũng không thèm nhìn hần. “Muội đi xem Tử Hào.” Hách Liên Viên gật đầu, thấy nàng đi rồi, Đường Tĩnh Thiên vội vàng đuổi theo.

“Chủ nhân, người đã mang đến.” Quý Tĩnh bị bật mắt không nhìn thấy gì, nhưng nghe được giọng nói của Diệp Thiên, nàng biết người trước mặt muốn gặp nàng. “Tháo ra đi.” Diệp Thiên tiến lên tháo khăn bật mắt của Quý Tĩnh xuống, ánh sáng bắt gặp chiếu vào khiến nàng nhất thời chưa thích ứng kịp.

“Nghe nói ngươi có thể làm được ám khí lợi hại?” Người kia mở miệng, Quý Tĩnh nhìn hần, nam nhân hơn ba mươi tuổi, cao gần bảy thước, hơi gầy, mặc trường bào hồ thủy thêu đăng vân. Sự lạnh lùng thoáng qua nơi đáy mắt, vừa nhìn đã biết không phải người dễ chọc vào, nhưng nàng thật sự không biết hần, tại sao hần lại tìm được nàng?

“Ám khí? Không hiểu.” Quý Tĩnh lắc đầu, nam nhân trước mặt nhìn nàng hồi lâu. “Có can đảm, tên ta là Tuyết Phi Bằng.” Quý Tĩnh suy tư một chút, họ Tuyết? Có cái họ này nữa sao? “Ta không biết.” Nàng lắc đầu một cái, nam nhân kia cười, có phải nàng không ngờ hần hần sẽ nói tên thật?

“Có hứng thú phục vụ cho Tuyết Nguyệt quốc chúng ta hay không? Dĩ nhiên, ngươi muốn gì cứ nói.” Quý Tĩnh nhìn hần, giọng điệu lớn lối như thế? Nói như vậy thì thật sự là tranh giành trong hoàng tộc ư? Nhưng nàng không muốn tham gia! “Muốn mạng của ngươi có được hay không?” Tuyết Phi Bằng sững sờ, ngay sau đó lại khôi phục bộ dạng thường ngày.

“Ngươi có bản lĩnh đó sao?” Hần còn chưa từng gặp qua loại ám khí có uy lực như vậy, cũng là mua tin tức từ tay người khác. “Phải thử một chút?” Diệp Thiên thấy Tuyết Phi Bằng đối với chuyện của Quý Tĩnh có phản kháng, đây không phải là chuyện tốt, nhất là đối với hần mà nói.

“Chủ nhân, nàng ta...” Tuyết Phi Bằng ra hiệu ngắt lời hần: “Ngươi lui xuống.” Diệp Thiên nhìn hần một cái, không phải hần đánh không lại Tuyết Phi Bằng, nhưng hần là Tử hoàng tử, cái gọi là dân không đầu nổi quan, huống chi đây là hoàng tử.

“Tuyết Nhi ở chỗ cũ chờ ngươi.” Diệp Thiên vừa nghe xong đã vội vàng lui ra ngoài, nhìn hần đi rồi, lúc này Tuyết Phi Bằng mới quan sát Quý Tĩnh. Mặc dù không xinh đẹp bằng mỹ nhân hậu cung, nhưng lại có một loại khí chất đặc biệt.

“Cô nương, mời ngồi, xin hỏi quý danh là gì?” Tuyết Phi Bằng khách sáo nói với nàng, nàng cũng không có ý khách khí, đứng mãi chân cũng mỏi: “Quý Tĩnh.” Nàng ngồi xuống, xoa đầu gối của mình.

“À, ra là Quý cô nương, không biết với đề nghị của ta vừa rồi cô suy nghĩ thế nào? Nếu như có ám khí của nàng giúp một tay, tin rằng việc hần đánh bại Tử Nguyệt quốc sẽ nắm chắc, đến lúc đó... Loại bỏ đi hậu họa chết người này.

“Đề nghị gì?” Quý Tĩnh không hiểu nhìn hần, Tuyết Phi Bằng thay đổi sắc mặt, hần nhấn nài nhìn nàng: “Chính là việc dùng ám khí của ngươi, phục vụ cho Tuyết Nguyệt quốc chúng ta.” Nói đến đây, nàng nhìn hần chăm chăm, hần vội vàng cúi đầu nhìn một chút, trên người hần có thứ gì thu hút nàng sao?

“Ta có thể hỏi, thân phận của ngươi là gì không?” Nghe nàng hỏi thế, hần trả lời: “Tử hoàng tử, Tuyết Nguyệt quốc.” Hần nói xong, nàng gật đầu một cái, Tử hoàng tử à... Chẳng qua nàng đối với hoàng tộc cũng không hiểu rõ, hi vọng bọn họ có thể mang đến chút tin tức hữu dụng cho nàng, người trước mặt này là tốt hay xấu nàng rất khó nói trước được.

“Quý cô nương vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.” Nhìn điệu bộ của hần, hình như nhất định phải có được đáp án của nàng bây giờ sao? “Chuyện đó, ta có thể suy nghĩ không?” Tuyết Phi Bằng nuốt chút nữa nổi giận, chưa bao giờ có kẻ nào dám mặc cả với hần, nhưng hần phải suy nghĩ vì đại cục.

“Có thể, ta cho cô ba ngày suy nghĩ, trong vòng ba ngày này cô cứ ở đây.” Nơi này là biệt viện của hần, bình thường rất ít người. Ở đây còn nốt Trữ Tuyết và nữ nhi của nàng ta, dùng làm con tin trói chặt Diệp Thiên.

“Được.” Nàng gật đầu một cái, Tuyết Phi Bằng nhìn nàng, phải biết rằng khi Trữ Tuyết tới nơi này, không khóc lớn thì cũng náo loạn, chẳng qua bây giờ là sao chứ?

“Chủ nhân, sao ngài có thể làm thế?” Lúc này, Diệp Thiên mới lao vào, Quý Tĩnh nhìn hần thật kỹ, sau lưng hần còn có một người, người đó không phải là... Trữ Tuyết ư?

“Diệp Thiên, ngươi muốn tạo phản sao?” Tuyết Phi Bằng nhìn hần bằng ánh mắt u ám. “Thật xin lỗi, Tử hoàng tử, chàng ấy không cố ý đâu, A Thiên, đi thôi.” Không ngờ Diệp Thiên lại hất nàng ta ra.

“Đi? Tiện nhân. Ngươi! Sao có thể bỏ lên giường Tử hoàng tử chứ? Khi ta ở bên ngoài làm chó sai cho người ta, ngươi lại ở đây bị hắn mang lên giường?” Trữ Tuyết tái mặt, nàng ta không ngờ lại bị hắn phát hiện nhanh đến thế.

Khó trách những câu nói của chủ nhân đều có hàm ý khác, thì ra là để chỉ chuyện này. Nếu không phải nữ nhi của hắn nói ra, hắn sợ mình sẽ chẳng biết gì hết. Không ngờ nàng ta lại trở nên hèn hạ như vậy.

“Àm ĩ cái gì? Muối nháo thì ra ngoài! Đừng quấy rầy khách của ta.” Lúc này Trữ Tuyết mới nhìn thấy Quý Tinh: “Sao lại là ngươi?” Nàng ta chỉ tay vào nàng, Quý Tinh cau mày: “Tử hoàng tử, muốn ta và nàng ta ở cùng một nhà sao? Sợ rằng đến lúc đó ta...” Quý Tinh còn chưa nói xong, Tuyết Phi Bằng đã biết dụng ý của nàng. Không ngờ Trữ Tuyết biết nàng, hơn nữa ánh mắt còn như muốn giết chết Quý Tinh vậy.

“Nơi này không còn chuyện của các ngươi, Diệp Thiên, ngươi có thể mang mẫu tử các nàng đi.” Nghe lời hắn nói, Trữ Tuyết không dám tin nhìn hắn: “Ngài nói sẽ nạp ta vào cửa mà”. Dù là làm thiếp, cũng hơn là đi theo Diệp Thiên, một bên sắc mặt Diệp Thiên càng đen.

“Vậy ngươi cứ ở chỗ này, ta sẽ mang nữ nhi đi.” Nói xong hắn xông ra ngoài, Trữ Tuyết không đuổi theo, nàng ta còn đang để tâm đến lời nói của Tuyết Phi Bằng. Nếu như hắn ta muốn, bắt cô sinh bao nhiêu cũng được.

“Phi Bằng, chàng đề ta ở lại, ta thề, tuyệt đối sẽ không gây phiền phức cho nàng ấy.” Nàng chỉ vào Quý Tinh, Quý Tinh cũng nhìn nàng, không ngờ nữ nhân này lại như vậy... Thật là cảm thấy may mắn thay Nam Cung Hi, cái nón xanh này không phải dành cho hắn.

“Nàng đi về trước cho ta.” Nữ nhân này thật sự một chút đầu óc cũng không có, Trữ Tuyết nghe hắn không đuổi nàng thì lập tức xoay người rời đi. Chỉ cần hắn không đuổi nàng đi, làm cái gì nàng cũng nguyện ý.

"Khiến Quý cô nương chê cười. Đúng rồi, các người biết nhau?" Tuyết Phi Bằng dò hỏi. "Cũng không tính là quen, nàng ta... Ngươi cũng đã nhìn thấy, giờ chiều nào theo chiều đó, thật đau lòng thay nữ nhi của nàng, đứng rồi phòng ta ở đâu?" Nàng không muốn nhắc đến chuyện năm xưa.

"Người đâu, đưa Quý cô nương đi nghỉ." Hắn vừa nói xong, lập tức đã có nha hoàn đi vào, Quý Tinh nghi ngờ. Mới vừa rồi rõ ràng nàng còn không nhìn thấy một ai, trừ khi những kẻ này đều là... Không ngờ hắn canh phòng rất cẩn mật.

"Vậy ta đi trước." Quý Tinh gật đầu với hắn, rồi đi theo nha hoàn kia. Dọc đường nàng cũng không nói gì, bởi vì nàng biết người dẫn đường sẽ không trả lời nàng. Nhìn Quý Tinh đi xa, Tuyết Phi Bằng mới đi đến nơi ở của Trữ Tuyết.

"Phi Bằng, chàng đến rồi sao?" Trữ Tuyết vội vàng ra nghênh đón. "Chát!" Trên mặt nàng ta đã có một dấu tay, "Phi Bằng..." Nàng ta đỏ mắt nhìn hắn, tại sao hắn lại đánh nàng? "Nên nhớ không có lần sao! Chuyện không nên nói thì đừng nói!" Trữ Tuyết ôm mặt gạt đầu.

Thấy nàng nghe lời như thế, Phi Tuyết cũng hết giận: "Sao rồi? Đau không?" Hắn đi đến ôm nàng ta, kéo tay Trữ Tuyết rồi nhìn mặt nàng ta một chút.

"Không... Không đau..." Trữ Tuyết đỏ mặt, nhìn đáng vẻ thẹn thùng của nàng, Tuyết Phi Bằng bế nàng ta lên, đi tới bên giường ném nàng ta lên đó, rồi dùng thân mình đè lên...

"A... Ừ..." Từng trận yêu kiều truyền ra ngoài cửa, Diệp Thiên nắm chặt quyền, một tay dắt nữ nhi. "Phụ thân, mẫu thân không thoải mái sao? Phụ thân nói đến tìm mẫu thân? Nhưng tại sao lại không vào?" "Đi thôi, phụ thân dẫn con đi chơi." Loại nữ nhân này không xứng làm mẫu thân của Mộ Nhi.

"Woa, tốt quá! Phụ thân, con muốn đi ăn đồ ngon." Diệp Thiên xoa đầu nàng, mang theo nữ nhi rời đi. Khi bọn họ rời đi, lúc này Quý Tinh mới đi ra ngoài, nhìn về phía nơi họ rời khỏi, ngay sau đó liếc nhìn cánh cửa kia một chút rồi xoay lưng bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Vào doanh trại khiêu chiến chủ tướng (1)

Editor: Mai Tuyết Vân

Quý Tinh vốn muốn nhờ ai đó chuyển tin tức cho nàng, nhưng đã làm nàng thất vọng, chỗ này sao lại có thể giấu nhiều âm mưu như thế? Nàng đến chỗ nào cũng đều bị người khác giám sát, làm sao nàng biết được ư? Đó là khi nàng định đốt “Dã Hôa” thì bị ngăn lại, Quý Tinh chỉ muốn biết xung quanh nàng có người hay không, ai ngờ lại có nhiều người đến thế: “Cô nương, đừng làm khó chúng tôi.” Nghe người kia nói thế, nàng chỉ có thể nhụt chí trở về phòng.

Ba ngày thoáng một cái đã qua, Trữ Tuyết tuân thủ lời thề của mình, đừng nói là đến tìm nàng gây phiền phức. Mà nàng cũng chưa đụng mặt nàng ta lần nào, nữ nhân này... Thật kỳ quái!

"Quý cô nương, suy nghĩ thế nào rồi?" Mới sáng sớm, Tuyết Phi Bằng đã đến nơi nàng ở, lúc này Quý Tinh đang mặc y phục hơi cứng người, sau đó lại tiếp tục động tác. Tuyết Phi Bằng thấy nàng bình tĩnh như thế, nếu là hắn thì đã nổi nóng rồi, hắn xoay người lại: "Quý cô nương nên mặc nhanh lên."

Hắn ho nhẹ một tiếng.

"Tứ hoàng tử, có thể xoay người lại." Nghe thấy thế, Tuyết Phi Bằng xoay người lại: "Đây là..." Hắn chỉ vào Quý Tinh, sao nàng lại mặc y phục của hắn? Còn nữa nàng lấy y phục này ở đâu? "Khó coi lắm sao?" Nàng chỉ lấy bộ nam trang này từ chỗ các ám vệ kia mà thôi, có cái gì mà kinh ngạc như vậy?

"Khụ, không có gì." Quý Tinh hoài nghi nhìn hắn? Vậy vì sao hắn lại có vẻ mặt quỷ dị như thế? "Đúng rồi, tôi có thể đến thăm quan doanh trại được không?" Nghe nàng nói như thế, Tuyết Phi Bằng cảnh giác nhìn nàng, nàng đến đó làm gì?

"Không phải ngài hỏi câu trả lời của tôi hay sao? Tôi nói cho ngài biết." Nhìn hắn đề phòng như thế, Quý Tinh xem thường, lúc này Tuyết Phi Bằng mới có phản ứng, ý là nàng đã đồng ý sao?

"Được thôi, mà này cô nương đến đó làm gì?" Tuyết Phi Bằng tò mò hỏi. "Đi thăm thú một chút mà thôi, tôi còn muốn tìm vài trợ thủ, nếu không làm sao chế tạo thuốc nổ?" Nàng tùy tiện tìm một cái cớ, không phải hắn có một thống soái sao? Cầm binh đánh giặc, chẳng phải huấn luyện thật tốt hay sao?

"Thuốc nổ?" Tuyết Phi Bằng lâm bẫm, thì ra thứ này gọi là thuốc nổ! "Ta sẽ dẫn cô nương đi." Tứ hoàng tử đích thân đưa nàng đến quân doanh, đó là vinh hạnh của nàng.

"Tất cả sức lại tinh thần cho ta! Lát nữa Tứ hoàng tử sẽ đến." Long Thiên Việt khiển trách binh sĩ. Là một phó tướng, nhiệm vụ của hắn là huấn luyện bọn họ cho tốt. Ngộ nhờ Tứ hoàng tử không hài lòng, người xui xẻo sẽ là đại ca của hắn, cũng chính là chủ tướng Long Thiên Hạo.

Trong nháy mắt, hắn đã nhìn thấy một nhóm người từ xa đến: "Mau đứng nghiêm." Nói xong, chính hắn cũng chạy đến trước mặt quân sĩ đứng ngay ngắn, chuẩn bị nghênh đón Tứ hoàng tử.

Lần đầu tiên Quý Tinh cảm thấy xấu hổ như vậy, làm gì không ngắt, sao lại có thể say cười ngựa. Bây giờ nàng nôn đến mức không còn khí lực, xương cốt toàn thân như rời ra từng mảnh. Sớm biết đã nghe theo Tuyết Phi Bằng ngồi xe ngựa là tốt rồi.

"Cô nương không sao chứ?" Tuyết Phi Bằng cau mày nhìn nàng, cười ngựa mà nôn thành bộ dạng như vậy sao? "Không sao, không có việc gì." Quý Tinh khoát tay, may mắn ngựa đã dừng lại. "Có thể đi không? Chúng ta đến nơi rồi." Quý Tinh gật đầu, trong lòng âm thầm thề, nhất định phải vượt qua được vấn đề cười ngựa này.

"Phó tướng Long Thiên Việt tham kiến Tứ hoàng tử!" Long Thiên Việt đến trước mặt hắn rồi quỳ xuống. "Đứng lên đi, đứng rồi, ca ca ngại đâu? Tại sao không thấy hắn?" "Bẩm Tứ hoàng tử, ca ca thuộc hạ đang ở sân huấn luyện." Tuyết Phi Bằng gật đầu, đúng là Long Thiên Hạo, một chút cũng không thay đổi.

"Quý cô... Công tử, xin mời." Nhìn ánh mắt của Quý Tinh, hắn lập tức sửa lại, Long Thiên Việt ngẩng đầu nhìn về phía Quý Tinh, tên éo là này từ đâu đến? Vào doanh trại làm gì? Nghĩ như thế nhưng hắn không hỏi, chỉ im lặng đi theo bọn họ.

"Ta có thể xuống sân huấn luyện xem được không?" Quý Tinh hỏi Long Thiên Việt, nơi này thì xem được gì hay chứ? Không phải chỉ toàn lều bạt thôi sao? Còn một đám tiểu binh đứng ở kia nữa.

"Chuyện này..." Long Thiên Việt nhìn Tuyết Phi Bằng, hắn gật đầu một cái, Long Thiên Việt mới bắt đầu đi, hắn hy vọng ca ca của mình không nổi giận là được.

"Công tử, mời đi bên này!" Long Thiên Việt làm động tác mời, đi phía trước dẫn bọn họ đến sân huấn luyện. Càng đến gần sân huấn luyện, tiếng động truyền ra càng lớn, khiến Quý Tinh cảm thấy nhiệt huyết toàn thân sôi trào, giống như đã trở lại kiếp sống trong quân đội.

Long Thiên Hạo thấy có người từ xa đi đến thì liền không vui, không biết hắn ghét nhất là có người tới quấy rầy việc huấn luyện của hắn sao? Dù là hoàng tử hắn cũng không nể mặt.

"Long Thiên Việt! Ta đã nói bao nhiêu lần, lúc ta huấn luyện không cho phép có người tới quấy rầy!" Long Thiên Việt từ đằng xa đã nghe thấy tiếng quát của đại ca mình, sau đó là khuôn mặt phồng đại của Long Thiên Hạo.

"Ca... Không đúng, chủ tướng, là Tứ hoàng tử." Lúc này, Long Thiên Hạo mới nhìn thấy Tuyết Phi Bằng. "Mặt tướng tham kiến Tứ hoàng tử!" Sau khi hành lễ xong, hắn đứng dậy: "Tứ hoàng tử, mặt tướng đang luyện binh, kính xin ngài đi giá." Tuyết Phi Bằng nhìn hắn, haizz! Tính tình bướng bỉnh này rõ là...

"Ngươi luyện binh như thế nào?" Quý Tinh hiếu kỳ hỏi, lúc này Long Thiên Hạo mới phát hiện còn có một người nữa, sắc mặt còn đen hơn khi nãy. "Tên éo là này ở đây ra vậy?" Hắn vừa quát, Long Thiên Việt đã bật cười. "Khụ! Người này là bằng hữu của bốn hoàng tử." Tuyết Phi Bằng sẽ không thừa nhận thật ra hắn cũng muốn cười, bộ dạng của Quý Tinh lúc này rất giống một tên éo là.

"Ta éo là sao? Vậy ngươi thì khỏe đến đâu? Giống một con gấu ư? Chắc bằng một con gấu rừng chứ?" Giống hệt như Nam Cung Hi lúc trước, đều là một đại hán thô lỗ, khó coi chết đi được!

"Ngươi, có tin ta đập chết ngươi hay không?" Long Thiên Hạo nổi giận nhìn nàng, vừa đưa tay ra đã bị Long Thiên Việt ngăn lại.

"Đập chết ta sao? Vậy ai làm thuốc nổ cho các người? Còn nữa, xem ra việc luyện binh của các ngươi cũng chỉ đến thế mà thôi." Câu nói trước, Long Thiên Hạo còn sùng sốt một chút, câu tiếp theo đã trực tiếp chọc giận hắn.

"Ta huấn luyện không tốt? Chẳng lẽ ngươi so được với ta sao?" Long Thiên Hạo khinh thường nhìn nàng từ đầu đến chân. "Ngươi, được lắm! Chúng ta so tài đi!" Nhìn thấy ánh mắt của hắn, Quý Tinh cả giận, Long Thiên Việt mở to mắt, người kia vừa khiêu chiến đại ca hắn sao? Tuyết Phi Bằng kinh ngạc, nàng còn có thể huấn luyện binh sĩ ư? Nhưng hắn cũng rất mong đợi, cuộc so tài này.

"Ngươi muốn tỷ thí thế nào? Ta theo đến cùng!" Long Thiên Hạo cũng muốn đối mặt với nàng, hắn không tin một người nhu nhược trước mắt đây có thể thắng hắn. "Trước tiên ngươi cứ giao cho ta một ít binh sĩ, mà thôi, ta tự mình chọn. Giống ta là được, còn lại ngươi cứ thu hết về." Nghe lời nàng nói, mọi người đều không dám tin nhìn nàng.

"Này, cô chắc chứ?" Tuyết Phi Bằng lên tiếng, dầu gì cũng phải lựa chọn tinh anh chứ? Không phải hắn không tin nàng, mà hắn rất có tự tin vào Long Thiên Hạo.

"Phải, ngươi cho tất cả binh sĩ tập hợp đi," Nàng nói như ra lệnh, Long Thiên Hạo nhìn nàng, nhần nhịn! Hắn sẽ để nàng biết khó mà lui! "Tất cả binh sĩ tập hợp!" Hắn ra lệnh một tiếng, tất cả binh sĩ đều chạy đến tập hợp.

"Đừng nói ta bắt nạt ngươi, ngươi chọn trước đi," Long Thiên Hạo tất nhiên sẽ không coi trọng nàng, Quý Tinh tiến lên quan sát binh sĩ, đi vòng quanh hai lần, vẫn chưa chọn xong. "Rốt cuộc ngươi có chọn hay không?" Long Thiên Hạo nôn nóng, Long Thiên Việt và Tuyết Phi Bằng cũng tò mò nhìn nàng, Quý Tinh đang muốn làm gì?

"Gấp cái gì? Ngươi đi tiểu một lượt trở về ta sẽ chọn xong." Nghe nàng nói thế, mặt ba nam nhân đều đỏ như gan heo, nhất là Tuyết Phi Bằng, nàng không phải là nữ nhân sao? "Hừ! Ngươi..." Long Thiên Hạo thật sự muốn xem nàng sẽ lựa người như thế nào.

"Được rồi, ngươi, ngươi, ngươi..." Nàng chọn ra hai mươi người, Long Thiên Hạo nhìn thấy bọn họ thiếu chút nữa học máu, Long Thiên Việt cũng kinh ngạc. Mặc dù Tuyết Phi Bằng không hiểu, nhưng người nàng đã chọn, ngay cả hắn cũng nhìn không được.

"Ngươi quyết định chọn họ?" Long Thiên Hạo hỏi nàng, là nàng xem thường hắn sao? Hắn thật sự không hiểu được, những người này trong luyện binh luôn là kẻ kém nhất. Còn gầy như vậy, sao có thể thắng được chứ? Không chỉ có hắn mà tất cả đều có nghi vấn giống nhau.

"Ngươi chọn đi." Quý Tinh nói với Long Thiên Hạo, hắn nhìn nàng một chút, không phụ sự mong đợi của mọi người, người hắn tuyển đều là tinh anh.

"Mọi người nghe đây, chúng ta sẽ tỷ thí với họ một trận. Tất cả phải rèn luyện nghiêm khắc cho ta!" Long Thiên Hạo nói với những người hắn đã chọn. "Vâng!" Tất cả đều nhất loạt đáp lời.

Khí thế binh sĩ bên này rõ ràng không thể bằng bên kia. Bởi vì họ đều biết năng lực của bản thân, tại sao lại chọn họ chứ? Đánh nhau với những tinh binh kia? Không phải cảm chắc thất bại thảm hại sao?

"Nếu như các người không muốn bị đánh đến mức không dậy nổi, bị người khác khinh bỉ, thì theo ta rèn luyện. Lúc đó ta nhất định sẽ để các người đánh bại những kẻ đó. Mà các ngươi chính là tiểu đội đặc biệt, tiểu đội Tinh Thiên, các ngươi có thể gọi ta là lão đại Tinh Thiên." Nàng nói xong, những binh sĩ kia nhìn nhau một lượt, nàng thật sự có bản lĩnh cao như thế sao? Chỉ là nhìn Tứ hoàng tử đứng bên cạnh nàng, không ai dám phản bác.

"Tốt lắm, ta sẽ làm chứng, kỳ hạn là năm ngày, các ngươi đều cố hết sức mình đi." Tuyết Phi Bằng mở miệng, mọi người đều nhìn hắn. "Vâng, Tứ Hoàng tử!" Long Thiên Hạo mang theo binh sĩ đi huấn luyện.

"Này, sao ngươi còn không dẫn bọn chúng đi luyện binh?" Quý Tinh nhìn Tuyết Phi Bằng một cái, chủ tướng kia là một hán tử, rất chính nghĩa, sao lại đi theo hắn chứ? "Được rồi, mọi người đi theo ta, đi nướng thịt." Câu trước còn bình thường, câu sau mọi người đều rút cảm xuống đất, nướng thịt?

"Đi mau, đói bụng thì dụng binh thế nào, ăn no rồi luyện cũng không muộn." Từng người một nhặt lại hàm nhìn nàng như quái vật, xong rồi, không phải bọn họ đang đi theo kẻ cái gì cũng không biết đó chứ?

"Tiểu đoàn Tinh Thiên! Lên đường!" Quý Tinh đi phía trước, hai mươi binh sĩ đi sau nàng, lúc này Tuyết Phi Bằng mới lấy lại tinh thần, nàng nói muốn làm gì? Đúng rồi, đi nướng thịt, không phải nên luyện binh ư?

"Tứ hoàng tử, hắn ta..." Long Thiên Việt hiếu kỳ, Tứ hoàng tử tìm thấy kẻ kỳ quái này ở đâu vậy? "Khụ, tốt nhất đừng hỏi." Dù sao thì năm ngày sau sẽ có kết quả thôi.

"Chuyện này... Lão đại Tinh Thiên, ngài muốn dẫn chúng tôi đi nướng thịt thật sao? Không phải đi luyện tập à?" Trong tiểu đoàn có người không nể nổi, nàng gật đầu. "Đúng vậy, mà ngươi tên gì nhỉ?" Người kia nghe nàng hỏi tên, binh sĩ kích động trọng lòng. Bởi vì không ai hỏi tên hắn, nếu như chết trận nơi sa trường, chỉ sợ có mỗi phụ mẫu là nhớ đến tên bọn họ.

"Lý Đại." Nghe tên, Quý Tinh không khỏi mỉm cười, chỉ có hài tử nhà nghèo mới có danh tự như vậy? Nhìn vóc người của hắn, quả thật rất gầy.

"Lý Đại, ngươi có thể nói bọn họ yên tâm, năm ngày sau, ta sẽ khiến các ngươi chiến thắng, hơn nữa phải thắng thật vang dội." Quý Tinh thần bí cười, Lý Đại ngăn người, sao nàng lại có lá gan lớn như vậy? "Vâng, các ngươi đều đã nghe rồi chứ!" Lý Đại quát lên với những người phía sau. "Nghe rồi!" Đoàn người đồng thanh trả lời, đây là lần đầu tiên họ nghe được lời hứa như vậy.

"Này, cô nương còn trở lại ư? Chẳng lẽ cả ngày nay cô nướng đều đi nướng thịt?" Quý Tinh vừa vào cửa đã thấy có người trong phòng. "Hả, Tứ hoàng tử muốn ở đây tới nay sao?" Tuyết Phi Bằng gật đầu, vì hắn tò mò nàng sẽ hành động ra sao. "Phải!" Quý Tinh gật đầu.

“Cô nương có nắm chắc không, hay là có vũ khí bí mật gì?” Tuyết Phi Bằng tò mò hỏi nàng, Quý Tinh ngoắc ngoắc ngón tay gọi hắn, Tuyết Phi Bằng tiến lại ghét sát tai. “Nếu có vũ khí bí mật, đương nhiên là phải... Bí mật!” Nói xong nàng chạy đi ngay lập tức, Tuyết Phi Bằng nhìn theo bóng dáng của nàng, lắc đầu rồi bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Vào doanh trại khiêu chiến chủ tướng (2)

Editor: Mai Tuyết Văn

Ngày thứ hai, quả thật Long Thiên Hạo không phụ sự kỳ vọng, đã gọi những binh lính kia dậy tập luyện từ sáng. Bọn họ không ai oán than câu nào, chẳng qua nhìn những tiểu binh đoàn bên cạnh, bọn họ thật sự hâm mộ không thôi, còn Long Thiên Hạo thì tức đến tái mặt.

“Nhị Cầu, Tam Tử, ăn nhiều một chút.” Quý Tinh nhắc nhở bọn họ, mấy người này ăn uống rất vui vẻ. Nhưng nhìn thấy cái nhìn chăm chăm của Long Thiên Hạo, bọn họ vẫn sợ hãi trong lòng.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Nói cho ngươi biết, những người này về sau do ta trông nom, hay là ngươi cũng muốn đến thử một chút?” Quý Tinh vẫy vẫy đuôi gà trên tay. “Không biết trời cao đất dày!” Nói xong, Long Thiên Hạo xoay người lại: “Nghỉ ngơi chút đi!” Nghe được mệnh lệnh ấy, đám binh sĩ rất vui vẻ, còn Long Thiên Hạo thì đi uống nước.

Khi hắn uống xong nước quay lại, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, khiến hắn tức giận sôi máu. Những binh sĩ tinh anh ấy sao lại thông đồng làm bậy cùng với tiểu đội kia, mỗi người gặm một cái đuôi gà, thật là làm hắn tức chết!

“Long tướng quân, ngươi cũng tới ăn một chút đi. Ngươi xem ngươi đã bỏ đói họ rồi.” Quý Tinh nói xong, binh lính của Long Thiên Hạo lập tức buông đồ ăn trong tay xuống, đứng qua một bên. Xong rồi, toi chắc! Thế mà lại bị tướng quân thấy được.

“Ngươi! Ngươi!” Loại người như vậy, hắn cần phải so đo ư? Bây giờ có thể trực tiếp đánh bại họ họ. “Được rồi, ta không phí sức với ngươi, ăn xong rồi, chúng ta luyện tập.” Nói xong mọi người trong quân đoàn Tinh Thiên nhìn nàng, cuối cùng cũng bắt đầu huấn luyện. Tuyết Phi Bằng rất đau đầu, nàng đã lãng phí hai ngày rồi, có phải Diệp Thiên bắt nhầm người về hay không?

“Các ngươi nhìn cho kỹ.” Quý Tinh nằm sấp xuống, đám binh sĩ nhìn nhau, đây là tư thế gì? “Ép người xuống, tay chống vuông góc, hai chân khép lại. Nhớ kỹ không cần nâng mông, cơ thể theo cánh tay hạ xuống, rồi dùng tay nâng lên.” Trước tiên Quý Tinh muốn biết thể năng của bọn họ ra sao, đây là điều mà mỗi tân binh đều phải làm.

“Tốt, làm 100 cái cho ta, tư thế không đúng thì không được tính.” Nàng nói xong, những binh sĩ kia đều làm theo lời nàng nói, nằm sấp trên mặt đất. Nàng hài lòng nhìn bọn họ, quả nhiên rất thông minh. “Ta đếm đến 100 rồi dừng lại.” Nàng nói xong nhìn về phía Long Thiên Hạo đang cau mày bên kia.

Lúc này, Long Thiên Hạo mới phát hiện mình đang luống cuống, sao lại tò mò với cách huấn luyện của nàng chứ. Chẳng qua hắn không biết họ đang làm cái gì? Hắn chưa từng nhìn thấy qua. Tuyết Phi Bằng cùng lúc đi vào, thấy binh sĩ của Quý Tinh ở đó thì sửng sốt, họ đang làm gì vậy?

“Tất cả nhanh lên một chút, trước khi mặt trời xuống núi không làm hết một trăm cái thì làm lại từ đầu.” Quý Tinh nhìn mặt trời sắp xuống núi, những binh sĩ kia đang đổ mồ hôi, vì sao lúc mặt trời sắp xuống núi, nàng mới gọi họ làm? Lại còn để họ ăn uống no say như vậy?

“Đây là cách huấn luyện của ngươi ư?” Long Thiên Hạo không nhịn nổi, mặt trời đã sắp xuống núi. Hơn nữa những binh sĩ này là người có thể lực kém nhất, nàng làm vậy không phải là muốn đòi mạng bọn họ sao?

“Ngươi cảm thấy thế nào?” Quý Tinh hỏi ngược lại, Long Thiên Hạo hừ một tiếng xoay đầu đi. Tuyết Phi Bằng cảm thấy nhiệm vụ đó không thể hoàn thành được, từ hình thể của những binh lính kia là biết. Thật ra hắn không muốn mĩa mai nàng, nhưng mà... Sẽ không mất mạng đó chứ?

“Lão đại Tinh Thiên, tôi làm xong rồi.” Lý Đại đứng dậy đầu tiên, sau đó là Nhị Cầu, Tam Tử là người thứ ba... Cuối cùng còn lại hai người. “Thời gian đếm ngược, mười, chín, tám, bảy, sáu.” Khi nàng đếm đến sáu, hai người kia cũng hoàn thành, rất nhiều binh lính trực tiếp nằm xuống đất nghỉ ngơi.

“Hừ! Ngươi không đếm làm sao biết chúng có làm đến 100 hay không?” Long Thiên Hạo hừ mũi coi thường, hắn nói xong tất cả binh sĩ đều nhìn hắn. “Lão đại Tinh Thiên, chúng tôi không có.” Quý Tinh phất tay ra hiệu một cái, người cổ đại không có nhiều toan tính lặt vặt, hơn nữa ở đây đều là nam tử hán, nàng tin bọn họ.

“Long tướng quân xem thường bọn họ?” Quý Tinh chỉ về phía hai mươi người đứng sau lưng nàng, tất cả bọn họ đều tức giận nhìn Long Thiên Hạo, tướng quân không muốn gặp bọn họ còn chưa tính, sao lại hoài nghi bọn họ, giọng điệu này giống như phủ nhận bọn họ vậy.

“Hừ! Chỉ là chút tài mọn.” Hắn hừ một tiếng, xoay người rồi đi. “Tốt lắm, ngày mai ta sẽ dạy các ngươi thuật bắt địch đặc biệt.” Nghe lời nàng nói... Những binh sĩ sau lưng hoan hô, đến binh lính của Long Thiên Hạo ở đằng xa cũng nghe thấy, bước chân của hắn ngừng lại, thuật bắt địch đặc biệt ư?

“Tứ hoàng tử, ngày mai xin phép cho ta được dùng một sân huấn luyện độc lập, tốt nhất là không có ai quấy rầy.” Quý Tinh đi tới trước mặt Tuyết Phi Bồng, thật ra nàng muốn giết hết đám người tò mò này. Tuyết Phi Bồng vốn muốn từ chối, vì hân cũng muốn nhìn thấy, nhưng lại nghĩ, đợi đến ngày đối chiến cũng có thể quan sát.

“Được.” Lúc này, Quý Tinh mới xoay người. “Tối nay các người cứ nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai bắt đầu buổi huấn luyện chính thức.” Nàng nói xong đám binh sĩ hoan hô: “Tuân lệnh, lão đại Tinh Thiên.” Nghe được câu trả lời, khí thế so với trước kia tốt hơn rất nhiều, Tuyết Phi Bồng cũng hoài nghi, rốt cuộc nàng sẽ làm được ư?

Hôm sau, từ sáng sớm nàng đã ra khỏi cửa, chẳng qua có người còn đến sớm hơn nàng: “Hả, Tứ hoàng tử sao ngồi lại ở đây?” Mới sáng sớm đã đứng trước cửa phòng nàng? Chẳng lẽ trong phòng nàng có gì? Nàng xoay người nhìn một chút, không có gì đặc biệt mà.

“Cái gì, ta không thể xem cô nương luyện binh ư?” Bấy giờ Tuyết Phi Bồng dù nhìn thế nào cũng rất ngây ngô, trong lúc nhất thời nàng không biết nói gì, dù sao thì nàng có giải thích thì hân cũng sẽ không hiểu. “Được rồi, Tứ hoàng tử mời.” Tuyết Phi Bồng thấy nàng đồng ý, lập tức đi theo nàng.

“Lão đại Tinh Thiên, chào buổi sáng!” Quý Tinh vừa đến doanh trại, tiểu đoàn Tinh Thiên đã đến chào hỏi nàng, nàng hoài nghi, sao bọn họ ai cũng hưng phấn như vậy? Sao có thể không hưng phấn, không phải nàng đã nói sẽ dạy bọn họ thuật bắt địch đặc biệt ư? Tinh cảnh làm Long tướng quân chịu thiệt thòi ngày hôm qua khiến họ vô cùng kích động. Nhưng bọn họ không phải tinh anh, sao có thể lấy được sự tin nhiệm của tướng quân.

“Sao các người vui vẻ thế?” Lý Đại tiến lên, nhưng khi nhìn thấy Tuyết Phi Bồng, hân lại lựa chọn cách im lặng. Quý Tinh xoay người, bắt đầu đi nhìn Tuyết Phi Bồng, sao nhìn hân lại hoài nghi như thế? Trông của hân cũng không vui vẻ, còn làm bộ mặt như đưa đám vậy?

“Được rồi, tất cả bên trái quay, lên đường!” Dù sao người phía sau đã đồng ý nàng có thể huấn luyện bọn họ một mình. Quân đoàn Tinh Thiên xoay người, đi về phía trước, Quý Tinh giống như một huấn luyện viên đi phía sau họ. Tuyết Phi Bồng cảm thấy nàng rất bí ẩn, nếu nàng là một nam nhân thì còn giải thích được, nhưng vô tình hay cố ý nàng lại là một nữ nhân, những thứ này không phải điều một thiếu nữ sẽ làm.

“Dừng lại, dừng. Được rồi, năm người một tổ, tự chia đi.” Nàng rất sáng suốt, nếu nàng tự chia, ngộ nhỡ không hợp nhau, vậy kết quả sẽ giảm đi một nửa. Mỗi người nhìn nhau một chút, nhanh chóng chọn xong đối tượng cho mình.

“Được rồi, các người chia xong chưa? Không được phép đổi lại đâu đấy!” Đoàn binh sĩ gật đầu, Tuyết Phi Bồng tò mò nhìn bọn họ, hân không thể đứng cạnh nàng. Ngồi một chỗ không thể nghe nàng nói cái gì.

“Ta sẽ dạy các người bốn thủ thuật bắt địch khách nhau, hôm nay học cái đầu tiên, tổ thứ nhất: Chủ động bắt địch.” Nói xong nàng chỉ vào một nhóm người, tổ này đứng dậy đi qua một bên.

“Tổ thứ hai: Phòng ngự giam địch.” Nói xong lại chỉ vào một tổ đứng lên. “Tổ thứ ba: Mở đường bắt địch. Tổ thứ tư: Đoạt vũ khí bắt địch.” Chia xong những người đó lại nhìn nhau, bắt địch thôi mà phân thành nhiều loại vậy sao?

“Các người hiểu người của Long tướng quân được bao nhiêu?” Quý Tinh hỏi, cả nhóm người đều khó hiểu, sao lại hỏi đến cái này. “Nhị Cửu, người nói đi! Bị điểm mặt chỉ tên, hân do dự rồi trả lời: “Lão đại Tinh Thiên đang hỏi kỹ năng đối chiến của bọn họ sao?” Quý Tinh hài lòng gật đầu, bọn họ cũng không đàn.

“Chúng tôi đều biết!” Nhóm người đồng thanh trả lời, nói thế nào thì mấy năm nay đều ở cùng nhau, dù quan hệ không tốt, nhưng cũng không xấu nên bọn họ đều biết hết.

“Được rồi, ta dạy các người cái này, ba ngày sau giao đấu, nhìn thử kẻ địch của mình là ai, bây giờ ta sẽ dạy các người cách chọn đối thủ.” Lúc này bọn họ đều bừng tỉnh hiểu ra, hóa ra là thế, không ngờ được, đúng là không hổ danh là lão đại của họ.

“Nhưng mà, lão đại Tinh Thiên. Tướng quân sẽ cho chúng ta cơ hội lựa chọn đối thủ sao?” Tam Tử không tin hỏi, Quý Tinh gật đầu: “Hân sẽ cho.” Bởi vì Long tướng quân vốn không xem trọng bọn họ, dưới tay hân đều là tinh binh, vốn đã cho rằng trận đấu này không công bằng bên hân sẽ làm như thế.

“Tốt, bây giờ chạy bộ cho ta, chạy xong năm vòng thì tập hợp ở đây.” Nàng nói xong, đám binh sĩ kia xoay người bắt đầu chạy, hết năm vòng mà vẫn không mệt.

Còn Quý Tinh thì đến bên cạnh Tuyết Phi Bồng, trực tiếp cầm tách trà trên bàn uống, hân cũng không cản nàng. “Này, cô nương vừa nói gì vậy?” Hân hỏi xong, Quý Tinh nhìn hân, hân không biết võ công? Bởi vì nếu biết võ công, hân nhất định có thể nghe thấy lời nàng nói.

“Sao thế? Ta có vấn đề gì sao?” Tuyết Phi Bồng nhìn mình một chút, “Không có, chẳng qua tôi đột nhiên cảm thấy Tứ hoàng tử ngồi... Rất kỳ quái.” Nghe xong lời nàng nói... Tuyết Phi Bồng nhìn nàng, hân kỳ quái? Hân kỳ quái chỗ nào? Nàng mới là kỳ quái.

“Không phải ta nghi ngờ cô nương, nhưng cô nương có chắc sẽ nắm phần thắng Long tướng quân không?” Hân và Long Thiên Hạo quen biết từ nhỏ, hân có bản lĩnh gì Tuyết Phi Bồng biết rõ nhất, còn một nữ nhân như nàng.. Thật ra hân không muốn nói thôi.

Quý Tinh nghiêng đầu hí hóp mắt nhìn hân một cái: “Đánh không lại, thì ngay lập tức sử dụng thuốc nổ.” Nàng nói như không có chuyện gì, sắc mặt Tuyết Phi Bồng thay đổi, đây không phải là muốn đoạt mạng người sao? “Này! Sao lại có nét mặt như vậy? Tôi chỉ nói đùa thôi.” Nàng không bị điên, lần này chủ yếu là hạ sự tự tin của hân, còn chưa đến mức muốn khiến người khác chết.

“Vậy thì tốt.” Tuyết Phi Bồng thở phào, lúc này những binh lính kia đã chạy xong năm vòng, Quý Tinh đặt tách trà xuống rồi đi tới.

“Tổ thứ nhất, ngươi, lại đây, mọi người quan sát cho kỹ.” Quý Tinh chuẩn bị tự mình làm mẫu cho họ, người kia đến trước mặt nàng: “Ngươi đánh ta đi.” Hắn sững sờ, đánh nàng sao? Chuyện này... “Nhanh lên!” Quý Tinh thúc giục, người kia hít sâu một hơi rồi đánh tới.

“Rầm!” Một tiếng, mọi người đều kinh ngạc, Tuyết Phi Bằng bên kia cũng không thể không đứng lên, nàng là một nữ nhân còn đối chiến với một nam nhân cao hơn nàng nửa cái đầu, sao có thể đánh hắn ngã được? Binh sĩ cũng rất ngạc nhiên, nói thế nào thì binh sĩ kia cũng cao hơn nàng rất nhiều, nhưng tại sao... Cả nhóm người lại trừng mắt nhìn nhau.

“Thấy rõ không? Nhưng lần này chưa được tính là chủ động bắt địch, ta sợ các ngươi không hiểu, nếu như chủ động, khi hắn vừa đứng ở đây thì ta đã tấn công hắn rồi.” Nói xong cả đám binh sĩ gật đầu, Tuyết Phi Bằng nhìn đáng vẻ tràn đầy tự tin của nàng, xem ra tỷ thí lần này sẽ rất đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Cải trang mỹ nữ trà trộn quân doanh (1)

Editor: Mai Tuyết Vân

Quý Tinh lặn lộn trong doanh trại cũng không tệ, ít nhất thì nàng phát hiện Tứ hoàng tử cũng không giả vờ giả vịt như lúc trước. Nàng rất an toàn, nhưng người của võ lâm lại không biết cho nên...

“Ta nghe được một tin, nói rằng có một người mới vào doanh trại, còn khiêu chiến chủ tướng quân doanh.” Hách Liên Viên nói xong, Lâm Nhượng Tịch nghe thấy đã biết người này nhất định là Tinh Nhi rồi. “Không được, ta muốn đến quân doanh.” Nam Cung Hi ở một bên trầm tư, hắn cũng vừa mới biết Triệu Trà Trà gây ra những chuyện này là vì hắn, nhưng hiện tại hắn không tìm thấy a ta.

“Ta cũng nghĩ phải đến quân doanh một chuyến.” Nam Cung Hi lên tiếng, Lâm Nhượng Tịch gật đầu theo. “Còn bọn trẻ thì sao?” Đường Tinh Thiên cũng thật là, từ sau khi bọn họ ly biệt, Lâm Nhượng Tịch đã sớm không còn nuôi hy vọng với hắn.

“Huynh ở lại đây, chúng ta đi là được.” Lời này vừa nói xong, hai người kia nhìn nàng, tại sao không phải là nàng ở lại? “Muội nghe ngoài phố nói, quân doanh đang tuyển... Tuyển... Khụ... Quân kỹ*.” Nàng nói xong, Hách Liên Viên và Nam Cung Hi đều nhìn nàng, chẳng lẽ nàng lại muốn...

*Quân kỹ: Kỹ nữ trong trại lính

“Hai người đừng hiểu lầm! Không phải như các huynh đang nghĩ đâu, huynh nhìn xem. Bây giờ trong quân doanh không tuyển binh, cho nên...” Lâm Nhượng Tịch nhìn Nam Cung Hi, thấy ánh mắt của nàng, hắn ta không tự chủ được run rẩy, sao nàng lại nhìn hắn như thế?

“Không tuyển binh ư?” Hách Liên Viên nói nhỏ, nếu thật như thế thì phiền rồi. “Này, hai người nhìn ta làm gì?” Nam Cung Hi hỏi, lúc này Hách Liên Viên mới nhìn về phía nàng, nàng nhìn Nam Cung Hi làm gì?

“Ta nhớ ngươi từng giả thành nữ nhân mà ta thì có thể cải trang thành tú bà dẫn ngươi vào, sau khi vào thì đổi lại nam trang.” Giả dạng tú bà chính là nghề lúc đầu của nàng, nhưng Nam Cung Hi không thích, bắt một nam nhân đường đường chính chính như hắn đi mặc đồ nữ nhân sao? Không được!

“Cô nằm mơ đi!” Hắn quát to. “Khụ... Nhượng Tịch, huynh cảm thấy đề nghị của muội vô cùng...” Hách Liên Viên buồn cười, thật ra hắn cũng muốn nhìn thấy bộ dạng Nam Cung Hi cải trang thành nữ nhân sẽ ra sao.

“Này người họ Hách kia, đừng vội coi thường lời muội, tay muội trói gà còn không chặt, nếu huynh không ở lại, những kẻ trước kia đắc tội với huynh tìm đến gây phiền toái thì muội phải làm sao?” Lời nàng nói cũng có lý, hắn không đi được, huống hồ còn có bọn trẻ, nếu chúng xảy ra chuyện gì, Tinh Nhi nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

“Nếu không được, Nam Cung Hi, ngươi giả thành nữ nhân đi.” Hách Liên Viên đỡ lời cho Lâm Nhượng Tịch. Nam Cung Hi hừ một tiếng, hai người này, chắc chắn là đang muốn chèn ép hắn: “Ta không đi.”

“Nam Cung Hi! Ta biết ngươi là một kẻ bạc tình mà, tự ta đi, đến lúc đó sẽ giúp Tinh Nhi tìm một một tướng quân trong quân doanh còn tốt hơn ngươi.” Nói xong nàng tức giận chạy về phòng thu dọn đồ đạc, Nam Cung Hi nhìn theo bóng lưng nàng hồi lâu, rồi đột nhiên đuổi theo.

“Phốc! Ha ha... Ha ha...” Nhìn hai người này, Hách Liên Viên cười không ngừng, Nhượng Tịch thì hắn biết, chẳng qua Nam Cung Hi... Thật sự đã cải trang thành nữ nhân. “Không được cười! Cười nữa ta đánh chết ngươi!” Nam Cung Hi lên tiếng đe dọa, nhưng với bộ dạng này, thật sự không có chút uy nghiêm nào.

“Nhượng... Lâm Nhượng Tịch, muội thật lợi hại.” Không ngờ sau khi Nam Cung Hi giả dạng nữ nhân còn xinh đẹp đến vậy. Hắn đoán khi đi ra ngoài sẽ không ai phát hiện ra Nam Cung Hi là nam nhân, dĩ nhiên trừ hắn và Lâm Nhượng Tịch, có thể cả qt cũng sẽ không nhận ra.

“Vậy chúng ta đi thôi, ở đây giao lại cho huynh.” Lâm Nhượng Tịch nói với Hách Liên Viên, hắn gật đầu lia lịa: “Yên tâm, huynh đợi mọi người trở về bình

an.” Có được lời này của hắn, Lâm Nhượng Tịch và Nam Cung Hi mới đi ra ngoài.

"Này, các người nhìn kia, xem ra đây là kỹ nữ, nhất định là vào quân doanh rồi.” Ở bên cạnh, có rất nhiều người chỉ chỗ về phía Nam Cung Hi và Lâm Nhượng Tịch, Nam Cung Hi nhìn, đúng là tức chết hắn!

"Đứng lại, tú bà, nữ nhân này ta mua.” Một nam nhân chặn bọn họ, không ngờ vừa nhìn thấy món hàng này, hắn có một cảm giác giống như bị điện giật. Nam Cung Hi ngẩng đầu nhìn hắn chăm chăm, chẳng qua trong mắt nam nhân kia, việc này giống như phóng điện về phía hắn.

"Thật xin lỗi, vị đại gia này! Nàng ấy muốn đến quân doanh.” Lâm Nhượng Tịch phát huy bản năng tú bà của mình, tươi cười phẩy khăn lụa trong tay về phía hắn. "Cái gì? Đến doanh trại còn không bằng đi theo ta, tiểu mỹ nhân, nàng nói có đúng không?” Nam nhân kia ngạo nghễ nhìn nàng.

Chuyện này không thể đồng ý: "Quan gia, lời như thế không nói vậy được đâu. Ngài nhìn nhan sắc của nàng ấy, sao có thể đi phục vụ những tiểu binh được, đương nhiên phải là Tướng quân.” Lời này vừa nói xong, người xung quanh đều nhìn các nàng, ngay cả Nam Cung Hi cũng nhìn nàng.

"Haizz! Thật đáng tiếc! Mỹ nhân à, nếu ở quân doanh sống không tốt nhớ đến tìm Lục gia ta.” Nói xong vươn tay nâng cằm Nam Cung Hi, nắm tay của Nam Cung Hi siết chặt, thật sự muốn đánh cho tên kia một đấm, chẳng qua ánh mắt của hắn lại khiến tên Lục gia hiểu lầm.

"Mỹ nhân không muốn đi à? Vậy theo ta về.” Nói xong hắn muốn lôi Nam Cung Hi đi, nhưng đã bị Nam Cung Hi hất ra: "Không. . . Thiếp nguyện ý vào quân doanh phục vụ tướng quân.” Sau khi nói xong, Nam Cung Hi còn muốn nôn, huống chi là Lâm Nhượng Tịch ở cạnh, chẳng qua nàng nhìn rất tốt.

"Lục gia! Đệ đệ của nàng ấy còn ở quân doanh, ngài hiểu cho...” Lâm Nhượng Tịch tìm một cái cớ, muốn đuổi Lục gia, chẳng qua Nam Cung Hi vẫn luôn nhìn nàng chăm chăm. "Lâm Nhượng Tịch, lần sau nếu cô còn đưa ra cái chủ ý điên cuồng này, cô không xong với ta đâu!” Nhưng nàng nghe chẳng lọt tai, tìm một chỗ cười như điên.

Khi hai người đến cổng quân doanh, đã thấy rất nhiều người ở đó, sao lại có nhiều người muốn làm quân kỹ đến vậy? Thật ra những kẻ đó giống như lời nàng nói lúc trước, đều muốn tướng quân coi trọng, cho nên bộ dạng đều không tệ.

"Đứng lại, nguoi, đi đi.” Binh sĩ kia chỉ vào Lâm Nhượng Tịch, xấu như thế cũng dám tới đây? Không thấy những nữ nhân trước mặt sao? Ngược lại người bên cạnh nàng đáng đáp lại không tệ.

"Quân gia, chuyện là như vậy. Cô nương nhà chúng tôi xấu hổ, muốn tôi phải đi cùng, xin ngài dàn xếp chút đỉnh.” Nói xong móc ra một thỏi bạc trắng, tên lính kia vội vàng nhận lấy. "Đi mau rồi về.” Lâm Nhượng Tịch gật đầu: "Vâng, vâng.” Cứ như thế, nàng và Nam Cung Hi thuận lợi đi vào quân doanh.

Chẳng qua bọn họ không nghĩ tới việc bị đưa thẳng đến trường dành cho quân kỹ doanh trại, vì dáng vẻ của Lâm Nhượng Tịch quá xấu bị đuổi đi, nàng đứng ở ngoài cửa liền nhìn Nam Cung Hi, thôi rồi, nàng đi trước xem thử, cứ như vậy, hai người họ tách ra.

Nam Cung Hi đứng trong doanh trường quan sát một lượt, nữ nhân ở đây nhìn thì thủy mị, dáng vẻ không tệ, chẳng lẽ còn muốn phân cấp bậc sao? Nếu thế thì Lâm Nhượng Tịch. . . Nghĩ như vậy, hắn muốn đi ra ngoài, chẳng qua một đám lính từ ngoài vào, cản đường trở ra của hắn.

"Đứng đây đi, phó tướng tới rồi, chia xong cấp bậc các người cũng có thể đến doanh trường tương ứng.” Binh sĩ kia nói xong, Nam Cung Hi nhìn thấy một nam nhân thô lỗ đi vào, Long Thiên Việt nhìn lướt qua những nữ nhân kia, không khỏi cau mày, sao mặt hàng lần này lại tốt như vậy?

"Loại không có nhan sắc đâu?” Hắn hỏi. "Phó tướng, loại không có nhan sắc đã đến doanh trường khác phục vụ binh sĩ rồi.” Người kia nói xong, Nam Cung Hi nóng ruột, Lâm Nhượng Tịch sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

"Ừ.” Long Thiên Việt gật đầu, nhìn đám nữ nhân đã phân xong, cuối cùng đến lượt Nam Cung Hi, hắn quan sát Nam Cung Hi một chút. "Giữ người này lại cho ta.” Nói xong xoay người rời đi, nghe Long phó tướng đề ý đến Nam Cung Hi: "Này, người đứng là có phúc khí, lại có thể được phó tướng coi trọng.” Có người chúc mừng Nam Cung Hi, nhưng mặt hắn lại tối sầm, những người đó thấy không thú vị liền tự giác rời đi.

Lại nhắc đến Lâm Nhượng Tịch, vốn không hề đến doanh kỹ, bộ dạng nàng xấu như thế, thấy nàng mọi người đã tự động cách xa. Nàng quan sát một chút, tìm được một bộ y phục, quần áo lúc trước không thể dùng được, chỉ có thể thay y phục của binh sĩ.

Chẳng qua nàng vừa mới mặc xong, tháo lớp hóa trang trên mặt xuống, đã có người đi vào, không thèm nhìn nàng mà đã trực tiếp kéo nàng ra ngoài. "Nhanh lên một chút, đi đầm lưng cho tướng quân.” Gì? Đầm lưng cho tướng quân? Chuyện này... Chuyện này... "Đại ca, sao lại là ta?” Về mặt nàng đây đau khổ.

"Bởi vì chúng ta còn có việc khác, mà người lại là binh sĩ dự bị, không giống chúng ta không cần xông pha trận mạc.” Người kia nói xong, Lâm Nhượng Tịch cúi đầu nhìn y phục của nàng, xác định không giống với người trước mặt, nhưng nàng là...

"Mau vào đi, tướng quân đang chờ người.” Người nọ đẩy nàng vào, Lâm Nhượng Tịch lập tức tông cửa bay thẳng vào. Lý do cũng vì người kia dùng sức quá lớn, nàng là nữ nhân sao có thể chịu được. "Này!” Lâm Nhượng Tịch mới vừa mở miệng, liền phát hiện người kia đã sớm không thấy đâu nữa.

"Lê mè cái gì? Còn không đến đầm lưng cho ta.” Có tiếng nam nhân tức giận truyền ra từ bên trong, Lâm Nhượng Tịch co người lại, từ từ đi tới, tới... Cũng may vị tướng quân kia ngồi trong thùng tắm, nàng run rẩy tiến lên cầm lấy khăn trên thùng, chà lưng cho Long Thiên Hạo.

"Người chưa ăn cơm à?” Nghe thấy giọng nói này, Lâm Nhượng Tịch run một cái, khăn rơi vào thùng tắm, nàng kêu lên, không phải chứ? Sao lại xui xẻo như vậy?

"Tiếp tục chà! Mạnh tay một chút." Giọng nói kia lại gọi hồn Lâm Nhựt Tịch trở về, chẳng qua... khăn tắm... Nàng cắn răng, dù sao cũng chỉ là lưng thôi. Lâm Nhựt Tịch vươn tay vào thùng tắm, lôi khăn ra, mặc dù đã hết sức cẩn thận nhưng vẫn chạm phải người tướng quân kia.

Chà chà! Nàng chà chết hần! Lâm Nhựt Tịch dùng hết sức lực, không ngờ sức lại quá lớn, khiến Long Thiên Hạo bị đau, tức giận đứng lên.

"Người có biết chà lưng hay không?" Lâm Nhựt Tịch nhìn người trước mặt nàng, lập tức hóa đá, hần...Hần... Chết người! Nàng nhìn thấy nơi đó... Của hần, Long Thiên Hạo nhìn binh sĩ dự bị, là một thiếu niên sao?

"Này, người ngủ gật à?" Hần đẩy nàng một cái, ai ngờ "Rầm." Một tiếng, nàng đã ngã xuống ngất đi, hơn nữa máu còn chảy ra từ lỗ mũi, thật sự thì màn vừa rồi quá kích thích.

"Người đâu! Mau tới đây!" Tiểu binh này sao thế? Chà lưng một chút cũng sẽ chảy máu mũi rồi ngất xỉu ư? Chỉ thấy mấy người lính ở ngoài cửa đi vào, "Khiêng hần về." Bọn họ ba chân bốn cẳng khiêng nàng ra ngoài.

Nam Cung Hi ở bên kia cũng không tốt hơn, bởi vì... Chết tiệt, tên phó tướng sao lại có thể đòi hần thị tắm chứ? Nhưng hần là nam nhân sao có thể bởi ngủ? Nếu không được thì lập tức đánh ngất hần? Phải, cứ làm như thế! Sau khi đã quyết định như thế, hần đi theo người ta đến doanh trường của Long Thiên Việt...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Cải trang mỹ nữ trà trộn quân doanh (2)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Long phó tướng, đã đưa người đến." Binh lính nói xong, để lại Nam Cung Hi đứng đó một mình, còn hần thì lui xuống. Long Thiên Việt đứng lên, đi tới trước mặt Nam Cung Hi, hần nhìn Long Thiên Việt nuốt nước miếng, chẳng lẽ đã nhận ra hần đang giả nữ?

"Mỹ nhân, mời ngồi." Chỉ thấy Long Thiên Việt cẩn thận đỡ hần ngồi xuống, Nam Cung Hi đen mặt, nhìn lâu như vậy hóa ra cũng không thấy gì. Chẳng qua Long Thiên Việt muốn diễn tuồng gì đây? "Mỹ nhân, nàng tên gì?" Long Thiên Việt nhìn hần, lần đầu tiên hần nhìn thấy một nữ nhân mà tim đập nhanh như vậy. Vừa rồi trước mặt nhiều người, hần không thể luống cuống được.

Nam Cung Hi nhìn hần nhưng không trả lời, ánh mắt của nam nhân này nhìn hần như vậy, không phải là! Chẳng lẽ nhìn trúng hần rồi? Lần này toi chắc! Bộ dạng nữ nhân này tạm thời không thể bỏ xuống, nhưng mà Lâm Nhựt Tịch, không biết nàng ấy thế nào, hần phải nhanh chóng đến xem.

"Nam...Nam Cung Hi Nhi." Hần thêm một chữ sau tên của mình, nghe giống như tên của nữ nhi. "Hi Nhi à... Ta tên là Long Thiên Việt." Hần lập tức nói tên mình, nhìn Nam Cung Hi không rời mắt, đẹp! Quá đẹp! Dung nhan mỹ lệ, môi đỏ như anh đào, mày như lá liễu, dịu dàng như nước. Một thiếu nữ như thế không nên trở thành quân kỹ, hần biết có dân nhà lành cũng sẽ đưa nữ nhi nhà mình đến quân doanh.

"Hi Nhi, nàng có đồng ý đi theo ta không?" Long Thiên Việt nói, Nam Cung Hi kinh ngạc nhìn hần, Lâm Nhựt Tịch đáng chết, sao lại giả trang thành bộ dạng xinh đẹp thế này. Trước kia không phải kỹ thuật trang điểm của nàng chẳng ra sao ư, bây giờ biến hần thành cái gì thế này? "Chuyện này...Ngài là tướng quân, mà thiếp...Thiếp..." Nam Cung Hi ấp úng trả lời. "Không việc gì! Ta không để ý chuyện đó!" Long Thiên Việt chinh chiến nơi sa trường nhiều năm, những thứ kia hần đã không còn câu nệ tiểu tiết, về điểm này hần và Long Thiên Hạo rất giống nhau.

"Hà?" Miệng Nam Cung Hi mở to, sau đó phát hiện ra mình thất lễ, vội vàng ngậm miệng lại. Long Thiên Việt không để ý, nhưng hần để ý! Bởi vì hần không phải nữ nhân, Nam Cung Hi khóc không ra nước mắt. "Sao thế, Hi Nhi không muốn ư?" Long Thiên Việt thất vọng nhìn hần, Nam Cung Hi thấy ruột mình như thắt lại.

"Không... Không phải." Hần vội vàng phản đối, Long Thiên Việt ngẩng khuôn mặt chờ đợi lên nhìn hần, Nam Cung Hi không biết phải làm thế nào. Đi theo Phó tướng, đi lại ở đây cũng dễ dàng, hơn nữa có thể còn biết được Tình Nhi đang ở đây, đây cũng là nguyên nhân khiến hần bất ngờ phản đối.

"Vậy Hi Nhi đồng ý rồi sao?" Long Thiên Việt mừng rỡ nhìn hần, Nam Cung Hi cứng người gật đầu một cái, hần có thể từ chối sao? "Thật ư, tốt quá!" Long Thiên Việt vui vẻ lập tức ôm lấy hần, Nam Cung Hi trừng mắt, chẳng qua...Bộ dạng này, tên tướng quân đang muốn làm gì thế? Chẳng lẽ...

"Tướng quân...Tướng quân...Thiếp...Thiếp..." Dáng vẻ của hần như sắp khóc, lúc này Long Thiên Việt mới phát hiện mình quá nóng lòng. "Hà, Hi Nhi. Ta sẽ chờ đến khi tình cảm giữa chúng ta ổn định rồi mới chạm vào nàng." Hần không muốn khiến Nam Cung Hi hiểu lầm, Nam Cung Hi thờ phào nhẹ nhõm, ổn định tình cảm ư? Đòi này không thể được!

"Hi Nhi, tối nay nàng cứ ngủ ở đây, yên tâm, ta sẽ không chạm vào nàng." Nói xong lập tức ôm lấy Nam Cung Hi nằm lên giường, mấy ngày qua Long Thiên Việt đã mệt chết. Chỉ chốc lát đã ngủ mất, nhưng Nam Cung Hi thì không ngủ được, hần là một nam nhân, nhưng lại bị một nam nhân khác ôm ngủ, chuyện này... Hần nằm trong vòng tay của Long Thiên Việt, lại phát hiện Long Thiên Việt ôm rất chặt, nhìn người đã ngủ say, sắc mặt Nam Cung Hi đen đến mức không thể đen hơn.

Bên kia, Lâm Nhựt Tịch tỉnh lại đã phát hiện mình đang ở trong doanh trướng thay quần áo lúc trước. "Này, người cũng tỉnh rồi, hôm nay Long tướng quân thế nào?" Có người tiến lại gần hỏi nàng, nhìn thấy khuôn mặt phồng đại của hắn, Lâm Nhựt Tịch sợ mất hồn: "Đại...Đại ca, đây là chỗ nào?" Nàng nhìn xung quanh.

Người nọ kỳ lạ trừng mắt nhìn nàng, "Người là binh sĩ dự bị đúng không? Nơi này là chỗ nghỉ ngơi của chúng ta cũng không biết sao? Đúng rồi, người còn không mau nói, có phải người bị tướng quân đánh đúng không?" Lâm Nhựt Tịch nhìn hắn, người này đúng là nhiều chuyện: "Đúng vậy, đúng vậy. Tránh ra đi!" Nói xong nàng đứng lên, người kia nhìn nàng, tính khí của nàng thật nóng, có thể là vì bị tướng quân đánh nên mới vậy, hắn cũng không so đo với nàng.

Lâm Nhựt Tịch đi tới công quân doanh quan sát, kỳ quái sao lại yên tĩnh đến thế? "Đại ca, sao lại im lặng thế này?" Người kia nhìn hắn, không phải hắn bị đánh đến ngu rồi chứ? "Nơi ở của chúng ta cách doanh trướng của tướng quân rất xa, không phải hôm nay rất nhiều quân kỵ được đưa đến ư?" Người nọ nháy mắt với nàng, chẳng qua họ chỉ là một binh sĩ dự bị không thể tốt số mà đi tìm quân kỵ được.

"À, thì ra là như vậy." Nàng gật đầu một cái, sau đó vừa nghĩ đã thấy không ổn! Nam Cung Hi, nghĩ đến hắn, nàng lập tức xông ra ngoài, ngàn vạn lần đừng bị bắt được đó. Vừa đi đến doanh trướng bỏ Nam Cung Hi lại, Lâm Nhựt Tịch không thể đi vào, nàng không gõ cửa, có tiếng động phát ra từ bên trong đó!

Nàng sững người đứng ở ngoài, mấy lần định đưa tay vén rèm, nhưng không dám. Sợ sẽ nhìn thấy những thứ không nên thấy, lần ban ngày suýt nữa hại nàng đau mắt, chẳng qua lời đồn về tướng quân kia đúng là... Không đúng, không đúng, sao nàng lại nghĩ những chuyện này, nàng phải nghĩ làm cách nào biết được Nam Cung Hi có ở bên trong hay không.

"Người là ai? Sao lại đến đây?" Long Thiên Hạo đi từ ngoài vào, nhìn thấy có người lén lút ở doanh trướng quân kỵ, nhìn y phục của nàng, là binh lính dự bị? Sao lại ở đây? Nghe thấy giọng nói ấy, cơ thể Lâm Nhựt Tịch cứng đờ, oan gia ngõ hẹp mà.

Nàng cứng người không xoay lại, "Người, xoay lại đây!" Long Thiên Hạo ra lệnh, nghe thấy thế, Lâm Nhựt Tịch không xoay người là còn lập tức bỏ nhanh chân bỏ chạy. "Đuổi theo cho ta!" Long Thiên Hạo ra lệnh với binh sĩ phía sau, người của hắn lập tức đuổi theo. Lâm Nhựt Tịch không phải là đối thủ của họ, chẳng mấy chốc đã bị bao vây, nhìn binh sĩ cầm vũ khí chia về phía nàng, nàng nuốt nước miếng một cái.

"Là người? Người chạy cái gì mà chạy?" Long Thiên Hạo tiến lên, những binh sĩ kia chưa một con đường cho hắn, nhìn người trước mặt, đó là người đã đâm lưng ban ngày cho hắn. Chẳng qua sao nàng lại đứng bên ngoài doanh trướng quân kỵ làm gì? "Tướng quân... Tướng quân... Tôi... Tôi..." Nàng run rẩy nhìn hắn, nàng không muốn nhìn thấy hắn mà! Tránh đề hắn nhớ đến... Nàng nhìn chằm chằm nửa người dưới của Long Thiên Hạo, hắn cũng phát hiện ra, vội vàng nghiêng cơ thể tránh đi, bị nàng nhìn như thế, hắn thấy kỳ lạ.

"Người là một binh sĩ dự bị, lần sau không được phép đến doanh trướng quân kỵ nữa." Xem ra nàng muốn đi vào sung sướng, Lâm Nhựt Tịch lén lút liếc hắn một cái. Không đi thì không đi, nàng cũng không muốn đầu óc hòng mất. "Vâng, vâng, tướng quân ngài cũng đi..." Thấy Long Thiên Hạo nhìn nàng chằm chằm, Lâm Nhựt Tịch vội vã ngậm miệng lại. Haizz! Thứ đó của hắn lớn như thế, không đi giải tỏa đúng là lãng phí! Nếu Long Thiên Hạo biết nàng nghĩ như thế, nhất định hắn sẽ tức đến ói ra máu.

Chẳng qua không biết tên này bị động kinh gì, chuyện gì không muốn... "Tướng quân, ngài mau đi đi, đường tức giận với tôi, cẩn thận không chừng hỏng." Nói xong nhìn xuống nửa thân dưới của Long Thiên Hạo. Hắn vốn không muốn so đo với nàng, nhưng lúc này lại đen mặt, nàng... "Người, bắt đầu từ mai làm nô bộc* thân cận cho ta." Vóc người của binh sĩ này thật là... Không bằng trở thành nô bộc cho hắn là được, hơn nữa nhìn nàng rất giống với tên ẻo là Tinh Thiên, hắn rất muốn ngược đãi Tinh Thiên.

*nô bộc: người hầu là nam

"Hả?" Lâm Nhựt Tịch kêu to, nô bộc thân cận ư? Không phải chứ? Sớm biết nàng đã không nói những lời kia rồi, đúng là khóc không ra nước mắt. Lâm Nhựt Tịch vội vàng lắc đầu, không phải đêm khuya rồi sao, còn bắt nàng phục vụ hắn? Chẳng lẽ để nàng nhìn thấy hắn OXXX những nữ nhân kia? Chết người thật đó!

"Nhớ đó, sáng mai đến chỗ của ta trình diện, nếu không, e hèm! Tự gánh lấy hậu quả! Đi!" Nói xong hắn mang theo binh sĩ rời đi, lúc này Lâm Nhựt Tịch mới ngã ngồi trên mặt đất. Cũng tốt, đi theo tướng quân kia còn tìm Tinh Nhi mau hơn một chút.

Hôm qua hắn còn muốn dạy dỗ Lâm Nhựt Tịch, còn nàng thì ngủ một giấc đến trưa, vì binh sĩ dự bị không có người quản lý, cho nên... Vì thế mà nàng... Ngủ nướng, khi đang ngủ thì Long Thiên Hạo tự mình đến nơi nàng ở bắt người. "Này, người mau dậy cho ta." Một người cùng doanh trướng đẩy nàng: "Đừng quấy rầy ta! Để ta ngủ một lát!" Người nọ nhìn nàng, còn muốn ngủ ư? Tướng quân đã đến trước cửa rồi.

"Tướng quân." Người lay Lâm Nhựt Tịch thấy Long Thiên Hạo đi vào, lập tức tiến lên hành lễ, Long Thiên Hạo nhìn lướt qua, sau đó nhìn thấy người còn ngủ say trên giường. Đây là giờ nào, còn ngủ ư? Hắn tiến lên, cúi người xuống, kề sát bên tai nàng, hét lớn: "Tỉnh dậy!" Rồi đứng thẳng người dậy.

"Hả? Chuyện gì..." Lời còn chưa hết đã nhìn thấy khuôn mặt phồng đại của người nào đó trước mặt. Nhưng người khiếp sợ không phải nàng, mà là đám người sau lưng Long Thiên Hạo, bao gồm cả binh sĩ dự bị kia, bọn họ đều hóa đá, cả Long Thiên Hạo cũng hóa đá.

Lâm Nhựt Tịch nhìn hắn bất động, vừa muốn nói lại phát hiện..."Hả!" Nàng vội vã đẩy ra người trước mặt ra, dùng tay áo cố gắng lau miệng mình, chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao miệng nàng và miệng hắn lại chạm nhau? Long Thiên Hạo lấy lại tinh thần, đen mặt nhìn nàng, thật là sai lầm, vừa rồi hết xong, nàng liền ngồi bật dậy, khiến hắn tránh không kịp, làm môi nàng và hắn chạm nhau.

"Người mau đứng dậy cho ta." Nói xong, Long Thiên Hạo xông ra ngoài như một cơn gió, những binh sĩ kia cũng lấy lại được tinh thần mà đuổi theo.

"Trời! Người tiêu chắc! Sao lại có thể hôn tướng quân?" Binh lính dự bị kia chỉ về phía nàng, tướng quân bị một nam nhân đùa giỡn, hơn nữa hắn tin chắc không bao lâu nữa chuyện này sẽ bị toàn bộ quân doanh biết được, vậy người xui về là hắn đấy! Tướng quân nhất định sẽ không tha cho hắn.

"Chuyện này... Cũng không thể trách tôi." Nàng rất xui xẻo mà! Người chịu thiệt là nàng! Chẳng qua vừa nghĩ đến sự bối rối lúc nãy của tên tướng quân kia, tâm trạng của nàng lập tức rất tốt. "Đại ca, hôm nay tôi bắt đầu làm nô bộc thân cận cho tướng quân rồi, về sau nếu có việc gì cứ tìm tôi. Ha ha!" Nàng hào phóng vỗ vai người kia: "Thật sao? Vậy cảm tạ!" Người nọ cảm tạ nàng.

"Hi Nhi, tôi qua ngủ thế nào?" Long Thiên Việt vừa tỉnh đã hỏi thăm Nam Cung Hi, Nam Cung Hi rất muốn đánh hắn một trận nhừ tử, bị một nam nhân ôm, hắn có thể ngủ được mới lạ! "Tốt... Rất tốt." Hắn xấu hổ cúi đầu, Long Thiên Việt nhìn bộ dạng của hắn, tâm tình không khỏi vui vẻ.

"Đúng rồi, Hi Nhi, hôm nay có một trận tỷ thí ở sân huấn luyện, nàng có muốn đi xem không?" Long Thiên Việt hỏi, Nam Cung Hi lắc đầu, hắn muốn nhân dịp này đi tìm người. "À, tùy nàng vậy, cái tên Quý Tinh Thiên đó không biết hôm nay có thắng nổi đại ca của ta không nữa?" Hắn nhỏ giọng thờ dãi. Quý Tinh Thiên? Quý Tinh?

"Tướng... Tướng quân, thiếp có thể đi xem được không?" Đột nhiên hắn lại thay đổi chủ ý, nếu là Tinh Nhi, nếu hắn không đi sẽ lỡ mất. "Hả? Nàng vừa mới nói không muốn đi mà?" Long Thiên Hạo luôn muốn hắn vui vẻ, Nam Cung Hi nhìn ra được ý này, cắn răng một cái. "Tướng quân..." Hắn kéo dài giọng, cọ cọ vào ngực Long Thiên Việt.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Tỷ thí tại sân huấn luyện

Editor: Mai Tuyết Vân

Trong sân huấn luyện, Quý Tinh đưa quân đoàn Tinh Thiên đến chờ từ sớm, Tuyết Phi Bằng đã đến từ lâu, chỉ còn Long Thiên Việt và Long Thiên Hạo là chưa đến. Tuyết Phi Bằng hoài nghi, chuyện này không đúng! Chẳng lẽ gặp phải chuyện gì rồi? Nhưng sẽ không quên hôm nay là ngày tỷ thí đấy chứ? Lúc hắn đang suy nghĩ, thì một đám người đi tới, nhìn thấy Long Thiên Việt và Long Thiên Hạo hắn không khỏi nhủ mày.

Quý Tinh cũng nhìn hai người họ, tên Long Thiên Hạo còn bình thường một chút, còn tên Long Thiên Việt... Sao lại đưa nữ nhân tới? Hơn nữa nhìn thấy thái độ kia... Không chỉ có nàng mà mọi người đều rớt cằm, nhìn sang Long Thiên Hạo, khuôn mặt tối đen kéo theo một gã nô bộc, hai huynh đệ bọn họ muốn diễn trò gì vậy?

Lâm Nhược Tịch vốn không muốn đi với hắn, nhưng nàng lại bị kẻ man rợ kia lôi đi. Nàng đánh không lại hắn, thế nhưng nàng đã nhìn thấy Quý Tinh từ xa, ban đầu không tình nguyện biến thành mong chờ. Nếu không phải đang ở chỗ đông người, nàng hận không thể chạy đến gọi Tinh Nhi, vì trước đây Tinh Nhi từng nữ phần nam trang, nên nàng lập tức nhận ra.

Nam Cung Hi cũng đen mặt, vì phải liều mạng lấy lòng người bên cạnh, mà hắn lại làm nũng để Long Thiên Việt ôm hắn, có cần phải thế không? Nhìn người trên sân huấn luyện kia hắn dừng lại, người mặc nam trang đứng cùng với binh sĩ kia chính là Quý Tinh. Long Thiên Việt cũng phát hiện ra, khuôn mặt đen lại, chẳng lẽ Hi Nhi nhìn trúng tên eo lá đó rồi? Không được! Hắn vội vàng tiến lên chặn trước mặt Nam Cung Hi

Quý Tinh cau mày, hai người kia, sao lại quen thế nhỉ? Nhưng bọn họ một người là nam nhân, một người là nữ nhân, nàng thật sự không có ấn tượng gì. Nam nhân thì cũng thôi đi, nữ nhân này... Thấy Long Thiên Việt nhìn nàng chằm chằm, Quý Tinh vô tội nhún vai một cái, nàng không thích nữ nhân, chắc chắn sẽ không cướp người của hắn.

"Khụ khụ..." Tuyết Phi Bằng hắng giọng, mặc dù không biết họ đang diễn trò gì, nhưng hắn sẽ không hỏi, huống chi việc hôm nay khiến hắn tò mò là chuyện tỷ thí, "Tham kiến Tứ hoàng tử!" Long Thiên Việt và Long Thiên Hạo hành lễ với hắn, đồng thời cũng kéo người bên cạnh hành lễ theo, cái gì? Tứ hoàng tử?

Lâm Nhược Tịch khẽ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn lướt qua một bóng dáng quen thuộc. Nàng vội vã quay đầu lại, cái gì? Đó không phải là Nam Cung Hi sao? Hắn... Sao hắn còn mặc trang phục của nữ tử? Khi nhìn thấy tướng quân bên cạnh hắn, nàng liền hiểu, ném cho Nam Cung Hi một ánh mắt cảm thông. Nam Cung Hi nhìn nam nhân kia cảm thông nhìn mình, hắn cau mày, người kia là ai? Chẳng lẽ quen biết nhau à?

"Lâm Tử Hào, người an phận một chút cho ta!" Long Thiên Hạo không vui mở miệng, nữ nhân của đệ đệ hắn mà cũng dám dòm ngó sao? Nam Cung Hi nghe thấy tên lập tức nhìn nàng từ trên xuống dưới, đáng chết! Nữ nhân kia lại... Lâm Nhược Tịch, hắn cảm phần nhìn nàng chằm chằm, sao lại dùng tên của con trai rồi đi bên cạnh chủ tướng chứ?

"Long tướng quân, mới sáng sớm đã tức giận rồi? Đợi lát thua..." Quý Tinh không nói tiếp, khi cái tên đó vừa được hắn nói ra, nàng lập tức quan sát cẩn thận người bên cạnh hắn. Hóa ra là Lâm Nhược Tịch, sao nàng ấy lại ở quân doanh? Chỉ có một mình nàng tới sao? Còn... Nàng nhìn người bên cạnh Long Thiên Việt, hoàn toàn không nhận ra đây là ai, nếu Lâm Nhược Tịch tới đây, không biết hi có biết hay không, còn Tử Hào nữa.

"Thắng thua còn chưa phân định!" Long Thiên Hạo không nhận mình sẽ thua, chẳng qua là gã nô bộc bên cạnh sao thế? Vì sao cứ nhìn tên eo lá kia chằm chằm? Hay là nam nữ nàng đều thích? Nghĩ đến trường hợp này, sắc mặt hắn càng đen. "Đúng vậy, chắc chắn ca ca ta sẽ thắng người." Long

Thiên Việt lên tiếng. Quý Tinh nhìn sang, lúc này hắn đã coi nàng là tình địch. Nàng còn cố tình dùng ánh mắt quyến rũ nữ nhân bên cạnh hắn, Nam Cung Hi ngẩn người, còn mặt Long Thiên Việt thì càng tái xanh.

"Được rồi, có thể bắt đầu trận tỷ thí." Tuyết Phi Bàng lên tiếng, nếu hắn không lên tiếng chắc bọn họ sẽ đánh nhau mất. Không phải hắn dung túng huynh đệ Long gia, nhưng hắn rất cần bọn họ. Nên có một số việc hắn sẽ không so đo: "Long tướng quân, bắt đầu đi." Quý Tinh làm động tác mời với hắn.

"Để công bằng, người của ngươi có thể tùy ý lựa người của ta để tỷ thí." Quý Tinh nhìn hắn, biết hắn sẽ nói như thế, đúng như dự đoán, quân đoàn Tinh Thiên trọn tròn mắt, lão đại của bọn họ có thể tiên tri sao, lại đoán đúng rồi.

"Được, vậy cứ làm theo lời Long tướng quân." Tuyết Phi Bàng cũng cảm thấy Long Thiên Hạo làm như vậy rất tốt, hắn chỉ sợ đến lúc đó bộ người Quý Tinh sẽ thất bại thảm hại. "Được rồi, quân đoàn Tinh Thiên, cố gắng lên!" Quý Tinh xoay người về phía hai mươi binh sĩ, "Vâng, lão đại Tinh Thiên!" Đồng loạt trả lời, vang dội to rõ, đây là những binh sĩ yếu ớt trước đây sao? Long Thiên Hạo và Long Thiên Việt nhìn nhau.

"Ta tuyên bố, trận tỷ thí chính thức bắt đầu." Tuyết Phi Bàng nói xong, Quý Tinh đưa ngón tay cái về phía quân đoàn Tinh Thiên. Long Thiên Hạo và Long Thiên Việt nhìn nàng, chẳng lẽ đây là ám hiệu à? Không đợi mọi người suy nghĩ xong, một người trong quân đoàn Tinh Thiên đã chủ động đi ra, chỉ vào tinh binh lợi hại nhất trong đội ngũ của Long Thiên Hạo.

"Hừ, không biết tự lượng sức mình." Long Thiên Việt lên tiếng, người kia đúng là tự tìm đường chết, dám chọn Nhạc Lôi, không muốn sống nữa à? Long Thiên Hạo và Long Thiên Việt đều có cùng suy nghĩ, sao nàng có thể luyện cho họ dũng cảm như thế? Trước đây những binh lính đều không có dũng khí như vậy.

"Woa! Thiếp thấy rất được." Nam Cung Hi nhìn về phía trước, hắn cũng rất tò mò người Tinh Nhi huấn luyện sẽ như thế nào. Long Thiên Việt bên cạnh lại đen mặt lần nữa, hắn nhìn chăm chăm Quý Tinh, Quý Tinh cũng liếc hắn một cái, người này có bệnh à, nàng không giành nữ nhân với hắn. "Cố lên! Cố gắng lên!" Lâm Nhược Tịch cũng góp sức, tâm tình của Long Thiên Hạo chuyển biến, ít ra còn có người cổ vũ cho đội ngũ của hắn cố gắng, chẳng qua là ... "Quân đoàn Tinh Thiên, cố gắng lên." Long Thiên Hạo đen mặt, nàng có ý đúng không?

"Ngươi cảm miệng cho ta!" Lâm Nhược Tịch bĩu môi, quân đoàn Tinh Thiên cố gắng lên! Tốt nhất là đánh ngã hết tất cả binh sĩ trước mặt, nàng âm thầm cổ vũ. Long Thiên Hạo cảm thấy mình điên rồi, sao lại có thể... Bắt đầu có cảm giác với người ẻo lả trước mặt hắn. Chẳng lẽ hắn thật sự bị đồng tính rồi? Trước kia cũng có người nói hắn như vậy, bây giờ ngay cả hắn cũng đã bắt đầu nghi ngờ bản thân.

"Lý Đại, ngươi chọn ta sao? Có phải muốn ta nhường ngươi hay không? Hay là nhường hai chiêu đi?" Nhạc Lôi nhìn hắn, quan hệ giữa hai người không quá tệ. "Không cần đâu." Lý Đại trả lời, hắn tin tưởng lão đại của mình, mà Nhạc Lôi cũng rất tự tin, chẳng qua ... "Rầm!" Một tiếng, không ai biết chuyện gì xảy ra, Nhạc Lôi đã bị quật ngã trên đất.

Tuyết Phi Bàng đứng lên, chuyện này... Thật không thể tin nổi! Nhạc Lôi cũng không dám tin, hắn còn chưa động thủ, mà Lý Đại đã sắp tới, hơn nữa chiêu thức cũng rất kỳ quái. Lý Đại thấy mình đã thắng, lập tức vui vẻ hoan hô, quả nhiên chủ động bắt địch không hề sai. Lão đại Tinh Thiên đã nói qua, đánh địch trong tay không cầm binh khí, như vậy chỉ có thể dựa vào cận chiến.

"Tốt!" Tuyết Phi Bàng hô to, không ngờ nàng thật sự có bản lĩnh này, Quý Tinh hài lòng nhìn Lý Đại, lần đầu tấn công không tệ, hạ uy nghiêm của kẻ thù xuống, đúng như suy nghĩ của Quý Tinh, đội ngũ của th nhìn thấy Nhạc Lôi ngã xuống thì bắt đầu dao động, Nhạc Lôi lợi hại nhất, như vậy tiếp theo sẽ...

"Thật là giỏi!" Lâm Nhược Tịch vỗ tay, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Long Thiên Hạo thì bỏ xuống. Người của hắn thu thì liên quan gì đến nàng, cần chỉ nhìn nàng chăm chăm vậy. "Được lắm!" Nam Cung Hi mở miệng, Long Thiên Việt nhìn hắn, lúc này hắn mới nhận ra mình đã lộ ra giọng thật. "Khụ... Được lắm." Hắn đổi giọng lần nữa, Long Thiên Việt nghĩ mình đã suy nghĩ nhiều.

"Hi Nhi, cũng cảm thấy bọn họ rất giỏi sao?" Nam Cung Hi gật đầu một cái, Lâm Nhược Tịch nhìn Nam Cung Hi, trong lòng cười như được mùa. Không ngờ hắn cũng có ngày hôm nay, đáng đời! Nàng có ý chinh hắn, lúc nhìn thấy hắn giả làm nữ nhân đã thấy hả giận. Ai bảo lúc đó hắn đối xử với Tinh Nhi như vậy, cũng để hắn nếm thử cảm giác làm nữ nhân một chút. Tốt nhất là đến lúc có tình địch, lại càng thêm đặc sắc, nàng sẽ không nói cho Tinh Nhi biết, người trước mắt là Nam Cung Hi.

"Long tướng quân, ngươi thua rồi." Tuyết Phi Bàng kinh ngạc, Long Thiên Hạo gật đầu. "Bây giờ ngươi còn khinh thường ta ẻo lả không?" Quý Tinh nhìn hắn, Long Thiên Hạo ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng, "Không!" Hắn cắn răng nghiêng lợi nói, mà Lâm Nhược Tịch thì nháy mắt với Quý Tinh.

"Khụ, Long tướng quân, ta có thể hỏi ngươi một người được không?" Nàng vừa dứt lời, tất cả đều nhìn nàng, nàng muốn ai? Là ai? Những tinh binh kia chờ mong, hi vọng may mắn đó sẽ là mình. "Ngươi muốn ai?" Long Thiên Hạo nhìn nàng, chẳng lẽ nàng muốn Nhạc Lôi?

"Hắn!" Khiến mọi người rớt hết, nàng lại muốn gã nô bộc bên cạnh Long Thiên Hạo, hắn sững sờ, muốn gã nô bộc của hắn? Chuyện này... "Long tướng quân, không phải chỉ là một gã nô bộc thôi sao, ta sai ngươi phải thêm cho ngươi." Tuyết Phi Bàng lên tiếng, Long Thiên Hạo nhìn hắn, hắn đang bênh tên Quý Tinh Thiên kia sao? Chẳng qua...

"Thật xin lỗi, ta không thể." Hắn nói xong, càng có nhiều người nhìn hắn, sao tướng quân lại không chịu nhường gã nô bộc? Chẳng lẽ... Tướng quân thật sự là đồng tính? Nghĩ như thế, mắt mọi người trừng lớn, Quý Tinh không biết họ nghĩ gì, nhưng khẳng định không phải là chuyện đó.

"Một gã sai vật, sao ngươi lại không nhường?" Quý Tinh hỏi xong, mọi người đều muốn nghe hắn trả lời, Long Thiên Hạo nắm chặt quyền, vì hắn không muốn tên ẻo lả kia xa mình có được hay không? "Không cho chính là không cho!" Gào xong, hắn lôi Lâm Nhược Tịch bỏ chạy.

"Tứ hoàng tử, hắn..." Quý Tinh nhìn hắn, Tuyết Phi Bàng nhìn Long Thiên Hạo đã cao chạy xa bay, chẳng lẽ đúng như lời đồn à? Xem ra hắn muốn là

kiểu nam nhân mềm mại hơn là một nữ nhân xinh đẹp, mà Long Thiên Việt hình như cũng đã tìm thấy người mình cần, Tuyết Phi Bằng rất vui mừng.

"Đề hấn đi đi, ngươi muốn nô bộc, ta sẽ đưa cho ngươi là được." Nói xong xoay người rời đi. "Nhưng..." Quý Tinh nhìn theo bóng lưng của hấn, sao mọi người lại như thế? Không phải nàng muốn một nô bộc, mà người kia là Lâm Nhựt Tịch, một nữ nhân sống bên cạnh chủ tướng có xảy ra chuyện gì rắc rối hay không?

"Hi Nhi, chúng ta cũng đi thôi." Long Thiên Việt hừ một tiếng với Quý Tinh, nàng câm nín hoàn toàn, hôm nay bọn họ đều có bệnh mà! Một người không giải thích được thì gào lên với nàng, một kẻ không lý giải được thì coi nàng là tình địch, còn không có ai nói cho nàng biết chuyện gì.

"Lão đại Tinh Thiên, chúng ta thắng rồi!" Quân đoàn Tinh Thiên cũng chạy đến. "Các ngươi có biết tướng quân xảy ra chuyện gì không?" Nàng hỏi, sắc mặt bọn họ đều khác lạ, Nhị Cầu đến gần nói vào tai nàng: "Lão đại Tinh Thiên, nghe nói Long tướng quân yêu thích nam sắc." Hấn nói thế nàng có hiểu không? Quý Tinh há hốc, sao cơ? Đồng tính ư? Nhưng Lâm Nhựt Tịch không phải là nam nhân! Nghĩ đến đây nàng đen mặt.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 113: Môi quan hệ hỗn loạn (1)

Editor: Mai Tuyết Vân

Không lâu sau, sự tích về quân đoàn Tinh Thiên đã lan truyền khắp quân doanh, còn Quý Tinh thì được giữ lại trở thành phó tướng. Đây chính là yêu cầu của nàng, thật ra nếu không phải có Lâm Nhựt Tịch ở đây, nàng đã ra ngoài. Bây giờ thì tốt rồi, Lâm Nhựt Tịch cũng chui vào, còn nàng phải cứu nàng ấy.

"Quý tướng quân, ngài đến tìm Long tướng quân sao?" Binh lính gác cửa hỏi nàng, Quý Tinh gật đầu. "Long tướng quân không có ở đây." Quý Tinh cau mày, tên Long tướng quân đang làm gì vậy? Tại sao mỗi lần đến tìm hấn đều không có ở đây. "Ngài ấy ra ngoài một mình?" Binh lính lắc đầu, "Tướng quân mang theo tên nô bộc đi cùng." Hấn nói xong, Quý Tinh tức giận ngẩng mặt lên trời, tốt nhất là buổi tối hấn đừng mang theo Lâm Nhựt Tịch bên người, nếu không sớm hay muộn cũng có ngày nàng bắt được bọn họ.

(Mai Tuyết Vân: giờ hai người họ đồng cấp nên mình cho Quý Tinh và Long Thiên Hạo xưng ngang hàng với nhau, và cũng dùng kính ngữ nữa)

Quý Tinh mang theo sự tức giận đi về doanh trường của mình, lúc đi qua doanh trường của Long Thiên Việt thì nàng bị một nữ nhân cản đường. Quý Tinh ngẩng đầu lên, là nàng ta? Chẳng lẽ Long Thiên Việt không có ở đây? "Cô nương tìm ta có chuyện gì không?" Nam Cung Hi nhìn nàng, không nói gì, rồi lập tức ôm lấy nàng.

"Này, cô nương mau buông ta ra!" Chết thật, nhìn người đen mặt đi tới, nàng vội vàng vỗ lưng người trước mặt. "Ta..." Nam Cung Hi vừa muốn mở miệng, thì đã bị người kia kéo đi. "Quý Tinh Thiên! Không ngờ, ngươi lại quyến rũ nữ nhân của ta." Long Thiên Việt chắn trước mặt Nam Cung Hi, hét lên với nàng.

"Hả, người nói cho rõ ràng, là cô nương này bắt ngờ ôm ta, không phải là ta ôm nàng ấy." Quý Tinh nói xong, Long Thiên Việt xoay đầu nhìn Nam Cung Hi: "Hi Nhi, lời hấn nói là thật sao?" Nam Cung Hi khó xử, sao lại thế này? Hấn vừa định nói mình là ai, kết quả là Long Thiên Việt lại tới.

Hi Nhi? Quý Tinh nghi ngờ, nhưng khi nhìn nữ nhân kia, có lẽ hai người họ chỉ có tên giống nhau thôi. "Tướng quân, thiếp vừa gặp chàng ấy thì đã yêu, ngài có thể thành toàn cho thiếp được không?" Nam Cung Hi nói xong, Quý Tinh thì kinh ngạc, còn Long Thiên Việt nổi giận. Cái gì, sao Hi Nhi có thể nhìn trúng tên eo lá đó?

"Quý Tinh Thiên, ngươi còn không đi mau!" Long Thiên Việt hét lớn, Quý Tinh nhìn hấn, ha ha, nổi giận rồi, còn không chạy nhanh, nàng vội vã lướt qua Nam Cung Hi như đang chạy trốn. "Hi Nhi, rút lại những lời vừa rồi, ta sẽ làm như không nghe thấy!" Nam Cung Hi lúc này đúng là ngậm bồ hòn làm ngọt, khổ mà không thể oán than.

"Lão đại Tinh Thiên, chúng tôi đều thấy cả nhé." Một đám người ồn ào trước mặt nàng, Quý Tinh bắt đầu đỡ trán mặt. "Vậy thì sao?" Nàng cũng không phải người đồng tính luyến ái: "Nữ nhân của Long phó tướng xem trọng ngài! Lão đại, sức quyến rũ của ngài thật lớn." Nghe được lời này, Quý Tinh cười miễn cưỡng, nàng không cần loại quyến rũ này.

"Được rồi, hai người các ngươi đi trông chừng doanh trường của chủ tướng cho ta. Chỉ cần ngài ấy trở lại lập tức báo với ta." Nàng nói xong, tất cả đều kỳ quái nhìn nàng. "Lão đại Tinh Thiên, ngài không biết gì sao?" Quý Tinh ngẩng đầu nhìn Lý Đại: "Biết cái gì?" Có chuyện gì nàng không biết ư?"

"Chủ tướng đã đi sứ đến Từ Nguyệt quốc, haizz!" Hấn thở dài, Quý Tinh khó hiểu, không phải là đi sứ sao, than thở cái gì? "Lão đại Tinh Thiên, ngài có chuyện không biết, hoàng đế của Từ Nguyệt quốc là nữ nhân. Hơn nữa nàng ta đã nhòm ngó Long tướng quân lâu rồi..." Quý Tinh kinh ngạc, cái gì? Nữ hoàng sao? Chẳng qua cái tên Long Thiên Hạo đi sứ còn mang theo Lâm Nhựt Tịch làm gì?

"Không phải rất tốt sao? Có thể được làm hoàng đế, ngài ấy từ chối làm gì." Quý Tinh nói xong, mọi người lại nhìn nàng, nàng không biết gì sao? "Sao các ngươi lại nhìn ta như vậy?" Những người đó mới thu ánh mắt: "Lão đại Tinh Thiên, ngài có điều không biết, vị nữ hoàng kia... Trên phương diện ấy

nàng ta rất biến thái.” Quý Tinh cau mày, chẳng lẽ muốn nói đến S.M?*

*S.M: Kẻ thích ngược đãi và kẻ thích bị ngược đãi.

"Nghe nói Tứ hoàng tử đã cực lực phản đối, nhưng hoàng thượng vẫn nghe theo lời khuyên của các hoàng tử khác." Quý Tinh tò mò, vậy là Tứ hoàng tử không được sủng ái sao? "Được rồi, các người nói thử xem, hoàng tử nào tốt nhất?" Nàng biết nhiều cũng tốt. "Nhiều hoàng tử như vậy, Tứ hoàng tử cũng sống không dễ dàng. Nếu không phải đấu tranh gay gắt chốn thâm cung, ngài ấy cũng sẽ không trở thành người như bây giờ." Quý Tinh nhìn người kể chuyện, sao hắn biết?

"Làm sao người biết được?" Có người hỏi, người nọ thờ dãi: "Tôi vốn là thị vệ trong cung, nhưng đó là chuyện trước kia, toàn bộ đám thị vệ chúng tôi đều bị sung quân hết." Nghe hắn nói thế, mọi người đều tò mò, đây là lần đầu tiên nghe hắn nói chuyện này.

"Người nói nhanh lên, đã xảy ra chuyện gì." Quý Tinh thúc giục, người nọ nhìn nàng một chút, sau đó mở miệng nói. "Năm đó, mẫu phi của Tứ hoàng tử là Lệ phi, lại là một người đáng thương. Khi Tứ hoàng tử còn nhỏ, đã tận mắt nhìn thấy mẫu phi của mình chết trong tay phi tử khác. Còn về phần huyênh đệ Long tướng quân, mẫu thân của họ năm đó là nữ quan thân tín bên cạnh Lệ phi. Vì cứu Lệ phi mà làm liên lụy đến mình, cuối cùng Lệ phi vẫn không qua nổi, lúc ấy các con của nữ quan kia chỉ mới bảy tám tuổi." Người kia nói xong lắc đầu một cái, chẳng qua đây là tranh đấu hậu cung, nguyên nhân cái chết cũng bị giấu diếm.

"Như vậy à... Hiểu biết của người với các hoàng tử khác nhiều không?" Quý Tinh đôi mắt lơ đãng, người nọ lắc đầu: "Lão đại Tình Thiên, chuyện này chúng tôi cũng có nghe nói. Đại hoàng tử hảo sắc, chính phi sườn thiếp cũng có hơn mười người rồi. Nhị hoàng tử độc ác thô bạo, kẻ địch rơi vào tay ngài ấy không thể sống quá một ngày. Tam hoàng tử nhìn thì vô hại nhất, nhưng lại lên lút nuôi rất nhiều sĩ tử, còn câu kết với địch quốc. Lúc nhỏ, Lục hoàng tử đã chết đột ngột, nguyên nhân thì không ai biết. Chỉ còn duy nhất Thất hoàng tử, chẳng qua bây giờ còn nhỏ, nhưng mẫu phi của ngài ấy lại nhờ cậy Tứ hoàng tử dẫn dắt hạ xuất cung. Điều đó vốn không có khả năng." Người kia nói xong, Quý Tinh cảm thán, may mắn khi xuyên không nàng không rơi vào hoàng cung.

"Sao người lại biết rõ đến thế?" Có người hỏi hắn. "Lúc Hiền phi đến đây tìm Tứ hoàng tử, ta có tình cờ nghe thấy. Tứ hoàng tử không biết đâu, các người đừng đi nói lung tung, nếu không mạng nhỏ này của ta cũng khó giữ." Cả đám người gật đầu, bọn họ đều rất có nghĩa khí.

"Được rồi, mọi người giải tán, hai ngày nữa tập hợp, ta có hạng mục đặc biệt muốn huấn luyện cho mọi người." Nghe thấy Quý Tinh nói thế, khuôn mặt ai nấy đều đầy vẻ mong đợi, hạng mục đặc biệt là cái gì? Khi có người muốn hỏi, Quý Tinh đã đi xa, nhưng nàng đi tìm Tuyết Phi Băng. May mắn là người tìm được nàng trước chính là hắn, nếu là những hoàng tử khác, liệu nàng còn sống tốt thế này không.

"Sao cô nương lại tới đây?" Tuyết Phi Băng nhíu mày. "Từ Tuyết đâu? Không ở đây sao?" Hắn hỏi một đường, nàng trả lời một nẻo. "Bị ta giết rồi." Hắn nói xong, Quý Tinh nhìn hắn: "Tứ hoàng tử sẽ không làm vậy." Nghe nàng khẳng định như thế, Tuyết Phi Băng bật cười. "Cô nương đến tìm nàng ta?" Quý Tinh lắc đầu một cái, chỉ là nàng tiện miệng hỏi đến, quan tâm tình địch trước kia một chút mà thôi.

"Tôi tới tìm ngài." Nàng nói xong, Tuyết Phi Băng tò mò nhìn nàng. "Không biết cuối cùng Tứ hoàng tử muốn tự mình ngồi lên ngai vàng hay muốn nhường ngôi cho ai?" Quý Tinh nhìn hắn, Tuyết Phi Băng dùng ánh mắt u tối nhìn nàng, có ẩn ý gì? "Ngài không cần phải đề phòng tôi, tôi nói tôi muốn giúp ngài, thế nào?" Tuyết Phi Băng thu ánh mắt kia lại.

"Sao lại đột ngột nói như vậy? Có yêu cầu gì không?" Quý Tinh lắc đầu: "Chỉ cần thả tôi ra là được, tôi không có hứng thú với hoàng cung." Tuyết Phi Băng nhíu mày. "Đúng rồi, ngài vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi." Tuyết Phi Băng nhìn nàng một lúc lâu, mới nhỏ giọng nói: "Thất hoàng đệ, đệ ấy cần nó nhất." Hắn nói xong, Quý Tinh không hề bất ngờ, nàng đã sớm đoán ra: "Vậy ngài làm Nhiếp Chính vương cũng không tệ." Nói xong nàng đứng dậy rồi đi. Nhiếp Chính vương? Nàng có ý gì? Chẳng lẽ muốn phụ hoàng của hắn...

"À, tôi quên hỏi, Long Thiên Hạo đi sứ đến Từ Nguyệt quốc sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?" Quý Tinh trở lại chuyện này, Tuyết Phi Băng nhìn nàng, sao lại bất ngờ quan tâm đến Long Thiên Hạo vậy? "Khụ! Ngài đừng hiểu lầm, Long tướng quân mang theo cả gã nô bộc mà tôi muốn, hi vọng rằng hắn sẽ không sao." Lúc này Tuyết Phi Băng mới phát hiện ra, nàng ấy luôn muốn tên nô bộc ấy, ngay cả khi đến tìm hắn cũng nhắc đến, chẳng lẽ nàng biết tên ấy là ai?

"Có thể nói cho ta biết tên nô bộc ấy là ai không?" Quý Tinh nhìn hắn hỏi lâu. "Ngài đảm bảo không tiết lộ với ai, tôi sẽ nói cho ngài biết." Tuyết Phi Băng nhíu mày lần nữa, thần bí như vậy? "Nói đi." Nhìn dáng vẻ của hắn, lúc này nàng mới lên tiếng: "Nàng ấy là nữ nhân, tỷ muội tốt của tôi." Chẳng qua khi nàng nói xong, Tuyết Phi Băng liền biến sắc.

"Cái gì? Cô nương nói hắn là nữ nhân?" Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Quý Tinh bật cười, sao lại phản ứng mạnh như thế? "Thảm rồi, nếu như bị nữ hoàng của Từ Nguyệt quốc bắt, tỷ muội tốt của cô nương sẽ gặp nguy hiểm." Hắn nói xong, Quý Tinh biến sắc, tại sao? "Cô nương có biết nữ hoàng Từ Nguyệt quốc rất thích Long Thiên Hạo không?" Quý Tinh gật đầu. "Phàm là nữ nhân bên cạnh Long Thiên Hạo, bà ta đều sẽ giết chết." Đây cũng chính là lý do thật sự tại sao Long Thiên Hạo không gần nữ sắc, cho nên mỗi lần hắn giúp Long Thiên Hạo tìm nữ nhân, thì người đó cũng không trở về nữa.

"Cái gì? Sao ngài không nói sớm? Đáng chết! Nếu nữ hoàng kia thật sự giết Lâm Nhượng Tịch, tôi nhất định sẽ san bằng Từ Nguyệt quốc của bà ta." Nghe được lời nàng nói, Tuyết Phi Băng mới nhớ ra. "Đúng vậy, lần này đúng lúc chúng cần tấn công Từ Nguyệt quốc." Quý Tinh nhìn hắn: "Còn muốn đánh? Vậy đi sứ làm gì?" Nàng đã hỏi đến điểm quan trọng, đây đều là do các hoàng tử khác ép hắn. Nếu thiếu Long Thiên Hạo, nhất định hắn sẽ thua bọn họ.

"Là những kẻ kia không muốn ngài sống tốt đúng không?" Tuyết Phi Băng nhìn nàng, gật đầu, nàng nói đúng, ai bảo thân phận mẫu phi của hắn thấp kém như vậy. "Tôi muốn Từ Nguyệt quốc có được hay không?" Tuyết Phi Băng lắc đầu: "Cô nương đừng vội, ta vẫn liên lạc với Long Thiên Hạo, bọn họ bây giờ không sao." Nghe hắn nói thế, nàng gật đầu, nhưng đề phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, huấn luyện đặc biệt mấy ngày sau phải đẩy lên

sớm rồi.

Quý Tinh trở lại quân doanh, phát hiện bên ngoài doanh trường của mình có một người đang đứng, đó không phải là nữ nhân của Long Thiên Việt sao? Lại tới nữa à? Nàng bước đến: "Cô nương trở về đi, ta không thích cô nương." Vừa dứt lời, Nam Cung Hi đã xoay người, hẳn muốn nói với nàng mình là Nam Cung Hi, thì đáng chết! Sao Long Thiên Việt cứ như âm hồn không tan?

"Quý Tinh Thiên! Người đừng quá đáng!" Quý Tinh lại bị hét vào mặt không rõ lý do. "Hãy nhìn cho rõ, đây là doanh trường của ta, không phải của người." Nói xong nàng tức giận vén rèm đi vào. Sau khi Quý Tinh đi mất, ánh mắt Long Thiên Việt nhìn Nam Cung Hi càng âm u, Nam Cung Hi co ro nhìn xuống chân, không dám nhìn kẻ trước mặt...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Chịu nhục ở Tử Nguyệt quốc

Editor: Mai Tuyết Vân

"Hi Nhi! Nàng..." Long Thiên Việt không biết phải làm gì, tại sao Hi Nhi lại quần lấy tên Quý Tinh Thiên đó? "Tướng quân... Tướng quân..." Bộ dạng của Nam Cung Hi giống như đã làm sai việc gì, Long Thiên Việt càng nhìn càng tức đến mức không có chỗ phát tiết. "Đi! Trở về doanh trường với ta!" Xem ra chỉ còn cách khiến Hi Nhi trở thành người của hắn, như vậy Hi Nhi mới không quần lấy Quý Tinh Thiên nữa.

"Tướng quân, mau buông thiếp ra." Nam Cung Hi không phải kẻ ngốc, ánh mắt của tướng quân nhìn hắn rất quen. Xong đời rồi, Long Thiên Việt không để ý đến tiếng hét của hắn, kéo Nam Cung Hi trở về doanh trường. Lập tức ném hắn lên giường, tư thế nam trên nữ dưới này khiến Nam Cung Hi thiếu chút nữa học máu. Hắn là nam nhân, đây không phải là nam đê nam sao?

Hoàng cung Tử Nguyệt quốc, tại sao không ai nói qua hoàng đế là một nữ nhân? Nhìn người đang nhìn nàng chăm chăm, Lâm Nhược Tịch chỉ có thể cúi đầu. "Tướng quân... Ngài cuối cùng cũng tới." Tử Liên uốn éo đi tới bên cạnh Long Thiên Hạo. "Mặt tướng tham khiến nữ hoàng!" Long Thiên Hạo lập tức quỳ xuống, Tử Liên tiến tới đỡ hắn dậy, không để tâm đến người đang quỳ cạnh hắn. Vì khi nàng ta nhìn thấy người kia, hắn là một nữ nhân. Long Thiên Hạo mang nàng ấy tới gặp nàng, chắc hẳn cũng không biết người này là nữ nhân.

"Đừng khách khí với ta như thế." Nói xong lại cầm tay hắn, Lâm Nhược Tịch ở bên cạnh không chớp mắt, có lẽ nào? Chẳng lẽ vị nữ đế này thích... Tướng quân sao? "Ồ đâu ra tên không biết phép tắc này?" Tử Liên trừng mắt nhìn Lâm Nhược Tịch, nếu như nàng là nam nhân, thì ả ta không cần tỏ thái độ, điểm quan trọng là nàng không phải.

"Hoàng thượng, không cần chấp nhặt một tên nô bộc." Tử Liên nghe thấy thế. Sao? Tướng quân bảo vệ nàng ta ư? Chẳng qua lại càng chọc giận Tử Liên, "Người đâu! Bắt hắn lại cho ta!" Trong nháy mắt mấy tên thị vệ đã trói Lâm Nhược Tịch lại. "Nữ hoàng, vì sao người lại làm thế?" Long Thiên Hạo nhìn nàng, Lâm Nhược Tịch nhìn hắn cầu cứu, đều tại hắn! Đang không sao lại đưa nàng đến địch quốc chứ! Lần này xong rồi, sẽ không chết ở đây chứ?

"Long tướng quân rất quan tâm nàng ấy sao?" Giọng nói của Tử Liên khiến Long Thiên Hạo sững sờ, sao hắn lại quên chứ! "Không, không có, nữ hoàng hiền lành, hẳn chỉ là một nô bộc của ta." Mặc dù hắn giải thích như thế, nhưng Tử Liên lại không tin, ánh mắt của ả lướt qua hai người. "Có thật không? Vậy chúng ta vào phòng nói chuyện." ả còn cố ý nhấn mạnh bốn chữ sau.

Lâm Nhược Tịch ngăn người tại chỗ, không phải chứ? Vừa rồi nghe giọng điệu của nữ đế, hình như là muốn... "Tướng quân, xin mời! Mang hắn ta theo." Cái gì? Nàng làm sao đây? Không được, không được mà! Chẳng qua nàng chưa có cơ hội phản kháng thì Long Thiên Hạo đã nhìn nàng, sao ả dám dùng Lâm Tử Hạo uy hiếp hắn?

"Tướng quân, sao lại không biến sắc thế này?" Tử Liên kéo hắn ngồi lên giường, bàn tay mơn trớn khuôn mặt hắn. Long Thiên Hạo nghiêng đầu, đẩy tay ả ra. "Các người mang hắn đến đây, để ta xem một chút." Tử Liên nhìn vào Lâm Nhược Tịch bị trói chặt. "Tướng quân, nô bộc này nhìn rất đẹp, nếu không ngài để hắn lại cho ta đi?" Long Thiên Hạo quay đầu nhìn ả. "Tướng quân, sao lại nhìn ta như thế? Ta xấu hổ." Lâm Nhược Tịch ở cạnh nếu có thể đã sớm bật cười, vị nữ đế này đúng là một cực phẩm.

"Nữ hoàng muốn thế nào mới thả hắn?" Long Thiên Hạo không đổi sắc mặt hỏi ả, Tử Liên áp vào người hắn. "Tướng quân, ngài cũng biết..." Nói xong áp miệng xuống môi hắn, Lâm Nhược Tịch không ngốc, sao được chứ? "Tướng..." Nàng vừa mới lên tiếng, đã bị thị vệ điểm á huyết, Tử Liên sẽ không để nàng phá hỏng chuyện tốt của ả.

"Nữ hoàng, không phải người nên để những kẻ khác lui ra sao?" Tử Liên nhìn người đứng ở đó, hai người, thị vệ thì không sao, còn kẻ kia... "Haizz! Tướng quân, đều là nam nhân, ta không vội vậy ngài xấu hổ cái gì?" ả còn cố ý nhấn mạnh hai chữ nam nhân kia, Lâm Nhược Tịch nóng nảy, nàng không phải! Chẳng qua bây giờ nàng không thể nói chuyện, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

"Tướng quân, ngài nhìn tên nô bộc kìa xem. Người ta còn muốn nhìn thấy đây, có thể học tập tướng quân rồi." Lời nói của Tử Liên suýt chút nữa khiến Lâm Nhược Tịch học máu, có quý mới muốn nhìn. Nhất định là nữ nhân này cố ý, ả đã nhìn ra nàng là nữ tử, cho nên mới làm thế với nàng, nhất định là thế!

Long Thiên Hạo nhìn Lâm Nhựt Tịch, sao ánh mắt của nàng nhìn hắn lại có một cảm giác vạn kiếp bất phục như thế? Tướng quân, ngàn vạn lần đừng làm trước mặt nàng mà! Lâm Nhựt Tịch hét to trong lòng, trước kia nàng rất tò mò, nhưng bây giờ nàng không hề. Vị nữ đế kia là một tên biến thái, làm loại chuyện đó mà còn muốn người khác đứng xem.

Mặc kệ hai người “vô hình” trước mắt, Từ Liên lập tức kéo lấy áo Long Thiên Hạo, nghiêng người qua một bên, hôn hắn. Lâm Nhựt Tịch trừng mắt, không dám tin, nàng chỉ là một nô bộc, sao tướng quân lại muốn vì nàng mà chịu nỗi nhục này chứ?

Long Thiên Hạo nhìn Lâm Nhựt Tịch một cái, sau đó bị động thành chủ động, đè lên người Từ Liên. Nhìn thấy hắn chủ động, Từ Liên càng ôm hắn chặt hơn. Ht vội quay đầu, nhưng tên thị vệ đã điểm huyết nàng, khiến nàng chỉ có thể bắt đầu nhắm mắt lại.

"A... Ừ..." Nghe tiếng nữ nhân yếu đuối và hơi thở gấp gáp của nam nhân truyền đến, không biết làm sao mà nàng lại muốn khóc, vì sao lại trở thành thế này? Từ Liên ở trên giường nhìn nàng, hừ! Lần này xem nàng còn muốn Long Thiên Hạo hay không, tất nhiên ả đã hiểu lầm mối quan hệ giữa hai người trước mặt.

“Tướng quân... Tướng quân, ngài thật lợi hại!” Từ Liên giằng chân ngồi trên người hắn, mắt lại nhìn Lâm Nhựt Tịch đang nhắm mắt, không nhìn sao? Được, vậy cho nàng nghe, Long Thiên Hạo nhìn ra ý của ả, vội vàng lật người đè lên ả, dùng miệng chặn ả lại. Hắn không muốn có bất kỳ quan hệ nào với nữ nhân trước mặt, chẳng qua...

“Tướng quân, không ngờ ngài lại mạnh mẽ như thế.” Từ Liên chậm rãi mặc y phục từ từ, nhìn người không nhúc nhích nằm trên giường. Lâu như thế, cuối cùng cũng bị ả bắt được nhựt điểm, nếu không tướng quân sẽ còn cứng đầu lắm.

“Thả hắn ra.” Từ Liên nhìn về phía tên thị vệ, hắn giải huyết đạo cho Lâm Nhựt Tịch. Nàng lập tức ngồi bệt xuống đất, nàng mở mắt ra, nhìn thấy ánh mắt căm thù của nữ đế, Lâm Nhựt Tịch nắm chặt quyền. Từ Liên xuống giường đi đến bên cạnh Lâm Nhựt Tịch, âm lượng chỉ có hai người họ nghe thấy: “Tướng quân và người có lợi hại như vậy không?” Lâm Nhựt Tịch ngẩng đầu lên nhìn ả, quả nhiên ả ta đã nhận ra nàng là nữ nhân.

“Nhìn ta bất kính như vậy? Có phải chán sống rồi không?” Từ Liên từ trên cao nhìn xuống, “Nữ hoàng, chuyện người đồng ý đừng quên.” Long Thiên Hạo lên tiếng. “Ha ha... Tướng quân, làm sao ta quên chứ, chỉ là chơi đùa với hắn một chút mà thôi.” Từ Liên cười khẽ hai tiếng, sau đó mang thị vệ rời đi.

“Người ngồi dưới đất làm gì? Đứng lên đi!” Long Thiên Hạo tiến lên kéo nàng dậy lại bị Lâm Nhựt Tịch đẩy ra. “Đừng chạm vào tôi!” Nàng cảm thấy hắn rất dơ bẩn, hơn nữa Lâm Nhựt Tịch nàng cần hắn cứu sao? Cứ xem như bị nữ đế kia giết thì thế nào, Tinh Nhi nhất định sẽ báo thù cho nàng.

“Lâm Từ Hào! Người phát khùng cái gì?” Long Thiên Hạo tức giận hét to, nếu như vừa rồi hắn không thuận theo ý tứ của nữ đế. Bây giờ nàng chỉ còn là một thi thể lạnh lẽo rồi. “Ngài mới bị bệnh! Khó trách lại không đến doanh trường quân kỹ, chờ nửa ngày hóa ra là muốn thân mật với nữ đế ở đây.” Nàng mỉa mai hắn.

“Lâm Từ Hào! Người khác có thể nhìn ta như vậy, nhưng riêng ngươi thì không được!” Long Thiên Hạo hét xong, Lâm Nhựt Tịch nhìn hắn, là có ý gì? Tại sao nàng thì không được? Long Thiên Hạo không thể không thừa nhận, sau mấy ngày ở chung với nhau, hắn đã thích người trước mắt rồi... Chẳng qua, chuyện này nhất định sẽ là một bi kịch.

“Thân mật sung sướng xong sao có thể đi về chứ?” Lâm Nhựt Tịch không muốn tranh cãi với hắn nữa, hiện giờ nàng chỉ muốn trở về Tuyết Nguyệt quốc, nàng rất nhớ Tinh Nhi. Lời Lâm Nhựt Tịch nói khiến Long Thiên Hạo tái mặt, “Lâm Từ Hào!” Hắn hét to, “Tướng quân! Tôi nhớ rõ tên họ của mình, tôi chỉ là kẻ nô bộc, tôi cũng sợ chết, tôi muốn về có được không?” Nàng vốn không muốn đến nơi này, nếu như biết những chuyện sẽ xảy ra, đánh chết nàng cũng không đến.

“Được, ta biết rồi.” Nói xong hắn không nói thêm, xoay người đi ra ngoài, còn Lâm Nhựt Tịch thì cúi thấp đầu tiếp tục ngồi dưới đất, không có ý muốn đứng dậy. Long Thiên Hạo đi tới cửa xoay người liếc nàng ngồi dưới đất, có lẽ hắn đã sai, không nên mang nàng đến đây.

“Tướng quân, thật sự không muốn rời khỏi ngài.” Từ Liên nói là đưa tiễn họ, nhưng cả người lại cứ bám vào Long Thiên Hạo. Khóe miệng Lâm Nhựt Tịch khẽ co giật, vị nữ đế này chút đáng về của nữ đế cũng không có, thật không biết Từ Nguyệt quốc sao lại có thể tồn tại đến giờ.

“Nữ hoàng, mặt tướng đi trước, xin đừng tiễn nữa.” Long Thiên Hạo kéo ả xuống, Từ Liên liếc nhìn Lâm Nhựt Tịch rồi bất ngờ cắn lỗ tai của Long Thiên Hạo, Lâm Nhựt Tịch vội vàng xoay người, hai người này không thể kiềm chế sao? Long Thiên Hạo vừa định quát ả, thì một câu nói của nữ đế đã khiến hắn ngăn người tại chỗ.

“Tướng quân, lần này ngài rất thông minh, còn mang theo cả nữ nhân của mình, để nàng giả thành nam nhân ở bên cạnh.” Những thứ này có thể thoát khỏi ánh mắt của Từ Liên sao, là nam nhân hay nữ nhân, ả nhìn một cái là biết! Nàng nhìn về phía Lâm Nhựt Tịch một chút, chắc hắn sẽ biết.

Long Thiên Hạo nhìn theo ánh mắt của nàng, Lâm Từ Hào? Cái gì? Ý ả nói Lâm Từ Hào là nữ nhân? Hắn quan sát lần nữa, khó trách hắn vẫn luôn thấy kỳ quái, vóc người của quân dự bị như thế sao có thể được tuyển chọn, làm hắn vẫn nghĩ... Thì ra hắn thích nữ nhân, không phải nam nhân...

“Tướng quân, lần sau nhớ mang quà hồi báo ta nhé.” Từ Liên nghiêng người về phía hắn, Long Thiên Hạo không để ý đến ả mà lập tức đi đến xe ngựa. “Đi thôi.” Hắn vươn tay về phía Lâm Nhựt Tịch, nhưng nàng chỉ liếc mắt một chút, ngay sau đó tự mình nhảy lên xe, tay của hắn cứ lơ lửng giữa không trung.

“Cho người, ăn một chút đi.” Từ hoàng cung Từ Nguyệt quốc ra ngoài, nàng chưa ăn gì cả, Lâm Nhựt Tịch mở mắt ra, nhìn lương khô trước mắt. Sau đó lại im lặng không lên tiếng, rồi nhắm mắt lại, nàng không cần đồ ăn của hắn! “Lâm Từ Hào!” Gào xong, hắn nhét lương khô vào tay nàng, hắn

âmĩ cái gì thế?

Lâm Nhực Tịch mở mắt, nhìn đồ trong tay, sau đó đứng lên vươn người tới cửa sổ, ném đồ ra ngoài xe ngựa. Long Thiên Hạo kéo nàng lại: “Người nổi con à?” Lâm Nhực Tịch nhìn tay hắn, “Buông ra.” Nàng chỉ nói hai chữ, nhưng hắn lại không bỏ qua sự chán ghét trong mắt nàng, hắn trở lại chỗ ngồi của mình, không lên tiếng nữa.

Doanh trưởng phó tướng của Tuyết Nguyệt quốc, nhìn Long Thiên Việt bị hắn đánh ngất, Nam Cung Hi không biết mình phải làm gì. Nếu đi ra ngoài, sẽ kinh động làm binh lính nghi ngờ. Chẳng qua tình huống lúc đó gấp gáp, Long Thiên Việt bất ngờ rồi ngã xuống, hắn ngồi trong doanh trưởng chờ Long Thiên Việt tỉnh lại...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Mỗi quan hệ hỗn loạn (2)

Editor: Mai Tuyết Vân

Gần tối, xe ngựa của Long Thiên Hạo đã đến quân doanh, ở ngoài cổng, Tuyết Phi Bằng đã đưa người đến chờ từ lâu. Nhìn thấy bọn họ bình an trở về, hắn thở phào nhẹ nhõm, Quý Tinh đứng cạnh hắn nhìn thấy Lâm Nhực Tịch, không tự chủ được chau mày, sao cứ thấy lạ ở đâu vậy.

Long Thiên Hạo xuống xe đầu tiên, sau đó xoay người muốn đỡ lấy Lâm Nhực Tịch, nhưng bị nàng tránh né, vừa nhìn thấy Quý Tinh đã không để ý đến ánh mắt của người khác, vội vàng nhào vào lòng Tinh Nhi. Quý Tinh sùng sột, sau đó hoàn hồn, xem ra Lâm Nhực Tịch nhất định đã chịu uất ức, nếu không nàng ấy sẽ không như thế này.

"Long tướng quân, ta đưa nô bộc này đi." Quý Tinh nói với Long Thiên Hạo, hắn nhìn người trong lòng nàng, tay nắm chặt quyền. Quý Tinh cũng không bỏ qua ánh mắt của hắn, haizz! Chuyện này đối với Lâm Nhực Tịch không biết là may mắn hay bất hạnh nữa, Long Thiên Hạo không phải đối, tro mắt nhìn Quý Tinh đưa Lâm Nhực Tịch đi.

"Long tướng quân, đi thôi, ta đưa người đi đón gió tẩy trần." Tuyết Phi Bằng tiến lại vỗ vai hắn. "Tạ hoàng tử, chỉ là mặt tướng hơi mệt, muốn về nghỉ ngơi trước." Nói xong lập tức trở về doanh trưởng của mình, Tuyết Phi Bằng hoài nghi, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì ở Từ Nguyệt quốc rồi? Đúng rồi, vừa rồi hình như tỷ muội tốt mà Quý Tinh nhắc đến cũng lạ, chẳng lẽ có liên quan đến nữ đế của Từ Nguyệt quốc?

"Lâm Nhực Tịch, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?" Trong doanh trưởng của Quý Tinh, mặc dù có rất nhiều người tò mò sao nàng lại thân thiết với một nam nhân như thế. Nhưng không có kẻ nào dám xông vào doanh trưởng của nàng, Lâm Nhực Tịch gạt đầu, sau đó lại lắc đầu. "Haizz! Tỷ mau nói thật đi." Quý Tinh than thở, Lâm Nhực Tịch cũng muốn nói, nhưng rất khó để mở miệng.

"Tinh Nhi, nếu như... Tỷ nói, nếu như muội nhìn thấy Nam Cung Hi thân mật với nữ nhân khác. Thì muội sẽ có phản ứng gì?" Nghe được lời nàng nói, Quý Tinh nhìn nàng từ đầu đến chân. "Này, không phải tỷ đã nhìn lên Long tướng quân và nữ đế của Từ Nguyệt quốc đó chứ?" Rất có khả năng, vì Tuyết Phi Bằng đã nói nữ đế Từ Nguyệt quốc rất thích Long Thiên Hạo.

"Muội nghĩ ta là người như vậy sao? Muội không biết nữ hoàng kia là một kẻ biến thái, ả bắt tỷ phải nhìn." Nói xong, nàng lại chán nản ngồi xuống. "Haizz, không phải đã thích Long Thiên Hạo chứ?" Quý Tinh đẩy nàng một cái, Lâm Nhực Tịch tức giận tái mặt trừng mắt nhìn nàng. "Sao thế được! Nam nhân đều không ai tốt cả!" Nghe được lời nàng nói, Quý Tinh cau mày.

"Muội cảm thấy... Về mặt Long Thiên Hạo nhìn tỷ có vẻ lạ, hai người không có chuyện gì chứ?" Việc này khiến nàng hơi tò mò, ...Lâm Nhực Tịch quay đầu nhìn nàng. "Tinh Nhi, tỷ phát hiện muội trở nên rất tò mò!" Nàng oán trách, Quý Tinh nhún vai một cái. "Muội cảm thấy tò mò cũng là một điểm tốt." Nàng nói xong, Lâm Nhực Tịch nhìn nàng như quái vật.

"Tinh Nhi, tỷ theo muội được không?" Nàng không muốn đi theo tên Long Thiên Hạo dễ dãi như vậy. "Chuyện này... Chuyện này, Long Thiên Hạo có chịu không?" Nói đến đây, Lâm Nhực Tịch than thở, "Nói thật, Tinh Nhi, kể từ khi, không đúng, là nghe thấy hắn và nữ đế Từ Nguyệt quốc thân mật. Về sau, tỷ lại... Haizz! Nói thế nào nhỉ, cảm thấy hắn rất bản, không muốn ở cạnh hắn." Lâm Nhực Tịch nói xong, Quý Tinh chống cằm.

"Ừ." Nàng gạt đầu một cái, đúng vậy, không thấy thì chưa tính, nhưng nghe thấy cũng khó chịu trong lòng. Giống như khi Quý Triết nói chuyện Nam Cung Hi uống sữa mẹ, nàng không nghe, không thấy, nhưng cảm giác lại... Chẳng qua Lâm Nhực Tịch... "Được rồi, Lâm Nhực Tịch, tỷ đến một mình?" Quý Tinh vẫn luôn quên hỏi Lâm Nhực Tịch.

"Hả, phải... Đúng vậy!" Lâm Nhực Tịch chột dạ trả lời, "Có thật không?" Quý Tinh nhìn nàng hỏi. "Thật mà." Lâm Nhực Tịch nhìn nàng. "Muội muốn hỏi tỷ, có phải nên mặc nữ trang ở bên cạnh muội không? Như vậy tốt hơn một chút, dù sao muội..." Nàng chỉ vào nam trang trên người.

"Được rồi! Nếu không người khác sẽ hiểu lầm muội thích nam nhân, haizz! Không đúng, muội vốn nên thích nam nhân." Nói qua nói lại hai cười cùng bật cười. "Tỷ muốn bị đánh có phải không? Phải hay không?" Quý Tinh cù lét Lâm Nhực Tịch, "Á... Tinh Nhi, tha mạng!" Lâm Nhực Tịch cười đến mức thở không ra hơi.

"Đứng rồi, ở đây muội tên là Quý Tinh Thiên, còn nữa, tỷ phải giúp muội ngăn nữ nhân bên cạnh Long Thiên Việt. Không biết có phải phát bệnh không, ngay trước mặt Long Thiên Việt lại nói vừa thấy muội đã yêu, thiếu chút nữa hại chết muội." Quý Tinh nói xong, trong lúc nhất thời Lâm Nhượng Tịch không nhớ ra đó là ai.

"Là ai vậy?" Nàng gãi đầu, Quý Tinh tức giận nhìn nàng, "Chính là nữ nhân bên cạnh phó tướng đó." Nàng vừa nói xong, Lâm Nhượng Tịch đã ôm bụng cười không ngừng, Quý Tinh khó hiểu nhìn nàng, nàng bị điểm huyết cười sao? "Tỷ cười cái gì?" Lâm Nhượng Tịch khoát tay với nàng, Lâm Nhượng Tịch sẽ không nói nữ nhân kia chính là Nam Cung Hi đâu.

"Tỷ... Tỷ biết rồi, muội giúp ta mang nữ trang đến đây." Quý Tinh gật đầu, cũng đứng. "Tỷ ở đây chờ muội." Lâm Nhượng Tịch gật đầu, lúc này Quý Tinh mới đi ra ngoài, Lâm Nhượng Tịch thở phào một tiếng, sao Tinh Nhi lại không nhận ra nữ nhân kia là Nam Cung Hi nhỉ, chơi vui thật.

Trong lúc nhất thời Quý Tinh không biết đi đâu tìm nữ trang, gần đây chỉ có... "Đứng lại, phó tướng chúng tôi đang bận chuyện." Binh lính ngăn bước chân của nàng. "Bây giờ sao?" Quý Tinh mở miệng, binh sĩ kia ngưng ngừng, lại nói đã một ngày rồi.

"Hỏi Quý phó tướng, đã... Đã một ngày rồi." Binh sĩ kia tiến tới rồi nói, Quý Tinh sửng sốt, chuyện gì? Một ngày rồi? Nàng trừng mắt, tên Long Thiên Việt này được đó! "Vậy tối nay ta lại tới." Nàng nói với binh sĩ, sau đó xoay người, chẳng qua còn chưa rời đi đã nghe thấy tiếng tức giận truyền ra từ bên trong.

Bên trong doanh trại phó tướng, Long Thiên Việt đỡ đầu từ từ tỉnh lại, Nam Cung Hi ở bên bên đề phòng nhìn hắn. Nếu như hắn có hành động gì quá đáng, sẽ đánh hắn nát xù. "Hừ..." Sao đầu lại đau thế này? Đứng rồi, hắn nhớ hình như Hi Nhi đã đánh hắn nát xù, là nàng thật sao? Hắn vội vã tìm kiếm khắp nơi, phát hiện người đang ngồi co ro bên cạnh.

"Hi Nhi! Nàng!" Hắn lớn tiếng, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của Nam Cung Hi, Long Thiên Việt lại ảo não, đều do hắn quá nóng lòng. "Tướng quân, xảy ra chuyện gì?" Long Thiên Việt lớn giọng, Quý Tinh chạy vào, người ngoài cửa cũng không ngăn, thật may là vị tướng quân và cô nương xuân tình đều mặc quần áo chỉnh tề.

"Sao người lại tới đây?" Nhìn thấy nàng, sắc mặt Long Thiên Việt không thể nói là tốt được. "À, ta..." Còn chưa nói hết, đã bị người ta ôm lấy, sắc mặt của Long Thiên Việt đen tới mức không thể đen hơn được nữa. "Chuyện này... Cô nương, buông ta ra được không?" Quý Tinh cứng ngắc, xong rồi, bộ dạng Long Thiên Việt như muốn giết chết nàng.

"Quý Tinh Thiên! Lần sau không cho phép người chạy tới đây!" Nói xong tiến đến kéo Nam Cung Hi lại, "Ha ha... Ta muốn hỏi người có nữ trang không cho ta mượn." Nếu không có chuyện gì, nàng chạy đến đây làm gì, không thèm! Long Thiên Việt hoài nghi nhìn nàng, Quý Tinh khụ khụ một tiếng: "Ta! Ta lấy cho vị hôn thê mặc!" Hết cách rồi, nàng chỉ có thể lấy đại lý do này.

"Người có vị hôn thê?" Sắc mặt của Long Thiên Việt mới tốt lên một chút, nhưng sắc mặt của Nam Cung Hi nhìn không tốt, nàng lấy đầu ra vị hôn thê? "Phải... Đúng như thế! Tối nay, dẫn người đi gặp được không?" Nhìn dáng vẻ của nàng không giống nói dối. "Hi Nhi, đi lấy y phục cho hắn." Trước đây hắn cố ý tìm người may rất nhiều cho Nam Cung Hi.

Nam Cung Hi bắt đầu mang một bộ y phục đưa cho Quý Tinh, hắn ai oán nhìn nàng, còn Quý Tinh thì mỉm cười. "Cảm tạ, vậy ta đi trước." Nói xong chạy như bay ra ngoài, Nam Cung Hi vẫn nhìn theo bóng lưng của nàng. "Hi Nhi! Hắn đã có hôn thê rồi, tốt nhất là nàng nên theo ta, ta sẽ cho nàng danh phận chính thê!" Long Thiên Việt nói xong, Nam Cung Hi kêu rên trong lòng. CMN, chính thê đó!

"Tinh Nhi, sao thế? Có người đuổi theo muội à? Hay là muội trộm y phục của người ta." Lâm Nhượng Tịch chỉ vào y phục trong tay nàng hỏi. "Đừng suy nghĩ bậy bạ!" Nàng cốc đầu Lâm Nhượng Tịch. "Thay đi, mới vừa rồi tỷ không biết đâu. Nữ nhân của Long phó tướng lại có thể ôm ta trước mặt Long Thiên Việt. Tỷ không thấy vẻ mặt muốn giết người của hắn đâu. Sau đó muội nói muốn lấy y phục cho hôn thê... Cho nên, Lâm Nhượng Tịch, khiến tỷ uất ức giả bộ thành vị hôn thê của muội vậy." Nàng vừa nói xong, đã nhìn thấy Lâm Nhượng Tịch cười đến lăn lộn trên đất.

"Này, tỷ không bị bệnh chứ?" Chuyện nàng kể không có gì đáng cười. "Không có... Không có... Làm sao muội lại nghĩ đến việc mượn y phục của nàng ấy vậy?" Vừa nghĩ đến cảnh tượng Tinh Nhi vừa kể, nàng lại không kiềm chế được. "Tỷ nghĩ xem, nữ nhân của Long phó tướng, nhất định sẽ có rất nhiều y phục tốt. Không lấy sẽ rất uổng phí, chẳng qua khi muội đến, hắn và cô nương kia mới vừa làm xong chuyện, suốt cả một ngày đó! Thật là khỏe!" Quý Tinh mới vừa nói xong, Lâm Nhượng Tịch lại co giật bên cạnh.

"Này, Nhượng Tịch, tỷ lại làm sao vậy?" Quý Tinh vội vàng đến cạnh Lâm Nhượng Tịch. "Tinh Nhi... Muội đánh chết tỷ đi! Không được, tỷ... Ha ha... Ha ha..." Quý Tinh không hiểu, sao lại tỷ ấy lại cười thành thế này? Tại sao Lâm Nhượng Tịch lại không cười, Nam Cung Hi là nam nhân, Lâm Nhượng Tịch rất tò mò hắn và tướng quân kia làm gì mà mất cả một ngày.

"Được rồi, tỷ mau đi thay quần áo, rồi đến doanh trại của Long Thiên Hạo với muội, cứ nói như trước, tỷ là hôn thê của muội, muội sẽ nói hắn thả người." Quý Tinh nói xong, Lâm Nhượng Tịch không cười được nữa, phải đến chỗ tướng quân sao? "Hả, Tinh Nhi, tỷ không đi có được không?" Lâm Nhượng Tịch đau khổ.

"Không được! Nhanh lên, thay đồ đi." Quý Tinh đẩy nàng, Lâm Nhượng Tịch bắt đầu đi, nhanh chóng thay y phục. "Chà, quả nhiên mặc nữ trang vẫn đẹp nhất." Quý Tinh nói xong, Lâm Nhượng Tịch im lặng, nàng là nữ nhân, mặc nữ trang so với Tinh Nhi cũng còn kém hơn. "Đi thôi." Quý Tinh đưa tay ra, Lâm Nhượng Tịch lập tức nắm lấy, hai người rời khỏi doanh trại, trên đường đi rất nhiều người trừng mắt nhìn bọn họ.

"Tướng quân có đó không?" Quý Tinh đứng ngoài doanh trại hỏi lính gác, lúc này người nọ mới lấy lại được tinh thần. "Hả, tướng quân đang ở trong." Hắn trả lời xong rồi nhìn Lâm Nhượng Tịch hồi lâu. "Đây là vị hôn thê của ta." Giới thiệu xong, Quý Tinh mang theo Lâm Nhượng Tịch vào doanh trại.

"Tướng quân? Tướng quân?" Quý Tinh kêu hai tiếng, không phải nói ở trong sao? Người đâu? Lâm Nhượng Tịch kéo tay áo nàng, Quý Tinh nhìn Lâm Nhượng Tịch, "Có tiếng nước chảy." Chẳng lẽ tướng quân đang tắm? Quý Tinh đi và bên trong một chút, quả nhiên... Lâm Nhượng Tịch không bước tiếp, bởi vì sẽ làm nàng nhớ đến chuyện lần đầu tiên lúng túng gặp tướng quân.

"Tướng quân." Nghe thấy giọng nói ấy, hắn biết là Quý Tinh Thiên, nhưng còn nữ nhân bên cạnh nàng là ai? "Quý phó tướng? Có chuyện gì sao?" Hắn lơ đãng lau thân thể, "Khụ! Là như thế này, nô bộc trước đây của ngài thật ra là vị hôn thê của ta, nàng ấy ham vui, cho nên, tướng quân, ta muốn đưa người về." Quý Tinh nói xong, cánh tay lau người của Long Thiên Hạo cứng đờ.

Long Thiên Hạo nhìn người bên cạnh Quý Tinh một chút, nàng ấy cúi đầu, hắn không thấy vẻ mặt của nàng, đã đổi về nữ trang ư? Vị hôn thê à? Mọi chuyện kia đều buồn cười làm sao! "Hừ! Quân doanh không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào." Nói xong, hắn không nhìn bọn họ nữa, Quý Tinh biết hắn đã đồng ý.

"Ta tướng quân, chúng ta cáo lui trước." Nói xong hai người xoay người rời đi, sau khi họ đi Long Thiên Hạo mới chui vào thùng tắm lần nữa...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Gặp gỡ là duyên phận

Editor: Mai Tuyết Vân

Rất nhanh toàn quân doanh đều biết chuyện Quý Tinh đã có vị hôn thê, rất nhiều người cũng đến chúc mừng nàng. Lại còn chất vấn vì sao nàng giấu giếm, người kinh ngạc nhất chính là Tuyết Phi Băng, ruột cuộc các nàng muốn diễn tuồng gì? Chỗ Long Thiên Việt đã xảy ra chuyện gì? Tại sao hắn vẫn chèn ép Quý Tinh?

Chẳng qua người trong quân doanh đã nhanh chóng phát hiện ra chuyện kỳ lạ, Long phó tướng suốt ngày đen mặt nhìn về phía Quý phó tướng. Mà nữ nhân của Long phó tướng cũng ai oán nhìn Quý phó tướng. Ngay cả người chính trực như Long chủ tướng không biết đã xảy ra chuyện gì, sẽ thường xuyên nhìn chằm chằm vị hôn thê của Quý phó tướng như người mất hồn.

"Lão đại Tinh Thiên." Nhị Cửu gãi đầu muốn nói lại thôi, tại sao là hắn chứ? "Chuyện gì?" Quý Tinh hoài nghi nhìn hắn, Lâm Nhượng Tịch ở cạnh cũng tò mò nhìn người họ. "Chuyện là... Chuyện này... Huynh đệ chúng tôi cảm thấy, ngài cứ đoạt lấy nữ nhân của Long phó tướng là được." Nói xong, Lâm Nhượng Tịch vừa mới uống nước đã phun đầy mặt Nhị Cửu.

"Khụ khụ... Khụ khụ..." Lâm Nhượng Tịch vỗ ngực, Quý Tinh cũng nhìn hắn: "Vì sao?" Nàng không thích nữ nhân mà? Nhắc đến chuyện này, Nhị Cửu tức giận, Quý Tinh càng kỳ lạ, hắn tức giận cái gì? "Long phó tướng, sao có thể đến chỗ Tứ hoàng tử nói xấu ngài được?" Đây là chuyện mấy huynh đệ vô tình nghe được.

"Ừ, nhưng vì sao lại muốn ta đoạt nữ nhân của hắn?" Quý Tinh nói xong, Lâm Nhượng Tịch gật đầu phụ họa, hoàn toàn quên mất thân phận vị hôn thê của Quý Tinh là nàng sao lại có thể bình tĩnh như thế. Quý Tinh sớm đã biết Long Thiên Việt đã cáo trạng nàng với Tuyết Phi Băng rồi. "Đúng vậy, cái tên này, sao lại nghĩ ra chủ ý như thế! Có phải không muốn ta sống tốt không?" Nói xong Lâm Nhượng Tịch che mặt lại, lúc này nàng mới nhớ ra mình không thể tỏ ra bình tĩnh như vậy.

"Chuyện này..." Chết tiệt! Sao lại quên mất, lão đại Tinh Thiên đã có vị hôn thê, lần này thì tốt rồi. Nhìn Lâm Nhượng Tịch khóc đến mức thương tâm, trong lúc nhất thời hắn không biết nên làm gì. "Chuyện đó, tôi chưa nói gì cả." Nhị Cửu đứng lên chạy ra ngoài. "Được rồi! Đừng giả vờ nữa, người ta đã đi rồi." Quý Tinh nói xong, Lâm Nhượng Tịch cũng ngẩng đầu lên, nàng nào có khóc, chỉ thấy nụ cười vui vẻ.

"Tinh Nhi, có phải muội sẽ thu nữ nhân của phó tướng sao?" Lâm Nhượng Tịch tò mò nhìn nàng, Quý Tinh tức giận nhìn nàng một cái. "Tỷ muốn muội và Long Thiên Việt trở mặt sao?" Không thấy rõ Long Thiên Việt rất yêu thích nữ nhân kia à? Nghe thấy vậy, Lâm Nhượng Tịch cười thầm đến mức muốn nội thương.

"Vậy... Nếu cô nương ấy không để tâm đến sự phản đối của Long phó tướng, kiên quyết muốn ở bên muội thì sao?" Người như thế mới là Nam Cung Hi, hơn nữa hắn không phải nữ nhân, cho nên lời nàng nói có thể sẽ thành sự thật. "Chuyện này..." Quý Tinh cũng chưa từng nghĩ đến, chẳng qua Long Thiên Việt sẽ không tha người dễ dàng như vậy, với chuyện này nàng rất có lòng tin.

"Tỷ nghĩ Long Thiên Việt sẽ dễ dàng buông tay sao?" Quý Tinh nói xong, Lâm Nhượng Tịch gật gù, cũng đúng. A di Đà Phật! Nam Cung Hi, bản thân hắn phải tự cầu phúc nhiều vào! "Tinh Nhi, ngày mai khi muội huấn luyện đặc biệt cho bọn họ, tỷ có thể đến xem không?" Nàng rất tò mò, sao Tinh Nhi có thể biết nhiều như thế, đây không phải trò chơi ở nhà, mà là đánh giặc đấy!

"Được." Nàng vừa dứt lời, Lâm Nhượng Tịch còn chưa kịp vỗ tay vui mừng, thì đã bị người xông vào dọa sợ, còn mặt Quý Tinh thì tái xanh. "Ta đã nói rồi, ta không thích cô nương!" Nói xong nàng nhìn sau lưng Nam Cung Hi, đang muốn thở phào thì đáng chết! Nữ nhân này có bệnh phải không?

Nam Cung Hi muốn mở miệng, ai ngờ... "Quý Tinh Thiên! Long Thiên Việt ta sẽ không để yên cho người!" Nói xong hắn lại tức giận kéo Nam Cung Hi rời đi. Mặt Nam Cung Hi không thể đen hơn được nữa, khi hắn đến đây bên ngoài không có ai mà, sao một lúc đã tới rồi? Chẳng lẽ có kẻ lén lút theo

đôi hân?

“Chuyện này...Ta...CMN!” Quý Tinh không kiềm được mắng chửi, Long Thiên Việt này không thấy rõ tình hình! Mỗi lần đến đều hét lên với nàng, “Tinh Nhi...Chuyện này...” Lâm Nhược Tịch muốn cười nhưng không nổi, hành động của Long Thiên Việt vừa rồi...Nàng không khỏi run rẩy, nếu như hân phát hiện ra nữ nhân bên cạnh mình là một nam nhân sẽ ra sao đây?

“Lâm Nhược Tịch, lần sao nữ nhân này đến, tỷ ngăn lại cho muội.” Đúng là làm nàng tức chết, nghe thấy lời Quý Tinh nói...Lâm Nhược Tịch gật đầu, chuyện này rất hợp ý nàng, “Được rồi, Tinh Nhi, đừng tức giận nữa, không tốt cho sức khỏe đâu.” Lâm Nhược Tịch lại gần vỗ lưng cho nàng.

“Chuyện gì mà tức giận như vậy?” Tuyết Phi Bằng mỉm cười đi tới, còn có Long Thiên Hạo thái độ khác thường đi bên cạnh. “Còn có thể có chuyện gì, ngài nên quán đệ đệ mình cho tốt. Lúc nào cũng đầu bù tóc rối, điên điên khùng khùng không rõ lý do.” Long Thiên Hạo cau mày, chuyện này hân cũng có nghe nói. Chính hân cũng tò mò, sao nữ nhân đều thích tên ẻo lả như thế, hân đưa mắt nhìn Lâm Nhược Tịch.

“Lâm Nhược Tịch tham kiến Tứ hoàng tử, tướng quân.” Lâm Nhược Tịch đứng dậy hành lễ, hết cách rồi, ai bảo nàng chỉ là một thường dân. “À. Miễn lễ.” bp sững sờ, sau đó lướt mắt về phía Long Thiên Hạo, chẳng lẽ nữ nhân này hợp mắt hân? Nếu không sao lúc vừa nghe hân đến tìm Quý Tinh thì lại đi theo.

“Tứ hoàng tử, ngài tìm tôi có việc gì?” Lúc này Tuyết Phi Bằng mới nhớ ra, gật đầu. “Thần nữ xin cáo lui.” Lâm Nhược Tịch lập tức lui ra ngoài. “Mặt tướng cũng cáo lui.” Nhìn hai người rời đi, Tuyết Phi Bằng cau mày nhìn Quý Tinh, “Đừng hỏi tôi,... cái gì tôi cũng không biết.” Quý Tinh đánh đòn phủ đầu.

“Gần đây, cô nương phải chú ý, trong quân doanh có nội gián, chuyện của cô nương các hoàng tử khác đã biết. Ta nghĩ bọn họ nhất định sẽ nghĩ mọi cách để bắt cô nương đi.” Tuyết Phi Bằng nói xong, Quý Tinh cau mày, sao lại xuất hiện nội gián chứ? “Ta cảm thấy nội gián rất có thể là người thân cận bên cạnh chúng ta.” Nếu không sẽ không biết nhiều thứ như thế.

“Được, tôi biết rồi.” Xem ra có nhiều chỗ nàng cần cẩn thận một chút, “Đúng rồi, việc tấn công Tử Nguyệt quốc rất cấp bách. Khi nào ám khí của cô nương mới thể làm xong?” Tuyết Phi Bằng rất quan tâm đến vấn đề này, Quý Tinh nhìn hân một cái. “Yên tâm, lần này tôi làm không giống lần trước. Tôi đảm bảo ngài có thể đánh thắng trận này.” Thấy nàng tự tin như vậy, Tuyết Phi Bằng an tâm không ít.

“Phải rồi, quan hệ giữa cô nương và Long Thiên Việt có thể...” Tuyết Phi Bằng không biết nên nói gì, bộ dạng Long Thiên Việt như thế đối với chuyện đánh giặc của họ trăm hại vô lợi. “Tôi ư? Nếu không ngài đi giết cô nương ấy đi?” Quý Tinh nhún vai, Tuyết Phi Bằng tối mặt, nếu như giết nữ tử kia rồi, Long Thiên Việt còn không nổi điên ư.

“Thuận theo tự nhiên đi.” Quý Tinh thờ dài, cùng lắm thì nàng sẽ cố gắng tránh xa bọn họ là được, sẽ không có vấn đề gì chứ? Tuyết Phi Bằng cũng gật đầu, quả thật vậy. “Nội gián bên trong có phải là...” Quý Tinh vừa nói xong, Tuyết Phi Bằng nhìn nàng, “Không đâu, tuyệt đối không phải hân.” Tuyết Phi Bằng khẳng định, hân rất hiểu Long Thiên Việt.

“Là tôi cả nghĩ.” Sao nàng lại quên mất, mẫu thân của Long Thiên Việt vì cứu mẫu phi của hân mà chết. Có lúc thứ tình cảm này sẽ khiến người khác phán đoán sai, chẳng qua nàng nghĩ cần phải chú ý Long Thiên Việt một chút. “Quý Tinh, người nào có thể, nhưng huynh đệ hai người Long gia không thể.” Nói xong, hân xông ra ngoài, Tuyết Phi Bằng không thể hoài nghi Long Thiên Việt!

“Hà? Tinh Nhi, Tứ hoàng tử sao thế?” Lâm Nhược Tịch nghi ngờ bước vào, Quý Tinh lắc đầu. “Đúng rồi, tỷ và Long Thiên Hạo...” Quý Tinh còn chưa nói xong, Lâm Nhược Tịch đã đỏ mặt. “Hai người có chuyện thật ư?” Quý Tinh nhìn Lâm Nhược Tịch, nàng lắc đầu.

“Không phải, muội xem này, đây là hân cho tỷ, hân nói...Nếu muội đối xử với ta không tốt, hân sẽ...Sẽ...” Nàng không có ý nói tiếp, sao Long Thiên Hạo có thể thổ lộ với nàng chứ, còn kiên quyết tặng ngọc bội này cho nàng. “Hà...Là như thế sao! Vậy tỷ nói muội có thể đối xử không tốt với tỷ sao?” Quý Tinh vỗ vai Lâm Nhược Tịch.

“Dĩ nhiên không rồi, muội cũng không phải nam nhân.” Lâm Nhược Tịch liếc Quý Tinh, cũng biết trêu chọc nàng. “Này, rốt cuộc tỷ thích ai?” Quý Tinh hiếu kỳ, số đào hoa của Lâm Nhược Tịch không nhiều. Nhưng nếu đổi lại là nàng...Nàng thả gập được phu quân của mình, còn những vị khách qua đường kia, không gặp là tốt nhất.

“Tỷ không biết.” Lâm Nhược Tịch lắc đầu, vị tướng quân kia còn không biết nàng đã từng thành thân. Nếu biết sẽ không đưa cho nàng cái này, nhìn ngọc bội trong tay, có thời gian nàng phải đi trả lại cho hân.

“Quý Tinh Thiên! Ngươi ra đây cho ta.” Nghe giọng nói ấy, Quý Tinh đen mặt, Long Thiên Việt đang làm gì vậy? Lâm Nhược Tịch cũng sững sờ, giọng điệu nghe như hân đang nổi nóng, nàng cất ngọc bội đi, rồi theo Quý Tinh ra ngoài.

“Long Thiên Việt! Ngươi lại phát bệnh à?” Vừa nói xong, đã bị Long Thiên Việt nắm lấy vạt áo muốn nhấc nàng lên. Quý Tinh nghiêng người tránh né, thoát khỏi tay hân. “Ngươi hỏi ta? Ta còn chưa hỏi tội ngươi đây! Nói mau! Có phải ngươi bắt Hi Nhi giấu đi hay không?” Long Thiên Việt tức giận, đã tìm khắp quân doanh đều không thấy.

“Lần sau ngươi nói chuyện có thể mang chứng cứ tới không? Chỗ ta làm gì có Hi Nhi nào? Hơn nữa ta và Tứ hoàng tử vừa nói chuyện xong thì ngươi tới, ta lấy đâu ra thời gian giấu người của ngươi?” Nữ nhân kia chính là một kẻ gieo họa! Không biết đã dùng thủ đoạn gì mà khiến Long Thiên Việt quyết một lòng như vậy?

“Đừng vậy! Không cho phép ngươi vu oan Tinh Thiên! Chàng và nữ nhân của ngươi không có quan hệ gì!” Lâm Nhược Tịch chắn trước mặt Quý Tinh, Long Thiên Việt nhìn nàng, suýt chút nữa quên mất vị hôn thê của Quý Tinh, nhưng đã có hôn thê còn quyền rũ nữ nhân của hân?

“Ngươi là người của hắn, tất nhiên sẽ nói đỡ cho hắn, tránh ra.” Nói xong đẩy Lâm Nhượng Tịch ra. “Á!” Lâm Nhượng Tịch té ngã xuống đất, cúi chò bị đập mạnh. “Long Thiên Việt! Ngươi là đồ điên.” Quý Tinh không biết phải nói sao với hắn, tiến lại đỡ Lâm Nhượng Tịch.

“Ngươi mau nói cho ta biết, Hi Nhi ở đâu?” Long Thiên Việt bắt lấy cổ tay của nàng, tăng thêm sức lực, giống như muốn phứt tay của nàng vậy. Quý Tinh đau đến mức trán đầy mồ hôi, sao không có ai quản hắn vậy chứ!

“Long Thiên Việt! Đệ buông tay cho ta!” Long Thiên Hạo chạy đến đã thấy cảnh này, trước đây hắn cảm thấy không sao, nhưng hình như đệ đệ hắn đã điên đảo thần trí vì nữ nhân kia. Đây không phải là chuyện tốt, nếu để hắn nhìn thấy nữ nhân kia lần nữa, hắn nhất định sẽ giết nàng ta! Dù Long Thiên Việt hận hắn cũng không sao.

“Đại ca...” Long Thiên Việt đã không khí thế ban nãy. “Buông tay cho ta!” Long Thiên Hạo cảnh cáo lần nữa, Long Thiên Việt mới bắt đầu thả tay, Quý Tinh xoa nhẹ cổ tay mình, đi tới bên cạnh Lâm Nhượng Tịch, đỡ nàng đứng dậy.

Tay Lâm Nhượng Tịch chảy máu, nàng đau đến chau mày, Long Thiên Hạo cũng phát hiện lúc hắn muốn khiển trách Long Thiên Việt, khi hắn xông vào, vì trên người Lâm Nhượng Tịch có một miếng ngọc bội rơi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Âm sát

Editor: Mai Tuyết Vân

“Sao ngươi lại có thứ này? Nói! Có phải ngươi trộm hay không?” Lâm Nhượng Tịch vốn muốn nhặt ngọc bội lên, ai ngờ đã bị Long Thiên Việt nhặt trước. “Ngươi trả cho ta.” Lâm Nhượng Tịch đưa tay muốn cướp lại, bị Long Thiên Việt đẩy một cái. Quý Tinh không kịp đỡ, Lâm Nhượng Tịch lại ngã xuống lần nữa, bây giờ cả hai cánh tay của nàng đều chảy máu.

“Long Thiên Việt!” Long Thiên Hạo quát lớn, vì hắn đây mà hại Lâm Nhượng Tịch lại bị thương. “Đại ca! Nàng ta trộm ngọc bội của huynh!” Long Thiên Việt mang ngọc bội đến, Long Thiên Hạo đoạt lấy. “Nàng không trộm, là ta tặng cho nàng.” Hắn nói xong, Long Thiên Việt ngăn cả người, đại... Đại ca, xem trọng nữ nhân của Quý Tinh Thiên?

“Đại... Đại ca!” Long Thiên Việt không thể tin được, nhìn đại ca hắn mang ngọc bội đặt vào tay Lâm Nhượng Tịch. Sao đại ca có thể đưa ngọc bội quan trọng như vậy cho nữ tử kia? Ngọc bội đó hắn cũng có, nhưng hắn còn chưa đưa cho Hi Nhi, mà đại ca... Ngọc bội là do mẫu thân của hắn trước khi lâm chung đã tặng cho họ.

“Nếu ngọc bội này quan trọng như thế, trả lại cho ngài, đừng cãi nhau nữa.” Lâm Nhượng Tịch đưa ngọc bội đến trước mặt Long Thiên Hạo. Vì sao nàng cứ nhất định phải trả lại? Long Thiên Hạo nhìn nàng, không đưa tay nhận, “Đồ đã tặng ta sẽ không thu về.” Lâm Nhượng Tịch mở miệng muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên lại “Hộc!” một tiếng, một ngụm máu lớn trào ra từ miệng nàng.

“Lâm Nhượng Tịch!” Quý Tinh vội vàng tiến tới, nhưng không nhanh bằng động tác của Long Thiên Hạo. “Long Thiên Việt, nếu nàng ấy có chuyện gì, đệ không xong với ta đâu!” Quát xong, hắn ôm lấy Lâm Nhượng Tịch vội vàng rời đi. Long Thiên Việt cũng ngăn người, vừa rồi hắn không dùng nhiều lực, hơn nữa cũng không sử dụng nội công. Sao nàng lại bất ngờ hộc máu? Nghĩ như thế, hắn vội vàng đuổi theo.

“Quân y, nàng sao rồi?” Quý Tinh hỏi người đang bắt mạch, còn Long Thiên Hạo ngồi bên cạnh giường, nắm lấy tay Lâm Nhượng Tịch. Không ai phát hiện ra đây là tình huống bất thường thế nào, Quý Tinh cũng không còn tâm trí chú ý nhiều như vậy. “Quý phó tướng, chúng ta kiểm chỗ khác nói chuyện.” Quân y thả tay xuống, Quý Tinh đi theo hắn.

“Quý phó tướng, vị hôn thê của ngài trúng độc.” Quý Tinh sững sờ, trúng độc sao? Sao lại có thể chứ? Trong quân doanh, kẻ nào đã hạ độc? Quân y không khỏi nhìn Quý Tinh bằng cặp mắt khác, Long tướng quân vẫn nắm tay vị hôn thê của nàng, vậy mà Quý phó tướng không nổi giận? “Quân y, độc này giải được không?” Việc quan trọng trước mắt là phải giải độc đã.

“Haizz!” Quân y thở dài, gật đầu rồi lại lắc đầu. “Ý ngươi là gì?” Quý Tinh nhìn hắn, “Có thể giải độc, nhưng thiếu một vị thuốc, mà người có được liệu đó...” Hắn không nói nhưng nàng biết, vị thuốc kia nhất định rất khó có được.

“Quân y cứ nói đừng ngại.” Người nọ nhìn nàng, “Chỉ Âm Long Huyết.” Hắn nói xong, Quý Tinh cau mày? Đây là vật gì? “Long Huyết, ý là người trong hoàng thất, Chỉ Âm, theo tôi biết, hình như là Đại hoàng tử.” Hắn nói xong, Quý Tinh neho mắt nhìn hắn, Đại hoàng tử đúng là vì nàng mà nhọc lòng rồi!

“Làm thế nào ta tìm được Đại hoàng tử?” Quý Tinh giống như đang khổ não nghiêm mặt lại, “Quý phó tướng, tôi có thể dẫn ngài đi.” Quý Tinh nhìn hắn, quả nhiên, hắn không chỉ là quân y. “Vậy làm phiền quân y rồi.” Nàng khách sáo nói với hắn, quân y tròn tròn nhìn nàng, không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy.

Quý Tinh trở lại cạnh giường, “Lâm Nhược Tịch trúng độc, tôi phải đi lấy thuốc giải với quân y.” Nói xong nàng thừa dịp quân y không nhìn thấy, viết xuống mấy chữ trên cánh tay của Long Thiên Hạo. Long Thiên Hạo cau mày, nàng muốn làm gì? “Được rồi, tôi đi lấy thuốc giải, nếu mọi người nóng ruột cứ đến đón tôi.” Nói xong nàng theo quân y ra ngoài.

“Đại ca... Đệ...” Long Thiên Việt vừa mới mở miệng, Long Thiên Hạo đã đứng lên. “Đệ chăm sóc cho nàng thật tốt, ta đi tìm Tứ hoàng tử.” Nói xong chạy ra ngoài, Long Thiên Việt không hiểu, nhưng Long Thiên Hạo đã kịp phản ứng. Quý Tinh Thiên đã bị người của Đại hoàng tử mang đi, hẳn phải đi thông báo cho Tứ hoàng tử.

“Quân y, đây là đường đến hoàng cung sao?” Thế sao nàng lại cảm thấy không đúng, càng đi càng xa thế này? Lại còn là đường vào rừng nữa? “Đến rồi.” Quân y dừng lại, nàng nhìn xung quanh, chẳng lẽ tên Đại hoàng tử ấy hẹn nàng ở chỗ này? Nhìn một lượt, ngoại trừ tiếng gió, không có ai cả.

“Quân...” Vừa muốn nói chuyện, một thanh kiếm đã kề bên cổ nàng, người nọ xé rách mặt nạ da người, thấy người kia, nàng kinh ngạc. “Triệu Trà Trà?” Sao lại là ả ta? Tại sao ả ta lại làm như vậy? “Câm miệng! Tên ta không phải để ngươi gọi.” Ả phẫn hận nhìn nàng, khi nhìn thấy Lâm Nhược Tịch, ả đã đoán ra chính là nàng.

“Không ngờ mạng của ngươi lại rất đáng giá, mấy vị hoàng tử đều muốn tranh nhau mua mạng của ngươi.” Ả mỉa mai, Quý Tinh cau mày, xem ra ngoại trừ Tứ hoàng tử, những kẻ kia đều là đồ ngốc! “Ngươi cảm thấy ta sẽ đến đây một mình sao?” Quý Tinh hỏi ngược lại, Triệu Trà Trà lập tức nhìn bốn phía.

“Hừ! Ngươi nghĩ rằng ta sẽ mắc mưu ư?” Lúc đó sẽ không có ai nghi ngờ ả mới đúng. “Thật sao?” Nhìn dáng vẻ tự tin của Quý Tinh, Triệu Trà Trà hơi sợ. “Vậy ta đánh nhanh thắng nhanh.” Nói xong cánh tay khẽ động, chém xuống. “Phập!” Một tiếng, kiếm trong tay ả bị mũi tên bắn trúng, văng ra ngoài.

“Kẻ nào! Đi ra cho ta!” Triệu Trà Trà nhìn xung quanh, Quý Tinh cũng lấy làm sợ hãi. Vì lúc này nàng chỉ muốn trì hoãn thời gian thôi, không ngờ lại có người ở đây thật. “Gọi người của ngươi ra cho ta.” Triệu Trà Trà nói với nàng, mặt Quý Tinh tái xanh, nàng cũng không biết đối phương là ai, sao gọi được?

“Triệu Trà Trà, không ngờ năm đó ta lại cứu được một con sói.” Nghe thấy giọng nói này, ả sững sờ, Quý Tinh cũng kinh ngạc, giọng nói rất quen thuộc, sau đó có một người mặc trang phục binh lính đi ra ngoài, “Minh... Minh chủ.” Triệu Trà Trà bối rối, sao lại là hắn?

“Nam Cung Hi? Ngươi cũng trà trộn vào quân doanh?” Quý Tinh mở miệng, Nam Cung Hi đen mặt nhìn nàng, còn nói sao? Nếu không phải hắn đánh ngất tên lính kia rồi đổi ý phục, bây giờ nàng đã mất mạng rồi. “Triệu Trà Trà, ngươi buông nàng ấy ra, nếu không đừng trách ta vô tình!” Lời hắn nói khiến Triệu Trà Trà tự giễu, dù thế nào hắn cũng không thích ả, vậy để hắn hận ả đi!

Ả đưa một tay lên bóp cổ Quý Tinh, dùng sức, Quý Tinh cảm thấy khó thở, đang chuẩn bị tự mình phản kích thì cổ họng đã thông suốt, nàng có thể hít thở bình thường. Quý Tinh thở hổn hển, “Á! Minh chủ... Ngài.” Vô tình như vậy sao?

Nghe được giọng nói ấy, nàng xoay đầu, Triệu Trà Trà ngã trên mặt đất, nàng đi tới. “Này, ngươi thật sự đã giết ả ta rồi sao?” Nam Cung Hi mặt không đổi sắc nhìn thi thể dưới đất, ả đáng chết! Ngay cả sự phụ của hắn cũng vậy. “Ả sao? Chết không có gì đáng tiếc.” Nói xong xoay người rời đi.

“Nam Cung Hi, sao ngươi trà trộn vào quân doanh ta lại chưa từng thấy ngươi?” Chẳng lẽ Lâm Nhược Tịch nói dối, thật ra bọn họ đi cùng nhau? Với câu hỏi này, hắn quyết định không để ý đến, vì sẽ làm tổn hại đến mặt mũi nam nhân của hắn.

“Nam Cung Hi!” Quý Tinh chặn trước mặt hắn, hắn dừng lại nhìn nàng, Quý Tinh cũng nhìn hắn. “Ta luôn ở bên cạnh Long phó tướng.” Nam Cung Hi lên tiếng, Quý Tinh cau mày suy nghĩ một lát, “Có ư? Không có ấn tượng.” Nàng gãi đầu nói.

“Nữ nhân nàng ghét nhất chính là ta!” Nam Cung Hi hét lớn! Nữ nhân sao... Hả? Quý Tinh ngăn người tại chỗ, hắn nói gì? Nữ nhân kia? Nữ nhân? “Ha ha... ha ha...” Bỗng nhiên nàng ôm bụng ngồi xổm trên đất cười điên cuồng, sao có thể không cười, sao hắn có thể giả nữ kia chứ, xem ra Lâm Nhược Tịch đã sớm biết, nên mới cười như điên thế kia.

“Quý Tinh! Nàng đừng quá đáng!” Sao có thể cười thành thế này, hắn làm thế là vì ai vậy! Nàng cũng không suy nghĩ đến hắn một chút. “Được... Ta... Hi hi... Không... Cười... Ha ha...” Thôi, để nàng cười cho đủ, Nam Cung Hi đen mặt đứng đó nhìn người cười như điên dưới đất.

“Này, Nam Cung Hi.” Quý Tinh trở lại bên cạnh hắn, “Hả? Có chuyện gì?” Nam Cung Hi tiếp tục đi, “Chuyện là... Ngươi nên trở về bên cạnh Long Thiên Việt đi, ngươi không biết hắn đã đi tìm ngươi đâu...” Quý Tinh bất ngờ dừng lại, vì Nam Cung Hi đã dừng bước, lạnh lùng nhìn nàng.

“Không đi!” Đánh chết hắn cũng không quay về bên cạnh tên biến thái kia. “Đúng rồi, đây là thuốc giải.” Nam Cung Hi ném cho nàng một cái bình, Quý Tinh bắt lấy, “Sao ngươi có được thuốc giải?” Nàng nghi ngờ hỏi, Nam Cung Hi nhìn nàng, “Độc ả dùng là do ta chế tạo.” Cho nên trên người hắn nhất định có thuốc giải.

“Ừ, nhưng mà Nam Cung Hi, ngươi nhất định phải trở về bên cạnh Long Thiên Việt.” Nam Cung Hi định nổi giận, nhưng đã nhìn thấy ánh mắt kiên định của nàng. “Vậy ta được lợi gì?” Hắn ai oán nhìn nàng, Quý Tinh vẫy tay với hắn.

Sau khi nói với Nam Cung Hi mọi chuyện, nàng vội vàng hôn hắn, dù sao mà nói thì trước đây bọn họ cũng là phu thê. “Được, ta sẽ giúp nàng.” Nam Cung Hi ngây ngốc vuốt má mình, Tinh Nhi hôn hắn ư! Quý Tinh nhìn hắn giống kẻ ngốc, không khỏi ngửa đầu lên trời oán than.

“Long Thiên Việt, ta đưa nữ nhân của ngươi trở về.” Đi vào doanh trường, Quý Tinh nhìn thấy người ngồi trên ghế, sao hắn lại ở đây? “Thật ư? Ở đâu?” Long Thiên Việt lập tức đứng lên, Quý Tinh nghiêng người, xuất hiện trước mặt hắn không phải là Hi Nhi sao?

“Hi Nhi! Nàng trở lại rồi, rốt cuộc nàng đã chạy đi đâu?” Nói xong tiến lên ôm lấy hân, Quý Tinh ở cạnh nín cười, Nam Cung Hi lườm nàng một cái. Nếu nàng dám cười, nàng không xong với hân đâu. “Tướng quân, thiếp không thờ được.” Nam Cung Hi nói xong, Long Thiên Việt lập tức buông hân ra.

“Chuyện này...Ha ha...” Quý Tinh vội vàng che miệng, không để mình bật cười. Đối với Nam Cung Hi là chuyện rất tàn nhẫn, sớm biết Quý Tinh như thế thì đừng để nàng biết hân là nam nhân thì hơn. “Quý phó tướng, có chuyện gì?” Sắc mặt của Long Thiên Việt đã khá hơn nhiều.

“Đại ca của ngươi đâu?” Quý Tinh hỏi xong, Long Thiên Việt vỗ hai tay, “Ái chà! Huynh ấy đi tìm Tứ hoàng tử rồi, ta đi thông báo cho họ, Hi Nhi nàng cứ ở lại đây, chờ ta về.” Nói xong lưu luyến không muốn rời đi, đợi Long Thiên Việt đi xa, Quý Tinh cũng không kiềm chế được nữa... “Ha ha... Ha ha...”

“Không được cười, mau cho Lâm Nhược Tịch uống thuốc giải đi.” Đều là tại Lâm Nhược Tịch nghĩ ra cái chủ ý thối tha này, hại hân phải mặc nữ trang đi theo Long Thiên Việt. Quý Tinh đi tới giường, đỡ Lâm Nhược Tịch dậy, đổ hết thuốc vào miệng nàng.

“Chờ chút nàng ấy sẽ tỉnh lại.” Nam Cung Hi nói xong, kéo Quý Tinh qua. “Ngươi làm gì thế?” Quý Tinh không hiểu nhìn hân. “Ta cảm thấy mình rất thiết thời, cho nên...” Lời còn chưa dứt, hân đã hôn lên môi nàng. “Rầm!” Một tiếng, ngoài cửa có tiếng bình trà rơi xuống đất...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiểu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Bắt được nội gián

Editor: Mai Tuyết Vân

Thật có lỗi với lão đại Tình Thiên, hân chưa thấy cái gì cả, người nọ nhất bình trà trên đất lên chạy như bay đi. Lần này Nam Cung Hi xong rồi, hân bị người ta nhìn thấy như vậy, tuy nói là người của nàng nhưng cũng khó lòng bao bọc được chuyện này. Nếu đến tại Long Thiên Việt, lúc đó hân sẽ tìm nàng liều mạng đấy.

Người của nàng không dám nói gì, hân còn đang bị dọa...Hai người họ...Lâm Nhược Tịch vừa tỉnh lại đã nhìn thấy hai người đang ôm nhau. Chẳng lẽ Tình Nhi cũng thích nữ nhân rồi sao, còn lừa gạt nàng nữa? Quý Tinh mỉm cười nhìn Lâm Nhược Tịch.

Không phải...Nữ nhân đó là Nam Cung Hi, Lâm Nhược Tịch cau mày đoán có lẽ Tình Nhi đã biết rồi. Nàng trừng mắt nhìn Nam Cung Hi, Tình Nhi đã biết sao còn đùa giỡn với hân như vậy. Quý Tinh nhìn chằm chằm Lâm Nhược Tịch, nàng vội vàng lắc đầu, lúc này bọn họ mới chịu tách ra...Lâm Nhược Tịch cúi đầu.

Thấy Lâm Nhược Tịch không sao, Long Thiên Hạo vừa vào đã ôm lấy nàng, sau đó là Tuyết Phi Bằng, tiếp theo cả Long Thiên Việt để nổi nóng cũng đến. Nữ nhân đại ca hân coi trọng lại là nữ nhân của Quý Tinh Thiên, chẳng qua lúc này đại ca hân ôm vị hôn thê của người ta giữa ban ngày ban mặt thật sự là...

“Khụ...khụ...” Quý Tinh ho khan, lúc này hân mới phát hiện vừa rồi mình đã quá kích động. “Thật xin lỗi!” Nói xong hân xoay người chạy ra ngoài, Quý Tinh không khỏi cảm thán, hân hấp tấp như thế làm gì.

Người rảnh rỗi như Tuyết Phi Bằng tò mò nhìn Quý Tinh: “Khụ, không có gì, ta phát hiện huynh đệ nhà các người...” Ngoại trừ Tuyết Phi Bằng hoài nghi nhìn nàng, những người còn lại đều là kẻ ngốc, hân biết nàng nhất định có ẩn ý khi nhắc đến chuyện này.

“Hi Nhi, trở về với ta.” Long Thiên Việt tiến lên muốn dắt Nam Cung Hi đi. Quý Tinh và Lâm Nhược Tịch dùng ánh mắt cảm thông nhìn hân, trong lòng Nam Cung Hi rất buồn nôn. Còn Tuyết Phi Bằng nhìn bọn họ bằng ánh mắt kỳ quái, “Vâng!” Nam Cung Hi gật đầu, còn không quên trừng mắt với hai người các nàng.

“Ta thấy tình cảm của các người rất tốt.” Tuyết Phi Bằng vừa nói xong, Quý Tinh và Lâm Nhược Tịch đều cười thành tiếng, hân gãi đầu, hân nói gì sai sao. “Đúng...Không có gì...” Nghe giọng nói không rõ ràng của bọn họ, hân cau mày rồi bị chọc cười.

“Bây giờ, cô nương không rời chứ?” Tuyết Phi Bằng hỏi Lâm Nhược Tịch, nàng khó hiểu nhìn hân: “Đã xảy ra chuyện gì, vì sao huynh đệ của ngài lại muốn mạng của tôi đến thế...Đáng tiếc là tôi mệnh lớn...” Nàng than thở lắc đầu, Tuyết Phi Bằng cau mày không ngờ họ lại muốn mạng của nàng.

“Tình Nhi, muội không sao chứ?” Lâm Nhược Tịch sốt ruột nhìn nàng, cảm thấy may mắn khi Quý Tinh không có việc gì. “Đúng rồi, gần đây có phải cô nương chuẩn bị huấn luyện cho quân đoàn Tình Thiên không?” Không ngờ hân lại biết, Quý Tinh gật đầu một cái, “Đây là vũ khí bí mật của tôi.” Tuyết Phi Bằng cau mày, “Vì sao các hoàng huynh của ta đều biết tất cả kế hoạch của cô nương?” Hân nói xong, Quý Tinh sùng sốt, chẳng lẽ nội gián là người bên cạnh nàng.

“Tạ ơn Tứ hoàng tử đã nhắc nhở, tôi sẽ chú ý một chút. Bắt được tên nội gián đó mới có thể an tâm được. Đúng rồi, chỗ của Long Thiên Việt...” Nhắc đến hân, Quý Tinh và Lâm Nhược Tịch phì cười. “Chuyện là, tôi phát hiện nữ nhân bên cạnh hân cũng không đáng ghét.” Nói xong nàng và Lâm Nhược

Tịch lại cười phá lên.

“Hi Nhi! Nàng chạy đi đâu cả một ngày, có biết ta rất lo lắng hay không?” Long Thiên Việt không dám lớn giọng với Nam Cung Hi, sợ sẽ dọa hấn bật khóc. “Thiếp chỉ muốn đi dạo một chút mà thôi.” Nam Cung Hi nũng nịu nói. “Lần sau, nhớ nói với ta một tiếng.” Nam Cung Hi gạt đầu, trong lòng lại buồn nôn.

“Long phó tướng, có ở đây không?” Giọng nói của Quý Tinh từ cửa truyền đến, tinh thần của Nam Cung Hi được vực dậy. Xem như nàng còn có lương tâm, “Quý phó tướng cứ vào.” Long Thiên Việt nói xong, Quý Tinh và Lâm Nhượng Tịch đi vào: “Long phó tướng, đây là vị hôn thê của tại hạ. Nàng có cầm theo chút điểm tâm muốn đưa cho Hi Nhi cô nương nếm thử.” Nàng nhìn Nam Cung Hi, còn Lâm Nhượng Tịch thì cúi đầu.

“Quý phó tướng nhọc lòng rồi.” Long Thiên Việt nhìn điểm tâm trong tay Lâm Nhượng Tịch rồi hải lòng gạt đầu. Xem như Quý Tinh muốn giảng hòa với hấn, Long Thiên Việt cũng không phải người nhỏ mọn. “Hi Nhi, nàng còn không mau cảm tạ người ta đi.” Nghe thấy lời nói của Long Thiên Việt, Nam Cung Hi thật sự muốn mắng người.

“Cảm tạ Quý phó tướng.” Hấn nghiêng răng nói. “Hi Nhi cô nương không cần phải khách sáo.” Quý Tinh tiến lên đỡ lấy Nam Cung Hi, hấn nhìn nàng, Quý Tinh lại muốn điên cuồng gì đây? “Quý phó tướng cứ đặt mấy thứ này ở đây là được.” Nhìn hai người liếc mắt đưa tình trước mặt, trong lòng Long Thiên Việt cũng không thoải mái lắm. Nhưng không sao, vị hôn thê của Quý Tinh Thiên còn ở đây mà.

Nhượng Tịch đặt điểm tâm xuống bàn, “Long phó tướng, vậy chúng tôi xin cáo từ trước.” Long Thiên Việt gạt đầu, Quý Tinh và Lâm Nhượng Tịch rời đi.

“Ha ha.” Ra đến bên ngoài, Lâm Nhượng Tịch cũng không nhịn được cười ra tiếng, Quý Tinh xoay người nhìn một chút. Sau đó kéo nàng cạy về doanh trướng: “Tinh Nhi, tên Nam Cung Hi đó giả trang thành nữ nhân đến ghen rồi.” Lâm Nhượng Tịch khoa trương lẫn lộn trên đất, lúc trước Quý Tinh không biết thì thôi nhưng giờ đã biết.

“Muội cảm thấy, hấn làm nữ nhân cũng vô cùng...Xinh đẹp.” Quý Tinh vừa nói xong thì Lâm Nhượng Tịch lại càng cười to, cười đến mức không thở được. Ban đầu khi nàng thay y phục của Nam Cung Hi, lúc đó nàng đã rất kinh ngạc, đáng tiếc hấn không phải là nữ nhân. Nếu hấn thật sự là nữ nhân, đoán chừng đã bị Long Thiên Việt ăn từ lâu rồi.

“Muội đi ra ngoài.” Sau khi hai người xong, Quý Tinh ra ngoài, tập hợp quân đoàn Tinh Thiên. “Tập hợp!” Nàng ra lệnh một tiếng, binh sĩ đã chạy đến đứng ngay ngắn trước mặt nàng: “Lão đại Tinh Thiên.” Hô to đồng thanh, Quý Tinh rất hải lòng gạt đầu.

“Nghe cho kỹ ta vừa nhận được nhiệm vụ bí mật, ngày mai chúng ta sẽ là tiên phong tấn công Từ Nguyệt quốc. Tối nay trở về chuẩn bị sẵn sàng!” Đám binh sĩ nghe xong, tất cả đều nhìn nhau. “Nhớ là không được tiết lộ bí mật này ra ngoài.” Nàng nói xong, bọn họ mới đáp lời: “Vâng!” Lúc này Quý Tinh mới xoay người rời đi.

“Người nói xem, sao lại đột ngột tấn công Từ Nguyệt quốc như vậy?” Người phía trước nói, cả đám người lên tiếng. Tất cả đều nói đây là bí mật thì bọn họ có thể biết được sao? Một đám người vây quanh bàn tán, không chú tới một bóng người vội vã rời khỏi đội ngũ.

Một lát sau, Quý Tinh lại tập hợp quân đoàn Tinh Thiên lần nữa, sau đó nhìn lướt bọn họ: “Lý Đại đâu?” Lời vừa dứt, mọi người đều nhìn nhau, xác định không có Lý Đại. “Lão đại Tinh Thiên, có lẽ hấn đi tiêu.” Có người giải thích thay hấn, Quý Tinh thờ dãi, sao lại là Lý Đại.

“Tất cả giải tán đi!” Nàng phát tay với họ, đám người nhìn nhau, lão đại Tinh Thiên sao thế? Còn Quý Tinh thì đi tới trước cổng quân doanh dạo một vòng, phát hiện có một góc khuất, có lẽ hấn rời đi bằng đường đó, Quý Tinh đến chỗ ấy ngồi xuống chờ đợi.

Gần đến giờ ăn tối, Lâm Nhượng Tịch cau mày vì không tìm thấy Quý Tinh, đi hỏi mấy người trong quân đoàn Tinh Thiên, nhưng ai cũng trả lời không biết. Nàng nóng ruột, nghĩ tới nghĩ lui hay là đi tìm Nam Cung Hi thì hơn, nghĩ như thế nàng đi tới doanh trướng của Long Thiên Việt.

“Đừng lại! Tướng quân không muốn bị người khác quấy rầy.” Lính gác vừa nói hết, Lâm Nhượng Tịch sừng sốt, không phải đó chứ, chẳng lẽ Nam Cung Hi...? “Khụ, ta không tìm tướng quân, ta đến tìm Hi Nhi cô nương.” Nàng mỉm cười nhìn lính gác, người kia quan sát nàng một lượt rồi nói: “Đề tôi đi hỏi một chút.” Rồi đi vào doanh trướng.

Chẳng mấy chốc người nọ đã đi ra: “Tướng quân cho mời cô nương.” Lâm Nhượng Tịch theo người kia đi vào doanh trướng, Long Thiên Việt buông bỏ hình tượng của một vị tướng quân, tự mình gấp thức ăn cho Nam Cung Hi. Nhìn thấy vậy khóe miệng của nàng co rút, nhìn hấn như thế, làm sao để Nam Cung Hi thoát thân đây.

“Nhượng Tịch tham kiến tướng quân.” Lâm Nhượng Tịch lên tiếng, lúc này Long Thiên Việt mới nhìn về phía nàng. Nam Cung Hi cau mày, sao nàng ấy lại đến đây, lại còn có mình nàng, Quý Tinh đâu? “Lâm cô nương có chuyện gì không?” Lâm Nhượng Tịch lén lút nhìn Long Thiên Việt một cái.

“Tướng quân, chuyện là như vậy. Tôi muốn nhờ Hi Nhi cô nương giúp tôi việc nữ công, có chỗ tôi không biết.” Nàng nói xong, Long Thiên Việt nhướng mày, đây không phải là muốn mời Hi Nhi của hấn đến doanh trướng của Quý Tinh Thiên sao. Hấn đang định từ chối, thì Nam Cung Hi đã giành nói trước: “Tướng quân, vừa đúng lúc thiếp cũng muốn học.” Nam Cung Hi nhìn Long Thiên Việt, lần này hấn không muốn đồng ý cũng phải đồng ý.

“Được rồi, đi sớm về sớm.” Long Thiên Việt vừa nói xong, Nam Cung Hi đã phản kích đứng lên, không ăn gì mà kéo Lâm Nhượng Tịch rời khỏi đây. Nhìn theo bóng lưng hai người họ, Long Thiên Việt cảm thấy kỳ quái, Hi Nhi cao lớn hơn mấy cô nương bình thường một chút, nhưng hấn lại nghĩ mình đã suy tính nhiều.

“Người mau buông ta ra, không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?” Nếu không phải hình như Tinh Nhi đã xảy ra chuyện, nàng cũng không thèm đến tìm hấn, còn không cần lấy chuyện nàng không biết nữ công ra làm chuyện cười.

“Ta không tìm thấy Tinh Nhi.” Lâm Nhược Tịch nói xong, Nam Cung Hi đã chạy đến doanh trường của Quý Tinh. Quả nhiên không một bóng người, Nam Cung Hi trầm tư đứng một chỗ, “Có ai khác đến hay không?” Lâm Nhược Tịch lắc đầu, “Trước khi đi Tinh Nhi có nói là ra ngoài một chút, nhưng không nói khi nào trở về.” Nàng cũng không biết có chuyện gì xảy ra với Tinh Nhi hay không.

“Nếu không chúng ta ra ngoài tìm.” Lâm Nhược Tịch mở miệng nói, Nam Cung Hi lắc đầu: “Chờ thêm một chút nữa.” Nếu bây giờ ra ngoài, đụng phải Long Thiên Việt không phải rất xui xẻo sao. Lâm Nhược Tịch gật đầu: “Nam Cung Hi, ngươi chưa ăn cơm đúng không?” Lâm Nhược Tịch chỉ thức ăn trên bàn, hần nhìn nàng rồi lắc đầu một cái.

Quý Tinh tê chân ngồi trên đất, còn chưa thấy bóng dáng Lý Đại đầu. Chẳng lẽ nàng đã đoán sai, không phải ở đây. Nghĩ như thế nàng định đứng dậy rồi đi, thì lập tức phát hiện ra một bóng người từ xa, Quý Tinh vội vàng núp.

Lý Đại nhìn xung quanh một lượt, xác định không có ai phát hiện, hần mới vội vã chạy về quân doanh. Còn Quý Tinh thì theo sau hần, xem hần làm gì mà vội vàng như vậy. Lý Đại vừa vào doanh trường đã không có ai, xem ra đều đi ăn cơm cả. Hần cố tình trở về lúc này, sửa soạn lại đồ đạc của mình.

Đưa bọc quần áo lên nhìn một chút, thì rèm cửa doanh trường đã bị vén lên, chẳng qua vừa đi được hai bước đã phát hiện ra người trước mặt hần là... “Lão đại Tinh Thiên.” Sao nàng lại ở chỗ này, Quý Tinh xoay người nhìn bọc quần áo trên tay hần, “Đang nghĩ xem, ngươi đã chạy đi đâu.” Quý Tinh vừa lên tiếng, Lý Đại biết mình toi đời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Cứu người như cứu hỏa

Editor: Mai Tuyết Vân

“Lý Đại, ngươi đi đâu vậy?” Quý Tinh nhìn bọc quần áo trong tay hần lần nữa rồi hỏi, Lý Đại hoảng hốt, quỳ phịch xuống đất. “Quý phó tướng tha mạng!” Hần dập đầu, hần biết nếu làm binh sĩ, một khi đào ngũ mà nói chính là tội tử hình.

“Tại sao ngươi lại làm thế?” Lý Đại bối rối nhìn nàng. “Quý phó tướng tha mạng! Nếu tôi không làm vậy, thì cả nhà lớn bé cũng sẽ mất mạng!” Đại hoảng từ đã mang họ đi, nói hôm nay sẽ thả họ ra.

“Vi sao ngươi không tìm ta bàn bạc? Không có lòng tin với ta sao?” Nghe lời của nàng, Lý Đại ngẩng đầu nhìn Quý Tinh, khi đó không phải do hần đang rối loạn sao! Lúc này mới nhớ ra, “Quý phó tướng, cầu xin ngài thu xếp cho họ giúp tôi, tôi không còn mặt mũi nào gặp bọn họ.” Nói xong lời khẩn cầu, thì dùng chủy thủ muốn tự sát.

“Phập!” Một tiếng, thanh chủy thủ trong tay hần bị đánh rơi, hần nhìn Quý Tinh, còn nàng thì nhìn ra xa. “Tinh Nhi, sao muội lại ở đây?” Người đến không phải là Lâm Nhược Tịch và Nam Cung Hi sao? Cuối cùng thì bọn họ vẫn không chịu được, mạo hiểm bị Long Thiên Việt phát hiện, ra ngoài tìm nàng.

“Sao hai người lại tới đây?” Nàng cau mày, hơn nữa còn có Nam Cung Hi, tên Long Thiên Việt đó mà chịu thả người ư? “Đều do muội, đã đến giờ dùng bữa, tỷ lại không tìm được muội.” Lâm Nhược Tịch oán trách nhìn nàng, Nam Cung Hi không dám mở miệng, vì có người đang quỳ dưới đất.

“Hà? Người này không phải thuộc quân đoàn Tinh Thiên sao? Hần làm gì vậy?” Lâm Nhược Tịch tò mò liếc nhìn người dưới đất. Vừa rồi nếu Nam Cung Hi không ra tay, người này đã tự sát. “Quý phó tướng, Lý Đại chết không hối tiếc, cầu xin ngài cứu lấy người nhà của tôi.” Bây giờ hần đã bị phát hiện, người nhà của hần cũng sẽ gặp nguy hiểm.

“Người nhà ngươi sao rồi?” Lâm Nhược Tịch tò mò hỏi, thấy vị hôn thê của Quý Tinh hỏi, Lý Đại không giấu giếm. “Đã bị Đại hoàng tử bắt đi, tôi vất vả như thế mới có được một nhi tử, tôi không muốn Lý gia đoạn tuyệt không người lo hương khói.” Nói xong hần quỳ gối dập đầu, Quý Tinh nhìn Nam Cung Hi.

“Tướng quân, sao ngài lại nhìn tiểu nữ?” Nam Cung Hi nháy mắt với nàng, Quý Tinh đen mặt, còn Lâm Nhược Tịch thì run rẩy. Tên Nam Cung Hi này không phải bị bệnh chứ? “Khụ, ta nghe nói Long Thiên Việt muốn đến hoàng cung.” Đây cũng chỉ là nghe nói, cho nên ý của nàng là muốn Nam Cung Hi đi hỏi.

“Được thôi, tướng quân, ngài nhớ là đã nợ tiểu nữ một ân tình đó!” Lời nói của Nam Cung Hi suýt chút nữa khiến Quý Tinh và Lâm Nhược Tịch hộc máu. Một nam tử có thể như vậy hay không chứ... “Quý phó tướng chịu giúp tôi cứu người nhà sao?” Lý Đại mong mỏi nhìn nàng, Quý Tinh gật đầu, nàng hận nhất chính là kẻ khác lấy người nhà ra uy hiếp nàng.

“Chẳng qua, Lý Đại, ngươi phải giữ liên lạc với Đại hoàng tử.” Quý Tinh nói xong, Lý Đại kinh ngạc nhìn nàng, “Chuyện ngày hôm nay, chúng ta không được nói ra ngoài. Lý Đại, ngươi cần làm gì thì cứ làm, đến lúc đó ta sẽ thông báo cho ngươi.” Nói xong, nàng kéo Lâm Nhược Tịch rồi đi, còn Nam Cung Hi cũng đi bên cạnh nàng.

Lý Đại nhìn theo bóng lưng đang rời đi, âm thầm thề. Nếu đổi lại thành Long tướng quân, hắn đã chết từ lâu rồi, không ngờ Quý Tinh chẳng những không lấy mạng hắn, còn giúp hắn cứu người nhà. Hắn đứng lên, đi vào doanh trướng.

“Tinh Nhi, nàng lại muốn ta dùng mỹ nhân kế đối phó Long Thiên Việt. Vậy ta được gì nào?” Hai mắt Nam Cung Hi sáng lên nhìn nàng. “Lâm Nhược Tịch, đợi lát nữa lấy chút ngân phiếu cho hắn.” Quý Tinh nói cười với người bên cạnh, Lâm Nhược Tịch liếc Nam Cung Hi rồi bật cười.

“Được lắm!” Mặt Nam Cung Hi xám như tro. “Tinh Nhi.” Hắn gọi nàng, Quý Tinh làm như không nghe thấy. “Lâm Nhược Tịch, hưu thư muội đưa cho tỷ đã cất kỹ chưa?” Vừa nhắc đến hưu thư, sắc mặt Nam Cung Hi thay đổi, đáng ghét! Sao hắn lại quên mất chuyện này. “Đã cất kỹ rồi, yên tâm, đặt cùng chỗ với muội.” Nàng nói xong, Quý Tinh nhìn nàng, sao nàng cũng có hưu thư thế này?

“Ừ, vậy cũng tốt.” Quý Tinh không hỏi nàng vì sao mình cũng có hưu thư, Lâm Nhược Tịch đã chuẩn bị sẵn câu trả lời. Nhưng nàng lại không hỏi, Lâm Nhược Tịch thở phào nhẹ nhõm. “Tinh Nhi, hưu thư đó...” Nam Cung Hi không biết phải nói sao, xem ra phải tìm cơ hội trộm lấy hưu thư rồi đốt đi.

“Ta đói rồi, Hi Nhi cô nương, mời về cho. Nếu không đợi lát nữa Long tướng quân lại đuổi tới đây!” Nói xong, nàng và Lâm Nhược Tịch vào doanh trướng, Nam Cung Hi cứ ngây người đứng bên ngoài, lại là Long Thiên Việt! Tức chết hắn!

“Ha ha... Tinh Nhi, buồn cười quá!” Vừa vào doanh trướng, Lâm Nhược Tịch đã không kiềm chế nổi, Quý Tinh cũng cười. Đùa giỡn hắn như vậy rất vui, tức giận trước kia đã sớm biến mất. Nhưng lời nàng đã nói sao thu lại được, nói không cần là không cần. Nhưng làm người, tình cảm không nói trước được, dù sao nàng cũng không có ý định tái giá. Nếu Nam Cung Hi biết nàng suy nghĩ như thế, nhất định sẽ tức giận học máu.

“Được rồi, muội rất đói.” Nhìn thức ăn trên bàn, Quý Tinh ngồi xuống ăn, dù sao chuyện cứu người còn phải đợi câu trả lời từ phía Nam Cung Hi. “Chờ cho tỷ một chút!” Lâm Nhược Tịch kêu to, nàng đã ăn đâu chứ, vừa nói xong đã lao đến ăn như hổ đói vô mồi.

“Hi Nhi, nàng sao thế?” Long Thiên Việt nhìn thái độ khác thường tới nay của Nam Cung Hi, chẳng lẽ vị hôn thê của Quý Tinh Thiên dạy sao? Nhưng mà hắn rất thích, nhìn người đang rúc vào ngực mình, Long Thiên Việt đưa tay vuốt lưng Nam Cung Hi, quả thật Nam Cung Hi rất muốn học máu.

“Tướng quân, Hi Nhi cảm thấy ở quân doanh rất nhàm chán.” Hắn dùng giọng nói nũng nịu nhất từ trước đến giờ oán trách Long Thiên Việt. “Hi Nhi muốn ra ngoài sao?” Long Thiên Việt hỏi, Nam Cung Hi ở trong lòng hắn gật đầu. Long Thiên Việt trầm tư, để một mình Nam Cung Hi ra ngoài hắn không yên tâm, chỉ bằng...

“Hai ngày nữa ta và đại ca sẽ vào hoàng cung, ta dẫn nàng theo nhé?” Nghe nói thế, tinh thần Nam Cung Hi phấn chấn lên, tin tức của Tinh Nhi không sai. “Rất tốt! Tạ ơn tướng quân.” Hắn vui vẻ hoan hô, Long Thiên Việt nhìn bộ dạng của Nam Cung Hi, xem như hắn có bị quở trách cũng nhất định phải mang Nam Cung Hi đi.

“Vậy Hi Nhi phải cảm tạ ta thế nào đây?” Long Thiên Việt nói chuyện mập mờ, Nam Cung Hi đen mặt. Hắn thẹn thùng đẩy Long Thiên Việt ra, lại phát hiện hắn nắm lấy tay mình, hồng rồi! Nam Cung Hi thán than không ổn, con người đảo nhanh một vòng.

“Tướng quân.” Nói xong, hắn hôn thật nhanh lên má Long Thiên Việt, sau đó xấu hổ lùi lại. Còn Long Thiên Việt thì xoa mặt, Hi Nhi chịu chủ động, đây là một dấu hiệu tốt. “Hi Nhi, về sau nàng phải học tập nữ công với Lâm cô nương nhiều hơn đấy.” Đương nhiên là hắn đã hiểu lầm.

Đang dùng sức lau miệng hắn đột nhiên dừng lại, “Cùng nếu tịch học nữ công?” Tướng quân này trúng cái gì gió? Long Thiên càng gật đầu một cái, “Đúng, thuận tiện để cho nàng dạy dỗ người làm sao làm một... Khụ, nữ nhân.” Nam Cung Hi coi như là nghe ra ý tứ của hắn, tức chết hắn! Tức chết hắn! Ngày công còn tới Lâm Nhược tịch trên người.

Hôm sau, Nam Cung Hi đi tìm Lâm Nhược Tịch, chẳng những Long Thiên Việt không phản đối mà còn thúc giục hắn đi. Cho nên khi hắn đến doanh trướng của Quý Tinh, trên mặt toàn vạch đen.

“Này, bị ai trêu chọc à?” Lâm Nhược Tịch hỏi hắn, mới sáng sớm đã buồn bã, Quý Tinh đang dùng điểm tâm cũng ngẩng đầu lên. Đúng vậy, hắn của sáng nay và tối qua rất khác nhau? Không phải đã bị...

“Sao thế, hôm qua người và Long Thiên Việt không xảy ra chuyện gì chứ?” Quý Tinh vừa dứt lời, sắc mặt Nam Cung Hi đã chuyển từ đen thành trắng. Quả nhiên là có liên quan đến Long Thiên Việt: “Không phải là bị Long Thiên Việt bắt ngủ cùng chứ?” Lâm Nhược Tịch kêu lên, “Khụ khụ... Khụ khụ...” Quý Tinh bị sặc, nàng liên tục vuốt ngực.

“Lâm Nhược Tịch! Cô không nói chuyện, không ai bảo cô câm!” Sắc mặt Nam Cung Hi không thể trắng hơn được nữa, Lâm Nhược Tịch nói chuyện không hề biết chừng mực. “Còn nói ta, ai bảo mới sáng sớm mặt đã đen lại, đương nhiên ta sẽ nghĩ như vậy rồi.” Lâm Nhược Tịch nói thầm, nhưng đã bị Nam Cung Hi nghe không sót lấy một chữ.

“Cô!” Thất hai người muốn cãi nhau, Quý Tinh vội vàng lên tiếng, “Được rồi, có phải thu được tin tốt rồi không?” Quý Tinh nhìn Nam Cung Hi, hắn gật đầu. “Hai ngày nữa ta vào cung, nàng tính thế nào?” Nam Cung Hi nói xong, Quý Tinh lại nhìn hắn.

“Không phải chứ? Lại là ta?” Nam Cung Hi chỉ vào mình, Quý Tinh gật đầu, hắn không đi chẳng lẽ nàng đi? Hắn biết võ công sợ cái gì. “Hi Nhi cô nương! Cô nương cũng biết cứu người như cứu hỏa.” Lâm Nhược Tịch mở miệng, Nam Cung Hi đã nhìn nàng chằm chằm, vừa cất lời đã toàn điều không hay.

“Lâm Nhược Tịch nói không sai, vậy người có giúp không?” Thấy Quý Tinh cũng nói thế, Nam Cung Hi thở dài: “Giúp, ta giúp.” Mong muốn của nàng hắn sẽ không từ chối. “Cứu người thì ta được gì?” Nghe hắn nói thế, Lâm Nhược Tịch trừng mắt, rốt cuộc hắn muốn gì?

“Chờ ngươi cứu được người rồi hãy nói.” Nghe thấy lời nàng nói, hấn gật đầu. Có được câu nói này là tốt rồi, hấn không biết trong lòng Quý Tinh cũng có tính toán. Nữ nhân ấy mà! Nói không giữ lời là chuyện thường tình, đáng thương cho Nam Cung Hi đến bây giờ còn chưa biết.

“Lâm cô nương, xin hãy dạy Hi Nhi nhà ta nhiều nữ công một chút.” Long Thiên Việt đi từ ngoài vào, trong lời nói có ẩn ý, Lâm Nhựt Tịch không hiểu, nữ công sao? Nàng không biết mà? Lâm Nhựt Tịch hoài nghi nhìn Nam Cung Hi, hấn ở sau ho nhẹ một tiếng.

“Hi Nhi, nàng phải học cho tốt đó!” Long Thiên Việt cương chiều nhìn Nam Cung Hi, Quý Tinh không kiềm được nổi da gà khắp người. Lâm Nhựt Tịch cũng xoa tay liên tục, sao hấn có thể nói những lời rợn người như vậy! “Vâng!” Nam Cung Hi cúi đầu đáp vâng, không hề ngẩng đầu, Long Thiên Việt tưởng hấn xấu hổ.

“Đúng rồi, Lâm cô nương đã là hoa có chủ, nếu vậy vật đại ca ta tặng cô nương, cô nương không nên nhận.” Hấn có ý gì, Lâm Nhựt Tịch cũng hiểu, nàng gật đầu. “Tôi hiểu, có cơ hội tôi sẽ trả lại cho ngài ấy.” Không phải chỉ là một khối ngọc bội thôi sao? Đối với nàng cũng không quý hiếm gì!

“Quý phó tướng sắp đi nghiên cứu ám khí sao? Cùng đi đi!” Nghe hấn nói thế, trong lòng Quý Tinh không khỏi mĩa mai. Hấn cứ việc nói thẳng là không thích thấy nàng và Nam Cung Hi ở chung một chỗ là được. “Được, đi thôi,” Nàng đưa tay mời hấn, sau đó liếc mắt nhìn Nam Cung Hi và Lâm Nhựt Tịch, rồi ra ngoài với Long Thiên Việt.

“Ngươi và Long Thiên Việt ở cùng nhau không sao chứ? Không phải trước đây ngươi bắt lực sao, không phải đã thích...” Hai chữ nam nhân bị Nam Cung Hi nhìn chằm chằm nên đành nuốt xuống, “Ta cảnh cáo cô! Cô đừng nói lung tung.” Đều là tại chủ ý diên khùng của nàng mới hại hấn biến thành bộ dạng như bây giờ.

Quý Tinh đi tới nơi nghiên cứu vũ khí hiện đại, hiệu suất của những người này không tệ. Đồ nàng muốn, đều đã tìm đủ, bây giờ nàng bị cản rập mọi thứ vào là được. Vì không thể thử trước, cho nên nàng nhất định phải làm một lần là xong.

“Mấy người các ngươi ra ngoài trông chừng, không cho phép bắt cứ ai vào.” Sau khi phân phó xong, nàng liền sống trong doanh trướng không đi ra ngoài, ngoại trừ Lâm Nhựt Tịch thỉnh thoảng đưa cơm đến. Khi Nam Cung Hi theo Long Thiên Việt vào cung nàng cũng không xuất hiện, Nam Cung Hi rất thất vọng, không ngờ nàng lại không tiến hấn. Long Thiên Việt nhìn về mặt của Nam Cung Hi, xem ra sau khi trở về không thể để Nam Cung Hi đi tìm Lâm Nhựt Tịch được rồi.

“Hi Nhi, nàng đang tìm Lâm cô nương sao?” Nam Cung Hi lập tức gật đầu một cái, “Vâng, tỷ ấy nói sẽ tiến thiếp.” Hấn thu lại vẻ mặt, ngưng nhìn Long Thiên Việt, vừa rồi không biết Long Thiên Việt có phát hiện hay không. “Gần đây Quý phó tướng rất bận rộn, ta nghĩ Lâm cô nương cũng ở đó giúp một tay. Chờ khi nào chúng ta từ hoàng cung trở về, nói không chừng Lâm cô nương đã giúp xong.” Nam Cung Hi gật đầu, đoàn người đi về phía hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Bị Đại hoàng tử chú ý

Editor: Mai Tuyết Nhi

“Tinh Nhi, Nam Cung Hi đã theo Long Thiên Việt tiến cung rồi.” Lâm Nhựt Tịch đi vào trướng rồi nói, Quý Tinh còn đang cầm cúi nghiên cứu. “Ừ, muội biết rồi.” Nàng đáp. “Tinh Nhi, muội không lo lắng chút nào sao?” Nói gì thì nói đó cũng là hoàng cung, không phải chỗ người thường.

“Người nên được tỷ là Long Thiên Hạo mới đúng, sao không đi tiến hấn?” Lâm Nhựt Tịch nhìn nàng, Quý Tinh nghe thấy sao? Tối hôm qua Quý Tinh vô tình nghe được, lúc ấy nàng muốn đi vệ sinh nên tỉnh giấc. Vừa định ra ngoài đã nghe thấy tiếng nói chuyện ngoài cửa truyền vào.

“Nhựt Tịch, ta có thể gọi nàng như vậy không?” Long Thiên Hạo nói, Lâm Nhựt Tịch gật đầu, “Ngày mai ta tiến cung, là phúc hay là họa không ai biết được. Ngày mai nàng đến tiến ta được không?” Long Thiên Hạo mong đợi nhìn nàng, Lâm Nhựt Tịch không trả lời, chỉ lấy ngọc bội lúc trước hấn đưa cho nàng ra.

“Ngọc bội này trả lại cho ngài, tiểu nữ không đáng nhận.” Nhìn ngọc bội, Long Thiên Hạo không khỏi lão đảo một phen, thì ra vẫn là hấn tự mình đa tình. “Được, ta biết rồi.” Nói xong xoay người rồi đi, Lâm Nhựt Tịch nhìn theo bóng lưng của hấn, nước mắt đã ngang tầm mi, nàng lấy tay lau đi, sau đó trở về doanh trướng.

“Ngài ấy xứng đáng có được nữ nhân tốt hơn.” Lâm Nhựt Tịch nói xong, Quý Tinh thờ dài, chuyện tình cảm này đúng là phức tạp. “Muội nghĩ tỷ không đi, nhất định hấn sẽ rất thất vọng, hoặc là ôm suy nghĩ một lòng chịu chết.” Quý Tinh vừa nói xong, Lâm Nhựt Tịch đã chạy ra ngoài.

“Long Thiên Việt, đệ nhất quyết muốn mang cô nương này theo ư?” Long Thiên Hạo chỉ vào Nam Cung Hi trong xe ngựa hỏi, Long Thiên Việt gật đầu một cái, hấn đã nói rất nhiều lần rồi, sao đại ca cứ hỏi như thế? “Vệ đệ hãy cố gắng đưa nàng theo sát, tránh xa Đại hoàng tử ra.” Long Thiên Hạo thờ dài, hi vọng cô nương này không gặp phải Đại hoàng tử, nếu không thì toi rồi.

Lần này tiến cung không biết là phúc hay họa, vậy mà đệ đệ của hấn còn cố tình dẫn theo nữ nhân này. Đột nhiên hấn dùng ánh mắt tàn độc nhìn Nam

Cung Hi chăm chăm, Nam Cung Hi cảm nhận được có ánh mắt muốn giết người đang nhìn mình. Chủ tướng muốn giết hán à? Đây không phải là lý do để Long Thiên Hạo đồng ý cho Long Thiên Việt mang theo hán đó chứ?

“Long tướng quân, hoàng thượng hạ lệnh cho chúng tôi chờ ngài ở đây, bữa tiệc sẽ lập tức bắt đầu.” Long Thiên Hạo vừa xuống xe, nghe xong đã cau mày, bữa tiệc nào? Không phải là nghị luận ư? “Tướng quân, xin mời!” Công công đưa tay mời hán, Long Thiên Hạo và đoàn người phía sau cùng đi vào.

“Mặt tướng tham kiến hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Long Thiên Hạo và Long Thiên Việt quỳ xuống cùng lúc rồi đồng thanh. Nam Cung Hi cũng quỳ xuống theo, hán không biết là từ khi hán bước vào, đã bị một người dõi theo. Tuyết Phi Văn nhìn nữ nhân bên cạnh Long Thiên Việt, Nam Cung Hi cũng biết có kẻ đang đảo mắt trên người mình nhưng bây giờ hán không thể ngẩng đầu.

“Long tướng quân, mau đứng lên.” Tuyết Phi Ngang nói với hai người đang quỳ, lúc này Nam Cung Hi mới đứng lên theo bọn họ. Vừa đưa mắt nhìn, Tuyết Phi Văn đã phát hiện ra ánh mắt của Nam Cung Hi, lập tức ném một cái nhìn quuyền rũ về phía hán. Bị Long Thiên Hạo ở bên phát hiện, haizz! Là ý trời! Long Thiên Việt nắm chặt quyền, Đại hoàng tử...

“Người đâu, ban ngồi!” Tuyết Phi Ngang nói xong, Long Thiên Hạo và Long Thiên Việt tiến tới vị trí của mình rồi ngồi xuống, còn Nam Cung Hi vẫn cúi đầu, kẻ bên kia là ai? Ánh mắt sao lại hèn hạ đến thế, hán sợ hãi trong lòng.

“Long phó tướng, người bên cạnh người là...” Hoàng thượng còn chưa kịp hỏi, thì Đại hoàng tử Tuyết Phi Văn đã hỏi trước. “Bẩm Đại hoàng tử, đây là thê tử của ta.” Hán nói như thế, chính là hy vọng Đại hoàng tử sẽ không làm khó Hi Nhi. “Thật sao? Bản hoàng tử ta chưa từng nghe nói đấy.” Tuyết Phi Văn tỏ vẻ không tin.

Nam Cung Hi khẽ nguyên rủa, sao lại gặp phải Đại hoàng tử chứ, theo lời Tinh Nhi nói, trời sinh hán đã háo sắc, phàm là nữ nhân xinh đẹp, hán đều sẽ không bỏ qua.

“Ngẩng đầu lên để bản hoàng tử nhìn một chút.” Tuyết Phi Văn vừa nói xong, Tuyết Phi Ngang lập tức nổi giận. Nhi tử này, cái gì cũng tốt, nhưng bản tính háo sắc thì không thể sửa được! Còn Nam Cung Hi vẫn cúi đầu, không chịu ngẩng lên.

“Văn Nhi! Nên biết ý mà dừng.” Tuyết Phi Ngang nhìn hán chăm chăm, nhờ vậy Tuyết Phi Văn mới không tiếp tục dây dưa. Mọi người đều thờ phào, phải biết rằng đội quân lợi hại nhất chính là của hai vị tướng quân Long gia, ngộ nhờ đắc tội với họ, hậu quả không cần nói cũng biết.

“Ha ha, phụ hoàng, nhi thần chỉ muốn vui đùa một chút.” Nói thì nói như vậy, nhưng ánh mắt nhìn Nam Cung Hi, giống như đang nhìn con mồi vậy. Nữ nhân này, đẹp! Rất đẹp! Hán nhất định phải có được Nam Cung Hi, tướng quân thì sao? Không phải đều quỳ lạy hành lễ với hán sao.

“Long tướng quân, xin mời!” Tuyết Phi Ngang nâng rượu kính bọn họ, hai người lập tức đứng lên. “Tạ hoàng thượng!” Ba người mỗi người một tâm tư, hoàng thượng gọi họ đến không biết muốn làm gì. Nhìn những người ngồi ở đây, xem ra Tứ hoàng tử không biết, ngoại trừ hoàng thượng, chỉ còn lại Đại hoàng tử và Tam hoàng tử.

“Long tướng quân, nghe nói trong quân doanh của các người, có một người biết làm ám khí rất lợi hại? Có thể để trẫm gặp một chút được không?” Ban đầu Tuyết Phi Ngang không để tâm chuyện này, nhưng mấy vị hoàng tử lần này rất kiêng kỵ, nên hán rất tò mò. Huynh đệ Long gia nghe vậy, kể cả Nam Cung Hi cũng sững sờ, chẳng lẽ hoàng thượng cũng muốn chen chân vào?

“Hoàng thượng an tâm. Chúng thần sẽ trung thành với Tuyết Nguyệt quốc.” Long Thiên Hạo và Long Thiên Việt đồng thời quỳ xuống. Nhưng Tuyết Phi Ngang không hài lòng với lời thề của họ, bọn họ thề trung thành với Tuyết Nguyệt quốc mà không nói là trung thành với Tuyết Phi Ngang hán. Chẳng lẽ vị trí của hán còn không bằng lão Tứ? Hán quyết không để cho bất kỳ kẻ nào uy hiếp đến vị trí của hán!

“Ha ha, tốt lắm! Chẳng qua trẫm vẫn rất tò mò về ám khí, có thể để trẫm xem được không?” Nếu lợi hại như thế, hán sẽ lôi kéo người này. Như thế thì địa vị của hán sẽ được đảm bảo, trong đám con trai của hán, Tứ hoàng tử tương đối thông minh. Đừng tưởng rằng hán không biết gì, còn muốn thuê sát thủ đi giết kẻ kia đấy.

“Muôn tâu hoàng thượng, tạm thời ám khí còn chưa làm xong, đang trong quá trình nghiên cứu chế tạo.” Long Thiên Hạo trả lời, sắc mặt của Tuyết Phi Ngang lạnh đi nửa phần, rốt cuộc lời này là thật hay giả hán không nghe được. “Vậy thì... Hôm nào trẫm sẽ đến quân doanh của các người xem thử.” Lời vừa dứt, mọi người đều sững sờ, hoàng thượng muốn đích thân đến quân doanh? Đây chính là vinh dự lớn lao đó!

“Vâng!” Long Thiên Hạo trả lời, lúc này sắc mặt của Tuyết Phi Ngang mới dịu lại, Long Thiên Hạo biết nếu như hán còn từ chối, nhất định hoàng thượng sẽ nổi giận! Chẳng qua nếu Tuyết Phi Ngang muốn trở về còn phải dựa vào bọn họ, ý định này của hán, Tuyết Phi Ngang không biết được.

“Long tướng quân, vài ngày nữa là sinh thần của trẫm, người và Long phó tướng cứ lưu lại đã. Chỗ của Tứ hoàng tử ta sẽ thông báo.” Long Thiên Hạo và Long Thiên Việt nhìn nhau, không ngờ hoàng thượng lại có thể đề phòng bọn họ như vậy, nhưng lại ngại hoàng lệnh, bọn họ không thể phản đối.

“Vâng, tạ hoàng thượng long ân!” Hai người khấu đầu lần nữa, còn Tuyết Phi Văn hào hứng, hán rất thích quyết định này của phụ hoàng. Bởi vì mỹ nhân kia tất nhiên sẽ ở lại, đến lúc đó còn không sợ không có cơ hội sao? Nam Cung Hi cũng không ngu ngốc, hán biết hoàng thượng muốn giam lỏng bọn họ trả hình.

Chẳng qua cứ như vậy cũng tốt, vừa rồi hán đã nghĩ qua, ban đầu vào cung để cứu người. Mà ánh mắt nóng rực của Đại hoàng tử, xem ra hán lại phải hy sinh dùng mỹ nhân kế lần nữa. Tinh Nhi, lần này hán trở về xem nàng tính sao?

“Hi Nhi, ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt.” Long Thiên Việt nói ở bên tai Nam Cung Hi, hán đã sớm nhìn thấy bộ dạng háo sắc của Đại hoàng tử, sợ là ý muốn

của hoàng thượng, lại rất hợp ý của Đại hoàng tử, chẳng qua hẳn sẽ không để Đại hoàng tử thực hiện được mưu đồ. “Vâng!” Nam Cung Hi gật đầu phụ họa, nếu Đại hoàng tử không tìm đến hẳn, hẳn cũng phải tự đi tìm.

“Hắt xì!” Quý Tinh đang nghiên cứu thuốc nổ hắt hơi một cái, là ai? Ai đang nhắc nằng? “Tĩnh Nhi, mũi bị cảm rồi?” Lâm Nhượng Tích hỏi nằng, lúc Lâm Nhượng Tích đuổi theo thì đội ngũ của Long Thiên Hạo đã xuất phát được một lát rồi, bây giờ nằng ở cùng với Quý Tinh.

“Không có, mũi đoán Nam Cung Hi đang nhắc đến mũi.” Người ta nói, một nhắc hai mắng ba nhớ, cái thứ tư chính là bị cả. Nằng khẳng định Nam Cung Hi đang nhắc đến nằng, chẳng lẽ gặp Đại hoàng tử rồi? Nghĩ như vậy, nằng không khỏi run một cái. “Còn nói không bị cảm, mũi phát run rồi.” Lâm Nhượng Tích lên tiếng, “Thật sự không có, mũi nghi ngờ Nam Cung Hi đã gặp phải Đại hoàng tử rồi.”

“Hả?” Lâm Nhượng Tích há to miệng, nếu thực sự như thế thì. Nằng không kiềm được run rẩy, “Nhượng Tích, bên ngoài có tiếng xe ngựa, tỷ đi xem thử bọn họ có về hay không?” Lâm Nhượng Tích cũng nghe thấy, “Ừ!” Nói xong nằng lập tức đi ra ngoài, còn nói không biết, sợ là chính nằng cũng không biết mình đã để tâm đến Long Thiên Hạo nhiều thế nào.

“Cái gì? Tướng quân chưa trở về?” Đội trưởng của đám tiểu binh trở về, nhìn Lâm Nhượng Tích biết chắc là Quý phó tướng bảo nằng đến hỏi. “Tướng quân ở lại hoàng cung, đúng rồi, có thể dẫn tôi đi gặp Quý phó tướng không?” Binh lính mở miệng nói, tướng quân muốn hẳn chuyển lời.

“Được thôi.” Lâm Nhượng Tích gật đầu, xem ra Tĩnh Nhi đã đoán đúng mọi chuyện, chẳng lẽ lành ít dữ nhiều? Sớm biết thế nằng đã đi tiễn hẳn, Lâm Nhượng Tích thở dài, mang theo người nọ đi tới doanh trướng, nằng đi vào để binh sĩ kia đứng ngoài chờ.

“Tĩnh Nhi, quả nhiên mũi đoán không sai, bọn họ bị giữ lại hoàng cung, đúng rồi, bên ngoài có binh sĩ đang tìm mũi.” Quý Tinh dừng công việc trong tay lại, cau mày. “Ừ! Như vậy cũng tốt, Nam Cung Hi sẽ có thời gian để cứu người.” Nói xong, nằng buông vật trong tay xuống rồi đi ra ngoài.

“Người tìm ta?” Quý Tinh quan sát binh sĩ kia một chút, rất bình thường. “Quý phó tướng, tướng quân muốn tôi nói với ngài. Hãy chuẩn bị sẵn sàng, vì hoàng thượng không nói rõ khi nào sẽ đến quân doanh, bề hạ còn muốn xem âm khí của ngài.” Người kia nói xong, đứng yên tại chỗ.

Quý Tinh vuốt cằm, tên hoàng đế này, nếu không muốn nhường ngôi vị hoàng đế, cần gì phải làm như vậy. Chẳng lẽ có ý muốn huynh đệ bọn họ tương tàn sao? Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, tên hoàng đế này...Xem ra bọn họ muốn nằng chuẩn bị sẵn sàng.

“Ta biết rồi, người lui xuống đi.” Người kia lui xuống, còn Quý Tinh thì đứng đó như có điều gì suy nghĩ. “Tĩnh Nhi, hoàng thượng đến nhất định không phải là chuyện tốt.” Lâm Nhượng Tích mở miệng, Quý Tinh biết, hơn nữa hoàng thượng đến vì nằng.

Bên kia, Long Thiên Việt căn dặn cẩn thận, “Hi Nhi, nằng phải cẩn thận một chút, thấy Đại hoàng tử phải tránh ngay biết không?” Đột nhiên hoàng thượng cho triệu bọn họ có việc, hơn nữa chỉ có hai huynh đệ bọn họ đi, rất dễ nhận ra phải để Nam Cung Hi lại.

“Tướng quân, thiệp biết rồi.” Nằng đầu đầu, ánh mắt Long Thiên Hạo nhìn hẳn sắc như dao, nhưng không nói gì, “Đi thôi.” Hẳn lên tiếng, lúc này Long Thiên Việt mới lưu luyến rồi đi. Chẳng qua họ vừa đi không lâu, đã có một người không ngờ xuất hiện trước mặt của Nam Cung Hi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Rơi vào miệng sói

Editor: Mai Tuyết Văn

“Mỹ nhân? Sao nằng lại ở đây một mình?” Nghe được giọng nói ấy, thân thể Nam Cung Hi cứng đờ, là Đại hoàng tử? Hẳn muốn làm gì, hơn nữa bọn người Long Thiên Việt mới vừa rời đi, chẳng lẽ là mưu kế của Đại hoàng tử?

“Thần... Thần thiệp tham kiến Đại hoàng tử.” Hẳn xoay người hành lễ với Tuyết Phi Văn, nhưng đã bị Tuyết Phi Văn ngăn lại. Hẳn bắt lấy tay Nam Cung Hi, đứng gần nắm Nam Cung Hi, so với lúc mới nhìn thấy Nam Cung Hi còn đẹp hơn, đẹp đến mức khiến lòng hẳn ngứa ngáy.

“Mỹ nhân, không cần đa lễ.” Nói xong hẳn mờ ám vuốt ve tay Nam Cung Hi, Nam Cung Hi khẽ nguyên rửa, tên quý hạo sắc này, sao có thể gấp gấp thế kia. “Tạ ơn Đại hoàng tử!” Hẳn then thùng đẩy Tuyết Phi Văn ra, Tuyết Phi Văn nhìn thấy đáng vẻ của hẳn, trong lòng lại càng ngứa ngáy.

“Nằng tên gì?” Tuyết Phi Văn không chớp mắt nhìn hẳn chăm chăm, “Nam Cung Hi Nhi.” Nam Cung Hi nói tên của mình. “Hi Nhi? Hi Nhi. Nằng có bằng lòng theo ta hay không?” Tuyết Phi Văn hỏi xong, Nam Cung Hi ngẩng đầu nhìn hẳn, ánh mắt của tên Đại hoàng tử này cũng nóng rực rồi.

“Nhưng thần thiệp là người của Long tướng quân.” Nam Cung Hi cúi đầu lần nữa, lời nói của hẳn khiến Tuyết Phi Văn tưởng rằng vì Nam Cung Hi sợ Long Thiên Việt. “Hi Nhi, không sao cả, ta là Đại hoàng tử! Ta có thể bảo vệ nằng.” Nói xong tiến lên ôm lấy Nam Cung Hi vào lòng, Nam Cung Hi vùng vẫy một chút rồi dừng lại.

Ôm mỹ nữ trong lòng, Tuyết Phi Văn rất hài lòng, nữ nhân à? Không phải đều nhìn vào địa vị của nam nhân ư? Dù nói thế nào hẳn cũng là hoàng tử, nữ nhân nào lại không muốn ôm ấp yêu thương. Đương nhiên nữ tử trước mặt này cũng không ngoại lệ, nghĩ như thế tay của hẳn đã bắt đầu không an phận.

Nam Cung Hi thăm nguyên rửa.

“Đại ca! Hoàng thượng rõ ràng đang đùa giỡn chúng ta!” Long Thiên Việt tức giận, vốn không hề gọi bọn họ, vậy còn truyền lời triệu bọn họ tới làm gì? Cố ý giáo huấn hai người sao? Nhưng Long Thiên Hạo suy tư một chút. “Không được, chắc là do Đại hoàng tử.” Hắn vừa nói thế, Long Thiên Việt lập tức chạy nhanh như gió, nếu đúng như đại ca hắn nói, vậy mục tiêu của Đại hoàng tử chính là Hi Nhi.

Khi Long Thiên Hạo và Long Thiên Việt trở về nơi ở, đã phát hiện Đại hoàng tử không đứng đắn đang ôm nữ nhân của hắn. Long Thiên Hạo sợ Long Thiên Việt xảy ra xung đột với Đại hoàng tử, muốn giữ hắn lại, nhưng vẫn chậm một bước. Chỉ thấy Long Thiên Việt giống như một con sóc, xông đến trước mặt Tuyết Phi Văn, kéo người trong ngực hắn ra.

“Đại hoàng tử! Xin tự trọng! Hi Nhi là phụ nhân của ta.” Thấy có người quấy rầy, sắc mặt Tuyết Phi Văn tối đen. Nhưng khi thấy Long Thiên Việt thì không khỏi nhường mày, sao Hi Nhi có thể khiến Long Thiên Việt bất chấp như thế? Chẳng lẽ là... Vừa nghĩ đến điều đó, hắn lại càng hứng thú với Nam Cung Hi.

“Khụ! Long tướng quân đừng hiểu lầm, vừa rồi lệnh phụ nhân suýt ngã, vừa đúng lúc ta đi ngang qua, liền đỡ được phụ nhân.” Tuyết Phi Văn lên tiếng giải thích, Long Thiên Việt hoài nghi nhìn hắn, hắn là Đại hoàng tử, nói thế nào thì chính là thế ấy. Nhưng hắn đã cho Long Thiên Việt một bậc thang để xuống, Long Thiên Việt cũng không từ chối.

“Mặt tướng tạ ơn Đại hoàng tử!” Nói thì nói thế, nhưng hắn vẫn tức giận nghiêng răng. “Vậy ta cáo từ trước!” Nói xong còn liếc nhìn Nam Cung Hi đầy ẩn ý, nữ nhân này, hắn phải có!

Đội Tuyết Phi Văn đi rồi, lúc này Long Thiên Việt mới nhìn người trong ngực, cẩn thận xem xét từ đầu đến chân, “Hi Nhi, nàng không sao chứ? Hắn có làm gì vô lễ với nàng không?” Nam Cung Hi lắc đầu, hắn vốn còn đang nghĩ cách thoát thân thì Long Thiên Việt trở về. “Tướng quân, sao hai người lại về sớm thế?” Hắn hỏi xong, Long Thiên Việt và Long Thiên Hạo đều tái mặt.

Long Thiên Hạo nhìn Nam Cung Hi, nữ nhân này, sớm hay muộn sẽ làm hại đến đệ đệ của hắn, thật sự không thể giữ lại. Nhưng nhìn thấy bộ dạng bảo vệ của đệ đệ thì hắn do dự. Một số việc hắn vẫn rất đắn đo, chỉ sợ sơ sót có thể khiến mối quan hệ giữa hai huynh đệ rạn nứt.

“Long Thiên Việt, lần sau không được lỗ mãng!” Long Thiên Hạo lên tiếng, vừa rồi Đại hoàng tử không nổi giận, nếu không hắn cũng không cứu được Long Thiên Việt, nữ nhân này đúng là họa thủy mà! “Đại ca, lần này Đại hoàng tử khinh người quá đáng rồi!” Long Thiên Việt nổi giận mở miệng, Nam Cung Hi lắc đầu, nếu như hắn là một nữ nhân chắc chắn sẽ bị Long Thiên Việt làm rung động, đáng tiếc Nam Cung Hi không phải.

“Mặc kệ ra sao, đệ cũng nên xem lại bản thân đi.” Nói xong liếc nhìn người bên cạnh Long Thiên Việt. Nam Cung Hi đã biết Long Thiên Hạo không thích hắn từ lâu, có mấy lần dùng ánh mắt muốn giết người nhìn hắn.

“Tướng quân, sau này thiếp sẽ chú ý.” Nam Cung Hi mở miệng nói, lúc này Long Thiên Việt mới phát hiện đại ca hắn dùng sắc mặt không tốt nhìn Nam Cung Hi, “Hi Nhi, đừng sợ, Đại ca!” Hắn gọi một tiếng, Long Thiên Hạo dời ánh mắt, “Cô nương biết là tốt.” Nói xong không nhìn bọn họ mà đi vào phòng mình.

“Quý Tĩnh, có biết vì sao ta gọi cô nương đến không?” Tuyết Phi Bằng nhìn nàng, Quý Tĩnh gật đầu. “Phụ hoàng bắt ta đi sứ Tây Lam quốc. Ta vừa mới trở về, đã nhận được tin hai vị tướng quân đã bị triệu vào cung.” Nghĩ đến việc phụ hoàng hắn cố tình đẩy hắn đi, Quý Tĩnh kinh ngạc, khó trách lại không thấy hắn đâu.

“Lần này, hình như phụ hoàng của ngài muốn nhắm vào tôi.” Nàng nói xong, Tuyết Phi Bằng nhìn nàng, chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ lại là mấy hoàng huynh giờ trò quý? Nhưng điều này không phải không có khả năng, chẳng qua...

“Bây giờ cô nương tính làm gì? Phụ hoàng đang giam lỏng hai vị tướng quân.” Tuy nói là qua hai ngày nữa chính là sinh thần của hoàng thượng, nhưng cái khó là trong hai ngày này sẽ xảy ra trò quý gì.

“Ngài cảm thấy nếu tôi vào cung thì sao?” Dù nàng không đi, hoàng thượng cũng đến, cái gọi là không vào hang hổ sao bắt được cọp coi. Tuyết Phi Bằng nhìn nàng, không trả lời, nhìn đáng vẻ của rất tự tin, chẳng lẽ ám khí đã làm xong? Không phải nói cần thêm thời gian ư?

“Ta sợ hai ngày nữa sẽ xảy ra chuyện xấu, dù sao hai người họ cũng là tâm phúc của ta.” Hắn thở dài, Quý Tĩnh nhường mày, “Theo tôi thấy, phụ hoàng của ngài không có ý nhường ngôi, ngài không nhận ra ư?” Tuyết Phi Bằng nhìn nàng, nữ tử này thật thông minh, đáng tiếc không phải người hắn có thể khống chế.

“Vậy thì sao? Bây giờ ta chỉ biết ai đánh thắng Từ Nguyệt quốc, người đó chính là kẻ thừa kế.” Cho nên dù là Đại hoàng tử cũng không nhất thiết sẽ trở thành Đế vương tương lai. “Phải, nhưng vì sao lại chọn Từ Nguyệt quốc?” Xung quanh không phải còn mấy nước ư? Tuyết Phi Bằng nhìn nàng, có chút khó mở lời.

“Được rồi, không cần nói, tôi cũng không có hứng thú nghe.” Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Quý Tĩnh quyết định không hỏi nữa, ngộ nhờ nghe được bí mật hoàng thất, không phải cả nàng cũng bị kéo vào sao? “Ta thích sự thông minh của cô nương, đáng tiếc cô nương không phải nam nhi.” Nếu là nam nhân, hắn sẽ trở thành huynh đệ với Quý Tĩnh.

“Tôi còn thấy mình may mắn vì không phải nam nhi!” Nếu nàng là nam, chắc phải sống mệt mỏi hơn so với bây giờ, Tuyết Phi Bằng nhìn nàng một chút, không nói gì. “Cô nương muốn tiến cung?” Đây là câu hỏi của hắn, nhưng cũng là lời khẳng định, Quý Tĩnh gật đầu, muốn thấy ám khí sao? Được rồi, nàng cười. Tuyết Phi Bằng khó hiểu nhìn nàng, sao nàng lại bắt ngờ cười tà ác đến thế?

"Cô nương đi khi nào?" Tuyết Phi Bằng nhìn nàng. "Tôi? Ngài nên cầu phúc cho phụ hoàng của mình đi." Ý tứ của nàng rất rõ ràng, Tuyết Phi Bằng sững sờ, chẳng lẽ nàng muốn ám sát ư? "Yên tâm, tôi sẽ không ám sát đâu." Như nhìn thấy bản khuôn của Tuyết Phi Bằng, mặc dù hoàng thượng tàn nhẫn như thế, nhưng con hán không hề có ý muốn hại hán.

"Tốt! Đến lúc đó ta sẽ sắp xếp." Tuyết Phi Bằng gật đầu một cái, Quý Tinh cũng gật đầu, "Vậy tôi xin cáo lui trước chuẩn bị." Nói xong nàng đi ra ngoài, hi vọng Nam Cung Hi sớm cứu người ra ngoài.

"Đại hoàng tử, ngài thật sự muốn làm thế sao?" Trở thành thị vệ thân cận của Tuyết Phi Văn, lần đầu tiên hán phát hiện Đại hoàng tử có vẻ mặt nghiêm túc như vậy, cũng là lần đầu tiên quyết tâm muốn lập tức trở mặt với hai huynh đệ Long gia.

"Hình Phong, đây là lần đầu tiên người biết ta sao?" Tuyết Phi Văn không giận hỏi ngược lại, Hình Phong nhìn hán, mặc dù không đáp. Nhưng đây là lần đầu tiên hán để ý một nữ nhân như vậy, đây không phải là chuyện tốt.

"Không phải." Hán trả lời, suy nghĩ trong lòng cũng không dám nói ra, "Vậy thì tốt." Nam Cung Hi Nhi. . . Tình thế bất buộc, "Người lui xuống đi." Hán muốn suy nghĩ thật kỹ, làm sao để có thể gặp mặt Nam Cung Hi một mình. Ai bảo tên Long Thiên Việt đó không biết trúng tà gì, cả ngày quần lấy Nam Cung Hi.

Không chỉ có hán, Nam Cung Hi cũng gấp đến phát điên rồi, tên Long Thiên Việt bị gì vậy? Cả ngày bám theo Nam Cung Hi như cái đuôi nhỏ, trừ việc đi nhà xí, ngoài ra đều theo sát bên cạnh hán, tình hình như vậy sao hán còn đi cứu người được?

"Tướng quân, nếu ngài có chuyện muốn nói thì mau nói đi." Nam Cung Hi nói thế hán sẽ hiểu chứ? "Hi Nhi, ta không sao, đừng lo lắng." Nghe như thế, Nam Cung Hi rất muốn ấm ngực, Long Thiên Việt không có việc gì, nhưng hán thì có! Nếu không cứu được người, Tinh Nhi sẽ tức giận.

"Tướng quân, thiếp không sao, ngài đừng theo thiếp mỗi ngày được không vậy." Lần này hán hiểu rồi chứ? "Sao thể được? Ngộ nhờ Đại hoàng tử tới thì làm sao?" Đây cũng không phải chuyện không thể xảy ra, hán phải đề phòng tên Đại hoàng tử đó, Nam Cung Hi hoàn toàn câm nín.

"Vậy thiếp đi. . . Đi nhà xí!" Lần này chắc được rồi nhỉ? Quả nhiên, Long Thiên Việt vừa nghe đã gật đầu, cũng hết cách rồi, xem ra chỉ có thể chạy trước, lấy võ công của hán mà nói, đi lại trong hoàng không thành vấn đề.

Nam Cung Hi đi rất lâu, quan sát xung quanh, không có ai, rất tốt, hán nhanh chóng nhảy vào một cung điện, không biết là điện nào. Trong lòng chỉ muốn tìm nam trang, đi được một chốc cuối cùng nhìn thấy một nô bộc, hán lập tức tiến lên, nhưng không ngờ đã bị người khác ngăn lại.

"Cô nương là ai? Sao lại ở chỗ này?" Hình Phong không thể tin được nhìn nữ nhân trước mặt. Tẩm cung của Đại hoàng tử là nơi bất kỳ nữ nhân nào cũng có thể tiến vào hay sao? Nam Cung Hi thầm kêu hồng rồi, thật là, do hán đã sơ suất, sao có thể không phát hiện ra có người sau lưng chứ, chẳng lẽ có liên quan đến việc giả thành nữ nhân lâu ngày.

"Ta. . ." Hán đang muốn trả lời lại không ngờ bị một giọng nói khác cắt ngang, "Hi Nhi? Sao nàng lại biết chỗ này." Nghe được giọng nói ấy, Nam Cung Hi khóc không ra nước mắt, thì cung điện này là của Đại hoàng tử.

"Thiếp. . . Thiếp đi dạo bị lạc đường." Hết cách rồi chỉ có tìm đại một lý do, Hình Phong nhìn nữ nhân trước mặt, đẹp thì có đẹp nhưng nữ nhân xinh đẹp có nhiều lắm. Rốt cuộc nàng có chỗ nào hấp dẫn Đại hoàng tử? Hán nghiêng đầu nhìn Nam Cung Hi một cái?

Nam Cung Hi biết người trước mắt đang quan sát hán, chẳng lẽ đã nhận ra hán giả nữ? "Hình Phong, người còn không mau buông tay nàng ra!" Tuyết Phi Văn tiến lên kéo Nam Cung Hi, Hình Phong buông lỏng tay, dù sao hán cũng cảm thấy nữ nhân này rất kỳ quái.

"Hi Nhi, vào phòng ta ngồi một chút nhé." Tuyết Phi Văn cũng không muốn bỏ qua cơ hội này, Nam Cung Hi đang muốn từ chối, nhưng không ngờ lại bị Tuyết Phi Văn kéo vào.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Ước hẹn với Đại hoàng tử

Editor: Mai Tuyết Văn

"Hi Nhi, mau ngồi đi, người đâu! Dâng trà." Tuyết Phi Văn phân phó xong, liền dâng hoàng ngồi cạnh Nam Cung Hi, ánh mắt nhìn Nam Cung Hi dịu dàng như nước. Nam Cung Hi không khỏi run một cái, Hình Phong cau mày đi vào. Đại hoàng tử chưa bao giờ như vậy cả, trước kia gặp nữ nhân vừa ý đều trực tiếp mang lên giường.

"Đại. . . Đại hoàng tử, thiếp còn phải về, tướng quân sẽ đi tìm thiếp đấy." Lời này Nam Cung Hi nói không sai, nếu Long Thiên Việt phát hiện hán đang ở đây, không chừng còn gây ra chuyện lớn đó. Hán vừa muốn đứng dậy, đã bị Tuyết Phi Văn giữ lấy bả vai.

"Hi Nhi, không sao đâu, ta sẽ cho người đi thông báo với Long tướng quân." Nói xong nháy mắt với Hình Phong bên cạnh, tên Tuyết Phi Văn này coi

Nam Cung Hi như người mù sao? Xem ra hẳn đã cho người đi thu hút Long Thiên Việt, hiện giờ Nam Cung Hi chỉ có một suy nghĩ duy nhất, làm sao để thoát thân đây?

"Nhưng..." Hẳn còn chưa nói hết thì có nha hoàn bưng trà đến. "Hi Nhi khát nước à?" Tuyết Phi Văn bưng tách trà đưa cho Nam Cung Hi, hẳn bối rối, rốt cuộc thì trà này có nên uống hay không? "Ha ha, Hi Nhi sợ ta bỏ thuốc sao?" Dáng vẻ của Nam Cung Hi, sao Tuyết Phi Văn lại không nhìn ra.

"Không có...Không có." Nói như thế, nhưng Nam Cung Hi vẫn đưa mắt ly trà một chút. Tuyết Phi Văn mỉm cười, Hi Nhi thật đáng yêu, hẳn còn chưa tới mức muốn bỏ thuốc Nam Cung Hi đâu, cái hẳn cần chính là Nam Cung Hi cam tâm tình nguyện. Nếu Nam Cung Hi biết được Tuyết Phi Văn dùng từ đáng yêu để hình dung hẳn, nhất định sẽ tức giận thổ huyết.

"Vậy thì đừng uống, ta lại đang khát." Nói xong Tuyết Phi Văn cầm ly trà trong tay Nam Cung Hi uống một hơi cạn sạch, nhìn thấy hẳn uống hết, Nam Cung Hi biết mình đã quá lo lắng, trà này không có vấn đề, chẳng qua hẳn đang đùa giỡn Nam Cung Hi ư?

"Hi Nhi, sao nàng lại nhìn ta như vậy, chẳng lẽ đã để ý ta rồi?" Lời nói của Tuyết Phi Văn khiến Nam Cung Hi cúi đầu, chết tiệt! Sớm biết thế đã không nhìn hẳn, chẳng qua Nam Cung Hi không phát hiện, mỗi lần Tuyết Phi Văn nói chuyện với Nam Cung Hi đều xưng ta chứ không phải là bỗn hoàng tử.

"Ha ha, Hi Nhi, nàng thật sự khiến ta...Rất thú vị." Tuyết Phi Văn nói xong, Nam Cung Hi đang cúi đầu đen mặt, ai cần hẳn thích chứ! Nam Cung Hi không thích nam nhân! Nếu không phải vì Tình Nhi, Tình Nhi, đúng rồi, phải cứu người! Lúc này Nam Cung Hi mới ngẩng đầu lên nhìn Tuyết Phi Văn.

Không thể không thừa nhận, người trước mặt này có một loại khí chất rất bình thản, nếu như hẳn không háo sắc. Cũng có thể coi là một người ôn tồn nho nhã, đáng tiếc, đúng là đáng tiếc! "Đại...Đại hoàng tử, thiếp nhớ đến một chuyện, muốn hỏi ngài." Nói xong hẳn nhìn người xung quanh một chút.

"Các người, lui xuống hết đi." Tuyết Phi Văn cũng không phải kẻ ngốc, chẳng qua có thể ở cùng một chỗ với Hi Nhi, hẳn rất thích. Nha hoàn và nô tài đều lui xuống, trong phòng chỉ còn Nam Cung Hi và Tuyết Phi Văn, Nam Cung Hi đang do dự không biết hỏi thế.

"Hi Nhi, có chuyện gì cứ nói thẳng, ta giúp được thì nhất định sẽ giúp một tay." Nam Cung Hi nhìn hẳn, sao hẳn biết Nam Cung Hi có chuyện muốn nhờ hẳn giúp? Việc này Tuyết Phi Văn gặp nhiều thành quen, là Đại hoàng tử của Tuyết Nguyệt quốc, cũng có rất nhiều người đến nịnh bợ hẳn, muốn hẳn giúp bọn họ.

"Là như vậy, thiếp có một biểu ca ở xa, không biết đã đắc tội gì với Đại hoàng tử, huynh ấy nói ngài đã bắt cả nhà huynh ấy, có chuyện này ư?" Nam Cung Hi nói xong, Tuyết Phi Văn nhìn hẳn chăm chăm. Người Nam Cung Hi nói rất giống với thuộc hạ của Long Thiên Hạo, có quan hệ gì sao?

Nam Cung Hi thấy hẳn nhìn mình chăm chăm, lòng bàn tay đỏ mồ hôi, sao Đại hoàng tử không nói lời nào? Hay là đã hoài nghi hẳn? "Há? Không biết biểu ca của nàng tên gì?" Tuyết Phi Văn lơ đãng hỏi, "Lý Đại." Không phải nhầm lẫn chứ.

"À, là hẳn ư? Đúng là có việc này, nhưng ta không bắt người nhà hẳn, mà để họ sống trong biệt viện của ta mà thôi. Hi Nhi có muốn đi xem thử không?" Không khó để Nam Cung Hi nghe ra ẩn ý trong lời nói của Tuyết Phi Văn, nhưng vì cứu người, hẳn phải nhận!

"Có thể không? Rất lâu rồi, thiếp chưa đến thăm biểu tẩu." Về mặt Nam Cung Hi đầy mong đợi, Tuyết Phi Văn gật đầu một cái, xem ra là hẳn đã nghĩ nhiều. "Được rồi, chờ qua sinh thần của phụ hoàng, chúng ta đi." Hẳn nói xong, Nam Cung Hi uất ức, phải chờ đến hai ngày?

"Sao thế? Hi Nhi đã gấp đến mức không chờ được à?" Nhìn vẻ mặt của Nam Cung Hi, Tuyết Phi Văn lên tiếng. "Một chút, ngài cũng biết đã nhiều năm rồi thiếp chưa gặp bọn họ, không biết bọn họ có nhận ra thiếp hay không." Nam Cung Hi cố tỏ vẻ lo lắng, nhưng thật ra hai ngày sau gặp, chỉ sợ là đến lúc đó người nhà của Lý Đại hỏi một câu, người là ai? Vậy không phải uổng công sao?

"Yên tâm đi, hai ngày trôi qua rất nhanh." Nam Cung Hi gật đầu, sau đó không nói gì nữa, ngược lại Tuyết Phi Văn lại bất ngờ tiến lên ôm hẳn một cái. "Đại...Đại hoàng tử." Nam Cung Hi đẩy hẳn, không thể dùng sức, nếu không Nam Cung Hi đã một chương đánh bay Tuyết Phi Văn rồi.

"Không cò gì đâu, để ta ôm nàng một cái." Ai bảo tên Long Thiên Việt đó giữ Nam Cung Hi chặt như vậy, hôm nay thả Nam Cung Hi về không biết khi nào mới có thể gặp lại Nam Cung Hi, đây mới là vấn đề.

Trong thượng viện, chờ đã lâu vẫn không thấy Nam Cung Hi trở về, Long Thiên Việt thấy không ổn, hẳn vội vàng chạy đi, đến trước cửa nhà xí. Cửa mở rộng, rõ ràng bên trong không có ai, vậy Nam Cung Hi đã đi đâu? Chẳng lẽ...Đúng rồi! Đại hoàng tử! Nghĩ như thế hẳn xông ra ngoài.

Hình Phong theo lời Tuyết Phi Văn nói đi tìm Long Thiên Việt, không ngờ hai người lại va phải ở đây. Chẳng qua Long Thiên Việt không có nhiều tâm trí để ý người khác, vừa đứng dậy đã muốn tiếp tục chạy, lại bị người ngã dưới đất gọi lại.

"Long tướng quân, xin dừng bước!" Nghe giọng nói ấy, Long Thiên Việt dừng lại nhìn người đang đứng lên, hẳn là ai? Long Thiên Việt chưa từng thấy hẳn, sao hẳn lại biết Long Thiên Việt là tướng quân?

"Long tướng quân, chủ tử nhà ta muốn ta thông báo với ngài. Đại hoàng tử sẽ đưa Hi Nhi cô nương trả về toàn vẹn." Cuối cùng Long Thiên Việt đã biết hẳn là ai, thì ra là tay sai bên cạnh Đại hoàng tử, Hi Nhi đúng là do bọn họ bắt đi, đáng chết! Lần sau có đi nhà xí, hẳn cũng phải đi theo Nam Cung Hi.

"Hình thị vệ, làm phiền rồi." Lúc này Long Thiên Hạo đi tới, hẳn âm thầm kéo Long Thiên Việt lại, không để hẳn có hành động nào quá khích. Vì một nữ nhân mà đánh đổi tính mạng của mình, không đáng. Hình Phong gật đầu với Long Thiên Hạo rồi rời đi.

"Đại ca! Sao huynh lại kéo đệ? Nếu như người hôm nay Đại hoàng tử bắt đi là Lâm Nhược Tịch, huynh có thể này không?" Hẳn vội vàng nói, Long Thiên Hạo nhìn hẳn, đúng thế, nếu là Nhược Tịch, hẳn cũng sẽ có bộ dạng giống đệ đệ của hẳn.

"Thiên Việt..." Chẳng qua Long Thiên Việt đã hát tay hân ra đi vào bên trong, còn Long Thiên Hạo đứng ở đó, chẳng lẽ hân đã làm sai? Bởi vì hân ghen tỵ với Long Thiên Việt? Xem ra, quả thật hân đã ghen tỵ với đệ đệ mình rồi. Nghĩ thế, hân xoay người đi ra ngoài.

Hình Phong vừa mới trở về, đã nhìn thấy Long Thiên Hạo đi về phía hân, "Hình thị vệ, ta muốn cầu kiến Đại hoàng tử." Hân nói thẳng vào vấn đề chính, Hình Phong nhìn hân một cái, "Thật xin lỗi, Hi Nhi cô nương và Đại hoàng tử đang nói chuyện riêng, hiện tại không ai có thể đi vào." Hân nói xong, Long Thiên Hạo nhìn xung quanh, quả nhiên tất cả nhà hoàn và nô bộc đều ở ngoài, hân cau mày.

"Hi Nhi cô nương, thật sự không cần ta tiễn nàng về sao?" Trong lúc Long Thiên Hạo không biết phải làm gì, thì cánh cửa đóng chặt cuối cùng đã mở ra, còn Tuyết Phi Văn cũng thấy hân. "Long tướng quân, người có chuyện tìm ta sao?" Nghe thấy ba chữ Long tướng quân, Nam Cung Hi quay đầu, ôi mẹ ơi! Vẫn còn may không phải Long Thiên Việt.

"Đại hoàng tử, thiếp xin cáo từ." Tuyết Phi Văn gật đầu, còn Long Thiên Hạo thì chú ý đến hai người, xem ra cũng không có chuyện gì. "À, ta tới tìm muội ấy, ngài cũng biết đệ đệ nhà ta, bây giờ đang nổi nóng với ta đây." Long Thiên Hạo cười nói.

"Hả? Người của hân không bị thương lại còn đi lại được, nói với đệ đệ người đừng nóng giận." Tâm tình của Tuyết Phi Văn không tệ, Long Thiên Hạo cũng nhìn ra, hân âm thầm nhìn Nam Cung Hi, chẳng lẽ hai người này đã có chuyện?

"Tạ ơn Đại hoàng tử! Vậy chúng ta xin cáo từ." Long Thiên Việt siết chặt ngón tay thành quyền, Long Thiên Việt nói không sai, nếu đổi lại là Lâm Nhược Tịch. Hân sẽ còn điên cuồng hơn Long Thiên Việt, vì hân sẽ không để nữ nhân của mình ở cùng nam nhân khác khi trở về còn phải tạ ơn kẻ đó.

Trên đường trở về, Long Thiên Hạo đi phía trước, Nam Cung Hi theo phía sau, vì hân luôn đề phòng Long Thiên Hạo. Có mấy lần hình như Long Thiên Hạo đã muốn giết hân, lúc này Long Thiên Hạo dừng lại, Nam Cung Hi cũng dừng theo, đề phòng nhìn hân.

"Mặc dù ta không thích cô nương, nhưng Thiên Việt nói rất đúng! Ta hi vọng cô nương đừng chơi đùa đệ đệ của ta, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho cô nương đâu!" Nói xong hân tiếp tục đi về phía trước, Nam Cung Hi ngăn người tại chỗ, cái gì, hân nói cái gì? Cái gì gọi là đừng đùa giỡn đệ đệ của hân? Nam Cung Hi là nam nhân đó!

"Còn không đi mau! Thiên Việt đã sốt ruột muốn chết." Long Thiên Hạo thấy Nam Cung Hi không theo kịp, tức giận thúc giục, nữ nhân này chỉ có bộ dạng là xinh đẹp mà thôi. Hân lại không thích nữ nhân yếu mềm thế này, phải giống như Lâm Nhược Tịch, không đứng sao lại nhớ đến nàng rồi? Vuốt ve ngọc bội trong lòng, sắc mặt của hân trở nên khó coi, không để ý đến người phía sau nữa.

Nam Cung Hi khó hiểu nhìn Long Thiên Hạo, sao lại bất ngờ biến sắc thế này? Chẳng qua hân không muốn trở về nhanh như thế, vì hân không biết Long Thiên Việt sẽ ôm hân thế nào nữa. Nghĩ như thế, Nam Cung Hi đi rất chậm, mỗi bước chân đều thả nhỏ, nhưng đường đi cũng có lúc hết, dù có đi chậm vẫn sẽ đến điểm dừng.

Đứng trước cửa, dù thế nào thì Nam Cung Hi cũng không tự nguyện đi gõ cửa, cũng biết người nhà của Lý Đại ở đâu. Nếu không thì dứt khoát trở về nam trang rồi quay về, nghĩ như thế hân xoay người, nhưng không ngờ lúc này cửa lại bị đẩy ra.

"Hi Nhi? Sao nàng không vào? Đại hoàng tử không làm khó nàng chứ?" Long Thiên Việt kéo Nam Cung Hi lại, đáy mắt hân như bốc lửa, đây là ông trời muốn đổi đầu với hân phải không? "Không có... Không có, tướng quân, ngài mau buông thiếp ra, thiếp không thờ được." Nam Cung Hi đẩy Long Thiên Việt, nói thế nào thì hân cũng là nam nhân, bị một nam nhân ôm tới ôm lui, ảnh hưởng không tốt lắm.

"Không, ta không thả! Hi Nhi, Ta cảm thấy chỉ khi nàng trở thành người của ta, ta mới an tâm được." Nam Cung Hi cứng đờ, cái gì? Trở thành người của hân? Đây là chuyện thế nào? Hân không thích nam nhân, đang muốn giải thích, nhưng không ngờ được Long Thiên Việt đã trực tiếp bế ngang người hân rồi đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Tiễn cung chúc thọ

Editor: Mai Tuyết Văn

Vì sắp đến thời gian tiễn cung, Quý Tĩnh không ăn không ngủ làm cho xong vũ khí, nhưng uy lực lại khá nhỏ. Toàn cuộc nàng không tính lấy mạng hoàng thượng, nhưng nàng đã nói sẽ giúp Tuyết Phi Bằng lấy được ngài vàng, vì thế hoàng thượng cũng nằm trong số những người nàng cần đối phó.

"Tĩnh Nhi, muội đã một đêm ngủ rồi, mau đi nghỉ đi." Lâm Nhược Tịch vừa vào đã nhìn thấy người ngồi trên ghế, nhìn đồ trên bàn, chắc đã làm xong. Quý Tĩnh gật đầu một cái. "Tỷ đỡ muội về." Nàng đứng dậy cầm đồ bỏ vào tay áo, còn Lâm Nhược Tịch thì đỡ nàng về.

"Muội xem, sao lại để mình mệt thế này." Lâm Nhược Tịch lăm bầm, nhưng Quý Tĩnh nghe lọt tội không bao nhiêu. Vì nàng rất buồn ngủ, nếu không phải có Lâm Nhược Tịch đỡ nàng, thì Quý Tĩnh đã lập tức ngã xuống đất.

"Tướng quân, ngài mau buông thiếp ra!" Nam Cung Hi buồn nôn muốn chết, sao tên tướng quân này lại mạnh như vậy. Có thể bế một nam nhân, Long Thiên Việt không hề tâm đến hắn, trực tiếp ném hắn lên giường. Rồi đè lên, Nam Cung Hi vừa muốn đứng dậy đã bị đè đến hoa mắt.

"Hi Nhi, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với nàng." Nói xong không chờ nổi nữa, xé y phục của Nam Cung Hi, ai muốn Long Thiên Việt phụ trách chứ! Nam Cung Hi cảm thấy mình dễ thờ được một chút, mới phát hiện Long Thiên Việt đang xé y phục của hắn. Không được, sẽ lộ mất, "Rầm!" một tiếng, Long Thiên Việt không dám tin nhìn hắn.

"Rất xin lỗi! Ta không cố ý đâu!" Thật sự không cố ý mà, ngoài ý muốn thôi, nhìn bình hoa trong tay, Nam Cung Hi không biết nói gì. Sao tiện tay vớ đại lại mò trúng bình hoa, nhìn người ngất xỉu trên giường, hắn sẽ không bị đánh đến ngốc chứ? Á! Hồng rồi, đầu Long Thiên Việt chảy máu.

Quý Tinh ngủ một giấc nhưng lại giật mình, chẳng qua rất kỳ quái, sao nàng lại nằm mơ thấy Nam Cung Hi bị một nam nhân khác đè nài. Nghĩ đến giấc mộng vừa rồi, nàng không nhịn được bật cười: "Tinh Nhi, có chuyện gì buồn cười ư?" Lâm Nhược Tịch bụng đồ ăn đi vào, quả nhiên Tinh Nhi đã tỉnh.

"Không có gì, chỉ là nằm mơ thôi." Nàng đứng dậy xuống giường, nhận lấy thức ăn từ tay Lâm Nhược Tịch, sờ bụng mình, đúng là rất đói bụng. "Nằm mơ thấy cái gì?" Lâm Nhược Tịch tò mò hỏi, Quý Tinh nhìn nàng một cái, "Muội nằm mơ thấy Nam Cung Hi bị một nam nhân đè." Nàng nói xong, Lâm Nhược Tịch đã bật cười ngồi xổm xuống.

"Ha ha... Tinh Nhi muội đừng đùa chứ?" Nam Cung Hi bị nam nhân khác đè... Không được, vừa nghĩ đến nàng đã không kiềm được, "Tỷ không cần phải khoa trương như thế chứ?" Ăn mấy món linh tinh, Quý Tinh tìm lặng nhìn nàng.

"Có chuyện gì vui vẻ thế?" Tuyết Phi Bằng tiến vào đã thấy Lâm Nhược Tịch ôm bụng cười, "Tứ hoàng tử ăn chưa? Có muốn ăn chung hay không?" Quý Tinh không đứng lên hành lễ, Tuyết Phi Bằng không có ý so đo, Lâm Nhược Tịch đứng lên, "Nhược Tịch tham kiến Tứ hoàng tử." Trái lại, Lâm Nhược Tịch tập mãi thành thói quen.

"Lâm cô nương, không cần khách sáo." Tuyết Phi Bằng nói xong, Lâm Nhược Tịch tự giác lui ra ngoài, Tứ hoàng tử đến chắc chắn có chuyện tìm Tinh Nhi. Tuyết Phi Bằng nhìn Lâm Nhược Tịch đi ra ngoài, rồi ngồi xuống đối diện với Quý Tinh.

"Ngày mai vào cung, cô nương đã chuẩn bị xong chưa?" Quý Tinh buông đĩa lau miệng. "Tất cả chuẩn bị xong xuôi." Tuyết Phi Bằng nhìn nàng, gật đầu, "Có chuyện gì xảy ra trong cung không?" Quý Tinh thận trọng hỏi, Tuyết Phi Bằng khó hiểu nhìn nàng.

"Phải có chuyện gì sao?" Nghe như thế, Quý Tinh cau mày, còn Nam Cung Hi đã cứu người chưa? "Chẳng qua là về Long Thiên Việt, cô nương hắn mang vào cung bị Đại hoàng huynh của ta nhìn trúng, ồ ồ đến mức bất hòa." Bây giờ hắn đang lo lắng cái này, Quý Tinh nghe xong, khóe môi gật gật.

Tên Nam Cung Hi này, đúng là nam nữ đều ăn, cứ như thế, hắn có thể tiếp cận Đại hoàng tử rồi. Đợi nàng vào cung sẽ gặp hắn hỏi sau. "À, như vậy sẽ không sao chứ?" Chỉ sợ hắn sẽ gây họa cho Long Thiên Việt. "Bây giờ vẫn tốt, về sau không chắc." Cho nên phải mau chóng để phụ hoàng trả lại hai người kia cho hắn.

"Long tướng quân, Long phó tướng không có gì đáng ngại, chỉ là bị đập đến ngất xỉu." Thái y xem qua thương thế của Long Thiên Việt, lúc này mới đứng lên hồi báo. Long Thiên Hạo gật đầu rồi phất tay với bọn họ, còn Nam Cung Hi đứng bên cạnh không lên tiếng, hết cách rồi cuối cùng hắn vẫn phải đi tìm Long Thiên Hạo.

"Tại sao lại làm đệ đệ ta bị thương?" Long Thiên Hạo không cần suy nghĩ cũng biết là Nam Cung Hi làm, Nam Cung Hi cúi đầu không trả lời. Long Thiên Hạo xoay người, nhìn dáng vẻ nhếch nhác của Nam Cung Hi, vừa rồi hắn không chú ý đến. Xem ra đệ đệ hắn nóng lòng, nhưng Nam Cung Hi cũng không nên đánh Long Thiên Việt.

"Lần sau nếu còn xảy ra chuyện như vậy, ta quyết sẽ không tha cho cô. Khi về quân doanh, trước tiên ta sẽ tổ chức hôn lễ cho hai người." Long Thiên Hạo nói xong, Nam Cung Hi nuốt nửa ngả xuống, hôn... Hôn lễ? Không phải đang treo hắn chứ? Tinh Nhi, Tinh Nhi, lần này chơi lớn rồi, hắn khóc không ra nước mắt.

"Đại ca, đừng trách Hi Nhi, là đệ không tốt." Long Thiên Việt vừa tỉnh đã vội vàng nói giúp Nam Cung Hi, hắn không muốn nhìn thấy Hi Nhi bị đại ca hắn mắng. "Được rồi, ta hiểu rồi, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai Tứ hoàng tử và Quý phó tướng sẽ đến, lúc đó cùng về, ta sẽ chủ trì hôn lễ cho đệ." Nghe thấy tin này, Long Thiên Việt vui mừng mỉm cười.

Nam Cung Hi vừa nghe nhắc đến ba chữ Quý phó tướng đã sững sờ, nói thế thì ngày mai Tinh Nhi sẽ đến ư? Thật tốt quá! Chỉ là nhìn về phía người trên giường, đến lúc đó phải nghĩ cách thoát thân...! "Hi Nhi, nàng nghe thấy không? Đại ca sẽ chủ trì hôn lễ cho chúng ta." Trước đây đại ca không đồng ý bọn họ, sao bây giờ lại đồng ý.

Nam Cung Hi hoàn hồn, vẫn cúi đầu, không ai nhìn thấy nét mặt của hắn, chỉ coi là hắn đang xấu hổ. Trên thực tế, mặt Nam Cung Hi đen như đất nòi, thành thân? Đừng nằm mơ, trên đời này hắn chỉ nhận định một người là Quý Tinh, hơn nữa hắn là nam nhân, sao có thể thành thân với Long Thiên Việt!

Hôm sau, cung nữ tấp nập ra vào trong cung, quan lại vương giả quý tộc cũng đến rất nhiều. Chẳng qua bọn họ kinh ngạc, vì Tứ hoàng tử lại có thể dẫn theo một tướng sĩ, khiến nhiều người tò mò nhìn, chẳng lẽ Tứ hoàng tử có ham mê nam sắc?

Quý Tinh bắt đầu đi, vốn muốn nói rằng khi nào xong hãy gọi nàng vào, không biết Tuyết Phi Bằng đang suy nghĩ điều gì, lại trắng trợn mang theo nàng như vậy. Quan trọng nhất là nàng có mặc trang phục phó tướng, đây không phải là muốn người khác có chuyện nói xấu ư? Tuyết Phi Bằng không hề ý đến ánh mắt của kẻ khác, trực tiếp mang Quý Tinh đi vào.

Tuyết Phi Bằng mang theo Quý Tinh đến chỗ ngồi, mấy vị hoàng tử cũng nhìn nhau, không lẽ lão Tứ thích nam nhân? "Hoàng thượng giá lâm!" Không

để bọn họ suy nghĩ, một giọng nói của thái giám vang lên ngoài đại điện, tất cả vương công đại thần đứng dậy, bao gồm cả các hoàng tử.

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Quý Tĩnh không thể không đứng dậy hành lễ, Tuyết Phi Ngang quét mắt một lượt, nhìn thấy người bên cạnh Tuyết Phi Bằng thì cau mày, chẳng lẽ đây là người hần muốn gặp? "Tất cả bình thân!" Tuyết Phi Ngang vung tay lên, mọi người đứng dậy, ngồi xuống.

"Phụ hoàng, nhi thần đến trễ, xin dâng quả sinh thần lên phụ hoàng." Tuyết Phi Văn dâng quả của mình lên, "Được rồi, tốt lắm." Tuyết Phi Ngang sai người nhận quả, Tuyết Phi Văn về chỗ ngồi của mình, ánh mắt lại nhìn một chỗ, Quý Tĩnh nhìn theo, Nam Cung Hi?

"Phụ hoàng, đây là quả tặng của con." Mấy vị hoàng tử tranh nhau dâng quả của mình lên, còn Tuyết Phi Ngang vốn không có ý muốn mở ra. Dù sao bọn họ đưa thứ gì, còn không phải là thứ ấy sao, nhiều năm qua hần đã nhìn đến phát chán. Lúc này, Tuyết Phi Bằng đứng lên, cầm đồ đi về phía hần.

"Phụ hoàng, đây là quả nhi thần tặng người." Nâng vật trong tay, có vẻ nặng, đây đều là ý của Quý Tĩnh. "Tốt lắm, Bằng Nhi có lòng." Hần sai người nhận lấy, so với Tuyết Phi Bằng thì người bán chú ý là Quý Tĩnh. "Phụ hoàng, sao người không mở ra nhìn thử?" Tuyết Phi Bằng đã lên tiếng nhắc nhở, Tuyết Phi Ngang nhìn hần, chẳng lẽ lẽ vật này không bình thường?

"Được rồi, mở quả đi." Người bên cạnh lập tức lấy quả của Tuyết Phi Bằng dâng lên trước mặt hần. Tuyết Phi Ngang do dự một chút, rồi mở ra, thấy vật kia hần sững sờ, đây là thứ gì? Mấy vị hoàng tử nhìn sắc mặt của phụ hoàng, cũng đến gần xem thử, nhưng không ai có thể nhìn ra đó vật gì.

"Bằng Nhi, đây là?" Tuyết Phi Ngang nhìn hần, vương công đại thần phía dưới cũng ghé sát tai, rốt cuộc Tử hoàng tử đã đưa vật gì đến? Kỳ quái sao lại là mấy quả cầu sắt.

"Phụ hoàng, cẩn thận, đừng để rơi xuống đất, đây là ám khí có uy lực vô cùng mạnh mẽ." Nghe lời hần nói, lời nghị luận càng nhiều, Tuyết Phi Ngang cẩn thận cầm đồ đưa cho người bên cạnh mình. "Cái này sử dụng thế nào?" Ám khí sao? Hần rất phấn khích, nhìn thấy bộ dạng của Tuyết Phi Bằng, những hoàng tử khác giật đến nghiêng răng.

Mà tâm trí của Đại hoàng tử hoàn toàn không đặt ở đây, Nam Cung Hi ở một bên khẽ nguyên rủa. Mặc dù nhìn thấy Quý Tĩnh, nhưng hần vốn không phân thân ra được, hơn nữa tên Đại hoàng tử đang nhìn hần chằm chằm, thật giống như phía trước gặp sói, phía sau hổ chặn.

"Không phải phụ hoàng muốn gặp người chế tạo vũ khí sao? Hần đã tới." Nói xong Quý Tĩnh tiến lên, "Mặt tướng, tham khiến hoàng thượng!" Tuyết Phi Ngang nhìn người đang quỳ ở đây, mặt tướng ư? Nhìn hai huynh đệ Long gia ở đằng xa, đều là những kẻ quan trọng với Tử Nhi rồi.

"Phó tướng quân, miễn lễ, vật này dùng thế nào?" Tuyết Phi Ngang lấy một quả cầu sắt nhìn nòng, Quý Tĩnh tiến lên, "Hoàng thượng, đặc tội." Nói xong đoạt lấy quả cầu trong tay hần, ném vào một thân cây ở xa.

"Rầm!" Tiếng nổ rất to, làm cả đại điện kinh hãi, mặt Tuyết Phi Ngang ngốc trệ, tất cả mọi người đều phát ngốc, đây là ám khí gì? Sao có thể lợi hại như vậy? Thì ra bên cạnh Tử hoàng tử còn che giấu người có tài như thế! Hiện giờ bọn họ đều suy tính thiệt hơn, có phải nên nâng đỡ Tử hoàng tử không.

Tiếng nổ đã thức tỉnh Tuyết Phi Văn, lúc này hần mới nhìn thấy cái cây đang bốc khói kia. Ngoài trừ Tuyết Phi Bằng, Quý Tĩnh và Nam Cung Hi ra thì những người còn lại đều chưa hoàn hồn.

"Phó tướng, có thể khiến uy lực của nó mạnh hơn không?" Hoàng thượng, không hổ danh là hoàng thượng, lập tức khôi phục thái độ bình thường. "Bẩm, hoàng thượng, không thể." Không phải nòng nói dối, mà nhất định phải nói như thế, nếu không chắc chắn nòng vào cung được nhưng không trở ra.

Về mặt Tuyết Phi Ngang thất vọng, chẳng qua thấy nhiều ám khí như thế, hần khá hài lòng, chỉ là... "Hoàng thượng, mặt tướng chỉ có thể làm như thế. Nếu muốn nhiều hơn, cần phải đợi nửa năm." Nàng tranh lời trước Tuyết Phi Ngang, Tuyết Phi Ngang bị nàng đoạt lời, chẳng qua... Nửa năm?

"Được! Nửa năm sau lại làm cho trẫm." Tuyết Phi Ngang mở miệng, Quý Tĩnh gật đầu, nửa năm sau, xem thử hần còn ngồi ở vị trí đó không! Tuyết Phi Bằng đứng bên không nói gì, thấy tâm tình Tuyết Phi Ngang tốt, Tuyết Phi Văn đứng lên, chỉ là hần vừa mở miệng, mọi người đã kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Tranh đoạt nam nhân (1)

Editor: Mai Tuyết Văn

"Phụ hoàng, nhi thần có một yêu cầu quá phận." Tuyết Phi Văn vừa nói xong, mọi người đều nhìn hần, chẳng lẽ hần muốn thứ trong tay hoàng thượng? Điều này không phải không có khả năng, ngay cả Tuyết Phi Ngang cũng nghĩ vậy. "Hả? Văn Nhi muốn thứ gì?" Hỏi thì hỏi vậy, nhưng hần nhất định sẽ không đưa thứ kia.

"Phụ hoàng, nhi thần muốn nạp nàng ấy làm phi." Theo tay hần chỉ, mọi người đều nhìn người bên cạnh Long Thiên Việt, Quý Tĩnh nhìn Nam Cung Hi một chút, suýt nữa đã nghẹn nước miếng sặc chết. Nếu không có nhiều người ở đây, nhất định nàng sẽ ngửa đầu cười to, Tuyết Phi Bằng nhìn nàng, sao

nàng lại có vẻ mặt này?

Tuyết Phi Ngang nhìn sang, suýt chút nữa đã tức đến mức học máu. “Hò dò!” Đường đường là một hoàng tử, lại muốn giành phu nhân nhà người ta, còn ra thể thống gì? Nam Cung Hi biết mình trở thành tiêu điểm, nếu có thể hẳn thật sự muốn như từ tên Tuyết Phi Văn, chuyện này có thể nói ở đây sao? Quả thực là muốn hại chết hẳn mà!

“Đại hoàng tử, nàng là thê tử của mặt tướng.” Long Thiên Việt đứng lên, xung quanh xôn xao, cái gì? Sao Đại hoàng tử lại có thể coi trọng nữ nhân của Long phó tướng? Phải biết là Đại hoàng tử rất thủ đoạn, không biết Long phó tướng có thể giữ nữ nhân của hắn không.

“Ha ha!” Quý Tinh vội vàng che miệng, may là không có ai chú ý đến nàng. Long Thiên Việt cũng thật biết đùa, còn nói Nam Cung Hi là phu nhân của hắn. “Sao cô nương lại cười?” Tuyết Phi Bằng tò mò nhỏ giọng hỏi, Quý Tinh lắc đầu, suýt chút nữa đã quên còn có người bên cạnh. Tuyết Phi Ngang nhìn nữ nhân bên cạnh Long Thiên Việt, chẳng lẽ Quý Tinh biết được điều gì?

“Long phó tướng, Văn Nhi chỉ nói giỡn với người thôi, phải không Văn Nhi?” Tuyết Phi Ngang nói xong nhìn Tuyết Phi Văn chăm chăm. Bây giờ vẫn không thể đắc tội với hai huynh đệ Long gia, hơn nữa bây giờ còn có cao thủ chế tạo ám khí ở đây. “Vâng, phụ hoàng, nhi thần đang đùa với Long phó tướng!” Biết tâm tình Tuyết Phi Ngang không tốt, Tuyết Phi Văn cũng sửa lại.

Nhưng Long Thiên Việt biết, Đại hoàng tử sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy. “Long phó tướng, đầu của người?” Tuyết Phi Ngang nhìn hắn, mấy ngày trước còn bình thường, sao hôm nay lại quần vãi? Hắn không nhắc đến còn đỡ, nhắc đến Nam Cung Hi lại cúi đầu, ai bảo đây là kiệt tác của Nam Cung Hi chứ.

“Bẩm hoàng thượng, mặt tướng không cẩn thận vấp ngã, bị đụng đầu.” Hắn nói xong, mọi người đều hoài nghi nhìn hắn, không phải là xung đột với Đại hoàng tử rồi bị thương chứ? Quý Tinh nhìn hai người ở đó, xem ra Long Thiên Việt rất bảo bọc Nam Cung Hi, chỉ là đến lúc đó làm sao để Nam Cung Hi thoát thân đây?

“Sao người lại không cẩn thận thế, nếu không Bằng Nhi lại cho rằng ta ngược đãi người đấy!” Tuyết Phi Ngang nói xong nhìn Tứ Nhi, bây giờ hắn không thể không cẩn thận. “Phụ hoàng, con hiểu rõ không phải vậy.” Tuyết Phi Bằng trả lời, lúc này Long Thiên Hạo mới đứng lên.

“Hoàng thượng, mặt tướng muốn hỏi, khi nào thì có thể tấn công Từ Nguyệt quốc?” Càng nhắc đến nơi phải chịu sỉ nhục, hắn không kiềm được nắm chặt quyền. Nếu không phải như vậy, nt sẽ giữ khoảng cách với hắn như bây giờ sao? Lời nói của Long Thiên Hạo khiến động tác của người đang ngồi hơi khựng lại.

“Chuyện này à, ha ha, Long tướng quân, không vội, tạm thời chúng ta không cần thiết phải vạch mặt bọn chúng.” Nếu không biết bên cạnh Bằng Nhi còn có người kia, thì hẳn sẽ không từ chối lời đề nghị hôm nay của Long Thiên Hạo. Nếu như cuộc chiến này thắng, như vậy hắn sẽ phải thoái vị, hắn còn chưa ngồi đủ.

Hoàng thượng nói xong, mấy hoàng tử đều nhìn hắn, không hiểu sao hắn lại bất ngờ đổi lời. Trước kia không phải đã vạch mặt với Từ Nguyệt quốc rồi sao? Vẫn là hắn kiêu kỳ người bên cạnh Tứ hoàng tử, hoặc là vốn không có ý định thoái vị? Nghĩ đến về sau, tất cả đều đổi sắc mặt.

“Hoàng thượng, Long tướng quân nói không sai, trước giờ nào có nữ nhân trị quốc. Nước Từ Nguyệt, nên diệt!” Lúc này có một đại thần đứng ra, rõ ràng có ý nâng Tứ hoàng tử, sau đó có mấy người liên tục đứng ra. Tuyết Phi Bằng rất bất ngờ, hắn nhìn Quý Tinh, phát hiện nàng vẫn nhìn nơi Long Thiên Việt đứng.

“Chuyện này, để trầm suy nghĩ cẩn thận đã.” Tuyết Phi Ngang nói xong, mọi người đều bất mãn. “Phụ hoàng! Chuyện này không thể chờ được, ngộ nhờ Từ Nguyệt quốc biết được ý định của chúng ta, nhất định sẽ có phòng bị.” Nhị hoàng tử nói xong, tốt nhất là đánh khi địch trở tay không kịp.

“Đúng vậy, phụ hoàng không thể đợi thêm nữa.” Tam hoàng tử cũng mở miệng, có lẽ nên nhân dịp chiến tranh loạn lạc giải quyết một số người. Như vậy không còn ai tranh giành ngai vàng với hắn rồi, cũng không uống công nuôi dưỡng sĩ tử, thấy mấy hoàng tử buộc hắn phải quyết định, Tuyết Phi Ngang mất hứng.

Ngược lại Tuyết Phi Văn và Ngũ hoàng tử cùng im lặng không nói gì, Thất hoàng tử còn nhỏ vốn nghe không hiểu. Tuyết Phi Bằng cũng không mở miệng, tất cả đều chờ vào quyết định của Tuyết Phi Ngang. Tuyết Phi Văn một lòng một dạ suy nghĩ làm cách nào có thể đoạt được Nam Cung Hi. Còn Ngũ hoàng tử thì yên lặng theo dõi biến hóa, không muốn làm chim đầu đàn. Tuyết Phi Bằng càng không cần phải nói, dù sao Long Thiên Hạo cũng chính là người của hắn.

“Các người muốn bức trầm thoái vị sao?” Tuyết Phi Ngang hét lớn, thấy hắn tức giận, các đại thần quỳ đầy đất, mấy vị hoàng tử cũng không ngoại lệ. “Phụ hoàng, nhi thần biết tội.” Tam hoàng tử mở miệng, “Hoàng thượng bớt giận!” Đại thần phía dưới trầm niệm một lời.

“Trầm niệm rồi, đi trước đây, các người cứ tiếp tục.” Nói xong Tuyết Phi Ngang đứng lên, để mấy người bên cạnh đỡ đi, không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của bọn họ. Nhìn hắn rời đi, mấy hoàng tử liếc nhau: “Đại hoàng huynh, sao huynh không nói gì?” Nhị hoàng tử nhìn theo tầm mắt của hắn, đáng chết! Lúc nào rồi còn nghĩ cái này.

“Huynh cảm thấy cứ từ tốn cũng không tệ!” Như thế thì hẳn mới có thời gian theo đuổi mỹ nhân, Nhị hoàng tử nghe lời hắn nói, cái gì không tệ? Rõ ràng là bản thân có lòng riêng, Quý Tinh chú ý đến Đại hoàng tử vẫn nhìn Nam Cung Hi, nghĩ đến lời hắn nói khi nãy, nạt phi? Nàng không khỏi run lên.

“Cô làm sao vậy?” Tuyết Phi Bằng khó hiểu nhìn nàng, “Đại hoàng huynh của ngài có phải khi nhìn trúng nữ nhân nào thì nhất định phải có cho bằng được?” Tuyết Phi Bằng nhìn nàng, không biết sao nàng lại hỏi thế, nhưng vẫn gật đầu. “Vậy nếu đối phương là nam nhân?” Tuyết Phi Bằng không hiểu, nam nhân sao? “Huynh ấy cũng sẽ không bỏ qua, vì đại ca cũng mê nam sắc.” Tuyết Phi Bằng nói xong, Quý Tinh lão đạo suýt chút nữa ngã xuống.

Nói nửa ngày, Đại hoàng tử lại là tên ăn tạp, tốt rồi, phải làm sao đây? Ở nơi xa, Nam Cung Hi nhảy mắt với Quý Tinh, Quý Tinh thấy được, nhưng nhìn thấy khuôn mặt đen như Bao công của Long Thiên Việt, nên nàng cũng không dám đáp lại ánh mắt của Nam Cung Hi.

“Hi Nhi!” Long Thiên Việt lên tiếng, coi hắn là người mù à? Trước mặt hắn sao lại có thể liếc mắt đưa tình với tên ẻo là đó. Nghe lời này, Nam Cung Hi tối mặt, khó trách Tinh Nhi không để ý đến hắn, thì ra hắn đã quên bên cạnh còn có nhân vật số một này.

Hoàng thượng đi, các quan đại thần cũng đứng dậy rồi đi, có mấy người đi tới chỗ Tuyết Phi Bằng, ý tứ như thế không cần nói cũng biết. Long Thiên Hạo và Long Thiên Việt bước đến chỗ Tuyết Phi Bằng, “Tứ hoàng tử!” Sau khi Tuyết Phi Bằng đuổi mấy đại thần kia về thì nhìn bọn họ, “Khô cực cho các ngươi!” Đây là lời nói thật lòng.

“Cũng may, hoàng thượng không làm khó chúng ta, ngược lại Đại hoàng tử... Tứ hoàng tử, ta muốn xin ngài khi trở về cho đệ đệ ta và cô nương đây thành thân.” Nói xong hắn chỉ vào Nam Cung Hi, Nam Cung Hi sững sờ, cái gì? Quý Tinh cũng xoay người lại, hai vai không ngừng lay động, thành thân? Cười chết nàng.

“Thiếp...” Nam Cung Hi muốn phản đối, lại bị Long Thiên Việt cướp lời trước, “Mong Tứ hoàng tử thành toàn!” Thấy đáng về Long Thiên Việt thành khẩn như vậy, nào có đạo lý Tuyết Phi Bằng không đồng ý. Chờ đến khi Quý Tinh muốn ngăn cản đã không kịp rồi, “Tốt!” Mọi chữ của hắn, giải quyết gọn gàng.

Mặt Nam Cung Hi xám như tro, nhìn Quý Tinh bằng ánh mắt hận không ăn được nàng, đều tại nàng, nếu không phải vì giúp nàng, sao hắn có thể chịu cảnh này? Tức chết hắn!

“Thì ra hai người còn chưa thành thân? Lúc này không phải là khi quân rồi sao?” Tuyết Phi Văn đột nhiên xuất hiện, sắc mặt Long Thiên Việt khó coi nhìn hắn. “Đại hoàng tử, đây là chuyện giữa ta và Hi Nhi.” Thái độ của hắn rõ ràng, nhưng Tuyết Phi Văn nào dễ buông tha như thế.

“Hà? Nhưng ta cũng có ước hẹn với Hi Nhi, phải không?” Nói xong, mọi người đều nhìn Nam Cung Hi, hắn muốn khóc nhưng khóc không được. “Hi Nhi, có phải hắn uy hiếp nàng không?” Long Thiên Việt nghĩ chỉ có khả năng này.

Nam Cung Hi lắc đầu, hay cho Đại hoàng tử, nói chuyện mà cũng mập mờ như thế! Quý Tinh tò mò, hắn và Đại hoàng tử có thể ước hẹn cái gì? Giống như Nam Cung Hi cảm nhận được ánh mắt của nàng, ngẩng đầu ném cho nàng một ánh mắt, hóa ra là như vậy, thật sự đã làm khó hắn.

“Hi Nhi, sinh thần của phụ hoàng đã xong, ngày mai nhớ đến tìm ta, không phải vậy...” Tuyết Phi Văn ném cho Nam Cung Hi một ánh mắt, sau đó mang người rồi đi, Long Thiên Việt tức giận nắm chặt quyền, “Hi Nhi, nàng đừng đi!” Hắn vội vàng mở miệng.

“Tướng quân, thiếp nhất định phải đi.” Nam Cung Hi nhìn hắn, Long Thiên Việt sững sờ, rốt cuộc Tuyết Phi Văn đã dùng cách gì uy hiếp Nam Cung Hi? “Hi Nhi, ta có thể...” Long Thiên Việt còn chưa nói xong, Nam Cung Hi đã tiếp lời: “Thiếp muốn tự mình giải quyết, không muốn tướng quân bị liên lụy.” Nghe được lời Nam Cung Hi nói, Long Thiên Việt cảm thấy mình rất vô dụng.

“Long phó tướng không cần lo lắng như thế, ta tin tưởng Hi Nhi cô nương.” Lúc này Quý Tinh mới mở miệng, thâm ý liếc nhìn Nam Cung Hi, Long Thiên Việt nhìn nàng, hắn không biết chuyện gì à? Nhưng hắn không thể đi hỏi chỉ có thể dằn mặt nhìn hai người kia.

“Được rồi, ta thấy cứ đứng ở đây cũng không làm được gì, chúng ta cùng về, vậy các ngươi có muốn ở cùng ta không?” Tuyết Phi Bằng nhìn Quý Tinh, hắn có cảm giác hình như nàng muốn ở lại. “Được, ở đâu?” Nàng gật đầu, “Tâm cung của ta.” Tuyết Phi Bằng nói xong, sắc mặt ba người trước mắt đều khác nhau.

“Không được!” Nam Cung Hi bất ngờ lên tiếng, ngoại trừ Quý Tinh ra, ba người kia đều nhìn hắn. “Hi Nhi?” Long Thiên Việt nhìn hắn, Nam Cung Hi lúng túng ho một tiếng. “Thiếp không phải là sợ người khác hiểu lầm Tứ hoàng tử sao?” Hắn nói ra tiếng lòng của Long Thiên Hạo và Long Thiên Việt.

“Yên tâm, bản hoàng tử sẽ không để tâm những điều đó, Quý phó tướng cũng thế.” Nói xong hắn dẫn đầu đi trước, sau đó Quý Tinh theo sau, Nam Cung Hi nhìn hai người rồi đi, suýt chút nữa xông lên kéo Quý Tinh lại, hắn nhìn!

“Hi Nhi, chúng ta cũng đi thôi.” Long Thiên Việt kéo Nam Cung Hi đi, sao Hi Nhi lại nhìn Quý phó tướng và Tứ hoàng tử bằng vẻ mặt đó? Tức giận nhưng tại sao? Chẳng lẽ Hi Nhi vẫn chưa từ bỏ tên ẻo là đó? Không thể được! Xem ra hắn phải mau chóng trở về thành thân với Nam Cung Hi.

Hôm sau, khi Long Thiên Việt tỉnh giấc đã không nhìn thấy Nam Cung Hi, xem ra đã đi tìm Đại hoàng tử rồi. Hắn thờ dài, hi vọng Hi Nhi không chịu uất ức, mới sáng sớm Nam Cung Hi đã đến bên ngoài cung Đại hoàng tử. Còn chưa vào đã nghe thấy tiếng động khiến tim đập tai đỏ, đây là ban ngày đây...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Nam Cung Hi trở thành mẫu thân

“Đại hoàng tử, xin ngài tha cho Hương Nhi đi! Thiếp không...Không chịu nổi.” Rõ ràng là tiếng nữ nhân thờ gấp, không ngờ Đại hoàng tử lại háo sắc đến vậy, ban ngày mà cũng làm loại chuyện này. “Không phải người quyến rũ ta sao? Mới một chút đã chịu không nổi rồi à?” Sau đó có tiếng va chạm bạch bạch, Nam Cung Hi do dự một chút, nếu không buổi tối hẳn trở lại vậy.

Lúc hắn xoay người, nhìn thấy người phía sau thì sợ hết hồn, đây không phải là thị vệ thân cận của Đại hoàng tử sao? Thấy hắn đứng bất động không nhúc nhích, Nam Cung Hi nói: “Ta...Tối nay ta sẽ trở lại.” Nam Cung Hi muốn đi, lại phát hiện người phía trước ngăn hắn lại, Nam Cung Hi khó hiểu ngẩng đầu.

“Đại hoàng tử.” Nghe hắn nói, lúc này Nam Cung Hi mới xoay người, quả nhiên người đứng đằng sau không phải Tuyết Phi Văn sao? Chẳng qua sao hắn lại làm nhanh như vậy? “Á...Ừ...Đại hoàng tử...Tha mạng!” Trong phòng thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng nữ nhân thờ dốc và tiếng cầu xin tha thứ, Nam Cung Hi hoài nghi không phải là hắn à?

“Hình Phong, giúp ta ném nữ nhân kia đi!” Lại dám tới quyến rũ hắn, chán sống rồi à? Bây giờ hắn vì người trước mắt đây mà thủ thân như ngọc đấy. “Vâng.” Nói xong, Hình Phong đi vào phòng, Nam Cung Hi nhìn Tuyết Phi Văn. “Hi Nhi, sao nàng lại đến sớm như vậy?” Tuyết Phi Văn tiến lên nắm lấy tay hắn.

“Đại...Đại hoàng tử.” Hắn rút tay mình ra, “Hi Nhi đang ghét bỏ ta sao? Nữ nhân bên trong phòng và ta không có gì cả, bây giờ ta vì nàng thủ thân như ngọc.” Nói xong, Nam Cung Hi nhìn hắn như nhìn quái vật, vì Nam Cung Hi thủ thân như ngọc? Có cần đáng sợ như thế không!

“Thiếp có thể đi thăm biểu tâu không?” Nam Cung Hi đi vào vấn đề chính, Tuyết Phi Văn nhìn Nam Cung Hi, “Đương nhiên rồi, đi thôi.” Nói xong không để ý đến sự phản đối của Nam Cung Hi, ôm lấy vai hắn một cách đầy chiếm hữu rồi đi ra ngoài. Ngoài cửa cung đã chuẩn bị xe ngựa từ sớm, thì ra Đại hoàng tử đã sắp xếp xong xuôi.

“Hi Nhi, lên xe thôi.” Tuyết Phi Văn lên xe trước, đưa tay về phía Nam Cung Hi, hắn bắt đầu dĩ chỉ có thể tùy ý để Tuyết Phi Văn đỡ lên xe. Khi bọn họ đã ngồi trong xe, xe ngựa bắt đầu chậm rãi khởi hành.

Xe ngựa đi không bao xa đã dừng lại, Nam Cung Hi hoài nghi, nhanh như thế đã đến rồi sao? Biệt viện của Tuyết Phi Văn rất gần hoàng cung? Giống như chứng thực suy nghĩ trong lòng Nam Cung Hi, Tuyết Phi Văn lên tiếng: “Hi Nhi, đến rồi.” Hắn xuống xe, sau đó đứng chờ Nam Cung Hi ra ngoài.

Nam Cung Hi vừa xuống xe, nhìn nhà của trước mắt, đây là biệt viện sao? Kém xa tường tường của Nam Cung Hi, tên Đại hoàng tử nghèo lắm à? Hay là nơi này không phải là biệt viện của hắn? Quả thực, Nam Cung Hi đoán không sai, nơi này không phải biệt viện của Tuyết Phi Văn. Làm sao hắn có thể để một nhà Lý Đại hướng lợi chứ?

“Vào đi, bọn họ đang chờ nàng bên trong.” Tuyết Phi Văn đỡ Nam Cung Hi, hai người cùng nhau bước vào. Trong nhà, Ngô Hương Linh sợ hãi ôm lấy nhĩ tử* của mình, đây chính là độc đinh duy nhất của Lý gia, Đại hoàng tử đến nhất định không có chuyện gì tốt. “Hương Linh, nếu có chuyện, con mặc kệ ta đi, ta đã già sống đủ rồi.” Nghe mẹ chồng nói thế, nàng lắc đầu một cái.

*nhĩ tử: con trai

“Biểu tâu, muội đến thăm tâu đây.” Nam Cung Hi rời khỏi Tuyết Phi Văn tiến lên ôm lấy Ngô Hương Linh vào lòng, còn vỗ nhẹ lưng nàng ấy. Ngô Hương Linh ngẩn người, sao nàng lại không nhớ mình có biểu muội thế này nhỉ? “Cô nương...” Chẳng qua nàng còn chưa nói hết, đã bị người trước mắt ngắt lời.

“Muội là biểu muội của Lý Đại ca ca! Biểu tâu*, tâu không nhớ muội sao? Hi Nhi đây!” Hắn quyết định đưa mắt ra hiệu cho nàng, dù sao thì Tuyết Phi Văn đang ở phía sau, sẽ không thấy được. “À, đúng rồi, biểu muội Hi Nhi, sao muội lại biết mà đến đây?” Ngô Hương Linh phản ứng rất nhanh.

*biểu tâu: vợ của anh họ bên ngoại

“Hò Tù, mau gọi biểu cô cô*.” Ngô Hương Linh đẩy nhĩ tử của mình ra, “Biểu...Biểu cô cô.” Hò Tù sợ hãi gọi một tiếng, “Hò Tù, không ngờ con đã lớn thế này.” Nam Cung Hi ngồi bệt xuống đất nhìn đứa trẻ, yêu thương xoa đầu nó một cái, mẫu thân của Lý Đại ở một bên nhìn Nam Cung Hi, Lý gia bọn họ không có bà con xa như vậy.

*biểu cô cô: em gái của cha bên họ ngoại

“Cữu mẫu*, con là Hi Nhi.” Người bị gọi là cữu mẫu sững sờ, nữ nhân này gọi như thật, chẳng lẽ là do bà già rồi nên không nhớ rõ?

*cữu mẫu: mẹ, vợ của cậu

“Đại hoàng tử, có thể để thiếp và cả nhà cữu mẫu đến gặp biểu ca được không?” Nam Cung Hi xoay người, Tuyết Phi Văn cau mày, “Chuyện này...” Nếu như Lý Đại phản bội hắn thì sao? Chẳng qua... “Đại hoàng tử, ngài không đồng ý ư?” Nói xong vẻ mặt lập tức như muốn khóc, sao Tuyết Phi Văn chịu được Nam Cung Hi đau lòng.

“Được rồi, ta đồng ý với nàng là được mà!” Nghe thấy thế, Nam Cung Hi mỉm cười rạng rỡ, dáng vẻ của hắn khiến Tuyết Phi Văn trong nhất thời sững sờ, không ngờ Nam Cung Hi khi khóc khi cười đều đẹp như vậy. “Vậy có thể để một nhà biểu ca đoàn viên không?” Nam Cung Hi thừa thắng xông lên, Tuyết Phi Văn gật đầu một cái, đợi khi nhận ra mình đã đồng ý cái thì không khỏi ảo não.

"Thật ư? Cảm tạ điện hạ." Chẳng qua sao Tuyết Phi Văn có thể thỏa mãn lòng cảm tạ nhỏ bé đó của Nam Cung Hi. "Nếu nàng gả cho ta mà nói... Ta sẽ còn đối xử tốt với họ hơn." Tuyết Phi Văn nói xong, Nam Cung Hi đứng đờ tại chỗ, gả cho Tuyết Phi Văn? "Nhưng... Nhưng khi trở về thiếp phải thành thân với Long phó tướng." Mặc dù bất đắc dĩ, nhưng lần này cũng xem như một cái cơ tốt.

"Hắn ư? Không có gì phải sợ, ta muốn nghe câu trả lời của nàng." Nam Cung Hi xụ mặt, sao hắn không nói muốn làm khó Nam Cung Hi luôn đi. "Đại hoàng tử, chúng ta quay về rồi nói được không?" Bây giờ, chỉ có trở về hoàng cung, Nam Cung Hi mới tránh được Tuyết Phi Văn. "Lúc này mới được ra ngoài, ta dẫn nàng đi chơi một chút, không vội về." Nghe đến đó, Nam Cung Hi nổi da gà.

"Vây biểu tâu của thiếp..." Điều duy nhất khiến không an tâm là chuyện này, "Ta sẽ cho người đưa họ đến quân doanh được không?" Nghe hắn nói thế, Nam Cung Hi kích động nhìn hắn, vội vàng gật đầu, như vậy thì quá tốt rồi, nhưng mà... "Chẳng qua..." Nghe thấy hai chữ này, Nam Cung Hi lại xụ mặt xuống, hắn đã nói làm gì có chuyện Đại hoàng tử dễ dàng thả người như vậy.

"Hi Nhi không vui sao? Ta chỉ muốn cùng nàng đi dạo ở đây mà thôi." Tuyết Phi Văn nhìn Nam Cung Hi cúi mặt không khỏi buồn cười, đây là ban ngày, hắn còn có thể làm gì? "Thật ư?" Nam Cung Hi ngẩng đầu lên hoài nghi nghìn lần, Tuyết Phi Văn gật đầu chắc chắn.

"Người đâu, đưa bọn họ đến quân doanh của Tứ hoàng tử." Quả nhiên, Tuyết Phi Văn nói là giữ lời, Nam Cung Hi thở phào nhẹ nhõm. "Hi Nhi, có thể đi được chưa?" Nam Cung Hi gật đầu một cái, lúc này Tuyết Phi Văn mới ôm Nam Cung Hi rời đi.

"Hương Linh, cô nương ấy là ai? Con biết không?" Dương Như nghi hoặc nhìn nàng, Ngô Hương Linh lắc đầu, "Con không biết, chẳng qua cô nương ấy tới cứu chúng ta." Đúng vậy nếu không có Nam Cung Hi, sao bọn họ có thể đoàn tụ với Lý Đại như bây giờ chứ?

"Hi Nhi, nàng xem một chút, có thích cái gì ở đây không?" Tuyết Phi Văn lấy lòng nói với Nam Cung Hi, chẳng qua Nam Cung Hi không có hứng thú, hắn cũng không phải nữ nhân thật sự, đối với việc đi dạo phố vốn không thích. "Thiếp muốn nghỉ ngơi." Tuyết Phi Văn gật đầu một cái, lập tức mang theo Nam Cung Hi đến một túp lều.

"Khách quan, ngài muốn ăn gì?" Một tiểu nhị đi tới, Tuyết Phi Văn nhìn Nam Cung Hi, ý muốn để hắn chọn. "Mang bình trà lên trước đi." Hắn cũng không đói bụng, không muốn ăn. "Được rồi, một ấm trà." Tiểu nhị xoay người tiếp tục chào hỏi khách khứa.

"Triết ca ca, chúng ta lên lút chạy đi tìm mẫu thân, Hách thúc thúc có tức giận hay không?" Quý Niệm Sầu có chút sợ nhìn hắn, bọn chúng chỉ là trẻ con, hơn nữa người xấu bên ngoài nhiều như vậy, vì Tử Hào nhỏ hơn bọn chúng nên bị lừa ở nhà.

"Muội không muốn đi tìm mẫu thân, vậy muội cứ về trước đi." Dọc đường đi, bọn chúng dựa vào vẽ nũng nịu lừa gạt mới đến được đây. Không gặp người xấu là vận khí của chúng tốt. Mặc dù Hách thúc thúc không nói, nhưng hắn nghe lén được, mẫu thân ở quân doanh.

"Gia, chuyện đã xử lý thỏa đáng." Nhìn người tới, Nam Cung Hi sửng sốt, sao hắn lại đến được đây? "Hi Nhi, đây là thị vệ thân cận của ta, Hình Phong, ta đi đâu hắn đều biết." Tuyết Phi Văn giải thích với Nam Cung Hi, Quý Triết nghe được hai chữ Hi Nhi, thì quay đầu nhìn về phía hai người.

"Triết ca ca, huynh đang nhìn gì vậy?" Quý Niệm Sầu kéo tay áo hắn, "Muội xem, người kia vừa nhìn đã biết rất có tiền, huynh cảm thấy chúng ta nên đi theo bọn họ." Trực giác nói cho hắn biết, có thể tìm được mẫu thân của mình. "Nhưng mà, Triết ca ca, chúng ta làm thế nào để họ cứu chúng ta?" Nàng nhăn cái mũi nhỏ.

Quý Triết vẫy tay với nàng, Quý Niệm Sầu ghé tai lại: "Hà? Triết ca ca, như vậy được không?" Nàng nhìn hai người kia, thật ư! Nam nhân kia đối xử với nữ nhân kia rất tốt, "Đảm bảo được!" Quý Triết vỗ ngực bảo đảm.

Không biết vì sao, nữ nhân kia lại mang đến cho hắn một cảm giác quen thuộc, coi như không tìm được mẫu thân, cũng sẽ không đến nỗi quá tệ, nghĩ như vậy, hắn mới nói với Quý Niệm Sầu kế hoạch đó.

"Khách quan, trà của ngài." Tiểu nhị nhanh nhẹn lấy một bình trà và hai cái tách, giúp bọn họ rót hai ly đầy, sau đó rời đi, làm việc của hắn. Nam Cung Hi không biết nói gì, chỉ lặng lẽ uống trà, Tuyết Phi Văn cũng không gấp gáp, cứ an tĩnh nhìn Nam Cung Hi uống trà.

Hình như cảm thấy bầu không khí quá nặng nề, Tuyết Phi Văn để ly trà xuống, "Hi Nhi, ta có chuyện..." Chẳng qua hắn còn chưa nói hết, đã bị hai giọng nói non nớt cắt đứt.

"Hu hu... Mẫu thân, con và ca ca cuối cùng cũng tìm được người rồi." Nghe giọng nói này, Nam Cung Hi lập tức phun hết trà ra ngoài, nhìn hai đứa trẻ trước mặt, sao lại là bọn chúng? Tuyết Phi Văn bị dọa sợ, mẫu thân?

"Tiểu muội muội, có phải muội nhận nhầm người không?" Tuyết Phi Văn dịu dàng hỏi nàng, ai biết nàng vốn không để ý đến hắn. "Mẫu thân, người không quan tâm đến bọn con nữa sao?" Bộ dạng đáng thương nhìn Nam Cung Hi, người sau còn khó khăn hơn người trước, rốt cuộc là nhận hay không nên nhận? Nhức cả đầu.

"Hi Nhi, nàng đã có hài tử rồi sao?" Tuyết Phi Văn kinh ngạc không biết nói gì, nếu sự thật là thế... Nhưng hắn không muốn buông tay, nếu không cứ dứt khoát giết trượng phu của Hi Nhi, còn hai đứa trẻ này... Hắn cũng chưa có hài tử.

"Chuyện này... Chuyện này..." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầm lệ, Nam Cung Hi thật sự không đành lòng, "Mẫu thân, người không cần tội con nữa sao?" Quý Triết và Quý Niệm Sầu khóc rất khó coi, dùng ánh mắt ai oán nhìn Nam Cung Hi.

"Ta... Ta..., sao ta không cần các con chứ." Cẩn rằng, Nam Cung Hi dứt khoát thừa nhận, như vậy Đại hoàng tử sẽ không oán lấy hắn nữa chứ? Lại nói sao bọn trẻ lại chạy đến nơi này? Cũng lớn gan quá? Ngộ nhờ gặp người xấu trên đường thì làm sao?

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lời nói sao ta không cần các con đã khiến Tuyết Phi Văn kinh sợ, tách trà trong tay hấn cứ như vậy rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Tranh đoạt nam nhân (2)

Editor: Mai Tuyết Văn

"Hi Nhi, chuyện này là..." Tuyết Phi Văn ngăn người, sao lại bất ngờ xuất hiện hài tử của Hi Nhi? Vậy phụ thân của chúng đâu? "Đại hoàng tử, không dám gạt ngài, phu quân của thiếp cũng không thích thiếp..." Nghe giọng điệu của Nam Cung Hi, hình như Hi Nhi là người phải cam chịu.

Quý Niệm Sầu và Quý Triết sùng sốt, đúng là bọn chúng nói dối, nhưng vì sao nữ nhân trước mặt này cũng nói dối? Bọn chúng không hiểu chuyện gì, nhưng Nam Cung Hi không lật tẩy bọn chúng là được.

"Mẫu thân, con đói." Quý Niệm Sầu ngắt lời bọn họ, lần này không phải nói dối, mấy ngày qua đi đường, mặc dù gặp người tốt bụng, nhưng đều ăn lương khô, ăn đến phát ngán.

"Tiểu nhị, đến đây." Tuyết Phi Văn lên tiếng gọi tiểu nhị, "Có món gì ngon đưa lên hết." Hài tử của Hi Nhi, hấn cũng sẽ đói xử tốt với bọn trẻ, chẳng qua Hi Nhi xinh đẹp như vậy, sao còn có kẻ ghét bỏ Hi Nhi chứ?

Chốc lát, trên bàn đã bày đủ loại món ngon, Quý Niệm Sầu không còn khách khi nữa ăn trước, Quý Triết cũng ngồi xuống theo. Hai đứa trẻ ăn như hổ đói, giống như đã bị bỏ đói rất lâu.

"Phụ thân không cho các con ăn cơm sao?" Hài tử đáng yêu như thế, sao lại nhần tâm như vậy? Tuyết Phi Văn tức giận, "Mẫu thân, phụ thân đánh chúng con, chúng con liền chạy đi tìm mẫu thân." Quý Niệm Sầu nước mắt lưng tròng ngẩng đầu lên nhìn Nam Cung Hi, "Cái gì? Thật đáng hận!" Tuyết Phi Văn vỗ bàn một cái.

Quý Triết nhìn Quý Niệm Sầu, nàng nói bậy bạ gì đấy, diễn trò hơi quá rồi? Mặc dù không biết phụ thân của chúng là ai? Mặt Nam Cung Hi tái xanh, hai đứa nói dối cũng phải chừa mặt mũi chứ.

"Không sao đâu, về sau các con cứ theo thúc thúc là được được. Hi Nhi, để bọn chúng vào cung với nàng đi." Nam Cung Hi do dự, để bọn trẻ ở đây hấn không yên tâm, nhưng nếu vào cung, hấn sợ xảy ra chuyện rắc rối, hình như đã nhìn thấu bản khoả của hấn.

"Yên tâm đi, ta sẽ xem đám trẻ như hài tử của mình." Tuyết Phi Văn nói xong, Nam Cung Hi đang ăn cũng bị nghẹn, Hình Phong cau mày, chẳng lẽ lần này Đại hoàng tử thật lòng sao?

"Vâng!" Vào cung rồi nói, dù sao Tĩnh Nhi cũng ở đấy, chỉ là nghỉ khi trở về phải đối phó Long Thiên Việt thì hấn lại nhức đầu. Không biết khi Long Thiên Việt nghe thấy hai tiểu tử kia gọi hấn là mẫu thân sẽ có phản ứng gì đây.

"Tứ hoàng tử, Đại hoàng tử khinh người quá đáng!" Long Thiên Việt nóng lòng đi tới đi lui trong phòng, Quý Tĩnh ngồi trên ghế, nhàm chán nghịch móng tay của mình. Hai nam nhân đi ra ngoài có gì đáng lo? Khi Long Thiên Việt nhìn thấy bộ dạng của nàng, không khỏi tức giận thêm.

"Quý... Rất buồn chán à?" Quý Tĩnh ngẩng đầu lên chỉ vào mình, nàng buồn chán ư? "Vậy ngài nói ta nên làm gì? Giúp ngài đi giết Đại hoàng tử ư?" Nàng nhún vai, ngồi đây cũng chán mất hấn sao? "Người..." Long Thiên Việt chỉ vào nàng, tức giận không nói thành lời.

"Được rồi, hoàng huynh của ta thật ra không hư đồn đến thế." Tuyết Phi Bằng nói xong, có ba đôi mắt đồng loạt nhìn hấn, "Khụ, ta nói thật, vì huynh ấy sẽ không ép buộc nữ nhân." Bọn họ đều hiểu ý hấn.

"Tứ hoàng tử, xe ngựa của Đại hoàng tử đã vào cung." Thị vệ của Tuyết Phi Bằng đi vào hồi báo, Long Thiên Việt đang nôn nóng, vừa nghe Đại hoàng tử trở về thì trực tiếp chạy vội ra ngoài, ngược lại ba người kia rất bình tĩnh, "Vân Hạo, có chuyện gì?" Nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của hấn, Tuyết Phi Bằng không khỏi tò mò.

"Chuyện là... Đại hoàng tử còn mang về hai đứa trẻ, tôi nghe thấy bọn trẻ gọi Hi Nhi cô nương là mẫu thân." Hấn nói xong, Quý Tĩnh ngã xuống đất, mẫu thân? Nam Cung Hi trở thành mẫu thân? Nàng rất tò mò hấn sinh thế nào, chẳng lẽ lại đang diễn trò gì?

"Tứ hoàng tử, nhanh đi xem thôi." Long Thiên Hạo lên tiếng, hấn chỉ sợ đệ đệ của hấn tính tình dễ xúc động, không kiềm được đã thương người khác sẽ không tốt. "Được, chúng ta mau đi xem đi." Quý Tĩnh đứng dậy, Tuyết Phi Bằng cũng cảm thấy chuyện này rất quý dị, sao đi ra ngoài một chuyến đã có hai hài tử rồi?

"Hi Nhi, nàng trở về rồi sao? Có bị thương không?" Long Thiên Việt tiến lên kéo tay Nam Cung Hi nhìn một lượt, "Khụ, tướng quân sợ ta ngược đãi nàng sao?" Tuyết Phi Văn vừa lên tiếng, "Tham kiến Đại hoàng tử." Hấn cung kính hành lễ với Tuyết Phi Văn, Quý Triết và Quý Niệm Sầu vừa xuống

xe đã sừng sờ, người kia là Đại hoàng tử ư?

"Không cần đa lễ." Tuyết Phi Văn phát tay, lúc này Long Thiên Việt mới đứng lên, tiếp tục nhìn Nam Cung Hi, chờ sau khi về sẽ thành thân, hẳn cũng không phải sợ gì nữa. Quý Triết và Quý Niệm Sầu nhìn người trước mặt, "Mẫu thân!" Hai đứa đồng thanh, Long Thiên Việt sừng sờ, mẫu thân? Đang gọi ai? Ngoại trừ cung nữ xung quanh, chỉ còn người bên cạnh hắn.

Giống như chứng thực suy nghĩ trong lòng Long Thiên Việt, Quý Triết và Quý Niệm Sầu nhảy xuống xe ngựa, mỗi người một tay kéo Nam Cung Hi, đẩy Long Thiên Việt ra xa. Thấy cảnh này, tâm tình Tuyết Phi Văn rất tốt, không ngờ hai đứa trẻ này thật thông minh.

"Hi Nhi, chuyện này... Nàng có hài tử rồi?" Trước đây sao không nghe Nam Cung Hi nhắc đến? Hơn nữa hai tiểu tử này nhìn sao cũng đã năm tuổi rồi, chẳng lẽ điều Hi Nhi che giấu là việc này? "Long phó tướng muốn lùi bước sao?" Tuyết Phi Văn mỉm cười nhìn hắn, Long Thiên Việt nhìn Tuyết Phi Văn, chẳng lẽ là Đại hoàng tử? Nhưng cũng không phải! Hắn mơ hồ.

Đoàn người Quý Tinh đi đến, đã nhìn thấy Long Thiên Việt ngăn người đứng đó, Quý Tinh nhìn theo tầm mắt của hắn, Quý Triết? Niệm Sầu? Sao bọn chúng lại ở đây? Hách Liên Viên xảy ra chuyện rồi? Hai người sao lại chạy đến đây chứ?

Cùng lúc đó, hai tiểu tử cũng nhìn thấy nàng, mẫu thân? Không ngờ lại tìm thấy mẫu thân ở đây, chỉ là mẫu thân đang mặc nam trang. Quý Triết mạnh mẽ nén việc muốn gọi, nhưng thằng bé quên mất Quý Niệm Sầu bên cạnh, chỉ nghe nàng gọi một tiếng, "Phụ thân!" Toàn bộ đều kinh hãi.

"Phụ thân! Hu hu, người không cần Niệm Sầu sao?" Quý Tinh nhìn người đang nắm lấy vạt áo của nàng, mặt đầy vạch đen, Tuyết Phi Văn cũng khó hiểu, không phải hai đứa trẻ nói bị phụ thân đánh nên mới chạy đến đây sao? Quý Triết phát hiện Quý Niệm Sầu lơ lửng cũng không gọi theo, chỉ lập tức kéo nàng lại.

"Cái gì mà phụ thân! Chúng ta không có loại phụ thân này!" Hắn thở phì phò kéo Quý Niệm Sầu đi, Quý Tinh từ đầu đến cuối vẫn không lên tiếng. Vì nàng vốn không hiểu rõ tình hình trước mắt, ngộ nhờ mở lời tẩy tủy thì sao.

"Không được, Triết ca ca, huynh đừng kéo muội, muội muốn phụ thân." Quý Niệm Sầu nhất quyết không buông, vừa khóc vừa gào, làm mọi người người nhức hết cả đầu. "Không phải con nói bị phụ thân đánh nên mới chạy đến đây sao?" Tuyết Phi Văn vừa hỏi, Quý Niệm Sầu kinh sợ, hồng rồi!

"Dù phụ thân đánh con, nhưng người vẫn là phụ thân của con mà." Nàng meo máo nói, đã khóc đến mức này rồi, thật lợi hại. Bây giờ Long Thiên Việt mới lấy lại tinh thần, nhìn Quý Tinh, hét lớn.

"Quý Tinh Thiên! Thằng khốn!" Nói xong muốn xông qua đánh nàng, Nam Cung Hi lập tức cản hắn, Long Thiên Việt mới thu tay lại. "Hi Nhi! Loại người như thế, nàng còn muốn bảo vệ hắn?" Hắn run rẩy nhìn Nam Cung Hi.

"Tướng quân, thật xin lỗi, mặc dù phu quân không thích thiếp. Nhưng thiếp rất yêu chàng." Vừa nói xong, Long Thiên Việt mới phát hiện, vì sao trước đây Hi Nhi luôn nhìn Quý Tinh Thiên, thì ra họ là phu thê, mặc dù bằng mặt không bằng lòng, nhưng sự thật vẫn còn đó.

"Phụ thân, để mẫu thân về lại bên người được không?" Quý Niệm Sầu mở miệng, nhìn Quý Tinh bằng ánh mắt vô tội. Bây giờ Quý Tinh đau hết cả đầu, sao lại lộn xộn vậy? Người nhức đầu không chỉ có nàng, còn có Tuyết Phi Bằng, hẳn đã ngu hoàn toàn.

Hai đứa trẻ gọi Quý Tinh là phụ thân? Hắn biết Quý Tinh là nữ nhân, cũng bởi vì hắn biết nên hắn mới không thể tin được, đầu óc hỗn loạn quay cuồng, hắn thấy mình sắp ngất rồi.

"Quý Tinh Thiên, nếu ngươi dám nói lời phụ bạc với Hi Nhi, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi." Long Thiên Việt nói một câu, thì ra Hi Nhi đã có người mình thích, khó trách Hi Nhi cứ liên tục từ chối hắn. Mặc dù hắn rất đau lòng, nhưng là một tướng sĩ, bảo vệ quốc gia là chuyện lớn, nhi nữ tư tình là chuyện nhỏ.

"Người thật sự là tướng công của Hi Nhi?" Tuyết Phi Văn khó tin nhìn bọn họ, hai người đứng chung một chỗ, không phải hắn muốn nói, mà không xứng đôi. Hi Nhi của hắn chịu ủy khuất rồi, nhưng kẻ này là người phụ hoàng vô cùng coi trọng, tạm thời không thể vạch mặt với hắn.

"Phải." Quý Tinh không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận, hai tiểu gia hỏa này đến thật đúng lúc. Để Nam Cung Hi thoát thân cũng không tồi, tránh khi về quân doanh bị bắt đi thành thân, vậy mới chết người. "Hi Nhi, lời nói của ta có hiệu lực mãi mãi." Sau khi nói những lời này, Tuyết Phi Văn mang người rời đi.

Long Thiên Việt không thể đi, dù sao về quân doanh cũng phải nhìn thấy nàng, Quý Tinh nhìn bộ dạng tức giận của Long Thiên Việt, đang thương tâm đúng không? "Nàng xem mình đi, cũng biết trêu hoa ghẹo nguyệt đấy. Đại hoàng tử thích nàng, đi theo ngài ấy cũng tốt, trở thành phi tử." Nàng mắng Nam Cung Hi một trận.

Tuyết Phi Bằng tròn mắt, Quý Tinh đang muốn làm gì? Long Thiên Hạo không muốn quản việc nhà của họ, chẳng qua Long Thiên Việt không nhận được, "Quý Tinh Thiên, người đừng quá đáng!" Nhìn bộ dạng Hi Nhi cúi đầu như làm sai việc, Long Thiên Việt đau lòng.

"Đây là việc nhà của ta, người muốn quản sao?" Trước đây cứ để hắn nhắm vào nàng, bây giờ có cách đối phó, dĩ nhiên Quý Tinh sẽ không bỏ qua cơ hội này. "Thiên Việt!" Long Thiên Hạo lên tiếng, nàng nói không sai, đây là việc nhà bọn họ, đừng để ý đến.

"Đại ca! Huynh xem hắn kia!" Hắn chỉ vào Quý Tinh, ánh mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng. Nam Cung Hi cúi đầu, đáy mắt đầy ý cười, vốn không có chút bộ dạng đau lòng. Hắn biết Tinh Nhi có ý, vì Long Thiên Việt cứ nhắm vào nàng gây khó dễ.

"Còn không theo ta về, ở đây mất mặt xấu hổ à!" Quý Tinh gào xong, Nam Cung Hi run rẩy đi vào trong, còn Long Thiên Việt thì tức giận đến nghiến răng. "Long tướng quân, nếu để ta nhìn thấy nàng và người dây dưa không rõ ràng. Đừng trách ta không khách khí với nàng." Chỉ có hắn biết nói lời cay độc sao, nàng cũng biết.

"Người... Người..." Long Thiên Việt tức đến học máu, tên Quý Tinh Thiên này chắc chắn là cố ý, sớm biết đã không ép nàng rồi. Giờ thì quá hay, hại Hi Nhi, nhưng nếu Quý Tinh dám ngược đãi Hi Nhi, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng. Coi như phải liều mạng, hắn cũng phải báo thù cho Hi Nhi.

"Được rồi, mọi người đi về, ngày mai trở về quân doanh." Tuyết Phi Bằng lên tiếng, cuối cùng phụ hoàng cũng chịu thả người. "Phụ thân, con muốn ôm." Quý Niệm Sáu nhìn Quý Tinh, nàng ngồi xuống ôm lấy Quý Niệm Sáu, "Con cũng muốn." Quý Triết chen lấn, ba người bên cạnh nhìn nàng, nào có giống quan hệ không tốt đây!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Là công là thụ

Editor: Mai Tuyết Vân

Quả nhiên, Tuyết Phi Ngang giữ lời hứa, sáng hôm sau đã để họ rời cung, hắn sẽ làm như vậy, chỉ cần khoản một điều. Chính là Đại ni tử của hắn lại nhìn trúng một nữ nhân đã có phu quân và cả hai tử. Nên hắn không thể giữ họ lại, chỉ yêu cầu Quý Tinh nửa năm sau làm tiếp một đợt ám khí cho hắn.

Sao Quý Tinh có thể không nhìn ra dã tâm của hắn, rõ ràng chỉ muốn bảo vệ vị trí của mình. Ngoài mặt nàng gật đầu, rồi nghĩ thầm đến phải làm sao với Tuyết Phi Bằng, Nàng phát hiện Tuyết Phi Bằng với chuyện đoạt vị không chú ý đến, hoặc là đã kế hoạch từ lâu. Dù sao thì nàng không có ý giúp hắn bày mưu tính kế, nàng chỉ giúp hắn tấn công Từ Nguyệt quốc.

Vì sợ Long Thiên Việt và Quý Tinh gây sự tranh chấp, Tuyết Phi Bằng chuẩn bị hai chiếc xe ngựa. "Quý Tinh, cả nhà..." Tuyết Phi Bằng muốn nói lại thôi, nhưng lại tò mò muốn chết, hai tiểu tử còn chưa tỉnh ngủ, Quý Tinh chỉ có thể bế chúng lên xe ngựa. Đợi nàng về sẽ hỏi Hách Liên Viên một chút, sao có thể để hai đứa trẻ một mình ra ngoài.

Nhìn vẻ mặt rối rắm của Tuyết Phi Bằng, nàng muốn cười. "Hắn..." Quý Tinh muốn nói Nam Cung Hi là nam nhân, nhưng bị hắn trừng mắt, nàng dám nói, sẽ không xong với hắn đâu! "Khụ khụ... Có cơ hội tôi sẽ nói với ngài." Bây giờ cứ để hắn rối loạn đi.

Lâm Nhược Tịch lo lắng đợi ở cửa quân doanh, nghe nói hôm nay họ sẽ trở về, đi lâu như vậy, sao còn chưa thấy người? Lúc nàng đang trông ngóng, ở đằng xa có hai chiếc xe ngựa xuất hiện, bọn họ trở về rồi?

"Tinh Thiên, cuối cùng chàng cũng trở lại." Quý Tinh xuống xe, đã nhìn thấy Lâm Nhược Tịch chạy về phía nàng. Quý Tinh bắt đầu đi thờ dài, lần này thì loạn thật rồi, không biết Long Thiên Việt nổi giận thành cái gì đây, còn Long Thiên Hạo nữa chứ, thật là đau đầu.

"Chàng... Các người?" Lâm Nhược Tịch chỉ vào Nam Cung Hi trong xe, sao lại biến thành hai người ở cùng một chỗ? Rồi lại nhìn người trong ngực Nam Cung Hi, Lâm Nhược Tịch lại càng lệ dâng lên mí, Quý Triết và Quý Niệm Sáu, sao bọn trẻ lại ở đây?

Chẳng qua nét mặt của Lâm Nhược Tịch khiến Long Thiên Hạo và Long Thiên Việt hiểu lầm, "Quý Tinh Thiên, người không thể có lỗi với Nhược Tịch cô nương như thế được?" Lần này Long Thiên Hạo không ngăn cản việc đệ đệ mình chất vấn, bởi vì hắn cũng muốn biết, nàng sẽ xử lý chuyện giữa hai người thế nào. Lâm Nhược Tịch sửng sốt, có lỗi với nàng sao? Vì sao? Khuôn mặt nàng đầy dấu chấm hỏi.

"Nhược Tịch, bây giờ phu thê họ đã đoàn viên, nàng định làm gì?" Long Thiên Hạo nhìn nàng, nếu nàng nói muốn rời khỏi Quý Tinh Thiên, như vậy hắn sẽ giúp nàng. Lâm Nhược Tịch nhìn hai người trên xe, đôi vai rồi à? Nàng nhìn cười đến nghẹn, chẳng qua bộ dạng của nàng rơi vào mắt người khác lại là đau lòng.

"Ta..." Lâm Nhược Tịch bối rối, hai người họ làm gì vậy? Còn đưa Quý Triết và Quý Niệm Sáu đến, vậy Từ Hạo đâu? Lúc này Quý Triết tỉnh lại trong lòng Nam Cung Hi, dụi mắt, nhìn người đối diện đã lập tức nhào về phía nàng, "Nghĩa mẫu." Tiếng gọi này khiến toàn bộ đều thộn mặt, dĩ nhiên trừ Quý Tinh và Nam Cung Hi ra.

"Triết Nhi, cuối cùng nghĩa mẫu cũng thấy con, hiện giờ Từ Hạo ra sao?" Nàng lập tức hỏi người trong lòng, "Đệ ấy không đi cùng chúng con, đang ở nhà ạ." Quý Niệm Sáu cũng tỉnh lại, lời vừa rồi là do nàng nói, Lâm Nhược Tịch gật đầu, Từ Hạo không sao là tốt.

Từ Hạo? Long Thiên Hạo nghi ngờ, không phải là tên nàng dùng trước đây sao? Nói như vậy nàng cũng có hài tử rồi? Quý Tinh Thiên... Sao lại có số tề nhân chi phúc* như thế? Hắn lạnh lùng nhìn nàng, Quý Tinh im lặng, xem ra bọn đã hiểu lầm rồi. "A!" Long Thiên Việt hét lên rồi chạy như bay ra ngoài, Lâm Nhược Tịch không hiểu nhìn người vừa chạy đi.

*tề nhân chi phúc: Đồng vợ nhiều con.

"Ngài ấy sao vậy?" Long Thiên Hạo tái mặt nhìn nàng, sau đó không để ý đến ánh mắt của mọi người, kéo Lâm Nhược Tịch chạy ra ngoài. "Chuyện gì

thế này...Haizz!” Tuyết Phi Bằng than thở, thôi hẳn mặc kệ đấy, hẳn sắp ngất đến nơi rồi. "Các người trở về nghỉ ngơi đi, ta cũng về đây.” Nói xong hẳn ngồi lên xe ngựa, nghiêng ngàng rời đi.

Nhà của Võ lâm minh chủ, hiện giờ rối thành đoàn, vì không tìm thấy Quý Triết và Quý Niệm Sầu, may là Từ Hào còn ở đây. Chỉ là giờ phút này nó đã khóc đến khàn cổ họng, nó chỉ đi lấy vài thứ, lúc trở lại đã không thấy hai đứa kia đâu, làm hẳn sợ đến mức chạy đi tìm Hách thúc thúc.

"Từ Hào, ngoan, đừng khóc, con nhớ kỹ lại xem, trước đó bọn chúng có nói gì không?” Hách Liên Viên an ủi, Từ Hào lắc đầu, chẳng lẽ đã bị người ta bắt mất? Không thể, nơi này đã được bố trí cẩn mật, muốn bắt người không thể đơn giản như vậy.

"Đúng rồi, Hách thúc thúc, bọn họ có nghe lén thúc nói chuyện.” Điều này là do Quý Triết vô tình lộ ra, hẳn nhớ rõ, Hách Liên Viên thăm than hồng rồi, hai đứa kia nhất định đã đến tìm Quý Tinh: "Từ Hào, ngoan ngoãn ở nhà vài hôm, Hách thúc thúc đi tìm bọn họ.” Nói xong hẳn xoa người rồi đi.

"Nam Cung Hi, nhân dịp này huynh đi đi.” Quý Tinh vừa trở lại doanh trường đã lập tức nói, "Nam Cung thúc thúc?” Quý Triết tròn to hai mắt, Quý Niệm Sầu cũng không hiểu vì sao, người trước mắt rõ ràng là nữ nhân, sao Triết ca ca lại gọi là thúc thúc? "Hầm Triết Nhi nhỏ giọng một chút, không thể nói ra có biết không?” Hai tiểu tử đồng thời gật đầu.

"Ta không đi, ta cảm thấy như vậy cũng rất tốt.” Nam Cung Hi đi tới bên giường của Quý Tinh, nằm xuống. Như vậy hẳn có thể quang minh chính đại ngủ chung với nàng, hẳn sẽ không bỏ qua cơ hội này đâu. Quý Tinh nhìn hẳn, đen mặt, chút tâm tư kia nàng còn không biết sao?

"Ta muốn đưa hai tiểu gia hỏa này ra ngoài, Quý Triết, Quý Niệm Sầu, các con trở về chỗ Hách thúc thúc, quân doanh không an toàn.” Quý Tinh nhìn bọn họ, hai hài tử lắc đầu. "Mẫu thân, chúng con không muốn rời khỏi người.” Hai đứa cùng nói, "Triết Nhi, ngoan nào, mang theo muội muội ra ngoài có được không?” Nàng biết nhi tử này rất hiểu chuyện.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, Quý Triết gật đầu, "Được, Quý Niệm Sầu, chúng ta trở về, không được làm phiền mẫu thân.” Bọn chúng còn nhỏ, nói không chừng sẽ trở thành một gánh nặng không cần thiết, "Triết ca ca, mẫu thân...” Mặc dù Quý Niệm Sầu không tình nguyện, nhưng vẫn gật đầu.

"Quý phó tướng, ngoài cửa có người muốn gặp ngài, đang muốn đánh nhau.” Có người đứng ngoài cửa thông báo, Quý Tinh và Nam Cung Hi nhìn nhau một cái, ai vậy? "Được, ta biết rồi, đi ngay.” Nói xong, nàng bảo Quý Triết và Quý Niệm Sầu đợi nàng trong lều, đừng ra ngoài, để Nam Cung Hi ở lại trông hai đứa bé.

"Đám người các người! Ta muốn gặp Quý phó tướng của các người!” Lại còn ngăn hẳn, nhưng hẳn rất bội phục, sao Quý Tinh lại làm đến phó tướng rồi, "Người còn gây sự nữa đừng trách bọn ta không khách khí.” Bình gác cửa chia vũ khí vào hẳn, nhưng sao Hách Liên Viên sợ họ chứ?

"Dừng tay!” Quý Tinh đi ra, là Hách Liên Viên? Sao hẳn lại đến đây? "Quý phó tướng, người này gào thét nói muốn gặp ngài.” Người bên cạnh nàng mở miệng, "Cho hẳn vào.” Quý Tinh nói xong, bình sĩ nhường đường, còn Hách Liên Viên đến trước mặt nàng, Quý Tinh nháy mắt với hẳn, hai người cùng đi sang một phía.

"Sao huynh lại đến đây?” Đến chỗ ít người, nàng mở miệng, "Tinh Nhi, muội mắng ta đi! Ta không coi sóc tốt Triết Nhi và Quý Niệm Sầu, không tìm thấy hai đứa trẻ.” Gương mặt của hẳn tự trách, Quý Tinh nhìn hẳn, tới đúng lúc lắm, có thể mang hai tiểu tử kia về cho nàng.

"Huynh đi theo muội.” Quý Tinh nói với hẳn, sau đó đi về doanh trường của mình, Hách Liên Viên khó hiểu nhìn nàng, sao nàng lại không kinh ngạc hay nóng giận vậy? Hai người đi vào doanh trường, Quý Triết và Quý Niệm Sầu thấy người phía sau Quý Tinh, cả hai không hẹn cùng mở miệng.

"Hách thúc thúc!” Hách Liên Viên sững sờ, bọn trẻ thật sự vẫn tìm được Quý Tinh, thật may là chúng không sao, nếu không hẳn không biết đối mặt với nàng thế nào. "Sao người lại đến đây?” Nghe được giọng nói này, Hách Liên Viên nhìn sang, không tự chủ được cơ mặt co giật, "Nam...Nam Cung Hi?” Không ngờ bấy giờ hẳn còn mặc nữ trang, đây là muốn diễn gì?

"È hèm!” Sắc mặt Nam Cung Hi nhìn hẳn không được tốt, Hách Liên Viên hoài nghi, Tinh Nhi không biết sao? Còn nữa... "Mặc kệ huynh ấy, chuyện này nói ra rất dài dòng, đúng rồi, dẫn bọn trẻ trở về đi.” Quý Tinh chỉ vào hai tiểu tử, Hách Liên Viên gật đầu.

"Vậy hẳn thì sao?” Hách Liên Viên nhìn Nam Cung Hi, người kia cau mày, "Huynh ấy? Tạm thời không thể đi, nếu không tên Long phó tướng sẽ phát điên mất.” Nói xong nàng thở dài, Hách Liên Viên tò mò, "Người mau mang bọn trẻ đi đi.” Tránh để Hách Liên Viên hỏi nữa, Nam Cung Hi cũng mở miệng.

Chuyện hẳn giả nữ bị nam nhân coi trọng, không phải chuyện về vang gì, chủ ý là hẳn không muốn trở thành trò cười. Quý Tinh nhìn Nam Cung Hi, không nói gì, dù sao chuyện này sớm muộn gì Hách Liên Viên cũng sẽ biết, đến lúc đó hẳn muốn giấu cũng không giấu được.

"Được rồi, nếu các con muốn làm gì phải nói cho ta biết chứ.” Nói xong hẳn tiến lên nắm tay Quý Triết và Quý Niệm Sầu, "Mẫu thân, Niệm Sầu sẽ rất nhớ người.” Mặc dù Quý Triết không nói, nhưng ánh mắt lại nói hết tất cả, "Ngao nào, mẫu thân sẽ trở về nhanh thôi.” Nàng cũng rất muốn đi, nhưng nàng đã đồng ý giúp Tuyết Phi Bằng.

"Ta đưa các con ra ngoài, trở về chăm sóc cho Từ Hào thật tốt, biết không?” Vốn nàng muốn để Lâm Nhượng Tịch cũng về, nhưng...Người đã bị Long Thiên Hạo lôi đi, hai người kia... Haizz! "Mẫu thân, chúng con sẽ chăm sóc Từ Hào thật tốt.” Mặc dù bọn họ vẫn là hài tử, nhưng dù sao cũng lớn tuổi hơn Từ Hào.

"Đúng rồi, Nhượng Tịch có ở đây không?” giống như Hách Liên Viên nhớ ra chuyện gì đó, Quý Tinh lắc đầu, "Sao thế? Có chuyện gì?” Nhìn dáng vẻ đắn đo của hẳn, "Là vì...Đường Tinh Thiên.” Để hẳn nói thế nào đây, cái tên Đường Tinh Thiên đáng ghê tởm đó, thật sự muốn đánh chết hẳn.

"Hắn thế nào? Nếu không nói với muội, muội sẽ chuyển lời cho Nhượng Tịch cũng được." Hách Liên Viên lắc đầu một cái, "Ta cảm thấy không nói cho muội ấy thì tốt hơn, Đường Tinh Thiên lại đón mẫu tử Thủy Linh về, bây giờ..." Hắn chưa nói xong, nhưng mọi người đều hiểu.

"Được rồi, chuyện này với tỷ ấy cũng không sao." Dù sao thì còn một Long Thiên Hạo ở đây, sợ cái gì, tên Đường Tinh Thiên đó, ngay từ ban đầu nàng không nên để Lâm Nhượng Tịch đi cướp hôn, nói ra cũng tại nàng. "Được, vậy chúng ta đi trước." Hách Liên Viên mang theo hai đứa trẻ đi về nhà.

Trở lại doanh trường, gặp Nam Cung Hi nằm trên giường của nàng, Quý Tinh không khỏi cau mày, "Huynh, xuống cho ta!" Nam Cung Hi lắc đầu, "Phu quân, thiếp đã chờ người lâu rồi." Nói xong, Quý Tinh suất nửa ngất xỉu, hắn diễn trò hơi quá rồi nhỉ? Bây giờ hai người như vậy, ai là công ai là thụ?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Giang sơn đổi chủ (1)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Huynh đừng nao loạn! Mau xuống đi." Nàng tức giận thúc giục, nhưng Nam Cung Hi làm như không nghe thấy lời của nàng, dứt khoát nhắm hai mắt lại, hắn không bỏ qua cơ hội tốt như vậy đâu, đã lâu rồi hai người bọn họ mới ở chung một mình!

Thấy hắn không để ý tới nàng, Quý Tinh đi tới bên giường, lấy tay đẩy hắn một cái, "Mau dậy đi!" Mới vừa nói xong, đã bị người ta kéo xuống giường, thân thể bị Nam Cung Hi đè lên. "Này, huynh!" Nàng đẩy hắn, bây giờ hắn thay đổi như thế, khiến nàng rất sợ đó.

Nam Cung Hi chỉ muốn đùa nàng một chút, không ngờ mình lại có phản ứng, trước kia bất kể là ai, đều không có như vậy, thế mà bây giờ... Chẳng lẽ vì người trước mắt? Thì ra sâu bên trong hắn vì nàng mà thủ thân, nghĩ đến chuyện này thật bức mình. "Phu quân, người ta là người của chàng mà." Gương mặt của Nam Cung Hi đầy vẻ yêu mị, Quý Tinh suất chút nữa trợn ngược hai mắt, nào có đáng vẻ giả vờ làm nữ nhân chứ!

"Huynh mau dậy đi!" Quý Tinh vùng vẫy muốn đứng lên, không ngờ lại đụng phải thứ phía dưới, rầm một cái, người này, không phải nói là bất lực sao? Thì ra là gạt người, nếu như hắn bất lực, vậy thứ đè lên bụng nàng là gì? "Tinh Nhi, nàng đừng cử động." Nam Cung Hi hít sâu một hơi, nàng cử động hắn càng khó chịu.

Quả nhiên nàng không giãy giụa nữa, nàng sợ hắn bất ngờ không nhị được. Quý Tinh cũng không muốn làm chuyện ấy với hắn, Nam Cung Hi nỗ lực bình phục thân thể của mình, nhưng đáng chết! Hắn không thể khôi phục, hơn nữa nhìn bộ dạng của Quý Tinh, hắn chỉ muốn ăn nàng, nghĩ là làm, hắn cúi người hôn lên môi Quý Tinh.

Người này, sao lại cưỡng hôn nàng, tức chết nàng, tức giận nhất chính là nàng, sao lại không ghét khi hắn chạm vào. Dần dần, hai tay Quý Tinh ôm lấy cổ hắn, đang lúc hai người hôn nhau cuồng nhiệt, thì có người xông vào sát phong cảnh, càng nguy hiểm hơn người kia lại là Long Thiên Việt.

"Này, đại ca của ta đi đâu..." Long Thiên Việt vừa xông vào doanh trường đã nhìn thấy hai người trên giường, nhất thời cứng đờ tại chỗ. Thế nào cũng không dám tin, tư thế kia, rõ ràng là Hi Nhi đè lên người Quý Tinh Thiên. Quý Tinh đẩy Nam Cung Hi, nàng cũng nhớ đây là quân doanh, doanh trưởng không có cửa chỉ có rèm, vén lên là đi vào được.

Sắc mặt Nam Cung Hi không tốt, vì có người cắt ngang chuyện tốt của hắn, khó khăn lắm Tinh Nhi mới đón nhận hắn, thật là! "Còn không mau xuống, chuyện này sẽ bị người ta cười cho." Quý Tinh quát lớn, Nam Cung Hi uất ức lật người xuống giường, lúc này Long Thiên Việt mới hoàn hồn, "Thật xin lỗi! Ta ra ngoài trước." Sắc mặt hắn tái nhợt ra ngoài.

Hắn thích Hi Nhi nhất, sao Hi Nhi lại có thể chủ động hoan hảo với Quý Tinh Thiên, sự thật này Long Thiên Hạo không thể nào tiếp nhận nổi. Cho nên khi Long Thiên Hạo đưa Lâm Nhượng Tịch trở về, đã phát hiện ra đệ đệ của mình, mặt mũi trắng bệch đứng trước cửa doanh trường Quý Tinh Thiên, "Thiên Việt, đệ làm sao vậy?" Long Thiên Hạo tiến lên gọi hắn, nhưng hắn không có phản ứng.

Lâm Nhượng Tịch cũng mê mang, tên Long Thiên Việt này sao thế? Lại đứng ngăn người trước cửa doanh trường của Tinh Nhi? Hơn nữa mặt mũi trắng bệch, không lẽ cãi nhau với Tinh Nhi? Nghĩ như thế, nàng nhanh chóng vén màn trướng lên rồi đi vào, "Á! Thật xin lỗi! Ta chưa thấy cái gì." Nàng vội vã lui ra ngoài, nàng nghĩ mình đã biết vì sao Long Thiên Việt lại trở nên thế này.

Thấy Lâm Nhượng Tịch sắc mặt đỏ bừng lui ra, Long Thiên Hạo có khờ cũng biết, hắn vỗ vai Long Thiên Việt, sau đó một lúc người này mới lấy lại tinh thần, "Đại... Đại ca?" Sao hắn lại ở đây? Quý Tinh ở bên trong khê nguyên rủa, lại thêm Lâm Nhượng Tịch nữa, nàng và Nam Cung Hi như thế nào kia chứ, không phải đã chuẩn bị rời giường rồi sao? Lại còn sợ hãi kêu lại, để người bên ngoài đều biết.

"Khụ! Ta không biết thì ra các người còn có đam mê này." Quý Tinh từ trong đi ra, nhìn ba người trước mắt, không ngờ Long Thiên Hạo cũng ở đây, lời nàng khiến Long Thiên Việt biến sắc, siết chặt quyền, nàng đang thị uy với hắn sao? Long Thiên Hạo đè tay hắn lại, sợ hắn nhất thời kích động ra tay đã thương người.

"Tinh Nhi, nào có! Không phải ta vừa trở về hay sao!" Lâm Nhượng Tịch giải thích, nếu nàng biết Quý Tinh và Nam Cung Hi ở đây... Nàng mới không thêm vào, đều tại tên Long Thiên Việt, cũng không ngăn nàng, lần này thì tốt rồi, Tinh Nhi cho rằng bọn họ nghe lên. "Lại nói, hai người đã đi đâu?" Ánh

mắt của Quý Tinh quét qua người Long Thiên Hạo và Lâm Nhựt Tịch, chẳng lẽ hai người này cù khô gặp lửa à?

"Không có... Không có đâu." Nói xong xoay người chạy vào doanh trướng, còn Quý Tinh cau mày nhìn Long Thiên Hạo, người ta lại không để ý đến nàng, kéo Long Thiên Việt rời đi. Lâm Nhựt Tịch đã nói với hắn hết rồi, chẳng qua che giấu thân phận của Nam Cung Hi và Quý Tinh, hắn rất cảm kích Quý Tinh Thiên, chẳng qua hắn muốn được chăm sóc mẫu tử các nàng, nhưng Lâm Nhựt Tịch không trả lời hắn.

"Thiên Việt, đệ đừng phí tâm tư với nàng nữa, đệ biết là không thể." Long Thiên Hạo lên tiếng, đây cũng là lời Lâm Nhựt Tịch nói với hắn, hắn lại nhắc nhở đệ đệ của mình, nhưng nhìn thấy đệ đệ khó chịu trong lòng, lòng hắn cũng không chịu nổi. "Đại ca, đệ..." Hắn nghẹn ngào, có câu nói lệ nam nhi không dễ rơi.

"Về sau đệ sẽ còn gặp người tốt hơn." Hắn vỗ vai Long Thiên Việt, Long Thiên Việt cũng gật đầu một cái, hy vọng thế. Người cùng tâm trạng với hắn còn có Tuyết Phi Văn trong cung, hắn vẫn luôn nhớ nhung Nam Cung Hi, chẳng qua hắn còn kiêng kỵ người tên Quý Tinh Thiên kia.

"Hình Phong, đã tra rõ lai lịch của hắn chưa?" Tuyết Phi Văn nằm dài trên ghế thái sư hỏi người bên cạnh, "Bẩm Đại hoàng tử, vẫn chưa." Nhắc đến mới thấy kỳ lạ, sao không tra ra được chứ? Dĩ nhiên, Quý Tinh là do xuyên không đến, hơn nữa gặp gỡ Nam Cung Hi lại là chuyện ở Đô thành cách hoàng cung rất xa.

"Thần bí như vậy sao?" Hắn hí hóp mắt nhìn ra xa, hiện tại mấy hoàng đệ đã âm thầm có hành động rồi, hắn cũng không thể tụt lại phía sau, chờ hắn trở thành hoàng thượng, hắn nhất định sẽ đoạt lấy Hi Nhi. "Thuộc hạ thất trách, xin Đại hoàng tử trừng phạt." Hình Phong quỳ xuống.

"Không sao, ta sẽ không phạt ngươi vì chút chuyện nhỏ này." Hắn khoát tay, Hình Phong nhìn người trước mặt, là Tuyết Phi Văn đã cứu mạng hắn, cho nên mặc kệ là muốn hắn lên núi đao hay xuống biển lửa, hắn đều sẽ không oán hận một câu, "Hi Nhi..." Nghe được tên trong miệng Tuyết Phi Văn, Hình Phong nghe kỹ, là nàng ấy?

Cùng lúc đó, Tuyết Phi Bằng lại cảm thấy mình đã trở nên nhân từ rồi, Quý Tinh nói rất đúng, nên hắn cũng bắt đầu chuẩn bị. Nhưng Quý Tinh không muốn tham dự kế hoạch của hắn, hắn cũng không ép nàng, khi đánh giấc giúp một tay là được, tranh đấu chốn hoàng cung vẫn là hắn tự mình giải quyết.

"Tứ hoàng tử, không xong rồi, Trữ Tuyết cô nương xảy ra chuyện." Vân Hạo chạy đến, Tuyết Phi Bằng phát tay, "An táng cho tốt." Hắn biết Diệp Thiên sẽ đến lấy mạng nàng ta, dù sao nàng vốn chỉ là một con cò của hắn, bây giờ con cò đã phé, có người giúp hắn giải quyết, có sao lại không vui mừng.

"Vâng." Vân Hạo lui xuống, ai cũng không đoán ra Tứ hoàng tử đang suy nghĩ cái gì, chỉ biết thỉnh thoảng hắn sẽ độc ác, đôi khi lại nhân từ. Bây giờ hắn lộ ra bộ mặt tàn nhẫn, phụ hoàng, đừng trách hắn, mẫu phi chết thảm như vậy, sao câu đầu tiên Tuyết Phi Ngang nói lại có thể là mang đi, hắn có thể không hận không?

Cùng lúc đó, hoàng cung của Từ Nguyệt quốc, Từ Liên có nhu cầu tương đối mạnh ở phương diện kia. Chỉ làm nữ đế, khai chi tán diệp cho Từ Nguyệt quốc, nhưng thời gian trôi qua, nàng ta vẫn chưa sinh được người thừa kế, "Cút!" Nàng ta đập người dè lên cơ thể mình, sao hắn có thể vọng tưởng để lại mầm mống trong người nàng ta chứ. Nàng ta chỉ thừa nhận mỗi Long Thiên Hạo, chẳng qua hắn rất thông minh, lần trước đến phút cuối lại rút ra ngoài, làm kế hoạch của nàng thất bại.

"Nữ hoàng, không thể cứ tiếp tục thế này, người cũng biết Tuyết Nguyệt quốc với chúng ta như hổ rình mồi." Thị nữ thiếp thân bên cạnh mở miệng, "Linh Lan, em cũng cho rằng ta sẽ sợ bọn chúng ư?" Nàng ta không chỉ muốn Long Thiên Hạo mà còn muốn sinh con nối dõi cho hắn, một ngày nào đó nàng ta sẽ phong Long Thiên Hạo làm nam hậu, nếu như hắn không chịu, nàng ta không ngại để hắn làm hoàng thượng, còn nàng ta làm hoàng hậu.

Linh Lan nhìn Từ Liên, sao nữ hoàng phải khổ thế này! Biết rõ rằng lòng Long tướng quân không ở bên nàng nhưng vẫn như thiêu thân lao vào lửa, sớm muộn gì cũng có ngày, Long Thiên Hạo hại hết Từ Liên. "Linh Lan, em lui xuống đi." Chỉ cần nhắc đến Long Thiên Hạo, nữ hoàng đều không nghe lọt tai, nàng cũng không muốn uống phí nước bọt.

Từ Liên nhìn về xa, Long Thiên Hạo, hắn thật sự muốn đối địch với nàng sao? Biết rõ nàng ta không bỏ được hắn, vì sao hắn còn đối xử với nàng như thế! Trước đây ở buổi thọ yến của hoàng thượng Tuyết Nguyệt quốc, nàng ta vừa gặp đã yêu hắn rồi. Nhưng sao hắn vẫn không thích nàng, xem như nàng ta ngã vào người hắn cũng không ngoảnh lại nhìn.

"Tĩnh Nhi, sao muội lại nhìn tỷ như vậy?" Lâm Nhựt Tịch bị Quý Tinh nhìn chằm chằm thì sợ hãi trong lòng, còn Quý Tinh thì đang suy nghĩ có nên nói chuyện Đường Tĩnh Thiên cho Lâm Nhựt Tịch biết hay không. "Nhựt Tịch, tỷ thích Long Thiên Hạo sao?" Không ngờ nàng lại hỏi vậy, Lâm Nhựt Tịch sững sờ, nàng không biết.

"Vậy muội đối lại, bây giờ tỷ còn cảm giác với Đường Tĩnh Thiên không?" Lâm Nhựt Tịch cau mày, Đường Tĩnh Thiên? Quý Tinh không nhắc hình như nàng đã quên mất, chẳng lẽ nàng thật sự thích Long Thiên Hạo rồi? Không đâu! Không đâu! "Tỷ... Tỷ không biết." Đúng vậy, chính nàng cũng rối bời, hơn nữa Long Thiên Hạo không để ý quá khứ của nàng, nhưng nàng lại để ý, nàng không xứng với hắn.

"Tĩnh Nhi, có phải Đường Tĩnh Thiên xảy ra chuyện rồi không?" Nếu không sao Quý Tinh lại vô duyên vô cớ nhắc đến hắn, Quý Tinh nhìn nàng, nàng đã hiểu, "Hắn... Thật xin lỗi!" Quý Tinh nói xin lỗi khiến Lâm Nhựt Tịch sững sờ, nàng làm gì có lỗi với Lâm Nhựt Tịch sao?

"Tĩnh Nhi, muội..." Quý Tinh phát tay với nàng, "Ban đầu, muội không nên để tỷ cướp hôn." Một câu nói ra lại nhận hết lỗi về mình, Lâm Nhựt Tịch lắc đầu, "Không có, muội không hề có lỗi với tỷ, là tỷ, không nhận thức rõ ràng." Lâm Nhựt Tịch khóc.

"Nhựt Tịch, cuộc sống sau này của tỷ, chỉ cần tỷ vui vẻ là được." Quý Tinh ôm lấy nàng, Lâm Nhựt Tịch gật đầu, chẳng qua bây giờ nàng chưa thể tiến tới với người khác, bởi vì nàng sợ, sợ kết thúc không đẹp.

"Tĩnh Nhi, ăn com thôi." Nam Cung Hi bung thức ăn đến, Lâm Nhượng Tịch và Quý Tĩnh nhìn nhau một cái, đồng thời bật cười, "Hai muội cười cái gì?" Nam Cung Hi nhìn ý phục của mình, có vấn đề gì không? "Ha ha... Nam Cung Hi, huynh giả nữ nhân không phải đã nghiệm rồi chứ?" Lâm Nhượng Tịch sớm đã quên chuyện không vui, cười nhạo kẻ trước mắt.

"Lâm Nhượng Tịch, muội đừng quá phận!" Có ý tốt đưa com đến cho các nàng, sao lại cười nhạo hần, Quý Tĩnh đứng một bên cười, Lâm Nhượng Tịch nói không sai, "Ta... Ta nói sự thật, ha ha, Tĩnh Nhi có đúng hay không?" Lâm Nhượng Tịch xoay đầu nói với Quý Tĩnh, Nam Cung Hi nhìn nàng, sao Quý Tĩnh lại cười hần.

"Các muội... Các muội không thích thì đừng ăn!" Nói xong ném thức ăn xuống bàn rồi xoay người xông ra ngoài. Ở nơi xa, Long Thiên Việt vẫn chú ý đến doanh trưởng của Quý Tĩnh, không ngờ lại thấy Nam Cung Hi chạy ra ngoài, chẳng lẽ Hi Nhi chịu ảm ức? Không được! Hần vội vã đuổi theo.

P/s: Từ giờ sẽ để Quý Tĩnh và Lâm Nhượng Tịch xưng hô với Nam Cung Hi thân thiết hơn, vì mối quan hệ giữa Quý Tĩnh và Nam Cung Hi đã trở về như trước. Còn với nữ đề Từ Liên, cũng là một người đáng thương, nên mình thay từ à thành nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Giang sơn đổi chủ (2)

Editor: Mai Tuyết Vân

Nam Cung Hi chạy được một lát thì chuyển sang đi bộ, cuộc nói chuyện của các nàng vừa rồi hần đã nghe, thấy Lâm Nhượng Tịch khóc, lúc đó hần mới đi vào. May mắn là hần đã thành công hấp dẫn sự chú ý của các nàng, bằng hữu của Tĩnh Nhi cũng sẽ là bằng hữu của hần. Mặc dù Lâm Nhượng Tịch luôn tìm cách lấy hần ra làm trò cười.

"Hi Nhi, nàng không vui sao?" Nghe thấy giọng nói này, Nam Cung Hi sững sờ, sao hần lại ở phía sau Nam Cung Hi? "Không có." Hần không xoay người, như hần biết nhất định là Long Thiên Việt nghĩ rằng hần chịu uất ức, tên Quý Tĩnh Thiên... Thật sự cho rằng Long Thiên Việt không dám cướp người của nàng ư?

Trong doanh trưởng, Lâm Nhượng Tịch đã lau khô nước mắt, ăn com tối với Quý Tĩnh, "Tĩnh Nhi, muội không đi xem Nam Cung Hi sao?" Mới vừa rồi hần xông ra ngoài, không biết hần đã ăn chưa. Quý Tĩnh vốn muốn lắc đầu, nhưng suy nghĩ một chút, "Được rồi." Nói xong, nàng buông đũa xuống, dù sao cũng ăn gần no rồi.

"Này tỷ đừng ăn hết, không biết người ta đã ăn chưa đấy." Quý Tĩnh đi ra cửa rồi dừng lại, xoay người nói Lâm Nhượng Tịch còn đang ăn com, "Được, tỷ biết rồi." Lâm Nhượng Tịch gật đầu một cái, lúc này Quý Tĩnh mới đi ra ngoài, vừa ra khỏi doanh trưởng, từ xa đã nhìn thấy hai bóng lưng, Long Thiên Việt?

"Hi Nhi, nếu Quý Tĩnh Thiên không tốt với nàng, hãy rời bỏ hần đi. Ta sẽ đối với nàng thật tốt." Long Thiên Việt ôm Nam Cung Hi, Quý Tĩnh nhìn hai người họ, may mắn thức ăn trong miệng nàng đã nuốt xuống. Nếu không chắc sẽ nghẹn mất, tên Long Thiên Việt còn chưa chết tâm, sức quyến rũ của Nam Cung Hi thật lớn.

Nam Cung Hi đen mặt, Long Thiên Việt cứ như âm hồn bất tán, nhưng không đợi hần mở miệng đã có người lên tiếng, "Khụ khụ! Long tướng quân, sao người lại ôm phu nhân nhà ta?" Nghe thấy giọng nói ấy, Long Thiên Việt lập tức buông Nam Cung Hi ra, "Người nhìn lầm rồi, ta chỉ đang đỡ nàng thôi." Hần xoay người nhìn Quý Tĩnh.

"Thật sao?" Đương nhiên Quý Tĩnh sẽ không tin, còn Nam Cung Hi thì đến bên cạnh nàng, cúi đầu, Long Thiên Việt không thể nhìn thấy vẻ mặt của hần, "Phải!" Hần nói như chắc như đinh đóng cột, chỉ sợ Quý Tĩnh sẽ dạy dỗ Hi Nhi của hần.

"Nàng ở đây làm gì? Còn không theo ta trở về ăn com!" Giọng điệu không tốt nói với người đang cúi đầu, Long Thiên Việt nắm chặt quyền, còn Nam Cung Hi gật đầu một cái, xoay người rời đi. "Tướng quân, thật ngại quá." Quý Tĩnh không biến sắc nhún vai một cái, Long Thiên Việt càng thêm tức giận muốn đánh người.

Đợi khi Quý Tĩnh đi rồi, Long Thiên Việt mới giống như người điên chạy ra ngoài, tại sao! Tại sao! Sao Hi Nhi cứ khẳng khái một lòng đi theo Quý Tĩnh như vậy? Tại sao! Quý Tĩnh nhìn thấy bóng người chạy ra ngoài, lắc đầu một cái, đây là nàng vì hần, nếu như hần biết người mình thích thật ra là nam nhân, như vậy khẳng định không chỉ đến mức này.

Quý Tĩnh vừa trở lại doanh trưởng, không ngờ lại thấy một người, "Vân Hạo báii kiến Phó tướng quân, đây là thư Tứ hoàng tử muốn tôi giao cho ngài." Hần lấy thư ra, Quý Tĩnh nhận lấy rồi mở ra xem, lập tức biến sắc, sao lại đến mau như vậy? Mới qua mấy ngày thôi mà.

"Chuyện này... Tất cả đều phản rồi sao?" Quý Tĩnh khó tin mở miệng, Vân Hạo gật đầu một cái, "Hoàng thượng không chịu nổi, đã nằm liệt giường, theo chiếu chỉ trước kia, ai đánh bại Từ Nguyệt quốc, kẻ đó sẽ là người thừa kế." Quý Tĩnh suy tư, không ngờ tốc độ của họ cũng nhanh thật, vốn là phải qua nửa ngày một tháng đấy.

"Được, ta biết rồi." Vũ khí của nàng có chỗ dùng đến rồi, còn quân đoàn Tinh Thiên của nàng. Thời gian này không ai thấy nàng huấn luyện, xem ra bọn họ đã bớt đề phòng rồi. Điều nàng muốn chính là cái này, chẳng qua không biết bọn họ có thể đối phó được thứ trong tay quân đoàn Tinh Thiên hay không, tất cả đều được nàng cải tạo.

"Tinh Nhi, sao vậy?" Lâm Nhựt Tịch tò mò tiến lại, Quý Tinh đưa thư cho nàng, Lâm Nhựt Tịch trừng mắt, "VẬY... VẬY không phải muốn muối xuất chinh sao? Tỷ cũng muốn đi." Nàng không yên lòng, nói đúng hơn, nàng không yên tâm về Long Thiên Hạo. "Nhựt Tịch, tỷ nên ở lại quân doanh đi, chiến trường như địa ngục." Quý Tinh vỗ vai Lâm Nhựt Tịch.

"Ta đi với nàng." Nam Cung Hi đứng dậy, Quý Tinh nhìn hắn một chút, gật đầu, trong quân doanh người biết võ không nhiều, hắn có thể giúp một tay. "Nhựt Tịch, đi tìm hắn nói lời từ biệt đi." Bởi vì lần này đi, cả nàng cũng không biết được kết quả, nói cho cùng, nàng chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy chiến trường thật sự.

Lâm Nhựt Tịch xông ra ngoài, nhưng nàng không đi tìm người Quý Tinh nhắc đến, mà suy tư một chỗ. Nếu Tinh Nhi không cho nàng theo cùng, vậy nàng có thể lên đi theo. Hóa trang thành binh sĩ, nghĩ như vậy, Lâm Nhựt Tịch thông suốt, cũng không phát hiện có người sau lưng mình.

Long Thiên Hạo cũng nhận được thư của Tuyết Phi Bằng, không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy. Lần này đi, có thể bách chiến bách thắng giống những lần trước hay không, hắn không thể nắm chắc. Vì cả những hoàng tử khác cũng đi theo, "Nhựt Tịch." Nghe được lời này, cơ thể Lâm Nhựt Tịch chấn động.

"Tướng... Tướng quân." Nàng xoay người, Long Thiên Hạo chỉ muốn ôm nàng, nếu có thể hắn thật sự muốn ôm chặt lấy nàng. Nhưng không thể, hắn nắm chặt quyền, nỗ lực khắc chế bản thân, "Tướng quân, trận chiến lần này, mọi người nhất định phải thắng!" Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn.

"Nhựt Tịch!" Long Thiên Hạo không khống chế được, gọi một tiếng rồi kéo nàng vào ngực mình, Lâm Nhựt Tịch ngẩn người, không nhúc nhích, dù sao nàng cũng không ngờ vị tướng quân này lại có hành động như vậy. Do dự hồi lâu, Lâm Nhựt Tịch cũng ôm hắn, coi như nàng phóng túng một lần này thôi vậy.

"Tinh Nhi, có phải nàng rất cảm động không? Ta cũng có thể làm vậy." Nam Cung Hi đứng bên cạnh nàng, hai người họ cùng đi ra, nhìn thấy hai bóng người ở xa cũng không quấy rầy. Quý Tinh quay đầu, tức giận trừng mắt với hắn, không khí lạnh mạn như vậy lại bị hắn nói thế, thật mất hứng.

"Đi thôi!" Quý Tinh xoay người trở về doanh trại, Lâm Nhựt Tịch và Long Thiên Hạo thời gian từ biệt, Nam Cung Hi sờ mũi mình, đi theo sau Quý Tinh, "Huynh, không cho phép huynh lên giường của ta." Quý Tinh nói xong, đã nhìn thấy Nam Cung Hi nằm trên giường của nàng, gân xanh không khỏi giật giật.

"Phu quân, mau tới đây đi!" Nam Cung Hi giống như nữ nhân, vút ánh mắt quyến rũ về phía Quý Tinh, còn dùng giọng nói khiêu gợi như thế gọi nàng. "Nam Cung Hi! Huynh muốn ăn đòn phải không?" Không biết nàng vừa mới ăn cơm xong à? Muốn hại nàng nôn hết ra sao?

"Phu quân..." Gọi xong, hắn bắt đầu nói lòng dây lưng áo, Quý Tinh đen mặt, "Huynh không ra ngoài đứng không? Được! Muội đi!" Tùy tiện tìm một chỗ qua đêm là được, chỉ là... Đáng chết! Sao nàng lại quên mất tên kia có võ công, hơn nữa còn rất bất phàm, nhìn kẻ đang đè lên người mình, Quý Tinh suýt chút nữa nội thương.

"Tinh Nhi, nàng muốn ta khổ sở sao?" Nhìn lồng ngực lộ ra, Quý Tinh nuốt nước miếng xuống, Nam Cung Hi hài lòng nhìn nàng, xem ra nàng cũng rất thích hắn, "Huynh dậy mau!" Nàng phản kháng, nhưng lại không biết rằng, giọng điệu kia nghe như đang làm nũng.

Vì không muốn nàng kháng cự nữa, Nam Cung Hi cúi người xuống hôn lên môi nàng. Lúc bắt đầu Quý Tinh còn vùng vẫy, nhưng không biết vì sao nàng lại chủ động đáp lại hắn, "Tinh... Tinh Nhi..." Nam Cung Hi mặt đầy dục hỏa nhìn nàng.

"Hiện giờ thiếp là nam nhân, nên để thiếp phía trên đi." Nói xong, Quý Tinh lật người, đặt Nam Cung Hi phía dưới, thấy nàng chủ động, Nam Cung Hi cũng không so đo nhiều như vậy, Quý Tinh chuyển bị động thành chủ động, tay từ từ dời xuống, tháo dây lưng quần ra...

"Nhựt Tịch, nàng nghỉ ngơi đi." Long Thiên Hạo đưa Lâm Nhựt Tịch về doanh trại, nàng gật đầu, đang muốn từ biệt thì tiếng động xáo hổ từ bên trong truyền ra khiến nàng đỏ bừng mặt, "Á... Uhm..." Mặc dù đã được đè nén, nhưng giữa đêm khuya yên tĩnh vẫn rất rõ ràng.

Long Thiên Hạo cũng nhận ra, hai người kia... Cũng đúng, bọn họ là phu thê, làm chuyện đó cũng là lẽ tự nhiên. Chỉ là Lâm Nhựt Tịch cũng không nghĩ như vậy, sao Tinh Nhi lại cùng với Nam Cung Hi... Bọn họ đã không còn là phu thê mà! "Khụ, nếu không nàng đến chỗ của ta đi." Long Thiên Hạo nói xong, Lâm Nhựt Tịch quay đầu nhìn hắn.

"Đừng hiểu lầm, ta sẽ nhường giường cho nàng ngủ." Hắn có thể chen chúc với đệ đệ, nhưng nàng thì không được, dù sao cũng là nữ nhân, nơi này đều là nam nhân, hắn không yên lòng. Nhìn doanh trại kia một chút, xem ra không thể xong ngay được, nàng gật đầu một cái, theo Long Thiên Hạo rồi đi.

Quý Tinh đã cố gắng đè thấp giọng của mình, nơi này là quân doanh, nếu quá lớn tiếng sẽ bị nghe thấy. Nhưng người phía trên này sao lại như thế, dùng quá nhiều sức, khiến nàng suýt nữa mấy lần kêu thành tiếng. Nam Cung Hi cảm thấy tư vị này quá tuyệt vời, hắn chỉ biết chạy nước rút rồi lại chạy nước rút.

"Ừ... Nam... Nam Cung Hi, thiếp không được." Người nọ là không phải ăn trúng cái gì chứ? Sao lâu như thế vẫn chưa hết? Chỉ nghe tiếng giường cọt két, Nam Cung Hi nhỏ giọng dỗ dành, "Sẽ nhanh thôi, Tinh Nhi, nàng nhịn một chút." Nói xong chặn miệng nàng lần nữa.

Long Thiên Hạo cũng muốn tìm Hi Nhi nói lời từ biệt, không ngờ lại gặp được cảnh Nam Cung Hi và Quý Tinh đang ấy ấy trong doanh trại. Trong

giây phút ngắn ngủi ấy, hần ngần người tại chỗ, bên trong có tiếng hai người thở dốc dồn dập. Không phải hần chưa từng có nữ nhân, nên hần biết được, không ngờ chính tại mình nghe thấy nữ nhân mình thích ở phía dưới nam nhân khác, đáy lòng lại khó chịu như vậy.

Nước mắt lạnh lẽo rơi xuống, hần nắm chặt quyền, đây là lần cuối cùng, thật sự là lần cuối cùng. Bắt đầu từ ngày mai, hần sẽ không ôm bất cứ hy vọng nào với Hi Nhi nữa, đại ca nói đúng, hần không nên tiếp tục như vậy.

Chẳng qua vô thức hần đã đứng trước cửa doanh trướng cả một đêm, khi trời hừng sáng, hần mới lê thân xác mệt mỏi trở lại doanh trướng của mình. Không lâu sau, lại thấy rất nhiều người ra ra vào vào, vì Long phó tướng lại sốt cao không dứt.

“Nữ hoàng, Tuyết Nguyệt quốc đã chuẩn bị tấn công Từ Nguyệt quốc rồi.” Nhưng Từ Liên không có phản ứng gì, mà vẫn nhìn phía xa, ngày này cũng đến rồi? Nàng ta thật sự không muốn đối địch với hần, “Diệp Thiên chuẩn bị ra sao?” Nàng không đề tâm hỏi.

Nói đến kẻ này, xuất hiện rất kỳ bí, mục đích của hần chính là muốn giết Từ hoàng tử của Tuyết Nguyệt quốc, hình như là ân oán cá nhân. Nhưng hần nói có biện pháp giúp họ thắng được, dù sao nàng ta cũng không chịu thiệt, muốn xe thử rút cuộc có bao nhiêu phương pháp để đối phương buông bỏ vũ khí đầu hàng.

“Hần? Bây giờ còn chưa nhìn thấy người đâu.” Đoán chừng đã chạy rồi, những lời này không dám nói ra, “Thật sao?” Từ Liên như người mất hồn đi ra ngoài, bầu trời vẫn trong xanh như thế, chẳng qua phía xa đã có một dải mây phấp phồng, tượng trưng cho việc sắp có chiến tranh ư?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Điều kiện của Từ Liên

Editor: Mai Tuyết Vân

Hôm sau, Tuyết Phi Bằng đến quân doanh, mọi người đều chuẩn bị xuất phát, Long Thiên Việt nhìn Quý Tinh, hận không thể mắng nàng, cuộc chiến này, sao còn đưa Hi Nhi theo, không phải là muốn Hi Nhi chịu chết ư? Quý Tinh biết Long Thiên Việt đang hận nàng, nhưng thấy hần bệnh nặng mới khỏi, nàng cũng không so đo với hần.

“Sao cô nương còn mang nàng theo?” Tuyết Phi Bằng khó hiểu nhìn Quý Tinh, lần này là chiến trường, không phải nơi du ngoạn. “Yên tâm đi, tôi tự có tính toán.” Nàng đã nói như thế, Tuyết Phi Bằng cũng không tiện nói thêm. Long Thiên Hạo nhìn xung quanh, nàng không đến? Buổi sáng hần không về doanh trướng, nên không biết nàng đã tỉnh chưa.

“Long Thiên Hạo, Lâm Nhược Tịch đâu?” Quý Tinh không hỏi thì thôi, nói đến đây, Long Thiên Hạo nhìn nàng một cái, “Ồ doanh trướng của ta.” Hần nói xong mọi người đều nhìn hần, “Đừng hiểu lầm! Hôm qua ta ngủ ở chỗ Thiên Việt.” Hần vội vã giải thích, Long Thiên Việt gật đầu, Long Thiên Việt đã nói sao đột nhiên đại ca lại chèn chúc với hần trên một chiếc giường vậy.

Nghe như thế, Quý Tinh liếc Nam Cung Hi, đều do hần, lần này thì tốt rồi, ngày hôm qua nhất định Long Thiên Hạo đứng ở cửa đã nghe thấy. Nam Cung Hi cúi đầu, Long Thiên Việt nhớ đến chuyện đó, sắc mặt tái nhợt, trong đội ngũ có một bóng dáng nhỏ nhắn, nàng thâm cầu nguyện họ đừng nhắc đến nàng nữa, nếu không nhất định sẽ bị phát hiện.

“Được rồi, chúng ta lên đường.” Tuyết Phi Bằng thở dài, Quý Tinh không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng Long Thiên Hạo và Long Thiên Việt biết, đợi đến khi thật sự đánh giặc, Quý Tinh mới rõ ràng, vì sao Tuyết Phi Bằng lại thở dài.

“Quân đoàn Tinh Thiên, chuẩn bị lên đường!” Quý Tinh ra lệnh, hai mươi người nắm chặt đồ trong tay, Quý Tinh không muốn để bọn họ làm tiên phong, lúc cần thiết còn phải dựa vào bọn họ, khuôn mặt của hai mươi người đều đầy vẻ anh dũng hy sinh, “Vâng!” Trăm miệng một lời.

“Khụ, Quý phó tướng, ta có thể hỏi cái đó là gì vậy?” Tuyết Phi Bằng nhìn hai mươi người kia đầy thứ gì đó, phía trên có vài phù, Quý Tinh lắc đầu, không đến lúc cần thiết nàng sẽ không sử dụng cái đó, nàng cũng không muốn phá hỏng trật tự của thế giới này.

Không hỏi thì không hỏi, Tuyết Phi Bằng cũng không hỏi nữa, Long Thiên Hạo và Long Thiên Việt cũng rất tò mò. Nhưng Từ hoàng tử còn không hỏi ra, thì nàng cũng không nói cho họ biết đâu, đội ngũ lên đường, cuối cùng Lâm Nhược Tịch cũng thờ phào nhẹ nhõm, đi theo phía sau đội ngũ.

“Nữ hoàng, mau hạ lệnh đi!” Tướng quân Từ Nguyệt quốc quỳ trên mặt đất, không hiểu vì sao nữ đế lại chậm chạp không hạ lệnh để bọn họ xuất chinh, “Bây giờ có nhiều kẻ đến?” Từ Liên bình thản hỏi, “Ngoài trừ Từ hoàng tử, tất cả đều tới.” Cho nên hần mới gấp gáp, Từ hoàng tử đến người liền đủ.

“Thật sai? Hần chưa đến à?” Chẳng lẽ còn nhớ chút tình xưa? Tướng quân nhìn bộ dạng của nàng ta, gấp đến độ mờ mịt, giờ là lúc nào, nữ hoàng còn nhớ đến Long Thiên Hạo, “Nữ hoàng!” Tướng quân thúc giục, “Báo! Tướng quân, nhân mã của Từ hoàng tử cũng đến.” Ngoài cửa có kẻ chạy vào.

Từ Liên lão đạo ngã xuống, hần vẫn tới, xem ra giữa bọn họ vĩnh viễn không thể rồi, nàng ta hận, rất hận! Tại sao nàng lại là nữ đế, nếu như không phải thì tốt rồi, “Lui xuống chuẩn bị!” Về mặt nàng ta rét lạnh, nước Từ Nguyệt có thể phồn vinh không diệt nhiều năm như thế không phải không có nguyên nhân.

“Nữ hoàng, Diệp Thiên đã trở lại, còn dẫn theo hài tử đến.” Linh Lan báo với nàng ta, không biết Diệp Thiên đã làm gì, người đầy vết thương cũng vì đứa trẻ kia, chẳng lẽ muốn bắt nó để làm con tin? Nhưng đứa bé không phải là hoàng tử, hơn nữa hai tướng quân Long gia chưa có con cháu.

“Hả?” Từ Liên tò mò, sao giờ phút quan trọng này lại mang một đứa trẻ tới đây? Xem ra nhất định có thể uy hiếp được người của Tuyết Nguyệt quốc kia, nghĩ thế, nàng ta phát tay, chỉ cần hấn không làm vướng chân nàng ta là được.

“Quý Tinh, đợi khi đánh nhau, để người của cô nương trông chừng quân của các hoàng tử khác.” Tuyết Phi Bằng nói xong, Quý Tinh nhìn những hoàng tử kia, đều dẫn người theo, chẳng qua ý tứ của hấn là, ...Địch quốc không đánh, đi đánh người của mình trước? Lời này nàng thật sự hết ý kiến.

“Được, người của tôi sẽ không ra.” Người của nàng là lá bài chủ chốt, Tuyết Phi Bằng nhìn nàng, sao nàng lại để hai mươi người này theo bên mình? Chẳng qua là vô tình thắng những tinh binh khác mà thôi, khiến những tinh binh kia không phục.

“Bọn họ... Vì sao không đi tiên phong?” Câu kia hấn không thể nhịn được, “Ngài để họ đi làm tiên phong, ngộ nhờ thời khắc quan trọng nhất, vật kia bị người khác lấy thì sao?” Nàng nói một câu khiến Tuyết Phi Bằng sửng sốt, chẳng lẽ có vũ khí bí mật? Nhìn thứ bị vải đen che kín, hấn càng tò mò.

“Linh Lan, đi thôi, chúng ta đi gặp bọn chúng.” Từ Liên mặc xong long bào đi ra ngoài, đứng nơi cao nhất hoàng cung, nàng nhìn những kẻ phía xa, đều đến đòi mạng nàng! Lão hoàng đế đứng là không lúc nào không muốn nàng chết thì! Đúng vậy, nàng ta vốn là kẻ bản thủ.

“Ha ha, hoàng đế Tuyết Nguyệt quốc đã chết chưa?” Từ Liên nói xong câu đó, khiến mọi người nhìn nhau, chỉ có Linh Lan biết, nữ hoàng hận Tuyết Phi Ngang đến dường nào. “Ta nghĩ hấn sẽ chết rất nhanh!” Tam hoàng tử tàn nhẫn nhìn nàng, chỉ cần giết Từ Liên, như vậy Tuyết Nguyệt quốc chính là của hấn rồi.

“Lão gia hóa kia, hình như rất thích nhìn người một nhà trở mặt thành thù, các ca ca, muội muội có lời chào.” Nói xong, mặc kệ nét mặt của bọn họ, nàng hành lễ với họ. Như vậy là nàng đã hết tình hết nghĩa, dù sao mà nói cũng là huynh muội, không sao! Từ Liên chính là nữ nhi của Tuyết Phi Ngang.

“Này, sao nàng ta lại nói là muội muội của ngài?” Quý Tinh đẩy người bên cạnh, Tuyết Phi Bằng mới hoàn hồn, “Ta không biết, phụ hoàng chưa bao giờ nói qua.” Rốt cuộc lời nàng ta nói là thật hay giả? Long Thiên Hạo và Long Thiên Việt cau mày, sao nữ đế của Từ Nguyệt quốc lại nói thế?

“Hừ! Lần sau tìm cơ hội hay hơn một chút! Bản hoàng tử không có thời gian nói nhảm với người!” Nhị hoàng tử bất ngờ, lập tức ra dấu, có người xông đến nhưng rất nhanh Quý Tinh đã phát hiện, người của Tuyết Nguyệt quốc còn chưa đánh người của Từ Nguyệt quốc thì đã đánh người của mình.

“Tam đệ, đệ có ý gì?” Tuyết Phi Vũ nhìn Tuyết Phi Dương, sao hấn lại đánh người của mình? Không phải nên đánh Từ Nguyệt quốc trước sao? “Nhị ca, thật xin lỗi, đột nhiên đệ không muốn làm theo kế hoạch ban đầu nữa.” Tuyết Phi Dương lơ đãng cười.

“Nhị đệ, đệ còn chưa nhìn ra sao? Tam đệ và nữ đế của Từ Nguyệt quốc cùng một bọn.” Tuyết Phi Văn lên tiếng, mọi người đều nhìn pd, không phải chứ? Quý Tinh cũng không thể tưởng tượng nổi, “Đại ca thật thông minh.” Đúng vậy, Từ Nguyệt quốc cũng là nước, hấn làm hoàng đế của Từ Nguyệt quốc cũng giống nhau, cần gì giành vị trí kia ở Tuyết Nguyệt quốc.

“Đệ!” Tuyết Phi Vũ tức giận không biết nói cái gì cho phải, giờ phút quan trọng này, lại để Tam đệ gây rối. “Huynh đệ các ngài chơi vui nhì.” Quý Tinh lên tiếng, nhưng lời nàng nói là thật, mấy người kia đều nhìn nàng, Quý Tinh dám cười nhạo bọn họ?

Khi Tuyết Phi Văn xoay đầu lại nhìn thấy Nam Cung Hi, hấn nheo mắt lại, sao Quý Tinh lại mang Hi Nhi đến chiến trường? Nam Cung Hi cũng biết Tuyết Phi Văn đang nhìn mình, hấn lập tức cúi đầu, Quý Tinh cố ý, Đại hoàng tử vẫn chưa chết tâm với Nam Cung Hi.

“Ra chiến trường còn mang theo nữ nhân sao?” Tuyết Phi Văn hừ một tiếng, Quý Tinh liếc nhìn rồi cúi đầu, không thể cười, nếu không sẽ bị đánh chết. “Ai nói trên chiến trường không thể mang theo nữ nhân?” Nói xong nàng ôm lấy Nam Cung Hi, bàn tay còn không an phận dao động trên người hấn.

Long Thiên Việt và Tuyết Phi Văn biến sắc, hai người đồng thời nắm chặt quyền, còn Tuyết Phi Bằng thì bắt đầu nhức đầu, nàng đang muốn náo loạn gì đây? Tình huống này còn kích động hai người kia.

Chẳng qua Quý Tinh không hà hề được bao lâu, đã nhìn thấy một người nhỏ bé quen thuộc, lập tức đẩy Nam Cung Hi ra. Lâm Nhượng Tịch ở bên trong đội lính cũng nhìn thấy, nhất thời kích động xông ra ngoài, “Từ Hào!” Sao nhi tử của nàng lại ở địch quốc?

“Nhượng Tịch? Tỳ... Không phải đã không cho tỳ đến rồi sao?” Quý Tinh nhìn nàng, Lâm Nhượng Tịch lại trà trộn vào, “Ha ha, muốn nhi tử của người sống sao? Vậy thì dừng tay cho ta.” Diệp Thiên nâng cao người trong tay uy hiếp, Quý Tinh nheo mắt lại, Diệp Thiên? Là hấn? Sao hấn lại xuất hiện ở địch quốc? Chẳng lẽ... Nàng đưa mắt nhìn Tuyết Phi Bằng.

Nam Cung Hi ngẩng đầu lên, sự phụ? Sao lại là hấn? Con người hiền lành hòa ái sao lại biến thành bộ dạng của ngày hôm nay. Tuyết Phi Bằng thờ dãi, là Diệp Thiên muốn trả thù hấn, chẳng qua sao lại bắt hài tử của Lâm Nhượng Tịch? Đây cũng chính là nguyên nhân khiến những người còn lại khó hiểu.

Long Thiên Hạo nhìn thấy Lâm Nhượng Tịch xuất hiện, trong lúc nhất thời ánh mắt phức tạp. Nhưng lúc nàng ấy lo lắng nhìn đứa trẻ kia, đó là nhi tử của nàng? Nhưng đã rơi vào trong tay Từ Liên, nàng ta sẽ không tha cho đứa bé đó.

“Diệp Thiên, đây là hài tử nhà ai?” Từ Liên hỏi người bên cạnh, Diệp Thiên nhìn nàng ta, chậm chạp nói: “Hài tử của nữ nhân mà Long tướng quân thích.” Hấn nói xong, quả nhiên Từ Liên biến sắc, nhắc đến nữ nhân Long Thiên Hạo thích, nàng ta liền nắm chặt quyền, “Diệp Thiên, người làm tốt lắm.” Mặc kệ hết thảy, chuyện này làm nàng ta rất hài lòng.

“Diệp Thiên, không ngờ ngươi lại đi đến bước này, giống như con cho nhà có tang vậy. Khó trách nữ nhân của ngươi đều muốn lao vào vòng tay của kẻ khác.” Quý Tinh nói xong, Diệp Thiên biến sắc, sao nàng biết được? Tuyết Phi Bàng cũng nhìn hần, không phải nàng đang kích thích hần hơn sao?

Diệp Thiên đặt tay lên cổ Lâm Từ Hào, hần còn bé nên sợ khóc lớn, “Mẫu thân, mau cứu Từ Hào!” Lâm Nhựt Tịch vừa nghe thấy đã muốn xông lên, lại bị Long Thiên Hạo ngăn lại, nàng mà qua đó Từ Liên cũng không thả người, còn bắt cả nàng lại nữa.

“Diệp Thiên, ngươi mau buông nhi tử của ta ra.” Lâm Nhựt Tịch hét lên, nhưng hần vốn không để ý đến nàng, ngược lại Từ Liên cho đây là điều kiện đàm phán tốt, có lợi cho nàng ta. “Muốn ta thả nó? Được thôi, để Long Thiên Hạo tự mình đến nói với ta.” Trong lúc nhất thời, mọi người đều nhìn Long Thiên Hạo, Lâm Nhựt Tịch cũng nước mắt lưng tròng nhìn hần.

“Người đang nghĩ vì vậy?” Diệp Thiên nhìn nữ nhân trước mặt, sao nàng ta lại có thể lấy việc công thành việc tư chứ? Đột nhiên ánh mắt của hần u ám, không chú ý đến người sau lưng hần, Linh Lan cảm thấy thủ chậm rãi tiến về phía hần. Bọn người Quý Tinh thấy được, nữ đế Từ Nguyệt quốc muốn giết người diệt khẩu.

“Sư phụ, cẩn thận sau lưng!” Nam Cung Hi không muốn nhìn thấy sư phụ của hần gặp chuyện không may, nhưng hần vẫn chậm một bước, thanh chủy thủ sắc bén đâm từ sau lưng xuyên qua trái tim hần, hần không dám tin nhìn nữ nhân trước mặt, “Ngươi... Thật độc ác!” Hần chỉ tay vào nàng ta, nhưng không còn sức để nói chuyện, ngã xuống rầm một tiếng.

Lâm Từ Hào được tự do, nhưng bị nữ nhân trước mặt nhìn chằm chằm, Từ Liên cười âm hiểm nhìn hần, nữ nhân kia có nhi tử? Sao còn giành Long Thiên Hạo với nàng? “Tỷ tỷ, đừng giết ta.” Thất nữ nhân trước mặt ra tay, Lâm Từ Hào vội vàng ôm đầu ngồi xuống đất.

Nhìn thấy bộ dạng của hần, Từ Liên thu tay về, nhớ lại mình khi bé, nàng cũng đã từng cầu xin tha, nhưng không ai thả nàng ra, nếu như không phải nàng mạng lớn, có lẽ bây giờ nàng chỉ còn là một bộ hài cốt. “Linh Lan, trông chừng nó.” Thấy nữ đế bắt ngờ nhân tử, Linh Lan biết nàng nhớ lại ngày bé, phải biết rằng khi còn bé hai người họ sống nương tựa lẫn nhau mới có ngày hôm nay.

“Long Thiên Hạo, thiếp cho ngài thời gian suy nghĩ.” Từ Liên nhìn người phía xa, nếu hần không yêu nàng thì hận nàng đi, dù hần hận cũng phải giữ hần bên cạnh, “Tướng quân, van ngài hãy cứu nhi tử của ta.” Lâm Nhựt Tịch quỳ xuống, nhưng Long Thiên Hạo cũng rất khó khăn để đồng ý, vì hần biết rõ Từ Liên muốn gì, hần còn muốn chăm sóc mẫu tử các nàng.

Quý Tinh suy tư nhìn người phía xa, lén lút đẩy Nam Cung Hi một cái, nói nhỏ với hần, “Chàng có thể đến hoàng cung cứu người không?” Nàng nói xong, Nam Cung Hi nhủ mảy, hần không quen thuộc Từ Nguyệt quốc. Mà chuyện này, có chút khó khăn, nhìn thấy bộ dạng khổ sở của hần, xem ra chỉ có thể để Long Thiên Hạo đi.

“Tướng quân, xin ngài đi cứu nhi tử của ta.” Quý Tinh bước đến trước mặt hần, Long Thiên Việt biết đại ca mình khó xử, “Sao các ngươi lại ép đại ca chứ?” Không biết nữ đế của Từ Nguyệt quốc là một con sói sao? Đại ca đi chuyện này, rất có thể không trở về được.

“Tinh Nhi, thôi đi.” Lâm Nhựt Tịch kéo tay nàng, đúng vậy, nàng không nên ép hần, vẫn nên cùng Tinh Nhi nghĩ biện pháp khác thôi. Thấy Lâm Nhựt Tịch thất vọng về hần, Long Thiên Hạo khó chịu, giống như bị con kiến gặm cắn.

“Được, ta đi!” Quyết định của hần, có người vui có kẻ buồn, mừng là Lâm Nhựt Tịch, buồn là Long Thiên Việt. Không ngờ đại ca của hần lại vì một nữ nhân mà cam tâm tình nguyện hy sinh thân mình. Quý Tinh nhìn hần, có một số việc đến đúng lúc mới ngã bài, mà con bài này phải nói cho Long Thiên Hạo biết.

“Tướng quân, ta có một kế hoạch rất tốt, muốn nói với ngài.” Quý Tinh nhìn hần, Long Thiên Hạo nhìn Lâm Nhựt Tịch một chút rồi gật đầu, Long Thiên Việt muốn đi theo nhưng bị Quý Tinh ngăn lại, “Chuyện này ta chỉ nói với một mình tướng quân, kính xin phó tướng đừng bước.” Nghe nàng nói, Long Thiên Việt không đồng tình, nhưng nhìn thấy ánh mắt ngăn cản của đại ca, hần mới bất đắc dĩ không đi theo.

Khi Long Thiên Hạo và Quý Tinh nói chuyện xong rồi ra ngoài, sắc mặt của Long Thiên Hạo không đẹp chút nào, nhất là khi nhìn Long Thiên Việt càng đặc biệt kỳ quái. Long Thiên Việt không biết vì sao đại ca lại dùng ánh mắt kỳ lạ đó nhìn hần, mấy lần muốn hỏi nhưng Long Thiên Hạo đều tránh, rốt cuộc thì Quý Tinh Thiên đã nói với đại ca cái gì?

Vì trận này có các vị hoàng tử khác tham gia, còn có Lâm Từ Hào bị bắt nên phải hoãn lại. Hôm sau, Long Thiên Hạo mang theo một gã sai vặt cáo từ mọi người, đi về phía hoàng cung. Long Thiên Việt phát hiện không thấy Nam Cung Hi đâu, Quý Tinh chỉ thuận miệng nói đã đưa hần về, chiến trường không hợp với hần, Long Thiên Việt cũng không nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 131: Đánh giặc bắt vua trước

Editor: Mai Tuyết Vân

Long Thiên Hạo mang theo tên nô bộc, dọc đường không kẻ nào dám ngăn cản, chắc đây là ý chỉ của Từ Liên, “Tướng quân, nữ hoàng đã đợi ngài đã

lâu.” Long Thiên Hạo cau mày, sau đó đi vào, gả nõ bặc cũng muốn vào theo, kết quả lại bị chặn, “Thật xin lỗi, chỉ có mình tướng quân mới được vào.” Long Thiên Hạo xoay người, “Người đứng bên ngoài chờ ta.” Nói xong hắn đi vào, còn gả nõ bặc thì đứng ngoài.

Long Thiên Hạo đi vào, không có ai? Lúc hắn đang nghĩ như thế, thì có tiếng nước chảy phát ra từ sau bình phong, “Tướng quân, ngồi chờ một lát, ta sẽ ra ngay.” Giọng nói của Từ Liên truyền đến, nàng ta đang tắm? Long Thiên Hạo xoay người muốn ra ngoài, “Tướng quân, không muốn cứu đứa trẻ kia à?” Từ Liên đi ra ngoài, cũng cho mấy kẻ phục vụ của nàng ta lui xuống.

Từ Liên đến trước mặt hắn ta, Long Thiên Hạo liếc nàng ta một cái, lập tức cúi đầu, nữ nhân này, sao lại có thể mặc như không mặc thế này. Tắm sa mỏng trong suốt vốn không thể che được bao nhiêu, Từ Liên cũng không quan tâm, đứng trước mặt nam nhân mình yêu mến, có gì không thể làm.

“Tướng quân, sao lại không nhìn ta?” Nàng kéo tay hắn, đặt lên ngực mình, Long Thiên Hạo muốn rút tay lại, nhưng Từ Liên không cho hắn cơ hội đó, “Nữ hoàng, xin tự trọng.” Hắn không thể không lên tiếng, Từ Liên vuốt ve cằm hắn, “Tướng quân, thiếp và chàng còn gì để tự trọng?” Nàng ta rất hiểu, trước đây cũng đã như vậy, nhưng nàng ta vừa nói xong, sắc mặt Long Thiên Hạo không được tốt.

Từ Liên thấy hắn không tiếp tục bài xích, bàn tay sờ xoang đến bên hông của hắn, lúc muốn tháo thắt lưng lại bị Long Thiên Hạo bắt lấy. “Nữ hoàng, không thể!” Từ Liên mỉm cười, ghé sát bên tai hắn, “Tướng quân không muốn cứu đứa trẻ kia nữa?” Long Thiên Hạo chấn động, lại uy hiếp hắn?

“Nữ hoàng, ta có thể uống chén nước trước không?” Long Thiên Hạo lên tiếng, Từ Liên buông hắn ra, nàng ta đã quên, đi tới cạnh bàn, tự mình rót tách trà đưa cho Long Thiên Hạo. Sau khi nhận tách trà uống một ngụm, rồi lập tức kéo Từ Liên qua, mớm nước trong miệng mình sang miệng nàng ta.

Từ Liên nhìn hắn chủ động hôn nàng, kích động nuốt nước kia xuống, còn ôm cổ Long Thiên Hạo, đầu lưỡi hai người quấn lấy nhau, chẳng lẽ thuốc kia không có hiệu quả? Nam Cung Hi sẽ không lừa hắn đó chứ? Lúc đầu khi hắn biết Nam Cung Hi là nam nhân suýt chút nữa ngắt xiu, đệ đệ hắn thích một người lâu như thế lại là một nam nhân chân chính.

Bất tri bất giác, sa mỏng trên người Từ Liên rơi xuống, Long Thiên Hạo toát hết mồ hôi, nếu như thuốc kia vô dụng, vậy hắn chỉ còn cách tự mình ra trận, nhưng món nợ này khi hắn trở về sẽ tìm Nam Cung Hi đòi lại. “Thiên Hạo, á... Thật thoải mái.” Thấy Từ Liên buông hắn ra, đi tới bên giường, xem ra thuốc kia có hiệu quả, không ngờ bọn họ lại là người của giang hồ.

Người bên ngoài nghe thấy tiếng động bên trong, cũng tự giác đứng ra xa một chút, Long Thiên Hạo nhìn người trên giường, không khỏi xấu hổ. Làm sao Long Thiên Hạo biết được thứ thuốc này lại có lợi đến vậy! Từ Liên ở trên giường chỉ biết Long Thiên Hạo đang dịu dàng nhìn nàng ta, hai người từ từ kết hợp.

“A...U...” Long Thiên Hạo cảm thấy mình sắp phát điên rồi, lúc này hắn mới sờ đến thứ đồ trong ngực, đây là Quý Tinh đưa cho hắn, không ngờ lại là một nữ nhân, nhưng có thể am hiểu những thứ này. Chẳng qua đôi phu thê bọn họ rất kỳ quái, nữ phần nam trang, nam phần nữ trang, nhưng hắn bội phục nhất là Nam Cung Hi, khi đó cần bao nhiêu dũng cảm đây.

“Hất xì!” Là ai? Kẻ nào đang nhắc hắn?” Nam Cung Hi xoa mũi, địa hình hoàng cung này rất phức tạp, đến giờ hắn còn chưa tìm thấy chỗ Từ Hạo bị giam, mỗi cung nữ đi qua đều không ai dám nghị luận cái gì. Nữ đế của Từ Nguyệt quốc đúng là không đơn giản, đúng vậy, một nữ nhi làm nữ đế, sợ rằng nàng ta là người đầu tiên.

“Tiểu Ngư, muốn mang thức ăn này đi đâu?” Một cung nữ hỏi một kẻ khác, nghe nói thế, lỗi tai của Nam Cung Hi không khỏi dựng lên, “Haizz! Linh tổng quản không cho phép chúng tôi nói.” Một cung nữ khác vội vàng gật đầu, hai người cùng rời đi, Linh tổng quản? Nhìn theo bóng lưng của các nàng, Nam Cung Hi lén lút theo sau.

Nam Cung Hi đi sau bọn họ, chẳng qua sao đường càng lúc càng quen thế này? Đúng rồi, đây không phải là đường đến tẩm cung của nữ đế sao? Nghĩ như thế, hắn liền thấy hai cung nữ đỏ bừng cả mặt đứng ngoài cửa, “A...Không...Không được rồi.” Hai cung nữ bị tiếng động làm kinh hãi đứng tại chỗ, nữ hoàng đang bận, thế nhưng thức ăn.

Tiếng động đó, Nam Cung Hi cũng nghe thấy, nhưng không biết Long Thiên Hạo tự mình ra trận hay dùng thuốc hắn đưa, thuốc kia vô dụng với nam nhân, nhưng hữu dụng với nữ nhân. Chẳng qua cung nữ đến nơi này, chẳng lẽ Từ Hạo ở trong tẩm cung của nữ đế? Nhưng làm thế nào báo với Long Thiên Hạo đây.

Cầm đồ trong tay, Long Thiên Hạo chậm rãi đến gần người trên giường, Quý Tinh nói cái này chỉ cần ấn một phát là giết chết một người. “Thiên Hạo, chàng cũng biết ta yêu chàng mà.” Người trên giường, khiến hắn dầm bước, hắn từ từ buông tay xuống.

Khi hắn do dự, không để ý đến ánh mắt người trên giường bắt đầu thay đổi, “Thiên Hạo, sao chàng lại đứng đấy?” Nghe được giọng nói ấy, Long Thiên Hạo khê nguyên rủa, chết tiệt sao công hiệu của thuốc lại gần như vậy? Thật ra thời gian không ngắn, mà là hắn không tận dụng, Nam Cung Hi đã nói dùng bao nhiêu có công dụng bấy nhiêu.

“Người có thể thả đứa trẻ ra được chưa?” Sắc mặt Từ Liên cứng đờ, sao vừa rồi còn vui vẻ, yêu xong hắn lại nói chuyện này? Chẳng lẽ nàng ta vẫn không thể so sánh nổi nói nữ nhân kia sao? “Ta đã giết nó rồi.” Vì nản lòng, Từ Liên cố ý đùa hắn, nhưng Long Thiên Hạo lại tưởng thật.

“Cái gì? Người là kẻ độc ác!” Hắn đẩy nàng ra, vút xuống giường, Từ Liên khổ sở cười, Long Thiên Hạo cũng ảo não, lần này hắn phải làm thế nào với Lâm Nhượng Tịch đây? “Thiếp độc á? Long Thiên Hạo chàng là tên khốn khiếp!” Bất hạnh là nàng lại yêu hắn, nhưng khi nàng ta đứng dậy đột nhiên cảm thấy ngực đau xót.

Từ Liên cúi đầu, không dám tin nhìn hắn, đây là thứ gì? Vừa rồi nàng không chú ý, nhưng nàng biết vật kia muốn lấy mạng nàng, nhìn máu chảy ra từ lồng ngực mình, tình cảm đơn phương trong tim nàng cũng chết lặng, chỉ vì đứa trẻ đó mà hắn giết nàng sao?

Long Thiên Hạo cũng sững sờ, hắn vốn không có ý định giết nàng, chỉ là... Đáng chết, hắn lỡ tay, Long Thiên Hạo tiến lên ôm lấy cơ thể Từ Liên, không biết phải nói sao, “Ta...Ta không muốn giết ngươi.” Nhìn ngực nàng, không biết thứ kia sao lại có sức mạnh lớn như thế, hắn không thấy vật gì đang chui vào ngực nàng.

“Thiên Hạo, chàng sốt ruột vì thiếp, có phải đã yêu thiếp một chút rồi không?” Coi như hắn đối với nàng như vậy, chỉ cần hắn thích nàng một chút vậy là tốt rồi. Nàng có chết cũng không hối tiếc, vốn là nàng không nên sống. “Trước khi ngươi chết, mau nói cho ta biết, thi thể của đứa trẻ kia ở đâu?” Nghe nói thế, toàn bộ mong chờ của Từ Liên sụp đổ.

Hài tử! Hài tử! Quan trọng như vậy sao? Đã như thế, nàng cũng không nói, đến lúc không ai đưa com nước tới, đứa trẻ kia cũng phải chết! Nàng chết cũng phải kéo theo nó, chỉ thấy nàng mỉm cười, cười rất thê lương, sự tồn tại của nàng là điều sỉ nhục của Tuyết Nguyệt quốc, thật vất vả mới làm nữ đế, lại rơi vào kết cục này.

“Này, ngươi đừng nhắm mắt, mau nói đi!” Phải biết là nàng vừa chết, đến lúc đó nơi này sẽ đại loạn, còn truy tìm tung tích nhi tử của Lâm Nhược Tích thế nào. Nhưng Từ Liên đã nhắm hai mắt lại, có thể chết trong ngực hắn, nàng đã thỏa mãn rồi.

Nam Cung Hi không đợi nổi, lặng lẽ theo sau lưng mấy kẻ đó, đánh ngất toàn bộ, sau đó đi vào tẩm cung của Từ Liên. Mới vừa vào đã nghe thấy mùi máu tươi, chẳng lẽ Long Thiên Hạo bị thương? Khi tiến vào trong, lại nhìn thấy Long Thiên Hạo ôm lấy nữ đế của Từ Nguyệt quốc, nhìn dáng vẻ giống như đã...Chết?

“Này, ngươi giết à ta?” Nam Cung Hi tiến lên lay Long Thiên Hạo, sau đó hắn mới lấy lại tinh thần, đặt Từ Liên xuống, tiện tay đắp chăn lên người nàng, dù sao lúc nàng chết không có gì trên người. “Ta không cần thận trọng tay, không ngờ ám khí này lại lợi hại như thế.” Nói xong hắn nhìn thứ đồ trên giường.

Nam Cung Hi cầm vật này lên, rất kỳ lạ, chẳng lẽ Tinh Nhi đưa cho hắn? “Chuyện là ta cảm thấy có thể Từ Hạo bị nhốt ở đây.” Nam Cung Hi nói, Long Thiên Hạo nhìn hắn, “Mới vừa rồi nàng ta nói đã giết đứa trẻ rồi.” Nam Cung Hi cau mày, không thể nào.

“Tìm khắp nơi đi.” Hai người lật tung tẩm cung mấy lần vẫn không tìm thấy, lúc này có người ngoài cửa đi vào, “Đây là chuyện gì, mau lên, mau đi xem nữ hoàng thế nào?” Khuôn mặt của Linh Lan lo âu, sao những kẻ này lại vô duyên vô cớ ngất xỉu thế.

“Linh tổng quản, không xong rồi! Nữ hoàng, nữ hoàng đã chết.” Một người hốt hoảng chạy đến, vừa rồi họ nghe thấy mùi máu, Linh Lan nghe xong lập tức xông vào, nhìn người không còn hơi thở nằm trên giường, đôi mắt đỏ lên.

“Long Thiên Hạo! Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!” Nữ hoàng chết thật nhục nhã, cả y phục cũng không mặc, tên Long Thiên Hạo đó sao lại có thể giết nữ hoàng vào lúc ấy. Á! Họ là tỷ muội tốt, nàng sẽ báo thù thay Từ Liên, nhất định sẽ báo thù!

“Các ngươi lui xuống hết cho ta!” Nàng hét lên, thị vệ cung nữ đều lui ra ngoài, Linh Lan kiểm nước mắt lại, lấy từ trong tủ ra một bộ y phục Từ Liên thích nhất, mặc từng thứ một vào cho nàng. “Liên tỷ tỷ, tỷ yên tâm, Lan Nhi sẽ báo thù thay tỷ.” Nàng nghẹn ngào.

Mặc y phục từ tế cho Từ Liên xong, vừa nhìn qua giống như Từ Liên chỉ đang ngủ thiếp đi vậy, Linh Lan đứng dậy, xoay vòng tròn nơi mép giường, không bao lâu sau, từ bức tường mở ra một cánh cửa. Nam Cung Hi và Long Thiên Hạo núp trong bóng tối cũng kinh sợ, thì ra có mật thất, khó trách bọn họ không thể tìm thấy người.

“Tiểu tử! Muốn trách thì trách số ngươi không tốt!” Linh Lan một tay kéo Lâm Từ Hạo đi, “Khốn kiếp! Ngươi mau buông ta ra!” Hắn không biết vì sao bọn họ lại muốn bắt hắn tới đây, ở chỗ tối hai người nhìn thấy Lâm Từ Hạo thì kích động, nhưng hắn lại giết nữ nhân kia rồi.

“Lần này ta sẽ đoạt mạng các ngươi! Đi cho ta!” Nói xong, Linh Lan kéo Lâm Từ Hạo ra ngoài, Nam Cung Hi và Long Thiên Hạo mới đi ra, Nam Cung Hi liếc nhìn Long Thiên Hạo, không khỏi cau mày, thì ra hắn cũng biết võ công, còn tưởng rằng hắn chỉ là một tên võ tướng đấy.

“Đừng nhìn nữa, cứu người quan trọng hơn.” Long Thiên Hạo lại không biết vẫn luôn có người nhìn mình, Nam Cung Hi gật đầu một cái, đúng vậy, cứu người quan trọng hơn, hai người vội vã đuổi theo Linh Lan.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132: Tất cả đều kết thúc

Editor: Mai Tuyết Vân

Hai người đi theo Linh Lan, kỳ quái, nữ nhân kia muốn đưa Từ Hạo đến đâu? Nhưng đã thấy Linh Lan dừng lại, nhìn xung quanh, Nam Cung Hi và Long Thiên Hạo vội vàng tránh đi, không thấy ai, lúc này Linh Lan mới đi vào.

“Các ngươi đều phải chôn theo Liên tỷ tỷ của ta!” Nàng lấy một sợi dây trói Lâm Từ Hạo tảng đá, còn mình thì đến bên kia nhìn vách sơn động. Nam

Cung Hi và Long Thiên Hạo đi theo, cũng kinh sợ, nơi này rõ ràng có người ở, rồi lại nhìn đứa trẻ bị trói vào tảng đá, nữ nhân kia muốn giờ trò gì?

“Sư phụ, đồ nhi bất hiếu!” Nói xong nàng ta mở vách son động lấy một vật ra, ha ha... Nàng muốn chôn toàn bộ theo Liên tỷ tỷ! “Các người núp không biết một à?” Nam Cung Hi và Long Thiên Hạo giật mình, nàng phát hiện ra bọn họ? Chẳng lẽ nàng ta không hề đơn giản?

“Người có ý dẫn bọn ta đến?” Nam Cung Hi không ăn thân nữa, trực tiếp ra ngoài, Long Thiên Hạo cũng thế. “Thông minh, chẳng qua các người biết quá muộn.” Ý nàng ta là gì? Nam Cung Hi và Long Thiên Hạo không hiểu.

“Biết đây là cái gì không? Đã nghe qua thuốc nổ hẹn giờ chưa?” Nói xong nàng xoay người nhìn bọn họ, Nam Cung Hi sững sờ, hẹn giờ thì hắn không hiểu, nhưng thuốc nổ thì hắn biết. Làm sao nàng ta chế được thuốc nổ? Tinh Nhi đã từng nói chỉ mình nàng có thể. “Xem ra các người không biết, đây là đồ sư phụ ta để lại, không ngờ hôm nay lại phải dùng đến.” Bọn chúng muốn Từ Nguyệt quốc sao? Được thôi, vậy nàng sẽ cho nổ nát nơi này.

“Người mau dừng lại.” Nam Cung Hi hét lớn, Linh Lan nhìn hắn, “Xem ra người biết, vậy uy lực của nó sẽ lớn đến đâu? Đến lúc đó nơi này sẽ bị san bằng.” Nàng tình nguyện để Từ Nguyệt quốc biến mất, cũng không muốn tâm huyết của nàng và Từ Liên trở thành của kẻ khác.

“Long Thiên Hạo, mau đi cứu Từ Hào.” Nam Cung Hi nói xong, lập tức xông về phía Linh Lan, Linh Lan không phải đối thủ của hắn, mới mấy chiêu đã gục không dậy nổi. Nam Cung Hi đi tới chỗ thứ kia, ngăn người. “Không ích gì đâu, nó sẽ không dừng lại.” Linh Lan ôm ngực, thuốc nổ ở đây đủ khiến Từ Nguyệt quốc diệt vong.

Long Thiên Hạo vừa mới còi trời cho Từ Hào, đã cảm thấy cả son động lắc lư, không được, nơi này sắp sụp rồi. Nam Cung Hi không có cách nào khiến nó dừng lại, vì thế chỉ còn cách là chạy thoát thân.

Hắn bay qua hội họp với Long Thiên Hạo, hai người muốn rời khỏi đây, đột nhiên Long Thiên Hạo bị đập mạnh sau lưng, Từ Hào trong tay hắn té xuống, Nam Cung Hi vội vàng bắt được, “Người làm sao vậy?” Nam Cung Hi nhìn hắn, trong lúc này lại gặp chuyện xui xẻo, son động cũng không trụ được bao lâu.

Bọn họ không biết là không chỉ son động, mà cả nước Từ Nguyệt đều rung chuyển, “Đại hoàng huynh, đã xảy ra chuyện gì?” Mọi người đều lắc đầu, cảm giác này... “Không xong! Là thuốc nổ!” Cảm giác này rất quen thuộc, nghe được lời nàng nói, mọi người đều ngăn người.

“Bây giờ phải làm sao? Đại ca ta còn ở bên trong?” Long Thiên Việt sốt ruột, sắc mặt Lâm Nhược Tịch càng tái nhợt, Từ Hào, Từ Hào còn ở bên trong, “Nhược Tịch! Nhược Tịch! Mau ngăn tỷ ấy lại!” Quý Tinh hét lên, Lâm Nhược Tịch đã bị Tuyết Phi Văn ngăn lại, hôm nay Từ Nguyệt quốc đã như vậy, không cần thiết phải tranh nữa.

“Thuốc nổ là cái gì?” Tuyết Phi Bằng hỏi, mọi người đều nhìn Quý Tinh, nàng liếc nhìn bọn họ, nói về uy lực của thuốc nổ, khiến bọn họ đều ngây người. Theo lời nàng nói, động tĩnh lớn như thế không phải là muốn san bằng Từ Nguyệt quốc sao?

Điều Quý Tinh lo lắng nhất là còn người bên trong, Long Thiên Hạo, Nam Cung Hi và Từ Hào, còn chưa ra ngoài, Lâm Nhược Tịch vì quá kích động đã hôn mê bất tỉnh, như vậy cũng tốt, ít nhất nàng ấy cũng sẽ không thể chạy vào trong.

“Người đi trước đi.” Long Thiên Hạo nói với Nam Cung Hi, nữ nhân kia, lại có thể ám toán hắn, nhìn thấy bộ dạng của Long Thiên Hạo, Nam Cung Hi chuyển mắt về phía nữ nhân bị mình đánh ngã dưới đất, nhất định là nàng ta giờ quý kếp, “Long Thiên Hạo, Từ Liên tỷ tỷ chờ người dưới hoàng tuyền.” Linh Lan nói với hắn.

“Đi, ta đỡ người ra ngoài.” Nam Cung Hi một tay bế Từ Hào, một tay đỡ Long Thiên Hạo, ai ngờ đá vụn trong son động rơi xuống, có một khối vừa đúng đè lên Long Thiên Hạo, Nam Cung Hi lập tức buông Từ Hào ra, muốn nhấc tảng đá đó lên.

“Đừng động vào ta, người mau đi đi!” Nơi này sẽ sụp xuống hết, “Người đừng nói những lời xúi quẩy đó!” Nam Cung Hi hét lên, tay dùng lực chuẩn bị nâng tảng đá trên người hắn xuống, nhưng đá vụn rơi xuống càng lúc càng nhiều ngăn cản hắn. Thấy đá vụn rơi nhiều như thế, Long Thiên Hạo biết mình tránh không thoát kiếp này.

“Giúp ta đưa cái này cho Nhược Tịch, các người mau đi đi! Đừng động vào ta.” Hắn lấy ngọc bội Lâm Nhược Tịch trả lại cho hắn lúc trước, “Không được! Đi cùng đi!” Nam Cung Hi chưa bao giờ cảm thấy mình vô dụng như thế, “Không được, đây là bảo ứng của ta, mau dẫn Từ Hào đi, không đi sẽ không kịp!” Long Thiên Hạo hét lên, không đến nửa khắc son động sẽ sụp xuống, đến lúc đó ngay cả cửa động cũng bị lấp lại.

Nam Cung Hi nhìn Từ Hào rồi lại nhìn tảng đá đang đè lên người Long Thiên Hạo, trong lúc nhất thời khó cả đôi đường, “Nam Cung thúc thúc, Từ Hào không sợ, thúc mau đi cứu thúc thúc kia đi.” Trước tình huống này, Từ Hào lại không khóc, còn thúc giục Nam Cung Hi cứu Long Thiên Hạo.

Nam Cung Hi nhìn hắn, rồi bất ngờ ôm lấy Từ Hào, “Thật xin lỗi, đứa trẻ không thể chết được!” Nói xong hắn không nhìn Long Thiên Hạo nữa mà xông ra ngoài, hắn vừa ra ngoài son động đã sụp xuống, đột nhiên Nam Cung Hi cảm thấy rất khó chịu, nhìn đứa trẻ trong ngực, hắn vội chạy ra ngoài.

Toàn bộ đều kinh sợ trước chấn động lớn này, ngay cả đứng cũng không yên, vì an toàn, mọi người bắt đầu rút lui. Sắc mặt Tuyết Phi Dương trở nên khó coi, Từ Liên đối ý rồi? Nhìn vùng đất rung lắc dữ dội, nàng muốn hủy diệt Từ Nguyệt quốc sao?

“Mau nhìn, nơi đó có người đi tới rồi.” Tất cả mọi người nhìn chỗ cũ hai cái bóng dáng, nghe nói như vậy Lâm Nhược Tịch tỉnh lại, người ở ngoài xa rõ ràng cho thấy một lớn một nhỏ, nhìn đến đây, trái tim tất cả mọi người cũng lập bộp hạ xuống, mà nhìn người bóng dáng, hiển nhiên không phải Long Thiên Hạo.

“Mau nhìn xem, ở đó có người.” Tất cả đều nhìn hai bóng dáng ở chỗ cũ, nghe thấy vậy Lâm Nhược Tịch tỉnh lại, ở phía xa có hai bóng người, một lớn

một nhỏ, nhìn thấy thế, trái tim tất cả mọi người cùng roi xuống. Đáng về kia, tất nhiên không phải là Long Thiên Hạo.

Quý Tinh cũng rất mâu thuẫn, nàng hi vọng bọn họ đều không sao, nhưng bây giờ nhìn lại chỉ sợ có một người lành ít dữ nhiều, "Đại ca!" Long Thiên Việt quỳ xuống trước hoàng cung Tử Nguyệt quốc, bóng dáng đại ca hẳn luôn nhớ rõ, người ôm đứa bé trở về không phải là đại ca của hắn.

Lâm Nhượng Tịch cũng không thể nói lên lời, vì cứu Tử Hào của nàng Long Thiên Hạo mới vào cung Tử Nguyệt quốc, lần này xảy ra chuyện, lương tâm của nàng không thể vượt qua, bóng dáng từ xa tiến lại, là Nam Cung Hi và Tử Hào.

"Thật xin lỗi! Không thể cứu được Long tướng quân." Hắn đưa Tử Hào cho Lâm Nhượng Tịch, nàng ôm nhi tử của mình, "Tử Hào." Lâm Nhượng Tịch khóc lớn, chính nàng cũng không biết lệ này cuối cùng là rơi vì ai?

"Khôn khiếp! Sao người không cứu đại ca của ta, người chỉ là..." Câu tiếp theo sau khi nhìn thấy dung mạo của Nam Cung Hi thì nghẹn lại, "Người... Hi Nhi?" Nhưng không đúng, Hi Nhi là nữ nhân, tại sao nam nhân trước mặt lại có dung mạo giống với Hi Nhi?

"Long phó tướng, không ngờ đến lúc này người còn không thể quên được phu nhân của ta, sao nhìn ai cũng kêu Hi Nhi vậy." Quý Tinh giễu cợt nhìn hắn, sắc mặt thẫn thờ, không nói gì thêm nữa, Quý Tinh nói vậy là muốn tốt cho hắn, không muốn hắn nhất thời chịu quá nhiều đau khổ.

"Đúng rồi, Nhượng Tịch, cái này là Long tướng quân nhờ ta giao cho muội." Nam Cung Hi lấy ngọc bội từ trong lòng ra đưa cho nàng, Lâm Nhượng Tịch đỡ Tử Hào xuống, ngơ ngác nhìn ngọc bội kia. Long Thiên Việt càng không thể kiềm được, một nam nhi lại rơi nước mắt, đây chính là ngọc bội tùy thân của đại ca, bây giờ lại ở đây, điều đó nói lên điều gì hắn không dám nghĩ đến.

Lâm Nhượng Tịch nhìn ngọc bội kia, run rẩy vươn tay ra, lệ vừa mới lau khô lại chảy xuống, tại sao đến khi ấy hắn vẫn nghĩ đến nàng chứ? Nàng không xứng đáng, không xứng đáng lắm!

Từ đầu đến cuối Quý Tinh không an ủi nàng, Quý Tinh biết nàng cần phát tiết, rầm một tiếng, tiếng vang ầm ầm truyền đến từ xa. Mọi người nhìn sang, cả Tử Nguyệt quốc nổ tung, Lâm Nhượng Tịch run rẩy, lần này đến thần tiên cũng không cứu được Long Thiên Hạo.

"Đại ca!" Long Thiên Việt quỳ xuống, tại sao lại như thế? Sắc mặt mọi người không tốt, binh sĩ cũng cúi đầu, Long tướng quân cứ rời bọn họ đi như vậy ư? Quý Tinh bước lên trước, nhìn về phía hoàng cung Tử Nguyệt quốc, tại sao bọn họ lại có thuốc nổ?

Nhận ra nghi ngờ của nàng, Nam Cung Hi bước đến bên cạnh, nói tất cả mọi chuyện lúc trước cho nàng nghe, Quý Tinh trợn mắt, chẳng lẽ trước nàng cũng có kẻ xuyên qua rồi sao? Chẳng qua người họ bây giờ còn sống hay đã chết? Nghe Nam Cung Hi nói, có lẽ người kia đã không còn ở đây.

"Tử Nguyệt quốc đã không còn, huynh đệ các ngài còn muốn đánh không?" Không ai ngờ Quý Tinh lại đột nhiên nói lời này, trong lúc nhất thời mọi người đều nhìn nàng, Tuyết Phi Băng cũng nhìn các huynh đệ của mình, hắn cũng muốn biết.

"Đánh! Sao lại không đánh, ngôi vị hoàng thượng ta chắc chắn phải có được." Tuyết Phi Dương nhìn bọn họ, để cho thủ hạ chuẩn bị, "Tam hoàng đệ mạnh động như vậy làm gì?" Tuyết Phi Văn nhìn hắn, không ngờ trong nhiều người như vậy, Tam đệ lại có tâm tư nặng nhất.

"Ta không muốn đánh, các người muốn đánh thì đánh đi." Tuyết Phi Vũ nói xong, mang theo người cầu mình rời đi, mới vừa rồi chứng kiến cảnh chấn động đó, một quốc gia có thể bị san phẳng, hẳn tự nhận mình không có bản lĩnh cao như vậy để làm hoàng thượng, còn không bằng làm một Vương gia, tiêu diêu tự tại.

"Tam hoàng tử, nếu như ngài muốn ném thử chút thuốc nổ mà nói, ta đây không ngại." Quý Tinh lạnh lùng mở miệng, thu hút ánh mắt của mọi người, nàng vùng tay lên, quân đoàn Tinh Thiên liền kéo miếng vải đen phủ lên vật sau lưng nàng ra, một khẩu đại pháo xuất hiện trước mặt bọn họ.

"Đây là thứ gì?" Tuyết Phi Băng bị mê hoặc nhìn nàng, Quý Tinh không trả lời, mà cho người chuẩn bị, chỉ chốc lát, quân đoàn Tinh Thiên đã nhắm khẩu pháo về phía xa, đốt lửa nhà đạn, chỉ nghe một tiếng đoàng, nơi đó cũng bị san thành bình địa giống như Tử Nguyệt quốc.

Đây là đại pháo đã cải tiến qua, nơi này nguyên liệu có hạn, không thể làm ra giống hệt cái ở hiện đại, vốn là nàng không có ý định đụng đến, nhưng bây giờ lại có người đi trước một bước phá vỡ điều "Cấm kỵ".

"Người cũng biết làm thuốc nổ?" Tuyết Phi Dương nhìn nàng, quả thật không thể tin được, tại sao nhân tài như vậy lại là thủ hạ của Tứ đệ hắn chứ, thật ghen tỵ, hắn rất ghen tỵ, "Nếu không ngài nghĩ ta đưa cho phụ hoàng ngài cái gì?" Nàng không nhìn bọn họ, mà nhìn ra xa, không ai biết cuối cùng nàng đang nhìn cái gì.

"Ta có thể không đánh, nhưng người được hoàng thượng chọn nhất định phải được ta đồng ý." Tuyết Phi Dương lùi một bước, còn Tuyết Phi Văn vẫn không mở miệng, ánh mắt của hắn đang nhìn một người. Mặc dù lúc này hắn không thừa nhận, nhưng hắn biết, nam nhân chân chính trước mặt kia chính là Nam Cung Hi Nhi.

Nam Cung Hi tránh ánh mắt của Tuyết Phi Văn, càng làm hắn xác nhận suy đoán trong lòng. "Nam Cung Hi Nhi?" Hắn hít một hơi, Long Thiên Việt nghe thấy lời hắn cũng nhìn Nam Cung Hi, chẳng lẽ Đại hoàng tử cũng nhận nhầm người?

Nam Cung Hi giống như không nghe thấy, nếu như lúc này phản bác hắn, mới chính là thừa nhận mình là Nam Cung Hi Nhi, Quý Tinh nhìn Tuyết Phi Văn, sao lại quên mất hắn chứ! Haizz! Xem ra giấy không gói được lửa, sớm muộn gì chuyện này cũng bị phơi bày.

"Người thật sự là Hi Nhi sao?" Long Thiên Việt nhìn Nam Cung Hi lần nữa, thật sự rất giống, "Long phó tướng, xem ra chúng ta đã bị người này lừa dối." Tuyết Phi Văn nhắc nhở hắn, quả nhiên Long Thiên Việt biến sắc, người nào! Rốt cuộc là ai trên choker hắn như vậy? Nữ nhân hắn thích từ lâu lại

là một nam nhân chân chính, sao hắn có thể tiếp nhận được.

“Khụ! Ta là nữ nhân.” Quý Tinh kéo dây cột tóc, mái tóc đen nhánh xõa sau vai, mọi người ngây người, nàng là nữ nhân? Quân đoàn Tinh Thiên càng kinh ngạc, lão đại của họ là một cô nương?

"Chúng ta là phu thê." Một tay nàng kéo Nam Cung Hi qua, dù sao thì mọi việc cũng đã được định, nàng sẽ không tiếp tục sống trong quân doanh nữa, cũng không muốn bán mạng vì hoàng thất, nói đúng hơn nàng không muốn có bất kỳ dính dáng nào đến hoàng thất nữa.

"Người... Các người, quả thật... Quả thật vô vị." Long Thiên Việt tức giận không biết nói gì, Tuyệt Phi Bằng ngăn người tại chỗ, vậy là tất cả mối quan hệ hỗn loạn trước đây đều giải thích được rồi.

"Từ hoàng tử, chuyện tiếp theo tôi nghĩ ngài sẽ xử lý tốt, tôi đã giúp ngài đến nước này, từ biệt!" Nói xong tay trái kéo Nam Cung Hi, tay phải lôi Lâm Nhượng Tịch, mấy người họ rời đi, không ai tiến lên cản họ, đợi mọi người có phản ứng thì bọn người Quý Tinh đã đi xa rồi.

Nhà Võ lâm minh chủ, Hách Liên Viên đang triệu tập mọi người tiếp tục tìm Từ Hào, lại không ngờ nhìn thấy đám người Quý Tinh trở về, mà Từ Hào cũng ở đây, sự thấp thòm trong lòng mới bỏ xuống được.

"Hoan nghênh về nhà!" Tất cả những từ ngữ chỉ hợp lại thành một câu nói này, "Mẫu thân!" Hai đứa trẻ chạy đến, Quý Tinh ngồi xuống ôm bọn chúng, trở về thật tốt.

"Từ Hào, sao đệ lại chạy đi vậy? Hại bọn ta lo lắng đấy." Quý Niệm Sầu thấy Từ Hào, mấy hôm nay bọn chúng sốt ruột muốn chết, "Được rồi, bây giờ đều không sao, chúng ta đã đoàn tụ, sau này không ai có thể chia cắt chúng ta nữa." Quý Tinh xoa đầu nàng, Nam Cung Hi bên cạnh cau mày.

"Tinh Nhi, chúng ta về Đô thành chứ?" Hắn nói xong, mọi người đều nhìn nàng, đang đợi nàng đáp lại, "Vì sao muội ấy phải về với người? Không phải người đã viết thư rồi sao?" Hách Liên Viên lên tiếng nhắc nhở, hắn không quên, lúc này Nam Cung Hi mới nhớ ra, thật sự có chuyện này.

Lâm Nhượng Tịch còn chưa hoàn hồn, chỉ cầm chặt ngọc bội trong tay, "Nhượng Tịch sao thế?" Lúc này, Hách Liên Viên mới phát hiện ra Lâm Nhượng Tịch có gì đó không ổn, sao lại không nói câu nào? Quý Tinh lắc đầu một cái, cũng không muốn nhắc chuyện này, Hách Liên Viên tò mò, nhưng khi nhìn thấy bọn họ biến sắc, cả Từ Hào cũng thế, hắn không dám hỏi nữa.

"Thủy Linh chưa chết à?" Chuyện hoàng tộc đã xong, nhưng chuyện nhà vẫn chưa xong, nàng đã nói đời này sẽ khiến những kẻ đó sống không bằng chết. Nghe Quý Tinh nhắc đến Thủy Linh, Hách Liên Viên nhìn Lâm Nhượng Tịch, cuối cùng vẫn phải miễn cưỡng mở miệng, "Chết rồi, chết rất thảm, bao gồm cả Đường Tinh Thiên." Không ai biết họ chết thế nào, chuyện này trở thành một lời đồn.

Hách Liên Viên vốn tưởng Lâm Nhượng Tịch sẽ rất đau lòng, lại phát hiện nàng không có bất kỳ phản ứng gì, đã xảy ra chuyện gì vậy? "Là vậy ư? Đúng là quá tiện nghi cho á." Tại sao Đường Tinh Thiên cũng chết? Đây không phải là đã kích với Nhượng Tịch sao?

"Tinh Nhi, nàng vẫn chưa trả lời ta, có theo ta về hay không?" Bây giờ Nam Cung Hi chỉ muốn biết chuyện này, Quý Tinh nhìn hắn rồi gật đầu. Nam Cung Hi cho rằng mình đang nằm mơ, sao Tinh Nhi lại có thể đồng ý trở về với hắn, Hách Liên Viên cũng rất mất hứng, sao Tinh Nhi còn theo hắn trở về?

"Hách Liên Viên, muội nghĩ huynh sẽ tìm được cô nương tốt hơn muội." Ý tứ của Quý Tinh rất rõ ràng, Hách Liên Viên gật đầu, không nói gì, nàng đã từ chối hắn, không lý nào hắn còn quẩn luyến người ta, "Đúng vậy, ta chúc người sớm tìm được một đại mỹ nhân về làm phu nhân." Quý Tinh đồng ý, tâm tình Nam Cung Hi rất tốt, nhưng sau này làm cách nào hắn cũng không ngóc đầu lên được.

Quý Tinh mang theo hai đứa trẻ cùng với hắn trở về Đô thành, mặc dù thời gian xa cách đã lâu, nhưng phần lớn người Đô thành vẫn nhớ đến nàng. Sự xuất hiện của nàng làm Nam Cung lão gia và lão phu nhân rất vui mừng, họ không ngờ tôn tử* đã lớn như vậy, về phần thân thể của Quý Niệm Sầu, nàng cũng không gầy ốm, nhưng bây giờ bọn họ đều xem nàng như nữ nhi thân sinh rồi.

*tôn tử: Cháu đích tôn

Mặc dù Quý Tinh theo Nam Cung Hi trở về, nhưng hắn phát hiện ra nàng không bao giờ nhắc đến danh phận, Nam Cung Hi nóng nảy, mỗi lần hắn nói đến chuyện này, Quý Tinh đều sẽ lấy đủ loại lý do để từ chối. Ngày qua ngày, năm qua năm, năm năm sau, hắt từ đã mười tuổi, vẫn còn gọi hắn là thúc thúc, hắn tức giận điên cuồng hét lên, trực tiếp trời Quý Tinh lại đưa vào hi đường...

-Hoàn chính văn-

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tinh Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Ngoại truyện Nhượng Tịch: Cướp nhằm tú cầu gả đúng lang quân

Editor: Mai Tuyết Vân

Năm năm sau, tại nhà Võ lâm minh chủ, Lâm Nhược Tịch và Lâm Tử Hào đã sắp tròn mười tuổi, nàng không muốn ở lại đây, muốn ra ngoài nhìn ngắm. Dù sao thì bây giờ nàng và Lâm Tử Hào cũng không vô dụng giống trước đây, hơn nữa nếu nàng còn ở lại, thì sao Hách Liên Viên gặp được người trong lòng hẳn chứ.

“Nhược Tịch, muội thật sự muốn đi sao?” Hách Liên Viên nhìn nữ nhân trước mắt, đã năm năm nàng cũng đã trưởng thành, năm năm qua nàng học võ công, dù không thể xưng danh, nhưng đối phó với đám đạo tặc bình thường thì còn dư, mà Lâm Tử Hào cũng thế, mới mười tuổi mà võ công đã luyện đến mức xuất quỷ nhập thần.

“Phải, đợi ở đây rất buồn chán, muội muốn giải sầu.” Nàng không dừng động tác, Lâm Tử Hào cũng giúp nàng thu dọn đồ đạc, bọn họ mua một cỗ xe ngựa, nàng tự đánh xe. Nhìn nàng kiên quyết như thế, Hách Liên Viên cũng không giữ nữa, “Nơi này luôn là nhà của muội.” Lâm Nhược Tịch gật đầu, điều may mắn nhất của nàng chính là gặp được bọn họ.

“Hách Liên Viên, bọn muội đi đây, huynh phải bảo trọng đấy!” Nói xong nàng nhảy lên xe ngựa, roi vung lên, xe ngựa chậm rãi chạy, nhìn người và xe đi xa, nghĩ đến nhà võ lâm minh chủ sẽ trở nên vắng vẻ, nếu không hẳn đến Đô thành vậy, lâu rồi chưa đến thăm cả nhà Quý Tinh.

“Mẫu thân, chúng ta đi đâu?” Lâm Tử Hào ngồi bên cạnh nàng, Lâm Nhược Tịch nhìn xe ngựa chạy, cũng không biết mình muốn đi đâu, đi tới chỗ nào thì đến chỗ ấy vậy, “Tử Hào muốn trở về Thiên Lan sơn trang sao?” Lâm Tử Hào lắc đầu ngay, ký ức hồi bé hẳn vẫn còn nhớ, hẳn không thích chỗ đó.

“Mẫu thân, rất tốt.” Mười tuổi hẳn đã trưởng thành hơn nhiều, Đường Tinh Thiên đã chết, Lâm Nhược Tịch cũng không giấu thân thế của hẳn. Nhưng lại không cho hẳn trở về Thiên Lan sơn trang, bọn họ cứ cầu xin mãi, dù thế nào Lâm Tử Hào cũng là người thừa kế duy nhất của Thiên Lan sơn trang bọn họ. Bất quá nên nàng đồng ý, chờ khi Lâm Tử Hào mười tám tuổi sẽ để thằng bé trở lại.

“Mẫu thân đi đâu con đi theo đấy.” Lâm Nhược Tịch chính là thân nhân duy nhất của hẳn, nhìn nhi tử hiểu chuyện như vậy, nàng rất vui mừng, “Được, ngồi cho vững, giá!” Lâm Nhược Tịch tăng tốc xe ngựa,

“Mẫu thân, sao ở đây lại có nhiều người như vậy?” Lâm Tử Hào nhìn phía trước, hơn nữa tất cả đều là nữ nhân, hình dáng nào cũng có. Lâm Nhược Tịch nghi hoặc, nhìn những người này, xe ngựa không có chỗ chạy qua, chẳng lẽ có chuyện gì sao? “Chúng ta qua xem thử.” Nàng xuống xe, gài xe ngựa ở khách điểm

“Woa! Thật hưng phấn, hi vọng ta có thể cướp được.” Bên tai truyền đến lời nói đó, càng khiến Lâm Nhược Tịch tò mò hơn, cướp cái gì vậy? Là bảo bối à?

“Các người không nghe nói à? Lân vương muốn ném tú cầu tuyển vương phi.” Mọi người lao nhao, ai cũng không biết lai lịch của Lân vương ra sao, chỉ biết hẳn bán thân bất toại*, theo thuyết mà nói không cần ném tú cầu, đã có rất nhiều nữ tử muốn gả rồi.

*bán thân bất toại: liệt nửa người, không thể đi lại.

“Đại ca, sao huynh lại qua loa như vậy?” Người muốn gả cho hẳn rất đông, sao đại ca lại cam chịu như vậy? “Thiên Việt, đệ không hiểu.” Người đang nói chính là kẻ vốn đã chết Long Thiên Hạo, như may thay hẳn chưa chết, nhưng lại liệt chân không đi lại được.

Hắn không muốn liên lụy đến người ta, hơn nữa những nữ nhân tự tìm tới không cần nghĩ cũng biết động cơ là gì, cho nên hẳn mới phó mặc cho số phận. Lâm Nhược Tịch, nàng quá tốt với hẳn, lúc trước hẳn có đi tìm nàng, nhìn thấy nam nhân bên cạnh nàng xuất sắc ở mọi mặt. Nhìn lại hẳn bị liệt nửa người dưới, có một số việc đã định trước rồi.

“Nhưng mà.” Long Thiên Việt ảo não, bây giờ hẳn đã thành thân, tuy không xinh đẹp được như nc, nhưng nàng là người hiền lành. Lại nói thân thế của bọn họ cũng rất cầu huyết, là hoàng tử của Ngao Tử quốc, hơn nữa cả họ cũng không biết nẫu thân năm đó có biết hay không nữa. Nhưng khối ngọc bội kia chính là chứng cứ tốt nhất.

Bây giờ, không ai trong số họ chịu tiếp nhận ngài vàng, lão hoàng thượng cũng rất sốt ruột, nhưng lại bất đắc dĩ. Sợ nóng nảy quá lại dọa hai nhi tử của hẳn bỏ chạy, liền phong hai người làm vương gia trước. Dù sao chờ sau khi hẳn băng hà, ra một đạo thánh chỉ, bọn họ không muốn làm cũng phải làm.

“Đại ca, huynh thật sự không suy nghĩ thêm sao?” Long Thiên Việt nhìn tú cầu trong tay hẳn, ném xuống, mặc kệ ai cướp được, cũng không khác gì nhau, lời vương gia nói nói không thể rút lại.

“Không được.” Hẳn cúi đầu không nhìn ra bên ngoài, trực tiếp ném ra ngoài, tất cả đều do trời quyết định đi. “Đẩy ta về!” Hẳn hạ lệnh với người sau lưng, tình hình phía dưới hẳn không có hứng thú để biết.

“Tử Hào, Tử Hào.” Lâm Nhược Tịch nắm chặt tay Lâm Tử Hào, mà thằng bé cũng không dám buông tay nàng ra, “Mẫu thân, chỗ này chen chúc, để con nghĩ cách.” Sắc mặt Lâm Tử Hào không tốt quan sát, sao đoàn người vẫn chạy theo tú cầu kia, tú cầu à? Đứng rồi.

“Tránh ra hết cho ta!” Mọi người đều kinh ngạc nhìn người vừa cướp được tú cầu, không ngờ cô nương này lại có võ công. Nhìn đám người kia ngoan ngoãn nhường đường, lúc này Lâm Nhược Tịch vừa chạm đất, “Lâm Tử Hào, chúng ta đi thôi.” Nhìn thấy nàng kéo theo hai tử, đám người kia càng kinh ngạc, có hai tử lớn như vậy?

Lâm Tử Hào cũng muốn đi, nhưng nhìn thấy sau lưng mẫu thân có một đám thị vệ, hẳn run rẩy chỉ về phía sau lưng nàng, Lâm Nhược Tịch không hiểu gì, cũng xoay người, bị dọa sợ, đám người này muốn làm cái gì?

"Cô nương đã đoạt được tú cầu của vương gia nhà ta, vậy mời đi." Gì? Tú cầu? Còn là vương gia? Không phải chứ? Nhưng nàng chỉ muốn đi qua thôi mà. "Cái gì, người có thể chuyển lời đến vương gia ném lại lần nữa không? Cảm ơn nhiều." Nói xong nàng ném tú cầu đi, lại không có ai để ý đến nàng.

"Áy, các người đừng đụng vào ta." Sau khi Lâm Nhục Tịch biết đây là tú cầu, liền kéo Lâm Từ Hào bỏ chạy, không biết tại sao đám người kia cứ như người điên, Lâm Từ Hào cũng bị chen lấn đến khó chịu, "Cút ngay! Mau cút đi." Chẳng qua giọng nói của hắn lại chìm trong biển người.

Những kẻ không cướp được tú cầu thấy nàng không đồng ý, sao lại có người từ chối mối hôn sự tốt như vậy? Chỉ là khi nhìn thấy hài tử bên cạnh nàng, các nàng đã biết, thì ra người ta đã có phu quân rồi.

"Cô nương, nếu không đưa tú cầu cho ta đi." Có nữ tử to gan mở miệng, Lâm Nhục Tịch nhìn nàng, quả thực cầu còn không được, "Được thôi, cho cô nương." Nàng đang chuẩn bị ném tú cầu cho nữ tử kia, thì bị thị vệ trước mặt ngăn lại.

"Cô nương, tú cầu không thể nhường, đây là quy định của vương gia, mời cô nương về cùng chúng ta." Nói với nàng cũng vô ích, trực tiếp vác nàng lên, "Các người mau thả mẫu thân ra!" Lâm Từ Hào muốn động võ, nhưng bị Lâm Nhục Tịch dùng mắt ngăn lại, không thể xung đột với người của hoàng thất, nếu không người xui xẻo chính là bọn họ.

"Mang nó theo." Chuyện này cứ để vương gia quyết định, nhiệm vụ của họ chính là mang người đã cướp được tú cầu về, Long Thiên Việt từ xa đã nhìn không được. Sao lại bị một nữ nhân có phu quân cướp được chứ, nhìn đại ca của hắn trở về thành thân, bất kể thế nào hắn cũng trở về, không hề nhìn rõ dung mạo đối phương.

"Vương gia, tất cả đã sắp xếp xong." Lúc này, Cát Lôi tiến vào, nhìn thấy Long Thiên Việt không đổi sắc mặt, "Đại ca, hủy bỏ đi!" Long Thiên Việt nói đến trào bọt mép nhưng đại ca của hắn vẫn cứ như vậy, "Cát Lôi, đẩy ta ra ngoài." Nghe thế, Long Thiên Việt thực sự muốn đâm ngực giậm chân.

"Đại ca? Ý huynh là?" Long Thiên Việt không dám tin, đại ca thực sự không sao cả ư? Long Thiên Hạo gật đầu, "Công việc hôn lễ giao cho đệ." Nói xong đã bị người ta thúc giục đưa đi, để lại Long Thiên Việt ngây ngốc một mình đứng đó.

"Đại ca!" Long Thiên Việt thở gấp, đã nói mấy lần người cướp được tú cầu đã có hài tử lớn rồi, sao đại ca của hắn còn nói không sao cả? CMN chứ không sao cả, đây không phải là nuôi con giúp người khác sao?

Lâm Nhục Tịch và Lâm Từ Hào mù mờ bị đưa về Lân vương phủ, nhưng còn chưa gặp được vương gia, đã bị một đám người kéo đi trang điểm, không phải chứ? Vương gia còn chưa từng nói chuyện với nàng mà? Lại lập tức báii đường?

"Này, bỏ ta xuống, ta không muốn thành thân!" Nàng không biết đối phương tròn méo ra sao, quan trọng là bọn họ đưa Lâm Từ Hào đi đâu rồi? "Cô nương, có thể gả cho Lân vương là phúc khí của cô nương, còn phu quân của cô nương ở kia sẽ cho hắn một khoản tiền." Lâm Nhục Tịch ngây ngốc, cái gì? Tên Lân vương này có bệnh phải không?

"Ta muốn gặp nhi tử của ta." Nàng vùng vẫy muốn đứng dậy, còn đám cung nhân kia không phải đối thủ của nàng, "Cô nương yên tâm, vương gia sẽ không làm khó hài tử của cô nương đâu!" Không có mối là lạ! Trong lòng nàng không khỏi mắng chửi Lân vương, nàng chỉ muốn đi tìm Lâm Từ Hào, nghĩ như vậy, nàng mở cửa ra, muốn chạy ra ngoài.

"Người." Nhìn người điểm huyết đạo của mình, Lâm Nhục Tịch hỏi thăm lần lượt mười tám đời tổ tông nhà hắn, "Đại nhân Cái Lôi." Người đến là thị vệ thân cận của vương gia. "Đưa cô nương này đi trang điểm, đừng làm trễ giờ." Nói xong điểm huyết nàng một cái, tên chết tiệt! Lại điểm thêm á huyết của nàng.

Lần này, Lâm Nhục Tịch lại bị một đám người lôi đi, chẳng qua lần này nàng như con rối bị người ta định đoạt, "Được rồi, cô nương thật xinh đẹp." Người kia vừa nhìn đã biết chính là hi nương, Lâm Nhục Tịch không thể nói chuyện, chỉ có thể trừng mắt, hi nương khom lưng, một đám người ba chân bốn cẳng khiêng Lâm Nhục Tịch lên, cuối cùng phủ khăn hi cho nàng, sau đó nàng lập tức bị người ta công ra ngoài.

Trên hi đường, Lâm Nhục Tịch đứng ở đó, chết rồi, sao không giải được huyết đạo thế này? Mà Lâm Từ Hào cũng giống như nàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn mẫu thân tái giá, mặc dù hắn không phản đối, nhưng đến đối phương là ai hắn cũng không biết.

"Vương gia giá đáo!" Không biết ai hô một tiếng như thế, thân thể Lâm Nhục Tịch cứng đờ, Lâm Từ Hào đứng ở cửa nhìn lại, chẳng qua hắn bị điểm huyết, một nam nhân được đẩy đến, nam tử mặc hi phục đỏ rực ngồi trên xe lăn, tàn phế sao? Đây là ấn tượng đầu tiên của Lâm Từ Hào.

Lâm Từ Hào, nhìn thấy khuôn mặt của vương gia, lại cảm thấy rất quen thuộc, nhưng không nhớ ra, "Giờ lành đã đến! Tân lang tân nương báii đường." Hôn lễ này, rất ít người biết đến, cả hoàng thượng trong cung cũng không biết, Long Thiên Việt và phu nhân của hắn đứng chung một chỗ, hắn đứng yên ngắm nhìn.

Cùng với tiếng đưa vào động phòng, tất cả mọi chuyện đã hoàn tất, cuối cùng Lâm Từ Hào cũng nhớ ra hắn là ai, nhưng hắn còn sống sao? Năm đó hắn tặng ngọc bội cho mẫu thân, có lẽ rất yêu mẫu thân, nghĩ như vậy, Lâm Từ Hào cũng trở lại bình thường, một chút cũng không lo lắng.

Trong hi phòng, Lâm Nhục Tịch ngồi lên giường, đáng chết! Sao không giải được huyết đạo vậy? Nàng ngồi yên đến cứng đờ, ờ ờ một tiếng, cửa mở, sau đó tiếng xe lăn bánh, Lâm Nhục Tịch biết vương gia đã vào.

"Cái Lôi, người đi xuống đi." Hắn dặn dò, Cái Lôi không lập tức đi ra ngoài, mà đến bên giường giải huyết đạo cho nàng, Lâm Nhục Tịch cảm thấy mình cử động được, nhưng toàn thân tê rần, chỉ có thể tạm thời ngồi yên.

Long Thiên Hạo nhìn Cát Lôi, sao hắn lại điểm huyết đạo của người ta? Chẳng trách khi bái đường hắn cảm thấy là lạ, chẳng lẽ Long Thiên Việt tráo tân nương? Nếu nói như thế, đừng trách hắn trở mặt.

Không được rồi, Lâm Nhược Tịch cũng phát hiện, xuyên qua phía dưới khăn hỉ, nàng nhìn thấy hai bánh xe, sau đó mới là chân, người nọ không thể đi lại? Vì thế mới có chuyện ném cầu kén dâu, nói thế nào hắn cũng là vương gia, dù không thể đi lại cũng không nên ép buộc người đã có hài tử như nàng chứ?

Trong phòng nhất thời im lặng, Lâm Nhược Tịch không dám mở miệng, không thể đắc tội với hắn, nếu không sẽ liên lụy Lâm Tử Hào. Long Thiên Hạo nhìn người trên giường nửa ngày, chính hắn đẩy xe lăn đến, cầm cây cân đẩy khăn hỉ ra, nhưng không nhìn nàng.

"Bản vương thân thể bất tiện, mời vương phi làm thay." Lâm Nhược Tịch vốn muốn nói rõ với hắn là nàng cướp nhâm tú cầu, thế nhưng lại nghe được giọng nói này, nàng sùng sột, nhìn về phía người kia, nàng che miệng mình, sao lại là hắn? Hắn chưa chết ư? Thật quá tốt, nhưng hắn không thể đi được?

Long Thiên Hạo thấy nàng không phản ứng, không khỏi nổi giận, hắn quay đầu nhìn nàng, khi hắn nhìn thấy người trước, cũng là sùng sột, "Nhược Tịch?" Sao lại là nàng? Chẳng lẽ là Long Thiên Việt bắt nàng tới? Cũng không phải là không có khả năng.

"Chàng còn sống?" Nàng run rẩy lên tiếng, Long Thiên Hạo không biết tâm tình mình ra sao, "Có phải Thiên Việt bắt nàng đến hay không?" Lâm Nhược Tịch sùng sột, lập tức lắc đầu, "Long Thiên Việt cũng ở đây sao?" Nghe thấy lời của nàng, Long Thiên Hạo nghi ngờ, không phải Thiên Việt?

"Vậy sao nàng lại ở chỗ này?" Không phải nàng đang ở cùng với nam nhân kia sao? Chẳng lẽ nam nhân kia vứt bỏ nàng? Nói đến đây, vẻ mặt Lâm Nhược Tịch ảm ức, "Thiếp, ... Thiếp đoạt nhâm tú cầu." Nhưng hắn cũng thật là, trước giờ chỉ có nữ nhân ném tú cầu, một đại nam nhân như hắn lại ném tú cầu cái gì.

"Cái gì?" Long Thiên Hạo kinh ngạc, thì ra người cướp tú cầu là nàng, đây là ông trời an bày sao? "Còn... Phu quân của nàng có biết không?" Lâm Nhược Tịch nhìn hắn, phu quân? Nàng đào đâu ra phu quân? "Thiếp không có phu quân mà, không đứng, hiện tại không phải là chàng sao?" Nghe thấy lời nàng nói, Long Thiên Hạo mừng như điên, thì ra hắn vốn hiểu lầm.

"Nhược Tịch, là ta." Hắn muốn đứng lên, phát hiện mình vốn không thể cử động, không khỏi siết chặt quyền, Lâm Nhược Tịch thấy hắn cử động bất tiện, lập tức đến bên cạnh hắn, "Năm đó cảm tạ chàng đã cứu nhi tử của thiếp." Nàng dựa sát vào lồng ngực của hắn.

"Vi báo ân sao?" Long Thiên Hạo thất thần, Lâm Nhược Tịch khóc trong lòng hắn, lắc đầu rồi lấy vật đeo trên cổ ra, "Ngọc bội kia thiếp vẫn mang." Long Thiên Hạo nhìn thấy ngọc bội, rồi nhìn nàng, bất ngờ kéo đầu nàng xuống, hôn lên môi.

Động phòng hoa chúc, đều nói nam trên nữ dưới, nhưng bọn họ là ngoại lệ, Lâm Nhược Tịch biết hắn khó di chuyển, cho nên nàng chủ động, diu hắn lên giường, sau đó ngồi lên người hắn, ánh mắt Long Thiên Hạo u ám nhìn nàng, "Lâm Nhược Tịch." Hắn khàn giọng.

Lâm Nhược Tịch chậm rãi cởi y phục của mình, đến khi trên người chỉ còn nội y, mới cởi đai lưng của Long Thiên Hạo, Long Thiên Hạo nhìn thấy nàng như vậy, ánh mắt càng sâu, khí tức trở nên rối loạn, nơi đó cũng trương lên.

Lâm Nhược Tịch học động tác của Tử Liên, cúi người hôn lên miệng hắn, Long Thiên Hạo ôm nàng thật chặt, nhân cơ hội này, Lâm Nhược Tịch cởi sạch y phục của hắn ra, chỉ là khi tay đụng vào chỗ kia, không khỏi xấu hổ đỏ mặt, nhưng lập tức nghĩ bọn họ đã là phu thê.

Bỏ qua sự ngại ngùng, Lâm Nhược Tịch chậm rãi nâng người rồi ngồi xuống, Long Thiên Hạo đảo mắt hít một hơi, Lâm Nhược Tịch cũng khẽ nhú mày. Chỉ chốc lát trong phòng đã truyền ra tiếng nam nữ thờ dục, Cát Lôi ở ngoài cửa nghe được tiếng động, xoay người rồi đi.

P/s: Truyện này còn một ngoại truyện nữa, nhưng kết thúc lại chẳng ra sao, vì thế mình quyết định không dịch để bảo toàn kết thúc hiện tại cho các nhân vật.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Nóng Tính Thiếu Quân Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.